

Điệp Mộng Hồng Hoa

Contents

Điệp Mộng Hồng Hoa	3
1. Chương 1: Kiếm Phái Thanh Hà	4
2. Chương 2: Giang Lưu Nhi	6
3. Chương 3: Quái Ngư Sông Trường Thủy	9
4. Chương 4: Tương Tư – Tử Niệm	12
5. Chương 5: Sinh - Tử	15
6. Chương 6: ánh Mắt Xa Xăm	18
7. Chương 7: ai Có Hiểu Ai?	21
8. Chương 8: một Nụ Hôn - Một Trâm Ngọc	24
9. Chương 9: sát Tâm	27
10. Chương 10: tâm Đau	31
11. Chương 11: người Ấy... Ngàn Năm Sau Có Còn Gặp Lại...	34
12. Chương 12: trầm Luân	38
13. Chương 13: hắc Lân Cự Xà	41
14. Chương 14: Đoạt Xá	44
15. Chương 15: một Tia Hy Vọng	47
16. Chương 16: gửi Nỗi Lòng Theo Gió (1)	50
17. Chương 17: Gửi Nỗi Lòng Theo Gió (2)	53
18. Chương 18: thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (1)	55
19. Chương 19: Thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (2)	58
20. Chương 21: lòng Chợt Đau... (1)	61
21. Chương 22: Lòng Chợt Đau... (2)	64
22. Chương 23 : Huỳnh Quả Tới Tay	66
23. Chương 24: công Pháp Vượt Qua Tiên Cấp	69
24. Chương 25: gặp Lại Lâm Viêm (1)	72
25. Chương 26: gặp Lại Lâm Viêm (2)	74
26. Chương 27: Kiểm Tra (1)	76
27. Chương 28 : Kiểm Tra (2)	79
28. Chương 29: kiểm Tra (3)	83
29. Chương 30: nhiệm Vụ Môn Phái	86
30. Chương 31: huyết Trì Dị Biến (1)	89
31. Chương 32: huyết Trì Dị Biến (2)	93
32. Chương 33: luyện Ma Khí – Phá Hắc Cảnh	97
33. Chương 34: trở Về	100
34. Chương 35: mê	104
35. Chương 36: một Giác Xuân Mộng	107
36. Chương 37: rời Đi (1)	111
37. Chương 38: rời Đi (2)	115
38. Chương 39: lại Đến Tùng Nguyệt Lâm	120
39. Chương 40: dẫn Ứng Diệt Xà	123
40. Chương 41: tiểu Yêu Thú Thần Bí	127

41. Chương 42: chiến Ngàn Tinh Bãng Sư	130
42. Chương 43: vận Khí Đen Đùi	134
43. Chương 44: Hạp Cốc Quỷ Dị	138
44. Chương 45: đồng Đồng	141
45. Chương 46: tương Kiến Túy Tiên Lâu	144
46. Chương 47: kiểm Tra Linh Thể	148
47. Chương 48: bạch Ngọc Kinh Nghi Hoặc	152
48. Chương 49: Vượt Tháp (1)	155
49. Chương 50: vượt Tháp (2)	158
50. Chương 51: vượt Tháp (3)	162
51. Chương 52: vượt Tháp (4)	166
52. Chương 53: “ta Chọn Tây Viện”	169
53. Chương 54: mỹ Nhân Gõ Cửa	173
54. Chương 55: nụ Hôn Bất Đắc Dĩ	176
55. Chương 56: lòng Thiếu Nữ	180
56. Chương 57: Săn Yêu Thú Ở Bất Lão Sơn	184
57. Chương 58: cư Lung	187
58. Chương 59: cư Lung Phó Thác	190
59. Chương 60: linh Bảo Các Phong Ba	194
60. Chương 61: lại Vào Đãng Tiên Tháp	197
61. Chương 62: chọn Công Pháp	201
62. Chương 63: đổi Kháng Phong Tiểu Thiên	203
63. Chương 64: đến Phường Thị	206
64. Chương 65: xé Rách Mặt	210
65. Chương 66: lựa Chọn Bất Đắc Dĩ	214
66. Chương 67: nàng Phải Dùng Gì Để Trả Cho Hấn Đây?	217
67. Chương 68: Nhiệm Vụ Đáng Nghi	220
68. Chương 69: chiến Cổ Mị Sanh	224
69. Chương 70: ngàn Dặm Đuổi Giết	228
70. Chương 71: thần Thông Ra Hết	231
71. Chương 72: lật Thuyền Trong Mương	234
72. Chương 73: Đàm Thoại (1)	238
73. Chương 74: đàm Thoại (2)	242
74. Chương 75: người Là Tuyệt... Ta... Cũng Là Tuyệt...	245
75. Chương 76: nữ Trung Anh Kiệt	248
76. Chương 77: Đường Cùng	252
77. Chương 78: đại Hán Họ Mặc	255
78. Chương 79: đồng Đồng Thức Tỉnh	258
79. Chương 80: hòa Thượng Thân Bí	262
80. Chương 81: Điều Kiện Của Nữ Vương	265
81. Chương 82: phật Chỉ Dạy Một Chữ “nhẫn”...	269
82. Chương 83: nữ Vương Thần Phục	272
83. Chương 84: lời Âm Chi Thể - Hỏa Âm Chi Thể	276
84. Chương 85: nữ Vương Khó Thuần	280
85. Chương 86: giúp Người Thanh Trừ Oán Khí	283
86. Chương 87: Lý Tưởng Tu Tiên Của Hồng Cơ	286
87. Chương 88: Cuộc Đi Săn Bắt Đầu	289
88. Chương 89: Gặp Lại Hòa Thượng Thân Bí	292
89. Chương 90: Giết Diệu Vương	295
90. Chương 91: Dạy Đỗ Hòa Thượng	298
91. Chương 92: Thân Gia Của Hòa Thượng	301
92. Chương 93: Diệt Sát Lâu	304
93. Chương 94: Hòa Thượng Bi Ai	307
94. Chương 95: Hắc Tâm Chết (1)	309

95. Chương 96: Hắc Tâm Chết (2)	312
96. Chương 97: Quỷ Chủ Tứ Giận	315
97. Chương 98: Bước Vào Hoàng Cảnh Hậu Kỳ	318
98. Chương 99: Phong Tiểu Thiên Khuất Nhục	320
99. Chương 100: Thiếu Nữ Mị Sanh	323
100. Chương 101: Cô Độc Mà Lớn (1)	325
101. Chương 102: Cô Độc Mà Lớn (2)	327
102. Chương 103: Hư Tình Giả Ý	330
103. Chương 104: Ngoài Ý Muốn Nhìn Thấy	333
104. Chương 105: Tình Kịch (1)	335
105. Chương 106: Tình Kịch (2)	338
106. Chương 107: Gặp Lại Bạch Ngọc Đô	340
107. Chương 108: Chiếc Khăn Gió Cuốn	343
108. Chương 109: Im Lặng	346
109. Chương 110: Nam Nhân...	348
110. Chương 111: Cổ Mị Sanh Tứ Giận	350
111. Chương 112: Tình Cảnh Cửa Bạch Gia Lão Tổ Bạch Vô Cực	352
112. Chương 113: Hồi ức Đau Thương	355
113. Chương 114: Ma Ngục Huyền Lăng - Ma Ngục Huyền Kinh	358
114. Chương 115: Đại Thù Gian Nan	360
115. Chương 116: Nhất Định Ta Sẽ Báo Thù Cho Người	363
116. Chương 117: Quần Anh Hội Bắt Đầu	365
117. Chương 118: Tại Sao Lại Là Hấn?	368
118. Chương 119: Nụ Cười Sau Ly Trà	370
119. Chương 120: Tên Đệ Tử May Mắn	373
120. Chương 121: Giang Lưu Nhi Lên Sàn Đấu	375
121. Chương 122: Thong Thả Đánh	378
122. Chương 123: Kết Quả Không Ngờ - Truy Thủ Sát Nhân.	381
123. Chương 124: Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp	384

Diệp Mộng Hồng Hoa

Giới thiệu

Đời người là một sự trải nghiệm và nó chỉ thật sự có giá trị chừng nào bạn biết đến đau thương và b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-mong-hong-hoa>

1. Chương 1: Kiếm Phái Thanh Hà

Trong vũ trụ bao la vô cùng vô tận, có một nơi nằm ở trung tâm của tất cả các thiên hà, nơi đó được gọi là Đại Hồng Vũ.

Đại Hồng Vũ có tất cả ba mươi ba tầng trời, được chia thành ba cõi từ thấp đến cao là cõi hạ thiên, cõi trung thiên và cõi thượng thiên. Cõi hạ thiên lại chia ra làm mười tầng, từ tầng trời thứ nhất đến tầng trời thứ mười. Cõi trung thiên chia thành mười ba tầng, từ tầng trời thứ mười một đến tầng trời thứ hai mươi ba. Mười tầng trời còn lại, từ tầng thứ hai mươi bốn đến tầng thứ ba mươi ba thì thuộc về cõi thượng thiên, là nơi ở của các đấng tối cao trong vũ trụ.

Núi Dục Thúy nằm ở phía nam của tầng trời thứ mười ba, là một dãy núi hùng vĩ, tráng lệ kéo dài hơn chín trăm dặm. Nó bao gồm hàng trăm ngọn núi lớn nhỏ, nhấp nhô trùng điệp, gập ghềnh hiểm trở... Núi nhỏ có ngọn chỉ cao chưa tới trăm mét, núi lớn có ngọn lại cao đến nỗi mắt thường không thể nhìn tới được. Những đỉnh núi đó quanh năm đều có mây trắng bao phủ, từ dưới nhìn lên, thứ có thể thấy được chỉ có mây và mây, ngoài ra không còn thấy gì khác nữa.

Có tất cả chín ngọn núi như thế. Trong đó, tám ngọn núi nằm ở tám hướng theo thứ tự là Đông, Đông Bắc, Bắc, Tây Bắc, Tây, Tây Nam, Nam và Đông Nam; riêng ngọn núi còn lại thì nằm ở trung tâm như để liên kết tám ngọn núi kia và tất cả những ngọn núi khác của dãy núi Dục Thúy. Nếu như có thể đứng trên trời cao nhìn xuống, chắc hẳn có thể thấy được đây không chỉ đơn giản là một dãy núi bình thường mà nó còn chứa đầy sự huyền diệu và thâm ảo như một trận pháp cực kỳ cao minh do trời đất tạo thành.

Ở dãy núi Dục Thúy này có một môn phái tu tiên, tên gọi là Thanh Hà Kiếm Phái.

Thanh Hà Kiếm Phái lấy kiếm làm linh hồn, xem kiếm như sinh mạng. Tất cả mọi người ở môn phái này, từ đệ tử cho đến trưởng môn, ai ai cũng đều tu kiếm, mỗi một pháp quyết đều là dành cho kiếm đạo.

Nghe nói trưởng môn đời thứ nhất - người đã sáng lập Kiếm Phái Thanh Hà - là một nữ nhân. Không ai biết lai lịch và tên thật của nàng. Chỉ rõ nàng vốn từ phạm giới phi thăng, tư chất tuyệt đỉnh, xinh đẹp tuyệt trần tự xưng Thanh Hà, người đời thường gọi là Thanh Hà tiên tử, đã từng là khởi nguồn khiến cho chính tà lưỡng đạo một phen gió tanh mưa máu.

Năm đó, khi tổ sư của Thanh Hà Kiếm Phái mới đặt chân đến tầng trời thứ mười ba, đã làm dấy lên một hồi phong ba tình sử mà người đời sau vẫn thỉnh thoảng nhắc đến.

“Sắc đẹp là mầm của tai họa.”

Đó là câu nói lưu truyền từ ngàn đời, và đúng sai thì cũng đã được kiểm chứng qua ngàn đời. Trong trường hợp của tổ sư Thanh Hà Kiếm Phái cũng như vậy.

Thanh Hà là một nữ nhân có dung mạo khi sương tuyết. Mắt nàng xanh hơn viên ngọc bích thuần khiết nhất, tóc nàng đen hơn cả trời đêm tối nhất, tay nàng mềm mại như được ngưng từ nước của dòng suối trong vắt và tươi mát nhất, và gương mặt nàng, đó không phải gương mặt của phạm nhân, không thể là của phạm nhân vì nó vốn không thuộc nhân gian này...

Một nữ nhân đẹp đến thế đủ để ngàn vạn nam nhân vì nàng mà đầu rơi máu chảy. Huống chi nàng không những đẹp mà còn rất tài giỏi. Thuật pháp, kiếm đạo của nàng cao đến khiến người ngưỡng vọng. Từ khi đến tầng trời thứ mười ba, Thanh Hà một người một kiếm đã từng đánh bại không biết bao nhiêu tinh anh khắp các môn phái thế gia.

Trong số một đời tuổi trẻ của tầng trời thứ mười ba lúc bấy giờ, mọi người đều cho rằng chỉ có Cổ Nguyệt của Cổ tộc thế gia và Thái Thiếu Bảo của Thiên Sát Cung mới đủ sức đánh bại Thanh Hà tiên tử.

Khi đó, Thái Thiếu Bảo và Cổ Nguyệt đồng thời đến núi Dục Thúy tìm Thanh Hà muốn so tài cao thấp xem ai mới xứng là đệ nhất nhân một đời tuổi trẻ của tầng trời thứ mười ba. Thế nhưng một chuyện không ai ngờ là khi chứng kiến dung mạo và khí chất của Thanh Hà tiên tử, cả Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo đều như lạc vào mê cung không tự thoát ra được. Cả hai đều rung động bởi ánh mắt đó, khí chất lạnh lùng cao ngạo đó...

Thanh Hà tiên tử đồng ý so đấu với hai người. Theo đó, trận chiến đầu tiên diễn ra với Cổ Nguyệt trên dãy núi Dục Thúy. Nhưng do yêu mến Thanh Hà nên Cổ Nguyệt đã không sử dụng toàn bộ thực lực, đôi bên so thuật pháp chưa được bao lâu thì Thanh Hà dừng lại.

Nàng không nói không rằng xoay người trở về động phủ của mình, bỏ mặc Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo đang ngỡ ngàng đứng đó.

Một thời gian sau, một cuộc quyết đấu xảy ra đã làm kinh động toàn bộ các tông phái thế gia của tầng trời thứ mười ba. Nhưng nó không phải là cuộc quyết đấu với Thanh Hà tiên tử mà là trận so tài giữa Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo.

Ngày đó, sau khi trở về từ núi Dục Thúy, cả Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo đều không thể quên được người con gái mang tên Thanh Hà cao quý như đóa u lan kia. Hai người đều muốn trở thành phu quân của nàng, sau nhiều lần tranh chấp, cả hai đều nhất trí cho rằng chỉ có nam nhân đệ nhất mới xứng với đệ nhất nữ nhân. Vì vậy, cuộc quyết đấu đã nổ ra.

Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo, hai người không hổ là những người mạnh nhất của thế hệ tuổi trẻ đương thời, đồng thời cũng là đại diện cho hai phe chính tà của tầng trời thứ mười ba. Một người là cháu trai yêu quý nhất của gia chủ Cổ gia Cổ Minh Hạo – lãnh tụ của phe chính đạo. Còn một người là con trai của cung chủ Thiên Sát Cung – kẻ đứng đầu tà đạo.

Vì thế cho nên đây không chỉ đơn thuần là cuộc chiến cho tình yêu mà còn là cuộc chiến giữa hai thế lực chính tà. Nó mang ý nghĩa hết sức quan trọng, đó có thể là yếu tố phá vỡ cân bằng cục diện bấy giờ.

“Đó là một mối lửa thắp lên cho những vong hồn.”

Nhiều người sau này đã bình luận như thế.

Trận đấu kéo dài suốt hai ngày hai đêm, đao của Cổ Nguyệt như một con mãnh long phá tan hết thủy những nơi nó đi qua. Một đao lại một đao như cuồng phong bão vũ, rạch đôi một vùng hải dương kéo dài hơn ngàn dặm khiến cho hải vật, thủy quái run sợ tứ tán khắp nơi. Trong khi đó, Thái Thiếu Bảo cũng chẳng chịu kém cạnh, nắm trong tay Thiên Sát Quỷ Hồn Phiến, nhất phiến ra vạn quỷ đoạt hồn, uy lực quỷ dị khôn lường.

Cả hai đấu đến trời long đất lở, mãi đến khi trời hừng đông sắp bước sang ngày thứ ba, Cổ Nguyệt tay cầm Đoạn Nguyệt Kim Dao, đứng trên ngọn sóng, sau lưng huyền hóa ra một pháp tướng khổng lồ cầm đại đao dài hơn trăm mét.

Một đao vung xuống, vạn hồn tan...!

Thái Thiếu Bảo đã chết!

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đây. Thái Thiếu Bảo chết đồng nghĩa tà phái bại trước chính phái. Bởi lẽ hai người Cổ Nguyệt và Thái Thiếu Bảo chính là những người thừa kế tiếp theo của chính tà lưỡng đạo. Thái Thiếu Bảo chết thì sau này một đời tuổi trẻ của tà đạo không còn ai đủ sức đấu với Cổ Nguyệt nữa. Thế cân bằng xưa nay có nguy cơ bị phá vỡ, chính tà phân tranh khó có thể tránh khỏi.

Cung chủ Thiên Sát Cung lúc bấy giờ là Thái Bất Thái cho rằng cái chết của con trai mình bắt nguồn từ Thanh Hà tiên tử. Ông muốn giết chết Thanh Hà tiên tử, chôn nàng cùng Thái Thiếu Bảo để an ủi và coi như cũng là làm tròn ước nguyện sinh thời của con trai. Cho nên, Thái Bất Thái đã đích thân dẫn thuộc hạ xông lên núi Dục Thúy hồng giết cho được Thanh Hà tiên tử.

Cổ Nguyệt biết tin đó đã vội vã chạy đến núi Dục Thúy ứng cứu, và rồi cuộc chiến chính tà đã nổ ra ngay tại đây.

Song phương chém giết đến nổi máu nhuộm hồng cả những đóa Tuyết Ninh Hương. Có lẽ cũng bởi vậy mà Tuyết Ninh Hương vốn mang một màu trắng tuyết sau này trở thành loài hoa có sắc đỏ tươi như máu...

Xác người chồng chất trên những tảng đá, trôi trong những con suối. Từng người từng người ngã xuống. Từng sinh mạng bị đoạt đi trở thành vong hồn của dãy núi Dục Thúy này. Từng lá cây, từng ngọn cỏ, đầu đầu cũng vương máu. Cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Giữa tròng địa ngục ấy, từ sâu trong khu rừng thùy trúc, trong một gian nhà nhỏ, Thanh Hà tiên tử buông tiếng thở dài. Lắc mình, nàng đã đứng trên một cành trúc cao ngàn mét, mắt nhìn về tròng cảnh chém giết.

Trên tay nàng xuất hiện một thanh kiếm xanh ngọc.

Kiểm vung ra.

Nhất kiếm xuyên không!

Những oan hồn lệ quỷ đang sắp cắn nuốt Cổ Nguyệt bỗng tan biến. Cổ Nguyệt sau một thoáng kinh ngạc đã lập tức thoái lui, nhìn về phía thiếu nữ mặc bộ đồ màu xanh đứng trên ngọn trúc.

“Là nàng ấy đã cứu ta.”

“Người chính là Thanh Hà tiên tử?” - Thái Bất Thái hừ lạnh.

“Là tiểu nữ.”

“Ta còn tưởng người đã rời khỏi núi Dục Thúy, hóa ra người cũng là một nữ nhân gan dạ. Coi như con trai ta không nhìn nhầm người.”

Dứt lời, Thái Bất Thái vung lên Thiên Sát Quỷ Hồn Phiến, những oan hồn lệ quỷ nhiều không đếm xuể nhằm phía Thanh Hà tiên tử gào thét mà đến. Mỗi một quỷ hồn đều toát ra quỷ khí đậm đặc, chí ít cũng là cấp bậc Vũ Hóa quỷ hồn.

Đối mặt với ngàn vạn quỷ hồn đáng sợ nhưng Thanh Hà tiên tử vẫn tỏ ra bình thản. Nàng vung ra một kiếm, kiếm khí hóa thành một cơn lốc nuốt hết thủy đám quỷ hồn đang bay tới...

...

Trận chiến diễn ra chưa đầy nửa giờ thì Thái Bất Thái đã lâm vào hạ phong. Trước kiếm khí ngang dọc như lê hoa đái vũ của Thanh Hà tiên tử, Thái Bất Thái người đầy vết thương lớn nhỏ, pháp lực khó bề chống trả.

Cuối cùng, Thái Bất Thái thua. Thế nhưng Thanh Hà tiên tử cũng không giết y mà chỉ kêu y dẫn người của mình trở về, bất y dùng tâm phát thệ từ đó không được phát động chính tà đại chiến khiến cho sinh linh đồ thán...

Một hồi đại kiếp nạn qua đi, tầng trời thứ mười ba trở lại thái bình.

Cũng từ đó mọi người mới biết được Thanh Hà tiên tử pháp lực cao cường đã đạt tới Phi Thiên Cảnh. Chỉ còn vượt qua lục kiếp nữa là thành tiên nhân trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất. Về phần Cổ Nguyệt, biết mình cùng Thanh Hà khoảng cách quá xa, ước nguyện trong lòng cũng từ đó cắt đứt, ẩn cư tiềm tu.

Một thời gian sau, Thanh Hà tiên tử chính thức khai tông lập phái, chọn dãy núi Dục Thúy làm sơn môn, lập nên Kiếm Phái Thanh Hà, phân làm chín mạch, mỗi mạch trấn giữ một ngọn núi trong số chín ngọn núi cao nhất của dãy Dục Thúy...

Lại qua bốn trăm năm, Thanh Hà tiên tử đột phá Phi Thiên lục cảnh, vượt qua lục kiếp, phi thăng tiên giới.

Năm đó, Thanh Hà tiên tử chưa tới bảy trăm tuổi. Theo ghi chép lại thì Thanh Hà tiên tử cũng là người thành tiên trẻ tuổi nhất từ sau thời đại thái cổ...

2. Chương 2: Giang Lưu Nhi

Trải qua mấy cuộc bể dâu, tính đến nay, Kiếm Phái Thanh Hà đã truyền qua mười sáu đời chưởng môn.

Kể từ sau khi Thanh Hà tiên tử phi thăng tiên giới, thời kì hoàng kim của Kiếm Phái Thanh Hà cũng dần qua đi. Từ đời chưởng môn thứ sáu về sau, đệ nhất phái một thời lừng lẫy khắp tầng trời thứ mười ba khiến tà đạo nghe danh khiếp đảm này đã xuống dốc.

Thanh Hà vẫn là Thanh Hà, nhưng đã không còn là Thanh Hà của lúc trước.

Kiếm Phái Thanh Hà không còn là lãnh tụ đứng đầu của chính phái thiên hạ, thay vào đó là một môn phái khác – Minh Nguyệt Cung.

Thủy triều có lúc lên lúc xuống, đời người có lúc thịnh lúc suy. Ấu đó cũng là lẽ thường tình xưa nay. Nào ai có thể giữ mãi huy hoàng và vinh quang trên đầu mình bất biến không đổi.

Kiếm Phái Thanh Hà tuy rằng đã xuống dốc nhưng vẫn là một trong mười phái lớn đứng đầu chính đạo. Qua mấy phen gió tanh mưa máu, nó vẫn tồn tại sừng sững cũng giống như dãy núi Dục Thúy này, dù bao cuộc chiến, mặc cho đao phong kiếm khí lưu lại, mặc những rãnh sâu hút khắc trên mình, mặc cho bị tàn phá thì núi Dục Thúy vẫn hùng vĩ và tráng lệ như thế. Gần như chẳng gì có thể tiêu diệt được nó. Ít ra là lúc này...

Vào một ngày, một vệt sáng bay qua bầu trời núi Dục Thúy. Khi vệt sáng ấy dừng lại, nhìn kỹ thì đó là một thiếu phụ.

Thiếu phụ rất đẹp, nhìn chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, tóc búi cao, trên đầu cài một chiếc trâm ngọc màu xanh. Có lẽ khiến cho người khác ấn tượng nhất là đôi mắt nàng, xa xăm như những vì sao đêm.

Gương mặt nàng chắc chắn là của một mỹ nhân nhưng kỳ lạ là khi nhìn vào lại khiến người có cảm giác mơ hồ không rõ. Điều đặc biệt nữa là trên tay nàng, không phải vì nó đẹp đến thế nào hay vì nó mang dị tật quái lạ gì mà là trên đôi tay đó có một đứa trẻ.

Những người tu chân luyện đạo xưa nay hầu hết đều không lập gia đình, lấy tu thành tiên nhân, trường sinh bất tử làm mục tiêu cả đời. Không ít người rời bỏ hết thầy thú vui hồng trần, cả đời đoạn tình tuyệt dục. Cho dù có kết thành song tu đạo侣 thì đa phần cũng đều vì có thể giúp nhau tăng tiến cảnh giới, thuật pháp... Đương nhiên không kể đến những kẻ tà đạo ma nhân lợi dụng các thuật thái âm bổ dương hay đơn giản để thỏa mãn dục niệm của mình.

Trước mắt, thiếu phụ chính khí đường đường, không có vẻ gì giống phường tà ma ngoại đạo, nhưng trên tay lại đang bồng một đứa trẻ nhìn đáng vẻ đến tám phần là nhi tử của nàng, điều này thật khiến người chú ý. Tu sĩ sinh con cũng không phải việc xưa nay hiếm, nhưng một thân một mình bồng con phiêu bạt đến Kiếm Phái Thanh Hà này xin nhập môn quả thật chưa từng có.

Thiếu phụ bồng con đứng trước đỉnh cao nhất của dãy núi Dục Thúy – Thúy Trúc Phong, là chỗ ở của các đời chưởng môn Kiếm Phái Thanh Hà. Nàng cứ thế lặng lẽ đứng đó...

Một lúc sau, sơn môn mở, một người trung niên nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi khoan thai bước ra. Thiếu phụ cúi chào sau đó lại đứng im lặng chờ đợi.

Nhìn thiếu phụ một lúc, người trung niên hỏi:

“Ngươi từ đâu đến, và vì sao lại đến?”

Thiếu phụ nhìn người trung niên trước mặt, cúi đầu nói:

“Tiểu nữ đến từ tầng trời thứ bảy, năm tháng phiêu bạt đã cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm một nơi dừng chân, sống đời bình dị, nuôi dạy nhi tử nên người.”

Người trung niên lại nhìn thiếu phụ một lúc, lại hỏi:

“Hai mươi ba tầng trời rộng lớn khôn cùng, nơi bình dị có đến ngàn vạn, đâu nhất thiết phải chọn Kiếm Phái Thanh Hà ta.”

Thiếu phụ cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, nói:

“Kiếm Phái Thanh Hà là nơi chính khí hưng thịnh, vạn vật ôn hòa, linh khí sung túc. Đệ tử của Thanh Hà đều là bậc nghĩa hiệp, lấy trừ ma vệ đạo làm mục tiêu, lấy đức hạnh mà phục thiên hạ, được người người

ngưỡng vọng. Tiểu nữ cũng giống bao người mẹ bình thường khác chỉ là muốn con mình ngày sau nên người, gần thiện xa ác, không cầu vang danh thiên hạ, chỉ cầu nhi tử không lầm đường lạc lối... Tiểu nữ cũng từng được nghe kể nhiều về Thanh Hà tiên tử, tự đáy lòng thập phần tôn kính, đến Thanh Hà một phần cũng vì chút tư tâm, kính xin chưởng môn thu lưu...”

Nói đến đó, thiếu phụ lại khom người cúi đầu.

Người trung niên – cũng chính là chưởng môn hiện thời của Kiếm Phái Thanh Hà - Mộc Thanh Tử, đưa tay vuốt chòm râu tỏ ý mỉm cười.

Từ đó, thiếu phụ, tức Giang Nghinh Từ bái nhập Kiếm Phái Thanh Hà, trở thành trưởng lão của Thanh Hà, cư ngụ tại Bách Thảo Phong, một trong chín mạch.

Xuân đi thu đến, chớp mắt đã năm năm trôi qua, đứa trẻ năm xưa Giang Nghinh Từ bồng đến Kiếm Phái Thanh Hà cũng đã năm tuổi. Nhưng kì lạ là đứa trẻ đó chẳng khác gì năm năm trước, vẫn trong bộ dáng hài nhi lúc ấy. Ngoài bản thân Giang Nghinh Từ thì không ai biết thật ra đứa trẻ đó suốt năm năm qua chưa từng động đậy.

Đứa bé chìm trong giấc ngủ suốt năm năm một cách kỳ lạ, không ăn không uống, không khóc không cười.

Cho đến một ngày, vào năm thứ sáu...

Giang Nghinh Từ bồng đứa bé ra Thiên Thảo Viên như thường lệ, nàng ngồi dưới gốc Tuyết Ninh Hương, trìu mến nhìn con rồi thì thào:

“Lưu Nhi à Lưu Nhi! Giang Lưu Nhi... Đó là tên mẫu thân đã đặt cho con vào sáu năm trước. Mẫu thân nghĩ chắc là con cũng thích nó phải không... Đến nay con cũng đã sáu tuổi rồi... Suốt sáu năm qua, mẫu thân ngày nào cũng gọi tên con thế mà con chưa từng một lần gọi mẫu thân... Chắc là Lưu Nhi ghét mẫu thân rồi. Cũng đúng thôi... Lưu Nhi hẳn phải nên ghét mẫu thân...” Càng nói đến cuối, giọng nàng càng nhỏ dần, đến câu sau cùng gần như không còn phát thành tiếng nữa.

Giang Nghinh Từ đang thẫn thờ nhìn lên trời xanh thì chợt cảm thấy tay mình vừa bị thứ gì đó chạm phải, cảm giác rất mềm mại. Nàng cúi đầu nhìn. Giang Nghinh Từ mở to mắt không chớp, trong lòng nàng, một đôi mắt cũng đang nhìn lại, đó là một đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhưng không tăm tối mà sáng ngời. Phải mất một lúc, Giang Nghinh Từ mới phản ứng, nàng cười như đóa hoa Tuyết Ninh Hương mới nở sau chuỗi ngày đông lạnh.

Nàng rất vui. Nàng thật sự rất vui.

Đứa bé cũng cười đáp lại. Tiếng cười khanh khách vang vọng khắp Thiên Thảo Viên càng làm cho nơi đây thêm rạng rỡ hẳn...

Lại bốn năm nữa qua đi, Giang Lưu Nhi đã được mười tuổi.

“Giang Lưu Nhi, người đứng lại đó cho ta!”

“Không đứng! Đứng lại người sẽ đánh mông ta!”

...

Thiên Thảo Viên vốn luôn yên tĩnh nhưng hôm nay đã bị phá vỡ bởi tiếng gọi huyền ảo của lũ trẻ con nào đấy...

Trong vườn, hai đứa trẻ đang rượt đuổi nhau. Nhìn bề ngoài, chúng chỉ là những đứa trẻ năm sáu tuổi, thế nhưng thân pháp lại nhanh đến khiến người kinh ngạc. Một trước một sau, hai đứa trẻ bay từ cành cây này qua cành cây khác, có lẽ những con khỉ tinh ranh nhất cũng không bằng được chúng.

Phía trước là một bé trai, trên người mặc một bộ đồ màu xanh nhạt đang vội vã trốn chạy. Bỗng trước mặt xuất hiện một con hổ lông trắng, nhe nanh há miệng, do bất ngờ, cậu bé lách qua để tránh thì không may sao đầu cậu đụng phải một cây cổ thụ cao lớn. Thế là cậu té nhào xuống đất.

Cùng lúc, từ phía sau, một bé gái đuổi tới, phi thân đè lên người cậu bé, cười khanh khách :

“Oa ha ha ha!... Ta bắt được người rồi Giang Lưu Nhi!”

Cậu bé đẩy cô bé ra, vừa xoa đầu vừa đứng dậy nói :

“Không tính! Không tính! Là do Tiểu Bạch Miêu cản đường ta.” - Vừa nói cậu bé vừa chỉ con hổ lông trắng cản đường mình lúc này.

Cô bé kia nghe thế thì khì mũi, ngửa mặt lên trời, nói:

“Ài... Giang Lưu Nhi, người nếu không muốn nhận thua ta cũng không có ép người, còn bày đặt lấy Tiểu Bạch Miêu làm cớ.”

“Ta không có nói dối. Là Tiểu Bạch Miêu cản đường ta.”

“Biết rồi! Biết rồi! Là người không muốn thua.”

“Ta... Ta...”

Cậu bé thật sự không biết làm sao, loay hoay một lúc cũng không tìm được biện pháp, cuối cùng mới tức giận, nói:

“Được rồi! Ta thua được chưa!”

Nghe câu đó, bé gái kia cười hi hi:

“Tốt! Từ nay người phải gọi ta là sư tỷ biết chưa?”

Đứa bé trai hậm hực :

“Biết.”

“Phải nói biết thưa sư tỷ.”

“Người còn nhỏ hơn ta bốn tuổi sao lại cứ đòi làm sư tỷ của ta?”

Bé gái nghiền ngẫm một lúc, hết nhìn Giang Lưu Nhi lại nhìn chính mình, sau đó mới đáp:

“Bởi vì ta cao hơn người.”

Giang Lưu Nhi cứng họng, mặt mày đau khổ. Ai bảo hần trước năm sáu tuổi thân thể kỳ lạ một mực ngủ say không tỉnh, hình dáng cũng chẳng lớn lên được, bây giờ đã gần mười tuổi mà trông hần chỉ như đứa bé năm sáu tuổi. Giang Lưu Nhi thấy mình thật đáng thương.

“Được rồi. Mau theo sư tỷ về thổi tiểu mộc đầu.” - Đứa bé gái cố ra dáng sư tỷ bảo.

“Người mới là tiểu mộc đầu. Ta là Giang Lưu Nhi.”

“Người không phải vừa đụng vào gốc cây đó sao.” - Cô bé vừa nói vừa chỉ vào gốc cây lúc này Giang Lưu Nhi đụng phải.

“Ta...Ta...”

“Được rồi, nhanh lên thổi tiểu mộc đầu, Giang đi đang chờ chúng ta về ăn cơm đó.”

Cô bé vừa nói vừa chạy vội về phía căn nhà trúc phía xa....

3. Chương 3: Quái Ngư Sông Trường Thủy

Đêm yên tĩnh, những cơn gió thổi nhẹ qua song cửa.

Giang Nghinh Từ ngồi đấy, mắt nhìn màn đêm sâu thẳm. Chẳng ai biết người thiếu phụ ấy đang nghĩ gì. Có lẽ đang nhớ đến người nàng yêu, nghĩ đến người nàng hận, hồi niệm người nàng từng giết...

Khẽ thở dài, nàng quay đầu lại thì bắt gặp một đôi mắt đen láy đang nhìn mình.

“Lưu Nhi vẫn chưa ngủ sao?”

Giang Lưu Nhi kéo chăn xuống, đi đến bên cửa sổ, ngồi vào lòng nàg, nói:

“Sao mấu thân không ngủ?”

Giang Nghinh Từ im lặng. Có lẽ nàg không muốn nói hoặc là nàg cũng chẳng biết nói gì.

Mãi một lúc, nàg mới xoa đầu Giang Lưu Nhi và hỏi: “Ta có phải một mấu thân tốt không?” - Câu hỏi tựa như hỏi đứa con trai mình cũng tựa như đang hỏi chính lòng mình.

Giang Lưu Nhi mỉm cười, vòng đôi tay nhỏ bé của mình ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Giang Nghinh Từ, nói rằng:

“Mấu thân tốt với Lưu Nhi nhất. Lưu Nhi cũng yêu mấu thân nhất.”

Giang Nghinh Từ lại hỏi:

“Thế nhưng Tử Lâm Nhi cũng rất tốt với Lưu Nhi mà, có phải Lưu Nhi cũng rất yêu Tử Lâm Nhi không?”

Nghe thế, Giang Lưu Nhi bật dậy, nhanh miệng nói:

“Tử Lâm Nhi không tốt với Lưu Nhi, suốt ngày luôn trêu chọc Lưu Nhi, lại còn đánh mông Lưu Nhi, bảo Lưu Nhi là tiểu mộc đầu. Lưu Nhi không yêu Tử Lâm Nhi.”

Nghe xong, Giang Nghinh Từ phì cười:

“Lưu Nhi ngốc! Tử Lâm Nhi rất yêu thích Lưu Nhi. Vì yêu thích nên mới như vậy.”

“Yêu thích sao lại ăn hiếp Lưu Nhi... còn đánh mông Lưu Nhi nữa. Mấu thân không có đánh Lưu Nhi.”

“Bởi vì mấu thân là mấu thân của Lưu Nhi. Mấu thân không bao giờ đánh Lưu Nhi. Còn Tử Lâm Nhi là... ừm... là người yêu Lưu Nhi... thế nên... thế nên đôi khi sẽ ức hiếp Lưu Nhi một chút. Lưu Nhi là nam tử hán đừng chấp Tử Lâm Nhi được không?”

Giang Lưu Nhi cái hiểu cái không nhưng cũng gật đầu: “Ừm.”

Một đêm qua đi...

Sáng sớm, mặt trời vừa ló dạng. Một cô bé từ căn phòng chạy ra, hai tay đang cầm hai chiếc bánh còn bốc mùi thơm phức. Cô bé đến bên góc một cái cây to, nhìn lên trời.

“Tiểu mộc đầu! Người làm gì ở trên đó?”

Giang Lưu Nhi nhìn xuống, đáp:

“Ta đang tập ngự kiếm.”

“Mau xuống đây! Sư tỷ đem đồ ăn cho người này.”

Giang Lưu Nhi đưa tay chỉ xuống dưới, thanh mộc kiếm đang ngự giữa không trung liền xoay đầu đáp xuống.

“Tiểu mộc đầu! Ăn nhanh rồi cùng sư tỷ xuống núi bắt cá.”

Nghe vậy, Giang Lưu Nhi liền lập tức lắc đầu:

“Không được đâu! Ta phải luyện kiếm.”

Tử Lâm Nhi bĩu môi:

“Luyện kiếm có gì tốt, vừa mỏi tay lại vừa mệt nữa. Theo sư tỷ xuống núi đi, dưới sông Trường Thủy có nhiều cá lắm, nghe nói có con còn biết bay lên trời nữa... Oa!... Cá biết bay đấy! Tiểu mộc đầu, người thấy cá biết bay bao giờ chưa?” - Nói đến đó, Tử Lâm Nhi mắt sáng rực rỡ.

Quả thật điều đó làm cho Giang Lưu Nhi tò mò, từ lúc nhận biết đến nay, hẳn chỉ quanh quẩn trên Bách Thảo Phong này, ngoài Tiểu Bạch Miêu thì cũng có không ít chim thú quái lạ đã từng gặp. Thế nhưng, Giang Lưu Nhi chưa bao giờ nhìn thấy cá biết bay lên trời.

Cuối cùng, Giang Lưu Nhi không cưỡng lại được sau những lời kể “tận tâm” của Tử Lâm Nhi, cả hai lần đầu tiên xuống chân núi.

Tuy mới năm sáu tuổi, nhưng thuật ngự kiếm phi hành của hai tiểu tinh quái cũng đã rất thành thạo. Chẳng mất bao lâu, Giang Lưu Nhi và Tử Lâm Nhi đã bay đến bờ sông Trường Thủy.

Lại nói, sông Trường Thủy không phải tự nhiên mà hình thành. Con sông uốn quanh dãy núi Dục Thúy này là do trận đại chiến chính tà năm xưa đã tạo nên. Nghe nói, nơi sâu nhất của sông Trường Thủy phải đến ngàn trượng, là do vết kiếm năm đó của Thanh Hà tiên tử chém xuống...

“Oa!... Tiểu mộc đầu, người nhìn này! Con cá này lớn quá!”

Giang Lưu Nhi cũng hưởng ứng:

“Ừ... Nó lớn thật! Không biết ta phải ăn bao lâu mới hết.”

“Ăn cái đầu người! Còn không mau giúp sư tỷ bắt lại!”

“Nhưng nó lớn như vậy làm sao bắt được?”

Tử Lâm Nhi làm bộ dáng như tiếc rên sất không thành thếp:

“Đương nhiên là nhảy xuống nước bắt rồi. Người xuống nắm đuôi nó kéo lên.”

Giang Lưu Nhi nhăn mặt:

“Lỡ nó ăn ta thì sao?”

Tử Lâm Nhi quay lại nhìn Giang Lưu Nhi một hồi, đưa tay nâng cằm, khẳng định:

“Nó sẽ không ăn người.”

Giang Lưu Nhi ngờ vực hỏi lại:

“Sao người biết nó sẽ không ăn ta?”

“Ta đoán.”

Giang Lưu Nhi: “...”

Như để cổ vũ tinh thần, Tử Lâm Nhi nói chắc chắn:

“Tiểu mộc đầu! Người tin sư tỷ đi! Sư tỷ trước giờ đều không có gạt người. Người xem người xem, tiểu ngư nhi này tuy to lớn một chút nhưng hai mắt ôn hòa, nhất định là hiền lành. Cha ta nói nhìn người không thể xem bề ngoài, tiểu ngư nhi tuy rằng tướng mạo hung dữ một chút nhưng tâm địa rất tốt sẽ không hại người đâu.”

Nhưng nó có phải người đâu mà nhìn tướng mạo đoán chứ.

Giang Lưu Nhi nói thầm. Giang Lưu Nhi còn lâu mới tin mấy lời ma quỷ đó. Có lẽ kinh nghiệm mấy lần chịu thiệt dưới tay của Tử Lâm Nhi đã mài giũa hẳn.

Thấy không có tác dụng, Tử Lâm Nhi ảo não. Cô bé đi qua đi lại trên bờ sông một hồi nhưng cũng chẳng khá hơn. Hết nhìn tiểu ngư nhi dưới sông, cô bé lại nhìn Giang Lưu Nhi đang ngồi nhặt mấy viên đá lấp lánh cạnh bờ. Thật ra Tử Lâm Nhi cũng định nhảy xuống sông bắt tiểu ngư nhi đấy, nhưng nhìn thân hình to lớn của tiểu ngư nhi còn gấp năm sáu lần người mình thì dũng khí cũng hụt dần.

Cuối cùng, hai tiểu tinh quái đành men theo bờ sông nghịch nước, thỉnh thoảng lại dùng đá ném mấy con cá ngoi lên.

Khi tà dương xuống, cả hai cũng chơi chán, đang định bay về Bách Thảo Phong thì bỗng một tiếng “ầm” vang lên. Hai đứa trẻ nhìn về phía phát ra tiếng động. Đó là giữa dòng sông, từ nơi đó có thể thấy bọt nước dâng lên.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

Liên tiếp năm, sáu tiếng vang dội, Giang Lưu Nhi và Tử Lâm Nhi đang trở mắt nhìn nhau không biết làm thế nào thì từ dưới nước, một con quái ngư khổng lồ vọt lên không trung. Nó có đôi mắt đỏ tươi như máu, hàm răng sắc nhọn như dao, trên lưng mọc ra một đôi cánh bằng thịt đầy vảy trông hết sức quỷ dị.

“Cá... cá... cá bay.” - Tử Lâm Nhi lắp bắp.

Con quái ngư nhìn về hai đứa trẻ, bỗng nó quẫy đuôi lao đến với cái miệng há to như muốn nuốt chửng hai người.

“Tử Lâm Nhi chạy mau!”

Giang Lưu Nhi phản ứng nhanh, vội nắm lấy tay của Tử Lâm Nhi ngự kiếm bay lên.

Quái ngư không chịu bỏ cuộc, nó vỗ đôi cánh bằng thịt đầy vảy của mình đuổi theo sau.

Tử Lâm Nhi quay đầu nhìn thấy quái ngư thì mặt mày xanh lét, cuống đến phát khóc:

“Giang Lưu Nhi! Có phải chúng ta sẽ bị quái ngư ăn thịt không?... Hu hu... Ta chưa muốn chết đâu... Ta còn chưa lấy chồng nữa...”

Giang Lưu Nhi mặc dù cũng rất sợ hãi nhưng cố tỏ ra bình tĩnh nói:

“Sư tỷ! Người yên tâm. Ta sẽ không để quái ngư ăn người đâu. Ta nhất định sẽ bảo vệ người!”

Tử Lâm Nhi nghe vậy cũng phần nào bình tĩnh, cô bé ngẩng đầu nhìn tiểu sư đệ đang nắm tay mình. Đó là một gương mặt non nớt, khả ái, nhưng giờ phút này lại trở nên cao lớn hơn mọi thứ trong con mắt Tử Lâm Nhi...

Quái ngư đuổi theo đến chân núi Bách Thảo Phong thì há miệng phun ra một chất dịch xanh. Nó rơi trúng vào mặt Tử Lâm Nhi trong lúc cô bé quay lại nhìn.

Tử Lâm Nhi hét lên đau đớn. Cô bé ôm mặt ngã nhào xuống dưới, kéo theo cả Giang Lưu Nhi.

Từ trên đỉnh Bách Thảo Phong, một dải lụa trắng phá không mà đến cuốn lấy hai đứa trẻ. Giữa không trung xuất hiện một thiếu phụ áo lam.

Đó là Giang Nghinh Từ!

4. Chương 4: Tương Tư – Tử Niệm

Giang Nghinh Từ đứng giữa không trung, mắt đẹp toát lên vẻ lạnh lùng. Đó chắc hẳn là ánh mắt mà chưa bao giờ Giang Lưu Nhi nhìn thấy. Một đôi mắt coi rẻ chúng sinh thiên hạ, một đôi mắt cao cao tại thượng, đó không phải đôi mắt của tiên tử mà là đôi mắt của thần linh.

Nàng đưa tay làm động tác chém xuống.

Trăm đạo kiếm khí từ khắp bốn phương tám hướng tụ lại bay về phía quái ngư. Không đợi cho quái ngư kịp phản ứng thì kiếm khí đã tàn phá khắp cơ thể nó. Xác quái ngư nháy mắt bị cắt thành trăm mảnh, máu văng tung tóe...

Thấy Giang Nghinh Từ trở lại, Giang Lưu Nhi vội chạy tới.

“Mẫu thân! Tử Lâm Nhi... Tử Lâm Nhi!”

Giang Nghinh Từ nhìn lại. Khuôn mặt Tử Lâm Nhi đang bị độc dịch làm cho thâm tím, còn bản thân cô bé thì đã bất tỉnh vì quá đau đớn.

Nàng phát tay, một dòng nước xanh biếc theo đó rửa sạch khuôn mặt Tử Lâm Nhi. Kế đến, Giang Nghinh Từ lấy ra một viên đan dược màu đỏ cho Tử Lâm Nhi nuốt xuống. Làm xong hết thấy, nàng bồng Tử Lâm Nhi dậy, nói “Về Bách Thảo Phong” rồi bay đi mà không quay đầu lại.

Trong một gian nhà được làm từ thúy trúc của Bách Thảo Phong, Giang Nghinh Từ im lặng ngồi trên ghế. Phía dưới, Giang Lưu Nhi cúi đầu quỳ trên mặt đất.

“Đã biết sai?”

“Lưu Nhi biết sai.” - Giang Lưu Nhi vẫn cúi đầu đáp.

“Sai ở đâu?” - Giọng của Giang Nghinh Từ lại vang lên.

“Tự ý xuống núi, làm hại sư tỷ.”

Giang Nghinh Từ nhìn đứa trẻ quỳ trước mặt, hồi lâu, đôi mắt cũng dần nhu hòa, nàng đưa tay nâng Giang Lưu Nhi dậy và ôm vào lòng thì thào:

“Lưu Nhi muốn chơi đùa cùng sư tỷ, mẫu thân không cản Lưu Nhi. Lưu Nhi muốn xuống núi, mẫu thân cũng không cấm Lưu Nhi. Nhưng sau này phải nói cho mẫu thân biết được không? Mẫu thân không trách Lưu Nhi, chỉ là mẫu thân sợ... mẫu thân sợ Lưu Nhi có chuyện gì...” - Nói đến đó, nàng không tiếp tục nữa... Nàng lại nhìn trời cao rồi thở dài.

Những điều đó Giang Lưu Nhi không thấy được, mà dù thấy chắc cũng không hiểu được. Hắn còn quá nhỏ để hiểu hết thế giới này.

Sáng hôm sau, Giang Lưu Nhi vẫn đến Thiên Thảo Viên luyện kiếm như mọi ngày, cứ như thể chuyện ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng trôi. Đó có lẽ là một trong những thứ của những đứa trẻ mà những người trưởng thành thường ao ước.

Đang luyện kiếm, chợt Giang Lưu Nhi nghe thấy tiếng khóc từ một căn phòng gần đó.

Tiếng của tiểu sư tỷ!

Giang Lưu Nhi vội chạy đến. Cảnh tượng trước mắt Giang Lưu Nhi là hình ảnh một cô bé với gương mặt sưng tít đang ngồi khóc trước gương. Cô bé khóc đến thương tâm...

Quả thật nếu không phải đây là căn phòng của Tử Lâm Nhi, cộng thêm bộ y phục trắng tuyết mà Giang Nghinh Từ đã tặng cho Tử Lâm Nhi vào sinh nhật lần trước của nàng thì chắc Giang Lưu Nhi còn tưởng cô bé nào chạy lạc vào Bách Thảo Phong nữa.

Giang Lưu Nhi tiến đến gần, nhỏ giọng:

“Tiểu... tiểu sư tỷ.”

Đáp lại vẫn là tiếng khóc nghẹn ngào của Tử Lâm Nhi.

“Tiểu sư tỷ sao lại khóc? Ai ăn hiếp sư tỷ vậy? Ta sẽ đánh hắn cho sư tỷ.”

Những lời nói vô tội của Giang Lưu Nhi càng khiến cho Tử Lâm Nhi tức giận, cô bé vừa thương tâm khóc vừa nói:

“Hu hu... hu... là tiểu mộc đầu... người ăn... hiếp ta!”

Giang Lưu Nhi chẳng hiểu ra sao, vừa chỉ vào mình vừa nói:

“Ta?”

Tuy không biết thế nào, nhưng chứng kiến bộ dáng thương tâm của Tử Lâm Nhi, hắn đành nhận tội vậy.

“Sư tỷ. Là lỗi của ta. Sư tỷ muốn ta làm gì ta cũng đồng ý... Sư tỷ. Người đừng khóc nữa.”

“Hu hu... Bộ dáng ta thế này sau này sẽ không ai thèm lấy ta!... Sẽ không ai thèm lấy ta!...”

“Sư tỷ, không có đâu. Mẫu thân nói qua vài ngày nữa mặt người sẽ hết sưng thối... Không sao đâu.”

“Ta không tin! Người gạt ta... Hu hu...”

Giang Lưu Nhi không biết phải làm thế nào, hắn chỉ là một tên nhóc con, bắt hắn dỗ một cô bé thì hắn cũng chịu.

“Vậy tỷ muốn ta làm thế nào?”

Tử Lâm Nhi liền nói:

“Sau này người phải cưới ta.”

Giang Lưu Nhi nghe vậy, nghĩ nghĩ, hẳn thấy cưới tiểu sư tỷ cũng chẳng có gì, dù sao mẫu thân cũng thích tiểu sư tỷ, mà thật ra thì hẳn cũng chẳng biết cưới là thế nào nữa kia.

“Được! Sau này ta sẽ cưới sư tỷ!”

Tử Lâm Nhi nghe vậy thì nín khóc, quay lại hỏi:

“Thật không?”

“Thật.” - Giang Lưu Nhi khẳng định chắc chắn.

Một lời hứa sẽ tồn tại bao lâu? Liệu rồi có đổi thay theo năm tháng chẳng? Có lẽ nên để cho thời gian trả lời.

Mười năm nữa lại trôi qua...

Giang Lưu Nhi đã hai mươi tuổi. Đứa trẻ năm nào giờ đã là một mỹ nam tử cao lớn. Đôi mắt dài, con người đen láy. Mái tóc của những đêm không sao. Nụ cười ấm áp như nắng xuân. Giọng nói của dòng sông Trường Thủy êm dịu... Tất cả đều hoàn mỹ.

Mọi người ở Kiếm Phái Thanh Hà này đều bảo rằng Giang Lưu Nhi chính là đứa con được thần linh ân sủng.

Giang Lưu Nhi không chỉ có dung mạo hơn người mà tư chất tu đạo cũng khó ai bì kịp. Bắt đầu tu đạo từ năm mười tuổi, mười năm qua đi, Giang Lưu Nhi đã vượt qua bốn đại cảnh giới là Tiên Thiên Cảnh, Ngự Không Cảnh, Thần Thông Cảnh, Niết Bàn Cảnh, bước một chân vào Chân Đan Cảnh – cảnh giới mà xưa nay vạn người cũng chưa chắc có một.

Tại Thiên Thảo Viên, một đôi nam nữ đang so kiếm. Nam tử mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, tóc dài được buộc lại tùy ý, đúng là Giang Lưu Nhi. Về nữ tử, một thân trắng tuyết nhưng không có vẻ gì lạnh lùng xa cách mà trái lại, càng nhìn càng làm người ta thấy gần gũi. Nàng có một đôi mắt to tròn linh động, tóc dài tung bay, mỗi đường kiếm của nàng như một nhịp trong điệu múa làm say lòng người.

“Tiểu mộc đầu! Đón kiếm!... Kiếm Đoạn Lưu Giang!”

“Sư tỷ! Cẩn thận!... Kiếm Nghênh Thiên Hạ!”

Hai người một trên trời, một dưới đất, kiếm chạm nhau từng đường. Tuy là so đấu nhưng người ngoài nhìn vào lại cảm giác giống như một điệu múa đầy hảo cảm.

Tử Lâm Nhi bay vút lên cao, lộn ba vòng giữa không trung rồi đâm thẳng xuống.

“Kiếm Ảnh Lưu Tinh!”

Giang Lưu Nhi nhoẻn miệng cười thú vị, chân đạp đất phóng vút lên trời.

“Kiếm Ảnh Lưu Tinh!”

Song kiếm chạm nhau.

Tử Lâm Nhi mất thăng bằng, ngã xuống, nhưng nàng kịp thời xoay người hạ xuống an toàn.

“Sư tỷ! Có sao không?”

“Hừ!” - Tử Lâm Nhi quay mặt sang hướng khác.

“Ta không phải cố ý.” - Vừa nói Giang Lưu Nhi vừa nắm tay nàng.

Tử Lâm Nhi cũng chỉ giãy lẩy lẹ rồi để mặc hẳn nắm. Giang Lưu Nhi kéo nàng ngồi xuống dưới gốc Tuyết Ninh Hương, mỉm cười nhìn nàng.

“Người cười gì tiểu mộc đầu?”

Giang Lưu Nhi không trả lời mà càng chăm chú nhìn, mãi một lúc hẳn mới nhỏ giọng nói:

“Sư tỷ! Tỷ còn nhớ lúc nhỏ chúng ta có lần lên trốn xuống núi không? Khi đó, chúng ta bị quái ngư đuổi... Sau đó được mẫu thân cứu... Sau đó thì...”

“Thì thế nào?” - Tử Lâm Nhi vội hỏi.

“Khi đó mặt tỷ bị sưng do dịch độc của quái ngư, tỷ cứ khóc mãi và nói rằng sau này sẽ không ai thèm lấy mình.”

Tử Lâm Nhi như nghĩ đến điều gì, đỏ mặt nói:

“Ta không nhớ.”

Giang Lưu Nhi nhìn nàng, ánh mắt đó khiến nàng bối rối, nàng cúi đầu không dám nhìn lại. Hẳn nói:

“Bây giờ sư tỷ chúng ta đã là một đại mỹ nhân khiến cho bao nam tử ngày nhớ đêm mong. Sư tỷ không cần phải lo không ai chịu lấy nữa rồi... À... Ừm... Lời hứa đó ta thấy hay là...”

Giang Lưu Nhi chưa kịp nói hết câu, Tử Lâm Nhi đã cắt ngang:

“Ta không lấy bọn họ...”

Giang Lưu Nhi làm vẻ mặt ngạc nhiên:

“Tại sao? À... chắc là sư tỷ định cả đời không lấy chồng.”

Tử Lâm Nhi quýnh lên:

“Ta... không... ta...” - Tử Lâm Nhi không biết phải làm sao thì phát hiện nụ cười ranh mãnh của Giang Lưu Nhi, biết hẳn đang trêu mình, nàng vừa giận lại vừa xấu hổ.

“Lâm Nhi! Nàng đừng giận!” - Hẳn nhìn vào mắt nàng và nói: “Dù cho không ai yêu nàng ta cũng sẽ yêu nàng. Dù không ai cần nàng ta cũng sẽ cần nàng... Lâm Nhi! Nàng có nguyện ở bên ta cả đời này không?”

Tử Lâm Nhi nhìn hẳn thật sâu như để khắc gương mặt này, ghi lời nói này, nhớ phút giây này mãi mãi. Nàng mỉm cười: “Đến khi chết ta cũng sẽ ở bên người.”

Hai người ôm nhau một lúc, từ trong giới chỉ Giang Lưu Nhi lấy ra một thanh kiếm màu trắng, phía trên khắc hai chữ “Tử Niệm” đưa cho Tử Lâm Nhi. Nàng nhận lấy, sau đó cũng lấy ra một thanh kiếm xanh ngọc, nàng cắn ngón tay khắc hai chữ “Tương Tư” trên kiếm đưa cho Giang Lưu Nhi.

Cả hai nhìn nhau cười.

Dưới gốc Tuyết Ninh Hương, một đôi nam nữ, một lời nguyện ước “Tương Tư – Tử Niệm”.

5. Chương 5: Sinh - Tử

Trời sáng, một đàn sơn yến đậu trên những ngọn trúc đua nhau hót ríu rít... Hát ca chán, chúng lại xòe cánh chao lượn, có con lại lười biếng nhảy từ cây này sang cây khác một cách chậm rãi cứ như hết những gã quý tộc kiêu cách.

Mặt trời cũng bắt đầu nhô lên từ phương đông. Những tia nắng đầu tiên chiếu xuống Bách Thảo Phong, rơi trên gương mặt còn đang mỉm cười say ngủ của Tử Lâm Nhi.

“Này! Tiểu Bạch Miêu! Mau dậy! Trời sáng rồi!”

Tiếng Giang Lưu Nhi vang lên.

Tử Lâm Nhi khẽ động, mở mắt ra nhìn thiếu niên bên cạnh, vòng tay ôm lấy, lại lần nữa ngã đầu vào ngực hắn.

“Tiểu Bạch Miêu! Nàng còn không dậy lát nữa các sư tỷ đến đây hái thuốc nếu có nhìn thấy thì ta không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Nghe thế, Tử Lâm Nhi thè lưỡi, mắt đẹp lườm Giang Lưu Nhi. Nàng bỏ hắn ra, vươn tay và... ngáp, tất nhiên đã kịp lấy tay che miệng. Liếc nhìn Giang Lưu Nhi, thấy hắn chẳng tỏ vẻ gì nàng mới yên tâm.

“Tiểu mộc đầu! Giang di nói người sắp phải bế quan hả?”

“Ừ. Ta định trùng kích vào Chân Đan Cảnh.”

“Nhưng cha ta nói trùng kích Chân Đan Cảnh rất nguy hiểm, vạn người chưa chắc có một người thành công... Tiểu mộc đầu! Ta lo lắm!”

Giang Lưu Nhi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, cười trấn an:

“Lâm Nhi đừng lo! Chưởng môn nói ta có tư chất hơn người, ngộ tính cũng rất cao, là người tu luyện có tiến cảnh nhanh nhất trong các đời đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà. Ta có lòng tin có thể vượt qua Niết Bàn Sinh Tử, bước vào Chân Đan Cảnh.”

“Thế nhưng... ta...”

“Được rồi được rồi! Ta sẽ chuẩn bị cẩn thận. Lâm Nhi! Sẽ không sao đâu.”

Tử Lâm Nhi mặc dù vẫn lo lắng nhưng cũng biết không nên ngăn cản hắn. Tu tiên luyện đạo há không phải vì đi đến cảnh giới cao hơn, độ thiên kiếp, vượt sinh tử trở thành tiên nhân đấy ư?

Nàng lấy ra từ trong giới chỉ một viên đan dược màu tím đưa cho Giang Lưu Nhi.

“Đây là Sinh Tử Đan. Nó có thể giúp người chống đỡ ba thành Sinh Tử kiếp lực.”

“Sư tỷ! Sinh Tử Đan này rất trân quý, ta không thể nhận.”

Giang Lưu Nhi biết rõ, Sinh Tử Đan được luyện chế từ Đàm Sinh Hoa và nội đan của Tử Giao Long. Không nói đến Đàm Sinh Hoa, chỉ riêng nội đan của Tử Giao Long đã vô cùng khó tìm. Tử Giao ngụ ở Vô Sinh Uyên, nắm giữ tử kiếp lực, khi trưởng thành có thực lực Vũ Hóa ngũ trọng. Muốn lấy nội đan của một con Tử Giao Long là vô cùng hung hiểm, bởi lẽ, dù là cường giả Phi Thiên Cảnh xông vào Vô Sinh Uyên cũng không dám chắc có thể toàn thân trở ra.

Giang Lưu Nhi làm sao lại không đoán được đây là chưởng môn lao tâm khổ tứ chuẩn bị cho sư tỷ ngày sau độ Sinh Tử kiếp, hắn thế nào có thể nhận.

“Không được! Tiểu mộc đầu! Nếu người không nhận... ta sẽ... ta... ta... ta sẽ không thềm nói chuyện với người nữa!”

Tử Lâm Nhi cương quyết, gương mặt nàng lúc này vô cùng nghiêm túc.

“Thế nhưng... sư tỷ...”

Giang Lưu Nhi muốn từ chối nhưng thấy nét mặt của nàng thì hắn thật sự không đành lòng.

Mắt Tử Lâm Nhi cũng nhu hòa xuống, nàng ngã vào lòng hắn thỏ thẻ:

“Ta thật sự rất sợ... Ta sợ người sẽ không ở bên ta nữa... Ta không biết sẽ sống thế nào nếu không có người... Ta thật sự không dám nghĩ...” - Dừng một chút, nàng nói tiếp:

“Tiểu mộc đầu. Có phải người lo cho sư tỷ không?... Người đừng lo. Sư tỷ chỉ mới bước vào Niết Bàn sơ kỳ, tư chất của sư tỷ không bằng người, qua hai mươi năm nữa cũng chưa chắc có thể đột phá Niết Bàn hậu kỳ... Sinh Tử Đan... người dùng đi được không? Sau này... lại nhờ cha tỷ luyện chế một viên nữa là được mà...”

Tuy nói thế nhưng Tử Lâm Nhi há không biết Sinh Tử Đan là cỡ nào trân quý, nào có dễ dàng luyện được.

Rốt cuộc, Giang Lưu Nhi cũng nhận lấy Sinh Tử Đan.

Ta sẽ không bao giờ để người một mình, sư tỷ.

Giang Lưu Nhi thâm nhủ.

Ba năm trôi qua...

Những ngọn thùy trúc đứng đưa theo gió. Đàn sơn yến riu rít gọi chào. Tuyết Ninh Hương nở rộ một màu đỏ tươi...

Bách Thảo Phong vẫn cứ thơ mộng như thế. Mặc cho thế nhân tranh giành. Mặc cho thời gian xô đẩy.

Trong gian nhà trúc, một thiếu phụ đang ngồi đan áo.

Dưới cây Tuyết Ninh Hương, một thiếu nữ thẫn thờ nhìn thanh kiếm màu trắng trong tay.

“Tiểu mộc đầu... đã ba năm rồi.”

“Tử Lâm Nhi! Tử Lâm Nhi!”

Bỗng có tiếng gọi gấp gáp. Một cô gái từ ngoài chạy vào.

Tử Lâm Nhi quay lại nhìn thì biết đó là Ngọc Lam sư tỷ của Thúy Trúc Phong.

“Ngọc sư tỷ có chuyện gì vậy?”

Cô gái được gọi Ngọc sư tỷ vội vàng nói: “Giang sư đệ... Giang sư đệ độ kiếp rồi!”

Tử Lâm Nhi bật dậy nắm lấy tay Ngọc sư tỷ: “Ngọc sư tỷ, có thật không?”

Cô gái kia liên tục gật đầu.

Tử Lâm Nhi hóa thành một đạo bạch quang hướng về Thúy Trúc Phong. Ba năm rồi... Chưa bao giờ nàng thấy thời gian trôi qua chậm đến thế. Từng ngày lại từng ngày. Tuyết Ninh Hương nở rồi tàn. Nàng không đếm. Nhưng nó cứ khắc vào tâm trí nàng. Suốt ba năm qua không biết bao nhiêu lần nàng bưng bình tĩnh khỏi những cơn ác mộng... Thiếu nữ lần đầu tiên biết chờ đợi là khó khăn đến nhường nào. Nàng thật sự không muốn phải chờ đợi nữa...

Trên đỉnh Thúy Trúc Phong, các đời đệ tử đều đã tụ tập. Tất cả chỉ vì một người, một tuyệt thế thiên tài có một không hai suốt mấy vạn năm qua của Kiếm Phái Thanh Hà, hy vọng chấn hưng của Thanh Hà – Giang Lưu Nhi.

Kiếm Phái Thanh Hà tuyển nhận đệ tử rất nghiêm khắc, phàm là người có tham niệm, dục vọng nặng nề không thể trở thành đệ tử của Thanh Hà dù người đó có tư chất cao đến đâu đi nữa. Vì thế cho nên số lượng đệ tử của Thanh Hà chỉ khoảng trên dưới ba ngàn, ít hơn nhiều so với các tông phái khác. Qua mười sáu đời chưởng môn, chưa bao giờ có một đệ tử nào của Thanh Hà làm ra chuyện bất nghĩa vô nhân... Quả thật cũng là hiếm thấy giữa thế đạo ngày nay.

Phía hậu sơn của Thúy Trúc Phong, bầu trời mây đen bao phủ, cuồng phong rít gào, một đạo tử kiếp lôi dần hình thành.

“Ầm... m... m... m”

Tử kiếp giáng xuống, sơn động bị phá nát, hiện ra bóng dáng một thiếu niên đang ngồi. Đó là Giang Lưu Nhi.

Tử kiếp vừa tan, một đạo tử kiếp khác lại hình thành giáng thẳng xuống Giang Lưu Nhi...

“Chưởng môn sư đệ. Đệ nói xem Lưu Nhi sẽ phải vượt qua bao nhiêu đạo Sinh Tử kiếp.”

Một lão nhân tóc bạc hướng Mộc Thanh Tử hỏi.

Mộc Thanh Tử nhìn thiếu niên quần áo rách nát đang đối kháng kiếp lôi, nói:

“Tư chất càng cao, thiên kiếp càng nhiều. Đó cũng là đạo trời công bằng. Lưu Nhi mười tuổi tu đạo, đến nay đã qua mười ba năm. Vượt qua Tiên Thiên, Ngự Không, Thân Thông, Niết Bàn bốn đại cảnh giới.

Tiền cảnh như thế quả chưa từng có trong lịch sử của Thanh Hà Kiếm Phái ta, e rằng số kiếp mà Lưu Nhi phải chịu không ít hơn bảy.”

Lão nhân tóc bạc cũng gật đầu đồng ý. Tư chất của Giang Lưu Nhi quả thật khiến người kinh ngạc.

Lại nói, lão nhân này chính là Vô Tâm Tử, phong chủ của Vô Minh Phong. Có lời đồn rằng đạo hạnh của Vô Tâm Tử còn cao hơn cả chưởng môn Mộc Thanh Tử, là người có pháp lực cao nhất của Kiếm Phái Thanh Hà hiện thời. Nghe kể, hai người vốn là sư huynh đệ cùng một ngày bái nhập vào Thúy Trúc Phong. Cả hai đều là bậc kỳ tài tu đạo hiếm có, danh tiếng truyền khắp tầng trời thứ mười ba. Thế nhưng ít ai biết rằng, xét về kiếm đạo hay thuật pháp, Vô Tâm Tử đều hơn hẳn Mộc Thanh Tử. Chưởng môn đời trước vốn muốn truyền vị lại cho Vô Tâm Tử nhưng ông không nhận mà chỉ chọn trở thành phong chủ của Vô Minh Phong. Có lẽ ngoài Mộc Thanh Tử ra thì không ai có thể biết được nguyên nhân bên trong.

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên cả người loang lổ vết máu nhưng đôi mắt lại quật cường kiên định, khẽ gật đầu.

Khi Giang Lưu Nhi vượt qua sáu đạo tử kiếp thì trên bầu trời mây đen cũng tan đi.

Giữa không trung, một dòng thanh hà uốn lượn. Chợt trong dòng thanh hà, một con Ngự Long bay ra, hướng xuống Giang Lưu Nhi. Ngự Long chạm vào Giang Lưu Nhi thì biến mất, cùng lúc, Giang Lưu Nhi lại cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng không phải thể xác mà là linh hồn.

Sinh kiếp diệt hồn!

Tử kiếp diệt thân. Sinh kiếp diệt hồn. Đây chính là ý nghĩa của Sinh Tử kiếp.

6. Chương 6: ánh Mắt Xa Xăm

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi vạm vạc, trắng bệch.

Bên ngoài, tất cả đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà đều lộ rõ nét khấn trương trên mặt. Chỉ cần Giang Lưu Nhi có thể vượt qua Sinh kiếp bước vào Chân Đan Cảnh thì Thanh Hà tuyệt đối có hy vọng chấn hưng, tìm lại uy danh ngày xưa, ngày mà Kiếm Phái Thanh Hà được tôn làm đệ nhất tu tiên phái của tầng trời thứ mười ba.

Nắm tay của Tử Lâm Nhi siết chặt, nét mặt đầy lo lắng.

Nửa giờ sau... Giang Lưu Nhi mở mắt.

Tất cả các đệ tử nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm, thần sắc vui mừng. Tử Lâm Nhi đang muốn bay đến bên Giang Lưu Nhi thì bàn tay nàng bị kéo lại. Nàng quay đầu nhìn thì thấy khuôn mặt ngưng trọng của chưởng môn Mộc Thanh Tử, cũng là cha nàng.

Nàng quay sang nhìn sư bá Vô Tâm Tử cũng bắt gặp nét mặt tràn đầy lo lắng, nàng biết có điều không ổn.

Trên trời, dòng thanh hà vẫn chưa tan mà nổi sóng cuộn cuộn. Quả nhiên, một con giao long vươn đầu nổi lên.

Đạo Sinh kiếp thứ hai - Giao long kiếp!

“Giao long kiếp. Không nghĩ tới Lưu Nhi phải chịu đến tám đạo kiếp lực.” - Đó là lời của Mộc Thanh Tử.

Vô Tâm Tử nhìn giao long đang rít gào trên không, thì thào:

“Hy vọng Lưu Nhi có thể vượt qua được.”

Tử Lâm Nhi cắn môi đến rướm máu, nàng nắm chặt tay Mộc Thanh Tử, gọi: “Cha!...”

Mộc Thanh Tử lắc đầu. Vượt kiếp chỉ có thể dựa vào bản thân, không ai có thể giúp được. Nếu người ngoài nhúng tay vào thì kiếp lực càng trở nên hung bạo đáng sợ, tu vi người càng cao thì kiếp càng mạnh.

Từ xưa đến nay cũng có không ít người tự phụ bản thân pháp lực cao cường ra tay cản kiếp lực của kẻ khác. Kết cuộc, cả bản thân mình và người độ kiếp đều tan thành mây khói. Trăm vạn năm qua chưa từng có ngoại lệ...

Giao long lao xuống!

...

Giang Lưu Nhi thất khiếu chảy máu, tóc dài tán loạn, chỉ còn lại một hơi thở yếu ớt. Lúc này thật sự hần không còn chút sức lực nào, linh hồn như muốn tan vụn ra.

“Vượt qua rồi! Vượt qua rồi!”

Tiếng hoan hô của các đệ tử vang vọng khắp Thúy Trúc Phong. Các vị phong chủ, trưởng lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc trời không phụ Thanh Hà ta!” - Một vị trưởng lão cảm thán.

Vô Tâm Tử gật đầu, đang định nói gì thì chợt biến sắc.

“Chẳng lẽ... Không thể nào!” - Ông kinh hãi thì thào.

Mộc Thanh Tử nhìn lên trời, thấy thanh hà đã tan nhưng thiên địa linh khí tụ mà không tán, hơn nữa càng lúc càng cuồng bạo thì mặt liền biến sắc. Không phải khẩn trương hay lo lắng mà là... sợ. Nếu quả thật đúng như những gì Vô Tâm Tử và Mộc Thanh Tử nghĩ thì tin rằng cả hai cõi hạ thiên và trung thiên này đều sẽ khiếp sợ giống họ.

Cửu kiếp lực!

Sinh kiếp thứ ba - Chân long kiếp!

Trong dòng sông lịch sử, từ thời thái cổ đến nay, người độ Sinh Tử cứu kiếp chưa tới trăm người. Trong đó, hơn tám phần đã chết ở Sinh kiếp thứ ba, Chân long kiếp. Phàm những ai vượt qua được Sinh Tử cứu kiếp, ngày sau tuyệt đối trở thành chí tôn một cõi. Bởi vì cứu đại tiên tôn hiện nay đang cai trị chín tầng trời của cõi thượng thiên chính là những người từng vượt qua Sinh Tử cứu kiếp!

“Gào... ào... ào... ào...”

Tiếng long ngâm chấn động cả dãy núi Dục Thúy. Chim thú muôn loài đều co rúm run rẩy.

Long vốn là vị vua của vạn thú, là bậc vương giả chí tôn có thể diệt sát cả tiên nhân. Mọi thứ có liên quan đến long không có cái nào là không cường đại cả. Đối mặt với long uy, các đệ tử đều nằm rạp xuống đất, một ngón tay cũng không động nổi.

Tử Lâm Nhi được Mộc Thanh Tử thi triển kết giới hộ thể nên miễn cưỡng vẫn hành động được. Thế nhưng lúc này, gương mặt nàng đầy vẻ tuyệt vọng.

Những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống hòa quyện với máu đang chảy từ đôi môi bị cắn nát. Chân long kiếp? Hần có thể vượt qua sao? Hần sẽ chết sao? Hần sẽ bỏ lại ta một mình sao?... Những ý nghĩ cứ không ngừng vang lên trong đầu nàng. Đầu rối loạn.

Lúc này, nàng không biết phải làm gì. Nàng thật sự không biết. Ngoài những giọng nói đang không ngừng vang vọng kia thì mọi thứ đều trống rỗng. Tay và đôi môi chảy máu. Nàng không biết mà cũng chẳng thấy đau nữa...

Chân long lao xuống!

“Ta sẽ chết sao?” - Đó là ý nghĩ lúc này của Giang Lưu Nhi. Linh hồn hần đã bắt đầu tán loạn, ý thức cũng mơ hồ, hần thật không biết làm sao để ngăn Chân long kiếp này. Có lẽ mọi thứ sẽ dừng lại ở đây?

Trong đầu hần hiện lên từng hình ảnh. Giang Nghinh Từ, Tử Lâm Nhi, các sư tỷ của Bách Thảo Phong chơi đùa cùng hần, các sư huynh từng luyện kiếm với hần, những bằng hữu hần từng xuống núi rèn luyện kết giao... Chương môn Mộc Thanh Tử, các vị trưởng lão của Kiếm Phái Thanh Hà... Mọi thứ hiện lên rõ

mồn một cứ như thể vừa mới hôm qua. Có lẽ đây là đặc ân của những người sắp chết chăng? Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Khi Giang Lưu Nhi đã chờ đợi kết thúc cho mình, dù nó đầy tiếc nuối thì ở mi tâm hẳn hiện lên một ấn ký mờ nhạt. Phải. Nó mờ nhạt đến nỗi mắt thường khó thấy được. Nhưng đó thật sự là một ấn ký.

Ấn ký lóe lên, toàn bộ kiếp lực của Chân long kiếp đều bị nuốt mất. Trong đan điền của Giang Lưu Nhi cũng bắt đầu ngưng tụ chân đan. Thiên địa linh khí cuộn cuộn tụ lại, tất cả bị hút vào đan điền của hắn.

...

Lúc này toàn bộ Thúy Trúc Phong hoan hô vui sướng. Có mấy vị sư tỷ, sư muội vừa cười vừa khóc. Quả thật lúc này tìm các nàng muốn rút ra ngoài.

Các vị trưởng lão, phong chủ cũng mặt đầy ý cười. Tất cả đều biết lần này thì thật sự đã vượt qua.

Tử Lâm Nhi ngã quỵ xuống. Nàng đã không cần phải chống đỡ nữa. Nàng không cần phải lo sợ nữa. Những phút giây lúc này là thời gian dài nhất trong đời nàng. Nàng cứ ngỡ mình đã sống rất lâu đến mức đã qua một thế giới khác...

Hiện giờ, trong đan điền của Giang Lưu Nhi đã ngưng tụ thành một viên Đan châu hoàn chỉnh. Quanh thân nó, một dải tím lưu động như một dòng tử hà uốn lượn. Nhưng không chỉ vậy, bầu trời phía trên hẳn bỗng hiển hóa ra một hình ảnh kỳ lạ. Nó giống hệt ấn ký lúc này vừa xuất hiện nơi mi tâm hắn.

Ấn ký trên trời tỏa ra tử quang sáng ngời. Vô Tâm Tử và Mộc Thanh Tử nhìn nhau, cả hai đều như gặp chuyện gì đó khó tin nổi.

Một lúc sau, hình ảnh biến mất. Giang Lưu Nhi chính thức bước vào Chân Đan Cảnh.

Vừa định đứng dậy thì một bóng người nhào lên mình hắn.

“Sư tỷ... khụ khụ... tỷ muốn đè chết ta sao?”

Tử Lâm Nhi không trả lời mà cứ thế ôm chặt lấy hắn...

...

Trong một căn phòng của Thúy Trúc Phong, hai bóng người đang đứng.

“Sư huynh, huynh thấy thế nào?” - Mộc Thanh Tử hướng Vô Tâm Tử hỏi.

“Khi Chân long kiếp giáng xuống, trên mi tâm của Lưu Nhi có xuất hiện một ấn ký kỳ lạ, nhờ nó mà Lưu Nhi mới có thể vượt qua được. Lúc Lưu Nhi ngưng tụ thành Đan châu, bầu trời lại xuất hiện ấn ký đó, nó như nhìn thấu hết thấy sinh linh thế gian, trước mặt nó, nói thật, một tia ý nghĩ phản kháng sư huynh ta cũng không dám. Đó là một thứ lực lượng vượt xa hiểu biết của ta... Hơn nữa...” - Dừng một chút, Vô Tâm Tử nói tiếp:

“Lúc ấn ký đó xuất hiện, có người đã thi triển đại thần thông ngăn cách cả Thúy Trúc Phong với ngoại giới.”

Nghe thế thì Mộc Thanh Tử kinh ngạc, bởi ông không hề phát hiện có người thi triển thuật pháp. Mộc Thanh Tử nhìn Vô Tâm Tử, hỏi:

“Sư huynh, cảnh giới của người này...”

“Cao hơn ta rất nhiều.”

“Liệu có phải Giang Nghinh Từ?” - Mộc Thanh Tử nói ra suy nghĩ.

Vô Tâm Tử nhìn về phía Bách Thảo Phong, sau đó hướng về phía Vô Minh Phong bay đi, chỉ lưu lại một câu:

“Nếu là phúc thì không phải họa. Là họa muốn tránh cũng không khỏi.”

Trong gian nhà trúc trên Bách Thảo Phong, một cung trang thiếu phụ đứng bên cửa sổ nhìn lên trời. Ánh mắt nàng có lúc như chứa thiên ngôn vạn ngữ, khi thì lại trống rỗng như chẳng dung nạp điều gì cả.

Một ánh mắt xa xăm...

7. Chương 7: ai Có Hiểu Ai?

Đông qua xuân tới, thắm thoát lại bảy năm nữa trôi qua...

Một đêm tĩnh mịch...

Giang Nghinh Từ đang ngồi đọc sách như thường lệ thì chợt ngừng lại, khẽ giọng:

“Đã đến rồi?”

Một hư ảnh hiện ra đứng đối diện với nàng. Đó là một nam tử tầm ba mươi tuổi, gương mặt thanh đạm, mặc bộ trường sam màu đen. Hắn nhìn nàng và nói:

“Giang Lưu Nhi kết đan cũng đã bảy năm. Người cũng nên kết thúc tất cả đi.”

Giang Nghinh Từ im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Cho ta thời gian ba năm nữa.”

“Bây giờ hay ba năm nữa kết cuộc đều như nhau, người hà tất phải níu kéo?”

Giang Nghinh Từ không đáp.

Nam tử áo đen thấy thế thì cũng không nói gì nữa, hư ảnh trước khi biến mất có nhấn lại:

“Nên làm thế nào người hãy tự liệu. Có thành tiên hay không lựa chọn nằm trong tay người.”

Giang Nghinh Từ nhìn khoảng không trước mắt một hồi, sau đó lại tiếp tục đọc sách...

Trong một mật thất của Thúy Trúc Phong.

“Lưu Nhi, ta nghe nói con đã bước vào Chân Đan hậu kỳ rồi?”

“Dạ. Thừa chưởng môn.”

Giang Lưu Nhi cung kính hướng Mộc Thanh Tử đáp.

“Lưu Nhi. Tuy tư chất con hơn người xưa nay hiếm thấy, nhưng tu đạo là một chuyện hung hiểm, tiên đạo vô tình, tiến cảnh nhanh chưa hẳn đã là chuyện tốt. Đạo và tâm vốn không thể tách rời, Kiếm Phái Thanh Hà chúng ta đều trước chú trọng tu tâm sau mới luyện đạo. Cảnh giới con tăng lên quá nhanh ta e tâm sẽ bất ổn, dễ dẫn đến ngày sau tâm ma quấy phá... Con hiểu ý ta chứ?”

“Vâng. Lưu Nhi hiểu.”

Mộc Thanh Tử gật đầu. Ông đi đến bên một hồ nước rồi quay lại nhìn Giang Lưu Nhi.

“Có biết tại sao ta lại dẫn con đến đây không?”

Giang Lưu Nhi thành thật lắc đầu.

Mộc Thanh Tử đưa tay bấm quyết, một ngọc giản từ dưới đáy hồ bay vào tay ông. Mộc Thanh Tử quay lại bảo Giang Lưu Nhi:

“Lưu Nhi. Con hãy nói cho ta nghe những kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết.”

“Vâng.” - Giang Lưu Nhi bắt đầu kể:

“Các kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết là:

Kiểm Trảm Thiên Quân

Kiểm Đoạn Lưu Giang

Kiểm Nghênh Thiên Hạ

Kiểm Ảnh Lưu Tinh

Kiểm Toái Sơn Hà

Kiểm Vũ Miên Miên

Kiểm Hóa Vi Ti

Kiểm Lai Vô Ảnh

Kiểm Chi Hoa Lạc

Tất cả chín kiếm chiêu.”

Mộc Thanh Tử nhìn Giang Lưu Nhi, khẽ lắc đầu, nói:

“Những gì con vừa kể chỉ là hạ cửu kiếm trong Thanh Hà Kiếm Quyết mà không phải toàn bộ kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết.”

Giang Lưu Nhi ngạc nhiên hỏi:

“Chỉ là hạ cửu kiếm?... Xin chưởng môn chỉ dạy.”

Mộc Thanh Tử chậm rãi nói:

“Thanh Hà Kiếm Quyết có tất thảy mười hai kiếm chiêu, phân làm hạ cửu kiếm và thượng tam kiếm. Trong đó, hạ cửu kiếm như con vừa nói dành cho các đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà tu luyện từ Ngự Không Cảnh đến Vũ Hóa Cảnh. Còn về thượng tam kiếm thì phải đến Phi Thiên Cảnh mới có thể tu luyện. Thượng tam kiếm đó là:

Nhất Kiếm Xuyên Không

Kiểm Diệt Thương Khung

Kiểm Vấn Nhân Gian.”

Nói đến đó, Mộc Thanh Tử đưa ngọc giản trong tay mình cho Giang Lưu Nhi.

“Trong ngọc giản này chính là kiếm quyết của thượng tam kiếm. Sau khi tâm cảnh ổn định con hãy nghiên cứu nó đi. Nhớ kỹ, không được để các đệ tử khác nhìn thấy, kể cả Tử Lâm Nhi và mẫu thân con, càng không được phép mang ra ngoài sơn môn Kiếm Phái Thanh Hà.”

Giang Lưu Nhi tiếp lấy, cúi đầu thật sâu. Hắn biết từ nay trách nhiệm của mình sẽ rất nặng nề, nhưng đồng thời cũng là vinh dự của chính hắn.

Sau khi Giang Lưu Nhi đi khỏi, một bóng người hiện ra, chính là Vô Tâm Tử.

“Sư huynh. Lưu Nhi nó có thể thấu hiểu huyền ảo của thượng tam kiếm sao?”

Vô Tâm Tử nhìn hồ nước gợn sóng, nói:

“Từ sau khi tổ sư Thanh Hà tiên tử phi thăng tiên giới, đến nay đã trải qua mười sáu đời chưởng môn, ba vạn hai ngàn ba trăm ba mươi ba năm, không một đệ tử nào có thể thấu hiểu huyền ảo của thượng tam kiếm, vì vậy mà Thanh Hà Kiếm Phái ta mới ngày một xuống dốc. Lưu Nhi là tuyệt thế kỳ tài chưa từng có của Thanh Hà ta, trên người lại mang số mệnh kỳ lạ, có một lực lượng vô hình che chắn... Nếu nó cũng không thể thấu hiểu huyền diệu của thượng tam kiếm thì e sẽ chẳng còn ai luyện được.”

“Nhưng Lưu Nhi nó mới chỉ là Chân Đan hậu kỳ, giao thượng tam kiếm cho nó có phải là quá sớm không?”

“Biết đâu nó lại làm được.” - Vô Tâm Tử mỉm cười một cách thần bí.

Thật ra không phải vô cớ mà Vô Tâm Tử muốn giao thượng tam kiếm quyết cho Giang Lưu Nhi mà là vào hai ngày trước, một lần vô ý, Vô Tâm Tử trong lúc quan sát Giang Lưu Nhi luyện kiếm đã nhìn thấy hắn thi triển ba chiêu kiếm là “Kiếm Hóa Vi Ti”, “Kiếm Lai Vô Ảnh” và “Kiếm Chi Hoa Lạc” vốn chỉ có Vũ

Hóa Cảnh mới có thể thi triển được. Ngoại trừ “Kiếm Chi Hoa Lạc” còn khó khăn ra thì hai chiêu kiếm còn lại đều đã rất thành thạo. Lúc đó thật sự Vô Tâm Tử đã rất kinh ngạc.

Quay trở lại Bách Thảo Phong, Giang Lưu Nhi tâm tình rất vui sướng. Từ khi còn nhỏ hẳn đã thường nghe các sư tỷ kể lại những câu chuyện truyền kỳ của tổ sư Thanh Hà tiên tử. Một trong số đó là câu chuyện chính tà chi chiến của hơn ba vạn năm trước. Tổ sư Thanh Hà tiên tử lúc đó đã thi triển một chiêu “Nhất Kiếm Xuyên Không” đánh bại Thái Bất Thái, chấm dứt một hồi gió tanh mưa máu.

Hôm nay trên tay hẳn không những có kiếm quyết của chiêu kiếm truyền kỳ kia mà còn có cả kiếm quyết của “Kiếm Diệt Thương Khung” và “Kiếm Vấn Nhân Gian”, hai kiếm chiêu còn lợi hại hơn cả “Nhất Kiếm Xuyên Không”.

Đêm xuống...

Ngoài gian nhà trúc vang lên tiếng gõ cửa.

“Lưu Nhi. Vào đi.”

Giang Lưu Nhi khê đẩy cửa bước vào, trước mắt hẳn, một thiếu phụ đang ngồi đan áo. Hẳn bước đến bên thiếu phụ, nửa ngồi nửa quỳ bên chân nàng.

“Mẹ lại đan áo ạ?”

“Ừm. Sắp đến mùa đông rồi. Mẹ muốn đan thêm vài chiếc áo cho Lưu Nhi.” - Giang Nghinh Từ đáp.

Giang Lưu Nhi nhoẻn miệng cười, nói:

“Những người tu tiên chúng ta làm sao có thể bị lạnh được ạ. Quần áo lúc trước mẹ đan Lưu Nhi vẫn còn chưa mặc hết, mẹ không cần phải đan áo cho Lưu Nhi nữa đâu.”

Giang Nghinh Từ vẫn tiếp tục chăm chú đan áo.

“Mẹ muốn đan nhiều một chút để khi nào cần thì Lưu Nhi có thể mặc.”

“Mẹ.” - Giang Lưu Nhi nhỏ giọng gọi.

“Sao vậy Lưu Nhi?”

“Không hiểu sao gần đây Lưu Nhi thường hay mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ. Trong mơ, có những cảnh tượng rất mơ hồ, có kiếm ảnh đầy trời, có một bóng người đứng trên dòng nước đen thẫm vung tay huyền hóa ra ngàn đạo tử quang uy lực rất đáng sợ, lại có người quanh thân có trăm đóa sen bay quanh...”

“Á!”

“Mẹ!”

“Không có gì đâu. Không cần thận nên bị kim đâm thôi.” - Nàng bỏ chiếc áo đan dở xuống, ôm Giang Lưu Nhi vào lòng, xoa nhẹ đầu hẳn.

Giang Lưu Nhi rất hưởng thụ cảm giác này. Tuy hẳn đã lớn rồi nhưng đứng trước mặt Giang Nghinh Từ, hẳn lúc nào cũng cảm thấy bản thân mình chỉ là một đứa trẻ. Có lẽ do quá dựa dẫm. Cũng có lẽ quá yêu... Hẳn không rõ. Hẳn chỉ biết là nếu như cho hẳn một ước muốn và ước muốn đó sẽ được thần linh thực hiện thì hẳn sẽ không do dự mà ước rằng mãi mãi được ở bên Giang Nghinh Từ.

“Lưu Nhi à... Trên đời này vốn dĩ có nhiều chuyện không bao giờ như nguyện. Những thứ đẹp đẽ lại thường là giấc mộng. Một ngày nào đó quay đầu nhìn lại đã hóa hư vô... Nếu có thể... Lưu Nhi đừng bao giờ quên mẹ được không?”

Giang Lưu Nhi không hiểu tại sao Giang Nghinh Từ lại nói những lời này. Hẳn cảm giác dường như nàng có rất nhiều tâm sự, có rất nhiều điều muốn nói.

“Lưu Nhi sẽ không bao giờ quên mẹ.” - Hẳn nhìn vào mắt nàng và nói.

“Mãi mãi không.”

8. Chương 8: một Nụ Hôn - Một Trâm Ngọc

Một buổi sáng ở Thiên Thảo Viên, Tử Lâm Nhi đang ngồi trên thảm cỏ, cạnh nàng, một con hổ trắng cũng đang nằm nheo mắt.

“Tiểu Bạch. Người nói xem bây giờ tiểu mộc đầu đang làm gì? Hắn có nhớ ta không?”

Hổ trắng ngáp dài không thèm ngó ngang đến Tử Lâm Nhi.

Nàng nghĩ nghĩ một hồi, khi thì mỉm cười ngây ngô hết một kẻ ngốc, lúc lại cau mày nhăn nhó. Sau hồi lâu, Tử Lâm Nhi quơ tay ngắt mấy cọng cỏ dưới chân. Nàng vừa ngắt vừa lầm bầm:

“Tiểu mộc đầu đáng ghét! Người xuống núi lâu như vậy còn chưa về. Ai cho người đi rèn luyện gì đó hả? Ta nhớ người! Ta nhớ chết người!”

Chợt nghĩ đến gì đó, nàng ngừng lại.

“Xuống núi lâu như vậy tiểu mộc đầu sẽ gặp rất nhiều cô gái. Hắn lại tuấn tú như vậy... như vậy... sẽ có rất nhiều cô gái yêu thích hắn? Nghe nói hắn rất thân với Tâm Mị Hồ của Minh Nguyệt Cung... Các sư tỷ đều nói cô ta rất đẹp... Lỡ như tiểu mộc đầu bị cô ta dụ dỗ thì sao?... Tiểu Bạch! Ta phải làm sao giờ?... Không được! Ta phải xuống núi tìm tiểu mộc đầu.”

Nói xong, Tử Lâm Nhi lập tức đứng dậy, đang định bay đi thì một giọng nói từ đằng sau vang lên:

“Lâm Nhi. Con đang định đi đâu?”

Tử Lâm Nhi quay lại thì thấy Giang Nghinh Từ đang bước về phía nàng.

“Giang di... con...”

Giang Nghinh Từ vẫy tay bảo nàng ngồi xuống cùng.

“Nhớ Lưu Nhi sao?”

“Ai thèm nhớ tên tiểu mộc đầu đáng ghét đó chứ.” - Tử Lâm Nhi phủ nhận.

Giang Nghinh Từ khẽ cười, xoa đầu nàng. Đã hơn hai mươi năm rồi. Cô bé nghịch ngợm ngày nào giờ đã thành một thiếu nữ xinh đẹp. Suốt hơn hai mươi năm đó, ngoài Giang Lưu Nhi thì người gần gũi và thân cận với nàng nhất chính là Tử Lâm Nhi.

Mẫu thân Tử Lâm Nhi sau khi sinh nàng được hai năm thì qua đời. Ngày đó, có một đám ma nhân xông vào Thúy Trúc Phong mưu đồ cướp đi Thanh Hà Kiếm Quyết. Không may thay, lúc đó Mộc Thanh Tử lại không có tại Thúy Trúc Phong, mẫu thân của Tử Lâm Nhi vì muốn cướp lại Thanh Hà Kiếm Quyết đã dốc toàn lực ngăn cản đám ma nhân kia. Đến khi Vô Tâm Tử tới thì nàng đã bị thương nặng, Đan châu nứt vỡ. Kết cuộc...

Lúc ấy, bầu trời trong xanh, không một điềm gì để cho người nhận ra rằng có thứ gì đó vừa tắt đi.

Trời đất vẫn cứ vô tình như thế...

“Lưu Nhi rất yêu con.” - Bỗng Giang Nghinh Từ khẽ nói.

“Tiểu mộc đầu... hắn nói với Giang di như thế ạ?”

“Nha đầu ngốc... Lưu Nhi là con trai ta, lẽ nào ta không biết trong lòng nó nghĩ gì?”

Tử Lâm Nhi mỉm cười ngọt ngào.

Đang vuốt mái tóc của Tử Lâm Nhi, chợt Giang Nghinh Từ đứng dậy, nhỏ giọng:

“Có lẽ ta nên trở về rồi.” - Sau đó, nàng quay người đi về phía căn nhà trúc.

Tử Lâm Nhi đang muốn nói gì đó thì ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời. Nàng nở nụ cười.

Tiểu mặc đầu về rồi!

...

“Sư tỷ. Có nhớ ta không?”

“Không có.”

“Thật không?” - Giang Lưu Nhi làm ra vẻ mặt buồn buồn:

“Ta còn định tặng sư tỷ một vật quan trọng mà ta cất giữ suốt bao năm qua... Có lẽ sư tỷ cũng không muốn nó... Ta đành tặng cho các sư tỷ khác vậy.”

Nghe hắn nói, Tử Lâm Nhi sợ hãi lại hiểu lầm thật cho là nàng không để ý hắn. Nàng vội lên tiếng:

“Tiểu mặc đầu. Không có... ta... ta rất nhớ người... thật sự rất nhớ người!”

“Không tin.”

“Thật sự... ta thật sự... người tin ta đi!”

Giang Lưu Nhi vẫn một bộ thờ ơ. Hắn chỉ tay vào mặt mình và nói:

“Hôn ta... như vậy ta mới tin.”

“Hô... n... n... n... hôn.” - Tử Lâm Nhi trở mắt.

“Ta biết sư tỷ không nhớ ta mà.”

Chứng kiến nét mặt lãnh đạm của Giang Lưu Nhi thì trong lòng Tử Lâm Nhi thật sự lo lắng. Tuy nàng rất yêu tiểu mặc đầu nhưng trước giờ chỉ nắm tay một chút, ôm một chút, còn hôn...

Thấy Giang Lưu Nhi đang định quay người đi, nàng quỳnh lên, một làn gió thơm lướt qua mặt Giang Lưu Nhi...

Hôn xong, Tử Lâm Nhi mặt đỏ như máu, cúi đầu.

Xấu hổ chết đi được.

Nàng nói thầm.

Giang Lưu Nhi sờ sờ gương mặt vừa được hôn, cười cười như thể gian kế thành công. Hắn đưa hai tay nâng mặt thiếu nữ lên, nhìn nàng một lúc.

“Lâm Nhi. Ta có vật này cho nàng.”

“Cho ta?”

Giang Lưu Nhi xòe tay nàng ra, đặt vào lòng bàn tay một viên đan dược màu tím.

Tử Lâm Nhi kinh ngạc ngược lên nhìn hắn.

“Tiểu mặc đầu... đan dược này... đan dược này...”

Giang Lưu Nhi gật đầu.

“Làm sao người có?” - Nghĩ đến điều gì đó, Tử Lâm Nhi thốt lên:

“Lẽ nào...”

Thấy ánh mắt khẳng định của hắn, mắt nàng ngấn nước, vừa đấm vào ngực hắn vừa nói:

“Đồ ngốc!... Đồ ngốc!... Đồ ngốc!...”

Đánh một hồi, như đã trút hết nỗi lòng, nàng tựa đầu vào ngực hắn.

“Sinh Tử kiếp hung hiểm vô cùng. Vạn người chưa chắc có một người thành công vượt qua. Ta làm sao có thể ích kỷ chỉ vì bản thân mình mà dùng nó được.” - Giang Lưu Nhi nhỏ giọng.

“Nhưng nếu người không thể vượt qua... Ta rất sợ người biết không... Lúc đó thật sự ta rất sợ sẽ không bao giờ còn được thấy người nữa...” - Tử Lâm Nhi thỏ thẻ.

“Ta biết... Ta biết... Bởi vì bây giờ ta cũng đang sợ như thế. Nàng đã đột phá Niết Bàn đỉnh phong, sắp phải độ Sinh Tử kiếp, lòng ta thật sự rất lo lắng. Tuy không thể chắc chắn giúp nàng độ kiếp thành công, nhưng chí ít, Sinh Tử Đan có thể chống đỡ được cho nàng ba thành kiếp lực.”

Sinh Tử đan này vốn là trước kia Tử Lâm Nhi đưa cho hắn, không nghĩ hắn vậy mà không dùng nó, một mực giữ lại cho nàng.

Tử Lâm Nhi cầm lấy Sinh Tử Đan, lòng ngập tràn hạnh phúc, chưa bao giờ nàng thấy lòng mình như lúc này. Cái cảm giác run rẩy, nghẹn ngào... Nam nhân trước mặt từ khi nào đã khắc sâu vào tim nàng. Nàng không biết.

“Tiểu mộc đầu...”

“Lâm nhi...”

Tử Lâm Nhi khép hờ đôi mắt, môi khẽ mở.

Giang Lưu Nhi nâng cầm nàng, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn. Thân hình thiếu nữ thoáng run rẩy, tay nắm chặt áo hắn vì khẩn trương. Một lúc, tay nàng dần thả lỏng. Nàng đáp lại nụ hôn của hắn một cách nồng nhiệt như tình yêu cháy bỏng trong tim mình. Đây là nụ hôn đầu tiên của thiếu nữ. Nụ hôn mà sẽ không bao giờ nàng có thể quên được. Phút giây ngắn ngủi này... hãy là mãi mãi... hãy là mãi mãi...

Trong vườn, những đóa Tuyết Ninh Hương nở rộ.

...

Đêm của Bách Thảo Phong lúc nào cũng yên tĩnh và có chút gì đó lặng lẽ. Giang Nghinh Từ đứng bên cửa sổ, nhìn về một mảng tầm tối, điều nàng vẫn thường làm, chỉ là gần đây nàng làm điều đó nhiều hơn.

Gương mặt nàng đượm nét ưu sầu. Như tiếc nuối. Như than trách. Như hồi niệm. Như đang do dự điều gì đó.

Nàng đưa tay khẽ vuốt mái tóc. Đôi tay mềm mại và đẹp đẽ này ai có thể liên tưởng đến nó đã từng nhuốm đầy máu tươi, đã từng đoạt đi ngàn vạn sinh mạng, đã từng tiễn đưa biết bao linh hồn yên nghỉ...

Nàng như một đóa hoa sen mang đầy kịch độc.

“Cốc Cốc”

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

“Lưu Nhi. Vào đi.”

“Mẹ.”

Giang Nghinh Từ quay lại nhìn, mắt đầy trù mến.

“Có chuyện gì sao Lưu Nhi?”

Giang Lưu Nhi cười, từ trong gói chỉ lấy ra một chiếc trâm màu xanh lá.

“Trong lúc xuống núi lịch lãm, Lưu Nhi có tìm được một viên Ngọc Tiên Trai. Lưu Nhi đã luyện chế thành chiếc trâm này, Lưu Nhi tặng mẹ.”

Giang Nghinh Từ nhìn chiếc trâm xanh biếc, mắt như ánh lên điều gì. Tiên trai vạn năm trưởng thành, mười vạn năm kết ngọc, lại qua trăm vạn năm nữa mới bắt đầu hình thành vân. Chiếc trâm trước mắt có màu xanh thuần khiết không pha tạp, vân hoa uốn lượn vô cùng xinh đẹp, chí ít cũng được luyện chế từ ngọc của Tiên Trai hơn mấy trăm vạn năm. Công dụng của Ngọc Tiên Trai có rất nhiều, tẩm bổ linh hồn, kéo dài tuổi thọ, dưỡng nhan, trừ độc... Nghe nói, Ngọc Tiên Trai còn có công dụng cải tử hoàn sinh, được xem là thánh vật thiên hạ.

Giang Lưu Nhi cũng là rất may mắn mới có được. Lúc lấy được Ngọc Tiên Trai, điều đầu tiên hẳn nghĩ đến chính là tặng cho Giang Nghinh Từ, đủ biết hẳn vô cùng yêu quý nàng.

“Lưu Nhi. Cài lên giúp mẹ.” - Giang Nghinh Từ tháo chiếc trâm trên đầu xuống, đưa chiếc trâm Ngọc Tiên Trai cho Giang Lưu Nhi, nhẹ giọng bảo.

Ngọc Tiên Trai... có lẽ chỉ có nó mới xứng để được cài lên đầu nàng... Và có lẽ cũng chỉ có duy nhất một người được phép làm điều đó...

9. Chương 9: sát Tâm

Một vết lưu quang hướng về Bách Thảo Phong, đang phi hành là một cô gái bề ngoài hai lăm, hai sáu tuổi. Tu tiên giả tuổi thọ cao hơn phạm nhân rất nhiều, nếu như đạo hạnh cao thâm thì sống đến ngàn vạn năm cũng là điều bình thường. Tu tiên giới có đầy thứ thiên kỳ bách quái, linh thảo, linh đan cải mạo dưỡng nhan càng nhiều không kể hết. Một người nhìn bề ngoài mười mấy hai mươi tuổi nhưng thật ra đã vài trăm thậm chí vài ngàn tuổi thì cũng không có gì lạ.

Cô gái đáp xuống, một bóng người từ trong đi ra. Là Giang Lưu Nhi.

“Ngọc Lam sư tỷ. Tỷ đến đây có chuyện gì vậy?”

Cô gái kia mỉm cười, đưa tay định véo hẳn thì Giang Lưu Nhi nhanh một bước tránh đi. Cô gái chau môi nói:

“Không có việc gì thì không thể tìm người sao?”

Từ nhỏ Ngọc Lam cũng thường hay đến Bách Thảo Phong này chơi đùa cùng hẳn. Về sau, do bận tu luyện và quản lý sự vụ của Thủy Trúc Phong nên ít lui tới, nhưng tình cảm của họ cũng không vì thế mà xa cách.

Ngọc Lam thấy hẳn cười cười, biết tiểu sư đệ này không còn là tên nhóc năm nào thường hay bị nàng lừa gạt nữa, đành nói:

“Được rồi được rồi... Thật ra chưởng môn nhờ ta tới truyền lời cho người. Chưởng môn nói dạo gần đây trong khu vực Nam Bộ Thần Châu chúng ta xuất hiện một yêu nhân chuyên bắt các nữ tu sĩ để thái âm bổ dương. Đến nay đã có không ít người bị hẳn hủy đi thanh bạch, trong đó có cả các đệ tử nội môn của thập đại phái. Chưởng môn đã nhận được yêu cầu của Minh Nguyệt Cung, người bảo người lập tức hạ sơn tụ họp cùng đệ tử các phái khác ở thành Triều Dương hợp lực truy bắt yêu nhân.”

Giang Lưu Nhi nghe xong, gật đầu:

“Đệ biết rồi. Đệ sẽ lập tức đến Triều Dương thành.”

Giang Lưu Nhi không chút chần chừ, lao mình bay đi.

Phía sau vọng đến tiếng của Ngọc Lam:

“Cẩn thận!” - Nói xong, nàng lắc đầu cười.

“Tên nhóc này. Làm gì mà vội vội vàng vàng như thế ai ăn người vậy?”

Ngọc Lam nhìn theo hướng hẳn vừa bay đi, chột nụ cười tắt hẳn, mặt sầu muộn, thở dài.

...

Triều Dương thành, trong một tửu lầu.

Một nhóm người đang ngồi, nam có nữ có. Nếu như nhắc đến tên bất kỳ người nào trong số họ chắc hẳn cả tu tiên giới của tầng trời thứ mười ba này không ai không biết. Họ chính là những đệ tử nổi bật nhất của thập đại chính phái.

“Các người nói xem tên yêu nhân này có phải là đệ tử của một trong bảy đại tà phái không?” - Một thiếu niên mở miệng.

“Ta nghĩ chắc là không. Từ hơn ba vạn năm nay, giữa hai phe chính tà đều chưa từng phát sinh xung đột lớn nào, đôi bên nước sông không phạm nước giếng. Nhưng tên yêu nhân này gần đây luôn chọn các đệ tử của thập đại phái chúng ta ra tay, thậm chí đã có không ít đệ tử có tư chất xuất chúng bị hại, làm tổn thất rất lớn cho chính phái chúng ta. Nếu là đệ tử của tà phái thì đây có thể sẽ là mồi lửa châm ngòi chiến tranh. Nhưng điều này lại không hợp lí, bởi lẽ hiện giờ chính phái đương thịnh, tà phái suy yếu, chọn khai chiến lúc này chắc chắn chúng sẽ chịu thiệt.” - Một thiếu niên khác phân tích.

“Lý Thường sư huynh nói rất có lí. Ta nghĩ có thể tên yêu nhân này không phải người của tầng trời thứ mười ba chúng ta mà đến từ tầng khác của cõi trung thiên.” - Một thiếu nữ mặc áo hồng nói.

“Cũng có khả năng này.” - Thiếu niên được gọi Lý Thường đáp.

“Tâm sư muội sao từ nãy giờ không nói gì vậy? Chẳng phải thường ngày muội rất hay gây huyên náo sao?”

Thiếu nữ áo hồng lúc nãy nhìn cô gái một thân áo trắng như tuyết đang nghiêng đầu trên bàn hỏi.

“Tiêu Tiêu sư tỷ. Người ta đang nhớ người tình trong mộng ấy mà.”

Một cô gái mặc áo vàng cười, nói xen vào.

Cô gái áo trắng kia nghe nói thế thì ngẩng đầu dậy, cười hì hì:

“Phải phải. Người ta đang nhớ đến tiểu tình lang. Người ta đâu có làm được như ai đó, tình lang bên cạnh mà vẫn một bộ bình thân như không có gì.”

Cô gái áo vàng nghe vậy thì hơi bối rối, liếc nhìn thiếu niên Lý Thường kia, đang muốn phản bác thì cô gái áo trắng vừa rồi bật dậy, hướng nhìn lên trời.

Một thiếu niên thân mặc trường sam màu xanh nhạt bay xuống.

“Tiểu đệ đệ... Tỷ tỷ thật là nhớ người!”

Cô gái áo trắng chạy đến dang tay ôm lấy Giang Lưu Nhi, nhưng hấn kịp tránh được.

Giang Lưu Nhi thật sự rất đau đầu. Cô gái áo trắng này chính là Tâm Mị Hồ, con gái của cung chủ Minh Nguyệt Cung hiện giờ. Thời gian trước, trong một lần ra ngoài rèn luyện, hấn đã từng cứu nàng, hai người đã đồng hành suốt mấy tháng trời.

Nhìn cô gái trước mắt, nàng mặc bộ đồ thuần một màu trắng, phía trước ngực, một đường xẻ vừa đủ để thấy thấp thoáng một mảng da thịt trắng muốt, nhìn kỹ còn có thể thấy dưới lớp áo ngoài là một chiếc yếm màu xanh...

Bắt gặp ánh mắt của Giang Lưu Nhi, Tâm Mị Hồ cũng không khó chịu mà còn ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình, cười mị mị.

“Tiểu đệ đệ... Người nhìn chăm chăm người ta như vậy... người ta... người ta rất xấu hổ.”

Còn lâu ta mới tin người.

Giang Lưu Nhi nói thâm.

Thật ra thì Tâm Mị Hồ tuyệt đối không phải là một nữ nhân phóng dãng, trái lại, nàng rất tự trọng. Từng có vài kẻ to gan buông lời dâm dăng, kết quả, tất cả bọn chúng đều bị chết dưới kiếm của nàng. Nghe kể, đại đệ tử của Đạo Tông là Dịch Bất Phàm từng buông lời mắng nàng lăng lợ, nàng đã đuổi giết hấn suốt một năm, khiến hấn suýt trở thành vong hồn, phải chạy về Đạo Tông Sơn mới giữ lại được mạng. Hôm đó, Tâm Mị Hồ chỉ kiếm khiêu chiến một đời tuổi trẻ của Đạo Tông Sơn, kết quả nàng đã đánh bại toàn bộ, Đạo Tông Sơn mặt mũi mất sạch. Khi ấy, Tâm Mị Hồ mới ngời giận xuống núi. Từ đó, không còn kẻ nào dám trêu chọc tiểu yêu tinh này nữa.

“Khụ... khụ..”

Giang Lưu Nhi thu lại ánh mắt, lảng sang hướng khác. Tâm Mị Hồ nhân cơ hội, lướt tới bên cạnh, hai tay ôm chặt tay hắn, cười khanh khách.

Giang Lưu Nhi lắc đầu ảo não. Tiểu yêu tinh này không biết có ăn nhầm thuốc gì hay không mà mỗi lần gặp là lại dính lấy hắn, trong khi kẻ khác muốn chạm vào một ngón tay của nàng còn không được.

Chắc nhân phẩm của ta tốt đi.

Giang Lưu Nhi tự nghĩ một lý do mà hắn cũng thấy hợp lý.

“Này này! Ở đây còn có người đấy.” - Tiêu Tiêu sư tỷ lên tiếng.

“Người ta âu yếm tiểu tình lang một chút mà. Tiêu Tiêu sư tỷ ghen sao?” - Tâm Mị Hồ cười ranh mãnh.

Cô gái được gọi Tiêu Tiêu sư tỷ cũng không tức giận mà chỉ phì cười:

“Ghen cái đầu người.”

“Được rồi. Mọi người bàn chính sự đi” - Lý Thường nói.

Thế là mọi người bắt đầu bàn tính kế hoạch truy bắt yêu nhân.

...

Một tháng sau, tại Triều Dương thành.

“Tên yêu nhân này cuối cùng cũng bị chúng ta bắt được.”

“Lần này may nhờ có Giang sư đệ ra tay, nếu không e là chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy.” - Lý Thường nói.

Mọi người gật đầu đồng ý.

“Đương nhiên rồi. Còn phải xem là tình lang của ai chứ.” - Tâm Mị Hồ làm vẻ mặt đắc ý.

Cả bọn lắc đầu.

Giang Lưu Nhi nói:

“Chuyện yêu nhân đã giải quyết xong, sư đệ xin phép trở về sơn môn phục mệnh. Các sư huynh sư tỷ bảo trọng.”

“Tiểu đệ đệ! Tiểu đệ đệ! Người gấp gấp làm gì? Ở đây sơn thủy hữu tình như vậy, chi bằng tỷ đệ chúng ta ở lại vài ngày nữa... để còn bồi dưỡng tình cảm chứ.”

Giang Lưu Nhi bắt đầu thấy mát lạnh. Một tháng qua, hắn phải đau khổ chống đỡ vì bị nàng dùng diệu thuật câu dẫn. Hắn chỉ mong mau sớm về sơn môn càng nhanh càng tốt. Hắn thật sự sợ bị tiểu yêu tinh này ăn mất.

Giang Lưu Nhi cười một cách khó coi:

“Sư đệ còn có việc trọng yếu không thể ở lại. Sư tỷ đi đường cẩn thận.” - Vừa dứt lời, hắn liền hóa thành một đạo lưu quang hướng núi Dục Thúy bay đi.

“Hứ! Mặt ta đáng sợ lắm sao? Ta cũng không có ăn người mà.”

Tâm Mị Hồ chu môi lăm bằm.

Bọn người Tiêu Tiêu sư tỷ nhìn nàng bằng ánh mắt là lạ. Như thế nói “người chắc chắn sẽ ăn hắn”.

“Này này! Các người sao lại nhìn ta như vậy?”

Cả bọn một bộ “ta không có”.

...

Giang Lưu Nhi phi hành chưa được bao lâu thì một đạo kiếm khí bay về phía hắn.

“Ai?”

Đáp lại hắn là những đường kiếm tới tấp. Giang Lưu Nhi sau khi phá vỡ kiếm quang thì nhìn thấy trước mặt, một nữ nhân đeo mặt nạ màu bạc đang đứng đối diện.

Hắn không nhìn được cảnh giới của nàng. Điều này cho thấy hoặc nữ nhân này có liêm tức thuật rất cao minh hoặc là cảnh giới của nàng cao hơn hắn nhiều.

Giang Lưu Nhi mặt đầy ngưng trọng. Hắn niệm quyết, kiếm trong tay chém ra.

Kiểm Vũ Miên Miên!

Một làn mưa kiếm nhằm về nữ nhân đeo mặt nạ phóng tới. Kiếm khí liên miên bất tận, như mưa rơi...

Nữ nhân vung tay lên, nháy mắt chém ra ngàn vạn đạo quang ảnh khắp bốn phương tám hướng, đánh tan kiếm vũ của Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi không nghĩ nữ nhân kia lại đáng sợ như vậy, có thể dễ dàng phá hủy kiếm vũ của mình. Không chút chần chừ, thân ảnh hắn biến mất.

Kiểm Lai Vô Ảnh!

Khi lần nữa hiện ra, kiếm của Giang Lưu Nhi đã từ bên cạnh nữ nhân đeo mặt nạ đâm đến.

Thế nhưng, thứ đâm trúng chỉ là một đạo tàn ảnh. Cùng lúc, Giang Lưu Nhi cảm giác nguy hiểm, một đường kiếm từ sau lưng hắn đâm tới. Giang Lưu Nhi xoay người tránh thì bàn tay của nữ nhân kia đánh thẳng vào ngực hắn. Giang Lưu Nhi ngã về phía sau, phun ra một ngụm máu. Chưởng vừa rồi ẩn chứa một thứ lực lượng rất đáng sợ, nháy mắt đã tàn phá khắp các kinh mạch hắn.

Hắn hoàn toàn không có lực phản kháng!

Nữ nhân đeo mặt nạ nhìn thiếu niên đang nằm trước mặt, đôi mắt thoáng do dự, nhưng chỉ thoáng chốc đã trở nên lạnh lùng.

Một kiếm đâm xuống.

Nếu trúng một kiếm này, Giang Lưu Nhi chắc chắn sẽ chết.

“Keng...”

Kiểm bị cản lại.

“Tiểu đệ đệ! Tiểu đệ đệ!” - Giọng của Tâm Mị Hồ vang lên.

Trong tay nàng có một chiếc vòng nhỏ, mang phong cách cổ xưa, phía trên có khắc một con Cửu Vĩ Hồ. Vừa rồi chính nó đã cứu Giang Lưu Nhi.

“Thiên Mị.”

Nữ nhân đeo mặt nạ nhìn chằm chằm vòng tay thốt lên. Đang định tấn công thì chợt nàng ta ngừng lại, mắt nhìn mấy đạo kính hồng phía xa đang lao đến.

Nữ nhân đeo mặt nạ hóa thành một đạo thanh quang bay đi.

“Tiểu đệ đệ, chúng ta rời đi trước.” - Tâm Mị Hồ nói xong, ôm Giang Lưu Nhi bay về hướng những đạo kính hồng kia.

Sau một gốc cây, nữ nhân lúc nãy đứng nhìn theo hai người, nàng đưa tay tháo mặt nạ xuống. Nếu Giang Lưu Nhi có thể nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không thể nào tin được. Bởi vì gương mặt này hắn quen thuộc hơn ai hết.

Giang Nghinh Từ!

10. Chương 10: tâm Đau

“Phúc trưởng lão. Giang sư đệ thế nào?”

Tâm Mị Hồ hướng một người trung niên hỏi.

Người trung niên tên là Phúc Diên, một trong tam đại thái thượng trưởng lão của Minh Nguyệt Cung.

“Kinh mạch tán loạn, tâm cốt tổn thương, muốn cứu tánh mạng không khó nhưng e là cảnh giới khó giữ. Ngày sau muốn một lần nữa tăng lên chỉ sợ khó khăn không chỉ gấp mười lần. Tư chất của tiểu tử này cũng thật cho người hâm mộ, chưa đến bốn mươi tuổi đã bước vào Vũ Hóa Cảnh... Một đời tuổi trẻ hiện nay không ai có thể so với hắn... Đáng tiếc... Đáng tiếc...”

Phúc Diên lắc đầu tiếc hận.

Tuyệt thế kỳ tài thiên đạo khó dung.

Tâm Mị Hồ mày liễu nhăn chặt. Xưa nay tu đạo khó khăn đâu chỉ ngàn vạn, mỗi một cảnh giới muốn đột phá đều cần có sự tích lũy. Cảnh giới càng cao đột phá càng khó khăn, thậm chí phải trông nhờ vào vận khí. Hôm nay nếu Giang Lưu Nhi từ Vũ Hóa lùi xuống Chân Đan Cảnh thì không biết năm tháng nào mới lại một lần nữa đặt chân vào Vũ Hóa.

“Phúc trưởng lão... Nếu như dùng thánh thủy có phải có thể bảo toàn cảnh giới của hắn không?”

“Mị nhi, không lẽ ngươi định...?”

Tâm Mị Hồ gật đầu.

“Không được!”

Phúc Diên phản đối. Thánh thủy còn có tên khác là Thiên Hồ Chi Thủy. Phúc Diên biết rõ nó là thứ vô cùng trân quý. Hơn nữa, nếu Tâm Mị Hồ đem nó cho Giang Lưu Nhi thì bản thân nàng sẽ phải chịu tổn hại rất lớn.

“Phúc trưởng lão. Ta đã quyết định rồi. Ta hy vọng người đừng ngăn cản.”

Tâm Mị Hồ nói bằng giọng uy nghiêm.

Bình thường mọi người đều chỉ thấy một Tâm Mị Hồ cười mở, xảo quyết, phóng khoáng, nhưng Phúc Diên biết thiếu nữ này còn có một mặt khác lạnh lùng, quyết đoán, thủ đoạn đôi khi cũng rất tàn nhẫn, chuyện gì đã quyết định thì dù là cha nàng, cung chủ Minh Nguyệt Cung cũng không thể thay đổi. Thế nên lúc này Phúc Diên chỉ có thể im lặng.

Tâm Mị Hồ ngồi xuống, tay khẽ vuốt gương mặt Giang Lưu Nhi, nhìn hắn một cách dịu dàng. Nàng hé môi, có thể thấy được một viên Đan châu trong miệng nàng, chợt Đan châu phát ra ánh sáng xanh, hào quang lưu chuyển, sau đó đọng lại thành những giọt nước... Đan châu ngưng tụ ra mỗi một giọt nước thì mặt Tâm Mị Hồ lại tái nhợt đi một chút, tóc cũng lất phất có vài sợi từ đen chuyển sang bạc trắng.

Nàng cúi xuống, môi chạm vào môi Giang Lưu Nhi, những giọt nước vừa ngưng tụ chảy qua miệng hắn. Một lúc lâu... Rồi môi...

Tâm Mị Hồ đứng lên thì người loạng choạng, trông bộ dáng nàng lúc này cực kỳ suy yếu, như chỉ cần một cơn gió cũng đủ khiến nàng ngã quỵ.

Phúc Diên định đưa tay dìu thì nàng lắc đầu.

“Ta không sao.”

Dừng một chút, nàng nói tiếp:

“Phúc trưởng lão. Phiền ông hãy đưa Giang sư đệ về Kiếm Phái Thanh Hà. Ta và mọi người trở về Minh Nguyệt Cung trước.”

...

Thúy Trúc Phong, trong một căn phòng.

“Phúc đạo hữu, lần này may nhờ có đạo hữu, nếu không e là tánh mạng Lưu Nhi khó giữ. Mộc Thanh Tử vô cùng cảm kích.”

Phúc Diên khoát tay:

“Chúng ta đều là người trong chính đạo, Minh Nguyệt và Thanh Hà xưa nay vốn đồng khí liên chi, Mộc đạo hữu không cần khách khí. Hơn nữa người cứu tiểu tử này cũng không phải lão phu mà là nha đầu Mị Nhi.”

Mộc Thanh Tử gật đầu, ông cũng biết quan hệ giữa Giang Lưu Nhi và Tâm Mị Hồ rất tốt. Sau đó, chợt nghĩ đến điều gì, Mộc Thanh Tử quay sang hỏi Phúc Diên:

“Phải rồi. Phúc đạo hữu làm sao biết Lưu Nhi và Mị Nhi cô nương gặp nguy hiểm mà kịp thời đến cứu?”

Phúc Diên đáp:

“Nói đến cũng là do nha đầu Mị Nhi kia. Nó đã lén bỏ trên người tiểu tử Giang Lưu Nhi này một con Ẩn Linh Trùng, nhờ vậy nó mới biết được hấn gặp nguy hiểm, sau đó dùng truyền âm phù liên hệ với lão phu lúc đó đang tham gia một cuộc đấu giá hội tại Triều Dương thành... Mị Nhi chỉ là do nghịch ngợm, tuyệt không có ý gì khác, Mộc đạo hữu xin đừng trách.”

Ẩn Linh Trùng vốn là một loài kỳ trùng hiếm gặp. Nó không có lực công kích gì nhưng lại có thiên phú ẩn nấp vô cùng cao minh, dù là cường giả Phi Thiên Cảnh cũng khó lòng phát hiện được. Ẩn Linh Trùng thường được dùng để truy tung, dò xét bí mật của kẻ khác.

Tuy Tâm Mị Hồ lén bỏ Ẩn Linh Trùng trên người Giang Lưu Nhi nhưng cũng không phải là có ác ý, hơn nữa cũng nhờ vậy mới cứu được Giang Lưu Nhi một mạng. Mộc Thanh Tử như thế nào lại trách.

Sau khi tiễn Phúc Diên, trong căn phòng, ngoài Giang Lưu Nhi đang nằm trên giường thì chỉ còn lại hai người Mộc Thanh Tử và Vô Tâm Tử.

“Sự huynh. Lưu Nhi trước giờ tuy giết rất nhiều ma nhân tà đạo, kẻ thù không ít. Nhưng có thể dễ dàng chế ngự mà Lưu Nhi hoàn toàn không thể phản kháng thì kẻ này chí ít phải là Phi Thiên Cảnh cường giả. Theo đệ biết thì Lưu Nhi không hề kết thù oán gì với loại cao thủ này. Thật sự khó hiểu.”

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên trên giường, mặt đầy trầm tư.

Mười ngày sau...

Vết thương của Giang Lưu Nhi đã khỏi hẳn, có lẽ do công dụng thần kỳ của Thiên Hồ Chi Thủy. Lúc này, hấn đang nằm trên thảm cỏ, bên cạnh Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch chính là con hổ lông trắng Giang Lưu Nhi và Tử Lâm Nhi thường chơi đùa từ lúc còn nhỏ. Lai lịch của Tiểu Bạch cũng không đơn giản. Hơn trăm năm trước, một lần tình cờ, một vị trưởng lão của Bách Thảo Phong ra ngoài lịch lãm đã cứu được Tiểu Bạch khi nó sắp bị một con yêu thú khác ăn thịt. Lúc đó Tiểu Bạch chỉ là một ấu thú mới sinh chưa lâu. Vị trưởng lão kia phát hiện trong cơ thể Tiểu Bạch có một tia huyết mạch của thần thú Bạch Hổ, một thượng cổ dị thú nên đã đem về Bách Thảo Phong nuôi dưỡng làm linh thú hộ sơn.

Bạch Hổ được tôn làm chiến thần, dũng mãnh không gì bì kịp, một tiếng gầm có thể chấn vỡ đại địa, một trảo có thể toái thương khung, đã từng chiến tiên nhân, diệt chân ma... lực lượng vô cùng vô tận.

Tiểu Bạch tuy chỉ mang một tia huyết mạch của thần thú Bạch Hổ nhưng cũng tuyệt đối không thể xem thường... Ngày sau nếu có cơ duyên thì việc độ kiếp trở thành tiên thú cũng không phải không thể.

Giang Lưu Nhi đang suy nghĩ vẫn vơ thì chợt nghe tiếng bước chân đi đến.

Giang Nghinh Từ một thân áo lam ngồi xuống cạnh Giang Lưu Nhi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt hấn.

“Đã khỏe hẳn chưa?”

Giang Lưu Nhi khẽ gật, đầu gối lên chân nàng, nhắm mắt hưởng thụ. Hắn thật sự rất thích được bên cạnh nàng, được nàng vuốt ve. Hắn nghĩ dù có qua bao nhiêu năm đi nữa hắn cũng sẽ như thế. Trước mặt nàng, hắn chỉ sẽ mãi là một đứa trẻ... Chỉ thế thôi...

Chẳng biết từ lúc nào, Giang Lưu Nhi đã chìm vào giấc ngủ, mũi vẫn còn thoang thoang mùi hương trên áo của Giang Nghinh Từ.

Nhìn thiếu niên trong lòng, mắt Giang Nghinh Từ từ nhu hòa dần chuyển sang lạnh lùng. Trong tay nàng xuất hiện một thanh trủy thủ, nàng đâm thẳng xuống mi tâm Giang Lưu Nhi.

“Mẹ...”

Đó là tiếng mơ ngủ của Giang Lưu Nhi. Có lẽ hắn đang mơ một giấc mộng đẹp, và trong giấc mộng ấy có Giang Nghinh Từ, người hắn rất mực yêu quý.

Trủy thủ khựng lại sát mi tâm của Giang Lưu Nhi. Trong mắt Giang Nghinh Từ lộ vẻ do dự, giãy dụa... Tay nàng siết chặt thanh trủy thủ... rất chặt...

Thanh trủy thủ rơi xuống thảm cỏ, nàng khẽ thở dài...

Như đã quyết định điều gì, Giang Nghinh Từ há miệng phun ra một ngụm máu. Đó không phải một ngụm máu bình thường mà là bốn mạng tinh huyết của nàng. Giang Nghinh Từ lắc tay, những giọt máu tụ lại dung nhập mi tâm Giang Lưu Nhi. Sau đó, một ấn ký hiện lên trên trán hắn, đó là ấn ký kỳ lạ từng xuất hiện khi hắn độ Sinh Tử kiếp, ngưng tụ Chân Đan.

Tiếp đến, một luồng lam quang cũng chui vào mi tâm hắn...

Làm xong hết thấy, Giang Nghinh Từ lại đưa tay vuốt mái tóc Giang Lưu Nhi, cúi đầu hôn lên trán hắn.

Nàng đứng dậy, phá không bay đi...

Lúc Giang Lưu Nhi tỉnh dậy, không thấy bóng dáng Giang Nghinh Từ đâu. Hắn đang định kiểm nàng thì trước mặt bỗng xuất hiện một người trung niên. Người đến là Mộc Thanh Tử.

Giang Lưu Nhi vội cúi chào:

“Tham kiến chưởng môn.”

Mộc Thanh Tử gật đầu, hỏi:

“Vết thương đã hoàn toàn bình phục chưa Lưu Nhi?”

“Đã khỏi hẳn rồi ạ... Chưởng môn, không biết người đến có việc gì căn dặn?”

“Lưu Nhi. Con chưa tới bốn mươi tuổi đã bước vào Vũ Hóa Cảnh, tiến cảnh quá nhanh, gần đây ta phát hiện thần khí con rối loạn, có dấu hiệu đạo tâm bất ổn.”

Mộc Thanh Tử vẫy tay nói tiếp:

“Con tới đây. Ta muốn kiểm tra một chút... Lưu Nhi, thả lỏng tinh thần.”

Mộc Thanh Tử đưa tay lên mi tâm của Giang Lưu Nhi. Đôi mắt từ ái của ông bỗng nhiên trở nên sắc bén. Cùng lúc, Giang Lưu Nhi cảm thấy mi tâm cực kỳ đau đớn, toàn thân linh lực không thể điều động.

Lúc này, gương mặt Mộc Thanh Tử trở nên dữ tợn, một tay ấn chặt mi tâm Giang Lưu Nhi, tay còn lại hóa thành trảo nhằm đan điền của hắn đâm vào. Một viên Đan châu màu tím bị kéo ra. Giang Lưu Nhi cảm thấy đau đớn... đau đến tận xương tủy nhưng không thể la hét hay động đậy. Ý thức hắn như muốn tan đi.

Tưởng như sẽ cứ thế lia bỏ thế gian này, đột nhiên nơi mi tâm hắn, ấn ký kỳ lạ lại xuất hiện. Lần này không còn mơ hồ nữa mà vô cùng rõ ràng. Một ấn ký màu tím. Nó phát ra ngàn vạn tia sáng đánh bay Mộc Thanh Tử. Viên tử Đan châu lúc này bị lấy ra khỏi đan điền của Giang Lưu Nhi cũng theo đó bay về.

“Lục Đạo Luân Hồi!... Làm sao có thể? Người chưa đột phá Phi Thiên Cảnh làm sao có thể thức tỉnh thần linh ấn?”

Mộc Thanh Tử không thể tin nổi những gì xảy ra trước mắt. Hắn thật sự không cam tâm. Tồn bao công sức như vậy lẽ nào là công dã tràng sao?

Mộc Thanh Tử phát tay, một chiếc bình cổ xưa xuất hiện. Từ trong bình, một đạo lam quang bay ra. Khi quang hoa tán đi, một bóng người hiện rõ, cổ nàng bị Mộc Thanh Tử nắm lấy.

“Mẹ!” - Giang Lưu Nhi gọi một cách lo lắng.

Người con gái đang bị Mộc Thanh Tử khống chế đúng là Giang Nghinh Từ.

“Muốn nàng sống thì giao Đan châu của ngươi cho ta!” - Mộc Thanh Tử hướng Giang Lưu Nhi nói.

“Được! Được!... Ông muốn gì cũng được! Gì ta cũng đưa cho ông... Đừng làm tổn thương mẹ ta!”

Giang Lưu Nhi nói trong lo sợ. Nàng là người quan trọng nhất với hắn, hắn tình nguyện chết cũng không muốn nàng bị thương tổn dù chỉ là một chút... Hắn đưa tay vào đan điền mình móc ra Đan châu ném cho Mộc Thanh Tử.

Mộc Thanh Tử đón lấy, cười một cách ghê rợn. Chợt hắn đưa tay, một chưởng đẩy Giang Nghinh Từ về phía Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi hoảng sợ ôm lấy nàng. Từ phía sau, Mộc Thanh Tử xuất hiện, một kiếm đâm xuyên lồng ngực hắn.

Máu chảy nhuộm thanh y.

Giang Lưu Nhi rất đau... rất đau... Không phải vì nhát kiếm nơi ngực mà vì nữ nhân trong lòng hắn đã mãi mãi không bao giờ có thể nhìn hắn được nữa. Thiên! Vì sao?... Vì sao?...

Đôi tay hắn run rẩy vuốt mái tóc nàng, đôi mắt nàng, mũi nàng, bờ môi nàng... Miệng hắn mấp máy nhưng chẳng thể thốt lên được một lời nào, có chăng là những tiếng nấc nghẹn ngào vô nghĩa... Mắt hắn đã nhoe lệ, chảy dài xuống miệng, hòa quyện cùng máu đang chảy ra. Tâm trí hắn trống rỗng như đang đứng giữa một mảng hư không vô tận.

Mặc cho từng nhát kiếm đâm xuống sau lưng. Xuyên qua tim. Xuyên qua phổi. Xuyên qua xương tủy... Miệng hắn trào ra từng dòng máu tươi. Đỏ thẫm.

11. Chương 11: người Ấy... Ngàn Năm Sau Có Còn Gặp Lại...

Không biết có bao nhiêu nhát kiếm đâm vào người, chỉ thấy trên lưng Giang Lưu Nhi là một bãi huyết nhục mơ hồ.

Mộc Thanh Tử hai tay hóa trảo, thi triển thần thông muốn lấy ra nguyên thần của thiếu niên chỉ còn chút hơi tàn sót lại.

Lúc này ẩn kỳ kỳ lạ kia, Lục Đạo Luân Hồi, hay thần linh ẩn theo lời Mộc Thanh Tử, ngày một sáng rực nơi mi tâm Giang Lưu Nhi.

Dường như đau đớn, máu và nước mắt của hắn đã thúc dục thần linh ẩn. Trong bi thương tột cùng, Giang Lưu Nhi ngửa mặt lên trời gào thét. Tiếng của hắn thể lương như vọng lên từ vực thẳm thâm uyên, vang khắp dãy núi Dục Thúy.

Các đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà đều ngược mắt nhìn về Bách Thảo Phong. Có lẽ trong đời họ chưa bao giờ nghe được một âm thanh bi thương đến thế.

“Tiểu sư đệ!”

Ngọc Lam đang truyền dạy pháp quyết cho các đệ tử mới nhập môn thì chợt nghe tiếng gào đau thương của Giang Lưu Nhi. Nàng lập tức hóa thành một đạo lưu quang bay về Bách Thảo Phong.

Cùng lúc đó, trên cõi thượng thiên, nơi ở của tiên nhân, trong một động phủ ở tầng trời thứ hai mươi bảy của Đại Hồng Vũ, một người trung niên dáng vẻ tầm ba mươi cau mày, sắc mặt âm trầm.

“Không ngờ thần linh ẩn của Người đó lại thức tỉnh sớm hơn dự liệu. Đúng là tạo hóa trêu ngươi!”

Đại Hồng Vũ, tầng trời cao nhất, nơi thần linh, các đấng tối cao ngự trị, một nam tử đang ngồi, quanh người y khắp nơi đều là lửa, một biển lửa... Trên mi tâm y có một con mắt cũng đang cháy lên như lửa.

Nam tử mở mắt, hình ảnh của toàn bộ Kiếm Phái Thanh Hà hiện ra...

Một nơi khác của Đại Hồng Vũ, một vùng non xanh nước biếc, trong tiên trì, một nữ tử ngồi trên đóa liên hoa, mắt đẹp hé mở, thêu thào:

“Đến lúc rồi.”

...

Trên bầu trời Bách Thảo Phong, một thiếu niên lẳng không đứng, mắt nhìn xuống Mộc Thanh Tử vừa bị đánh bay. Đôi mắt hấn như đôi mắt của thần linh, lạnh lùng, cao ngạo. Nó khác hẳn đôi mắt dịu dàng, ấm áp vốn từng có. Trên trán thiếu niên, một ấn ký phát ra tử quang rực rỡ. Thiếu niên chỉ tay xuống, một đạo tử quang xuyên thẳng qua ngực Mộc Thanh Tử...

Mộc Thanh Tử phun ra một ngụm máu, thân ảnh biến mất.

“NGƯỜI RA ĐÂY CHO TA!”

Trên bầu trời, thần linh thiếu niên gào thét.

Thiếu niên hóa thành một đạo lưu quang hướng Thúy Trúc Phong bay đến.

“Giang sư đệ! Đã xảy ra chuyện gì?”

Các vị sư huynh của Thúy Trúc Phong cảm giác có điều gì đó đã phát sinh trên người Giang Lưu Nhi.

Thiếu niên mắt lạnh lùng phát tay đánh bay những người cản đường trước mặt.

“TRÁNH RA!”

“Lưu Nhi! Mau tỉnh tâm!”

Một tiếng quát vang lên. Mộc Thanh Tử xuất hiện.

Hai mắt thiếu niên càng trở nên lạnh lẽo, hấn chỉ tay về phía Mộc Thanh Tử, trăm đạo kiếm khí lao tới.

Mộc Thanh Tử cầm kiếm vung ra.

Kiểm Nghênh Thiên Hạ!

Thiếu niên bay lên, đứng giữa không trung, một tay đặt sau lưng, nhìn xuống khinh thường.

“Kiếm Toái Sơn Hà!”

Một kiếm ảnh to lớn chém xuống, khí thế kinh thiên.

Mộc Thanh Tử mặt mày ngưng trọng, tay múa liên tục, quanh thân ông hình thành trăm đạo, ngàn đạo, vạn đạo kiếm ảnh tạo thành một lá chắn.

Cự kiếm chém xuống, lá chắn trước người Mộc Thanh Tử nháy mắt tan vỡ, một đạo độn quang đã kịp thời cuốn ông tránh đi.

Cả ngọn Thúy Trúc Phong rung lên dữ dội, đất đá cỏ cây đổ sụp. Ngọn núi cao lớn sừng sững suốt vạn năm qua hôm nay bị người một kiếm bổ đôi.

“Sư đệ! Lưu Nhi sao lại trở nên như vậy?”

Người đến là Vô Tâm Tử, vừa rồi chính ông đã kịp thời cứu Mộc Thanh Tử.

“Lưu Nhi tiến cảnh quá nhanh, đạo tâm bất ổn, e là nó đã bị tâm ma khống chế, chỉ sợ đã nhập ma đạo.”

Mộc Thanh Tử suy đoán.

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên trên trời, cả người đầy tà khí, đúng là dấu hiệu của nhập ma.

“Thiên tài tuyệt thế. Thiên đạo khó dung!”

Vô Tâm Tử khẽ thở dài tiếc nuối... Ông thì thào:

“Xem ra phải dùng đến người rồi.”

Vô Tâm Tử nhìn thiếu niên lần nữa, nhẹ lắc đầu, miệng niệm quyết.

Từ trong lòng Vô Minh Phong, một thanh kiếm bắt đầu rung động. Nó mang một phong cách cổ xưa, trên thân khắc những hoa văn màu đen tối nghĩa, kỳ lạ là nó lại bị trói buộc bởi những sợi xích.

Sau khi Vô Tâm Tử niệm quyết, những sợi xích mở ra, thanh kiếm bay đến trong tay Vô Tâm Tử. Thân kiếm toát ra từng luồng oán khí khiếp người.

Nó chính là Thiên Oán, một trong ba bảo vật trấn phái của Kiếm Phái Thanh Hà. Tương truyền, bên trong kiếm phong ẩn linh hồn của một con chân long, tên nó là Nghiệt, vốn là thần thú tiên giới. Kể rằng, vào thời xa xưa, Nghiệt đã gây ra một chuyện kinh thiên khiến cho một vị tiên tôn vô cùng tức giận. Vị tiên tôn kia đã thi triển thần thông giết chết Nghiệt, đem linh hồn nó phong ấn vào một thanh tiên kiếm. Nhưng oán hận của Nghiệt không tan, khiến cho thanh kiếm tiên kia trở thành một hung khí đáng sợ. Cái tên Thiên Oán từ đó mà có. Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, không biết nguyên cớ gì mà Thiên Oán lại lưu lạc đến tay của Thanh Hà tiên tử, về sau bị phong tại Vô Minh Phong.

Từ trong Thiên Oán phát ra những tiếng rít gào ghê rợn, âm phong gào thét, nhưng thiếu niên trên trời chẳng buồn để ý đến. Mắt hắn tập trung vào Mộc Thanh Tử, thân ảnh biến mất...

Kiểm Lai Vô Ảnh!

Thiếu niên lấy chỉ làm kiếm đâm thẳng vào đầu Mộc Thanh Tử. Khi tay hắn sắp chạm vào Mộc Thanh Tử thì bị Thiên Oán cản lại.

Gương mặt thiếu niên trở nên dữ tợn, điên cuồng liên tiếp đánh ra.

Kiểm Vũ Miên Miên!

Kiểm Hóa Vi Ti!

Kiểm Chi Hoa Lạc!

Toàn bộ Thúy Trúc Phong đầu đầu cũng là kiếm ảnh. Mộc Thanh Tử và Vô Tâm Tử vội vã dốc toàn lực thi triển tất cả thần thông cản lại.

Kiểm ảnh ngang dọc. Kiếm khí tung hoành.

Đệ tử của Thanh Hà Kiếm Phái người thì chết, thân thể chia năm xẻ bảy, kẻ thì trọng thương, tay chân đứt lìa nằm la liệt khắp mặt đất. Cảnh tượng thật thảm thiết.

Họ đã từng là sư huynh, sư tỷ, sư đệ, sư muội của hắn. Từng chơi đùa. Từng luyện kiếm. Từng uống rượu. Từng ngồi ca hát...

Tất cả... Tất cả... chết dưới kiếm của hắn.

Hắn đã chẳng buồn nghĩ gì nữa. Hắn chỉ muốn phá hủy tất cả. Hắn muốn cho máu nhuộm. Hắn muốn cho vạn vật thét gào như chính hắn. Hắn muốn tru thiên. Hắn muốn diệt địa. Hắn... muốn nàng.

...

Một kiếm ảnh bay về phía Mộc Thanh Tử. Vô Tâm Tử vội chắn trước người Mộc Thanh Tử, đưa kiếm chặn lại. Thế nhưng kiếm ảnh kia chợt biến mất một cách kỳ lạ.

Vô Tâm Tử như nghĩ đến điều gì, mở to mắt, quay đầu lại nhìn Mộc Thanh Tử.

Nơi mi tâm Mộc Thanh Tử không biết lúc nào xuất hiện một lỗ thủng. Máu chảy xuống.

“Nhất Kiếm Xuyên Không! Nhất Kiếm Xuyên Không!... Thượng tam kiếm... Thượng tam kiếm...”

Vô Tâm Tử nắm bắm một cách vô thức. Hơn ba vạn năm. Mười sáu đời chưởng môn. Lần đầu tiên có một đệ tử của Kiếm Phái Thanh Hà luyện thành thượng tam kiếm. Đây lẽ ra là một hồi đại hỉ sự của Thanh Hà, là hy vọng chân hưng của Thanh Hà... Thế nhưng... Giờ có chăng chỉ là một hồi bi kịch, là kiếp nạn của Thanh Hà.

“Thiên ý trêu ngươi! Thiên ý trêu ngươi!”

Vô Tâm Tử ngửa mặt lên trời giọng đầy ai oán.

Thiên đã ban cho Kiếm Phái Thanh Hà ta hy vọng, cố sao lại biến hy vọng trở thành bi thương...

Máu trên mi tâm Mộc Thanh Tử không ngừng chảy, ông đứng đó bất động, ngã xuống.

“Cha... a... a...!”

Một tiếng thét đau đớn. Tử Lâm Nhi như làn gió lao đến đỡ lấy Mộc Thanh Tử. Nước mắt nàng không ngừng rơi. Vì sao lại thế này? Vì sao?

Nàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hấn... vì sao phải giết cha nàng... vì sao?

Tâm trí nàng rối loạn.

Vô Tâm Tử nhìn Mộc Thanh Tử nguyên thần đã vỡ, biết không còn cách nào cứu được. Ông nhìn Giang Lưu Nhi như một hung thần đứng đối diện, tay siết chặt Thiên Oán.

Thiên Oán oán khí trùng thiên, Vô Tâm Tử hai tay xoay tròn, đẩy ra.

Kiểm Diệt!

Thiên Oán hóa thành một đạo lưu tinh lao thẳng vào Giang Lưu Nhi.

Thiếu niên gơ tay hóa thành kiếm ảnh đâm tới.

“Ke... n... g...”

Kiểm ảnh vỡ vụn. Thiên Oán đâm trúng vào mi tâm hấn.

Thời gian như ngừng lại...

“Kh... ô... n... g!”

Tử Lâm Nhi lão đảo ngã quy. Mắt mơ hồ. Đầu óc trống rỗng...

Thúy Trúc Phong chiều tà. Nắng hiu hắt. Mây bay chậm. Vài đóa Tuyết Ninh Hương trong gió. Đỏ thẫm...

Hấn không biết bầu trời lại cao đến thế...

Hấn không biết thời gian lại trôi chậm đến thế...

Mắt hấn dần khép...

Nơi mi tâm, thần linh ẩn tuôn ra từng luồng tử quang. Từ trong Thiên Oán, một long ảnh bỗng mở mắt, há miệng rít gào...

Hư không bị xé rách, một cánh cổng xuất hiện cuốn lấy Giang Lưu Nhi...

...

Một tháng sau...

Trên đỉnh Thúy Trúc Phong, hai thiếu nữ áo trắng như tuyết đứng nhìn vực sâu, mắt an tĩnh như nước, lại tựa như mưa giăng bốn phía...

“Tiểu thư. Chúng ta về thôi. Cung chủ rất lo cho người.”

Giọng của một cô gái nào đó khẽ gọi.

Tâm Mị Hồ không đáp. Dung nhan tiều tụy, nhìn vực sâu một lúc, quay người...

“Về thôi.”

Trên đỉnh núi chỉ còn lại một bóng người cô độc. Tóc phát phơ trong gió, tay nâng niu một thanh kiếm màu trắng. Trên kiếm có khắc hai chữ “Tử Niệm”...

Người ấy... Ngàn năm sau có còn gặp lại...

12. Chương 12: trâm Luân

Không biết từ khi nào ở tầng trời thứ mười ba lưu truyền một câu chuyện. Kể rằng, có một thiếu niên dung mạo hơn người với mái tóc dài đen nhánh, nụ cười ấm áp và giọng nói êm dịu như nước của sông Trường Thủy. Tư chất của y cao tuyệt, mười tuổi bắt đầu tu đạo, chưa đầy ba mươi năm đã bước vào Vũ Hóa Cảnh, thành tựu giẫm đạp toàn bộ thiên tài của tầng trời thứ mười ba.

Thiếu niên là người hiệp nghĩa, từng giết chết vô số ma nhân tà đạo, cũng từng cứu vô số người...

Bằng hữu ngưỡng mộ hẳn. Đồng môn tôn sùng hẳn. Trưởng bối yêu quý hẳn... Hẳn có tất cả những điều mà người khác ao ước. Nhưng rồi một ngày nọ, thiếu niên đó mất đi tất cả. Nghe nói hẳn vì nóng lòng tu luyện đã nhập ma đạo, vung kiếm trăm sát đồng môn, giết hại trưởng bối... Sau cùng đã bị tiêu diệt, thân tử đạo tiêu, kết thúc một đời thiên tài tuyệt thế.

Các đồng môn của thiếu niên kể lại rằng đó là một cơn ác mộng chưa từng có trong đời họ, cơn ác mộng mà khi tỉnh lại họ vẫn thấy bàng hoàng... và đau xót.

Thiếu niên đó xuất thân từ Kiếm Phái Thanh Hà. Tên của hẳn là Giang Lưu Nhi...

Câu chuyện cứ thế mà lưu truyền trong tầng trời thứ mười ba...

...

Ở một tòa thành, trên đường, một thiếu niên mặc quần áo rách rưới đang dờ dẫm bước đi. Thiếu niên nhìn chỉ tầm hai ba tuổi, mặt mày dơ bẩn, tóc tai bù xù không thấy rõ tướng mạo. Bỗng phía trước, một trung niên béo ú thân mặc cẩm y đi tới. Thiếu niên không chú ý đụng phải tên trung niên kia. Trung niên béo nổi giận quát:

“Đồ tiện dân! Người không có mắt nhìn hả?... Người đâu! Đánh què chân hẳn cho ta!”

“Dạ! Thưa đại nhân.”

Hai tên hộ vệ đằng sau người trung niên lao tới, tay nắm chân đá lên người thiếu niên kia. Thiếu niên chỉ biết dùng tay che trước mặt, không hề có sức phản kháng, mà vốn hẳn cũng chẳng muốn phản kháng làm gì...

Những tướng thiếu niên cứ thế bị đánh chết thì một giọng nói vang lên:

“Dừng tay!”

Một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi từ trong kiệu ló đầu ra nói.

Tên trung niên béo kia nhìn thấy thiếu nữ thì nét mặt sợ hãi, vội vã chấp tay cúi đầu cung kính:

“Chào tam tiểu thư. Không biết tam tiểu thư có gì sai bảo?”

Cả Lâm Gia thành không ai không biết vị tam tiểu thư này, cũng tuyệt đối không ai dám không cho nàng mặt mũi. Bởi vì nàng chính là nhi nữ thứ ba của Lâm Phong, thành chủ Lâm Gia thành. Tuy chỉ mới mười sáu tuổi nhưng nàng đã đạt tới cảnh giới Phàm Thai hậu kỳ, là một thiên tài trong thế hệ trẻ của Lâm Gia thành.

Lại nói, vị tam tiểu thư này xưa nay tính tình kiêu ngạo, không coi ai ra gì, nếu như chọc giận nàng thì hậu quả sẽ rất thâm.

“Các người cản đường của bốn tiểu thư.”

Thiếu nữ nhạt nhẽo nói.

Trung niên béo đầu vãi mồ hôi, vội vàng đáp:

“Tam tiểu thư thứ tội! Tiểu nhân lập tức tránh đường... lập tức tránh đường!”

Thiếu nữ chẳng thèm nghe mấy lời nói nhảm của hắn, nàng nhìn thiếu niên bị đánh lúc nãy, sau đó hỏi:

“Hắn là ai?”

“Bẩm tam tiểu thư. Chỉ là một tên ăn mày bán thịt. Tam tiểu thư không cần bận tâm đâu ạ.”

“Người đang cầm ta?”

Thiếu nữ ánh mắt sắc bén.

Trung niên béo cuống quýt đáp:

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!”

“Có cho trăm lá gan người cũng không dám. Trừ khi người không muốn sống nữa... Được rồi. Trong phủ cũng đang thiếu người hầu. Người đâu! Dẫn hắn về phủ!”

Thiếu nữ chỉ vào thiếu niên đang nằm trên đất ra lệnh.

...

Lâm Phủ, trong một biệt viện...

“Tam tiểu thư, đã dẫn hắn tới rồi.”

Một nha hoàn cúi đầu nói với một thiếu nữ. Sau lưng nàng, một thiếu niên đang đứng. Trên người hắn mặc một bộ đồ bằng vải thô, thứ vải mà những người nghèo thường mặc.

Hắn chính là thiếu niên bị đánh trên đường lúc trước, chỉ là bây giờ hình dáng có chút thay đổi, tóc được buộc gọn gàng, vết bẩn trên mặt cũng đã được rửa sạch. Nhưng có điều đôi mắt thì vẫn trống rỗng vô hồn.

Vị tam tiểu thư kia tùy ý ngước lên nhìn. Chợt trong mắt nàng hiện lên vẻ rung động.

Đẹp quá!

Nàng thề là chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân nào đẹp như thế. Mắt hắn thật dài, mái tóc hắn đen nhánh, đôi môi đầy gợi cảm... Chỉ là đôi mắt kia lại trống rỗng một cách vô cảm.

“Tên người là gì?”

Tam tiểu thư kia hỏi hắn.

Thiếu niên chỉ đứng đấy im lặng.

“Này! Bốn tiểu thư đang hỏi người. Người câm sao?”

Vẫn im lặng.

Tam tiểu thư đứng dậy, tới gần hắn.

“Người thật sự bị câm?”

Thiếu niên vẫn không phản ứng.

Tam tiểu thư lắc đầu. Xem ra là một kẻ câm điếc. Đáng tiếc...

Nàng quay lại bảo nha hoàn:

“Từ nay cho hắn trông coi chuồng ngựa. Dẫn hắn đi đi.”

“Vâng. Tam tiểu thư.”

Thiếu niên lặng lẽ bước theo sau nha hoàn, mắt vẫn dờ dẩn. Nếu như có người của tầng trời thứ mười ba ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra lai lịch của thiếu niên này. Bởi vì tên tuổi của hắn đã trở thành truyền kỳ của tầng trời thứ mười ba.

Giang Lưu Nhi!

...

Phía sau Lâm Phủ, trong một chuồng ngựa, Giang Lưu Nhi đang tắm cho một con bạch mã, hắn cử động như một cỗ máy.

“Này! Tên câm! Lát nữa giúp đại gia mày đi đổ phân ngựa nghe không?... À... Đại gia mày quên mất... Mày không những câm mà còn bị điếc... Đúng là đồ phé nhân.”

Một tên gia đình hướng Giang Lưu Nhi quát tháo.

Giang Lưu Nhi ngẩng đầu nhìn hắn.

“Mày nhìn gì hả?... Dám trợn mắt nhìn đại gia mày này!... Cho mày nhìn!... Cho mày nhìn!”

Tên gia đình kia vừa nói vừa đạp lên người Giang Lưu Nhi.

Đây cũng không phải lần đầu hắn bị đánh. Cả tháng nay mỗi ngày đều có người tìm hắn gây chuyện... Chẳng có gì lạ. Vài kẻ sống dưới đáy xã hội, bị người khác khinh thường, bị chà đạp... họ cần kiếm ai đó để trút lên, cần ai đó để chà đạp để biết rằng mình còn có thể đứng trên kẻ khác, còn đang sống.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng muốn phản kháng, có muốn đi nữa hắn cũng không đủ sức. Lúc trước, tại Bách Thảo Phong, Đan châu của hắn đã bị Mộc Thanh Tử lấy đi, pháp lực đã mất hết. Sức mạnh của thần linh ẩn từ sau nhất kiếm của Vô Tâm Tử thì đã một lần nữa lâm vào ngủ say. Giờ hắn chẳng khác gì một phàm nhân bình thường.

Cuộc đời là một thứ gì đó đầy thú vị. Chúng ta không bao giờ biết ngày mai sẽ thế nào. Là đoàn tụ hay chia ly. Là hạnh phúc hay khổ đau. Tươi sáng hay chỉ là một mảng tăm tối. Ai biết được.

...

Tên gia đình sau khi đánh Giang Lưu Nhi một hồi, như đã thấy thỏa mãn, hắn bỏ đi. Giang Lưu Nhi ngồi dậy, đứng lên, lại tiếp tục tắm rửa cho con bạch mã lúc này...

Từ ngoài, một nha hoàn đi đến. Đó chính là nha hoàn bên cạnh tam tiểu thư mà lần trước Giang Lưu Nhi đã gặp.

“Ngày mai tam tiểu thư đi săn yêu thú, tiểu thư bảo người theo giúp nàng mang hành lý.”

Nha hoàn vừa nói tay vừa ra hiệu cho Giang Lưu Nhi.

Thấy hắn tỏ vẻ đã hiểu, nha hoàn xoay người rời đi.

Nếu hắn không bị câm điếc thì thật tốt.

Nha hoàn trầm nghĩ.

Một đêm qua đi...

Hôm nay, tam tiểu thư có một cuộc săn giết yêu thú cùng với hai vị bằng hữu của nàng. Đó là Tiêu Tinh và Hàn Bân, con cháu dòng chính của Tiêu gia và Hàn gia, hai gia tộc lớn chỉ xếp sau Lâm gia.

“Lâm tiểu thư sao giờ này vẫn chưa tới.”

Ngoài cổng thành phía nam của Lâm Gia thành, một nam tử thân mặc cẩm y lẫm lẫm.

“Hàn Bân. Người gấp cái gì. Vẫn còn sớm mà.”

Bên cạnh nam tử được gọi Hàn Bân, một cô gái nói.

Một lúc sau...

“Hàn Bân. Ngươi xem! Thái Tuyết đến rồi.”

Hàn Bân nhìn theo hướng Tiêu Tĩnh chỉ thì thấy hai bóng người đi tới. Là tam tiểu thư và Giang Lưu Nhi.

“Lâm tiểu thư.”

Hàn Bân lên tiếng chào.

“Thái Tuyết. Hẳn là ai?”

Tiêu Tĩnh chỉ vào Giang Lưu Nhi hỏi. Tuy trên người Giang Lưu Nhi chỉ mặc một bộ áo vải thô ráp tầm thường nhưng dung mạo hẳn thì thật sự khiến cho các cô gái không thể không chú ý.

Lâm Thái Tuyết nhìn Giang Lưu Nhi, nói:

“Một tên chần ngựa trong phủ ta.”

Tiêu Tĩnh nghe thế thì hứng thú cũng giảm hẳn.

13. Chương 13: hắc Lâm Cự Xà

Đám người Lâm Thái Tuyết bắt đầu xâm nhập U Sơn. Ngọn núi này là một trong những nơi cư ngụ của yêu thú quanh khu vực Lâm Gia thành. Hầu hết chúng đều là những yêu thú cấp thấp.

Thiên địa vạn vật đều có linh tính, người có thể tu tiên thì yêu cũng có thể luyện đạo.

Nhân thể tu tiên có tám đại cảnh giới là Phàm Thai, Tiên Thiên, Ngự Không, Thần Thông, Niết Bàn, Chân Đan, Vũ Hóa và Phi Thiên lục cảnh. Trong đó, từ Phàm Thai Cảnh đến Chân Đan Cảnh mỗi cảnh giới lại chia làm sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Riêng Vũ Hóa Cảnh thì được phân thành cửu trọng, từ Vũ Hóa nhất trọng đến Vũ Hóa cửu trọng... Về cảnh giới cuối cùng là Phi Thiên lục cảnh thì sau hẳn bàn đến.

Không giống với nhân loại, yêu thú tu luyện chia thành mười cấp độ, từ yêu thú cấp một đến yêu thú cấp mười. Yêu thú cấp một đến cấp ba tương đương với Phàm Thai Cảnh, cấp bốn tương đương với Tiên Thiên Cảnh, cấp năm tương đương với Ngự Không Cảnh, cấp sáu đến cấp bảy tương đương với Thần Thông Cảnh, cấp tám tương đương với Niết Bàn Cảnh, cấp chín tương đương với Chân Đan Cảnh, riêng tương đương với Vũ Hóa Cảnh thì được gọi là linh thú.

...

Đám người Lâm Thái Tuyết, Tiêu Tĩnh, Hàn Bân đi được khoảng hai canh giờ thì chợt dừng lại.

“Nơi này có dấu chân của yêu thú còn rất mới.” - Hàn Bân nhìn vào những dấu vết trên đất nói.

“Ừm. Dấu chân to bằng lòng bàn tay, lại có ba ngón... Đặc điểm này rất giống với Ngân Mao Thử.”

Tiêu Tĩnh nói ra suy đoán.

Lâm Thái Tuyết cũng lên tiếng:

“Ngân Mao Thử trưởng thành thực lực cũng chỉ đạt tới yêu thú cấp hai, không đáng ngại. Một mình bốn tiểu thư đánh năm, mười con cũng không phí sức.”

Thế là cả ba người và mấy tên gia đình lần theo dấu vết truy tìm Ngân Mao Thử.

Nửa canh giờ sau họ đã đến gần một dòng suối. Phía trước, một bầy Ngân Mao Thử chừng hai mấy con cả lớn lẫn nhỏ đang dừng lại uống nước.

Ba người nhìn nhau, cùng gật đầu, sau đó lao ra chém giết bầy Ngân Mao Thử kia.

Cuộc săn giết diễn ra rất nhanh chóng. Dù sao ba người họ đều là những người nổi bật nhất của Lâm Gia thành, đối phó với bọn Ngân Mao Thử thì tuyệt đối dư sức.

Lâm Thái Tuyết, Hàn Bàn, Tiêu Tĩnh sau khi lột lấy da lông của đám Ngân Mao Thử thì ra lệnh cho bọn gia đình bỏ vào những chiếc túi lớn mang theo. Lông của Ngân Mao Thử có màu trắng bạc, không hề thô ráp mà rất mềm mại, thường được dùng để may y phục sang trọng cho những người quyền quý, cho nên giá cả thu mua cũng khá cao.

Sang đến ngày thứ tư, đám người Lâm Thái Tuyết vẫn chưa săn được thêm con yêu thú nào.

“Có lẽ đám yêu thú này đều sợ chúng ta nên trốn hết rồi.” - Tiêu Tĩnh cười đùa.

“Bổn tiểu thư thấy cứ thế này rất khó săn thêm được yêu thú. Ta nghĩ chúng ta nên chia ra tìm như vậy xác suất sẽ cao hơn.” - Lâm Thái Tuyết nói.

Hàn Bàn trầm ngâm:

“Quả thật như vậy cơ hội tìm thấy yêu thú sẽ cao hơn, nhưng nguy hiểm cũng sẽ lớn hơn.”

Nghe vậy, Lâm Thái Tuyết bĩu môi:

“Nếu người sợ thì cứ đi chung với Tiêu Tĩnh, bổn tiểu thư không thích nam nhân nhất gan.”

Hàn Bàn nhăn mày, hẳn biết rõ tính khí của vị tam tiểu thư Lâm gia này, nên cũng không nói gì.

Tiêu Tĩnh thấy thế thì lên tiếng:

“Được rồi được rồi. Ta thấy Thái Tuyết nói rất có lý, chúng ta cứ chia nhau ra đi. Mười ngày sau gặp nhau tại chỗ này. Hai người thấy thế nào?”

Hàn Bàn và Lâm Thái Tuyết gật đầu đồng ý...

...

Hai ngày sau khi cả bọn tách ra...

Lâm Thái Tuyết ngồi dưới một gốc đại thụ, miệng đang nhai thức ăn. Cách đó không xa, Giang Lưu Nhi đỡ đầu ngồi, tay cầm miếng lương khô. Đó là loại thịt sấy khô vừa cứng vừa nhạt nhẽo, khác xa so với thức ăn của Lâm Thái Tuyết.

Ăn xong, Lâm Thái Tuyết đi đâu đó một lúc, lát sau nàng mang về hai con thỏ ném cho Giang Lưu Nhi.

“Làm sạch rồi nướng chín.”

Lâm Thái Tuyết vừa nói tay vừa ra hiệu.

“Không biết là người hầu hạ bổn tiểu thư hay là bổn tiểu thư đang hầu hạ người. Mấy ngày nay không tìm thấy con yêu thú nào có khi là tại sự xúi quẩy của người cũng nên.”

Nàng vừa lầu bầu vừa tiến về một con suối gần đó.

Giang Lưu Nhi nhìn hai con thỏ trước mặt, cầm lên, lấy dao mổ bụng làm sạch... Làm xong, hẳn tìm củi nhóm lửa nướng thịt. Hình như hẳn đã từng làm những điều này rất nhiều lần... Từ lâu lắm...

Lâm Thái Tuyết tắm xong, trở về thì đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức. Nàng cầm lấy một con bắt đầu nhai chậm rãi. Ăn được một lúc, thấy Giang Lưu Nhi vẫn còn cầm con thỏ còn lại ngồi đó không nhích, hờ hững nói:

“Ăn đi. Bổn tiểu thư cho người.”

Nói xong nàng mới sực nhớ thiếu niên trước mặt vốn cầm điếu, hay ít ra nàng cho là vậy, đành lấy tay ra hiệu bảo hẳn ăn.

Giang Lưu Nhi đưa tay xé một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai như một người vô hồn.

Hôm sau, mặt trời bắt đầu lên, chiếu xuống U Sơn, làm nơi âm u này sáng sủa lên được một chút. Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi lại bắt đầu tìm kiếm yêu thú. Lần này Lâm Thái Tuyết quyết định xâm nhập sâu hơn.

Đi hơn nửa ngày, họ dừng chân nghỉ cạnh một tảng đá lớn. Lâm Thái Tuyết ể oải, bình thường nàng nghe nói vào sâu trong U Sơn sẽ có rất nhiều yêu thú, nhưng suốt từ sáng giờ dừng nói là yêu thú, đến một con chim nàng còn không nhìn thấy.

Lâm Thái Tuyết lấy lương thực đang định ăn thì chợt ngửi thấy một mùi tanh nồng. Nàng nhăn mày, đưa mắt tìm kiếm.

Bỗng nhiên từ trong rừng, một trận xào xạc, một thân ảnh to lớn lao ra. Nó dài hơn mười mét, mình to bằng đầu người, toàn thân đầy vẩy.

Hắc Lân Cự Xà!

Con rắn trước mặt, nhìn kích cỡ và lân phiến đen nhánh trên người nó thì ít nhất cũng là yêu thú cấp ba, tương đương với Phạm Thai Cảnh hậu kỳ.

Lâm Thái Tuyết nhìn cự xà đối diện, không sợ hãi mà lấy làm hưng phấn.

“Bốn tiểu thư tìm kiếm suốt mấy ngày cũng không gặp con yêu thú nào, không nghĩ người lại chủ động chạy ra nạp mạng.”

Vừa dứt lời, nàng cầm kiếm lao mình đâm tới cự xà. Cự xà nghiêng mình tránh qua, há miệng nhắm Lâm Thái Tuyết đớp xuống.

Lâm Thái Tuyết lắc mình tránh thoát, bay lên chém vào đầu cự xà. Cự xà lần nữa há miệng ngậm lấy kiếm của nàng, lắc mạnh đẩy Lâm Thái Tuyết bay ra xa.

Lúc này, Lâm Thái Tuyết chật vật đứng lên, mặt lo lắng. Nàng không nghĩ yêu thú cấp ba lại đáng sợ như vậy. Trước giờ nàng giết những con cấp một, cấp hai rất dễ dàng, cho là yêu thú cấp ba cũng chỉ lợi hại hơn một chút không có gì đáng ngại. Nàng không nghĩ...

Hắc Lân Cự Xà hai mắt vàng đục nhìn nàng, cứ như đang cười nhạo thiếu nữ.

Lâm Thái Tuyết biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của con cự xà trước mặt. Nàng kiêu căng nhưng không ngốc. Lâm Thái Tuyết quay đầu bỏ chạy, chợt nghĩ đến gì, thân ảnh nàng lướt tới chỗ Giang Lưu Nhi, tay nắm lấy cổ áo hấn kéo đi.

Chạy một hồi, Lâm Thái Tuyết dừng lại. Nàng thật sự rất mệt, nhưng không phải vì vậy mà nàng dừng lại. Mà là...

Không còn đường đi!

Phía trước là một vách núi, nhìn xuống dưới sương mù vờn quanh. Tuy không thấy rõ nhưng Lâm Thái Tuyết biết nó rất cao, té xuống dưới tuyệt không có khả năng sống sót.

Phía sau, cự xà đuổi tới.

Lâm Thái Tuyết nhìn cự xà sau đó lại nhìn xuống vách núi, tay siết chặt kiếm, chợt chân đạp đất, bắn mình về phía cự xà.

“Liều mạng!”

Đó là ý nghĩ lúc này của nàng. Té xuống vách núi chắc chắn sẽ chết, chiến đấu với cự xà may ra còn một tia sinh cơ.

Kiểm của nàng liên tục đâm ra. Nàng dùng hết toàn bộ sức lực còn lại của mình mong có thể may mắn giết được cự xà.

Thế nhưng...

Hoàn toàn vô ích...

Có đấm thế nào, chém ra sao cũng chẳng làm gì được cự xà. Cự xà vẫy đuôi đánh vào ngực Lâm Thái Tuyết. Nàng phun ra một ngụm máu tươi, cổ bò dậy.

Chẳng lẽ ta phải chết dưới tay con rắn gớm ghiếc này sao?

Lâm Thái Tuyết trầm nghĩ.

Nàng chỉ mới mười sáu tuổi. Nàng có chút không cam tâm... Kiểm trong tay nàng một lần nữa đấm về cự xà với toàn bộ chút sức lực sau cùng.

Cự xà uốn mình, đuôi quất vào mình Lâm Thái Tuyết khiến nàng bay ra trúng vào người Giang Lưu Nhi đang đứng gần vách núi. Cả hai rơi xuống vực...

Trong đầu Lâm Thái Tuyết lúc này chỉ còn duy nhất một ý niệm.

“Ta sẽ chết sao?”

14. Chương 14: Đoạt Xá

Lâm Thái Tuyết đã có một giấc mơ dài. Trong mơ, nàng thấy mình đang bước đi trên một cây cầu... Nàng đi rất lâu... rất lâu... Khi tới giữa cầu, nàng chợt nghe vô số tiếng khóc than từ dưới vọng lên. Nhìn xuống, nàng hoảng sợ... Bên dưới, có vô vàn rắn rết cua kinh đang xâu xé những linh hồn. Bước chân nàng loạng choạng rồi ngã xuống.

“Á... á... á...”

Nàng hoảng loạn thét lên.

...

Lâm Thái Tuyết bừng tỉnh. Trên trán nàng vã đầy mồ hôi. Nàng nhìn quanh... Đây là vách đá. Gần nàng, Giang Lưu Nhi ngồi chờ sẵn.

Hóa ra lúc nãy chỉ là nằm mơ. Xem ra mạng ta còn chưa tới số.

Nàng trầm nghĩ.

Lâm Thái Tuyết một lần nữa đánh giá xung quanh. Nàng phát hiện đằng kia, sâu trong vách núi có một hang động. Nàng định đứng lên thì cảm giác ngực đau nhói. Mặt nàng nhả chặt. Thật sự rất đau! Có lẽ nàng đã trọng thương khi bị cự xà đánh trúng.

Giờ phút này nàng không thể động đậy được.

Nàng lại nằm xuống. Nhắm mắt...

Đêm xuống, gió thổi từng hồi lạnh buốt. Lâm Thái Tuyết đưa hai tay ôm trước ngực, co rúm. Được một lúc, như không thể chịu đựng thêm nữa, nàng hướng nhìn Giang Lưu Nhi vẫn như tượng đá ngồi kia, vừa đưa tay về phía hấn vừa cố nói bằng giọng thều thào:

“Giúp... ta.”

Nàng không biết hấn có hiểu hay không, dù sao hấn cũng chỉ là một kẻ ngốc cầm điếu.

Giang Lưu Nhi vẫn không nhúc nhích.

Lâm Thái Tuyết cố lần nữa vẫy tay.

Hấn vẫn ngồi im lặng như thể đã chết.

Nàng lại ngất đi...

Trong mơ màng, nàng cảm giác dường như có ai đó bồng mình lên.

Đôi tay hắn thật ấm áp.

Nàng nghĩ.

Khi Lâm Thái Tuyết tỉnh lại thì trời đã sáng. Một ngày mới lại bắt đầu.

Nàng thấy mình đang nằm bên trong hang động. Xa một chút, một thiếu niên ngồi thẩn thờ. Hình như lúc nào hắn cũng chỉ có dáng vẻ vô hồn đó, nàng không biết tại sao. Có lẽ những tên đàn độn thường như vậy.

Lâm Thái Tuyết cảm thấy mình càng lúc càng yếu ớt. Vết thương đã nặng hơn. Nàng biết rõ cứ tiếp tục nữa nàng sẽ chỉ sống được hai ba ngày là cùng. Nhưng mà ai có thể cứu nàng đây? Hắn ư? Nàng lắc đầu. Nàng đành chấp nhận số mệnh vậy.

Tà dương tắt hẳn...

Đêm xuống...

Trời lại sáng...

Lại đêm...

Hai ngày trôi qua rồi. Lúc này Lâm Thái Tuyết chỉ còn chút hơi tàn. Nàng biết cái chết đang đón chờ mình.

Nàng nhìn bức tường đối diện. Không biết có phải mơ không nhưng nàng bắt gặp ánh mắt hắn cũng đang nhìn nàng. Trước giờ hắn chưa bao giờ nhìn thẳng nàng cả. Có lẽ là ảo giác trước khi chết chăng?

Thiếu niên kia chợt đứng dậy, đi về một góc tối của sơn động. Hắn nhổ một vài cây nấm, sau đó lại gần thiếu nữ đang nằm yếu ớt.

Hắn nhìn nàng hồi lâu rồi đem bỏ những cây nấm vào miệng. Nhai một lúc, hắn cúi xuống...

Hắn muốn làm gì?

Lâm Thái Tuyết có dự cảm không lành. Nhìn miệng thiếu niên mỗi lúc một gần, tim nàng đập loạn xạ dù cho cơ thể không còn bao nhiêu sức lực.

Trời ơi... Không lẽ hắn muốn...

Nàng vừa lo sợ, vừa giận dữ, lại có chút gì đó xấu hổ...

Từ nhỏ đến lớn, ngoài cha nàng thì chưa từng có một nam tử nào dám chạm vào người nàng. Vậy mà tên thiếu niên tiện này lại cả gan muốn... Nếu còn chút sức lực nào chắc chắn nàng đã một kiếm giết chết tên khốn này.

Miệng của thiếu niên đã gần sát môi nàng, thời gian như đang trôi qua một cách chậm chạp đến nỗi Lâm Thái Tuyết có thể nghe rõ từng tiếng tim đập của hắn. Mà nàng cũng không biết có phải của hắn hay của chính nàng nữa.

Cuối cùng môi hắn cũng chạm vào môi nàng. Lâm Thái Tuyết trợn tròn hai mắt, cả người căng cứng. Chợt nàng cảm thấy hắn đang cố dùng lưỡi để cạy mở cánh môi nàng. Nàng hoảng hốt, dùng chút sức cuối cùng cắn chặt răng. Bất giác, môi nàng đau điếng.

Hắn cắn... hắn lại cắn...?

Lâm Thái Tuyết không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra, miệng há hốc. Thừa dịp, lưỡi thiếu niên tiến vào. Lâm Thái Tuyết đầu óc trống rỗng, chẳng còn phân biệt được đâu là đông tây nam bắc...

Một dòng nước mát chảy vào miệng nàng, trôi xuống họng. Lúc này, tên khốn nào đó cũng rời môi.

Lâm Thái Tuyết bỗng cảm thấy toàn thân thư thái, một luồng năng lượng chảy khắp kỳ kinh bát mạch. Nàng có thể cảm nhận được thân thể đang tốt dần lên. Nghĩ đến vừa rồi, nàng nhìn thiếu niên lại đang thẩn thờ trong góc phía đối diện.

Thật ra Giang Lưu Nhi cũng chẳng phải muốn chiếm tiện nghi nàng làm gì. Nhưng với cơ thể của Lâm Thái Tuyết lúc này, đừng nói là nhai mở linh thảo kia, chỉ mở miệng thôi cũng đã là việc khó khăn với nàng.

“Hắn đã cứu ta sao?... Nhưng hắn làm sao biết công dụng của những thảo dược kia... trong khi ta còn không nhận ra chúng là gì nữa.” - Lâm Thái Tuyết cảm thấy khó hiểu. Thiếu niên kia vốn chỉ là một phạm nhân bình thường, thân phận ti tiện, hoàn toàn không có chút pháp lực nào như vậy tuyệt đối không phải là một tu luyện giả gì... Thế nhưng hắn làm thế nào biết được những thảo dược đó có thể cứu nàng? Nàng thật sự mê man.

Giang Lưu Nhi cũng không biết những cây nấm kia là loại thảo dược gì. Nhưng hắn đã từng tu luyện tới cảnh giới Vũ Hóa, dựa vào linh khí trên thân của loại thảo dược cấp thấp này mà nhận biết công dụng, chút kiến thức đó hẳn phải có. Chỉ là Giang Lưu Nhi không biết tại sao hắn lại làm vậy. Hắn tại sao phải cứu nàng? Không muốn nàng chết? Nhưng nàng có sống hay chết thì liên quan gì đến hắn? Có lẽ hắn còn một chút nhân tính...

...

Hôm sau...

Vết thương của Lâm Thái Tuyết đã đỡ nhiều.

Thế nhưng lúc này, nàng lại đang cảm thấy rất khó chịu. Không phải vì thương tích trên người mà là vì... đói. Đã ba ngày rồi nàng chưa có gì bỏ vào bụng. Thức ăn mang theo cũng đã vứt bỏ khi bị cự xạ truy đuổi. Nàng thật sự rất đói.

Tuy nói tu sĩ có thể ích cốc, cả năm không ăn gì cũng là bình thường, nhưng đó là những tu sĩ có cảnh giới cao thâm kia. Còn nàng, bất quá chỉ là một thái điều Phàm Thai Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Chẳng lẽ Lâm Thái Tuyết ta không chết vì bị thương mà bị đói chết?

Nàng nhắm mắt lắc đầu ảo não...

Đột nhiên có tiếng bước chân đi đến. Khi nàng mở mắt ra thì thấy có vài trái cây lạ đặt trước mặt. Nàng nhìn thiếu niên vừa xoay người đi, có chút cảm kích.

Ít ra so với những kẻ suốt ngày chỉ biết nịnh bợ lấy lòng thì hắn tốt hơn nhiều. Nàng nghĩ vậy.

Lâm Thái Tuyết cố vươn tay cầm một trái bỏ vào miệng. Tuy vết thương đã đỡ nhiều nhưng nàng vẫn chưa thể đi lại được, cử động cũng cảm thấy rất khó khăn... Một vị ngọt tan ra trong miệng. Mùi vị cũng không tồi. Nàng tiếp tục ăn. Thoáng chốc, số trái cây đã bị nàng ăn sạch, cơn đói cũng biến mất. Giờ nàng mới cảm giác mình đang sống. Được sống thật tốt.

...

Một sáng sớm, mây bay vờn quanh vách núi, sương còn đọng lại trên vài ngọn cỏ...

Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi đã ở trong hang động này được bảy ngày. Vết thương của nàng cũng đã không còn đáng ngại, có thể đi lại một chút.

Hiện giờ, nàng đang đi vòng quanh hang động, xem thử có lối ra nào hay không. Tuy nói hang động này cũng có một ít quả dại, nhưng sớm đã bị hai người ăn gần hết, hơn nữa, cho dù có đủ thức ăn thì nàng cũng không muốn phải sống cả đời tù túng ở đây.

Một lúc sau, Lâm Thái Tuyết triệt để thất vọng. Chẳng có lối ra nào cả. Khi đi ngang qua chỗ Giang Lưu Nhi, nàng phát hiện một bộ hài cốt, nhưng cũng không thấy có gì lạ bèn trở lại chỗ cũ, ngồi trầm tư. Nàng không hề biết rằng lúc nàng quay người đi thì bên dưới bộ hài cốt, có một vật giống hình dáng viên ngọc đang lập lòe phát sáng...

Lại qua sáu ngày nữa...

Cả Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi lúc này đều tiêu tụy. Quả dại đã hết sạch, cả hang động chỉ còn duy nhất một vũng nước rỉ ra từ vách đá giúp cả hai cầm hơi. Lâm Thái Tuyết ngồi dựa một tảng đá trong hang động, chẳng buồn nhắc tay. Đây có lẽ là những ngày cực khổ nhất mà nàng từng trải từ khi sinh ra tới giờ. Nhưng nàng không khóc hay than vãn gì. Nàng là một đại tiểu thư không có nghĩa là nàng yếu đuối.

Ba ngày lại trôi qua...

Lần này thật sự phải chết rồi.

Lâm Thái Tuyết thăm nhủ.

Phía góc bên kia, Giang Lưu Nhi hai mắt lơ đờ, gương mặt hốc hác.

Kết thúc rồi sao?... Có lẽ cũng nên kết thúc thôi... Nếu như... có thể gặp lại Người thì thật tốt... Lưu Nhi rất nhớ Người... rất nhớ Người...

Trong đầu hần thăm nói.

Lâm Thái Tuyết vô tình nhìn về chỗ của Giang Lưu Nhi. Nàng thấy một dòng lệ chảy ra từ mắt hần.

Tại sao hần lại khóc? Không biết có phải nàng nghĩ nhiều không... Nhưng... dường như hần rất đau khổ. Là vì điều gì?...

Hần... cũng không phải một kẻ ngốc...

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang chìm trong niệm tưởng thì một viên ngọc bên dưới bộ hài cốt phát ra hắc quang bắn vào mi tâm hần. Giang Lưu Nhi đau đớn, gương mặt vặn vẹo.

Nguyên thần đoạt xá!

“Người... bị sao vậy?”

Lâm Thái Tuyết thấy hần biểu hiện khác thường thì lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi ôm đầu lăn lộn trên đất.

Thì ra đây chính là cảm giác bị đoạt xá. Trước kia hần từng gặp những tu sĩ bị bọn ma nhân tà đạo đoạt xá không ít. Không nghĩ có ngày hần cũng lâm vào tình cảnh tương tự. Mà thôi... chết đi cũng tốt. Dù sao tâm hần vốn từ lâu đã chết rồi...

15. Chương 15: một Tia Hy Vọng

...

Một con người bằng xương bằng thịt, có cử động, nói năng được, nói tóm lại là một người sống, thì chia thành hai phần rõ rệt là thể xác và linh hồn (còn gọi là nguyên thần).

Chính cái linh hồn đó, khi còn trong một thân xác sống động thì gọi là Người. Nhưng khi người đó chết đi thì gọi là Vong. Linh hồn vì không còn thân xác để trụ vào nữa, cho nên gọi một cách đúng nghĩa là thần thức.

Linh hồn, nguyên thần, thần thức đơn giản đều hàm ý chỉ cùng một thứ. Phàm nhân khi chết đi, linh hồn phải vào luân hồi, đầu thai chuyển thế. Còn đối với tu sĩ, sau khi chết, linh hồn có thể tồn tại lâu hơn tùy vào đạo hạnh cao thấp...

Hiện tại, Giang Lưu Nhi chính là bị một linh hồn (nguyên thần) đoạt xá. Lại nói, đây chính là linh hồn của một tu sĩ thuở sinh thời cũng từng là một nhân vật tiếng tăm vang dội, đã tu luyện tới Chân Đan Cảnh, ngưng tụ ra Đan châu. Về sau do làm nhiều chuyện ác bị người đuổi giết, sau đó chết tại hang động này.

...

Trong đầu Giang Lưu Nhi, tại một vùng không gian mờ ảo, một luồng khói đen đang xâm chiếm... Ở một góc của không gian mờ ảo này, một thanh kiếm trôi lơ lửng...

Khi luồng khói đen kia lan đến chỗ thanh kiếm, nó bao lấy như muốn nuốt trọn thứ đồ vật này. Nhưng chưa được bao lâu thì luồng khói đen đó bị hút vào bên trong kiếm. Phải. Chính là bị hút vào.

“Tại sao lại như vậy?... Đây là thứ gì?...”

Bên trong luồng khói vang lên một giọng nói già nua.

Không có ai trả lời. Luồng khí cứ thế bị hút vào thanh kiếm kỳ quái kia. Mỗi lúc một nhanh dần.

“Không!... Không!... Không thể...”

Giọng nói già nua lúc này lại vang lên. Nhưng lần này không còn bình tĩnh mà vô cùng hoảng hốt. Luồng khói đen kia thu lại như muốn chạy trốn ra khỏi không gian này. Nhưng vô ích...

Mặc cho giọng nói già nua đang gào thét, thanh kiếm cứ hút ngày một nhiều... Một lúc sau, khói đen bị hút hết, tiếng gào thét nhỏ dần rồi biến mất.

Bên trong thanh kiếm, một con tử long mở mắt. Đôi mắt màu tím như bảo thạch, sáng quắc.

Lúc này, Giang Lưu Nhi đã bất tỉnh, Lâm Thái Tuyết thì đang ngồi bên cạnh hắn, thật sự phải cố sức lắm nàng mới bò qua được. Nàng nhìn thiếu niên đang hôn mê, gương mặt hốc hác vì đói, nghĩ đến nụ hôn của hắn lúc cứu nàng, nghĩ đến những giọt nước mắt lúc này của hắn, lòng nàng nhói lên. Có chút gì đó xúc động... Trong hang động lạnh lẽo này, nếu có chết cũng không phải điều gì tồi tệ lắm. Ít ra còn có hắn chết cùng nàng. Như vậy chắc là sẽ không cô đơn...

Đang miên man nghĩ ngợi, chợt Lâm Thái Tuyết nghe có ai đó gọi mình. Nàng nhìn thiếu niên vẫn còn nằm đó, mắt nhắm nghiền.

Chắc là ta ảo giác. Nàng nghĩ.

“Tam tiểu thư!”

“Tuyết Nhi!”

...

Những giọng nói cứ dồn dập. Lâm Thái Tuyết mở to mắt, cố lắng tai nghe kỹ. Không phải ảo giác. Là tiếng của bọn hộ vệ, còn có... tiếng của cha nàng...

Nàng cố hít hơi thật sâu, dùng toàn bộ chút sức lực cuối cùng cố gắng hét to nhất có thể:

“Ta... ở... đây... y... y...”

Hết xong, nàng vô lực nằm dài. Nàng thật sự đã hết hơi rồi. Nàng cũng chẳng biết họ có nghe được không. Mắt nàng dần khép lại.

...

Lúc tỉnh lại, Lâm Thái Tuyết thấy mình đang nằm trong một căn phòng tao nhã, sang trọng quen thuộc. Là phòng của nàng. Nàng đã trở về Lâm phủ.

Hôm đó, Lâm Phong đã nghe được tiếng của Lâm Thái Tuyết nên mới cứu được nàng. Kể ra cũng là nhờ Tiêu Tinh và Hàn Bàn báo tin kịp thời.

Lúc tới ngày hẹn, Hàn Bàn và Tiêu Tinh không thấy Lâm Thái Tuyết đâu. Hai người đi tìm kiếm suốt hai ngày nhưng vô ích nên đã quay về Lâm Gia thành báo tin cho Lâm Phong. Lâm Phong hết sức lo lắng, điều động gần như toàn bộ hộ vệ của Lâm Gia thành tìm Lâm Thái Tuyết, cả Độc Giác Lang, yêu thú cấp bốn, là chiến sủng của Lâm Phong cũng được điều đi.

Độc Giác Lang trời sinh khứu giác mãnh cảm hơn nhiều so với các yêu thú khác, cũng nhờ đó mà Lâm Phong mới có thể tìm đến chỗ của Lâm Thái Tuyết giữa chốn U Sơn âm u rộng lớn.

Qua hơn mười ngày, vết thương trên người Lâm Thái Tuyết đã khỏi hẳn. Giờ phút này nàng đang ngồi trên giường, nét mặt đăm chiêu. Trong những suy nghĩ vẩn vơ, thỉnh thoảng hiện lên thân ảnh một thiếu niên với khuôn mặt thần thờ, đôi mắt vô hồn... rồi chợt thiếu niên đó khóc... Bộ dáng vô cùng đau khổ như mất đi thứ gì đó rất quý giá... Nàng khẽ lắc đầu như muốn xóa đi.

“Cốc cốc cốc”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Một nha hoàn bước vào, cúi đầu nói:

“Bẩm tam tiểu thư, có Tiêu tiểu thư tìm người.”

“Ta biết rồi.” - Lâm Thái Tuyết hồ hững đáp. Nàng đứng lên, tới trước gương, sửa soạn một chút rồi bước ra khỏi phòng.

...

“Thái Tuyết. Người khỏe hẳn rồi hả?”

Tiêu Tinh nắm tay nàng, mặt cười, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thái Tuyết nhẹ gật đầu.

“Ừ... Ta đã khỏi hẳn rồi. Người tìm ta có chuyện gì sao?”

Tiêu Tinh buông tay Lâm Thái Tuyết ra, nói:

“Cũng không có gì. Cảm thấy trong nhà buồn chán nên định rủ người đi dạo phường thị thôi.”

“Ừ... đi thôi. Ta cũng đang muốn ra ngoài thay đổi không khí.”

...

Trong một căn phòng chứa củi, Giang Lưu Nhi vẫn bộ dáng đờ đẫn thường ngày. Nhưng không ai biết rằng có một giọng nói đang quanh quẩn trong đầu hần. Một giọng cười nhạo mỉa mai.

“Không nghĩ tới! Thật sự là không nghĩ tới! Đường đường là một cường giả Vũ Hóa Cảnh, một tuyệt thế thiên tài của Đại Hồng Vũ hôm nay lại biến thành một tên giữ ngựa ti tiện... Thật buồn cười!... Thật là buồn cười!...”

Những tiếng cuồng tiếu vang vọng trong đầu Giang Lưu Nhi.

Hồi lâu, như đã cười chán chê, giọng nói kia lại trở nên nghiêm túc, lạnh nhạt:

“Người thật sự cứ thế định buông tay? Chỉ vì một người phụ nữ?”

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp.

“Người đã quên những lời hẹn ước dưới gốc Tuyết Ninh Hương năm đó rồi sao? Người đã quên người con gái tên Tử Lâm Nhi một mực yêu thương người rồi sao? Người định bỏ mặc cô ta cả đời lẻ loi ư?”

Tử Lâm Nhi?... Cha nàng đã sát hại mẹ ta. Kiếm của ta cũng đã giết chết ông ấy. Mấy trăm mạng đệ tử Thanh Hà cũng vì ta mà trở thành vong hồn. Chúng ta... còn có thể sao?

Lời ước hẹn năm nào đã tan đi trong gió...

Chủ nhân của giọng nói kia thấy Giang Lưu Nhi vẫn không phản ứng thì trở nên âm trầm. Nghĩ một lúc, hần lần nữa lên tiếng:

“Ta thấy người vô cùng yêu quý mẹ mình. Vì nàng ta chết nên người mới trở nên như bây giờ. Ta nói không sai chứ? Người đã yêu quý nàng ta đến như vậy chẳng lẽ người không muốn gặp lại nàng sao?”

Gặp lại Người? Nếu như có thể, hần bằng lòng đánh đổi tất cả để có được điều đó, thậm chí cả tính mạng hay linh hồn này. Nhưng... có thể sao?

“Nếu ta nói có thể thì sao?”

Chủ nhân của giọng nói kia như thể đọc thấu mọi suy nghĩ của Giang Lưu Nhi.

Nghe hần nói thế, lần đầu tiên trong mắt Giang Lưu Nhi ánh lên một tia sáng.

“Tất nhiên người sẽ không thể gặp lại Giang Nghinh Từ của trước kia được vì nàng đã chết. Nhưng muốn gặp kiếp sau của nàng thì cũng không phải không thể.” - Giọng nói kia lại vang lên.

Kiếp sau ư? Chỉ cần có thể gặp lại Người, dù Người có thay đổi thế nào, có là ai đi nữa hẳn cũng không bận tâm. Chỉ cần có thể gặp lại Người...

Hắn biết con người sau khi chết sẽ phải tiến nhập luân hồi đầu thai chuyển thế. Hắn cũng muốn tìm kiếp sau của Người. Nhưng làm sao hắn có thể biết được Người sẽ đầu thai thành ai? Giữa ngàn vạn tinh cầu, ngàn vạn thế giới, giữa vũ trụ bao la vô cùng tận này hẳn biết tìm ở đâu đây?

Truyền thuyết nói rằng lục đạo luân hồi nằm dưới Địa Ngục. Ở đó có một con đường gọi là Hoàng Tuyền Lộ, có một con sông được gọi là Vong Xuyên Hà, trên dòng sông có một chiếc cầu bắc qua được gọi là cầu Nại Hà, đi qua cầu Nại Hà có một nơi gọi là Vọng Hương Đài, cạnh Vọng Hương Đài có một bà lão bán canh tên là Mạnh Bà, bên cạnh sông Vong Xuyên có một hòn đá gọi là Tam Sinh Thạch, canh Mạnh Bà giúp người ta quên hết tất cả mọi thứ, đá Tam Sinh thì ghi lại cuộc sống từ kiếp trước cho đến hiện tại.

Nghe nói chỉ cần có thể đến được Địa Ngục, tìm được đá Tam Sinh thì có thể biết được một người đã đầu thai thành ai. Nhưng từ xưa đến nay không ai biết Địa Ngục nằm ở đâu, ngoài người chết. Nhưng nếu chết rồi thì sẽ phải vào luân hồi. Như vậy có biết được kiếp sau của nàng lại có ý nghĩa gì.

Giữa lúc Giang Lưu Nhi đang miên man, giọng nói kia tiếp tục:

“Đúng là từ trước đến giờ không ai biết cái mà các ngươi gọi là Địa Ngục ấy ở đâu... Thế nhưng... ta biết.”

“Ngươi biết?”

Lần đầu tiên từ sau khi đến Thiên Vũ đại lục này, Giang Lưu Nhi mở miệng nói.

“Đúng vậy. Ta biết.”

Giọng nói kia khinh thường khẳng định.

“Làm sao để đến đó? Ngươi mau nói cho ta biết? Mau nói cho ta biết?”

Giang Lưu Nhi đầy kích động. Cuối cùng... hẳn có hy vọng gặp được Người.

16. Chương 16: gửi Nỗi Lòng Theo Gió (1)

“Nói cho ngươi? Ta tại sao phải nói cho ngươi?” - Dừng một chút, giọng nói kia tiếp tục:

“Ngươi nên biết trên đời không có bữa ăn nào miễn phí.”

Sau phút kích động, Giang Lưu Nhi cũng dần bình tĩnh:

“Ngươi... muốn ta làm gì?”

“Tu luyện.”

Giang Lưu Nhi khó hiểu hỏi lại:

“Tu luyện?”

Thấy hắn nghi hoặc, giọng nói kia giải thích:

“Ngươi nghĩ với cơ thể hiện giờ ngươi có thể vào được nơi đó sao? Muốn vào nơi đó ít nhất ngươi phải đạt tới Phi Thiên Cảnh thứ tư. Còn nữa, như ta đã nói sẽ không có bữa ăn nào miễn phí. Ta giúp ngươi vào Địa Ngục, ngươi giúp ta tìm kiếm thiên địa linh thảo, tiên đan, các loại tài nguyên tu bổ linh hồn...”

“Ta đồng ý.”

Giang Lưu Nhi không nghĩ ngợi nhiều...

“Có thể nói cho ta biết tên ngươi không?” - Giang Lưu Nhi hỏi.

Chủ nhân của giọng nói trong đầu hắn trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:

“Ngươi có thể gọi ta là Nghiệt.”

“Nghiệt? Ngươi hẳn là khí linh của Thiên Oán kiếm đi?”

Nghiệt trả lời hắn:

“Người chỉ cần mau chóng tăng lên thực lực, giúp ta tìm những thiên tài địa bảo tu bổ linh hồn, những chuyện khác người không cần để ý.”

Giang Lưu Nhi chẳng mấy để tâm, nói với hắn:

“Ta có một thắc mắc. Khi Vô Tâm Tử dùng Thiên Oán giết ta, đã có một cánh cổng không gian xuất hiện đưa ta đến Thiên Vũ đại lục này, nếu ta không làm thì cánh cổng đó hẳn do người tạo ra. Tại sao lại cứu ta?”

“Ta không cứu người. Ta chỉ là tự cứu mình. Linh hồn ta đã bị phong ấn trong Thiên Oán hàng vạn năm. Lúc Thiên Oán đâm vào ấn ký trên mi tâm người, có một lực lượng đã phá bỏ ấn phong trên kiếm nên ta mới có thể hoàn toàn thoát khỏi trói buộc, chính thức thức tỉnh. Sau đó, vì tạo ra cánh cổng không gian, lại giúp người trị lành vết thương mà năng lượng ít ỏi của ta đã cạn sạch, lần nữa ngủ say. Nhắc đến cũng nhờ tên ngu ngốc kia muốn đoạt xá người, để cho ta hấp thu năng lượng linh hồn của hắn nên ta mới có thể lần nữa thức tỉnh. Nếu không với bộ dáng không muốn sống của người lúc đó... hừ...”

Giang Lưu Nhi nghe Nghiệt nói vậy thì gật gù, nhưng trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc. Khi ấn phong của Thiên Oán đã bị giải khai, Nghiệt có thể hoàn toàn thoát khỏi hắn, tìm một tu sĩ khác đoạt xá rồi sau đó thu thập thiên tài địa bảo tu bổ linh hồn. Nó đã có đủ thực lực để xé rách giới diện của cõi trung thiên thì cũng phải ở cấp độ Phi Thiên Cảnh. Như vậy, Nghiệt nếu muốn thoát đi thì Vô Tâm Tử cũng khó lòng ngăn cản. Tại sao nó phải nhất định cứu hắn? Tại sao phải đem hắn rời khỏi Đại Hồng Vũ? Mục đích của nó đơn giản chỉ là muốn hắn giúp tìm kiếm thiên tài địa bảo tu bổ linh hồn thôi sao? Còn về việc Nghiệt không đoạt xá hắn chắc hẳn do ấn ký kỳ lạ kia đi.

Nghĩ đến ấn ký, Giang Lưu Nhi chợt hỏi:

“Người có biết lai lịch ấn ký trên mi tâm ta không?”

“Ta không biết.” - Nghiệt hồ hững đáp.

Giang Lưu Nhi có rất nhiều nghi vấn. Như vì sao Mộc Thanh Tử lại muốn cướp đoạt Đan châu và linh hồn của hắn? Ấn ký mà Mộc Thanh Tử gọi là Lục Đạo Luân Hồi hay thần linh ấn lại là thứ gì? Hắn rốt cuộc là ai?... Nghiệt cũng không giải đáp được cho hắn. Có lẽ hắn phải tự tìm hiểu. Hắn cần phải nhanh chóng tăng lên cảnh giới, có như vậy mới có thể trả lời được các câu hỏi đó, mới có thể gặp lại Người...

Thế nhưng... Đan châu không còn, cảnh giới mất hết, thần linh ấn đã ngủ say, giờ hắn không khác gì một phàm nhân. Nếu phải tu luyện lại từ đầu không biết năm tháng nào mới có thể đạt đến Phi Thiên Cảnh đây. Trùng tu khó khăn đâu phải chỉ gấp trăm lần.

Nghiệt thấy hắn ảo não, bèn lên tiếng:

“Người muốn một lần nữa trùng tu quả thật quá khó khăn. Nhưng mà, ta có thể giúp người.”

“Người có thể giúp ta?”

“Ta có thể truyền cho người một pháp quyết. Nhưng ta cũng nói trước cho người biết, hệ thống tu luyện của nó không giống với những gì người từng biết, cũng không hề ngưng tụ Đan châu các loại...”

Giang Lưu Nhi vô cùng kinh ngạc. Trước giờ tu luyện, mục đích trước hết là ngưng Đan, sau đó mới từ Đan mà linh ngộ pháp tắc thiên địa. Có thể nói Đan chính là thứ cơ bản nhất để bước vào đại đạo. Nhưng bây giờ Nghiệt lại nói tu luyện không cần ngưng Đan. Đây là một việc vượt ra ngoài nhận thức của hắn.

Không để hắn kinh ngạc quá lâu, Nghiệt nói tiếp:

“Pháp quyết này tu luyện theo các cảnh giới lần lượt là Bạch, Ngân, Hắc, Hoàng, Lam, Thanh, Tử. Tất cả bảy màu sắc, tương đương với Tiên Thiên, Ngự Không, Thần Thông, Niết Bàn, Chân Đan, Vũ Hóa, Phi Thiên bảy đại cảnh giới mà người biết. Nhưng người phải nhớ kỹ, tu luyện nó hết sức hung hiểm, tùy thời có thể mất mạng...”

Giang Lưu Nhi trầm tư chốc lát, hỏi Nghiệt:

“Tên pháp quyết này là gì?”

Nghiệt im lặng một lúc, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện xưa, lát sau mới lên tiếng:

“Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết.”

Sau đó, Nghiệt truyền pháp quyết cho Giang Lưu Nhi.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang tập trung vận hành pháp quyết, hấp thu thiên địa linh khí, bên trong Thiên Oán, Nghiệt lẩm bẩm:

“Người tại sao lại ra nông nổi này... Người có thật sự là một đấng chí tôn năm đó không?”

Trong đôi mắt màu tím của Nghiệt chứa đầy tang thương...

...

Một buổi sáng, Giang Lưu Nhi đang tắm cho ngựa như thường lệ thì một tên gia đình nào đó lại đến kiểm chuyện với hắn.

“Tên câm!... Mau tới đây đấm lưng cho đại gia mày!”

Tên gia đình vờ như không biết Giang Lưu Nhi là kẻ câm điếc, hay ít ra mọi người vốn đều cho như thế, hắn chỉ muốn tìm một cái cớ thô thiển để đánh đập Giang Lưu Nhi cho thỏa chút lòng mà hắn gọi là hư vinh. Hắn cũng muốn thử cảm giác được làm đại lão gia, những người mà hắn hầu hạ là như thế nào.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng mấy bận tâm với loại người này làm gì. Ít ra bây giờ hắn cần một chỗ để ở, cần có cái để ăn. Chờ cho cảnh giới cao hơn một chút, hắn sẽ rời khỏi đây.

Tên gia đình kia cũng không đợi xem Giang Lưu Nhi phản ứng ra sao. Hắn vốn không cần biết.

“Người dám khinh thường lời nói của đại gia mày?... Xem đại gia mày trừng trị người thế nào!”

Hắn vừa nói vừa đi lại gần Giang Lưu Nhi, đang chuẩn bị dằn cho Giang Lưu Nhi một trận thì một giọng thiếu nữ vang lên:

“Người định làm gì?”

Lâm Thái Tuyết mặt mũi lạnh lùng bước vào.

Tên gia đình kia sợ hãi vội vã cúi đầu cung kính:

“Tiểu nhân chào tam tiểu thư. Không biết tam tiểu thư...”

Không đợi hắn nói hết câu, một cái tát như trời giáng vào mặt khiến hắn lăn quay trên đất.

“Tam tiểu thư thứ tội! Tam tiểu thư thứ tội!... Tam tiểu thư thứ tội...”

Nói thật, hắn cũng không biết tại sao tam tiểu thư lại đánh hắn. Nhưng hắn biết chủ nhân đánh mình thì tức là mình có tội, mà có tội thì phải cầu xin tha thứ. Đó là đạo lý của một người hầu thấp kém như hắn cần phải hiểu.

“Sau này nếu còn để ta nhìn thấy mặt người trong Lâm phủ thì ta sẽ chặt đứt chân người!”

Lâm Thái Tuyết lạnh lùng phán bản án cho tên gia đình đang quỳ, mặt xám như tro tàn kia. Sau đó, nàng nhìn thiếu niên đang tắm cho ngựa, dường như dù trời có sụp xuống thì bộ dáng hắn vẫn cứ ngây ngốc như thể không bao giờ thay đổi. Mà không... Gương mặt hắn cũng đã từng có lúc thay đổi... Hắn đã từng khóc... Hắn cũng có cảm nhận...

Hôm nay, nàng chỉ là muốn đến xem hắn sống thế nào. Nàng cũng không biết tại sao phải làm vậy. Chẳng ai bảo nàng cả. Chỉ là có gì đó thôi thúc...

“Từ nay người sẽ làm hộ vệ cho ta.”

Nói xong, Lâm Thái Tuyết xoay người bước đi, mặc cho hắn có hiểu hay không.

17. Chương 17: Gửi Nỗi Lòng Theo Gió (2)

Hôm sau thì Giang Lưu Nhi trở thành hộ vệ canh gác khu biệt viện của Lâm Thái Tuyết. Hắn được phát cho một bộ đồ cũng coi là tươm tất, không còn phải sống trong kho chứa củi mà được ở trong căn phòng dành cho gia nhân.

Thời gian cứ thế trôi qua, thấm thoát đã hơn một năm.

Giang Lưu Nhi tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng đã bước vào giai đoạn hậu kỳ của cảnh giới thứ nhất, Bạch Cảnh. Sở dĩ Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết chia các cảnh giới làm bảy màu sắc là vì mỗi cảnh giới chân khí trong cơ thể sẽ chuyển đổi thành các màu sắc khác nhau tương ứng đó.

Tiến cảnh của Giang Lưu Nhi tuy không thể so với khi tu luyện tại Kiếm Phái Thanh Hà nhưng như thế cũng đã nhanh hơn rất nhiều so với các tu sĩ của Thiên Vũ đại lục này. Chưa kể ở nơi này thiên địa linh khí vốn vô cùng mỏng manh.

Một năm qua, cuộc sống của hắn phải nói là rất vô vị. Hắn ngoài việc đứng gác trước biệt viện của Lâm Thái Tuyết thì cũng chỉ có tu luyện. Cả Lâm phủ này hắn còn chưa đi hết chứ đừng nói là Lâm Gia thành. Lâm Thái Tuyết đối xử với hắn cũng lãnh đạm như những gia nhân khác, không có gì đặc biệt hay chiếu cố, mà hắn cũng chưa bao giờ nghĩ ngợi về những chuyện như thế. Đó không phải việc hắn nên bận tâm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ rời đi.

Đêm xuống...

Một đêm tĩnh mịch và lặng lẽ. Lại có chút gì đó khiến người ta hoài niệm.

Hắn nhớ cũng từng có những đêm như thế này, Người ngồi đan áo cho hắn. Từng có những đêm như thế này, Người đứng bên cửa sổ, mắt nhìn xa xăm, thỉnh thoảng lại thở dài. Hắn không biết vì sao. Chỉ là những lúc như thế thân ảnh Người thật cô đơn. Hắn không muốn rời xa Người. Hắn chỉ muốn cả đời ở bên cạnh Người. Như vậy có phải Người sẽ bớt cô đơn không?

Đêm nay, hắn cũng đang ngồi trên một ghé đá ngoài trời, mắt nhìn xa xăm...

Có tiếng bước chân đang tiến về phía hắn, mỗi lúc một gần. Không cần nhìn hắn cũng biết chủ nhân của những bước chân này là ai.

Lâm Thái Tuyết ngồi xuống chiếc ghé đá bên cạnh, trầm mặc không nói. Giang Lưu Nhi ngửi thấy một mùi rất nồng. Là mùi rượu. Có vẻ nàng đã uống rất nhiều. Thỉnh thoảng hắn cũng từng thấy nàng uống rượu, nhưng dường như lần này nàng uống nhiều hơn hẳn.

“Ta không có mẹ.”

Lâm Thái Tuyết chợt nói một cách không đầu không cuối.

“Năm ta sáu tuổi... mẹ ta đã không còn nữa... Cha ta đã giết bà ấy...”

Ngừng một chút, nàng nói tiếp:

“Người biết vì sao không?... Vì bà ấy đã phản bội cha ta... Bà ấy có nhân tình... Ngày hôm đó, ta chạy đến phòng mẹ ta muốn khoe bà một con chim bằng giấy mà học mãi mới xếp được... Là bà ấy đã dạy ta. Khi ta đẩy cửa bước vào phòng, thứ đầu tiên mà ta nhìn được là máu... Từng giọt... từng giọt nhiều xuống sàn nhà. Ta thấy cha ta đang cầm một thanh kiếm, thanh kiếm đó đang cắm vào người mẹ ta. Rồi bà ấy ngã xuống, máu nhuộm đỏ y phục, lan ra sàn nhà... Toàn là máu... Cảnh tượng đó không bao giờ ta quên được. Người biết không... Ta đứng đó, người run lên lấy bầy, không còn suy nghĩ, không còn nhận biết được gì cả, tất cả mọi thứ đều trống rỗng... Ta không biết lúc đó mình có đau lòng không, có thống khổ không. Đến bây giờ ta cũng không biết...”

Nàng nói với một giọng bình thản. Chẳng có ghen ngào. Không có xúc động. Cứ như thể nàng đang kể chuyện của một người xa lạ nào đó.

Nàng dừng lại một hồi rồi lại tiếp tục với giọng điệu vô cảm:

“Sau này ta mới biết, thật ra trước khi được gả cho cha ta bà ấy đã yêu một nam tử khác và nam tử kia cũng một mực yêu bà ấy. Nhưng vì tham lợi, gia đình mẹ ta đã bắt bà lấy cha ta. Thế nhưng, bà không thể nào quên được người mình yêu, cuối cùng, bà đã phản bội cha ta, đã bỏ rơi ta... Nhưng ta không trách bà... Có lẽ bà ấy cũng đã từng cố gắng muốn quên đi nam tử kia, có lẽ đã từng cố gắng làm tròn trách nhiệm một người vợ, có lẽ đã từng cố gắng trở thành một mẫu thân tốt... Có lẽ...”

Nói đến đó, nàng im lặng...

Nàng không biết tại sao lại kể những chuyện đó cho thiếu niên này. Chắc vì hẳn không thể nghe được. Nàng thâm nhủ.

Một lúc sau, tâm như đã bình ổn lại, Lâm Thái Tuyết đứng dậy bước về phòng mình.

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ ta.”

Câu nói ấy tan vào trong màn đêm sâu thẳm, mặc cho Giang Lưu Nhi có nghe được hay không. Có lẽ chỉ là nàng muốn gửi lòng mình vào gió đêm...

Những ngày sau đó, mọi việc vẫn diễn ra bình thường, chẳng có sự đổi thay nào đáng nhắc đến. Mỗi buổi sáng, Giang Lưu Nhi đều đứng gác trước biệt viện của Lâm Thái Tuyết. Còn nàng, vẫn làm những gì nàng muốn làm, một chút kiêu căng và tính khí tiểu thư, vẫn là tam tiểu thư người gặp người sợ. Đường như Lâm Thái Tuyết đêm đó chỉ là một hồi mộng.

Hôm nay, Lâm phủ chào đón một vị khách không mời. Đó là thất công tử Lâm Viêm của tông gia (dòng chính). Thật ra Lâm phủ này vốn chỉ là một nhánh của Lâm gia. Hơn bốn mươi năm trước, Lâm Phong cũng từng là một đệ tử tông gia, nhưng do tư chất chỉ tầm trung, bị nhận định là cả đời khó có thể bước vào Ngự Không Cảnh nên bị điều đến quản lí Lâm Gia thành này. Nhưng đó không phải nguyên nhân thật sự. Sở dĩ Lâm Phong bị điều đến nơi này là vì hẳn đã đắc tội với một trưởng lão cao tầng của tông gia.

Lại nói, vị thất công tử Lâm Viêm này chính là điển hình của loại nhị thế tổ. Hẳn ỷ vào thân phận cháu trai của Lâm Đào, gia chủ Lâm gia hiện giờ, thường hay ức hiếp người khác. Thỉnh thoảng làm ra vài chuyện giết người cướp của, cưỡng đoạt thiếu nữ cũng không phải chuyện gì ghê gớm trong mắt hẳn. Tuy Lâm Viêm đúng là loại bại hoại người gặp người tránh, háo sắc thành tính, nhưng không phải là loại ngu ngốc đến mức tình trùng thượng nào không biết kìm chế. Trước giờ, hẳn chỉ chọn những người thân phận thấp kém, không có quyền thế để ra tay.

Lâm Viêm vốn là đi du ngoạn, hẳn đến Lâm Gia thành cũng chỉ là việc tình cờ. Thế nhưng sự tình cờ đó lại mang tai bay vạ gió đến cho Lâm Thái Tuyết. Ngay lần đầu nhìn thấy dung nhan của Lâm Thái Tuyết, Lâm Viêm đã không thể rời mắt. Thật sự là quá đẹp! Đến giờ, hẳn chỉ biết một người có thể so được với nét đẹp của nàng, đó là Lâm Thái Anh, nhị tỷ của hẳn.

Nhắc đến Lâm Thái Anh, Lâm Viêm chắc lưỡi. Trong Lâm gia người mà hẳn không muốn chạm mặt nhất chính là nàng ta. Theo như cách nói của hẳn thì Lâm Thái Anh chính là kẻ thích lo chuyện bao đồng, là loại nghĩa hiệp ngu ngốc. Hẳn nhớ có lần hẳn bắt một tiểu cô nương về Lâm phủ, cưỡng đoạt nàng ta. Lâm Thái Anh biết được đã cầm kiếm chém hẳn túi bụi, nếu lúc đó gia gia không đến kịp thời thì không chừng hẳn đã bị chém thành tám khúc cũng có. Hẳn thật sự không hiểu tại sao Lâm gia hẳn lại sinh ra một người quái lạ như vậy, ừ, trong mắt hẳn đó là sự quái lạ hẳn không hiểu nổi. Mà người như hẳn thì chắc sẽ chẳng thể hiểu nổi.

...

Trong phòng, Lâm Thái Tuyết đang ngồi ủ rũ.

Ta thật sự phải gả cho tên khốn đó sao?

Nàng tự hỏi.

Ngày đó, sau khi gặp hẳn một lần, hôm sau tên khốn đó đã tìm cha nàng cầu thân. Cầu thân? Là ép gả thì đúng hơn. Hẳn là đệ tử tông gia, lại là cháu của gia chủ. Cha nàng có thể nói không sao? Đừng nói một Lâm Gia thành nhỏ nhoi mà dù cả Hắc Mộc thành cũng chẳng có mấy người dám đắc tội hẳn... Nàng phải

làm sao đây?... Không ngờ ngày thường nàng quát tháo kẻ khác, lúc này cả người nàng lấy nàng cũng không có quyền chọn lựa.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên đánh thức nàng từ trong những suy nghĩ miên man. Nàng lên tiếng:

“Vào đi.”

Bước vào là một trung niên, bề ngoài tuổi tầm năm mươi, đôi mắt u buồn, khoe mắt đã bắt đầu có những nếp nhăn. Ông mặc một bộ đồ màu xám bình dị, có đôi chút giống với mái tóc ngã màu tang thương với vài sợi rử xuống trán. Ông nhìn nàng rồi lặng lẽ ngồi xuống. Cha con ông không thường ngồi thế này cùng nhau, kể từ khi vợ ông mất, mà không, là bị ông giết mới phải. Một thời gian sau khi chôn cất bà ấy, ông đã bắt đầu hối hận. Bà vốn không hề yêu ông. Có lẽ bà ấy đã chưa bao giờ có được cái hạnh phúc yêu đương khi trở thành vợ ông...

Lâm Phong nhìn đứa con gái trước mặt mình. Thật giống! Hệt như bà ấy khi còn trẻ. Ông trầm tư hồi lâu, chợt nói:

“Con... không muốn lấy Viêm thiếu gia?” - Ông bắt đầu bằng một câu hỏi thừa thãi, chắc là do ông chẳng biết bắt đầu thế nào.

Thấy Lâm Thái Tuyết im lặng, ông nói tiếp:

“Đại hội năm năm một lần của Lâm gia sẽ diễn ra vào mười ngày sau. Đó cũng là thời điểm tuyển nhận đệ tử của Thiên Nhai Các. Nếu như con biểu hiện xuất sắc sẽ có cơ hội được Thiên Nhai Các thu nhận... Nếu trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các thì Lâm Viêm không thể ép con lấy hắn.”

Đúng vậy! Chỉ cần trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các thì nàng không cần phải lấy tên khốn Lâm Viêm kia. Thiên Nhai Các là thế lực lớn nhất của cả khu vực Nam Thiên quận. So với nó thì tông gia chẳng là gì cả, Hắc Mộc thành chỉ là một tòa thành nằm trong phạm vi của Nam Thiên quận thôi. Lâm Thái Tuyết như tìm được một lối ra. Nàng ngẩng đầu lên thì... ông ấy đã bước ra cửa. Nàng muốn nói gì đó... nhưng chợt không biết làm sao để thốt ra khỏi miệng. Nàng nhìn bóng dáng đơn bạc đó khuất dần trong đêm tối.

18. Chương 18: thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (1)

Lâm Thái Tuyết cảm thấy có gì đó khó chịu nơi lồng ngực. Nàng đứng lên, đi ra ngoài, và cứ thế bước đi không mục đích.

Khi đến khu vườn, dưới ánh trăng, nàng thấy một thiếu niên đang ngồi trên ghế đá, dáng vẻ đăm chiêu. Không biết có phải nàng nghĩ nhiều hay không, nhưng nàng phát hiện gần đây thiếu niên kia đã không còn bộ dáng ngu ngốc, đờ đẫn lúc trước nữa. Ánh mắt hắn có gì đó thay đổi, nó... không còn vô hồn nữa.

Nàng bước tới, ngồi xuống bên cạnh. Nàng cũng không phát giác được hình như chính bản thân nàng cũng có chút gì đó thay đổi. Trước khi hắn tới Lâm phủ, từng nói là ngồi cùng với hạ nhân như hắn, đến nhìn lâu một chút nàng cũng thấy chán ghét rồi. Cả Lâm phủ, bọn hạ nhân ai cũng sợ nàng, duy chỉ có hắn là ngoại lệ. Lúc trước, có lẽ Lâm Thái Tuyết sẽ nghĩ rằng vì hắn ngu ngốc nên mới như thế. Nhưng bây giờ, nàng không chắc lắm. Kẻ ngu ngốc thế nào có bộ dáng khốc lốc đau thương kia được, những giọt nước mắt nam nhi đó, khuôn mặt thống khổ đó đến giờ vẫn còn khắc ghi rõ rệt trong đầu nàng.

Lâm Thái Tuyết nhìn hắn một cách chăm chú. Phải nói đây là một gương mặt đẹp, dưới ánh trăng nó càng trở nên lung linh...

Chợt, nàng giật mình, có chút hoảng hốt...

Ta đang làm gì thế này?... Nàng tự hỏi, sau đó lắc đầu đứng lên, đi về phòng.

Trong đêm, thiếu nữ vội vã bước đi như đang chạy trốn điều gì...

...

Trong một góc nào đó của Lâm phủ.

“Người thật sự muốn biết?” - Đó là giọng của Nghiệt.

Giang Lưu Nhi khẳng định:

“Ta muốn biết.”

“Tại sao?”

“Chúng ta chẳng phải là đồng bọn sao? Biết một chút về lai lịch của đồng bọn mình ta nghĩ đó cũng là điều cần thiết đi.”

Nghiệt im lặng một lúc mới đáp:

“Chúng ta không phải đồng bọn.”

...

Hôm nay, Lâm Phong đang cùng với Lâm Thái Tuyết và hai vị ca ca của nàng trên đường đến Hắc Mộc thành tham dự đại hội luận võ năm năm một lần của toàn bộ Lâm gia, cũng đồng thời là cơ hội để đệ tử của Lâm gia bá nhập vào Thiên Nhai Các. Ngoài bốn người họ, một vài hộ vệ cũng được mang theo, chủ yếu là để mang hành lý và đợi sai xử, trong số đó có Giang Lưu Nhi. Lẽ ra thì hẳn không được đi theo vì những hộ vệ được chọn hầu hết đều biết chút ít võ nghệ, còn hẳn thì chỉ là một tên thư sinh tay trái gà không chặt, hay trong mắt của hai vị ca ca Lâm Thái Tuyết và những tên hộ vệ khác cho là vậy. Sở dĩ hẳn được đặc cách là nhờ Lâm Thái Tuyết nói muốn mang hẳn theo cùng...

“Hắc Mộc thành thật lớn! Lâm Gia thành chúng ta đúng là không thể so được!” - Nhị ca của Lâm Thái Tuyết cảm thán.

“Nhị đệ. Đó là lẽ đương nhiên. Dù sao Lâm Gia thành chúng ta chỉ là một tiểu thành, còn Hắc Mộc thành này là một thành thị cỡ trung của Đại Hạ quốc chúng ta. Nếu lần này chúng ta có thể phát huy trong đại hội, may mắn được người của Thiên Nhai Các nhìn trúng thì sẽ là một bước lên trời.”

Lâm Phong phía trước nghe hai nhi tử mình nói thì lắc đầu. Nếu dễ dàng bá nhập Thiên Nhai Các như vậy thì Thiên Nhai Các đã không phải là Thiên Nhai Các.

...

Hắc Mộc thành, Lâm phủ tông gia...

“Tuyệt Nhi! Nàng tới sao không cho người báo với ta một tiếng. Tuyệt Nhi! Ta thật sự rất nhớ nàng.”

Một thiếu niên mặc bộ cẩm phục hoa lệ đứng trước mặt Lâm Thái Tuyết, vừa nói vừa đưa tay định nắm lấy tay nàng.

Lâm Thái Tuyết nghiêng mình tránh đi, mặt đầy vẻ khó chịu nói:

“Thất thiếu gia xin giữ lễ!”

Lâm Viêm chẳng mấy để tâm lời nàng, mà hẳn cũng chẳng cần để tâm làm gì. Chỉ là một đệ tử chi nhánh của Lâm gia, nàng có thể chống lại hẳn sao. Gia gia của hẳn chính là gia chủ của cả Lâm gia này.

Hắn cười một cách hèn mọn.

“Tuyệt Nhi, nàng câu nệ gì chứ. Sớm muộn gì chúng ta cũng là phu thê. Ta đã bẩm báo chuyện này với gia nhờ ông ấy làm chủ hôn cho chúng ta. Tuyệt Nhi, ta thật sự rất nhớ nàng, Tuyệt Nhi...”

Vừa nói hẳn vừa dang tay muốn ôm lấy Lâm Thái Tuyết.

Trong đôi mắt của Lâm Thái Tuyết lóe lên hàn quang, tay ngưng tụ chân khí.

“Lâm Viêm! Người đang định làm gì?”

Bỗng nhiên giọng một cô gái vang lên. Đó là một thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi, mắt phượng sáng ngời, tóc mai như mây biếc, dáng người cao dong, anh khí凛冽.

Lâm Viêm nghe thấy tiếng cô gái kia thì khựng lại, xoay đầu cười hì hì:

“Nhị tỷ. Đệ chỉ là... chỉ là đang hướng dẫn cho Lâm sư muội các quy định của đại hội luận võ...”

“Thật sao? Ta thấy ngươi không phải hướng dẫn cái gì đại hội mà là có ý đồ dơ bẩn khác đi.”

Cô gái khinh thường nhìn hấn, giọng mỉa mai.

“Nào có. Đệ đâu phải là loại người như vậy...”

“Bớt nói nhảm trước mặt ta. Chuyện xấu của ngươi ở Hắc Mộc thành này có ai mà không biết. Nếu không có gia gia bao che ngươi thì ta đã một kiếm giết chết ngươi rồi. Còn không cút đi.”

“Vâng. Vâng. Đệ đi ngay!”

Lâm Viêm vội vã chuồn đi. Nếu để vị nhị tỷ này nổi điên lên hấn thật sự không hề hoài nghi là nàng sẽ lấy mạng hấn. Đây không phải là một nữ nhân đầu óc bình thường. Theo cách hiểu của hấn là thế.

Sau khi Lâm Viêm đi khỏi, cô gái kia, cũng tức là Lâm Thái Anh, tiến đến cạnh Lâm Thái Tuyết hỏi:

“Ngươi là Lâm Thái Tuyết?”

Lâm Thái Tuyết gật đầu đáp:

“Là ta.”

Lâm Thái Anh đánh giá nàng hồi lâu mới nói:

“Quả nhiên rất xinh đẹp... Ài... Ta cũng có nghe nói gia gia ta muốn để ngươi lấy tên khốn Lâm Viêm. Ta thấy ngươi cũng không nguyện ý. Ta cũng rất muốn giúp ngươi, nhưng mà lệnh của gia gia ta cũng không thể làm trái...”

Lâm Thái Anh vừa nói vừa cau mày. Nàng rất phản đối cách làm của gia gia. Trong Lâm phủ này, những chuyện như vậy cũng thường hay xảy ra. Trước kia nàng cũng mấy lần quyết liệt phản đối nhưng chẳng thay đổi được gì mà bản thân nàng còn bị nhốt vào ngục lao. Cũng chính vì tính khí thích lo chuyện bao đồng mà gia gia và những trưởng lão không mấy gì ưa nàng.

“Phòng ta ở biệt viện phía tây, qua hết khu vườn này là tới. Nếu tên khốn kia còn đến làm phiền ngươi hãy nói với ta, ta sẽ giúp ngươi. Dù sao bây giờ ngươi cũng chưa phải là thê tử của hấn, gia gia cũng không có lý do trách ta... Vậy đi, có việc gì cứ đến tìm ta. À... tên ta là Lâm Thái Anh.”

Nói xong, nàng chào Lâm Thái Tuyết, sau đó đi ra ngoài.

Hôm nay, quảng trường của Lâm phủ chật kín người. Gia chủ, trưởng lão, chấp sự... các đệ tử, từ phân gia cho đến tông gia... tất cả, tất cả đều tụ tập ở đây. Và mục đích duy nhất cho điều này chính là đại hội luận võ năm năm một lần.

Trên khán đài, ở hàng ghế cao nhất, cạnh gia chủ, có một đôi nam nữ đang ngồi. Họ đều rất trẻ tuổi. Nam nhìn rất anh tuấn, mắt đen, mày kiếm, môi mỏng, là điển hình tiêu chuẩn công tử ca mà hầu hết các thiếu nữ say mê. Nữ thì mặc một bộ đồ màu vàng, mặt tròn trịa, mắt to nhấp nháy trông khá linh động hoạt bát. Họ chính là một trong số những đại diện của Thiên Nhai Các lần này đến Hắc Mộc thành tuyển đệ tử.

Cô gái áo vàng kia ngồi trên đài hết nhìn đông ngó tây, hồi lâu lại đưa tay che miệng ngáp.

“Tôn sư huynh. Sư huynh ở đây xem, ta đi dạo một chút.”

Cô gái quay về nam tử kia nói.

Nam tử được gọi Tôn sư huynh tên đầy đủ là Tôn Hạo, người của Tôn gia ở Bạch Ngọc thành thuộc Nam Thiên quận, là một trong những tinh anh đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các. Hấn mười lăm tuổi bái nhập Thiên Nhai Các, hai mươi tuổi đột phá Phạm thai bước vào Tiên thiên, cũng coi như là một người nổi bật trong lớp trẻ Nam Thiên quận này.

Tôn Hạo thừa biết một chút của cô gái này có thể so với cả ngày của người khác, bèn cản lại:

“Sư muội! Chúng ta đến đây để tuyển đệ tử cho Thiên Nhai Các, muội bỏ đi như vậy ta biết ăn nói thế nào với các vị trưởng lão và các chủ?”

“Nhưng mà ta thật sự rất chán... Sư huynh... cho ta đi đi mà... Sư huynh...”

Cô gái làm ra vẻ đáng thương.

19. Chương 19: Thiếu Nữ Hoa Bách Hợp (2)

Không phải chính muội đã nâng nặc đòi các chủ cho đến đây sao?

Tôn Hạo nói thầm.

Bộ dáng này của nàng không phải lần đầu Tôn Hạo chứng kiến. Vị thiên kim của các chủ này bề ngoài thì đúng là một thiếu nữ mười bảy mười tám, thể nhưng tính nết thì... không khác gì một tiểu cô nương. Cũng không biết có phải tạo hóa nhầm lẫn gì không.

Tôn Hạo trầm ngâm một hồi, sau đó phán:

“Không được.”

Cô gái thè lưỡi, chu môi lằm bằm:

“Đồ sư huynh xấu xa.”

Trên trán Tôn Hạo hiện lên mấy vệt hắc tuyến.

Bên dưới, đại hội luận võ chính thức bắt đầu. Một vị trưởng lão đứng ra đọc các quy tắc và phần thưởng:

“...Các đệ tử trong khi giao đấu, nếu không còn sức đứng lên, thua. Rơi ra ngoài lôi đài, thua. Tự động nhận thua, thua. Không lên lôi đài, bỏ quyền thi đấu, thua... Phần thưởng của quán quân lần này là một viên Bồi Nguyên Đan...”

Sau đó, các đệ tử được chia ra các nhóm ở các lôi đài từ một đến tám bắt đầu bốc thăm thi đấu.

Lâm Thái Tuyết được phân vào lôi đài thứ ba. Những đối thủ vòng đầu của nàng chỉ là Phạm thai sơ kỳ nên nàng đã dễ dàng chiến thắng, lọt vào vòng hai. Ở vòng này đối thủ đầu tiên của nàng là một thiếu niên từ một phân gia khác của Lâm gia, có tu vi Phạm thai trung kỳ.

“Sư muội! Xin nương tay!”

Thiếu niên chấp tay nói.

Lâm Thái Tuyết cũng chẳng thèm đáp lại, tuy dạo gần đây tính khí đại tiểu thư đã giảm đi không ít, nhưng thật sự nàng không muốn nói nhảm vào lúc giao đấu như thế này. Nàng xuất chiêu đánh về thiếu niên đứng đối diện.

Không có gì ngoài ý muốn, trận đấu rất nhanh đã kết thúc, và đương nhiên người thắng là Lâm Thái Tuyết.

Cứ thế, nàng lần lượt thắng các trận tiếp theo, bước vào tứ kết. Dù sao với tu vi Phạm thai hậu kỳ của nàng cũng không phải điều gì khó khăn... Nhưng lần này đối thủ của nàng lại không dễ đánh chút nào, hẳn cũng là người mà nàng cảm thấy vô cùng chán ghét, Lâm Viêm.

“Tuyệt Nhi! Chúng ta quả thật chính là có duyên! Bao nhiêu người thế này không ngờ cuối cùng chúng ta có thể chạm mặt nhau. Nàng nói có phải là duyên phận không?”

Lâm Viêm vẫn bộ dáng khiến người buồn nôn hướng nàng cười nói.

Lâm Thái Tuyết không hơi đâu đáp lại hắn. Nàng xuất kiếm lạnh lùng đâm tới.

“Tuyệt Nhi! Nàng không cần phải nôn nóng như vậy, thời gian còn dài mà.”

Lâm Viêm vừa nghiêng mình tránh vừa nói.

...

Trận đấu đã qua được một lúc nhưng Lâm Thái Tuyệt chẳng thể làm gì được hắn. Không phải vì tu vi nàng không bằng hắn mà là vì công pháp hắn cao cấp hơn nhiều so với nàng. Dù sao gia gia hắn cũng là gia chủ của tông gia, còn nàng chỉ là một đệ tử phân gia, không thể bì được cũng không có gì lạ.

Lâm Viêm phải công nhận thiếu nữ đang đấu với hắn thiên tư quả thật rất cao. Nàng chỉ mới mười sáu tuổi đã bước vào Phạm Thai hậu kỳ, chân khí tích lũy không kém gì hắn. Nhưng là... năm nay hắn đã mười tám rồi. Hơn nữa công pháp hắn tu luyện cao cấp hơn nàng, tài nguyên cũng nhiều hơn... Hắn đang chuẩn bị thi triển một kiếm kỹ lợi hại nhất của mình để đánh bại nàng. Ngay từ đầu hắn vốn dĩ không muốn để nàng thắng, hắn không muốn nàng trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các. Vì như vậy, việc lấy nàng sẽ trở nên hết sức khó khăn. Hắn không cho phép...

“Tuyệt Nhi! Ta rất xin lỗi... Nhưng phải dừng ở đây thôi.”

Dứt lời, Lâm Viêm đạp người phóng lên cao, cầm kiếm chém xuống.

”Keng”

Sau tiếng va chạm, kiếm trên tay Lâm Thái Tuyệt văng ra ngoài lồi đài.

Nàng đã thua.

Lâm Thái Tuyệt bước xuống đài, gương mặt ủ rũ. Nàng đã cố hết sức rồi. Lúc này, nàng chỉ có thể cầu nguyện lát nữa được hai vị sứ giả của Thiên Nhai Các nhìn trúng, nhưng hy vọng chỉ sợ là nhỏ nhoi.

Lâm Thái Tuyệt ngược mặt nhìn lên đài cao.

Cùng lúc, trên đài, một cô gái mặc áo vàng cũng nhìn nàng vẫy tay chào.

“Sư muội!”

Bên cạnh cô gái, Tôn Hạo lên tiếng nhắc nhở.

Thiếu nữ áo vàng quay nhìn Tôn Hạo, mắt nghi hoặc như đang muốn hỏi “người gọi ta làm gì?”.

Tôn Hạo cảm thấy có chút đau đầu với vị sư muội này.

“Chúng ta đang đại diện cho Thiên Nhai Các, muội nên nghiêm túc một chút.”

“Ta biết. Ta đang rất nghiêm túc.”

Vừa nói nàng vừa ngồi thẳng lưng lên, hai tay đặt trên đùi, mắt nhìn thẳng... Được một lúc, nàng liếc mắt nhìn Tôn Hạo, thấy hắn không để ý bèn bỏ tay xuống, ngả lưng ra ghế, ngửa mặt lên trời xem mây bay.

Tôn Hạo không còn lời gì để nói.

...

Đại hội luận võ cuối cùng cũng kết thúc. Quán quân không ngoài dự đoán của mọi người, chính là Lâm Thái Anh.

Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất của đại hội lần này. Tất cả các đệ tử đều hướng về hai vị sứ giả của Thiên Nhai Các, ánh mắt nóng bỏng. Cả Nam Thiên Quận này có ai không muốn trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các chứ? Nhưng mà đó không phải việc dễ dàng gì.

Không để mọi người chờ lâu, Tôn Hạo đứng lên, bước ra nói:

“Các vị! Ta biết mọi người đều mong muốn trở thành đệ tử của Thiên Nhai Các ta. Thế nhưng Thiên Nhai Các có yêu cầu của Thiên Nhai Các. Bây giờ, ta sẽ kiểm tra tư chất của mọi người, nếu ai đạt được yêu cầu sẽ được Thiên Nhai Các thu làm đệ tử.”

Tôn Hạo lấy ra một vật giống hình la bàn, nói tiếp:

“Mọi người chỉ cần đặt tay lên la bàn này, sau đó truyền chân khí vào, nó có thể thẩm định tư chất của các vị.”

“Đúng đúng! Đồ chơi này có thể thẩm định tư chất của các người... Các người còn đứng đó làm gì? Mau đặt tay lên!... Ê! Ê!... Sai rồi!... Không phải đặt ở đó!... Là đặt chỗ này!... Người lớn như vậy sao còn ngốc thế chứ?”

Bộ dáng của thiếu nữ áo vàng hết sức nhiệt tình khiến cho Lâm gia đệ tử đều thấy kỳ quái. Dường như vị sứ giả này có gì đó hơi nhiệt tình thái quá thì phải? Không phải nói những người ở Thiên Nhai Các đều có dáng vẻ cao cao tại thượng sao? Không thì ít ra cũng phải phong độ điềm tĩnh như vị nam tử sứ giả kia mới đúng...

Tôn Hạo chẳng biết nói gì. Hắn nhìn thiếu nữ đang lôi kéo hết người này đến người khác thì thấy hơi buồn cười. Cô gái này thật là...

“Ài!... Lâm gia các người sao lại kém cỏi như vậy chứ. Cả trăm người mà không có được một tên phạm thể trung phẩm... Thật sự là quá kém...”

Thiếu nữ áo vàng vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy... Bộ dáng như nói “các người thật là làm ta thất vọng”.

“A!... cuối cùng cũng có một tên hàm thể trung phẩm... Người bước qua bên này.”

Chợt thiếu nữ áo vàng reo lên, chỉ vào một thiếu niên bảo. Sau đó, nàng lại phát hiện thêm được bốn người có tư chất phạm thể trung phẩm và một người phạm thể thượng phẩm, chính là Lâm Thái Anh.

Thể chất ở thế giới này được phân loại và xếp theo thứ tự từ thấp đến cao là phạm thể, linh thể, thánh thể và tiên thể. Ở mỗi cấp lại chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Ví dụ phạm thể thì có phạm thể hạ phẩm, phạm thể trung phẩm, phạm thể thượng phẩm, phạm thể cực phẩm... cứ thế mà tính.

“Hi hi... người nhớ ta không? Lúc này ta đã vẫy tay chào người đó. Người thật xinh đẹp... Ừm... chỉ kém đại tỷ ta một chút thôi... Người mau đặt tay lên đây.”

Thiếu nữ áo vàng vừa nói vừa nắm lấy tay Lâm Thái Tuyết đặt lên la bàn.

“Oa!... ha ha ha...”

Chợt thiếu nữ áo vàng cười phá lên.

Tôn Hạo thấy thế thì vội hỏi:

“Sư muội. Có chuyện gì mà vui như vậy?”

“Sư huynh. Người nhìn này!” - Cô vừa nói vừa chỉ vào chiếc la bàn.

“Linh thể hạ phẩm!”

Tôn Hạo cũng lộ vẻ bất ngờ đầy kinh hãi. Hắn không nghĩ tới ở Lâm gia này lại có người có được linh thể.

“Sư huynh! Nàng là do ta phát hiện đấy. Nàng là của ta.”

Thiếu nữ áo vàng vừa nói vừa dang tay che Lâm Thái Tuyết sau lưng như sợ bị Tôn Hạo cướp đi.

Tôn Hạo thấy thế thì phì cười:

“Ta biết rồi. Ta sẽ không giành của muội.”

Thiếu nữ nghe thế nhưng vẫn không yên tâm. Nàng một tay nắm lấy tay Lâm Thái Tuyết, một tay cầm la bàn tiếp tục kiểm tra.

Mãi một lúc nàng mới kiểm tra xong hết, nhưng không tìm được người nào có linh thể nữa. Thiếu nữ mặt mũi tràn trề thất vọng.

Tôn Hạo nhìn nàng như thế thì hết nói nổi. Cô nàng này xem linh thể là rau cải trắng bán ngoài đường chắc. Linh thể hiếm gặp, vạn người chưa chắc có một, lần này tìm được một người đã là hỉ sự của Thiên Nhai Các rồi. Vậy mà cô nàng này còn làm ra vẻ mặt thất vọng sâu não như thế.

Thiếu nữ áo vàng đang ảo não thì chợt nhìn thấy trong một góc của quảng trường, có một thiếu niên đang nhìn về phía này.

Hắn thật xinh đẹp á!

Nàng chưa từng gặp nam tử nào đẹp như hắn.

Thế là thiếu nữ tiến về chỗ thiếu niên “xinh đẹp” kia.

Thiếu niên kia không ai khác chính là Giang Lưu Nhi. Hắn cùng các hộ vệ đi theo Lâm Phong đến đây xem Lâm Thái Tuyết thi đấu. Lúc này, hắn nhìn thấy một thiếu nữ đang dắt tay Lâm Thái Tuyết đi qua đây. Thiếu nữ vừa đi mắt vừa tập trung nhìn hắn cười hì hì. Nụ cười của những bông hoa bách hợp...

P/s: Ta quên up chương 20. Mọi người vào fb đọc nhé.

Link đây: [s://m.facebook.com/story.php?story_fbid=998587036884399&id=998391453570624&fs=5](https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=998587036884399&id=998391453570624&fs=5)

Like page giúp ta luôn nhé. Thanks nhiều.

20. Chương 21: lòng Chợt Đau... (1)

“Cốc cốc”

Có tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài. Giang Lưu Nhi đứng dậy, bước tới mở cửa. Một gương mặt khả ái với nụ cười hết sức đáng yêu xuất hiện trước mắt hắn.

“Chào người, Niệm Từ.”

“Sư tỷ tìm ta có chuyện gì không?”

“Không có.”

Không có thì người gõ cửa phòng ta làm gì.

Giang Lưu Nhi nói thầm.

“Nếu sư tỷ không có việc gì thì ta đóng cửa đây. Ta còn phải tu luyện.”

Tô Phi nghe thế thì chu môi. Khi thấy Giang Lưu Nhi thật sự muốn đóng cửa thì vội dùng tay cản lại.

Giang Lưu Nhi nhìn thiếu nữ như thể muốn nói “thật ra người muốn làm gì”.

Thiếu nữ nhìn hắn với đôi mắt to tròn, gương mặt trông hết sức đáng thương như vừa bị người hất hủi.

“Mọi người ai cũng tu luyện. Không ai chơi với ta. Ta... ta rất cô đơn...”

Không phải không ai chơi với người mà là họ sợ người. Giang Lưu Nhi thầm nghĩ.

Tô Phi tuy là con gái của các chủ nhưng nàng chưa bao giờ ý vào thân phận mà chèn ép hay ức hiếp các đệ tử khác cả. Trái lại, khi thấy có đệ tử nào khó khăn, rảnh rỗi thì nàng cũng sẽ nhiệt tình giúp đỡ. Một cô gái thiện lương như vậy lại khiến cho các đệ tử sợ hãi thì nghe có vẻ kỳ quái. Nhưng đích thật là như vậy.

Ban đầu, những đệ tử mới nhập môn thường hay bị Tô Phi lôi kéo vào mấy trò trẻ con của chính nàng. Những đệ tử đó cũng lấy làm vinh hạnh, dù sao thân cận với con gái các chủ chắc chắn không phải một việc xấu. Nhưng không được bao lâu, mỗi lần trông thấy nàng thì họ lập tức trốn còn hơn là gặp ma. Họ thật sự sợ những trò trẻ con của nàng!

Những trò trẻ con đó thường là đi trộm trứng yêu thú, bắt thú con để chơi đùa, đốt nơi ở của yêu thú...

Không có việc nào mà không nguy hiểm!

Có một lần nàng dẫn ba đệ tử mới nhập môn vào khu rừng phía sau Thiên Nhai Các khoảng trăm dặm nói là giúp họ rèn luyện thực chiến. Kết quả... Nàng tốn công phí sức bố trí chỉ đạo họ cả nửa ngày để dẫn dụ một con Hắc Ban Báo, yêu thú cấp bốn, ra một hồ nước chỉ để... tắm cho nó. Cả ba người đệ tử mới nhập môn khi đó vì dẫn dụ nó mà suýt bị cắn chết. Nó là yêu thú cấp bốn đấy, thực lực tương đương với Tiên Thiên Cảnh, còn bọn họ chỉ là Phàm Thai Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Những chuyện như thế xảy ra thường xuyên. Cả Thiên Nhai Các này, các đệ tử đều sợ những trò trẻ con của nàng. Đến cả các trưởng lão và các chủ cũng chỉ biết lắc đầu. Tuy nhiên, những đệ tử đó trước giờ cùng lắm là bị thương trầy da tróc thịt một chút chứ chưa có ai thật sự chết cả. Nói đến cũng là nhờ các chủ âm thầm cho người bảo vệ Tô Phỉ. Thật sự thì vị các chủ này vì không còn cách nào quản được những việc ngớ ngẩn của nàng nên mới phải làm thế.

Lúc này, trước phòng của Giang Lưu Nhi, Tô Phỉ kéo tay hấn nài nỉ:

“Niệm Từ... Người chơi với ta đi mà...”

Hồi lâu, thấy chẳng có tác dụng, nàng như nghĩ đến gì đó, chợt nhón chân kê vào tai Giang Lưu Nhi nói nhỏ:

“Niệm Từ, ta có bí mật này nói cho người biết. Ta chưa kể với ai đâu... Mấy ngày trước ta tình cờ phát hiện ở hậu sơn có một cây huỳnh quả. Trên cây có tới năm quả lận. Nhưng mà có yêu thú rất lợi hại canh giữ, ta không đánh lại bọn nó, ta định đợi đại tỷ về sẽ đi hái. Nếu như người chịu đi chơi với ta, ta sẽ cho người một quả. Nói người biết huỳnh quả ăn rất ngon đấy.”

Cả tháng nay ở Thiên Nhai Các, Giang Lưu Nhi đọc không ít sách. Hấn cũng không lạ gì huỳnh quả. Đó là một loại quả giúp tu sĩ bồi bổ chân nguyên, mở rộng kinh mạch, còn có thể giúp tu sĩ tăng thêm bốn thành cơ hội đột phá Ngự Không Cảnh. Huỳnh quả rất trân quý, vậy mà trong mắt cô gái này chỉ có tác dụng duy nhất là ăn ngon.

Sau một hồi cân nhắc, Giang Lưu Nhi đồng ý bởi nàng mười ngày trong khi đợi đại tỷ nàng trở về, đổi lại, khi lấy được huỳnh quả, Tô Phỉ sẽ cho hấn một quả.

Giang Lưu Nhi cũng vốn định thăm dò Tô Phỉ vị trí của huỳnh quả, dự tính nếu yêu thú canh giữ không quá lợi hại hấn sẽ đến hái. Nhưng khi nghe Tô Phỉ nói canh giữ huỳnh quả là yêu thú cấp năm hậu kỳ, hơn nữa không chỉ có một con thì hấn đành từ bỏ ý định.

Bây giờ tuy hấn đã ở giai đoạn hậu kỳ của Bạch Cảnh, cũng tức là tương đương với Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ, lại tu luyện những pháp quyết cao cấp trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, nhưng muốn đối phó với vài con yêu thú cấp năm hậu kỳ thì vẫn có chút miễn cưỡng.

Sau khi nghe Giang Lưu Nhi xác nhận sẽ bồi mình cho đến khi đại tỷ trở về, Tô Phỉ rất vui mừng, mặt mày hớn hở ra về.

Cuối cùng cũng có người chơi với ta... Ài... Các người sao không ai hiểu là ta rất cô đơn chứ.

Tô Phỉ thầm nói với mình.

Đôi mắt nhìn bóng dáng Tô Phỉ khuất dần, Giang Lưu Nhi khẽ lắc đầu. Hấn vào phòng, đến bên cửa sổ, nhìn chân trời xa xăm. Trong mắt hấn như đang hiện lên bóng hình ai đó quen thuộc.

Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Giang Lưu Nhi đang ngồi tu luyện thì nghe những tiếng bước chân đi vội về phía phòng hấn. Sau đó vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc” kèm theo giọng một cô gái:

“Niệm Từ! Niệm Từ! Người dậy chưa?”

Là tiếng của Tô Phỉ.

Giang Lưu Nhi ngừng tu luyện, đứng dậy, đi ra mở cửa. Không đợi hấn lên tiếng, Tô Phỉ đã nắm lấy tay hấn kéo đi.

“Niệm Từ. Sao người lại chậm chạp như vậy chứ... Mau lên! Chúng ta đi thôi!”

Giang Lưu Nhi hỏi lại nàng:

“Chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là đi thăm bọn tiểu hạo rồi.”

Tiểu hạo? Ai là tiểu hạo? Giang Lưu Nhi có chút nghi hoặc.

Tô Phi cũng không có giải thích cho hẳn, nàng lôi kéo hẳn chạy một mạch về phía hậu sơn. Khi hai người đang trên đường thì vô tình gặp Lâm Thái Tuyết. Thấy nàng, Tô Phi lập tức gọi:

“Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Người đi chơi cùng với chúng ta đi!”

Lâm Thái Tuyết nhìn Tô Phi, sau đó chuyển ánh mắt qua Giang Lưu Nhi. Nàng lạnh nhạt nói:

“Ta còn có việc.”

Nói xong, nàng đi qua hai người họ.

“Niệm Từ. Bộ ta có chọc giận Tiểu Tuyết sao?”

Tô Phi khó hiểu quay sang hỏi Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi nhìn bóng lưng Lâm Thái Tuyết, rồi lắc đầu với Tô Phi.

“Được rồi. Cứ mặc kệ. Chúng ta mau đi thăm bọn tiểu hạo đi.”

Tô Phi nói xong lại tiếp tục lôi kéo Giang Lưu Nhi.

...

Qua hơn một canh giờ. Hai người họ đi tới phía ngoài một hang động.

“Chúng ta đến đây làm gì? Không phải tỷ nói muốn đi thăm tiểu hạo sao?”

“Tiểu hạo đang ở bên trong.”

Tô Phi vừa nói bằng giọng nhỏ như muỗi vừa chỉ tay vào hang động.

Giang Lưu Nhi càng nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì.

Tô Phi từ trong lùm cây bước ra, rón rén đi vào hang động. Khi tới cửa hang, nàng ghé mắt nhìn vào trong một hồi, sau đó quay lại đưa tay ra hiệu bảo Giang Lưu Nhi cùng vào.

Lúc tiến vào bên trong hang động, Giang Lưu Nhi cảm thấy từ sáng giờ hẳn đã hiểu nhầm. Thật sự là hẳn đã hiểu nhầm. Hẳn cứ tưởng tiểu hạo trong lời của Tô Phi là một đứa bé, không hề nghĩ tới nó lại là... một con Ngân Ban Báo con.

“Tiểu tiểu hạo. Người có nhớ tỷ tỷ không?”

Tô Phi vừa xách tai một con Ngân Ban Báo con lên vừa nói. Sau đó, nàng ta lần lượt làm như thế với hai con còn lại. Theo như lời nàng thì tên của chúng lần lượt là tiểu chi và tiểu tuyết.

Khi Giang Lưu Nhi hỏi nàng sao lại đặt tên như vậy thì nàng nói:

“Cũng không có gì... Ta lấy tên của đại tỷ, của Tôn Hạo sư huynh với Thái Tuyết đặt cho tiện.”

Giang Lưu Nhi không biết nói gì.

Cũng may mà người không lấy tên ta.

Hẳn thâm cảm thấy may mắn. Dù sao bị người dùng tên mình để gọi một con yêu thú thì cũng chẳng mấy hay ho.

21. Chương 22: Lòng Chột Đau... (2)

Giang Lưu Nhi không biết là nên cảm thấy Tô Phi yêu thích động vật hay là ghét chúng nữa. Bởi vì lời của nàng nói với chúng có thể nói là đầy sự thương yêu nhưng mà hành động đi kèm thì... Cô nàng hết xách tai nó, xong lại nắm chân, xoay vòng vòng... sau đó thì... nhỏ ria mép chúng, với lý do mà nàng nói là, như vậy trông sẽ đáng yêu hơn...

Giang Lưu Nhi thật sự bội phục sát đất cách suy nghĩ của nàng, đồng thời, hẳn cũng mặc niệm cho những con Ngân Ban Báo con kia. Có trách thì chỉ trách các người có một vị tỷ tỷ khác người đi.

Giữa lúc Tô Phi đang chơi đùa với những con Ngân Ban Báo con thì phía ngoài sơn động, cách đó không xa, một con Ngân Ban Báo trưởng thành to lớn đang đi về.

Mãi một hồi, Tô Phi như đã cảm thấy chán, bèn gọi Giang Lưu Nhi về. Khi ra đến phía ngoài hang động, nàng khựng lại. Phía trước mặt, một con Ngân Ban Báo to lớn đang nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng tức giận.

Tô Phi lùi hai bước về phía sau, rồi chột ù té chạy.

“Chạy mau sư đệ!”

“G... à... o... o...”

Con Ngân Ban Báo to lớn kia gầm lên một tiếng đuổi theo hai người...

Không biết qua bao lâu... Tô Phi thấy nó đã không còn đuổi theo nữa mới dừng lại thở dốc.

“Suýt nữa thì tiêu rồi... Cũng may... cũng may ta chạy nhanh...”

Nàng vừa nói vừa thở hồng hộc. Chột như nghĩ tới điều gì, nàng quay sang nhìn Giang Lưu Nhi đang bình thản đứng kia, sau đó lại gằn.

“Kỳ lạ... Người chỉ mới có cảnh giới Phàm Thai sao có thể theo kịp ta được nhỉ? Hơn nữa nhìn người cũng không có vẻ gì quá sức...”

Tô Phi chăm chú nhìn Giang Lưu Nhi nói. Theo nhận thức của nàng, khi ở đại hội luận võ năm năm một lần của Lâm gia, Giang Lưu Nhi vẫn chỉ là một phàm nhân bình thường, qua hơn một tháng bá nhập Thiên Nhai Các, cùng lắm thì hẳn chỉ có cảnh giới Phàm Thai thôi. Làm sao nàng có thể tưởng tượng được thiếu niên trước mặt có tu vi không kém hơn so với nàng chứ.

Thật ra thì Giang Lưu Nhi hẳn có thể giả bộ làm ra vẻ kiệt sức. Nhưng không hiểu sao trước mặt cô gái thuần khiết đến ngốc nghếch này, hẳn cảm thấy nó rất gượng ép. Hẳn hình như không muốn đóng vai một kẻ lừa gạt với nàng. Hẳn nghĩ cùng lắm nếu có bị nàng phát hiện hẳn sẽ tìm một cái cớ chẳng hạn như hẳn tình cờ ăn được linh quả, linh thảo gì đấy...

Nhưng mà có vẻ như Giang Lưu Nhi đã đánh giá quá cao tâm trí của thiếu nữ trước mặt hẳn.

Sau một hồi trầm tư, Tô Phi nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ đạo này ta không tu luyện nên thể lực giảm sút... Phải rồi! Nhất định là như vậy!... Mẫu thân thường nói tu đạo không tiến thì lùi, quả thật không sai... Không được không được!... Ta phải chăm chỉ tu luyện mới được...”

Như đã thông suốt, Tô Phi nói với Giang Lưu Nhi:

“Niệm Từ. Chúng ta đi chơi tiếp thôi.”

Tu luyện thì cứ để ngày mai. Hôm nay phải chơi trước đã. Đó là ý nghĩ trong đầu nàng lúc này.

Giang Lưu Nhi không nói gì, lẳng lặng theo sau nàng.

“Niệm Từ. Người cách xa như vậy làm gì? Phải đi gần nhau mới không bị lạc chứ.”

Tô Phi thấy hẳn không chịu đi ngang hàng với nàng thì lại bắt đầu nắm tay hẳn kéo đi.

Giang Lưu Nhi cảm thấy bất đắc dĩ. Thôi thì vì huỳnh quả vậy. Hấn tự nhủ.

...

“Sư tỷ. Chúng ta lại đi đâu đây?”

“Ta cũng không biết.”

Kông biết người còn kéo ta đi làm gì.

Giang Lưu Nhi nói thềm một câu.

“Oa... Niệm Từ! Người xem ở đây có con suối nè! Ta khát nước quá...”

Vừa dứt lời, Tô Phỉ lập tức chạy về phía dòng suối.

Nàng một hơi uống liền mấy ngụm nước mát, sau đó ngồi trên một hòn đá nổi trong suối, cởi giày, đưa chân nghịch nước...

Giang Lưu Nhi nhìn nàng trong im lặng. Nếu không kể đến tính trẻ con của mình thì thật sự cô gái này hoàn toàn xứng đáng là một mỹ nhân. Hai mắt to tròn linh động, miệng cười như hoa đào nở, làn da trắng nõn...

“Niệm Từ! Niệm Từ!”

Bỗng nhiên Tô Phỉ kêu lên gấp gáp.

Giang Lưu Nhi hỏi:

“Sư tỷ. Có chuyện gì?”

“Mau đến xem! Trong suối có con cá to lắm... Niệm Từ! Niệm Từ! Chúng ta mau bắt nó đi...”

Giang Lưu Nhi đang đi đến thì chợt khựng lại. Nét mặt hấn dần trở nên khó coi... Hấn xoay người đi, nói vọng lại:

“Chúng ta về thôi.”

Tô Phỉ nhìn bóng lưng hấn, lại nhìn con cá, lầu bầu:

“Người không bắt thì để ta bắt... Hì hì... Tối nay có cá nướng ăn rồi...”

Xa xa, Giang Lưu Nhi bước vội đi, trong đầu hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ năm sáu tuổi lần đầu tiên xuống núi để xem cá bay...

Chuyện đã lâu lắm hay chỉ vừa mới hôm qua?

Sao hình bóng cứ hiện rõ mồn một trong đáy mắt?

Mái tóc bay...

Tà áo trắng...

Mặt ai ngượng ngùng...

Thiên Thảo Viên dưới tàng cây

Ai đã từng thề nguyện? Từng trao ai nọ hôn đầu?

Một cơn gió thổi...

Vệt nước lấn dài khóe mắt

Tuyết Ninh Hương còn đợi ai về...?

...

Những ngày sau đó, như không để lãng phí quyền lợi của mình, mỗi sáng, Tô Phỉ đều tới kéo Giang Lưu Nhi đi. Có vẻ như ý định chăm chỉ tu luyện hôm trước đã bị nàng ném lên mây.

Thế rồi thời hạn mười ngày mà Giang Lưu Nhi đáp ứng bồi tiếp vị tiểu sư tỷ ngây ngô của mình cũng kết thúc. Hấn thở phào như vừa trút bỏ gánh nặng. Hấn phải công nhận vị sư tỷ này của mình quá dư thừa tinh lực để làm những chuyện không đâu. Nói khó nghe một chút thì là những chuyện vô bổ, ngớ ngẩn. Ít ra thì trong con mắt của những người lớn như Giang Lưu Nhi cho là thế. Đôi khi hấn cũng cảm thán, một thiếu nữ mười tám xinh đẹp như hoa lại có tâm hồn chẳng khác gì đứa trẻ bảy tám tuổi.

Nhưng rồi cũng có lúc hấn chợt nghĩ “biết đâu như thế sẽ sống vui vẻ hơn”. Trước kia, khi còn là một đứa bé, hấn mong thời gian trôi nhanh một chút để mình có thể lớn mau hơn. Như vậy hấn có thể đi nhiều nơi, làm nhiều thứ, có thể hiểu những gì mà một đứa bé như hấn lúc ấy không thể hiểu nổi. Hấn thường hay thấy các vị sư huynh thỉnh thoảng lại lên uống rượu, thấy các vị sư tỷ ngồi nhớ về người yêu mà cười, mà rơi nước mắt. Hấn cũng nhiều lần bắt gặp Giang Nghinh Từ đứng lặng lẽ bên cửa sổ nhìn trời cao rồi lại thở dài... Những thứ đó một đứa bé làm sao có thể hiểu được. Nhiều thứ nghi hoặc, nhiều điều mới mẻ mà chỉ có thể lớn lên mới biết rõ. Những lúc như thế, hấn lại ao ước làm người lớn, hấn thấy người lớn có nhiều thứ đáng để mình ngưỡng mộ. Hấn muốn hiểu cái gọi là yêu khắc cốt ghi tâm mà các sư tỷ thường kể cho nhau nghe là như thế nào. Hấn muốn hiểu được những suy nghĩ của người lớn. Như vậy... hấn mới có thể hiểu được và chia sẻ với người mà hấn yêu quý nhất – Giang Nghinh Từ.

Và thời gian trôi đi nhanh chóng như để đáp ứng mong ước của đứa bé nào đó. Hấn đã là người lớn. Những thứ mơ hồ và nghi hoặc trước kia hấn đã hiểu. Hấn đã biết thế nào là khắc cốt ghi tâm, biết thế nào là sự ngọt ngào của nụ hôn, biết thỏa mãn chút lòng hư vinh khi được người khác sùng bái, ngưỡng mộ... Nhưng đó cũng là lúc hấn bắt đầu biết tới vị đắng chát của đời người. Biết đến sự trống rỗng mệnh mông vô tận. Biết đến nỗi đau dù là khắc cốt ghi tâm cũng chẳng thể lưu giữ. Biết đến cái gọi là tuyệt vọng...

Hấn lại ao ước... ao ước trở về tuổi thơ vô ưu vô lự. Và thỉnh thoảng hấn cũng trở về nơi đó... trong giấc mơ...

22. Chương 23 : Huỳnh Quả Tới Tay

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên đánh thức Giang Lưu Nhi từ trong hồi ức. Hấn khẽ lắc đầu như để xua đi những suy nghĩ rồi đứng dậy bước ra mở cửa.

“Hi hi... Chào người, Niệm Từ.”

Tô Phi vừa nói vừa bước vào phòng.

“Sư tỷ tới tìm ta có việc gì sao?”

Tô Phi đang ngó đông ngó tây, nghe hấn hỏi thì mặt tỏ vẻ hờn dỗi.

“Ta tới thăm người không được sao?”

Xem ra ai đó đã chọc giận cô gái này.

Giang Lưu Nhi nghĩ thầm.

“Niệm Từ... Người cùng ta đi chơi được không?” - Tô Phi làm vẻ mặt đáng thương nhìn hấn với ánh mắt hy vọng.

“Không được.” - Giang Lưu Nhi lạnh nhạt đáp.

Gương mặt Tô Phi sụp xuống, giọng yếu ớt:

“Ta muốn đi cùng mấy người đại tỷ hái huỳnh quả nhưng đại tỷ nói ta cảnh giới thấp không cho ta đi. Ta muốn tìm các sư tỷ chơi thì họ chê ta trẻ con. Ta tìm các sư đệ thì họ đều trốn tránh ta. Bây giờ người cũng không muốn chơi với ta...” - Càng nói giọng nàng càng nhỏ dần, nghẹn ngào như sắp khóc.

“Khụ... Khụ... Sư tỷ. Ta thấy hôm nay tâm trạng của sư tỷ không được tốt lắm, hay là sư tỷ trở về nghỉ ngơi trước đi... Được rồi. Sư tỷ đi cẩn thận.”

Giang Lưu Nhi vừa nói vừa đẩy nàng ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

“Niệm Từ! Niệm Từ! Ta... ta không có... tâm trạng ta rất tốt...”

Gọi một hồi không thấy Giang Lưu Nhi ư hử gì, Tô Phi giậm chân, giọng buồn bực: “Là ta đang giả bộ mà sao ngươi lại tưởng thật chứ. Ngươi đúng là ngốc mà!”

Nàng nói người khác ngốc nhưng lại không nhận ra rằng mình mới là kẻ ngốc. Giang Lưu Nhi sao lại không biết là nàng đang giả bộ đáng vẻ đáng thương để khiến hắn đồng ý đi chơi với nàng được. Nhìn dễ đoán thế kia mà. Cô gái này căn bản chẳng biết chút tâm cơ gì cả.

Sau khi Tô Phi bỏ đi, Giang Lưu Nhi ngồi trong phòng...

“Nghịch.”

Trong một không gian hư ảo, bên trong Thiên Oán, một con tử long mở mắt như vừa mới tỉnh từ trong giấc ngủ, giọng lười biếng hỏi:

“Chuyện gì?”

“Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết là người sáng tạo ra sao?”

“Cứ xem là thế đi.” - Giọng Nghiệt vẫn một bộ thờ ơ.

“Nó là công pháp tà đạo?”

Giang Lưu Nhi đã tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết hơn một năm, mới đầu hắn cũng không thấy gì khác thường, nhưng gần đây, khi sắp đột phá Bạch Cảnh để bước vào Ngân Cảnh, hắn nhận thấy chân khí trong cơ thể mỗi lúc một trở nên cuồng bạo, lại phảng phất có chút gì đó âm lãnh. Tuy hắn chưa từng tu luyện công pháp tà đạo nhưng với kiến thức của hắn thì không khó để suy đoán.

“Hừ... Công pháp tà đạo?” - Giọng Nghiệt đầy khinh thường: “Cái gì là chính? Cái gì là tà? Nếu kẻ chính đạo lòng mang tà tâm thì dù có tu luyện thuật pháp tiên nhân cũng chỉ là loại tà ma. Còn kẻ tu luyện tà công mà lòng chính nghĩa thì há lại có thể so sánh với tà ma.”

Giang Lưu Nhi nghe xong thì trầm tư. Nghiệt nói cũng không phải không có lý. Những chuyện như đệ tử, trưởng lão chính phái sa vào ma đạo, làm ra những việc bất nhân, giết trăm ngàn người vô tội cũng không hiếm gì ở tu tiên giới. Thậm chí, còn có một số môn phái bề ngoài khoác danh nghĩa chính đạo nhưng lại âm thầm làm ra những việc giết người, cướp của. Bọn người đó nếu so với ma nhân tà đạo thì còn đáng ghê tởm hơn. Bởi vì những tà đạo ma nhân ít ra họ còn dám nhận mình làm, còn lũ mượn danh chính phái kia thì giả nhân giả nghĩa, chính xác thì là một bọn quỷ quân tử, miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Thế nhưng những công pháp mà tu luyện giả gọi là công pháp tà đạo ấy, không phải tự nhiên mà được gán như vậy. Cái gì cũng có cái lý của nó.

Hầu hết những công pháp đó đều giúp cho tu luyện giả mau chóng tăng lên cảnh giới, có uy lực hơn hẳn đa số các công pháp cùng cấp. Tu luyện nó tu sĩ có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức. Mọi người đều biết tu tiên khó khăn đâu chỉ ngàn vạn, trong khi tuổi thọ con người thì lại quá ngắn ngủi. Nếu không thể nhanh chóng đề thăng cảnh giới, gia tăng thọ nguyên thì tu sĩ sẽ sớm muộn cũng trở thành một nắm cát vàng mà thôi. Nhưng mọi thứ đều có cái giá của nó. Có tốt thì hẳn có xấu, có lợi ắt có hại. Những công pháp đó giúp đề thăng cảnh giới mau chóng cho tu sĩ không sai, nhưng mà nó cũng hết sức cuồng bạo, một số còn vô cùng âm tà. Nếu như kẻ tu luyện chúng đạo tâm không kiên định sẽ dễ dàng sa nhập ma đạo, trở thành một nô lệ cho dục vọng của bản thân, tệ hơn còn có thể bạo thể mà chết bất đắc kỳ tử.

Giang Lưu Nhi trầm tư hồi lâu, ánh mắt dần trở nên kiên định. Hắn cần phải mau chóng tăng lên Tử Cảnh thứ tư, cũng tức tương đương với Phi Thiên Cảnh thứ tư, có như vậy hắn mới có thể vào địa ngục tìm đá Tam Sinh, gặp lại mẹ mình. Công pháp tà đạo thì thế nào? Mộc Thanh Tử chẳng phải cũng là một chương môn đức độ được người người kính phục đó ư? Nhưng cuối cùng thì sao? Ông ta đã giết chết mẹ hắn, đoạt Đan châu của hắn, còn muốn lấy linh hồn hắn...

Gương mặt lạnh lùng, Giang Lưu Nhi nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Bên trong Thiên Oán, một con rồng nhếch mép cười. Phải. Nó đang cười.

Sáng hôm sau...

“Niệm Từ! Niệm Từ!”

Bên ngoài vang lên tiếng của Tô Phi.

Lúc Giang Lưu Nhi mở cửa ra thì gương mặt quen thuộc kia xuất hiện. Nhưng lần này không chỉ có mình nàng mà còn có ba người khác nữa.

Đó là những khuôn mặt lạ lẫm mà Giang Lưu Nhi chưa từng gặp. Cô gái đứng chính giữa mặc bộ đồ lam nhạt, có bảy tám phần giống Tô Phi. Giang Lưu Nhi đoán nàng chắc hẳn là đại tỷ của Tô Phi, Tô Vân Chi. Hai người còn lại là hai nam tử bề ngoài tuổi chừng hai chín, ba mươi, nhưng Giang Lưu Nhi nghĩ tuổi thật của họ có lẽ lớn hơn nhiều.

“Niệm Từ, đây là đại tỷ ta. Nói cho người biết đại tỷ ta rất lợi hại, là người mạnh nhất trong lớp trẻ của Thiên Nhai Các đây.” - Tô Phi kéo tay Tô Vân Chi giới thiệu cho Giang Lưu Nhi.

“Chào người, Niệm Từ sư đệ. Tên của ta chắc hẳn người đã biết. Để ta giới thiệu cho người hai vị sư huynh...”

Tô Vân Chi chỉ sang nam tử mặc bộ đồ màu trắng xen lẫn một ít họa tiết màu xám nói: “Vị này là Vương Lỗi sư đệ.” - Sau đó lại chỉ sang nam tử một thân thuần màu trắng: “Còn vị này là Tôn Ngọc sư đệ... Cả hai người đều là đệ tử hạch tâm của Thiên Nhai Các ta, đã tu luyện tới Ngự Không Cảnh hậu kỳ.”

“Chào người, Niệm Từ sư đệ.” - Nam tử được kêu Vương Lỗi cười thân thiện chào Giang Lưu Nhi.

“Chào người.” - Nam tử Tôn Ngọc nói một cách lãnh đạm.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng buồn bận tâm, lên tiếng đáp lại.

“Sư đệ. Phi nhi nói với ta nó đã hứa cho người một quả huỳnh quả..” - Vừa nói Tô Vân Chi vừa lấy ra một quả trái cây màu vàng óng, to bằng nắm tay trẻ sơ sinh đưa cho Giang Lưu Nhi: “Đệ cầm lấy.”

“Cảm ơn sư tỷ.” - Giang Lưu Nhi cảm kích nhận lấy. Thứ cần thiết nhất đối với tu sĩ không gì ngoài tài nguyên tu luyện. Những thiên tài địa bảo cao cấp thì càng không cần phải nói. Thật ra tuy Tô Phi đã hứa với hắn sẽ cho hắn một huỳnh quả, nhưng Giang Lưu Nhi cũng không hy vọng nhiều. Bởi nếu Tô Vân Chi sau khi hái được huỳnh quả mà không có ý định chia cho hắn thì hắn cũng chẳng thể làm gì, dù sao người ta là con gái các chủ, hơn nữa cảnh giới cũng cao hơn hắn...

“Sư đệ... thủ đoạn cũng cao minh lắm.” - Một giọng nói mỉa mai vang lên.

Giang Lưu Nhi quay lại nhìn thì thấy Tôn Ngọc đang cười mỉm đầy thâm ý. Giang Lưu Nhi biết hắn đang ám chỉ gì. Có lẽ Tôn Ngọc cho rằng hắn lợi dụng sự ngây ngô của Tô Phi để làm lợi cho mình... Giang Lưu Nhi không trả lời. Hắn chẳng cần phải giải thích cho một kẻ không quen biết làm gì.

Tô Vân Chi cũng không có ý định trách cứ gì hành động của Tôn Ngọc. Trong lòng nàng cũng cho rằng Giang Lưu Nhi đang lợi dụng muội muội mình. Duy chỉ có nam tử tên Vương Lỗi kia thì có chút cau mày, nói: “Tôn sư huynh. Có phải là đã quá lời rồi không?”

Tôn Ngọc làm vẻ mặt như chẳng có gì đáp: “Có sao?”

Sắc mặt Vương Lỗi tỏ ra có chút khó chịu. Hắn vốn chẳng ưa tên Tôn Ngọc này. Theo cách nói của hắn thì đó là một kẻ ngạo mạn, tự cho mình là đúng.

Wương Lỗi quay sang Giang Lưu Nhi, có chút đồng tình: “Sư đệ. Ta nghe nói thể chất của người là trung phẩm linh thể?”

“Vâng. Sư huynh.” - Giang Lưu Nhi gật đầu xác nhận.

“Sư đệ người thật may mắn. Cả Thiên Nhai Các này cũng chỉ có mỗi đại sư tỷ và đệ là có được trung phẩm linh thể. Nói cho đệ biết, tuy ba người chúng ta đều là Ngự Không Cảnh hậu kỳ nhưng thật ra thì ta và

Tôn Ngọc đều đã gần bốn mươi tuổi rồi, còn đại sư tỷ năm nay chỉ chưa tới ba mươi. Trung phẩm linh thể tu luyện quả thật khiến cho người hâm mộ. Thế nên sư đệ, sư huynh tin tưởng không bao lâu người cũng sẽ vượt qua hai người bọn ta... Cố gắng lên!”

Vương Lỗi vỗ vỗ vai động viên vị sư đệ trước mặt, đồng thời thâm ý liếc nhìn Tôn Ngọc sắc mặt khó coi đứng kia. Người kiêu ngạo cái gì? Người cùng lắm chỉ là hạ phẩm linh thể thôi... Vương Lỗi thấy thật sáng khoái khi chứng kiến bộ dáng tên kia.

“Hừ... Vân Chi sư tỷ. Huỳnh quả cũng đã đưa cho Niệm Từ sư đệ, ta nghĩ chúng ta cũng không nên làm phiền đệ ấy tu luyện.” - Tôn Ngọc nói.

“Ừ. Chúng ta cũng nên về thôi... Niệm Từ sư đệ. Cáo từ.” - Nói xong, Tô Vân Chi kéo Tô Phi đi. Khi đến ngoài cửa, Tô Phi ngoáy đầu lại, vẫy tay làm động tác chào Giang Lưu Nhi mới chịu đi.

“Sư đệ. Sư huynh ta cũng phải về thôi. Không cần tiễn.” - Vương Lỗi cũng đứng dậy cáo từ.

23. Chương 24: công Pháp Vượt Qua Tiên Cấp

Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại một mình Giang Lưu Nhi. Hắn ngồi xuống giường, mắt nhìn huỳnh quả trong tay, hơi siết chặt. Chỉ cần phục dụng huỳnh quả này, hắn mười phần chắc chắn có thể đột phá Bạch Cảnh, bước vào cảnh giới thứ hai – Ngân Cảnh.

Kể từ lúc bắt đầu tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến nay cũng đã hơn một năm, Giang Lưu Nhi từ một kẻ mất hết tu vi đã đi đến cảnh giới Bạch Cảnh đỉnh phong, nếu so với những tu luyện giả của Thiên Vũ đại lục thì thiết nghĩ chẳng có mấy người làm được như hắn. Thế nhưng hắn không phải người của Thiên Vũ đại lục. Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ mình thuộc về nơi đây cả.

Nếu như là ở Đại Hồng Vũ, hắn đã có thể bước vào Ngân Cảnh từ lâu rồi, cũng không cần tới thứ gọi là huỳnh quả này. Thiên địa linh khí nơi đây thật sự quá mỏng manh.

Giang Lưu Nhi hít sâu một hơi, cảm lấy huỳnh quả bỏ vào trong miệng. Ngọt và mát. Đó là cảm giác đầu tiên của hắn. Nhưng không bao lâu sau, một luồng hơi nóng kèm theo năng lượng như nước chảy tràn khắp cơ thể. Giang Lưu Nhi vội vận hành tâm pháp trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để hấp thu luồng linh khí kia.

Lúc này, bên trong đan điền hắn, luồng linh khí bị hấp thu vào dần chuyển thành chân khí. Tiếp đó, những sợi chân khí lại bắt đầu xoay vòng quanh đan điền, chuyển dần từ màu trắng sang trắng bạc rồi cuối cùng thành một màu bạc thuần.

Một canh giờ trôi qua, Giang Lưu Nhi không còn cảm thấy sự nóng bức khó chịu ban nãy nữa, thay vào đó, hắn phát hiện chân khí trong cơ thể đã nhiều hơn gấp hai lần, và quan trọng là đã có một phần ba trong số chúng chuyển sang màu bạc. Hắn mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí. Cuối cùng hắn đã bước vào Ngân Cảnh. Sau khi dùng nội thị thuật xem xét cơ thể một chút, Giang Lưu Nhi câu thông với Nghiệt.

“Nghiệt.”

“Biết rồi. Bây giờ ta sẽ truyền tâm pháp tầng thứ hai của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cho ngươi.” - Nghiệt trả lời, vẫn bằng giọng điệu lạnh nhạt mọi khi.

...

Truyền xong cho hắn, Nghiệt nói:

“Có phải ngươi cảm thấy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng không khó để tu luyện?”

Giang Lưu Nhi không đáp. Hắn đang đợi Nghiệt nói tiếp.

Nghiệt vốn cũng không muốn chờ câu trả lời của hắn.

“Ba tầng đầu của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết là Bạch Cảnh, Ngân Cảnh và Hắc Cảnh tu luyện không hề khó, với ngộ tính của ngươi thì chỉ cần tích lũy đầy đủ chân khí sẽ dễ dàng đột phá. Thế nhưng...” - Dừng một chút, Nghiệt tiếp tục: “Bắt đầu từ tầng thứ tư, cũng tức là Hoàng Cảnh, muốn đột phá cũng không còn dễ dàng như vậy. Ta nhắc lại lần nữa cho ngươi nhớ kỹ. Tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết vô cùng hung hiểm, một chút sơ ý thì sẽ lập tức mất mạng ngay. Dù cho ngươi là tuyệt thể thiên tài của tầng trời thứ mười ba đi nữa cũng không ngoại lệ... Ta chỉ nói bấy nhiêu, còn lại ngươi tự liệu.”

Sau khi giọng Nghiệt biến mất một lúc, Giang Lưu Nhi cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Khó khăn ư? Chỉ cần có thể gặp lại Người thì khó khăn hơn nữa thì đã sao?

...

Đang đi trên đường, Giang Lưu Nhi gặp một số đệ tử của Thiên Nhai Các. Khi trông thấy hắn, họ đều tươi cười chào hỏi.

“Niệm Từ sư đệ. Chào ngươi... Ta là Cao Dững, đệ tử nội môn...”

“Niệm Từ sư đệ. Ta là Hạ Tiểu Mai, là đệ tử nội môn... Sau này có chuyện gì cần cứ tới tìm ta.”

“Niệm Từ sư huynh. Ta là Hoàng Ngọc...”

“Niệm Từ sư huynh...”

Giang Lưu Nhi cũng gật đầu lên tiếng đáp lại. Không lãnh đạm cũng chẳng nhiệt tình. Hắn thừa hiểu tại sao những người này lại ân cần như thế. Hắn là một trong hai người có được trung phẩm linh thể, điều đó chẳng khác nào nói rằng ngày sau chắc chắn hắn sẽ bước vào Thần Thông Cảnh, trở thành một nhân vật có địa vị quan trọng của Thiên Nhai Các. Nên biết rằng hiện tại tính cả toàn bộ Thiên Nhai Các cũng chỉ có ba người có tu vi đạt tới cảnh giới đó.

Những lời chào hỏi vô nghĩa, những gương mặt cười giả tạo khuất dần sau lưng. Bây giờ, Giang Lưu Nhi đang đứng ở một khu hiểm người lui tới của hậu sơn. Mục đích của hắn đến đây là để luyện tập Toái Cốt Chưởng – một chiêu thức trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết - và các kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết.

Một công pháp bao gồm hai phần chính là tâm pháp tu luyện để đột phá cảnh giới và các chiêu thức, bí kỹ tương ứng với tâm pháp đó. Nếu tu luyện tâm pháp của công pháp này lại đi sử dụng chiêu thức của công pháp khác thì sẽ không thể nào phát huy được uy lực của chiêu thức. Bởi vì cách vận hành và đặc tính chân khí không khớp. Nó cũng giống như việc mặc y phục vậy. Nam nhân có y phục của nam nhân, nữ nhân có y phục của nữ nhân. Thử tưởng tượng nếu một nam nhân mặc đồ của nữ nhân và nữ nhân lại mặc đồ của nam nhân thì sẽ thế nào. Đó là điều không hợp với lẽ thường.

Thế nhưng lúc này, chính Giang Lưu Nhi lại đang làm điều không hợp với lẽ thường ấy. Hắn dùng tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để thi triển kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết. Nếu có tu luyện giả nào biết việc hắn đang làm chắc chắn sẽ mắng một tiếng “ngu ngốc”.

Nhưng Giang Lưu Nhi thật sự là một kẻ ngu ngốc ư? Hoàn toàn trái lại, ngộ tính của hắn cao hơn nhiều so với người khác.

Vậy tại sao hắn lại làm điều mà mọi người đều cho là không hợp lẽ thường đó?

Bởi vì Nghiệt đã nói với hắn: “Tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể tùy ý sử dụng chiêu thức hay bí kỹ của bất kỳ công pháp nào, ngoại trừ công pháp đã vượt quá tiên cấp. Bởi kẻ tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể tùy ý thay đổi lộ tuyến vận hành và thuộc tính chân khí của mình để phù hợp với các chiêu thức, bí kỹ của công pháp khác. Đó cũng là một trong số những lý do mà mỗi một cảnh giới, chân khí của người tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết lại thay đổi một màu sắc khác nhau.”

Lần đầu tiên nghe điều đó, Giang Lưu Nhi đã vô cùng rung động. Nó hoàn toàn đánh vỡ nhận thức của hắn, cũng đồng thời là nhận thức chung của cả tu tiên giới. Hắn chưa bao giờ nghe nói có ai có thể dùng một tâm pháp mà sử dụng được tất cả các chiêu thức, bí kỹ của những công pháp khác. Hắn cảm thấy lúc trước mình đã đánh giá thấp Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết này, và có lẽ hắn cũng đã đánh giá thấp kẻ đã truyền thụ nó cho hắn.

Giang Lưu Nhi tin chắc lai lịch của Nguyệt không hề đơn giản. Nó có thể sáng tạo ra một công pháp vượt khỏi nhận thức của tu tiên giới thì hẳn bản thân nó cũng đã vượt ngoài tu tiên giới. Mà nơi tu luyện giả có thể vượt ra ngoài tu tiên giới chỉ có một – tiên giới.

Nhưng nếu Nguyệt đã đạt tới cấp độ tiên nhân thì sao lại bị phong ấn trong Thiên Oán? Tại sao lại lưu lạc vào tay Thanh Hà tiên tử rồi lần nữa bị phong ở Vô Minh Phong? Nguyệt truyền công pháp cho hẳn có thật chỉ đơn giản vì cần hẳn thu thập cho nó thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn? Thế nhưng hình như nó chưa bao giờ hồi thức hẳn chuyện đó cả... Trong đầu Giang Lưu Nhi đầy những nghi hoặc.

Giang Lưu Nhi nhẹ lắc đầu. Có lẽ phải đợi cảnh giới cao hơn hẳn mới có thể từng bước tìm hiểu những nghi vấn đó...

...

Xế chiều... Những đám mây ráng đỏ lơ lửng cuối chân trời. Giữa không trung... Một đàn chim bay vội về tổ.

Giang Lưu Nhi lững thững bước trên con đường ban sáng trở về. Người đã vắng. Các đệ tử có lẽ đều đã dùng bữa... Những lúc thế này, hẳn chợt cảm thấy nỗi lòng trống trải kỳ lạ. Cứ như thể hẳn chỉ đang bước đi trong thế giới của riêng mình. Lặng lẽ...

Bất chợt, hẳn nhìn thấy phía xa xa, một thiếu nữ mặc bộ y phục màu vàng đang đứng. Dường như nàng đã đứng đó được một lúc.

Hắn vẫn cứ tiếp tục bước đi.

“Người xem thường ta như vậy sao?”

Thiếu nữ bỗng cất tiếng khi hẳn vừa lướt qua người nàng.

Giang Lưu Nhi dừng bước, cũng không xoay đầu nhìn, nói:

“Ta chưa bao giờ xem thường người.”

Cô gái kia nghe thế thì cười khuấy:

“Người không xem thường ta?... Người không xem thường ta sao lại giả bộ căm điếc? Người không xem thường ta sao lại biến ta thành kẻ ngốc? Người nghe thấy tất cả nhưng lại làm bộ không biết. Người hiểu được tất cả nhưng lại làm bộ không hay. Ta... giống một kẻ ngốc lắm sao?”

Lâm Thái Tuyết càng nói giọng càng lớn dần, như thể nàng muốn trút hết những ảm ức khó chịu trong lòng mình hơn một tháng qua. Nàng thấy như bị lừa gạt, bị người đem ra làm trò đùa. Nàng định sẽ không bao giờ nói chuyện hay dính líu gì tới hẳn nữa. Hẳn chỉ là một kẻ lừa gạt mà thôi, hoàn toàn không đáng để nàng phải nghĩ tới.

Nhưng mà... càng tránh mặt hẳn, càng tỏ ra lạnh lùng với hẳn thì trong lòng nàng lại càng khó chịu hơn. Còn hẳn, vẫn cứ bộ dáng chẳng để ý hay bận tâm gì. Nàng không thể chịu đựng nổi cảm giác bị xem thường như vậy. Nàng là một người kiêu ngạo chứ không phải một tiểu muội nhu mì nhà bên. Vì thế hôm nay nàng muốn làm cho ra lẽ mọi thứ.

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.” - Giọng nói lạnh nhạt của Giang Lưu Nhi vang lên bên tai nàng.

Lâm Thái Tuyết đứng im bất động. Sau đó nàng khẽ cười đắng chát.

Đúng vậy. Ta đâu phải là gì với hẳn, hẳn tại sao phải bận tâm.

Hôm nay nàng đến gặp hẳn để làm cho ra lẽ. Nhưng mà... làm ra lẽ điều gì đây? Chợt nàng cảm thấy hình như mình vừa làm một chuyện ngốc nghếch.

Nàng cất bước đi về một cách chậm rãi...

24. Chương 25: gặp Lại Lâm Viêm (1)

Trong một căn phòng nào đó của Thiên Nhai Các, một mỹ phụ đang ngồi trên ghế, tay bưng chén trà, nhấp môi.

“Các chủ. Thuộc hạ Ân Phong xin cầu kiến.” - Từ ngoài vang lên giọng nói của một nam nhân.

Mỹ phụ đặt chén trà xuống bàn, lên tiếng: “Vào đi.”

Nam nhân kia tiến vào. Y mặc một bộ áo choàng màu đen trùm kín nửa khuôn mặt, làm cho người không thể nhìn rõ. Y cung kính hướng mỹ phụ kia thi lễ.

“Gần đây Phỉ Nhi thế nào?” - Mỹ phụ hỏi.

“Thưa các chủ. Nhị tiểu thư vẫn như mọi khi.” - Nam nhân mặc áo choàng đáp.

Mỹ phụ nghe thế thì khẽ lắc đầu. Nàng đương nhiên hiểu vẫn như mọi khi trong lời của hắn là ý gì.

Không biết đứa nhỏ này bao giờ mới lớn được.

Nàng nghĩ thầm.

“Thưa các chủ...” - Chợt nam nhân mặc áo choàng kia lại lên tiếng.

Mỹ phụ có chút ngoài ý, không phải hắn nói tình hình của Phỉ Nhi vẫn như mọi khi sao? Hắn còn muốn báo cáo điều gì. Nàng hơi nghi hoặc: “Có chuyện gì người cứ nói đi.”

“Vâng... Hơn mười ngày trước, trong lúc thuộc hạ âm thầm theo bảo vệ nhị tiểu thư đã phát hiện một việc. Hôm đó, nhị tiểu thư cùng với một đệ tử tên là Niệm Từ vào dãy núi phía sau hậu sơn, sau đó đã bị một con Ngân Ban Báo đuổi giết. Đương nhiên với tu vi Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ của nhị tiểu thư muốn chạy thoát cũng không có gì khó khăn...” - Nam nhân mặc áo choàng hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng điều kỳ lạ là tên đệ tử Niệm Từ kia. Hắn chỉ vừa nhập môn hơn một tháng, chỉ mới có tu vi Phàm Thai Cảnh thế nhưng lại có thể tự mình chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Ngân Ban Báo...”

Mỹ phụ nghe xong thì có chút trầm tư. Một đệ tử Phàm Thai Cảnh có thể thoát khỏi sự đuổi giết của Ngân Ban Báo, một yêu thú có thực lực cấp bốn. Điều này thật sự có chút khó tin. Hồi lâu, mỹ phụ lên tiếng:

“Niệm Từ là đệ tử có trung phẩm linh thể mà Thiên Nhai Các ta mới thu nhận. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày sau chắc chắn sẽ trở thành nhân vật chủ chốt của Thiên Nhai Các... Trước đó, ta cũng đã điều tra qua lai lịch của nó. Ta cảm thấy cũng không có gì đáng ngờ cả. Theo lời người nói thì có lẽ nó đã có kỳ ngộ nào đấy... Người bảo Ân Minh về sau chú ý nó một chút... Được rồi. Người lui ra đi.”

“Vâng. Thuộc hạ cáo lui.”

Cửa đóng lại. Mỹ phụ lại ngồi xuống bàn, rót một chén trà...

Mặt trời mọc rồi lặn. Xuân đến xuân lại đi...

Từ ngày Giang Lưu Nhi bái nhập vào Thiên Nhai Các đã được nửa năm. Tuy mỗi ngày đều chăm chỉ tu luyện nhưng cảnh giới hiện tại của hắn vẫn chỉ là Ngân Cảnh sơ kỳ. Hắn là tuyệt thế thiên tài không giả, nhưng tu luyện ngoài thiên tư ra thì tài nguyên cũng không kém phần quan trọng. Được nhận định là trung phẩm linh thể nên tài nguyên mà môn phái cung cấp cho hắn nhiều hơn hẳn những đệ tử bình thường khác. Nhưng nó không có nghĩa là đảm bảo đủ cho nhu cầu của Giang Lưu Nhi.

Tài nguyên càng cao cấp thì lại càng trân quý. Đừng nói một đệ tử ngoại môn như Giang Lưu Nhi hiện giờ mà cho dù là các trưởng lão cũng không thể tùy ý sử dụng. Nếu không e là bảo khố của Thiên Nhai Các sẽ không còn lấy một cọng linh thảo nào nữa. Giang Lưu Nhi cũng không có cách nào, thiên địa linh khí ở nơi này quá mỏng manh, muốn tu luyện nhanh chóng thật là không hề dễ. Tạm thời với thân phận đệ tử ngoại môn hiện giờ, hắn cũng không được phép xuống núi hay tham gia thí luyện gì. Chín ít cũng phải đợi hắn thăng cấp làm đệ tử nội môn.

Nói thế cũng không có nghĩa là bốn tháng qua Giang Lưu Nhi không có thu hoạch gì. Hắn đã hoàn toàn nắm giữ thành thực Toái Cốt Chưởng, còn đối với kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết thì cũng đã miến cưỡng thi triển được hai chiêu đầu là Kiếm Trảm Thiên Quân và Kiếm Đoạn Lưu Giang.

Về kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết thì không có gì đáng nói đến, hắn đã từng tu luyện và sử dụng cả trăm ngàn lần. Sự rằng cả Kiếm Phái Thanh Hà cũng chỉ có mỗi mình Vô Tâm Tử mới có thể thấu hiểu huyền ảo của chúng được như hắn.

Về phần Toái Cốt Chưởng, như tên gọi, đó là loại chưởng pháp mà khi đánh trúng đối thủ sẽ khiến xương cốt họ bị vỡ vụn. Về mặt nào đó, chưởng pháp này có phần âm tàn.

Toái Cốt Chưởng sử dụng chủ yếu là nhu kinh để phát ra. Có hai thứ thường được nhắc đến trong quyền pháp, cước pháp, chưởng pháp là kinh và lực.

Kinh và lực là hai dạng sức mạnh khác nhau với các điểm dị biệt như sau: Lực là hữu hình, khởi từ xương, truyền qua sống lưng vào vai mà phát ra. Kinh là vô hình, khởi từ gân, truyền qua tứ chi mà phát ra. Lực vốn sẵn có và hiển lộ nên mang tính trực và hư, vì vậy mới gọi chân lực là trực lực hoặc hư lực. Riêng kinh là một dạng lực thông qua rèn luyện mà đạt tới nên ẩn tàng, mang tính hoành và thực. Vì vậy, kinh còn gọi là hoành lực hoặc thực lực.

Nhưng không thể hiểu hư, thực theo nghĩa thông thường là có, không mà phải hiểu theo đặc tính gồm chứa ở trong. Hư lực là sức mạnh hiển lộ nên có tính cương, còn thực lực là sức mạnh ẩn tàng nên có tính nhu. Vì vậy mới nói lực hữu hình, kinh vô hình, lực tản mạn, kinh hội tụ, lực trì trệ, kinh thông ben.

Kinh lại được phân làm nhu kinh và cương kinh. Có thể diễn đạt cương kinh như một mũi dao nhọn, còn nhu kinh như một làn gió thoảng. Lưỡi dao có thể bị ngăn lại vì một vật cản nào đó nhưng cơn gió có thể thổi qua tất cả.

Với việc sử dụng nhu kinh để phát ra, Toái Cốt Chưởng có thể nói là một chưởng pháp vô cùng khó đối phó đối với những tu luyện giả chưa bước vào Thần Thông Cảnh. Vậy nên lúc này, Toái Cốt Chưởng chính là một trong những thủ đoạn mạnh nhất của Giang Lưu Nhi. Hơn nữa theo lời Nghiệt thì Toái Cốt Chưởng chỉ là một trong bộ tam toái. Còn hai chiêu lợi hại hơn mà phải bước vào Hoàng Cảnh mới có thể luyện là Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân.

Nghiệt chỉ tóm gọn một câu về bộ tam toái này.

“Nhất chưởng toái cốt. Nhất ấn toái hồn. Nhất nhân toái tâm. Cùng cấp vô địch.”

...

Lúc này, một buổi chiều, Giang Lưu Nhi đang từ phía hậu sơn trở về. Trên đường, trong những tiếng chào hỏi của các đệ tử Thiên Nhai Các, hắn cũng nghe được loáng thoáng những chuyện phát sinh gần đây.

“Này! Người biết gì chưa? Ta nghe nói Lâm Thái Tuyết đã đột phá Phàm Thai Cảnh bước vào Tiên Thiên Cảnh rồi.” - Một tên ngoại môn đệ tử nói.

“Ài... Tin tức của người sao lại chậm chạp như vậy. Hôm qua ta đã biết rồi... Bây giờ Lâm sư muội... Không không... giờ phải gọi là Lâm sư tỷ... Sư tỷ đã có thể tấn thăng làm nội môn đệ tử. Thật là hâm mộ.” - Một tên đệ tử khác tiếp lời.

Sau đó, một vị sư muội nào đó thở dài, giọng nói có chút lo lắng:

“Người hâm mộ thì có ích gì, chi bằng dành thời gian chăm chỉ tu luyện còn hơn. Năm ngày sau các vị sư huynh, sư tỷ sẽ đích thân kiểm tra tiến độ tu luyện của chúng ta. Nghe nói nếu không đạt yêu cầu thì sau này sẽ bị cắt giảm đan dược và linh thạch phát mỗi tháng, thậm chí nếu là quá kém còn có thể bị trách phạt đấy.”

Xung quanh, mấy tên đệ tử nghe vị sư muội kia nói thì cũng không tiếp tục bàn tán nữa. Một vài người trầm mặc, nét bất an hiện rõ.

Năm ngày sau chính là thời điểm báo hiệu cho các đệ tử mới biết rằng nửa năm đã qua. Mỗi một đời đệ tử sau khi bái nhập Thiên Nhai Các, qua nửa năm đầu họ sẽ phải kiểm tra xem tiến độ tu hành đến đâu. Mục

đích là để sàng lọc một lần nữa, từ đó sẽ điều chỉnh lại số lượng đan dược mà mỗi đệ tử được nhận tùy vào tiến bộ của đệ tử đó.

Tài nguyên chỉ tập trung bồi dưỡng cho nhân tài. Còn những kẻ có tư chất quá kém thì... chỉ có thể tự mình tìm.

Người với người là không thể công bằng mà đối xử vô điều kiện!

Giang Lưu Nhi cũng không mấy để ý lắm đến cuộc kiểm tra này. Có chăng là hẳn phải làm thế nào để che giấu tu vi thật sự kia.

Hắn lững thững đi về phòng...

Khi gần đến nơi, Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Cánh cửa phòng hẳn đang mở. Tuy chưa biết là ai nhưng tự tiện vào phòng người khác thì xem ra người này cũng chẳng phải loại người hiểu phép tắc. Hắn tiến về phía đó với gương mặt chẳng mấy gì thân thiện.

Lúc vào bên trong, mặt Giang Lưu Nhi hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Hắn đưa tay lên xoa xoa trán.

Quả nhiên chỉ có cô gái này mới có thể làm những chuyện như vậy!

Thứ đập vào mắt hắn là một thiếu nữ mặc một bộ đồ màu vàng nhạt bó sát. Điều đáng nói là nàng ta đang nằm trên giường hắn, hai tay ôm một chiếc gối, chân thì luôn bên trong chăn và miệng thì... đang nhiều nước miếng.

25. Chương 26: gặp Lại Lâm Viêm (2)

Nếu là một người khác thì Giang Lưu Nhi đã ném nàng ta ra ngoài rồi. Nhưng cô gái này...

Hắn bước đến bên giường, nhìn môi nàng, đôi môi đang cười mỉm. Chắc là mơ thấy chuyện gì đó khiến nàng vui vẻ. Mà đối với cô gái này thì chuyện vui không biết đếm bao nhiêu cho hết. Thậm chí, kể cả những chuyện mà người khác coi là nhàm chán, cũng có thể trở nên thú vị trong mắt nàng. Chắc là nàng được sinh ra để sống vui vẻ cũng nên...

Vui vẻ ư?

Hình như hắn cũng đã từng có cuộc sống rất vui vẻ... Nhìn cô gái đang nằm trên giường hồi lâu, sau đó, hắn đến bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ngồi xuống, cũng không có ý định đánh thức nàng dậy.

Cứ để cho nàng mơ đi. Những giấc mộng làm người ta muốn giữ mãi.

Không biết qua bao lâu, màn đêm đã phủ xuống, trên trời, trăng cũng nhô lên cao. Giang Lưu Nhi vẫn im lặng ngồi, đôi mắt xa xăm như nhìn về nơi nào đó, một nơi vô tận.

Trên giường, cô gái kia hơi cựa quậy, sau đó nàng ngồi dậy, đưa tay dụi dụi mắt. Nàng nhìn căn phòng. Một vệt sáng nhỏ từ ánh trăng chiếu vào qua khung cửa. Ở đó, một thiếu niên đang ngồi thẩn thờ.

“Niệm Từ. Người ngồi đó làm gì vậy?”

Giang Lưu Nhi không quay đầu lại, chỉ nhỏ giọng nói:

“Sư tỷ đến tìm ta có chuyện gì không?”

“Không có.” - Tô Phi đáp gọn, nhưng như chợt nhớ đến gì, nàng nói tiếp: “À... Có! Có! Ta nghe nói năm ngày sau sẽ có cuộc kiểm tra đối với đệ tử mới. Nghe nói ai không đạt yêu cầu sẽ bị phạt đày. Ta tới xem thử người có cần giúp gì không, nhưng mà ta gõ cửa mãi không thấy ai trả lời, nên ta vào trong phòng đợi người.”

Sau đó thì ngủ trên giường ta luôn sao? Giang Lưu Nhi nói thầm.

Tuy có hơi ngậy ngậy một chút, nhưng cô gái này thật sự là một người thiện lương đáng quý. Hấn nhìn nàng và nói: “Không cần đâu. Nhưng dù sao ta cũng rất cảm kích sư tỷ.”

“Ừ... Vậy thì thôi.” - Tô Phỉ đưa tay che miệng ngáp, sau đó nói tiếp:

“Ta đi ngủ đây.”

“Sư tỷ.”

“Gi?”

“Đây là phòng ta.”

“Ừ.”

“Người đang nằm trên giường ta.” - Giang Lưu Nhi nói rõ hơn.

“Ta biết.”

Giang Lưu Nhi: “...”

Thế là đêm ấy có kẻ nào đó phải ngồi ngắm trăng đến trời sáng.

...

Dây dưa một hồi cuối cùng Tô Phỉ cũng chịu ra về. Giang Lưu Nhi nhìn đồng chân gối lộn xộn trên giường thì lắc đầu. Hấn cúi xuống xếp gọn lại. Làm xong hết thấy, hấn bước ra khỏi phòng, đi đến hậu sơn tu luyện.

Mặc dù trời còn rất sớm nhưng Giang Lưu Nhi gặp được không ít đệ tử trên đường đi. Gần đây trông ai nấy đều vội vã, chăm chỉ tu luyện hơn bình thường. Hấn đoán chắc hẳn là vì cuộc kiểm tra sắp tới.

Đi được một lúc, Giang Lưu Nhi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Hấn chính là thất thiếu gia của Lâm gia, Lâm Viêm. Tuy ngày đó Lâm Viêm cũng được nhận vào Thiên Nhai Các, nhưng do tư chất quá kém, chỉ có phàm thể hạ phẩm, cho nên nghe nói bị điều đến Mộc Linh Đường – nơi luyện chế và cất giữ đan dược của Thiên Nhai Các làm một tạp dịch. Giang Lưu Nhi không nghĩ lại gặp mặt hấn ở nơi này.

Đi chung với Lâm Viêm là một nam tử toàn thân bạch y, môi mỏng, da trắng, bộ dáng cũng khá là bảnh bao. Giang Lưu Nhi không xa lạ gì. Hấn chính là vị sư huynh Tôn Ngọc mà Giang Lưu Nhi đã từng gặp khi Tô Phỉ cùng Tô Vân Chi đến đưa huynh quả cho hấn.

“Niệm Từ sư đệ đúng là kiêu ngạo thật đấy!” - Khi Giang Lưu Nhi đi qua người Tôn Ngọc và Lâm Viêm thì giọng mai mỉa của Tôn Ngọc vang lên.

“Sư huynh nói thế là ý gì? Sư đệ không hiểu.” - Giang Lưu Nhi dừng lại nói.

“Gặp mặt sư huynh một câu chào hỏi cũng không. Sư đệ đang xem thường sư huynh ta thì phải.” - Tôn Ngọc giọng nói nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa toàn là đao phong kiếm khí.

Giang Lưu Nhi đạm mạc đáp: “Môn quy của Thiên Nhai Các cũng không quy định gặp mặt sư huynh phải chào hỏi.”

Tôn Ngọc nghe xong thì mặt mày hết sức khó coi. Quả thật không hề có môn quy nào quy định như thế. Nhưng từ trước đến giờ việc sư đệ chào hỏi sư huynh đã là lệ. Nhưng Giang Lưu Nhi nói như thế thì hấn cũng chẳng thể ép buộc được. Tôn Ngọc hấn có thể lớn hơn môn quy sao? Tôn Ngọc hấn có quyền định ra môn quy sao? Có lẽ một ngày nào đó hấn sẽ... Nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

Sau khi nói xong, Giang Lưu Nhi tiếp tục hướng về hậu sơn đi đến. Hấn cũng không sợ Tôn Ngọc ghi hận. Tuy chỉ mới bước vào Ngân Cảnh không lâu, nhưng với ba chiêu Kiếm Trảm Thiên Quân, Kiếm Đoạn Lưu Giang và Toái Cốt Chưởng, chỉ cần một trong số đó thì cũng đủ để lấy mạng Tôn Ngọc.

Nhìn bóng lưng Giang Lưu Nhi, Tôn Ngọc sắc mặt âm trầm. Nếu không phải vì Giang Lưu Nhi có được trung phẩm linh thể, được cao tăng Thiên Nhai Các chú ý thì vừa rồi Tôn Ngọc hấn đã dạy cho tên đệ tử kiêu ngạo kia một bài học. Tôn Ngọc “hừ” một tiếng rồi quay sang hỏi Lâm Viêm bằng giọng bề trên: “Cô ta thật sự xinh đẹp như người nói sao?”

Bên cạnh, Lâm Viêm vội cung kính đáp: “Vâng! Nếu sư đệ có nửa câu dối trá xin tùy Tôn sư huynh xử lý.”
“Thôi được. Ta sẽ tạm thời tin người. Mau dẫn đường đi.”

“Vâng. Sư huynh.”

Tôn Ngọc và Lâm Viêm nhắm hướng dãy phòng khu phía tây đi đến. Đây là nơi ở của những đệ tử nội môn, một trong số đó là căn phòng của Lâm Thái Tuyết.

Không sai. Lâm Viêm hẳn chính là đang định dẫn Tôn Ngọc đến chỗ của Lâm Thái Tuyết. Trước đó, hẳn cũng đã điều tra rõ hết thảy nên cũng không xa lạ gì chỗ ở của nàng.

Lâm Viêm hẳn từ khi đến Thiên Nhai Các này thì sống không khác gì một kẻ sai vặt. Mỗi ngày trông chừng lửa, phơi thảo dược, phân loại, rửa lò... làm không tốt còn bị chửi mắng ngu ngốc. Lâm Viêm hẳn không cam tâm. Hẳn là thất thiếu gia của Lâm gia. Ở Hắc Mộc thành nào có ai dám đắc tội hẳn. Không những không dám đắc tội mà cho dù là họ bị Lâm Viêm hẳn ức hiếp cũng chỉ có thể nhận mình sai. Bởi vì hẳn chính là cháu của gia chủ Lâm gia – Lâm Đào.

Nhưng ở Thiên Nhai Các này thì sao? Hẳn chỉ là một tên đệ tử cấp thấp. Thân phận thất thiếu gia của Lâm gia chẳng có ý nghĩa gì ở đây cả. Gia gia hẳn chỉ là cảnh giới Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Ở đây tùy tiện một vị trưởng lão cũng đã có thể đánh bại gia gia hẳn chứ đừng nói gì đến ba vị cường giả Thần Thông Cảnh ít lộ diện kia. Hai mươi cái Lâm gia hẳn cũng chẳng đấu lại được một ngón tay của một vị Thần Thông Cảnh.

Hẳn bây giờ đã biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nhưng mà... mỗi khi nghe người khác bàn tán về Giang Lưu Nhi, ngoại ca Lâm Thái Tuyết thì hẳn không cam tâm. Vì cái gì mà bọn họ lại có được linh thể mà Lâm Viêm hẳn thì không?

Còn Lâm Thái Tuyết, lẽ ra nàng đã là của hẳn. Lẽ ra hẳn đã có một người vợ xinh đẹp khiến người người ganh tị... Nhưng bây giờ... ngay cả gọi một tiếng Tuyết Nhi hẳn cũng không dám.

Lâm Viêm nhớ lại khoảng thời gian đó, khi hẳn gặp Tôn Ngọc ở Mộc Linh Đường, hẳn biết cơ hội thay đổi đời mình đang ở trước mắt. Bởi vì vị sư huynh này chính là một trong những đệ tử hạch tâm của Thiên Nhai Các. Hơn nữa Lâm Viêm còn biết rằng phụ thân của Tôn Ngọc - Tôn Kiên, chính là một vị trưởng lão cao tầng, cho nên hẳn đã ra sức lấy lòng Tôn Ngọc. Được một thời gian, cuối cùng công sức nịnh hót của hẳn cũng có chút thành quả. Hẳn trở thành một tay chân cho Tôn Ngọc. Hẳn biết Tôn Ngọc trước giờ luôn đánh chủ ý lên đại sư tỷ nhưng đại sư tỷ thì không hề ngó ngang đến, bèn rủ tai Tôn Ngọc, nói là ở Thiên Nhai Các này có một cô gái xinh đẹp không kém gì đại sư tỷ Tô Vân Chi, hơn nữa còn có được linh thể, tên nàng là Lâm Thái Tuyết.

26. Chương 27: Kiểm Tra (1)

Tôn Ngọc khi đó nghe xong thì tỏ ra hứng thú. Hẳn có nghe nói về vị sư muội Lâm Thái Tuyết này, rằng nàng ta là một cô gái rất đẹp, chỉ là hẳn chưa có dịp gặp mặt. Dù sao hẳn cũng là một đệ tử hạch tâm, nơi ở tách biệt với nội môn và ngoại môn đệ tử. Thêm nữa, lúc đó hẳn nghĩ cô gái Lâm Thái Tuyết nào đấy làm sao có thể xinh đẹp bằng đại sư tỷ Tô Vân Chi được. Vì vậy Tôn Ngọc cũng không quá chú ý.

Nhưng mà Tôn Ngọc biết mình đã sai. Bởi vì cô gái tên Lâm Thái Tuyết hiện đang đứng trước mặt hẳn lúc này quả thật chẳng có chút nào thua kém đại sư tỷ.

“Người đến đây làm gì?” - Lâm Thái Tuyết đứng trước cửa, khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu nhìn Lâm Viêm nói.

“Sư muội. Không phải nên mời chúng ta vào phòng trước sao?”

Không đợi Lâm Viêm lên tiếng, Tôn Ngọc đã chen vào.

“Không phải người nên giới thiệu mình trước sao?” - Lâm Thái Tuyết cũng không có ý định để bọn họ vào.

Tôn Ngọc cười lạnh: “Sư muội nói phải, là sư huynh ta sơ ý. Vậy bây giờ ta xin được phép giới thiệu. Ta là Tôn Ngọc, là một trong ba hạch tâm đệ tử đứng đầu.”

Nói xong, Tôn Ngọc đứng đó, bộ dáng vô cùng tiêu sái. Hắn tin chắc vị sư muội này sau khi nghe hắn là một trong ba hạch tâm đệ tử đứng đầu sẽ lập tức chuyển biến thái độ. Nói không chừng không cần hắn tốn sức thì nàng ta cũng sẽ bám lấy hắn. Bởi vì trước giờ, những vị sư muội tự động ngã vào lòng hắn đã không ít.

Thế nhưng... Lần này hắn sai...

Lâm Thái Tuyết cũng chẳng có gì gọi là chuyển biến thái độ, nói khó nghe thì là không chào đón hắn. Nàng đáp bằng giọng lãnh đạm:

“Thì ra là Tôn sư huynh. Không biết Tôn sư huynh tìm ta có chuyện gì?”

Tôn Ngọc có chút ngoài ý muốn, bộ dáng tiêu sái cũng mất luôn từ lúc nào không hay, hắn nói một cách hình thức:

“Sư huynh nghe nói muội là một trong ba người có được linh thể trong lớp đệ tử mới. Sẵn có chút chuyện cần đến Tầng thư các, đi ngang qua đây thuận đường nên tiện thể ghé vào... Chỉ có điều... sư huynh có chút bất ngờ. Không nghĩ Thái Tuyết sư muội không những có được linh thể hiếm gặp mà còn có dung mạo ít ai bì kịp.”

Thái Tuyết?

Trong mắt Lâm Thái Tuyết càng lạnh đi mấy phần.

“Sư huynh. Xin gọi ta là Lâm sư muội.”

Tôn Ngọc cũng không mấy để ý, nhưng vẫn đành hoang mang mà nói:

“Là sư huynh thất lễ. Lâm sư muội xin đừng trách.” - Dừng một chút rồi hắn nói tiếp: “Ta đang muốn đi đến Tầng thư các chọn một ít công pháp tu luyện. Nếu sư muội không chê, sư huynh xin được mời muội cùng đi.”

Lâm Thái Tuyết dần mất kiên nhẫn:

“Ta còn phải tu luyện tâm pháp, e rằng không có thời gian đi cùng sư huynh. Nếu sư huynh đang mang chuyện trong người, ta cũng không làm phiền nữa. Sư huynh. Không tiễn.” - Dứt lời, nàng khép cửa lại.

Tôn Ngọc đứng bên ngoài, nhếch môi cười thú vị. Người con gái này hắn định rồi.

Tôn Ngọc quay sang bảo Lâm Viêm đang đứng bên cạnh im lặng nãy giờ: “Đi thôi.”

Lâm Viêm cung kính theo sau. Được vài bước, hắn ngoảnh mặt nhìn về căn phòng của Lâm Thái Tuyết, mắt hiện lên vẻ âm độc.

Lâm Viêm ta không có được thì người cũng đừng mong sống tốt. Hắn thầm nói.

...

Hôm nay, từ sáng sớm, ở khu tập luyện dành cho đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các bỗng trở nên đông đúc hơn mọi ngày. Khuôn mặt họ hầu hết đa số đều có vẻ hồi hộp, lo lắng. Họ có mặt ở đây lúc này không phải để tập luyện mà là để đợi kiểm tra.

Mọi người ai cũng muốn thể hiện hết toàn bộ khả năng của mình, chỉ ngoại trừ Giang Lưu Nhi. Hắn không những không thể bộc lộ tu vi chân thực mà còn phải ẩn giấu nó. Nếu để mọi người biết cảnh giới thật sự của hắn tương đương với Ngự Không Cảnh sơ kỳ thì không biết họ sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt thế nào. Nhưng tuyệt đối đó không phải điều tốt đẹp gì. Hắn hiểu rõ nếu bại lộ toàn bộ cho người khác biết cũng chẳng khác nào nói với họ yếu điểm của bản thân. Đó là chưa kể đến những rắc rối mà nó đem lại trong trường hợp này. Thiết nghĩ chỉ phải giải thích cho các vị cao tăng trong Thiên Nhai Các thì cũng đã là việc đau đầu.

“Các người nhìn! Các vị sư huynh, sư tỷ tới rồi!” - Một vị đệ tử nói.

Từ ngoài, có ba người bước vào, hai nam một nữ. Họ chính là ba người đứng đầu trong số những đệ tử hạch tâm của Thiên Nhai Các – Tô Vân Chi, Tôn Ngọc và Vương Lỗi. Tất cả đều có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ.

Tô Vân Chi nói với mọi người:

“Kể từ khi các người nhập môn đến nay cũng đã được nửa năm. Mục đích của cuộc kiểm tra này là để sàng lọc lại tư chất và ngộ tính của các người. Kiểm tra có hai phần. Phần đầu là kiểm tra tu vi, phần thứ hai là kiểm tra thực chiến. Kết quả kiểm tra sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến quyền lợi của các người sau này, vì vậy, ta mong mọi người hãy cố gắng thể hiện hết sức có thể.” - Nàng dừng lại nhìn khắp các đệ tử rồi nói tiếp: “Được rồi. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành kiểm tra cảnh giới tu vi.”

Tô Vân Chi nhìn sang Vương Lỗi. Vương Lỗi khê gật đầu, hướng các đệ tử nói:

“Mọi người nghe ta nói. Ta đọc đến tên ai thì người đó bước ra, dùng toàn bộ khí lực đánh vào nghiệm linh thạch đằng kia. Căn cứ vào khí lực của các người mà các vòng tròn trên nghiệm linh thạch sẽ sáng lên. Một vòng là Phàm Thai Cảnh sơ kỳ, hai vòng là Phàm Thai Cảnh trung kỳ, ba vòng là Phàm Thai Cảnh hậu kỳ, bốn vòng là Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ, năm vòng là Tiên Thiên Cảnh trung kỳ... cứ thế mà tính. Các người đã rõ chưa?”

“Rõ!”

Các đệ tử đồng thanh hô.

Thật ra nếu như là cường giả Thần Thông Cảnh trở lên thì không cần nghiệm linh thạch, họ có thể tự mình thăm dò tu vi của người có cùng cảnh giới hoặc thấp hơn. Nhưng bọn người Vương Lỗi vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó nên lúc này không thể khác hơn là phải dùng đến nghiệm linh thạch.

“Lưu Nham.” - Vương Lỗi bắt đầu đọc tên.

Đệ tử tên Lưu Nham kia bước ra, hít một hơi sâu, dùng toàn bộ khí lực đánh lên nghiệm linh thạch.

“Oành”

Một tiếng trầm đục vang lên. Trên nghiệm linh thạch, những vòng tròn bắt đầu sáng. Vòng thứ nhất, vòng thứ hai... Ánh sáng dừng lại ở nửa vòng thứ hai.

“Lưu Nham. Phàm Thai trung kỳ.” - Vương Lỗi vừa đọc vừa ghi chép.

“Thạch Hạo.”

...

“Thạch Hạo. Phàm Thai hậu kỳ.”

“Lưu Tố Vân.”

...

“Lưu Tố Vân. Phàm Thai sơ kỳ.”

“Lâm Thải Tuyết.”

Khi Vương Lỗi đọc đến tên Lâm Thải Tuyết thì tất cả mọi người đều tập trung chú ý. Tuy nàng rất ít xuất hiện, cũng không có bạn thân nào, nhưng tên của nàng đã sớm được đa số các đệ tử Thiên Nhai Các nhớ kỹ. Nói theo cách nào đó thì nàng thật sự rất nổi tiếng.

Nàng có được hạ phẩm linh thể, lại cộng thêm dung mạo xinh đẹp hơn người, không làm cho người khác chú ý thì cũng không hề dễ.

Lâm Thải Tuyết bước ra.

Hôm nay, nàng mặc một bộ đồ màu trắng, tóc tùy ý buông thả, khiến cho người nhìn cảm giác có chút gì đó lạnh lùng và cao ngạo.

Đằng kia, bên cạnh Tô Vân Chi, Tôn Ngọc nhìn nàng chăm chú. Và càng nhìn hẳn lại càng thấy nàng thật đẹp. Hẳn nở một nụ cười khó hiểu.

Lâm Thái Tuyết bước tới gần nghiệm linh thạch, một chưởng cách không tùy ý đánh ra. Trên nghiệm linh thạch bắt đầu sáng lên. Một vòng... Hai vòng... Ba vòng... Sau cùng dừng lại ở một phần ba của vòng thứ tư.

“Lâm Thái Tuyết. Tiên Thiên sơ kỳ.” - Vương Lỗi đọc lên.

“Tiếp theo. Niệm Từ.”

Wang Lỗi vừa dứt lời, tất cả các ánh mắt đều dồn về phía Giang Lưu Nhi. Hẳn là một trong hai người có được trung phẩm linh thể của Thiên Nhai Các. Nhưng bình thường, hẳn chẳng bao giờ chủ động nói chuyện hay tu luyện cùng với ai. Các đệ tử của Thiên Nhai Các đều cảm thấy hẳn có gì đó hơi thần bí. Lúc này, họ rất tò mò về tu vi của hẳn. Họ muốn xem liệu trung phẩm linh thể có thật sự lợi hại như lời đồn không.

Giang Lưu Nhi không biết lúc hẳn bước lại gần nghiệm linh thạch, ánh mắt của một cô gái đang chăm chú dõi theo.

Hẳn vẫn với vẻ đăm đăm đó... Trên đời này liệu điều gì có thể làm hẳn bận tâm? Cô gái tự hỏi thầm.

Ở một góc khác, khi chứng kiến ánh mắt của Lâm Thái Tuyết nhìn Giang Lưu Nhi, trong mắt Tôn Ngọc hiện lên vẻ âm lãnh như một con độc xà.

Lúc này, Giang Lưu Nhi đã đứng trước nghiệm linh thạch. Vì không muốn bại lộ tu vi chân chính, hẳn chỉ sử dụng chưa tới một phần mười chân khí.

Khi tay Giang Lưu Nhi giơ lên định đánh xuống nghiệm linh thạch thì giọng một cô gái vang lên...

“Chờ một chút! Chờ một chút!”

27. Chương 28 : Kiểm Tra (2)

Mọi người tập trung nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ bên ngoài khu tập luyện, một cô gái mặc bộ đồ màu hồng phấn đang vội vã chạy vào.

“Phù... phù... ù... ù...”

Cô gái vừa dừng lại thì khom người, hai tay chống đầu gối, miệng thở hồng hộc. Có vẻ như nàng ta đã chạy một đoạn đường không ngắn.

“Phỉ Nhi. Muội tới nơi này làm gì?” - Tô Vân Chi nhìn cô gái vừa đến, hỏi.

“Không phải muội cũng muốn tham gia kiểm tra đấy chứ? Ta nói này Phỉ sư muội... Dù sao muội cũng là cao thủ Tiên Thiên Cảnh hậu kỳ, hơn nữa đây là cuộc kiểm tra dành cho đệ tử mới. Như vậy sẽ không thích hợp lắm đâu...”

Wang Lỗi tiếp lời. Hẳn cũng không phải là đang nói đùa. Ai thì không biết chứ vị sư muội này của hẳn thì đừng nói mấy chuyện thế này, mà dù là những chuyện ngớ ngẩn hơn cũng có thể đấy. Hẳn còn nhớ rõ đợt kiểm tra đệ tử mới lần trước, cô gái này đã chạy đến nằng nặc đòi phải tham gia. Lúc đó, mọi người nghĩ thôi thì cứ chiều ý nàng, dù sao cũng chỉ là cuộc kiểm tra bình thường. Nhưng mà về sau, lúc đến vòng thực chiến, vị sư muội này đã đánh cho các đệ tử mới khi đó một trận tơi bời hoa lá. Mỗi lần đánh ngã một tên, nàng lại nói một câu:

“Thật xin lỗi người. Ta không khống chế được chân khí.”

Cũng không phải nàng đang làm bộ mà thật sự là nàng không khống chế được. Tư chất của nàng không tồi, cũng là hạ phẩm linh thể. Nhưng mà nàng chẳng mấy hứng thú việc tu luyện, nói thẳng ra là nàng rất lười tu luyện. Ngoài việc sử dụng thân pháp thành thạo để có thể đuổi bắt những con yêu thú nhỏ nhỏ hoặc

để dễ dàng bỏ trốn trước những yêu thú lớn lớn mà nàng hay trêu chọc thì các chiêu thức, công thức gì đó nàng chẳng mấy khi dùng. Cho nên, khi giao đấu thì thật sự nàng không không chế được.

Sau khi Vương Lỗi nói xong, cả hai người Tô Vân Chi và Tôn Ngọc đều gật gù, như để biểu đạt cho Tô Phi rằng “lần này muội không thể tham gia kiểm tra đâu”.

Tô Phi hết nhìn Vương Lỗi lại nhìn sang hai người Tôn Ngọc và Tô Vân Chi, miệng lầm bầm:

“Không cho ta tham gia thì thôi, dù sao hôm nay ta cũng không có ý định tham gia mà.”

Sau đó, không để ý đến ba người kia, nàng tiến lại gần Giang Lưu Nhi đang đứng trước nghiệm linh thạch, vỗ vỗ vai hắn, nói:

“Niệm Từ. Ta đến ủng hộ ngươi này. Ta vốn định tới sớm một chút, nhưng mà ta ngủ quên mất... May mà ngươi chưa kiểm tra.”

Giang Lưu Nhi không trả lời nàng mà quay sang nhìn Vương Lỗi.

Vương Lỗi gật đầu bảo: “Được rồi. Sư đệ bắt đầu đi.”

Giang Lưu Nhi vận khí, một chưởng đánh ra.

“Oành”

Sau tiếng va chạm trầm đục, nghiệm linh thạch sáng lên. Vòng thứ nhất... Vòng thứ hai... Vòng thứ ba... Cuối cùng dừng lại ở một phần ba của vòng thứ tư.

“Oa!... Là Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ.” - Tô Phi đứng kế bên hô to.

Ba người Vương Lỗi cũng có chút kinh ngạc.

“Niệm Từ sư đệ! Khá lắm! Đệ nhập môn chỉ mới nửa năm đã có thể từ một người chưa từng tu luyện đạt tới Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ. Tư chất của đệ rất cao. Ta sẽ bẩm báo chuyện này lại với các trưởng lão. Thiên Nhai Các chúng ta lại có thêm một vị thiên tài rồi.” - Vương Lỗi vừa cười vừa tán dương Giang Lưu Nhi.

Đằng kia, Tô Vân Chi cũng khê gật đầu. Tư chất của hắn thật sự rất cao. Tuy bản thân nàng cũng là trung phẩm linh thể, nhưng nàng phải mất hơn ba năm mới có thể đột phá đến Tiên Thiên Cảnh. Bất giác, những suy nghĩ không tốt về vị sư đệ này trong lòng nàng cũng tan đi.

Khác với Tô Vân Chi và Vương Lỗi, sắc mặt Tôn Ngọc cực kỳ khó coi, trong mắt hắn đầy sự ghen ghét. Thiên Nhai Các đã có một Tô Vân Chi đề đầu hắn còn chưa đủ hay sao mà giờ lại lại ra thêm một Niệm Từ?

Tôn Ngọc hơi siết chặt tay.

Nhưng có vẻ như sắc mặt âm trầm của hắn cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ai. Giờ phút này, trong khu tập luyện đầy những lời thì thầm to nhỏ của các đệ tử.

“Niệm Từ sư huynh thật tài giỏi. Chỉ mới nửa năm đã bước vào Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ...”

“Đương nhiên rồi. Ngươi quên là Niệm Từ sư huynh có được trung phẩm linh thể sao?”

“Cũng không thể nói như thế. Đại sư tỷ cũng có trung phẩm linh thể, nhưng ta nghe các sư huynh nói tốc độ tu luyện của sư tỷ cũng không nhanh như vậy.” - Một tên đệ tử khác chen vào.

...

...

Trong những tiếng bàn tán sôi nổi ấy, một thiếu nữ áo trắng lặng lẽ nhìn thân ảnh Giang Lưu Nhi.

Hắn đã đạt tới Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ... Có lẽ đây mới thật sự là hắn...

Nàng thầm nghĩ, có chút gì đó mất mát.

...

“Được rồi! Mọi người trật tự.” - Vương Lỗi lên tiếng.

Sau khi các đệ tử đã yên lặng, Vương Lỗi nói tiếp: “Tiếp tục kiểm tra... Lãnh Phong.”

...

“Lãnh Phong. Phàm Thai trung kỳ.”

...

“Tôn Sơn.”

Một thiếu niên mặc áo đen tuổi khoảng mười sáu, mười bảy bước ra.

Cái tên Tôn Sơn này cũng được khá nhiều đệ tử chú ý. Hắn chính là một trong ba người có được linh thể trong số các đệ tử mới. Ngoài ra, hắn còn có một thân phận khác là đường đệ của Tôn Hạo và Tôn Ngọc. Cả ba người đều là tộc nhân của Tôn gia đứng đầu Bạch Ngọc Thành thuộc Nam Thiên Quận này.

Khi Tôn Sơn đến trước nghiệm linh thạch, hơi liếc nhìn Tôn Ngọc một chút.

Tôn Ngọc khẽ gật đầu.

Tôn Sơn hít sâu, vận khí lực, một quyền đánh vào nghiệm linh thạch.

“Oanh”

Những vòng sáng bắt đầu chạy. Một vòng... Hai vòng... Bốn vòng.

“Tôn Sơn. Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ.” - Vương Lỗi nhìn Tôn Sơn một chút, tỏ vẻ hài lòng.

Thành tích rất tốt nhưng các đệ tử cũng không bàn tán như trường hợp của Giang Lưu Nhi lúc này. Dù sao trước khi bá nhập Thiên Nhai Các, Tôn Sơn đã có tu vi Phàm Thai Cảnh hậu kỳ giống với Lâm Thái Tuyết. Vậy nên, việc hắn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ không có gì khiến họ ngạc nhiên.

Sau cùng, cuộc kiểm tra tu vi kết thúc. Và bây giờ là phần thứ hai – thực chiến.

Mục đích của phần này là để kiểm tra khả năng lĩnh ngộ công pháp cũng như khả năng vận dụng các chiêu thức trong chiến đấu.

Phần này do Tôn Ngọc làm người chủ trì, Tô Vân Chi và Vương Lỗi hỗ trợ.

Tôn Ngọc nhìn các đệ tử trước mặt, nói:

“Bây giờ các ngươi sẽ chia cặp giao đấu. Phàm Thai sơ kỳ đấu với Phàm Thai sơ kỳ, Phàm Thai trung kỳ đấu với Phàm Thai trung kỳ, Phàm Thai hậu kỳ đấu với Phàm Thai hậu kỳ, Tiên Thiên sơ kỳ đấu với Tiên Thiên sơ kỳ. Nếu không đủ cặp, ta sẽ đích thân điểm danh một người có thực lực ngang bằng ra giao đấu. Ta nói rõ. Đây không phải là cuộc đấu để chọn ra người mạnh, để xếp thứ tự mà là để xem khả năng lĩnh ngộ và năng lực phản ứng của các ngươi... Tất cả đã hiểu rõ chưa?”

“Rõ!”

Các đệ tử nghe xong, đồng thanh đáp, ngoại trừ Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi vẫn im lặng.

Tôn Ngọc thấy được trong mắt. Từ đầu hắn vẫn luôn chú ý đến họ. Nét mặt hắn lại bắt đầu có chút khó coi.

Sau phần đọc quy tắc và thể lệ so đấu, các đệ tử được phân vào từng tổ và bốc thăm chọn đối thủ.

Giữa lúc mọi người đang chuẩn bị cho trận chiến của mình thì ở một góc của khu tập luyện, Tôn Ngọc và Tôn Sơn đang bàn tán chuyện gì đó.

Trông có vẻ thần bí.

...

“Tiểu Tuyết. Ngươi đang làm gì ở đây thế?”

Trong khi Lâm Thái Tuyết đang đứng một mình với những suy nghĩ miên man thì giọng nói của Tô Phỉ vang lên bên tai.

Lâm Thái Tuyết nhìn Tô Phỉ, khẽ đáp:

“Không có gì.”

“Tiểu Tuyết. Trận đầu tiên người đánh nhau với ai?” - Tô Phỉ lại hỏi.

Lâm Thái Tuyết đưa một mảnh giấy cho nàng xem.

“Số một. Niệm Từ cũng bốc được số một. Vậy là hai người sẽ đấu với nhau rồi. Các người thật có duyên nha.” - Tô Phỉ vô tâm nói.

Duyên? Thật sự có sao?

Lâm Thái Tuyết nhìn con số ghi trên mảnh giấy, trầm hồi.

...

Một nơi khác của Thiên Nhai Các, bên bờ hồ, một mỹ phụ đứng nhìn đàn cá đang bơi lội, tay thỉnh thoảng rải gì đó xuống.

“Thuộc hạ tham kiến các chủ.” - Một bóng người thành linh xuất hiện.

“Các đệ tử mới thế nào?” - Mỹ phụ đạm mạc hỏi.

Bóng người xuất hiện vừa nãy cung kính đáp:

“Bẩm các chủ. Ngoại trừ ba người đã đột phá Tiên Thiên Cảnh là Lâm Thái Tuyết, Tôn Sơn và Niệm Từ ra thì những người còn lại đa số đều nằm ở cảnh giới Phàm Thai hậu kỳ.”

“Niệm Từ? Nó đã bước vào Tiên Thiên Cảnh rồi sao?”

Dừng một chút, mỹ phụ lại hỏi:

“Người có biết từ khi nào không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ.”

Mỹ phụ có chút cau mày:

“Ẩn Minh. Chẳng phải ta đã giao cho người chú ý nó rồi sao?”

“Xin các chủ thứ tội! Tuy thuộc hạ đã giám sát nó nhưng có nhiều lần không hiểu sao khi theo vào đến hậu sơn thì lại mất dấu. Cho nên, thuộc hạ cũng không rõ hết những gì nó tu luyện.”

Nghe nói thế thì mỹ phụ hơi trầm ngâm, hồi lâu mới bảo với Ẩn Minh:

“Được rồi. Người lui ra đi. Có chuyện gì quan trọng thì lập tức báo cáo với ta.”

“Rõ. Thưa các chủ.”

Sau khi Ẩn Minh rời đi, mỹ phụ thì thào: “Có thể tránh được sự giám sát của Ẩn Minh... Xem ra tên Niệm Từ này cũng không đơn giản.”

...

Trong khu tập luyện, lúc này, cuộc kiểm tra thực chiến cũng đã sắp kết thúc.

“Bây giờ sẽ là cuộc giao đấu giữa các đệ tử Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ.”

Hơi dừng một chút, Tôn Ngọc nói tiếp: “Theo kết quả bốc thăm, trận đầu tiên sẽ do Lâm Thái Tuyết đấu với Niệm Từ.”

28. Chương 29: kiểm Tra (3)

Lâm Thái Tuyết bước lên đài thi đấu với sự chú mục của hàng trăm ánh mắt.

Tiếp đến, Giang Lưu Nhi cũng chậm rãi bước lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Đây là lần đầu tiên sau hơn bốn tháng họ mới lại chính diện đối mặt thể này.

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.”

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.”

“Ta không phải giả bộ. Chỉ là ta không bận tâm.”

...

Câu nói ấy cứ hiện lên trong đầu Lâm Thái Tuyết. Dù bốn tháng đã trôi qua, nhưng lúc này, nhìn thiếu niên trước mặt, nàng ngỡ nó chỉ như vừa mới đây.

Đôi lúc Lâm Thái Tuyết nghĩ thà rằng lúc đó hẳn nói hẳn khinh thường nàng... Có lẽ như thế sẽ tốt hơn.

Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ như thế nữa.

Trên đài, hai người cứ đứng đó nhìn nhau. Giang Lưu Nhi không lên tiếng. Lâm Thái Tuyết cũng im lặng. Thời gian cứ như thế đã ngừng lại trong mắt họ.

Trong khi đó, dưới đài, các đệ tử người nhìn ta, ta nhìn người vẻ mặt nghi hoặc.

“Này! Người có biết hai người họ đang làm gì không?” - Một tên đệ tử quay sang hỏi người bên cạnh.

Tên kia ra bộ trầm ngâm một hồi, sau đó nói:

“Người đúng là kém hiểu biết. Họ đây là đang so đấu bằng vô hình chân khí. Tuy bề ngoài trông họ không tỏ vẻ gì nhưng thật ra đang âm thầm giao phong mãnh liệt đấy.”

Tên đệ tử lúc này hỏi ra sức gật đầu:

“Người nói phải. Không ngờ Tiên Thiên Cảnh cao thủ lại lợi hại như vậy. Ta cũng phải cố gắng mau chóng tu luyện để đạt tới Tiên Thiên Cảnh mới được.”

Thế là xì xào với nhau một hồi, các đệ tử đều cho là Lâm Thái Tuyết và Giang Lưu Nhi đang so đấu bằng vô hình chân khí gì đó.

Ở bên kia, Tôn Ngọc ánh mắt lạnh lẽo.

Cái gì mà vô hình chân khí. Đang liếc mắt đưa tình thì đúng hơn!

Tôn Ngọc quay sang nhìn Tôn Sơn đang đứng lẫn trong các đệ tử, cười âm lãnh...

Một lát sau...

Thấy Lâm Thái Tuyết vẫn không có ý định xuất thủ, Giang Lưu Nhi đành lên tiếng:

“Chúng ta nên bắt đầu thôi!”

Trong mắt Lâm Thái Tuyết lại lạnh nhạt thêm mấy phần, chợt nàng rút kiếm, đâm về phía Giang Lưu Nhi bằng tốc độ nhanh nhất nàng có.

Khi kiếm gần chạm vào người, Giang Lưu Nhi lách mình tránh qua. Sau đó, tay phải duỗi ra đánh vào phần hông Lâm Thái Tuyết.

“Keng”

Chưởng của hắn bị kiếm cản lại. Lâm Thái Tuyết dùng toàn lực đẩy tới. Giang Lưu Nhi vội lùi ra sau.

Nếu như muốn thì tùy thời hắn đều có thể một chiêu đánh bại nàng. Nhưng nếu làm vậy thì sẽ gây chú ý cho mọi người. Hắn vẫn chưa có ý định bại lộ thực lực vào lúc này. Bây giờ tối đa hắn chỉ có thể đánh

bại Ngự Không Cảnh hậu kỳ, nếu cộng thêm Toái Cốt Chưởng và hai chiêu Kiếm Trảm Thiên Quân, Kiếm Đoạn Lưu Giang thì cũng chỉ miễn cưỡng bảo toàn mạng trước cao thủ Thần Thông Cảnh sơ kỳ, trong khi ở Thiên Nhai Các này có đến ba vị Thần Thông Cảnh. Trên đời này, những kẻ vì cướp đoạt bí mật của kẻ khác mà giết người không phải không có. Ngược lại, rất nhiều là khác.

Thế nhưng không biết vì cái gì, Lâm Thái Tuyết cứ nhằm hấn mà tấn công dồn dập. Đâm, chém, bổ, trảm, trước, sau, trái, phải... cứ như thể nàng đang muốn thật sự giết hấn vậy.

Bên dưới, Tô Phi khều khều tay Tô Vân Chi, bộ dáng e ngại nói:

“Tiểu Tuyết thật là quá hung dữ.”

Sau đó thì tự nói thầm với mình: “Sau này tuyệt đối không nên chọc giận Tiểu Tuyết.”

Tô Phi không biết là không chỉ nàng mà nhiều người cũng có suy nghĩ đó.

Bên cạnh nàng, Vương Lỗi cũng thầm nói: “Niệm Từ sư đệ. Người hãy tự cầu phúc á.”

“Xoạt”

Một âm thanh như có gì đó bị xé rách vang lên.

Giang Lưu Nhi cúi nhìn cánh tay áo. Nó vừa mới bị kiếm của Lâm Thái Tuyết đâm rách.

Phía đối diện, Lâm Thái Tuyết vẫn nét mặt lạnh lùng.

Giang Lưu Nhi không biết tại sao Lâm Thái Tuyết lại trở nên có chút điên cuồng như vậy. Hoặc là hấn... chẳng bận tâm.

“R... í... t...”

Một tiếng gió rít xẹt qua tai. Giang Lưu Nhi nghiêng đầu tránh đi, tay phải hấn cuốn lấy cánh tay đang cầm kiếm của nàng, tay còn lại thì đánh vào chính cánh tay đang cầm kiếm đó.

“Vút” một tiếng, thanh kiếm bay ra bên ngoài, rơi xuống đất.

Nàng thua!

Lâm Thái Tuyết không nói không rằng, xoay người bước xuống dưới, sau đó đi ra khỏi khu tập luyện.

Ba người Tô Vân Chi cũng không cản nàng, dù sao phần kiểm tra của nàng cũng đã xong.

“Bộp... bộp... bộp...” - Những tiếng vỗ tay vang lên.

Một bóng người lao lên đài, miệng cười hì hì:

“Niệm Từ. Người thật lợi hại nha!”

Đó là Tô Phi. Tiếng vỗ tay vừa rồi cũng là của cô gái này.

Phía dưới đài, Tô Vân Chi và Vương Lỗi cũng nhìn về Giang Lưu Nhi, cười thiện ý. Duy chỉ có Tôn Ngọc nở nụ cười miễn cưỡng trước cái nhìn của Tô Vân Chi.

Hấn đứng ra tuyên bố:

“Trận này Niệm Từ thắng... Nghỉ năm phút sẽ bắt đầu trận đấu tiếp theo giữa Niệm Từ và Tôn Sơn.”

Trên đài, Tô Phi vừa kéo tay Giang Lưu Nhi vừa bảo:

“Niệm Từ. Chúng ta xuống dưới đi!”

Sau khi xuống, Tô Phi lại kéo Giang Lưu Nhi qua một bên, bộ dáng lén lút nói nhỏ:

“Niệm Từ. Ta có đem theo mấy quả hạnh này. Để ta lấy cho người ăn.”

Vừa nói nàng vừa thò tay vào trong áo, lấy ra mấy quả nhỏ nhỏ màu nâu đưa cho Giang Lưu Nhi.

“Sư tỷ. Ta không đói. Hay là tỷ cứ ăn đi.”

Người bỏ trong đó rồi làm sao mà ta ăn. Đây mới là câu hấn muốn nói. Cô gái này đúng là không hiểu chuyện nam nữ gì cả.

“Không được không được! Người phải ăn lát nữa mới có sức đánh với tên Tôn Sơn kia chứ!”

“Nhưng đây là của sư tỷ. Ta thấy là không thích hợp đâu.”

...

Hai người ta đá qua người đá lại một hồi thì năm phút nghỉ đã hết. Cuối cùng, Tô Phi đành tự mình ăn.

Thật ra cũng không phải là nằng vì Giang Lưu Nhi mà chuẩn bị gì. Chẳng qua là thói quen ăn vặt nên lúc nào trong người nằng cũng có mấy thứ hoa quả, bánh trái linh tinh, lấy cho Giang Lưu Nhi cũng là tùy hứng nhất thời thôi.

Dù sao những tên kia ai cũng trốn tránh sợ phải gặp nằng. Ít ra tên Niệm Từ này tuy là hơi ngốc một chút, nằng cho là vậy, nhưng hấn cũng không có trốn tránh nằng như họ... hơn nữa... hấn cũng rất xinh đẹp á.

Tô Phi vừa nghĩ vừa tùm tùm cười ngây ngô.

...

“Bây giờ sẽ là trận đấu cuối cùng của đợt kiểm tra lần này. Tôn Sơn, Niệm Từ, các người lên đài đi!” - Tôn Ngọc nhìn các đệ tử nói.

Tôn Sơn và Giang Lưu Nhi lần lượt bước lên.

Giang Lưu Nhi vẫn mặc bộ y phục màu xanh nhạt như mọi ngày, tóc dài đến giữa lưng, được tùy ý cột lại bằng một sợi vải màu đen. Đối diện, Tôn Sơn tóc cắt ngắn gọn gàng, khuôn mặt nghiêm nghị, một thân áo đen nhìn có vẻ lạnh lùng.

Hai người nhìn nhau một lúc thì Tôn Sơn đạp mạnh chân trên nền lôi đài, như một mũi tên phóng đi.

Giang Lưu Nhi gương mặt bình thản, tay hóa thành chưởng hóa giải quyền của Tôn Sơn.

Quyền chưởng giao phong tạo ra những tiếng “đát đát” liên tục.

Đánh được một hồi, Tôn Sơn dùng chân quét ngang khiến cho Giang Lưu Nhi lùi lại. Sau đó, hấn tung mình trên không trung xoay ba vòng nhằm vào đầu Giang Lưu Nhi đá xuống.

“Chát”

Cú đá có lực đạo rất mạnh. Nếu như Giang Lưu Nhi chỉ là một tên Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ bình thường thì chắc có lẽ cánh tay hấn vừa nãy đưa lên cản lại đã bị gãy xương.

Giang Lưu Nhi không thể không công nhận Tôn Sơn so với Lâm Thái Tuyết thì mạnh hơn nhiều. Quyền cước của hấn cương mãnh bá đạo, uy lực mạnh mẽ.

“Này! Các người nói xem hai người họ ai sẽ thắng?” - Một tên đệ tử nào đấy hỏi.

“Ta nghĩ chắc là Tôn sư huynh. Từ lúc bắt đầu đến giờ huynh ấy là người chiếm thượng phong.” - Một tên khác nói.

“Ta tin người thắng sẽ là Niệm Từ sư huynh.” - Một vị sư muội chen vào.

“Ta cũng nghĩ Niệm Từ sư huynh sẽ thắng.”

“Ta cũng nghĩ vậy...”

Liên tiếp ba bốn giọng nói thiếu nữ vang lên.

Xem ra Giang Lưu Nhi rất được lòng các vị tỷ muội. Điều đó cũng không có gì lạ. Hấn có được trung phẩm linh thể, tu luyện tiến cảnh thần tốc, hơn nữa, điều quan trọng trong mắt các tỷ muội là... hấn rất đẹp trai.

Tuy rằng thường ngày Giang Lưu Nhi chưa bao giờ chủ động tiếp xúc với ai. Nhưng điều đó không chỉ không khiến hấn lu mờ đi mà còn làm cho hấn có vẻ thần bí trong mắt các thiếu nữ.

Trên lôi đài, Tôn Sơn càng đánh càng dũng mãnh. Quyền cước xuất ra liên tục không biết mệt mỏi. Nhưng chỉ có hắn mới biết rằng đó cũng không phải bản lĩnh thật sự của hắn. Tất cả đều là nhờ vào viên đan dược kia. Mà không... không phải chỉ có hắn biết, còn một người nữa, đó là Tôn Ngọc.

Trước khi bước vào trận đấu thực chiến, Tôn Ngọc đã gọi hắn ra, sau đó đưa cho hắn một viên đan dược mà hắn gọi là Đại Lực Hoàn. Không biết ai đã sáng tạo ra và đặt cho cái tên thô tục này, nhưng mà hắn biết rõ công dụng của Đại Lực Hoàn không thể xem thường. Bởi vì nó có thể giúp người sử dụng ở cảnh giới Tiên Thiên tăng lên gấp ba lần thực lực.

Mục đích khi Tôn Ngọc đưa viên thuốc này cho hắn là muốn hắn phế bỏ tên Niệm Từ kia.

Tôn Sơn vốn nghĩ sau khi phục dụng Đại Lực Hoàn sẽ có thể dễ dàng đánh bại Giang Lưu Nhi. Nhưng mà đã qua hai khắc rồi, dược lực cũng sắp hết mà hắn vẫn chưa làm gì được đối phương. Tôn Sơn khê liếc Tôn Ngọc đang đứng dưới kia với nét mặt khó coi thì hơi lo lắng. Vị đường ca này của hắn cũng không phải loại thiện lương gì. Tôn Sơn quyết định dùng hết toàn lực vào một đòn sau cùng. Hắn hét lên:

“Thiết Thủ Phá Không Quyền!”

29. Chương 30: nhiệm Vụ Môn Phái

Tiếng “rít” của gió kéo dài làm da đầu các đệ tử run lên.

Phía dưới, nét mặt Tô Phi có chút lo lắng. Vương Lỗi cũng hơi cau mày. Hắn cảm thấy khí thế mà Tôn Sơn phát ra trong trận đấu này quả thực không phải một Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ nên có.

Chiêu thức được Tôn Sơn thi triển chính là một trong những chiêu lợi hại nhất trong cuốn công pháp Tỳ Phong Lưu Vân Quyết – một công pháp phạm cấp hạ phẩm.

Đừng nhìn phạm cấp hạ phẩm mà xem thường. Bởi vì trước khi người bước vào Tiên Thiên Cảnh thì không thể tu luyện được dù là công pháp phạm cấp hạ phẩm, người chỉ có thể tu luyện những công pháp bắt nhập lưu mà thôi.

Từ những gì Tôn Sơn thể hiện có thể thấy hắn cũng chưa vận dụng thành thực chiêu Thiết Thủ Phá Không Quyền này, dù sao hắn cũng chỉ mới bước vào Tiên Thiên Cảnh không lâu. Hắn làm được như vậy đã là rất khá.

Thế giới này có vô số công pháp, vũ kỹ, được chia từ thấp đến cao theo thứ tự là phạm cấp, linh cấp, thánh cấp và tiên cấp. Trong đó, mỗi cấp lại phân làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Trên đài, Giang Lưu Nhi nhìn quyền phong đánh tới, cũng chẳng tỏ vẻ gì khẩn trương.

Xem ra nên kết thúc rồi.

Hắn thầm nói.

Hắn không tránh mà lao mình về phía Tôn Sơn, tay đưa ra, mũi tay đang chỉ xuống đất xoay chín mươi độ, đón lấy quyền của Tôn Sơn.

“Ba”

Sau tiếng va chạm, cả hai người Giang Lưu Nhi và Tôn Sơn đều bị đẩy lùi về phía sau. Tôn Sơn thì đứng là thật sự bị đẩy lùi, nhưng Giang Lưu Nhi thì là cố ý.

Hắn đã tu luyện tới Ngân Cảnh sơ kỳ trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, tức tương đương với Ngự Không Cảnh sơ kỳ. Một Ngự Không Cảnh có thể bị một tên Tiên Thiên Cảnh đẩy lùi sao?

Các đệ tử bên dưới mắt chăm chú nhìn lên lôi đài. Họ muốn biết ai sẽ là người mạnh nhất trong lớp đệ tử mới lần này.

Cả Tôn Ngọc, Vương Lỗi và tử muội Tô Phi cũng đôi mắt tập trung.

Thời gian trôi qua từng chút...

Một giây... Hai giây... Năm giây... Mười giây... Mười ba giây...

“Bịch”

Một tiếng trầm thấp vang lên.

“Oa!... ha ha ha... ha ha ha...”

Tô Phi há hốc miệng, sau đó cười to.

Nàng phóng mình lên lôi đài, nắm tay Giang Lưu Nhi lắc lư.

“Ta biết là người sẽ thắng mà... Hì hì... Niệm Từ! Người thật lợi hại!”

Tô Vân Chi và Vương Lỗi đều nhìn hẩn tỏ ý cười.

Có lẽ trong số những người ở đây, duy chỉ có Tôn Ngọc là ngoại lệ.

Hẩn nhìn Tôn Sơn vừa phun ngụm máu ngả trên đài, sau đó lại nhìn Giang Lưu Nhi bên cạnh Tô Phi, đáy mắt hiện lên sát cơ.

...

Lúc này, Giang Lưu Nhi ngồi trên giường, nhắm mắt, có vẻ như là đang tu luyện.

Cuộc kiểm tra đã trôi qua được mười ngày. Hẩn giờ đã là đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các.

“Nghiệt. Người không có phương pháp nào giúp ta nhanh chóng tăng lên cảnh giới sao?”

Nghe hẩn hỏi, Nghiệt nhạt nhẽo trả lời:

“Giúp người? Ta bây giờ chỉ là một linh hồn yếu ớt, ngay cả Thiên Oán kiếm cũng không thể tự mình điều khiển được thì lấy gì để giúp người. Phương pháp không phải không có, nhưng với cảnh giới của người và trạng thái của ta hiện giờ thì không cần nghĩ đến làm gì. Trừ khi người muốn tự sát. Nhưng mà ta thì chưa muốn bị hồn phi phách tán đâu.”

Giang Lưu Nhi biết những lời Nghiệt nói là sự thật. Hẩn cũng hiểu được bản thân có chút nóng vội, chỉ là hẩn muốn có thể nhanh một chút gặp lại Người.

Qua một hồi trầm tư, Giang Lưu Nhi đứng lên, đi ra khỏi phòng.

...

“Quy Linh Đường.”

Giang Lưu Nhi nhìn tấm bảng phía trước, sau đó bước vào.

Đây là nơi ban phát ra các nhiệm vụ, cũng đồng thời là nơi để các đệ tử cống hiến cho môn phái.

Mục đích mà Giang Lưu Nhi tới đây chính là để nhận nhiệm vụ.

Hẩn nhìn qua một lượt những nhiệm vụ được đăng trên tường tại đại sảnh, sau đó tập trung ở một tờ giấy.

“Thu thập tim của Song Thủ Ma Viên

Phần thưởng: Ba trăm viên hạ phẩm linh thạch.”

Ba trăm viên hạ phẩm linh thạch!

Đây là một con số không hề nhỏ.

Nên biết mỗi đệ tử ngoại môn một tháng chỉ được phát năm viên hạ phẩm linh thạch, đệ tử nội môn thì mười viên, đệ tử hạch tâm thì cũng chỉ có ba mươi viên.

Giang Lưu Nhi là đệ tử nội môn, theo quy định thì mỗi tháng hắn nhận được mười viên hạ phẩm linh thạch. Nhưng vì hắn có được linh thể nên được cấp thêm năm viên nữa.

Thế nhưng nó chẳng đáng kể gì so với nhu cầu của hắn. Tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết càng về sau càng cần rất nhiều linh khí để hấp thu. Một tháng mười lăm viên hạ phẩm linh thạch thật sự chỉ là con số lẻ mà thôi.

Linh thạch được phân loại làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, linh phẩm, thánh phẩm và tiên phẩm. Sự khác nhau giữa các phẩm có thể nói là rất lớn. Phẩm cấp càng cao thì linh khí ẩn chứa bên trong càng tinh thuần.

Ở Thiên Vũ đại lục này hầu hết đều là hạ phẩm linh thạch và trung phẩm linh thạch. Thượng phẩm linh thạch có không nhiều, còn về cực phẩm linh thạch thì chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

Nhìn tờ giấy dán nhiệm vụ trên tường, Giang Lưu Nhi đã có quyết định. Hắn cũng biết khá rõ về thực lực và nơi sinh sống của loài Song Thủ Ma Viên.

Theo những gì ghi chép trên Bách thú toàn thư trong Tàng thư các thì Song Thủ Ma Viên khi trưởng thành có thực lực của yêu thú cấp năm hậu kỳ, tương đương với Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Nhưng so với các yêu thú cùng cấp khác thì Song Thủ Ma Viên rất khó đối phó. Khí lực của nó cực lớn, dù là hai ba tu sĩ Ngự Không Cảnh hậu kỳ cũng chẳng làm gì được nó. Thậm chí, không cẩn thận còn có thể bị nó giết chết. Vì vậy cho nên dù phần thưởng rất hấp dẫn nhưng đến giờ cũng chẳng có ai hoàn thành nhiệm vụ này.

Giang Lưu Nhi đi ra ngoài đại sảnh, khi tới cửa, hắn gặp một gương mặt quen thuộc. Đó chính là người nửa năm trước đã cùng với Tô Phi đến Hắc Mộc thành để tuyển đệ tử - Tôn Hạo.

Đối với vị sư huynh này, ấn tượng của hắn cũng không tệ. Ít nhất tốt hơn nhiều nếu đem so với Tôn Ngọc.

“Nhiệm Từ sư đệ, tới đây để nhận nhiệm vụ sao?” - Tôn Hạo từ ngoài vào, khi nhìn thấy Giang Lưu Nhi đang bước ra thì lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu đáp:

“Đệ chỉ đến xem coi có nhiệm vụ nào thích hợp không thôi.”

“Ừm... Với tu vi hiện giờ của đệ thì đã có thể làm một ít nhiệm vụ rồi. Ra bên ngoài rèn luyện sẽ rất có lợi cho việc tu luyện sau này. Sư huynh cũng vừa mới rèn luyện về, đang định cống hiến cho môn phái ít tài liệu để đổi điểm tích lũy.”

“Vậy sư huynh cứ vào đi. Đệ còn có việc, xin về trước.” - Giang Lưu Nhi cũng không định bắt chuyện với Tôn Hạo. Hắn chẳng mấy hứng thú với những câu chào hỏi thế này.

Tôn Hạo cũng không có vẻ gì phật lòng, chỉ cười nói:

“Ừm... Vậy sư huynh không tiễn.”

...

Đây là một khu rừng âm u rộng lớn. Nó nằm ở phía đông nam của Đại Hạ Quốc, cách Thiên Nhai Các khoảng một ngàn tám trăm dặm, tên là Tùng Nguyệt Lâm.

Lúc này, dưới một gốc đại thụ trong rừng, một thiếu niên mặc bộ đồ màu xanh nhạt đang ngồi, trên tay cầm gì đó bỏ vào miệng nhai.

Thiếu niên chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã ở đây được ba ngày rồi. Mục đích của hắn đến Tùng Nguyệt Lâm này không gì khác hơn là tìm kiếm Song Thủ Ma Viên.

Ba ngày vừa qua, Giang Lưu Nhi đã gặp không ít yêu thú. Nhưng đáng tiếc, hắn vẫn chưa tìm thấy tung tích của Song Thủ Ma Viên.

Một lát sau, Giang Lưu Nhi lại tiếp tục lên đường. Lần này hắn xâm nhập sâu hơn.

Đi được hơn hai canh giờ, Giang Lưu Nhi chợt dừng lại, hơi cau mày. Trong không khí, một mùi tanh nồng truyền đến. Đây là mùi hắn quen thuộc.

Từ một lùm cây gần đó, một con cự xà dài hơn mười mét phóng ra.

Quả nhiên là nó.

Hắc Lân Cự Xà!

Hơn một năm trước, khi hắn còn ở Lâm Gia thành, có lần Lâm Thái Tuyết cùng với Hàn Bân, Tiêu Tĩnh vào U Sơn săn bắt yêu thú, hắn và Lâm Thái Tuyết cũng chính là bị một con Hắc Lân Cự Xà đuổi giết.

“Xem ra chúng ta cũng khá có duyên. Thiếu nợ thì trả tiền. Lần trước đồng loại của người muốn ăn ta, vậy lần này để ta đáp lễ lại đi!” - Giang Lưu Nhi vừa dứt lời thì phóng về phía cự xà.

“Oành”

Trúng một quyền của Giang Lưu Nhi, cự xà bị dội ngược về phía sau, đụng vào một cây đại thụ khiến nó bị gãy đổ xuống.

“Ké... t... t... Rầm”

Cự xà chật vật góc đầu dậy, xoay người chạy vào rừng.

“Hừ... Còn muốn trốn sao?” - Nào có chuyện Giang Lưu Nhi để cho loại yêu thú muốn hai lần ăn thịt hắn đào thoát được.

Làm một việc gì đều phải trả giá!

...

Đứng nhìn cự xà đang hấp hối nằm dưới đất, Giang Lưu Nhi nhẹ nói:

“Để ta tiễn người đi thôi.”

Nói xong, hắn đánh một chưởng xuống đầu cự xà. Sau đó, hắn tiếp tục tiến vào Tùng Nguyệt Lâm.

...

Giang Lưu Nhi lúc này đang ngồi xổm trên đất, mặt có chút vui vẻ.

Hắn đã tìm được dấu tích của Song Thủ Ma Viên!

Thế là hắn lần theo dấu vết bắt đầu tìm kiếm. Đi khoảng nửa canh giờ, cuối cùng Giang Lưu Nhi cũng tìm được nơi trú ẩn của Song Thủ Ma Viên.

Đó là một hang động khá lớn, miệng hang cao hơn ba mét, rộng tầm hai mét, xung quanh có cây cỏ rậm rạp. Khi Giang Lưu Nhi đang định xông vào thì chợt khựng lại. Mắt hắn nhìn về một hướng khác.

Không bao lâu, từ phía đó xuất hiện năm bóng dáng to lớn đang tiến lại. Người chúng mọc đầy lông lá, hai tay cơ bắp to đùng và thứ chúng làm người khác ấn tượng nhất là ở đầu. Chúng có tới hai cái đầu.

Song Thủ Ma Viên!

30. Chương 31: huyết Trì Dị Biến (1)

Giang Lưu Nhi cau mày. Hắn đang nghĩ tới một tình huống xấu nhất.

Sơn động kia là hang ổ của một bầy Song Thủ Ma Viên!

Một con Song Thủ Ma Viên trưởng thành thì có thực lực tương đương với cao thủ Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Chỉ hai, ba con thì việc giết chúng cũng không phải vấn đề lớn đối với Giang Lưu Nhi. Nhưng nếu là cả một bầy thì... Hắn còn chưa cuồng vọng đến mức có thể cho rằng mình giết hết được chúng.

Nhìn những con Song Thủ Ma Viên mới xuất hiện đi vào hang động thì Giang Lưu Nhi biết tình huống xấu nhất đó đã xảy ra. Nơi này quả thật là hang ổ của một bầy Song Thủ Ma Viên.

Giang Lưu Nhi lặng lẽ rút lui.

Ở một góc nào đó của Tùng Nguyệt Lâm...

“Người định thế nào?” - Nghiệt bỗng lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút nghi hoặc. Theo hấn nhớ thì từ sau khi truyền cho hấn Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến giờ, Nghiệt chưa khi nào chủ động bắt chuyện với hấn.

Cũng không để hấn nghi hoặc quá lâu, Nghiệt tiếp lời:

“Lúc này ta cảm nhận được bên trong hang động có một nguồn năng lượng rất lớn, hơn nữa lại rất tinh thuần. Nó có thể giúp ta tu bổ linh hồn.”

Quả nhiên! Nghiệt sẽ không chủ động câu thông với hấn mà không có lý do.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Như đoán được suy nghĩ của hấn, Nghiệt giọng khinh thường:

“Nó không chỉ có thể giúp ta tu bổ linh hồn mà còn có thể giúp ngươi lập tức đột phá Ngân Cảnh bước vào Hắc Cảnh.”

Oanh!

Trong đầu Giang Lưu Nhi như vừa có tiếng sấm nổ. Kể từ khi đột phá Ngân Cảnh sơ kỳ đến nay cũng đã gần nửa năm rồi, thế nhưng tu vi hiện tại của hấn vẫn giậm chân tại chỗ. Muốn bước vào cảnh giới thứ ba – Hắc Cảnh – không biết phải mất bao lâu nữa. Thế nhưng Nghiệt vừa nói gì? Lập tức có thể bước vào Hắc Cảnh!

“Người nói thật sự?” - Giang Lưu Nhi có chút kích động hỏi lại.

Nghiệt “ừ” một tiếng, nói:

“Tuy bây giờ linh hồn ta vô cùng suy yếu, nhưng năng lượng lớn như vậy ta làm sao có thể cảm nhận sai.”

...

Bốn ngày sau...

Trong một hạp cốc, một thiếu niên ngồi nấp sau lùm cây rậm rạp, mắt đang tập trung quan sát hai con Song Thủ Ma Viên gần đây.

Thiếu niên không ai khác chính là Giang Lưu Nhi. Hấn biết mình không thể đánh trực diện với chúng nên đã âm thầm theo dõi bầy Song Thủ Ma Viên này suốt bốn ngày nay.

Hấn phát hiện chúng thường lui tới hạp cốc này để hái một loại linh quả, đó là thức ăn yêu thích của chúng. Vì vậy, hôm nay hấn quyết định phục kích chúng tại đây.

Không thể đánh trực diện thì đánh du kích! Đánh từng con. Đánh từng bộ phận. Hấn không tin không giết hết chúng.

Vốn dĩ nhiệm vụ chỉ yêu cầu một quả tim của Song Thủ Ma Viên, nhưng sau khi nghe Nghiệt nói về thứ đồ vật bên trong kia thì hấn quyết tâm phải giết cho được toàn bộ. Nếu không thì hấn làm sao lấy được thứ đồ vật đó khi lúc nào cũng có năm sáu con Song Thủ Ma Viên canh giữ?

Sau khi đã xác định không có thêm con Song Thủ Ma Viên nào ở gần đây nữa, Giang Lưu Nhi như một mũi tên từ trong lùm cây lao ra.

“Rú... ú... ú...”

Một tiếng “rú” kéo dài trong đầu đốn của một con Song Thủ Ma Viên. Nó vừa bị kiếm của Giang Lưu Nhi cắm vào bụng.

Nó “gầm gừ” như một con dã thú phát điên. Mà không, nó vốn dĩ đã là một con dã thú, chỉ là lúc này nó trở nên hung bạo hơn thôi.

Con Song Thủ Ma Viên vừa bị đâm trúng kia dùng cánh tay to như đầu người của nó tát vào mặt tên nhân loại vừa mới làm nó bị thương.

Giang Lưu Nhi vội búng người ra sau tránh đi. Vừa mới chạm đất thì lại một tiếng “gầm” vang bên tai, con Song Thủ Ma Viên còn lại đã lao tới.

Giang Lưu Nhi nhanh chóng tung người lên không, sau đó một mũi kiếm nhằm vào đầu nó đâm xuống.

“Xoạt”

Một âm thanh như thứ gì đó bị xé rách.

Con Song Thủ Ma Viên dùng tay phải che lại vết thương trên vai, miệng gào lên, phần vì đau, phần vì giận dữ. Nó buông vết thương ra, dùng tay nhỏ lên một cây to làm vũ khí quất về phía Giang Lưu Nhi.

Mỗi một đòn của nó giáng xuống đều làm cho đất đá bay mù mịt. Giang Lưu Nhi phải công nhận là khí lực của loài yêu thú này không phải lớn bình thường.

Sắc mặt hắn cũng nghiêm túc hẳn, chân đạp một cành cây đổi hướng lao về phía một con Song Thủ Ma Viên, tay huy kiếm chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Song Thủ Ma Viên nhìn đường kiếm chém về phía mình thì hai tay ôm gốc cây to đưa lên đỡ lấy.

Sau tiếng “roẹt” trầm thấp, một dòng máu chảy ra từ trán nó.

“R... ắ... c”

Khúc cây mà nó cầm gãy làm đôi. Nó ngã “bịch” xuống.

“G... ừ... ừ...”

Con Song Thủ Ma Viên còn lại thấy đồng bọn mình bị giết chết thì càng trở nên điên cuồng. Nó quơ tay, bắt được thứ gì là ném ngay về phía tên nhân loại kia.

Đất đá, cây cối liên tiếp bay đến. Giang Lưu Nhi phải một phen phí sức chém đông trăm tây mới không bị nó vùi lấp. Hắn còn chưa kịp thở dốc thì một bàn tay to lớn đã đập xuống đầu hắn.

Giang Lưu Nhi vội vã tránh đi. Hắn cũng không dám đưa kiếm đỡ lấy. Khí lực của loài yêu thú này lớn đến thế nào hắn đã chứng kiến.

Đỡ lấy? Chắc chắn hắn sẽ thành một bãi thịt nát mất.

Song Thủ Ma Viên đánh hụt thì càng nổi điên lên. Hai tay nó liên tiếp tấn công.

“Rầm... Rầm...”

Cây cối bị nó quơ trúng ào ào đổ xuống.

“Cũng nên thử xem uy lực của nó thế nào.”

Giang Lưu Nhi chột lằm bằm.

Sau đó, hắn lách qua các gốc cây, tiến đến gần Song Thủ Ma Viên, tay hóa chưởng giáng thẳng vào ngực nó.

Toái Cốt Chưởng!

“Uỳnh”

Sau những tiếng “rắc rắc” liên tiếp, một tiếng “bịch” vang lên.

Con Song Thủ Ma Viên nằm trên đất, hai tay ôm ngực, miệng trào máu tươi... Không bao lâu thì triệt để chết đi.

“Phù... ù...”

Giang Lưu Nhi ngồi xuống thở dốc. Hắn thấy mình đã đánh giá thấp những con Song Thủ Ma Viên này. Hắn không ngờ bọn chúng lại khó chơi như vậy.

“Đã giết được hai con... vậy là còn mười bảy con nữa.” - Giang Lưu Nhi lầm bầm tự nói.

Nghỉ ngơi xong, hắn đứng dậy, đi tới bên xác hai con Song Thủ Ma Viên vừa này, dùng kiếm moi lấy tim. Trái ngược với thân hình to lớn, tim của chúng khá nhỏ, chỉ bằng nắm tay một đứa bé sáu tuổi.

Những ngày tiếp theo, Giang Lưu Nhi theo cách cũ mà làm. Tính đến ngày thứ mười ba, tổng cộng hắn đã giết được sáu con. Nhưng chính lúc này thì vấn đề phát sinh. Những con Song Thủ Ma Viên mỗi lần đến đây tìm linh quả thì đều kéo năm sáu con. Chúng không tách đi riêng lẻ như lúc trước nữa. Có vẻ như sự biến mất của sáu con Song Thủ Ma Viên trong bảy đã cảnh báo chúng về mối nguy hiểm.

Giang Lưu Nhi cũng từng thử dẫn dụ để chúng tách ra nhưng vô ích. Không còn cách nào, hắn chỉ có thể tạm thời ẩn nấp ở một nơi gần đó chờ cơ hội.

Hắn không muốn rời khỏi đây. Ít nhất cho tới khi lấy được thứ đồ vật kia. Nếu có người mắng hắn tham lam thì hắn cũng sẽ không phản bác. Quả thật hắn rất tham lam. Hắn nhận mình như thế.

...

Đêm xuống, Tùng Nguyệt Lâm càng trở nên u lãnh đáng sợ.

Giang Lưu Nhi đang ngồi dựa vào vách một sơn động, mắt nhìn màn đêm, mặt trầm tư. Có lẽ hắn đã ngồi như thế rất lâu.

Thời gian cứ trôi từng chút. Trăng đã nhô lên cao, không khí cũng bắt đầu lạnh. Giang Lưu Nhi đưa tay cầm một hộp gỗ bên cạnh, mở ra, bên trong là sáu quả tim còn tươi.

Hắn cầm lấy một quả trong số đó, bỏ vào miệng, nuốt xuống. Sau đó nhắm mắt tu luyện.

Hắn cũng không phải làm bừa. Tim của Song Thủ Ma Viên ẩn chứa rất nhiều năng lượng, đúng thật là có thể dùng để tu luyện. Nhưng mà năng lượng của nó cũng hết sức cuồng bạo khiến cho người phục dụng phải chịu đau đớn khó có thể tưởng tượng, vì vậy, hiếm có tu sĩ nào trực tiếp dùng.

Nhưng với Giang Lưu Nhi thì chẳng là gì cả. Đau đớn? Hắn đã từng đau đớn hơn rất nhiều...

Cứ thế, Giang Lưu Nhi đã ở Tùng Nguyệt Lâm được gần hai tháng. Mỗi ngày, hắn đều tập trung quan sát bảy Song Thủ Ma Viên kia, nhưng tiếc là chưa có cơ hội nào để ra tay nữa.

Hôm nay, Giang Lưu Nhi vẫn đi quan sát bảy Song Thủ Ma Viên như thường lệ. Nhưng khi đến gần hang động thì nét mặt hắn chợt biến đổi.

Một mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

Giang Lưu Nhi nhìn thấy bên ngoài cửa động, xác của những con Song Thủ Ma Viên nằm la liệt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn trầm hồi.

Sau một hồi do dự, Giang Lưu Nhi hít sâu một hơi, tiến lại gần hang động.

Khi vào bên trong, cảnh tượng hiện ra không khác mấy với bên ngoài. Có vẻ như toàn bộ bảy Song Thủ Ma Viên đều đã bị thứ gì đó giết sạch. Trên người chúng có những vết thương giống như được tạo ra từ một móng vuốt cực kỳ sắc bén, nó xé toạc cả lồng ngực rần chắc như cương thiết của những con Song Thủ Ma Viên ra.

“Chẳng lẽ là một yêu thú cấp sáu làm?” - Giang Lưu Nhi trầm suy đoán.

Nếu như quả thật như vậy thì hắn phải lập tức rời khỏi đây. Thế nhưng... hắn phải lấy đồ vật kia.

“Nó nằm ở phía sau bức tường bên phải, cạnh đám dây leo” - Giọng của Nghiệt nhắc nhở.

Giang Lưu Nhi tiến đến chỗ Nghiệt chỉ. Một chưởng đánh ra.

“Oanh long long”

Vách đá đổ xuống, đập vào mắt hắn là một cái cây hình thù kỳ quái, trông như một bộ xương người, trên đó có những quả màu đỏ như máu.

“G... à... o... o...”

Bỗng một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên từ phía sau.

31. Chương 32: huyết Trì Di Biến (2)

Giang Lưu Nhi quay ngoắt mình một cách nhanh nhất.

Đây là một con Song Thủ Ma Viên?

Hắn cũng không chắc. Tuy nó cũng có hai đầu, cũng khắp người lông lá nhưng màu lông và dáng vóc thì hoàn toàn khác hẳn.

Song Thủ Ma Viên có lông màu xám trắng, cao gần ba mét, tay to hơn đầu người. Nhưng con yêu thú trước mắt này ngoài đặc điểm hai đầu ra thì lông lại có màu đỏ, cao chưa tới hai mét, tay dài và nhỏ, móng vuốt sắc nhọn, miệng đầy răng nanh. Giang Lưu Nhi cảm thấy nó vừa giống Song Thủ Ma Viên lại vừa không phải Song Thủ Ma Viên.

Chẳng lẽ là một con biến dị?

Hắn tự hỏi.

Con yêu thú vừa mới xuất hiện kia chẳng cần biết đến những nghi hoặc của Giang Lưu Nhi. Thứ nó muốn làm bây giờ chỉ có một:

Giết chết kẻ trước mặt!

“G... à... o... o”

Nó gầm lên một tiếng dữ tợn, phóng mình tới.

“Oành... Âm... Âm...”

Những vách tường đá không nguyên vẹn bị trúng cú vỗ của nó thì đổ nát, mảnh vụn bắn tung tóe.

Giang Lưu Nhi hai mắt ngưng trọng.

Tuy rằng cơ thể và cánh tay nó nhỏ hơn nhiều những con Song Thủ Ma Viên bình thường, nhưng khí lực thì gấp ít nhất mười lần.

Con yêu thú kia thấy Giang Lưu Nhi chật vật né tránh thì nhẹ răng đứng nhìn hắn như thể đang cười nhạo.

Giang Lưu Nhi chẳng còn hơi đâu mà để ý, bởi vì lúc này hắn đang phải suy nghĩ tìm lối thoát. Hắn biết mình không thể nào là đối thủ của nó. Nếu tiếp tục giằng co sớm muộn gì hắn cũng chết dưới móng vuốt của con yêu thú kia.

Khoan đã... Móng vuốt...

Giang Lưu Nhi nhớ lại những dấu móng vuốt sắc nhọn xé toạc lồng ngực của những con Song Thủ Ma Viên lúc này nhìn thấy...

Chẳng lẽ nó chính là hung thủ đã giết chết những con Song Thủ Ma Viên kia?

Hắn cảm thấy da đầu có chút tê rần.

Một mình nó đã giết chết hết cả bầy Song Thủ Ma Viên đấy!

Hôm nay hấn có thể còn mạng ra khỏi đây không là một vấn đề.

Một vấn đề rất lớn!

“G... ừ... ừ...”

Con yêu thú kia lại vung trảo vồ lấy Giang Lưu Nhi.

“Keng”

Cả kiếm và người đều bị đánh bay vào vách đá, sau đó rớt xuống nghe “bịch”.

“Khụ... khụ...”

Giang Lưu Nhi phun ra một ngụm máu, chạt vật vụn vào vách đá đứng lên.

Con yêu thú khắp người lông lá kia nhanh như một mũi tên bay tới. Bộ móng vuốt sắc như dao đâm vào ngực Giang Lưu Nhi nhưng hấn đã kịp thời nghiêng mình tránh thoát.

“Oành... Ầm... Ầm”

Liên tiếp những quyền trảo như mưa dồn dập.

Bộ dáng Giang Lưu Nhi lúc này hết sức thê thảm. Hấn biết tiếp tục thế này hấn nhất định sẽ chết.

Nhưng làm sao để giết nó đây?

Nếu Nghiệt có thể khống chế được Thiên Oán thì đã tốt, chỉ cần một nhát là có thể giải quyết được con yêu thú này rồi. Thế nhưng bây giờ Nghiệt quá suy yếu. Nghiệt là khí linh của Thiên Oán không giả, nhưng một ông chủ nếu không còn có thể phát tiền công cho người làm thì ai sẽ ở lại làm cho ông ta?

Đến ngay thân thể mình đôi lúc chúng ta còn chẳng đủ sức để điều khiển thì huống hồ là vật ngoài thân.

Còn tại sao Giang Lưu Nhi không nghĩ tới việc tự mình khống chế thì lý do là... hấn chưa muốn biến thành nô lệ của nó.

Oán khí của Thiên Oán là đáng sợ thế nào hấn hiểu rõ. Cho dù đạo hạnh cao thâm như Vô Tâm Tử cũng không dám tùy tiện đụng đến đủ biết nó ghê gớm ra sao.

Thiên Oán xét cho cùng chỉ là bị lây nhiễm bởi Nghiệt mà đã như thế thì không biết nỗi oán hận của Nghiệt lại lớn đến cỡ nào. Người nó oán là ai?

“Gr... ừ... ừ...”

“Rầm”

“Rắc”

Giang Lưu Nhi lại một lần nữa bị đánh bay. . . Xương tay trái hấn vừa bị gãy, khắp người hấn máu me bê bết, đến nỗi chẳng còn phân biệt được vóc dáng.

“Tiếp tục nữa người chắc chắn sẽ chết.” - Nghiệt nói, giọng vẫn lãnh đạm như mọi khi.

Giang Lưu Nhi đương nhiên biết điều đó. Hấn cũng muốn chạy trốn. Nhưng mà sơn động này khá hẹp, lối ra lại bị con yêu thú kia chắn lại, làm sao trốn?

Để giết nó cũng không phải là không có biện pháp. Chỉ cần dùng Toái Cốt Chưởng đánh vào vị trí ngay tim chắc chắn nó sẽ chết.

Nhưng mà làm sao để tiếp cận nó mới là vấn đề. E là lúc tay hấn chạm tới nó cũng là lúc móng vuốt nó xuyên qua người hấn.

Đó là đấu pháp lấy mạng đổi mạng!

Nhưng mà nếu không dùng nó thì hấn cũng không có cách nào thoát khỏi cái chết, chỉ sợ một lúc nữa ngay cả muốn liều mạng hấn cũng không còn sức đâu mà liều.

Những ý nghĩ cứ xoay chuyển trong đầu Giang Lưu Nhi.

Từ dưới đất, Giang Lưu Nhi lần nữa đứng lên, mắt ả hàn quang. Hấn đã quyết định.

Liều mạng!

Ngươi không chết thì ta chết!

Hấn phóng tới con yêu thú với tốc độ nhanh nhất có thể, tay giơ ra, mũi tay xoay một góc chín mươi độ nhằm vào vị trí tim của yêu thú đánh vào.

Yêu thú lông lá hơi khựng lại một chút, có lẽ nó không nghĩ tới tên nhân loại trước mặt lại làm ra hành động ngu ngốc như vậy. Chính nhờ một chút khựng lại đó của nó đã giúp Giang Lưu Nhi có thể tiếp cận được nhanh hơn.

“Ba”

Tay của Giang Lưu Nhi đã đánh trúng vào ngực yêu thú, nhưng đồng thời, một móng vuốt sắc nhọn cũng xuyên qua ngực Giang Lưu Nhi.

“Gr... à... à... o... o”

Yêu thú lông lá gào lên đau đớn. Nó cảm nhận được nơi lồng ngực mình có những tiếng nứt vỡ. Nó nhìn tên nhân loại treo lơ lửng giữa không đang bị móng vuốt của nó cắm vào.

Hai mắt nó đỏ ngầu, đầy phẫn nộ.

Yêu thú lông lá dùng toàn bộ sức lực của mình vào cánh tay còn lại và tát vào mặt Giang Lưu Nhi khiến hấn văng đi như tên bắn.

“Rầm”

“Ầm... ầm... ầm”

Vách đá sụp đổ, lún xuống, đồng thời vùi lấp luôn cả Giang Lưu Nhi.

Sau đó, liên tiếp những tiếng “rắc rắc” vụn vỡ vang lên. Yêu thú lông lá ôm ngực ngã xuống, hấp hối một lúc thì tắt thở.

...

“Lưu Nhi!”

“Lưu Nhi!”

...

“Lưu Nhi!”

Trong mơ màng, Giang Lưu Nhi nghe thấy có ai đó đang gọi mình.

Giọng nói êm dịu thật dễ nghe. Mà ... hình như hấn đã nghe rất nhiều lần rồi thì phải.

“Tiểu mộc đầu!”

“Tiểu mộc đầu!”

...

“Tiểu mộc đầu!”

Tiểu mộc đầu? Đang gọi ta sao?

Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Sau đó, hấn chợt nhìn thấy một bóng người. Hấn không rõ mặt mũi vì nàng quay lưng về phía hấn. Hấn chỉ thấy nàng mặc một bộ đồ màu lam, tóc được búi cao bằng một chiếc trâm màu xanh biếc rất đẹp.

Hấn cảm thấy rất quen thuộc. Đường như chiếc trâm đó hấn đã từng gặp ở đâu rồi.

Trâm ngọc...

Trâm ngọc...

Ngọc Tiên Trai...

Phải rồi! Nó chính là Ngọc Tiên Trai!

Giang Lưu Nhi đưa tay ra muốn gọi thì bỗng nhiên nàng kia quay mặt về phía hắn. Gương mặt nàng trắng bệch, nơi khoe miệng, máu còn đang nhiều xuống. Thân ảnh nàng tan chảy ra...

“Kh... ô... n... g...”

Giang Lưu Nhi bưng tỉnh.

“Khụ... khụ”

Mỗi tiếng ho của hắn máu lại trào ra.

Giang Lưu Nhi định nhìn xem đây là nơi nào thì chợt mắt trái truyền đến cảm giác đau nhức. Rất đau.

Hắn cố đưa tay lên sờ.

“A!...”

Không tự chủ được, hắn khẽ rên.

Giang Lưu Nhi cố mở mắt trái lên.

Tối đen như mực.

Như để kiểm chứng điều gì, hắn lấy tay bịt mắt phải mình, chỉ để lại mắt trái đang mở.

Vẫn tối đen như mực. Hắn không nhìn thấy được gì cả.

Mắt trái hắn đã bị mù!

Giang Lưu Nhi nhắm mắt lại, lặng đi trong chốc lát. Hắn không tổn thương hay thấy mất mát nhiều lắm. Chỉ là hắn cần một chút thời gian để chấp nhận nó thôi.

Không biết qua bao lâu. Giang Lưu Nhi mở mắt ra. Có lẽ hắn đã tiếp nhận cho mình một nửa tấm tối trong thế giới.

“Khụ... khụ”

Máu chảy ra từ những tiếng ho của hắn.

“Không muốn chết thì mau bò qua chỗ huyết trì kia.” - Giọng nói lạnh lùng của Nguyệt vang lên.

Huyết trì?

Giang Lưu Nhi cố nhìn quanh. Hắn nhìn thấy một cái ao nhỏ cách hắn chỉ khoảng ba mét. Nước bên trong có màu đỏ hệt như máu.

Hắn làm theo lời Nguyệt, cố bò qua. Hắn... không muốn chết lúc này.

Ba mét.

Trong đời hắn chưa bao giờ nghĩ ba mét lại xa đến thế này. So với trăm dặm, vạn dặm còn xa hơn.

Hắn cố nhích người từng chút, từng chút một...

Hắn không biết thời gian đã qua bao lâu. Nhưng mà thật dài. Hắn thấy thế.

“Phù... phù... phù... ù... ù...”

Giang Lưu Nhi nằm bên huyết trì, thở hồng hộc.

Sức lực hắn cứ như thể đã bị rút cạn. Máu hắn chảy rất nhiều. Hắn thậm chí không biết mình có còn máu không nữa.

“Muốn sống thì ngươi nên mau uống nước trong huyết trì kia đi.”

Nghiệt bảo hắn.

Giang Lưu Nhi cố nâng đầu dậy, cúi xuống uống.

Chưa được bao lâu thì trong miệng hắn phát ra những tiếng “Gr... ừ... hừ... hừ...” vô nghĩa. Hắn nằm lẩn lộn trên mặt đất.

Giang Lưu Nhi cảm thấy cơ thể mình như đang bị xé ra từng chút một, giống như có thứ gì đó bắt đầu đâm rễ nảy chồi trong người hắn.

Mái tóc hắn dần chuyển sang một màu đỏ như máu.

32. Chương 33: luyện Ma Khí – Phá Hắc Cảnh

Thân hình run lẩy bẩy. Không vì lạnh mà vì đau. Nỗi đau xé rách tim gan theo đúng nghĩa đen.

Giang Lưu Nhi cảm nhận được từng luồng khí quý dị theo kinh mạch lưu chuyển khắp toàn thân. Chúng như những mũi kim châm đâm vào lục phủ ngũ tạng của hắn và chẳng biết thế nào là thỏa hiệp hay khoan nhượng.

Bá đạo và điên cuồng!

Giang Lưu Nhi cắn vào cánh tay mình, cố gắng chịu đựng. Hắn không cho phép mình buông xuôi. Có việc còn đang đợi hắn làm. Hắn phải sống... Nhưng càng chịu đựng thì nỗi đau càng tăng lên, trong đầu hắn chỉ toàn những tiếng “ong ong” mất trật tự.

Ý thức hắn trở nên mơ hồ... Cơ đau hình như cũng đang dần biến mất...

Hai mắt hắn từ từ khép lại...

...

Giang Lưu Nhi cảm thấy mình đã ngủ rất lâu. Nhưng hình như nơi hắn đến không hề tồn tại thời gian. Không có ngày. Không có đêm. Cả sự sống hay cái chết cũng chẳng thể nào phân được...

“Ư...”

Sau tiếng rên khê, Giang Lưu Nhi tỉnh lại. Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau đó cố ngồi dậy.

Đột nhiên hắn khựng người lại, rồi đưa tay cầm lọn tóc đang thả xuống trước mặt, mắt đầy nghi hoặc. Sau phút trầm tư ngẩn ngui, hắn nhìn chằm chằm huyết trì.

“Nghiệt!”

“Chuyện gì?”

“Ngươi không có gì để giải thích cho ta sao?” - Giang Lưu Nhi nói với giọng điệu nghiêm túc.

“Giải thích? Về cái gì? Ngươi hay là huyết trì kia?” - Nghiệt đáp lại với vẻ hờ hững.

Giang Lưu Nhi nắm lọn tóc đỏ như máu của mình trong tay, nói:

“Đây là cái mà ngươi gọi là năng lượng tinh thuần đó sao?”

Nghiệt nói một cách tinh bơ:

“Ta nói sai gì sao?”

“Trong huyết trì này ẩn chứa ma khí nồng đậm như vậy mà ngươi bảo là tinh thuần sao?” - Giọng Giang Lưu Nhi trở nên có chút gay gắt.

“Bên trong đúng là ẩn chứa ma khí không sai. Hơn nữa còn là một loại ma khí tinh thuần. Ngay từ đầu, ta chỉ nói là trong hang động này có thứ đồ vật chứa năng lượng tinh thuần chứ không hề nói nhất định là linh khí.”

“Người...” - Giang Lưu Nhi không biết phản bác thế nào. Quả thật Nghiệt chỉ nói là có năng lượng tinh thuần chứ không nói là linh khí tinh thuần. Nếu xét theo tiêu chuẩn của ma khí thì đúng là ma khí trong huyết trì khá tinh thuần.

Thấy vẻ mặt Giang Lưu Nhi khó coi thì Nghiệt “hừ” một tiếng, nói với giọng khinh thường:

“Ma khí thì sao? Công pháp người tu luyện là Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, có thể chuyển đổi trạng thái chân khí trong cơ thể. Nếu người muốn thì có thể đem ma khí chuyển đổi thành dạng linh khí. Tuy có hơi mất thời gian nhưng không phải là không thể được. Người cố gắng lên như vậy làm gì.”

Những gì Nghiệt nói đều không sai, hắn cũng đã từng thử nghiệm qua. Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết quả thật có thể chuyển đổi các dạng khí. Nhưng mà nếu có thể, hắn không muốn dùng ma khí để tu luyện.

Ma khí không chỉ cuồng bạo mà còn có thể thay đổi tâm tính người tu luyện nó. Nếu tâm không đủ kiên định thì rất dễ trở thành nô lệ cho dục vọng của chính mình. Tuy nói hắn rất tin tưởng vào định lực của mình, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Còn một lý do nữa mà Giang Lưu Nhi không muốn dùng ma khí để tu luyện là... hắn không hoàn toàn tin tưởng Nghiệt.

“Người bị thương không hề nhẹ, xương cốt và kinh mạch đều bị tổn hại nghiêm trọng, khí huyết cũng gần như khô cạn. Nếu không phải người đã uống máu trong huyết trì thì e là đã chết từ lâu rồi.”

Một thoáng trầm ngâm, Nghiệt nói tiếp:

“Lúc trước, ta nói với người là thứ trong hang động này có thể giúp người từ Ngân Cảnh sơ kỳ bước vào Hắc Cảnh. Nhưng mà... với số lượng máu có trong huyết trì này, nếu chia ra ta và người mỗi người một nửa, ta có thể bảo đảm người không phải chỉ bước vào Hắc Cảnh mà là Hắc Cảnh hậu kỳ.”

Hắc Cảnh hậu kỳ!

Thật sự lời của Nghiệt như một cây búa nặng đập vào đầu hắn. Nếu phải tu luyện từng bước thì không biết phải mất mấy năm nữa hắn mới có thể đạt đến Hắc Cảnh hậu kỳ. Là năm năm? Bảy năm? Mười năm hay sẽ hơn nữa? Hắn không biết.

Có lẽ sau này hắn sẽ gặp kỳ ngộ hoặc may mắn nào đấy giúp mình tăng nhanh tu vi. Nhưng cũng có thể hắn sẽ chẳng có vận may hay kỳ ngộ nào hết.

Tương lai là thứ không ai biết trước được.

Nhưng trước mắt hắn lúc này chính là một cơ hội hiếm hoi. Nếu bỏ qua thì có lẽ hắn sẽ hối hận.

Một hồi trầm mặc, Giang Lưu Nhi nói với Nghiệt:

“Phải làm thế nào người mới có thể hấp thu năng lượng của huyết trì?”

“Tạm thời ta sẽ mượn nhờ chân khí của người để dẫn động ma khí từ huyết trì tiến vào mi tâm, người nhớ không được kháng cự nếu không ta sẽ bị chân khí của người cản trở.” - Giọng của Nghiệt có vẻ không còn lãnh đạm như thường ngày.

Giang Lưu Nhi nghe xong thì gật gật đầu.

Bắt đầu từ hôm đó, Giang Lưu Nhi ở lại sơn động tiềm tu.

...

Thiên Nhai Các, một dãy phòng phía tây...

“Lâm sư muội. Gần đây tu luyện thế nào? Nếu có chỗ nào khó hiểu sư huynh có thể giúp muội giải đáp.” - Một nam tử hướng Lâm Thái Tuyết hỏi với vẻ mặt ân cần.

“Ta không có chỗ nào nghi hoặc hay thấy khó hiểu cả. Vậy nên Tôn sư huynh cũng không cần nhọc lòng.”

Lâm Thái Tuyết nói bằng giọng phản cảm.

Nàng thật sự không ưa nổi tên đứng trước mặt này. Không biết tại sao gần đây hẳn cứ cố tình làm phiền nàng. Không phải Tôn Ngọc không anh tuấn, cũng không phải tu vi hẳn kém cỏi, chỉ là... nàng không thích.

“Không sao. Chúng ta đều là đồng môn, giúp đỡ nhau tu luyện cũng là nên làm.” - Tôn Ngọc một bộ chính trực nói.

Lâm Thái Tuyết nghe thế thì bảo hẳn:

“Vậy ư? Theo ta biết thì ở đây cũng có không ít các sư huynh, sư tỷ đang cảm thấy khó hiểu về những công pháp tu luyện. Nếu sư huynh đã có lòng như vậy chi bằng để ta kêu họ tới nhờ sư huynh chỉ giáo. Sư huynh chắc là không phiền đâu nhỉ?”

Tôn Ngọc nghe thế thì mặt cười cứng đờ lại. lát sau, hẳn làm vẻ ủ rũ thờ dài:

“Sư muội. Muội không chào đón ta như vậy sao?”

Lâm Thái Tuyết không đáp. Cái im lặng của sự gât đầu.

Sắc mặt Tôn Ngọc trở nên khó coi. Hẳn nén tức giận, cố nhẹ giọng:

“Xem ra hôm nay tâm trạng của sư muội có vẻ không được tốt. Vậy sư huynh cáo từ trước. Nếu như có chuyện gì cần ta giúp muội cứ tới tìm ta. Sư huynh sẽ hết lòng giúp muội.”

Sau khi Tôn Ngọc đi khỏi, Lâm Thái Tuyết lại ngồi xuống bàn, chống cằm, trong đôi mắt có chút tưởng niệm...

Trong lúc nàng đang miên man thì ở cuối dãy phòng này, trong một khu vườn, có hai cô gái khác đang luyện kiếm.

“Woa!... bộp... bộp... bộp...”

Một tiếng cảm thán và sau đó là liên tiếp năm sáu tiếng vỗ tay.

“Thái Anh! Người thật giỏi!” - Tô Phi reo lên.

Cô gái được gọi Thái Anh kia quay đầu cười, sau đó đi tới, khẽ gõ lên đầu nàng, nói:

“Nịnh hót!”

“Không có. Ta nói thật lòng mà. Ta đã là Ngự Không Cảnh sơ kỳ rồi mà còn không đánh giỏi được như người đấy.” - Tô Phi đưa tay xoa xoa đầu và nói. Rồi chợt nghĩ tới gì đó, nét mặt nàng hơi ngơ ngẩn.

Lâm Thái Anh nghe vậy thì cười lắc lắc đầu.

Không so với ai lại đem ta so với người. Người có bao giờ chịu tập luyện đâu mà đánh với chả đấm.

Kể từ sau khi đại hội luận võ năm năm một lần của Lâm gia kết thúc, Lâm Thái Anh vì có tư chất phàm thể thượng phẩm nên được chính thức bá nhập vào Thiên Nhai Các chứ không phải dựa vào thành tích xếp hạng tổng ba người lúc đó để vào đây như tên Lâm Viêm kia.

Khi đó, Lâm Thái Anh vốn đã có tu vi Tiên Thiên Cảnh sơ kỳ nên lúc đến đây nàng được thăng luôn làm đệ tử nội môn, cũng không cần tham gia cuộc kiểm tra giống như bọn người Giang Lưu Nhi.

Bây giờ, tu vi của nàng đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong, sắp sửa đột phá vào Ngự Không Cảnh.

Lâm Thái Anh nhìn cô gái đối diện mình, ánh mắt có chút thương yêu. Tính ra thì nàng phải gọi cô gái này là sư tỷ, nhưng mà thật sự nàng cảm thấy cách xưng hô đó không thích hợp mấy với thiếu nữ ngây ngô này.

“Có chuyện gì không vui hả?” - Lâm Thái Anh thấy nàng ngẩn ngơ thì hỏi.

“Không có.” - Tô Phi ậm ậm đáp.

“Vậy sao mặt người lại ngơ ngẩn thế kia?”

Tô Phi đưa tay sờ sờ mặt một lúc rồi nói:

“Ta thấy nhớ Niệm Từ.”

Hắn đã xuống núi ba tháng rồi. Thật sự là có chút nhớ hắn nga.

Tô Phi nói thầm.

...

Trong một sơn động vô danh của Tùng Nguyệt Lâm, một thiếu niên đang ngồi nhắm mắt tu luyện.

Một đổi khá lâu, thiếu niên mở mắt, miệng lẩm bẩm:

“Vẫn kém một chút.”

Thiếu niên chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã tu luyện ở đây được gần bốn tháng rồi. Tu vi của hắn cũng đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ, thiếu một chút là có thể đột phá đến Hắc Cảnh đỉnh phong.

Giang Lưu Nhi khê liếc nhìn huyết trì đã khô cạn từ lâu, có chút trầm tư. Thật sự hắn hơi lo lắng về việc dùng ma khí để tu luyện thể này.

“Nghiệt.”

“Chuyện gì?”

“Linh hồn ngươi đã khôi phục tới đâu rồi?” - Giang Lưu Nhi hỏi.

“Vẫn chưa thể khống chế Thiên Oán.”

Giọng Nghiệt đều đều đáp.

Giang Lưu Nhi cũng không thấy ngoài ý muốn. Sức mạnh của Nghiệt khi còn tại tầng trời thứ mười ba đã ở cấp độ Phi Thiên Cảnh, dù nó chỉ là một linh hồn bị phong ấn hàng vạn năm. Một chút năng lượng của huyết trì chỉ e là không thấm vào đâu đối với nó.

Một lát sau Nghiệt nói tiếp:

“Ngươi nên vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để chuyển hóa ma khí đi.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, lần nữa nhắm mắt tu luyện.

Bên trong Thiên Oán, một thân ảnh nhếch môi cười lạnh lẽo:

“Nếu ngươi đã vì sinh linh thiên hạ như vậy thì ta sẽ khiến ngươi dùng chính đôi tay mình giết chết sinh linh thiên hạ. Thú vị! Thật thú vị! Ha ha ha ha... ha ha ha ha...”

33. Chương 34: trở Về

Những điều đó Giang Lưu Nhi cũng không thấy được.

Lại ba tháng nữa trôi qua.

Số ma khí hấp thu được từ huyết trì đã bị Giang Lưu Nhi chuyển hóa toàn bộ từ lâu. Hắn rất cẩn trọng, không dám bỏ sót dù chỉ là một tia. Ít ra làm như vậy hắn sẽ thấy yên tâm hơn.

Hình dáng hắn ngoài vẻ có chút chật vật thì mọi thứ đều bình thường. Tóc cũng từ màu đỏ trở lại thành màu đen vốn có.

Về phần huyết trì, đúng như những gì hắn nghĩ. Thứ nước màu đỏ kia quả thật chính là máu, nhưng không phải máu người hay yêu thú mà là... máu của quỷ hồn.

Quỷ hồn làm sao lại có máu?

Nếu là quỹ hồn bình thường thì tất nhiên không thể nào có máu thịt được. Thế nhưng nếu là quỹ hồn đã đạt tới Chân Đan Cảnh trở lên thì lại chẳng có gì lạ, vì lúc đó chúng đã ngưng tụ được thân thể không khác biệt chút nào so với một tu sĩ nhân loại bình thường.

Khi Giang Lưu Nhi lần đầu tiên nhìn thấy mái tóc đỏ như máu của mình, lại cộng thêm ma khí nồng nặc ẩn chứa trong huyết trì thì hẳn đã chắc tới chín phần đó là máu của quỹ hồn, thứ mà khi còn ở tầng trời thứ mười ba hẳn đã giết qua không ít.

Nhưng dùng máu của quỹ hồn để tu luyện?

Đó là điều mà chưa bao giờ Giang Lưu Nhi nghĩ đến, cho đến lúc Nghiệt nói nó có thể giúp hắn bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ.

Đúng là trời thích trêu người. Thứ mà trước kia hắn thấy chán ghét và ghê tởm thì nay lại phải cần đến nó để đột phá tu vi.

Hắn cười có chút như đang tự mai mỉa mình.

Qua một lúc lâu, Giang Lưu Nhi đứng dậy rời khỏi hang động. Trong lúc đi ra, hắn nhìn thấy xác của con yêu thú lông lá từng suýt chút nữa lấy mạng hắn. Cạnh đó, gốc cây với hình thù bộ xương kỳ quái cũng gãy rạp và bị chôn vùi dưới lớp đất đá.

Hắn đoán gốc cây kia chắc chỉ là một loại quả dại bình thường do hút được máu trong huyết trì mà xảy ra dị biến. Còn về yêu thú lông lá thì chắc có lẽ là con đầu đàn của bầy Song Thủ Ma Viên, sau khi ăn phải quả cây kia hoặc đã uống máu trong huyết trì, bị ma khí biến đổi khiến hung tính bạo phát mà giết hết những con Song Thủ Ma Viên trong bầy.

Giang Lưu Nhi nhìn xác của bầy Song Thủ Ma Viên, có chút tiếc nuối. Chúng đều đã bị thổi rửa, chẳng còn được mấy phần nguyên vẹn.

Toàn bộ đều là yêu thú cấp năm.

Nếu có thể đem về cống hiến cho môn phái thì chắc là đổi được không ít điểm tích lũy. Túi trớ vật mà hắn dùng để đựng sáu quả tim của Song Thủ Ma Viên cũng đã bị xé rách khi đánh nhau với con đầu đàn dị biến kia rồi.

Còn tại sao trước đó nữa hắn không đem bỏ vào giới chỉ không gian thì là vì... có muốn cũng không được.

Trên tay hắn đúng là vẫn còn đeo một không gian giới chỉ, cũng là giới chỉ hắn thường dùng khi còn ở tầng trời thứ mười ba. Nhưng mà phải có tu vi Thần Thông Cảnh trở lên mới có thể mở được.

Giới chỉ không gian được chế tạo từ các loại linh thạch ẩn chứa không gian là Không linh thạch, Huyền linh thạch, Hư linh thạch và Chân linh thạch. Tùy vào phẩm chất của linh thạch được chế tạo mà giới chỉ không gian phân ra làm phạm cấp, linh cấp, thánh cấp và tiên cấp. Trong đó, mỗi cấp lại có hạ, trung, thượng và cực phẩm.

Đại đa số giới chỉ đều được tạo ra từ Không linh thạch – loại thấp kém nhất trong các không gian linh thạch. Loại giới chỉ này thì chỉ cần có tu vi Tiên Thiên Cảnh là có thể sử dụng. Còn đối với giới chỉ được luyện chế từ Huyền linh thạch, tức linh cấp giới chỉ thì ít nhất phải có tu vi Thần Thông Cảnh mới dùng được. Về phần thánh cấp giới chỉ thì cực kỳ hiếm hoi, còn tiên cấp giới chỉ thì chỉ có trên thượng thập thiên – thế giới của tiên nhân.

Lúc trước, cho dù Giang Lưu Nhi là cường giả Vũ Hóa Cảnh cũng chỉ có được giới chỉ không gian linh cấp thượng phẩm mà thôi, đủ thấy thánh cấp là cỡ nào trân quý chứ đừng nói gì đến tiên cấp.

Cũng giống như tất cả các loại pháp khí khác, từ linh cấp trở lên thì bên trong giới chỉ có xác suất cực nhỏ sản sinh ra khí linh. Nếu như tu sĩ may mắn có được một giới chỉ có khí linh thì chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là có thể thông qua khí linh để sử dụng mà không bị hạn chế về điều kiện tu vi.

Chẳng hạn như một tu sĩ chỉ có tu vi Phạm Thai Cảnh nhưng lại có một linh cấp giới chỉ có khí linh và đã tiến hành nhận chủ thì tu sĩ đó vẫn sử dụng được linh cấp giới chỉ kia.

Thế nhưng Giang Lưu Nhi cũng không có may mắn như vậy. Không gian giới chỉ của hắn chỉ là loại bình thường không hề có khí linh. Vì vậy, chỉ khi nào đạt tới cấp bậc tương đương Thần Thông Cảnh hắn mới sử dụng được.

Giang Lưu Nhi nhìn xác của những yêu thú một lúc, chợt dùng tay vỗ vào trán, lắc đầu tự giễu:

“Giang Lưu Nhi à Giang Lưu Nhi! Giờ ngươi đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ rồi còn cần dùng những con Song Thủ Ma Viên này để đổi chút ít linh thạch, linh dược cấp thấp sao?”

Xem ra hắn có chút bị ảnh hưởng lối suy nghĩ của một đệ tử cấp thấp rồi.

Lắc lắc đầu như để xua những suy nghĩ đó đi, hắn ra khỏi hang động.

...

Trong một gian phòng nhỏ nhả, một mỹ phụ đang ngồi, có chút cau mày.

“Ẩn Minh. Thật sự không có chút dấu tích nào của Niệm Từ sao?”

“Các chủ thứ tội. Là thuộc hạ vô năng.” - Ẩn Minh hơi khom người nói.

Mỹ phụ khẽ lắc đầu:

“Cũng không thể trách người. Với tu vi Ngự Không Cảnh đỉnh phong của ngươi mà vẫn để mất dấu nó thì dù phái người khác giám sát kết quả cũng vậy thôi.”

Ngừng một đổi, mỹ phụ lẩm bẩm như chỉ để nói với mình:

“Nó đã mất tích hơn nửa năm rồi. Chỉ sợ là đã có chuyện...” - Tới đó nàng không nói thêm nữa.

...

Ở một góc khác của Thiên Nhai Các...

Tô Phi đang ngồi trước hành lang, tay cầm một bông hoa, vừa ngắt từng cánh hoa vừa đếm. Trước mặt nàng, đã có không ít những bông hoa bị ngắt trụ cánh nằm ngổn ngang trên đất.

“Người đang làm gì vậy?”

Bỗng giọng một cô gái vang lên.

“Ta đang đếm hoa.” - Tô Phi cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ngắt những cánh hoa.

Lâm Thái Anh bước tới gần, ngồi xuống bên cạnh.

Gần đây cô gái này có vẻ ít huyên náo hơn trước. Nàng nghĩ.

“Người đếm hoa làm gì?”

“Ta cũng không biết.”

Lâm Thái Anh khẽ lắc đầu, đang định nói gì thì từ ngoài, một cô gái chạy vào, bộ dáng có chút gấp gáp.

“Tô sư tỷ! Tô sư tỷ!”

“Trúc Ngọc. Người kêu ta làm gì?” - Tô Phi nhìn cô gái mới chạy vào hỏi.

Cô gái được gọi Trúc Ngọc đáp vội:

“Không phải sư tỷ dặn chúng ta khi nào thấy Niệm Từ sư huynh trở về thì phải lập tức thông báo cho sư tỷ sao?”

Tô Phi nghe vậy thì mắt sáng lên, vứt luôn bông hoa đang cầm, bật dậy hỏi:

“Niệm Từ hắn về rồi hả?”

Trúc Ngọc gật gật đầu, sau đó chợt nói: “Nhưng mà...”

Không đợi nàng kịp nói hết, Tô Phi đã chạy vèo ra ngoài.

Trước cửa lớn của Thiên Nhai Các, một thiếu niên đang bước vào.

Thiếu niên mặc một bộ đồ khá rách nát, tóc mất trật tự, mặt đầy bụi bẩn, một bên mắt được bịt kín bằng một miếng vải dính đầy máu hệt như quần áo hắn đang mặc. Trông hắn như thể chui ra từ một ao máu nào đó. Mà thật sự thì đúng là hắn chui ra từ ao máu thật.

Giang Lưu Nhi bình thản bước đi, mặc những lời xì xào bàn tán của những đệ tử xung quanh.

“Này! Đó là ai vậy? Trông hắn thật đáng sợ!” - Giọng một tên đệ tử nào đó nói.

“Người không biết sao? Hình dáng hơi khác nhưng mà ta dám chắc là hắn. Hắn là một trong hai người có được trung phẩm linh thể của Thiên Nhai Các chúng ta – Niệm Từ.” - Một tên đệ tử khác trả lời.

“Cái gì? Người nói hắn chính là Niệm Từ? Sao ta cảm thấy không giống với lời kể của các vị sư đệ nhỉ?”

“Tránh ra! Tránh ra!”

Giữa lúc mọi người đang xô xao thì một thiếu nữ vừa lao về phía này vừa hô to.

Sau khi lách qua các đệ tử trước mặt, Tô Phi đảo mắt một lượt tìm kiếm. Thấy Trúc Ngọc và Lâm Thái Anh chạy tới, nàng nhìn Trúc Ngọc có chút không vui nói:

“Trúc Ngọc. Người gạt ta. Làm gì có Niệm Từ nào chứ?”

Trúc Ngọc kè sát Tô Phi, vừa nói vừa đưa mắt về phía huyết y thiếu niên:

“Đằng kia. Người đó chính là Niệm Từ sư huynh.”

Tô Phi nhìn theo ánh mắt nàng. Sau đó, như để nhìn rõ hơn, nàng tiến lại gần.

Tô Phi chăm chú nhìn gương mặt huyết y thiếu niên kia.

“Người... thật sự là Niệm Từ?” - Nàng nói với vẻ nghi hoặc.

Ta nhớ Niệm Từ có hai mắt mà. Sao người chỉ có một mắt? Nàng nghĩ thầm.

“Ừ.” - Giang Lưu Nhi nhẹ giọng đáp.

Đúng là giọng của Niệm Từ rồi.

“Nhưng mà mắt của người...?”

“Bị yêu thú làm mù.”

Giang Lưu Nhi nói rất bình thản, như thể đang kể chuyện của một kẻ xa lạ nào đó.

Nếu là tay chân gân cốt còn dễ trị một chút... Đằng này...

Trong các đệ tử, một số người khe khẽ thở dài đồng cảm, mà cũng có thể là thương hại cũng nên. Bên cạnh, vài kẻ nào đó lại có chút hả hê...

“Hic hic... hic...”

“Sao tự nhiên sư tỷ lại khóc?” - Giang Lưu Nhi thấy bỗng dưng Tô Phi đứng đó thút thít nghẹn ngào thì hỏi.

Tô Phi vừa nói vừa kéo tay áo lau nước mắt:

“Niệm Từ... hic... hic... Người thật đáng thương...”

Sau đó, chợt giọng nàng trở nên rất nghiêm túc:

“Niệm Từ! Nếu sau này có kẻ nào dám ăn hiếp người thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp người đánh bọn họ.”

Ăn hiếp hắn?

E là bây giờ cả Thiên Nhai Các này chẳng có ai đủ sức. Hắn đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ, tương đương với Thân Thông Cảnh hậu kỳ. Nhưng chiến lực của hắn thì đừng nói một mà dù là ba bốn Thân Thông Cảnh hậu kỳ hắn cũng dễ dàng giết chết.

Có lẽ... cũng đến lúc hấn rời khỏi đây rồi.

Lát sau... Mọi người đều tản đi. Tô Phỉ thì theo Giang Lưu Nhi về phòng hấn, mặc kệ hấn có nguyện ý hay không.

Từ một góc tường hẹp, một cô gái mặc bộ đồ trắng tao nhã dõi mắt nhìn theo bóng lưng Giang Lưu Nhi.

Khóe mắt nàng có gì đó ướt ướt, tựa như mặt hồ vốn yên tĩnh bỗng dưng dao động vì một cơn gió...

34. Chương 35: mê

Sau khi theo Giang Lưu Nhi về phòng, Tô Phỉ kêu người thay nước để hấn tắm, còn nàng thì tự mình đi lấy một bộ y phục mới cho hấn thay. Giang Lưu Nhi thay xong, nàng lại gọi người mang đồ ăn cho hấn. Nếu như thế thì cũng thôi, đằng này nàng còn tự mình gấp và bảo hấn:

“Niệm Từ. Người há miệng ra!”

“Su tử. Hay là để ta tự gấp đi!”

“Mắt người như vậy sao mà gấp được. Để ta gấp cho... Nào! Người há miệng ra... Há miệng ra mới ăn được chứ... Niệm Từ...”

Ta cũng đâu phải là bị mù cả hai mắt.

Giang Lưu Nhi buồn bực nói thảm. Nhưng rồi cuối cùng hấn cũng chịu há miệng. Có lẽ hấn không nỡ từ chối lòng tốt của cô gái thiện lương ngây ngô này.

Phải mất cả buổi Giang Lưu Nhi mới “mời” được vị sư tử này về. Nếu không hấn thật không biết mình sẽ bị nàng coi thành thứ gì mà chăm sóc nữa.

“Cốc cốc”

Bên ngoài vang lên tiếng ai đó gõ cửa.

“Các chủ muốn gặp người.” - Khi cửa vừa mở thì một nam tử lên tiếng.

Không đợi Giang Lưu Nhi nói gì thì hấn đã xoay người đi.

Giang Lưu Nhi im lặng đi theo sau nam tử kia. Hấn cũng không lạ gì người này. Y chính là người vẫn thường hay giám sát hấn.

Hai người đi được gần mười lăm phút thì đến một biệt viện khá trang nhã. Trước một căn phòng, nam tử kia hướng bên trong báo cáo:

“Bẩm các chủ. Người đã dẫn tới.”

“Cho hấn vào đi.”

Khi Giang Lưu Nhi đẩy cửa bước vào, đập vào mắt hấn là thân ảnh một thiếu phụ còn khá trẻ, có vài nét quen thuộc.

Thiếu phụ chính là thân mẫu của Tô Phỉ và Tô Vân Chi, đồng thời cũng là các chủ của Thiên Nhai Các hiện giờ.

“Đệ tử tham kiến các chủ.” - Giang Lưu Nhi nhẹ cúi đầu thi lễ.

Mỹ phụ kia nhìn hấn một cách chăm chú. Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp mặt hấn. Chợt nàng hỏi:

“Mắt người là do yêu thú gây ra sao?”

“Vâng.” - Giang Lưu Nhi bình thản trả lời.

Mỹ phụ nhẹ gật đầu, sau đó lại hỏi:

“Có biết tại sao ta gọi người tới đây không?”

“Không biết.” - Giang Lưu Nhi đáp ngắn gọn.

Mỹ phụ cũng không tỏ vẻ gì phật ý. Trầm ngâm một chút, sắc mặt nàng nghiêm túc hơn:

“Người thấy Thiên Nhai Các thế nào?”

“Là một nơi không tồi.”

“Vậy có muốn biết thêm về Thiên Nhai Các không? Ta có thể kể cho người một chút.”

Giang Lưu Nhi nhìn nàng trong chốc lát, khẽ lắc đầu nói:

“Đa tạ ý tốt của các chủ. Nhưng Niệm Từ chỉ là một nội môn đệ tử, không biết sẽ tốt hơn.”

Trong mắt mỹ phụ có chút như thả lỏng, lại có chút như tiếc nuối. Nàng nhìn thiếu niên đối diện, hồi lâu mới bảo hắn:

“Được rồi. Người trở về đi.”

Giang Lưu Nhi cúi đầu chào, xoay người bước ra ngoài.

...

Trong một mật thất của Thiên Nhai Các, một thiếu phụ đang cung kính hành lễ trước một lão nhân.

Nàng chính là mỹ phụ lúc nãy đã nói chuyện với Giang Lưu Nhi.

“Tô sư diệt. Có chuyện gì mà người lại đến đây?” - Lão nhân kia lên tiếng hỏi.

“Đệ tử có một việc muốn hỏi ý sư thúc.”

Lão nhân nghe vậy thì hơi ngoài ý muốn.

“Người nói đi. Ta cũng muốn nghe thử việc gì lại có thể khiến người tự mình tới đây hỏi.” - Lão nhân nói.

“Vâng. Sư thúc.”

Sau đó, mỹ phụ đem chuyện của Giang Lưu Nhi bẩm báo lại cho lão nhân.

“Người nói là ngay cả người cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của đệ tử tên Niệm Từ kia?”

“Vâng.” - Mỹ phụ xác định.

Khuôn mặt lão nhân bắt đầu nghiêm túc, khác hẳn bộ dáng điềm đạm lúc trước. Sau một hồi trầm tư, ông nói:

“Tu vi của người đã đạt đến Thần Thông Cảnh trung kỳ mà cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của hắn thì chỉ có hai khả năng. Hoặc là cảnh giới của hắn xấp xỉ người và có liễu tức thuật khá cao mình. Hoặc là... cảnh giới của hắn cao hơn người. Nếu là trường hợp thứ nhất thì cũng không quá đáng ngại... Còn nếu là trường hợp sau...”

Tuy lão nhân không nói hết lời nhưng mỹ phụ cũng hoàn toàn hiểu rõ những lo lắng của sư thúc mình.

“Sư thúc. Ta nghĩ chắc sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra cho Thiên Nhai Các đâu. Theo đệ tử quan sát thì Niệm Từ này cũng không phải loại người lòng dạ âm hiểm, trái lại tính tình khá ngay thẳng. Hơn nữa đệ tử cũng đã thăm dò nó. Nó vốn không có dự định sẽ ở lại Thiên Nhai Các lâu dài.” - Mỹ phụ nói ra suy nghĩ của mình.

“Chỉ mong là như vậy.” - Lão nhân lẩm bẩm.

...

Màn đêm buông xuống...

Một bóng người cô tịch ngồi dưới trăng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua khe lạy mái tóc dài của hắn. Nhưng chắc là hắn đang gửi lòng nơi nào đó nên cũng chẳng buồn để ý đến. Hắn cứ ngồi bất động như thế... một cách lặng lẽ.

Chợt hắn nghe thấy loáng thoáng những tiếng “xào xạc” từ nơi gần đó. Một bóng đen đang lao đi rất nhanh...

Từ khi bước vào Hắc Cảnh, linh giác của hắn trở nên hết sức nhạy bén. Tuy rằng bóng đen cố tránh gây ra tiếng nhưng cũng không giấu được hắn.

Hắn thấy trên vai bóng đen đang vác một người nào đó. Nhìn vóc dáng mảnh khảnh kia thì hình như là một nữ nhân. Hắn nhìn về hướng lúc này bóng đen lao ra. Nơi đó là dãy phòng khu phía tây của đệ tử nội môn.

Hắn đứng đó trầm ngâm một hồi. Cuối cùng khẽ thở dài...

...

Nơi này là một khoảng đất trống nằm sau hậu sơn của Thiên Nhai Các.

Một tên hắc y nhân đeo mặt nạ đang đứng, dưới chân, ngay trước mặt hắn, một nữ nhân đang nằm bất động. Nàng mặc một bộ đồ trắng, có gương mặt rất xinh đẹp. Nhưng lúc này gương mặt đó lại đầy lo lắng và bất an.

Tên hắc y nhân kia nhìn nàng bằng ánh mắt dâm tà, bên dưới chiếc mặt nạ, môi nhếch một nụ cười hèn mọn.

Lâm Thái Tuyết, có trách thì hãy tự trách bản thân người quá cao ngạo. Ta theo đuổi người lâu như vậy mà người ngay cả nhìn ta một chút cũng không thèm. Ta có gì không xứng với người? Tôn Ngọc ta cũng là hạ phẩm linh thể, cha ta càng là trưởng lão cao tầng của Thiên Nhai Các, hơn nữa lại là một trong ba vị cao thủ Thần Thông Cảnh... Vậy mà Lâm Thái Tuyết người lại dám xem thường ta. Đã như vậy thì người cũng đừng trách Tôn Ngọc ta không biết thương hương tiếc ngọc!

Đó là những lời trong đầu Tôn Ngọc lúc này.

Tên hắc y nhân, cũng tức Tôn Ngọc, lấy ra từ trong áo một lọ thuốc. Hắn cúi xuống, đưa tay nâng mặt Lâm Thái Tuyết lên, tách miệng nàng ra, sau đó đổ nước trong lọ thuốc kia vào.

Lâm Thái Tuyết chỉ có thể bị động “nhìn” nước thuốc kia đang chảy dần xuống họng. Cơ thể nàng vốn đã bị phong bế.

Lọ thuốc đó là một loại xuân dược cực mạnh tên là Liệt Nữ Tán. Như chính cái tên gọi thô tục của nó, Liệt Nữ Tán là thứ chuyên dùng để phá hủy trong sạch của những trung trinh liệt nữ. Dưới Thần Thông Cảnh thì không có nữ nhân nào kháng cự lại được dược lực của nó. Nếu người bị trúng Liệt Nữ Tán trong vòng một canh giờ không làm chuyện đó với nam nhân sẽ bạo thể mà chết. Tôn Ngọc hắn cũng là khó khăn lắm mới tồn trữ được một bình.

Lâm Thái Tuyết bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy nơi cổ họng, thân thể dần nóng lên...

Qua một lúc, nàng cảm thấy hai mắt mơ màng, cả người bứt rứt vô cùng khó chịu, mặt nàng đỏ hồng như máu, miệng nấc liên tục...

Xem ra thuốc đã ngấm sâu.

Tôn Ngọc nở nụ cười bỉ ổi dưới lớp mặt nạ. Trong đầu hắn lúc này vô cùng sung sướng, vô cùng khoái trá.

Lâm Thái Tuyết à Lâm Thái Tuyết! Vốn dĩ ta cũng không muốn dùng cách này để đối phó người. Nhưng mà người thật sự làm ta quá thất vọng. Người không nên trách ta mà phải tự trách bản thân mình ngu xuẩn... Người yên tâm. Ta yêu thích người như vậy, chắc chắn sau này sẽ đối xử tốt với người...

Những ý nghĩ bẩn thỉu mà hắn tự cho là đúng đó không ngừng vang vọng trong đầu. Thật kỳ lạ là hắn chẳng có lấy một chút gì thấy hổ thẹn hay tội lỗi.

Quả là phi thường!

Phải! Nếu đem so với những người có lương tri bình thường thì hẳn quả thật là phi thường!

Lâm Thái Tuyết cũng không biết mình đang tỉnh hay mê. Nàng chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng. Trong tâm trí lúc ẩn lúc hiện bóng hình một thiếu niên.

Gương mặt hắn mờ dần, đôi mắt vô hồn. Ngày qua ngày lặng lẽ đứng gác trước biệt viện của nàng.

Chợt thân ảnh hắn biến mất...

Khi lần nữa xuất hiện thì trên mặt hắn đã không còn sự vô hồn trong đôi mắt. Có chăng chỉ là một cơn mưa mịn màng, mặt đấng. Không biết là mưa hay nước mắt đang rơi xuống...

Sau đó hình ảnh lại tan đi...

Lại lần nữa xuất hiện...

Nhưng khi trông thấy thì nàng chợt sợ hãi mặc dù nó chẳng có chút nào đáng sợ.

Đó là một gương mặt tuấn mỹ, đậm mạc... Một mái tóc dài tùy ý buộc sau lưng và một đôi mắt như mặt hồ tĩnh lặng, đôi mắt như chẳng bao giờ có thể dung nạp thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Khi thân ảnh đó mở miệng thì nàng chỉ muốn chạy trốn đi. Nàng không muốn nghe. Nàng thật sự không muốn phải nghe câu nói đó thêm một lần nào nữa.

Một vệt nước mắt chảy xuống trên gương mặt kiều diễm của Lâm Thái Tuyết.

Tôn Ngọc cười khuấy, kéo mặt nạ lên một chút, phần dưới khuôn mặt lộ ra, sau đó đưa tay nâng cằm nàng lên, miệng cúi xuống...

35. Chương 36: một Giác Xuân Mộng

Khi môi hắn sắp chạm vào đôi môi mềm mại như cánh đào của Lâm Thái Tuyết thì chợt khựng lại. Hắn không tiếp tục cúi xuống mà cũng chẳng ngẩng đầu lên, cứ bất động như thế.

Không phải Tôn Ngọc không muốn động mà thật sự hắn không thể động. Có thứ lực lượng vô hình nào đó đang nắm chặt lấy hắn.

Bỗng cả người Tôn Ngọc bị nhấc lên, sau một tiếng “vút” thì hắn thấy mình đang lao về một gốc cây to.

“Bịch”

Thứ gì đó vừa rớt xuống đất.

Tôn Ngọc bò dậy, miệng nở ra một ngụm máu. Đôi tay đang vịn vào gốc cây của hắn có chút run nhè nhẹ.

Hắn sợ hãi!

Hắn đã đạt đến cảnh giới Ngự Không Cảnh hậu kỳ nhưng lại không có chút sức phản kháng nào. Thậm chí ngay cả kẻ địch là ai hắn cũng không biết.

Đối phương tuyệt đối là cường giả Thần Thông Cảnh trở lên!

Trước mặt loại cao thủ này thì Tôn Ngọc hẳn chẳng khác nào con kiến tùy thời đều có thể bị giẫm đạp. Hắn đứng đó chẳng dám nhúc nhích. Còn chạy trốn? Nếu đối phương muốn giết hắn thì hẳn có thể chạy được sao?

Nếu để cho các đệ tử của Thiên Nhai Các nhìn thấy bộ dáng lúc này của hắn chắc họ sẽ không thể nào tin nổi đây là vị sư huynh phong độ, hào hoa thường ngày mà họ biết.

Nhưng tiếc là không có đệ tử nào ở đây. Người duy nhất là Lâm Thái Tuyết thì lại đang nửa tỉnh nửa mê, mà cho dù có hoàn toàn tỉnh táo đi chăng nữa nàng cũng sẽ chẳng quá lưu tâm làm gì. Ngay từ đầu trong mắt nàng, Tôn Ngọc hẳn đã chẳng là gì cả rồi.

Đứng im một lúc, Tôn Ngọc không thấy động tĩnh gì thì bắt đầu nhúc nhích từng bước.

Một bước... Hai bước... Ba bước...

Mỗi một bước thì tim hẳn lại đập mạnh lên một lần.

Hắn sợ đối phương bất thành linh ra tay!

Đã đi ra được tầm khoảng chục bước chân, thấy không sao, Tôn Ngọc dùng tốc độ nhanh nhất có thể phóng vút đi. Còn về Lâm Thái Tuyết đang nằm kia thì hẳn sớm đã ném ra sau đầu từ lâu rồi. Giờ phút này hẳn chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là... chạy.

Và thật sự là hẳn đã chạy khá nhanh.

Với tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ của hẳn mà có thể có được tốc độ không kém gì Thần Thông cảnh sơ kỳ, Giang Lưu Nhi cũng thấy có chút bội phục. Dĩ nhiên là theo một nghĩa khác.

Từ sau một gốc cây, Giang Lưu Nhi tiến lại gần cô gái đang nằm trên đất kia.

Đôi mắt nàng nhắm nghiền, mặt hồng như gấc, mũi và miệng thở mạnh những hơi nóng rực.

Giang Lưu Nhi có chút cau mày, hẳn biết nàng đã bị trúng xuân dược từ trước khi hẳn dùng linh lực đánh bay tên kia. Linh giác của hẳn rất nhạy.

Vì thế cho nên lúc nãy hẳn cũng chẳng hỏi tên kia thuốc giải mà để hẳn đi.

Xuân dược không có thuốc giải!

Với tình trạng hiện tại của Lâm Thái Tuyết thì có lẽ không tới một canh giờ nữa nàng chắc chắn sẽ chết.

Cứu hay không cứu?

Hay là ta tìm một nam đệ tử khác tới cứu nàng? Giang Lưu Nhi tự hỏi.

Nhưng rồi sau đó lại lắc đầu.

Nàng ta chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng nếu để hẳn cứu nàng liệu nàng có nguyện ý không?

Hắn không biết được.

Cứ thế, hẳn vừa nhìn nàng vừa miên man suy nghĩ. Có lúc hẳn gần như đã quyết tâm cứu nàng nhưng rồi lại bỏ đi ý nghĩ đó. Cũng có lúc hẳn nghĩ hay là hẳn dùng một kiếm giết chết nàng đi nhưng sau đó hẳn lại không thể xuống tay...

Cứu hay không cứu?

...

Giết hay không giết?

Hắn bắt đầu thấy cái được gọi là tuyệt thế thiên tài gì đó lúc này lại không đủ dùng.

Đã qua hơn nửa canh giờ, thời gian còn lại không nhiều.

Giang Lưu Nhi thở dài, lẩm bẩm:

“Nếu hôm đó không có người có thể ta đã bị đánh chết bên đường... Coi như ta trả lại ân tình cho người đi.”

Hắn cúi xuống bồng Lâm Thái Tuyết lên, đi về một góc vắng vẻ hiếm người lui tới trong rừng, đó là nơi hẳn vẫn thường bí mật ra luyện công...

...

Từ lúc được Giang Lưu Nhi bồng lên cho đến khi hấn đặt nàng xuống đất, Lâm Thái Tuyết đều chẳng phản ứng gì mặc dù hấn đã phá giải phong bế của nàng. Tuy người nàng mỗi lúc một nóng, vô cùng bứt rứt khó chịu nhưng nàng cũng chỉ cắn chặt răng, mà có lẽ đó cũng là điều duy nhất nàng làm được lúc này.

Giang Lưu Nhi đưa tay về phía thắt lưng Lâm Thái Tuyết, sau đó mở ra. Tiếp đến, hấn vén lớp áo trắng bên ngoài nàng qua hai bên...

Trên mình Lâm Thái Tuyết hiện giờ chỉ còn mỗi một chiếc “cắm dương” (quần lót bằng gấm) và một chiếc “bích la nhu” (áo lót bằng lụa màu xanh biếc).

Giang Lưu Nhi tiếp tục đưa tay về chiếc bích la nhu mỏng manh kia. Khi sắp chạm vào thì tay hấn chợt dừng lại một đổi, sau đó thì lại rút về.

Hành động khó hiểu đó cứ lặp lại ba, bốn lần như thế.

Chẳng biết qua bao lâu, hấn cố hít sâu lần nữa, đưa tay tháo chiếc bích la nhu xuống.

“Phù...”

Giang Lưu Nhi thở ra một hơi như vừa vật lộn với yêu thú xong. Hấn thề đây là lần đầu tiên tay hấn chạm vào chiếc áo nhỏ nhắn kia. Cũng là lần đầu tiên hấn tháo nó xuống từ trên người một cô gái. Nếu để cho những người của cửa tầng trời thứ mười ba biết một nhân vật truyền kỳ Giang Lưu Nhi hấn lại vì tháo một chiếc áo lót phụ nữ mà thở dốc chắc sẽ cười đến rụng răng mất.

Hấn nhìn Lâm Thái Tuyết. Thân hình nàng, nơi vừa bạo lộ trong không khí kia có chút run nhè nhẹ.

Chắc là nàng bị lạnh. Hấn nói thềm một câu.

Giang Lưu Nhi tiếp tục nhìn xuống dưới, nơi đó còn lại duy nhất một chiếc cắm dương, cũng là mảnh vải che thân cuối cùng của thiếu nữ.

Hấn khấn trương đưa tay tới gần... Nhưng cũng giống như lúc tháo chiếc bích la nhu ban nãy, sau bốn năm lần tay hấn vẫn chưa chạm được vào nó.

Mặt Giang Lưu Nhi lúc này cau có đến vô cùng khó coi. Vừa bất đắc dĩ, vừa khấn trương lại có chút bực bội tức giận.

Hấn đường đường từng là một đời cường giả, tung hoành cả Nam Bộ Thần Châu của tầng trời thứ mười ba được người người ngưỡng vọng mà nay lại làm không nổi một việc mà nam nhân nào cũng có thể làm...

Hấn bắt đầu có chút hối hận khi quyết định cứu nàng.

“Giang Lưu Nhi à Giang Lưu Nhi! Người dù sao cũng là một nam tử hán, người sợ cái gì. Cũng đâu phải là người cường bức nàng... Người là vì cứu người...” - Giang Lưu Nhi lẩm bẩm nói để thuyết phục bản thân, mà có lẽ cũng là để lấy thêm dũng khí.

Hấn chưa bao giờ cần nhiều dũng khí đến thế này, kể cả khi đối mặt với bọn tà ma ngoại đạo hay những yêu thú đáng sợ nhất.

Một lần nữa Giang Lưu Nhi đưa tay ra, lần này cuối cùng hấn cũng chạm được vào nó. Hấn dùng sức kéo mạnh xuống.

“Soạt”

Trên người Lâm Thái Tuyết đã không còn mảnh vải che thân, cả cơ thể mỹ diệu bạo lộ hoàn toàn trước mắt Giang Lưu Nhi.

Không phải hấn chưa từng nhìn thấy thân thể nữ nhân nào. Trước kia, khi đuổi giết bọn ma nhân tà đạo, có không ít lần hấn bị những nữ nhân dùng thân thể câu dẫn. Nhưng trong lòng hấn từ đầu vốn luôn phản cảm và căm ghét chúng, cũng thấy ghê tởm với những việc chúng làm thì làm sao có thể có chút hứng thú nào với chúng được.

Nhưng mà cô gái đang ở trước mắt hắn cũng không phải cái gì tà đạo ma nhân, càng không phải loại nữ nhân phóng đảng chuyên thái dương bỏ âm gì đó. Ngược lại, nàng là một cô gái xinh đẹp biết tự trọng. Hơn nữa không phải nàng đang câu dẫn hắn mà là chính hắn đã lọt trần nàng.

Giang Lưu Nhi cảm giác thấy cơ thể Lâm Thái Tuyết hình như vừa run rẩy một chút. Hắn ngồi đơ ra đó nhìn nàng...

Thời gian trôi qua chậm rãi...

Đã sắp hết một canh giờ rồi. Gương mặt Lâm Thái Tuyết dần bắt đầu hiện lên những nét thống khổ, trên trán mồ hôi vã ra mỗi lúc một nhiều. Cuối cùng nàng nằm co rút lại, cả người run lên, miệng nấc những tiếng vô nghĩa dù đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Nàng không mở mắt ra có thể là vì nàng chẳng còn sức, có thể vì đã mê man, cũng có lẽ nàng muốn trốn tránh phải nhìn điều gì.

Liệt Nữ Tán khiến cho dù là trung trình liệt nữ cũng sẽ biến thành dâm oa đảng phụ, dưới Thần Thông Cảnh không ai có thể kháng cự lại được. Lâm Thái Tuyết hiện giờ đã mê man, dù miệng phát ra những âm thanh “ừm... ừm” vô nghĩa nhưng cũng chỉ nằm co mình lại, có thể thấy trong tiềm thức nàng vẫn một mực giữ gìn thân thể trong sạch.

Giang Lưu Nhi biết nếu còn không cứu Lâm Thái Tuyết thì chắc chắn nàng sẽ chết.

Hắn cúi xuống, khẽ gọi:

“Lâm Thái Tuyết.” - Đây hình như cũng là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng thì phải.

Thấy nàng vẫn chẳng phản ứng gì, Giang Lưu Nhi có chút không biết làm sao. Hắn nhỏ giọng lần nữa lên tiếng:

“Ta là Niệm Từ... Ta...”

Chưa kịp nói hết câu, hắn đã bị người nhanh như chớp ôm chặt lấy, vật ngã xuống đất. Sau đó, người kia nằm lên mình hắn, tay sờ loạn xạ, miệng không ngừng hôn khắp nơi trên mặt hắn.

Suy nghĩ của Giang Lưu Nhi đình chỉ hoạt động trong thoáng chốc. Khi hắn kịp phản ứng thì áo ngoài của mình đã bị Lâm Thái Tuyết xé nát. Hắn đưa tay nắm lấy eo nàng định đẩy ra theo bản năng thì hai tay bị tay nàng giữ chặt lại. Nàng hôn trên mặt, trườn xuống cổ, rồi ngực...

Ý chí của Lâm Thái Tuyết đã hoàn toàn sụp đổ khi nghe cái tên “Niệm Từ” kia. Có lẽ từ sâu trong tiềm thức, nàng cũng không chống cự việc cùng với hắn...

Liên tiếp những tiếng “rẹt rẹt” vang lên. Quần áo trên người Giang Lưu Nhi nhanh chóng nát vụn dưới tay Lâm Thái Tuyết.

Nhìn cô gái đang trong mê loạn trên người, Giang Lưu Nhi khẽ thở dài, xoay người đẩy ngã nàng xuống dưới. Hắn bắt đầu đáp lại những nụ hôn của nàng...

Trên bầu trời, trăng đã ẩn nấp sau những đám mây đen.

Một đêm tình mê...

...

Sáng sớm... Nơi cuối chân trời, những rặng mây màu đỏ, cam lơ lửng...

Lại qua thêm một lúc, khi mặt trời nhô lên cao, những vệt nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên mặt cô gái nào đó đang say ngủ.

Lâm Thái Tuyết hơi cau mày, khe khẽ mở mắt. Đêm qua nàng vừa có một giấc xuân mộng. Trong giấc mộng ấy, nàng đã cùng hắn...

“Ừm...”

Nàng phát ra một tiếng rên nhẹ khi ngồi dậy.

Đau...

Nàng vội nhìn người mình. Toàn thân không một mảnh vải. Dưới chân, trên chiếc áo trắng tinh nàng thường mặc, một vài vết máu loang lổ. Như những cánh hoa đào nở rộ...

Nàng ngồi im lặng, có chút thất thần.

Không phải mộng... Nàng thật sự đã cùng hắn...

Phải rồi, hắn...

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Hắn không có ở đây? Vì sao?

Không biết qua bao lâu, Lâm Thái Tuyết mặc y phục vào, rời đi với bộ dáng như kẻ mất hồn lạc phách.

Từ sau một gốc cây gần đó, Giang Lưu Nhi nhìn theo người con gái đã cùng hắn một đêm ái ân, người phụ nữ đầu tiên của hắn...

36. Chương 37: rời Đi (1)

Trên con đường nối liền tới hậu sơn, một thiếu niên chậm rãi bước đi...

Hắn mặc một bộ đồ màu trắng, mắt trái được bịt kín bởi một miếng vải cũng trắng nốt. Khuôn mặt anh tuấn miên man bất định.

Giang Lưu Nhi lắc nhẹ đầu. Hắn vốn định hôm nay sẽ rời đi, nhưng không ngờ tối qua lại xảy ra chuyện đó với Lâm Thái Tuyết. Hắn càng không muốn dính líu gì thì lại càng bị buộc vào.

Thiên thật là biết trêu ngươi.

“Ngươi có định tham gia thi đấu vào ba ngày sau không?” - Giọng một đệ tử nào đó hỏi.

“Đương nhiên là phải tham gia rồi. Ta nghe nói phần thưởng lần này khá lớn.” - Một đệ tử khác đáp lại.

“Thôi đừng nằm mơ nữa. Phần thưởng có lớn hơn cũng không tới lượt chúng ta... Ta tham gia cốt là để học hỏi thôi.”

“Ừ... Ngươi nói đúng.”

...

Xung quanh mình, Giang Lưu Nhi nghe đầy những lời bàn tán về thi đấu gì đó. Nhưng hắn cũng không để ý làm gì mà tiếp tục bước đi.

Khi về đến phòng, một cô gái đã ở bên trong. Trông thấy Giang Lưu Nhi, nàng chạy ra đón.

“Niệm Từ! Ngươi không ở nhà nghỉ ngơi mà chạy ra ngoài làm gì? Mau vào nhà nhanh lên!” - Tô Phi vừa kéo tay hắn vừa nói.

Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ:

“Sư tỷ. Ngươi không cần phải tới đây chăm sóc ta nữa đâu! Vết thương trên người ta đã khỏi rồi.”

“Nhưng mà ta muốn chăm sóc cho ngươi.”

Mắt trái của ngươi bị mù rồi. Nếu như ta không thường xuyên tới đây, có một mình rồi ngươi nghĩ quẩn thì sao?

Tô Phi nghĩ thầm.

Nàng cảm thấy hấn vốn xinh đẹp như vậy giờ lại bị mù một con mắt, chắc chắn trong lòng hấn rất tổn thương, vì vậy mà nàng phải ở bên cạnh hấn.

Giang Lưu Nhi cũng không biết được suy nghĩ của nàng. Nhưng mà hấn thật sự không nguyện ý bị nàng chăm sóc như trẻ con thế này. Còn đuổi nàng đi thì hấn không đành, dù sao nàng cũng là vì lo cho hấn.

Thôi thì cố chịu hết hôm nay vậy...

Đêm đó...

Giang Lưu Nhi đứng trước dãy phòng phía tây, ngập ngừng hồi lâu. Hấn đã quyết định ngày mai sẽ rời khỏi, vì vậy, hấn muốn đến đây nhìn nàng một chút. Thế nhưng khi đã sắp đến phòng nàng thì hấn do dự. Hấn cứ đứng thế một lúc lâu... Cuối cùng, hấn cũng không bước vào mà quay về.

Gặp rồi thì sao đây?

Hấn không biết phải nói gì với nàng cả.

Nếu gặp mặt chỉ là để chia ly thì thôi thà rằng chẳng gặp còn hơn.

Giang Lưu Nhi quay về với tâm trạng có chút phiền muộn. Đang đi, chợt hấn thấy một vệt đen bay về phía hậu sơn với tốc độ rất nhanh.

Thần Thông Cảnh cao thủ!

Tại sao một Thần Thông Cảnh cao thủ lại đến hậu sơn của Thiên Nhai Các?

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc. Hấn lặng lẽ bám theo.

Vệt đen kia dừng lại ở khu đất trống hôm trước Lâm Thái Tuyết bị bắt đến. Ở chỗ này có một người đang đứng đợi.

Tôn Ngọc?

Tại sao hấn lại ở đây? Hấn có quan hệ gì với người áo đen mới tới.

Cũng không để cho Giang Lưu Nhi nghi hoặc quá lâu. Tôn Ngọc bước lại gần người áo đen nhỏ giọng nói:

“Phụ thân. Người đã tới.”

Tên áo đen gật đầu, sau đó hỏi:

“Con nói chính là chỗ này?”

Tôn Ngọc vội lên tiếng xác nhận:

“Vâng. Thưa phụ thân.”

Tên áo đen, cũng tức phụ thân Tôn Ngọc – Tôn Kiên – sau khi xem xét một hồi, quay lại hỏi con trai mình:

“Lúc đó con hoàn toàn không cảm nhận được một chút khí tức nào của đối phương sao?”

Tôn Ngọc gật đầu khẳng định.

Tôn Kiên cau mày, vừa rồi hấn cũng không thăm dò được gì. Nếu đúng như những gì con trai ông nói thì chắc chắn tu vi của đối phương không thấp hơn mình. Thậm chí... e là còn cao hơn.

“Ta đã căn dặn con tìm cách biến Lâm Thái Tuyết trở thành người của chúng ta. Đến giờ, con không những không lấy được lòng nó lại còn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Con nói xem ta phải trừng phạt con thế nào?” - Giọng nói của Tôn Kiên bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tôn Ngọc nghe xong thì vội quỳ xuống, nói:

“Phụ thân xin bớt giận, là con vô dụng. Xin phụ thân cho con thêm ít thời gian. Con nhất định sẽ tìm cách biến Lâm Thái Tuyết trở thành người của chúng ta.”

Hấn đúng là cũng có chút yêu thích Lâm Thái Tuyết, nhưng còn không đến nỗi phải mặt dày mày dạn theo đuổi nàng, dù sao thì ở Thiên Nhai Các này thân phận của hấn là cỡ nào cao quý, các sư muội muốn ngă

vào lòng hắn cũng không hề ít. Sở dĩ hắn phải một mực theo đuổi Lâm Thải Tuyết là vì nàng có được hạ phẩm linh thể, ngày sau nàng chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật chủ chốt của Thiên Nhai Các. Nếu có thể thu phục nàng lúc này thì thể lực của Tôn gia hắn sẽ tăng lên một bậc.

Tôn gia hắn muốn chính thức trở thành chủ nhân của Thiên Nhai Các này!

Còn về phần tên Niệm Từ kia thì Tôn Ngọc hắn chẳng muốn lôi kéo làm gì. Hắn không chấp nhận có một nam nhân nào giỏi hơn hắn tại Thiên Nhai Các trừ phụ thân hắn. Mà hình như phụ thân hắn cũng hiểu được gì đó nên cũng không hề bảo hắn lôi kéo Niệm Từ.

...

Tôn Kiên nghe Tôn Ngọc nói thì khẽ “hừ” một tiếng:

“Không cần.” - Dừng một chút, Tôn Kiên nói tiếp: “Chúng ta sẽ thay đổi kế hoạch.”

Tôn Ngọc hơi nghi hoặc nhìn phụ thân mình.

“Ồ Thiên Nhai Các này ngoài ta thì chỉ còn lại hai người có tu vi Thần Thông Cảnh. Ta đoán không lầm thì người đã ra tay với con là một trong số họ... Có lẽ bọn họ cũng đã bắt đầu để ý đến Tôn gia ta rồi. Vấn đề ta định âm thầm phát triển thể lực thêm vài năm nữa, nhưng xem ra bây giờ phải lập tức hành động.”

Tôn Kiên giải thích cho hắn.

“Phụ thân định...”

Tôn Kiên trầm ngâm một chút rồi nói:

“Ta sẽ mời Âm Cốt Lão Nhân hợp tác để đối phó với các chủ và sư thúc. Tuy sẽ phải chia cho hắn một chút lợi ích nhưng chúng ta có thể chân chính trở thành chủ nhân thật sự của Thiên Nhai Các này. Đến lúc đó, chúng ta có thể muốn làm gì thì làm, không ai có thể ngăn cản. Lại nói, vị các chủ của chúng ta vóc dáng cũng không tệ, từ lâu ta đã muốn nếm thử xem tư vị thế nào. Còn về hai đứa con gái của nàng và Lâm Thải Tuyết kia người cũng có thể tùy thích chơi đùa.”

Tôn Kiên càng nói về sau mặt càng cười đê tiện.

Đang quỳ dưới đất, Tôn Ngọc cũng cười đê tiện chẳng kém.

Đúng là cha nào thì con nấy!

Bàn tính một lúc, cha con Tôn Ngọc cuối cùng cũng rời khỏi đó. Cả hai đều không hề biết có một thân ảnh nấp gần đó cũng đang nhếch môi cười.

Cười khinh miệt!

...

Trong một gian phòng nằm ở phía tây Thiên Nhai Các, một thiếu nữ áo trắng ngồi trên giường, bộ dáng thần thờ.

“Cốc cốc...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thiếu nữ áo trắng vẫn không nhúc nhích.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên.

Thiếu nữ vẫn ngồi im lặng trên giường.

Có tiếng ai đó gọi...

Thiếu nữ chẳng đáp. Mà cũng không biết là nàng có nghe không.

Một bàn tay hươu hươu trước mặt, sau đó có tiếng ai gọi:

“Thải Tuyết!... Thải Tuyết!...”

Nàng bừng tỉnh, vội ngẩng đầu lên. Đối diện là một cô gái với khuôn mặt tràn đầy anh khí.

“Thái Anh. Người gọi ta có chuyện gì không?” - Lâm Thải Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Lâm Thái Anh có chút cau mày nói:

“Thải Tuyết. Người không có chuyện gì đấy chứ?”

Lúc này nàng đã đứng bên ngoài gõ cửa hai ba lần vẫn không thấy Lâm Thải Tuyết trả lời. Lâm Thái Anh tưởng rằng nàng không có trong phòng nên định rời đi. Thế nhưng khi ngang qua cửa sổ, nàng lại thấy Lâm Thải Tuyết đang ngồi trên giường với dáng vẻ như người mất hồn. Vì vậy, nàng mới vào xem.

Như không nhận thấy sự lo lắng của Lâm Thái Anh, Lâm Thải Tuyết đều đều đáp:

“Ta không có chuyện gì cả.”

Bộ dáng thất hồn lạc phách của người thế kia mà bảo là không có chuyện gì?

Lâm Thái Anh nói thầm một câu.

“Phải rồi Thải Tuyết, người có định tham gia thi đấu lần này không?” - Lâm Thái Anh đổi chủ đề.

“Thi đấu?... Ta không muốn tham gia.”

Nhìn nàng lúc này có vẻ không muốn nói chuyện, Lâm Thái Anh nói thêm vài câu có lẽ rồi ra về.

Trong phòng, chỉ còn lại mình Lâm Thải Tuyết.

Nàng nhỏ giọng thì thào: “Thật ra trong lòng người ta là gì?”

Sau đó thì căn phòng chỉ còn lại sự im lặng.

...

Trong một quảng trường rộng lớn, hàng ngàn người đang tập trung, chia thành từng nhóm nhỏ đứng rải rác.

“Các người dự đoán thử xem năm nay ai sẽ đứng đầu nội môn?” - Một nam đệ tử nói với một vài người bên cạnh.

“Ta nghĩ chắc là Trình sư tử. Nghe nói sư tử đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong hơn nửa năm rồi.”

“Ta thì lại cho rằng Hoàng Minh sư huynh sẽ đứng đầu nội môn. Hoàng sư huynh đã tu luyện thành Ung Trảo Công, nghe nói uy lực rất đáng sợ.” - Một nữ đệ tử chen vào.

“Các người thấy Niệm Từ sư đệ thế nào?” - Một vị sư tử nào đó chợt hỏi.

“Niệm Từ sư đệ đúng là có tiến cảnh rất nhanh, ta tin chắc vài năm nữa đệ ấy sẽ là người đứng đầu nội môn, nhưng ta không nghĩ bây giờ Niệm Từ sư đệ có thể đấu lại mấy người Trình sư tử đâu.”

Một vài người cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

...

Trên đài cao của quảng trường, ngoài các chủ và mấy vị trưởng lão cao tầng thì hầu hết các trưởng lão bình thường đều có mặt.

Một vị trưởng lão trong số đó đứng ra nói:

“Mọi người im lặng!... Bây giờ ta sẽ đọc qua quy tắc và phần thưởng của lần thi đấu này...”

Theo những gì vị trưởng lão kia đọc thì phần thưởng của thi đấu lần này quả thật hết sức hấp dẫn. Giải nhất được ba ngàn hạ phẩm linh thạch, một bộ công pháp phạm cấp trung phẩm, một viên địa cấp hạ phẩm linh đan... Và điều đặc biệt là ba người đứng đầu thi đấu lần này sẽ được phép khiêu chiến một trong số những đệ tử hạch tâm. Nếu như có thể cầm cự qua mười chiêu thì sẽ được đặc cách tấn thăng làm hạch tâm đệ tử.

Đặc cách tấn thăng làm hạch tâm đệ tử?

Nghe quả thật rất tuyệt, thế nhưng mọi người đều biết nó gần như là điều không thể. Tiên Thiên Cảnh và Ngự Không Cảnh là một khoảng cách không hề nhỏ. Một hai chiêu thì còn được chứ mười chiêu thì... Có lẽ mục đích thật sự chỉ là để các đệ tử cọ sát học hỏi đi.

Hầu như mọi người đều tập trung bàn tán về phần thưởng và những ứng cử viên cho ba vị trí đầu, không ai chú ý tới trong một góc của quảng trường, một thiếu niên mặc thanh y đang chăm chú nhìn Tôn Ngọc ở phía xa, đáy mắt hàm ẩn sát cơ.

37. Chương 38: rời Đi (2)

Trước khi đi, hắn muốn giải quyết mối họa này cho Thiên Nhai Các, coi như là để báo đáp ân tình thu lưu hơn một năm qua.

Hắn... không muốn thiếu nợ.

Bên kia, vị trưởng lão nói với các đệ tử:

“Bây giờ các ngươi sẽ được chia ra tám tổ để thi đấu. Mỗi tổ sẽ chọn ra hai người mạnh nhất, tám tổ vị chi là mười sáu người. Từ mười sáu người này lại tiếp tục chọn ra ba người mạnh nhất. Còn về phần thưởng và quy tắc thi đấu thì như lúc này ta đã nói. Các ngươi còn có thắc mắc gì không?”

“Không có!” - Các đệ tử bên dưới đồng thanh hô.

“Tốt. Như vậy ta tuyên bố... Cuộc thi đấu bắt đầu.”

Trong số tám tổ được chia ra, Giang Lưu Nhi nằm ở tổ thứ sáu. Trong tổ này, có một vị sư tỷ được đa số mọi người nhận định là ứng cử viên sáng giá nhất cho giải quán quân. Tên nàng là Trình Phương.

Không có chút ngoài ý muốn, vị Trình Phương sư tỷ kia lần lượt đánh bại các đối thủ trong tổ sáu. Và hiện giờ, phía đối diện chính là đối thủ cuối cùng ở vòng này của nàng, người cũng đã không để thua trận nào. Tên hắn là Niệm Từ.

Trình Phương cũng thường nghe các tỷ muội nói về cái tên Niệm Từ này, họ đều cho rằng hắn là một thiên tài. Và với những gì hắn thể hiện từ đầu đến giờ, Trình Phương không thể không công nhận sự thật đó. Nhưng nàng cũng không cho rằng vị sư đệ mới nhập Thiên Nhai Các chưa đến hai năm kia có thể thắng được mình.

Trình Phương nhìn thiếu niên đối diện, nói:

“Niệm Từ sư đệ. Ngươi thật sự rất khá. Nhưng mà ta nghĩ nên dừng lại ở đây rồi.”

Thấy Giang Lưu Nhi không có ý trả lời, sắc mặt Trình Phương hơi khó coi. Nàng nắm chặt kiếm, lớn tiếng nói: “Sư đệ! Cẩn thận!” sau đó lao về phía đối phương.

Giang Lưu Nhi cũng không có ý định sẽ đánh lâu dài với nàng. Hắn đứng yên chờ kiếm của Trình Phương đâm tới.

“Niệm Từ sư đệ đang làm gì vậy? Sao vẫn đứng tại chỗ như thế?” - Một vị sư tỷ khó hiểu hỏi.

“Ta thấy hắn chính là bị khí thế của Trình sư tỷ dọa sợ rồi. Hừ... Cái gì mà thiên tài tu luyện của Thiên Nhai Các. Thiên tài nhất gan thì đúng hơn.” - Một vị sư huynh nói với giọng khinh thường.

“Hừ... Ngươi có tư cách gì mà nói Niệm Từ sư huynh. Ta nhớ không lầm thì vừa rồi ngươi chính là bị Niệm Từ sư huynh đánh bay khỏi lôi đài đi.” - Vị sư muội nào đó phản bác.

Tên sư huynh kia nghe nàng nói thì mặt đen xạm lại, “hừ” một tiếng nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

...

Trong khi bọn họ tranh luận thì kiếm của Trình Phương đã bị Giang Lưu Nhi dùng tay kẹp lại. Trình Phương mặt đầy vẻ khó tin. Kiếm của nàng lại bị đối phương đơn giản như vậy mà hóa giải? Cũng không dễ cho nàng kinh ngạc quá lâu, một bàn tay đã đánh vào bụng khiến nàng văng khỏi lồi đài. Sau một tiếng “bịch” trầm thấp, các đệ tử bên dưới, mặt mày ai nấy đều thoảng đơ lại.

“Ê!... Người đánh ta một chút xem ta có phải nằm mơ không?” Một tên đệ tử nhỏ giọng nói.

Một tên bên cạnh nghe thế thì cũng vô thức gật đầu, tát hấn một cái.

“A!... Người đánh mạnh như thế làm gì?”

“Thì người kêu ta đánh mà.”

“Nhưng ta cũng không có bảo người đánh mạnh như vậy!”

Dừng một chút, hấn nói tiếp:

“Đau!... Vậy là ta không phải nằm mơ. Trình sư tỷ thật sự là bị Niệm Từ một chiêu đánh bại...”

Ở khu vực dành cho các đệ tử hạch tâm, một cô gái nắm lấy tay một cô gái khác reo lên:

“Tỷ tỷ! Người xem! Niệm Từ hấn thật lợi hại. Hấn còn lợi hại hơn ta nữa.”

Tô Vân Chi gật gật đầu một cách vô thức.

Chỉ một chưởng có thể đánh bay cao thủ Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong. Chẳng lẽ hấn đã đột phá Ngự Không Cảnh rồi sao? Nhưng mà hấn mới nhập môn bao lâu?

Tô Vân Chi không hiểu nổi.

Trong đám người, Tôn Ngọc cũng là vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. Hấn sáu tuổi thì bắt đầu tu luyện, đến nay đã gần bốn mươi tuổi mới có thể đạt tới Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Còn tên Niệm Từ kia chỉ nhập môn chưa tới hai năm đã có thực lực Ngự Không Cảnh.

Đây là khái niệm gì?

Trước giờ hấn đều được các sư đệ, sư muội gọi là thiên tài. Nhưng bây giờ chữ thiên tài kia như đang chế giễu hấn, như đang tát vào mặt hấn.

Tuyệt đối không thể để tên Niệm Từ kia sống!

Tôn Ngọc muốn giết chết Giang Lưu Nhi nhưng lại không hề biết là Giang Lưu Nhi cũng không có ý định để hấn sống qua hết hôm nay.

Trước kia, Giang Lưu Nhi đã tha cho hấn một mạng vì nghĩ đến ân tình của Thiên Nhai Các. Nhưng sau khi biết được âm mưu của cha con Tôn Ngọc thì Giang Lưu Nhi đã phán án tử cho chúng, cũng xem như là thanh tẩy sâu bọ giùm cho Thiên Nhai Các. Đó là lý do vì sao Giang Lưu Nhi lại tham gia lần thi đấu này.

Hấn muốn lát nữa đường đường chính chính giết cha con Tôn Ngọc.

...

Các trận đấu nhanh chóng kết thúc. Đối thủ của Giang Lưu Nhi đều là bị một chiêu đánh bại. Và dĩ nhiên, hấn trở thành quán quân của lần thi đấu này.

Sau những lời ngợi khen của các trưởng lão và sự ca tụng của các đệ tử xung quanh, Giang Lưu Nhi hướng về các vị trưởng lão nói:

“Các vị trưởng lão. Theo quy định thi đấu lần này thì ba người đứng đầu có quyền được yêu cầu giao đấu với bất kỳ đệ tử hạch tâm nào ở đây phải không?”

Vị trưởng lão lúc nãy đứng ra đọc quy tắc hướng hấn gật đầu xác nhận:

“Không sai.”

“Vậy bây giờ ta muốn khiêu chiến vị đệ tử hạch tâm kia.”

Giang Lưu Nhi vừa nói vừa chỉ tay vào Tôn Ngọc đang đứng gần đó.

Vị trưởng lão kia hơi cau mày. Ông cảm thấy tên đệ tử này có chút cuồng vọng quên mình.

Tôn Ngọc là ai? Hắn chính là một trong ba vị hạch tâm đệ tử đứng đầu, có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Tên đệ tử này lại muốn khiêu chiến Tôn Ngọc?

Đúng là tuổi trẻ bồng bột.

Vị trưởng lão kia không vui nói:

“Niệm Từ. Người xác định người mà người muốn khiêu chiến là Tôn Ngọc?”

“Ta xác định.”

Giang Lưu Nhi bình thản đáp.

“Được rồi. Vậy bây giờ ta sẽ để người và Tôn Ngọc giao đấu.”

...

Trên lôi đài, hai thân ảnh đang đứng đối diện. Trong mắt mỗi người đều hàm chứa sát cơ.

Lúc này Tôn Ngọc thật sự cảm thấy rất vui vẻ. Hắn không nghĩ tới Giang Lưu Nhi lại chỉ đích danh mình.

Niệm Từ à Niệm Từ! Hôm nay để ta cho người một bài học. Để xem lát nữa ta giẫm đạp người dưới chân như thế nào.

Tôn Ngọc hẳn muốn làm nhục Giang Lưu Nhi. Triệt để sỉ nhục. Hắn muốn cho mọi người thấy cho dù là thiên tài cũng chỉ có thể nằm dưới chân hắn mà thôi.

Chỉ có hắn mới là thiên tài.

Những ý nghĩ điên cuồng ngớ ngẩn đó đang xoay quanh trong đầu Tôn Ngọc.

Giang Lưu Nhi không biết hắn nghĩ gì, mà hắn cũng không định tìm hiểu.

“Niệm Từ sư đệ. Lát nữa nếu như sư huynh có lỡ tay thì xin đừng để bụng. Quyền cước không có mắt, mong sư đệ hiểu cho.” - Tôn Ngọc mở lời bằng một câu ngốc nghếch.

Giang Lưu Nhi nhìn hắn có chút thâm ý nói:

“Không sao. Quyền cước không có mắt. Nếu ta có lỡ tay thì sư huynh cũng đừng để bụng.”

Tôn Ngọc nghe thế thì hơi tức giận, mặt có chút sạm lại. Hắn cảm thấy đối phương như đang trêu chọc mình. Hắn “hừ” một tiếng, giọng đanh lại:

“Vậy sư huynh ta mỗi mắt trông chờ quyền cước của sư đệ là như thế nào không có mắt.”

Dứt lời, Tôn Ngọc lao đi như tên bắn.

“Chát chát chát”

Quyền cước va chạm với tốc độ vô cùng nhanh.

“Thiết Thủ Phá Không Quyền!”

Tôn Ngọc hét một tiếng, toàn lực đánh ra.

Giang Lưu Nhi không tránh, tùy ý vung tay hóa thành chưởng, chạm nhẹ vào ngực Tôn Ngọc.

Thế nhưng chính chưởng pháp nhẹ nhàng như gió thổi ấy lại khiến cho Tôn Ngọc lập tức văng ra lôi đài.

“Rầm”

Sau một tiếng va chạm mạnh, thân hình Tôn Ngọc nằm vô lực trên đất. Tiếp đến là những tiếng “rắc rắc” vang lên.

Tôn Ngọc miệng nấc mấy cái, rồi ngoe đầu sang một bên, máu từ trong trào ra.

Các đệ tử nội môn lẫn hạch tâm đều đơ như hóa đá. Các trưởng lão thì bật người dậy, mắt mở to, miệng há hốc.

“Đây... là chuyện gì xảy ra?” - Một vị trưởng lão nói như vẫn chưa tin vào những gì vừa xảy ra.

Bên phía kia, Tô Phi tròn mắt, tay khẽ lay tử tử mình:

“Tử tử... Có phải ta đang nằm mơ không?”

Mơ?

Tô Vân Chi thật sự có cảm giác là mình đang nằm mơ, nhưng lý trí nói cho nàng biết đây cũng không phải mộng mị mà là sự thật.

“Ông trời ơi! Đây... đây là chuyện gì xảy ra?” - Một tên đệ tử như vừa tỉnh mộng, hét to.

Các đệ tử khác như cũng lấy lại được năng lực phản ứng, bọn họ người hỏi ta ta hỏi người... Tất cả đều không thể tin được những gì trước mắt.

Một trong ba vị đệ tử mạnh nhất của Thiên Nhai Các vừa mới bị một đệ tử nhập môn chưa tới hai năm một chưởng đánh bay. Không, là một chưởng đánh chết thì đúng hơn.

Bởi vì Tôn Ngọc đã tắt thở rồi!

Phải cảnh giới gì mới có thể một chưởng giết chết cao thủ Ngự Không Cảnh hậu kỳ?

Là Thần Thông Cảnh trở lên! Niệm Từ có tu vi Thần Thông Cảnh sao?

Bọn họ cảm thấy đầu mình có chút không đủ dùng. Ánh mắt họ nhìn về độc nhân thiếu niên đang đứng trên lôi đài kia có chút sợ. Không phải là ngưỡng mộ. Không phải sùng bái. Cũng không phải ghen ghét. Mà là... sợ. Bởi vì nó đã vượt ra tưởng tượng của họ.

Giang Lưu Nhi cũng chẳng để ý đến. Hắn đứng đó chờ đợi. Hắn biết tên kia sẽ tới nhanh thôi.

...

Đúng như Giang Lưu Nhi nghĩ, chỉ một lát sau, các vị cao tăng của Thiên Nhai Các đều chạy đến. Trong đó có Tôn Kiên.

“Là người giết chết Tôn Ngọc?”

Tôn Kiên sau khi xác định Tôn Ngọc đã chết, mặt hắn vô cùng dữ tợn, gần từng chữ hỏi Giang Lưu Nhi. Sau đó, cũng chẳng đợi Giang Lưu Nhi trả lời, Tôn Kiên phóng lên lôi đài với tốc độ cực nhanh, một quyền đánh tới.

“Chát”

Tay Tôn Kiên bị một chưởng dội ngược về.

Sau phút kinh ngạc, Tôn Kiên đăm đăm nhìn kẻ trước mặt.

Hắn đang muốn biết thiếu niên này có lai lịch gì. Sau một chưởng vừa rồi, hắn chắc chắn đối phương tuyệt đối là cường giả Thần Thông Cảnh. Một đệ tử nội môn của Thiên Nhai Các không thể nào có được tu vi này. Hắn lên tiếng hỏi:

“Người thật ra là ai?”

“Người rất nhanh sẽ chết. Còn biết để làm gì.” - Giang Lưu Nhi đều đều nói.

“Vậy ta cũng muốn xem thử ta sẽ chết như thế nào.” - Vừa dứt lời, Tôn Kiên đánh ra một chưởng.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Cả lôi đài nổ tan thành trong nháy mắt.

Đây chính là thực lực của Thần Thông Cảnh cường giả!

Giang Lưu Nhi có chút xem thường, trên tay hắn chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thanh bạch kiếm. Hắn cũng không có ý định dây dưa. Kiếm trên tay chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Tôn Kiên vội dùng hai tay, vận tất cả khí lực chưởng ra.

Cuồng Phong Chưởng!

Phía trên một kiếm ảnh. Bên dưới trận cuồng phong. Cả hai cuối cùng va vào nhau.

Không có tiếng nổ, không âm thanh đinh tai nhức óc như tưởng tượng nào xuất hiện. Có chăng chỉ là một tiếng “rẹt” khe khẽ.

Gió ngừng.

Kiểm tan.

Trên trời, một thiếu niên lẳng không đứng.

Dưới đất, một xác người chẻ đôi.

...

Giang Lưu Nhi nhìn về phía một mỹ phụ và một lão nhân đang khấn trương đứng nhìn hắn ở cách đó không xa. Đó là các chủ và vị sư thúc nàng vừa mới cho người mời tới.

Mỹ phụ và lão nhân lúc này trong lòng đều như treo một tảng đá khổng lồ. Họ sợ thiếu niên kia sẽ ra tay tiêu diệt Thiên Nhai Các này. Sau nhất kiếm vừa rồi, họ biết rõ mình và thiếu niên kia không thuộc một cấp độ.

Mỹ phụ thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng cảm thấy thiếu niên kia không phải là loại người tàn nhẫn hiếu sát. Nhưng mà thật sự hắn vừa mới giết chết một đệ tử và một trưởng lão của Thiên Nhai Các nàng. Nếu hắn muốn tiêu diệt Thiên Nhai Các thì phải làm sao?

Nàng không biết.

Giang Lưu Nhi không khiến họ lo lắng quá lâu. Hắn nói:

“Cha con bọn họ muốn cầu kết với Âm Cốt Lão Nhân để chiếm lấy Thiên Nhai Các.” - Nói xong, hắn xoay người định bay đi.

“Niệm Từ!” - Bỗng một cô gái cất tiếng gọi.

Giang Lưu Nhi quay đầu lại. Phía dưới, Tô Phi đang nhìn lên. Hắn im lặng nhìn nàng không nói gì, sau đó quay đầu hóa thành một đạo hắc quang bay đi.

...

Ở một nơi nào đó của tầng trời thứ mười ba...

Trong một khu vườn, một cô gái mặc bạch y trắng tuyết ngồi dưới tán cây Tuyết Ninh Hương. Bên cạnh, một con hổ trắng nằm trên cỏ vừa há miệng ngáp.

Cô gái kia đưa tay sờ lên một nắm đất cao. Đó là một ngôi mộ. Nhưng kỳ lạ là ngôi mộ này lại không hề có tấm bia nào.

Một ngôi mộ không bia...

38. Chương 39: lại Đến Tùng Nguyệt Lâm

Một nơi nào đó bên trong Thiên Nhai Các, những tiếng xì xào nối tiếp nhau vang lên.

“Thật sự là không nghĩ tới! Đúng là xem người không thể chỉ xem bề ngoài!” Một tên đệ tử có chút cảm thán nói.

“Uổng cho ta bình thường đều luôn tôn kính hắn. Hóa ra cũng chỉ là thứ giả nhân giả nghĩa nguy quân tử.” Một cô gái khác “hừ” một tiếng, nói với giọng gay gắt.

Tô Vân Chi vỗ vỗ vai cô gái kia bảo:

“Được rồi, Trình sư muội! Muội không cần phải tức giận nữa. Dù sao bọn chúng đều đã bị trừng trị cả rồi.”

Trình Phương vẫn chưa nguôi, đáp:

“Nhưng mà ta thật sự rất tức giận. Trước giờ ta vẫn nghĩ tên Tôn Ngọc kia là một vị sư huynh đáng kính. Ta không ngờ...” Dừng một lát, Trình Phương nhẹ giọng lại: “Cũng may mà lần này có hắn. Nếu không e là...”

Nghe nhắc đến “hắn”, Tô Vân Chi và những đệ tử khác vẻ mặt có chút thay đổi.

Cũng không biết giờ hắn đã đi đâu?

Tô Vân Chi tự hỏi.

Ngày đó, sau khi hắn rời đi, các chủ và vị sư thúc kia đã cho điều tra và thanh trừ toàn bộ phe phái thế lực của Tôn gia. Họ cũng không phải là kẻ ngốc. Thế lực của Tôn gia ngày một khuếch trương ở Thiên Nhai Các, thân là người đứng đầu Thiên Nhai Các mà họ thật sự không hay biết chút gì sao? Sở dĩ họ còn chưa hành động là vì không muốn đánh rần động cỏ, dù sao Tôn Kiên cũng là cường giả Ngự Không Cảnh hậu kỳ.

Nhưng hôm đó, Tôn Kiên đã bị Giang Lưu Nhi giết chết. Vì vậy, chỉ trong một thời gian ngắn, các thế lực của Tôn gia đều bị vị các chủ kia thanh trừ sạch sẽ. Những kẻ từng làm tay chân cho cha con Tôn Kiên hầu hết đều bị giết chết. Một trong số đó có Lâm Viêm.

Sau khi nghe Tôn Ngọc hứa sẽ nâng đỡ Lâm gia hắn, đồng thời còn đem Lâm Thái Tuyết cho hắn nếu như Lâm gia chịu góp sức trong việc thu tóm Thiên Nhai Các, Lâm Viêm đã lập tức liên hệ với gia gia mình.

Qua kế hoạch mà Tôn Ngọc nói, Lâm Viêm tin tưởng chắc chắn sẽ thành công. Nhưng mà hắn không bao giờ nghĩ tới giữa đường lại nhảy ra một tên Niệm Từ phá hủy toàn bộ giấc mộng của hắn.

Ngay khi Tôn Kiên và Tôn Ngọc chết, Lâm Viêm lập tức trốn khỏi Thiên Nhai Các. Hắn cũng không dám trở về Hắc Mộc thành, bởi vì Lâm gia hắn đã bị diệt rồi. Thế nhưng không may cho Lâm Viêm, thường ngày hắn làm nhiều chuyện ác, những người bị hắn hại có đến hơn trăm. Hắn chính là bị một người trong số đó giết chết...

Cũng coi như là ác quả ác báo.

Còn về phần Tôn Hạo, tộc nhân của Tôn gia, không ai biết hắn đã rời khỏi Thiên Nhai Các lúc nào, cũng không ai tìm thấy hắn.

Đối với Lâm Thái Anh và Lâm Thái Tuyết, tuy là người của Lâm gia, nhưng qua điều tra, phát hiện họ không hề dính líu gì đến âm mưu lần này nên cao tăng của Thiên Nhai Các cũng không truy cứu thêm nữa. Thật ra thì cũng nhờ phần nào Tô Phi và Tô Vân Chi nói giúp cho họ.

...

Bên trong Tùng Nguyệt Lâm, một thiếu niên ngồi trên một hòn đá, tay cầm quả đại bả vào miệng.

Thiếu niên chính là Giang Lưu Nhi, từ sau khi rời khỏi Thiên Nhai Các, hắn đã đến Tùng Nguyệt Lâm này rèn luyện.

Giang Lưu Nhi định tạm thời sẽ ở đây một thời gian. Vào sâu Tunnel Nguyệt Lâm có không ít yêu thú cấp bảy, cấp tám, là đối tượng khá thích hợp để hắn rèn luyện lúc này. Giang Lưu Nhi hiểu rõ muốn tăng tiến tu vi không phải chỉ có ngồi tu luyện mà chiến đấu cũng không kém phần quan trọng, đặc biệt là sinh tử chiến đấu, tuy khá hung hiểm nhưng đồng thời có thể kích phát tiềm năng cơ thể.

Hắn đã ở đây được hơn hai tháng rồi. Những yêu thú cấp sáu, cấp bảy đã không còn có chút uy hiếp nào đối với hắn. Giang Lưu Nhi định sẽ tiếp tục vào sâu hơn bên trong Tunnel Nguyệt Lâm, đối tượng mà hắn hướng đến là yêu thú cấp tám, thực lực tương đương với cường giả Niết Bàn Cảnh.

Hắn thừa biết với tu vi Hắc Cảnh hậu kỳ của mình bây giờ thì việc đánh nhau với yêu thú cấp tám là khá hung hiểm. Nhưng mà hắn cần điều đó để có thể mau chóng đột phá bước vào Hoàng Cảnh. Hơn nữa, những yêu thú cấp bậc cao này rất có giá trị, nếu đem bán hoặc đưa tới đấu giá hội thì sẽ thu được không ít linh thạch. Đó cũng xem như là một lý do khiến Giang Lưu Nhi có mặt ở Tunnel Nguyệt Lâm này.

Sau khi cắn miếng cuối cùng, Giang Lưu Nhi phủ tay đứng lên, tiếp tục đi vào khu rừng.

Bốn tháng sau...

Nơi đây là một vùng khô cằn. Không một cành cây. Không một ngọn cỏ. Tất cả hiện hữu chỉ có đất và đá.

Trong cái không khí nóng bức này, Giang Lưu Nhi ngồi nấp phía sau một tảng đá, mắt chăm chú nhìn về một hướng gần đó.

Đó là một hang động.

Hôm qua, Giang Lưu Nhi cũng đã vào trong một lần. Thế nhưng không bao lâu thì hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi đó. Bởi vì bên trong có một con Tứ Dực Ma Xà, yêu thú cấp tám trung kỳ.

Tứ Dực Ma Xà thân to bằng mình người, mắt đỏ như máu, lưng mọc bốn cánh, thuộc loại cực kỳ khó chơi trong số những yêu thú cấp tám.

Giang Lưu Nhi cũng không tự phụ đến mức cho rằng mình có thể đánh thắng được nó. Theo lẽ thường thì hắn sẽ lập tức tránh xa nơi đây. Thế nhưng lúc này hắn không những không tránh mà còn muốn tìm cách tiến sâu hơn vào bên trong hang động.

Nghe có vẻ như đầu óc hắn có vấn đề. Nhưng hắn thật sự có vấn đề sao?

Đương nhiên là không. Sở dĩ hắn muốn làm chuyện điên rồ đó là vì Nghiệt nói cho hắn biết sâu dưới hang động này có thứ đồ vật có thể trợ giúp rất lớn trong việc tu luyện của hắn.

Từ lúc Nghiệt hấp thu ma khí trong huyết trì thì linh hồn đã khôi phục được một chút. Tuy vẫn chưa thể điều động Thiên Oán nhưng khả năng cảm nhận năng lượng các loại thì tăng không ít. Nhưng đối với những thứ phát ra năng lượng mà Nghiệt cho là thấp kém mặc dù chúng có thể trợ giúp cho Giang Lưu Nhi thì nó cũng không thêm chỉ cho hắn. Nhưng một khi Nghiệt đã chủ động mở miệng nói thì Giang Lưu Nhi chắc chắn thứ đồ kia tuyệt đối không phải phạm vật. Vì vậy, hắn muốn lấy cho bằng được thứ đó.

Thật ra thì hiện tại Giang Lưu Nhi cũng có vài thứ thiên tài địa bảo. Đó là những đồ vật hắn từng thu thập khi còn ở tầng trời thứ mười ba, và hiện giờ đang nằm bên trong giới chỉ không gian trên tay hắn.

Không phải vì Giang Lưu Nhi tiếc rẻ gì mà thật sự hắn không dùng được. Bởi vì những thứ đó đều là thiên tài địa bảo vô cùng trân quý và cao cấp, phải đạt tới Lam Cảnh, tức tương đương với Chân Đan Cảnh thì mới có thể sử dụng.

Thuốc bổ cũng không thể tùy tiện uống!

Còn tại sao hắn lại không có những thiên tài địa bảo cấp thấp hơn? Thử nghĩ lúc đó, một cường giả đã ở Vũ Hóa Cảnh thì giữ những thứ cấp thấp đó làm gì.

Nếu Giang Lưu Nhi biết được có ngày mình phải chặt vật mạo hiểm tính mạng vì những thứ này thì chắc hẳn đã dự trữ một đồng trong không gian giới chỉ rồi.

Nhưng mà nếu biết trước thì liệu hắn có trở nên như bây giờ không?

...

Giang Lưu Nhi lúc này có chút ảo não. Hắn đã quan sát hang động phía trước suốt ba tháng rồi. Vốn dĩ hắn định chờ con Tứ Dực Ma Xà kia ra ngoài tìm thức ăn thì sẽ lẻn vào bên trong hang động lấy thứ đồ vật nọ. Nhưng không hiểu sao suốt ba tháng nay nó chỉ quanh quẩn trong hang động chưa từng một lần ra ngoài.

Chẳng lẽ phải chờ ta đột phá tới Hoàng Cảnh mới có thể quay lại đây lấy đồ vật kia sao? Nhưng phải mất bao lâu đây? Mà có khi đến lúc ta đột phá rồi e là đồ vật kia đã không còn.

Yêu thú cũng có thể sử dụng thiên tài địa bảo để tu luyện!

Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút không cam lòng. Điều đó cũng không lạ. Trong khi người đang rất đói mà trước mặt có một bàn đầy sơn hào hải vị nhưng người lại chỉ có thể nhìn mà không được ăn thì cảm giác thế nào?

Chắc chắn không dễ chịu gì.

Tuy thật sự không cam nhưng Giang Lưu Nhi biết hiện tại không phải là lúc khiêu khích con Tứ Dực Ma Xà kia.

Nếu trong không gian giới chỉ của hắn có một ít pháp bảo các loại thì đã tốt. Trước kia hắn chuyên tu kiếm đạo, vì không muốn lệ thuộc vào ngoại lực nên toàn bộ thân gia ngoại một thanh kiếm Thánh cấp trung phẩm đã bỏ lại ở tầng trời thứ mười ba ra cũng chỉ có một ít thiên tài địa bảo và Linh thạch dùng cho tu luyện.

Nhưng mà lúc này những thứ tài nguyên trên quý đó lại không dùng được. Thiên tài địa bảo cấp bậc quá cao. Linh thạch thì bên trong giới chỉ chỉ có hai loại là cực phẩm và linh phẩm.

Dùng cực phẩm và linh phẩm linh thạch để tu luyện? Nói đùa gì vậy. Đừng nói là linh phẩm, chỉ tính riêng cực phẩm linh thạch thôi thì cả Thiên Vũ đại lục này cũng chẳng có được bao nhiêu viên.

Nồng độ linh khí bên trong cực phẩm linh thạch gấp mười ngàn lần hạ phẩm linh thạch. Với tu vi của Giang Lưu Nhi lúc này, nếu dùng cực phẩm linh thạch để tu luyện thì cùng lắm chỉ có thể hấp thu được chưa tới một phần mười linh khí bên trong, chín phần còn lại sẽ bị lãng phí hết.

Không phải là Giang Lưu Nhi hắn hà tiện mà là nếu dùng như thế thì sau này bước vào Lam Cảnh hắn sẽ phải chặt vật tìm kiếm tài nguyên khổ sở gấp nhiều lần.

Được không bù mất!

Phải dùng như thế nào để có lợi nhất chứ không phải đổ ùn vào cái trước mắt để ngày sau phải vất vả không đáng!

Giang Lưu Nhi đứng lên rời khỏi chỗ ẩn nấp. Bỏ những cảm xúc phiền muộn sau đầu, hắn hóa thành một đạo hắc quang bay về một hướng khác của Tầng Nguyệt Lâm.

Mấy ngày sau...

Giang Lưu Nhi đang đứng bất động, phía đối diện hắn là một con Xích Diệm Ma Lang – yêu thú cấp tám sơ kỳ.

Nó có bộ lông màu đỏ sẫm, thân cao hai mét, răng nanh nhọn hoắc như dao găm.

Cả hai đều nhìn chằm chằm đánh giá đối phương. Qua một lúc, Xích Diệm Ma Lang mất kiên nhẫn, “soạt” một tiếng lao tới vỗ tên nhân loại trước mặt.

Giang Lưu Nhi lập tức bay vút lên không, cầm kiếm chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Mấy mươi đạo kiếm khí xé gió nhắm vào Xích Diệm Ma Lang mà đến. Nhưng trước khi những kiếm khí kia chạm vào người thì thân ảnh nó đã biến mất. Sau đó một móng vuốt sắc nhọn từ bên hông Giang Lưu Nhi đánh tới.

Tốc độ thật nhanh!

Giang Lưu Nhi vội dùng kiếm cản lại.

“Keng”

Cả hai đều bị đẩy lùi.

Nhìn con yêu thú đối diện, Giang Lưu Nhi nói:

“Cũng không tệ. Vậy để coi ngươi cản chiêu này thế nào?”

Vừa dứt lời, Giang Lưu Nhi huy kiếm quét ngang một đường vòng cung hướng xuống dưới.

Kiểm Trảm Thiên Quân!

Một kiếm ra ngàn quân khó cản.

Nhìn kiếm khí cuồng nộ kia, Trong mắt của Xích Diệm Ma Lang khá e ngại, không dám chính diện đối mặt. Nó nhanh như chớp bay lên phía trên.

Đường kiếm kia quét vào khoảng không. Xích Diệm Ma Lang nhìn về phía kẻ địch của mình thì chợt mắt nó ngưng lại.

Tên nhân loại kia đã biến mất!

Kiểm Ảnh Lưu Tinh!

Không đợi nó kịp phản ứng, một đường kiếm đâm tới sau đầu nó.

“Phốc”

Xích Diệm Ma Lang đứng bất động.

Kiểm rút ra...

“Ầm”

Xác của nó rơi xuống mặt đất, hai mắt còn đang mở to. Có lẽ vì chưa hết kinh ngạc.

Trên trời, Giang Lưu Nhi thở phào, có chút mệt mỏi. Nếu không phải hắn đã bước vào Hắc Cảnh hậu kỳ, có thể thì triển được chiêu Kiếm Ảnh Lưu Tinh vừa rồi thì e là còn phải tốn một phen khí lực nữa mới giết được con Xích Diệm Ma Lang này.

Giang Lưu Nhi đáp xuống đất, sau đó thu xác của Xích Diệm Ma Lang vào trong giới chỉ không gian. Xong hết thấy, hắn đang định đi thì một tiếng kêu vang vọng cả bầu trời.

“C... r... é... t...”

Giang Lưu Nhi ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Đó là một con chim khổng lồ!

39. Chương 40: dẫn Ưng Diệt Xà

Mình to gấp ba người lớn, cánh rộng hơn tám mét, mỏ vàng, lông xám, trên đầu có mào trắng.

Nhìn những đặc điểm đó, Giang Lưu Nhi xoay đầu lập tức bỏ chạy.

Đó là một con Bạc Đầu Điều!

Theo những gì Giang Lưu Nhi đọc được trong Bách thú toàn thư lúc còn ở Thiên Nhai Các thì Bạc Đầu Điều khi trưởng thành có thực lực cấp tám hậu kỳ, có tốc độ kinh người, là một yêu thú thuộc hàng vương giả trong số các yêu thú cấp tám.

Giang Lưu Nhi đoán có lẽ lúc này đánh nhau với con Xích Diệm Ma Lang kia đã kinh động đến nó.

“C... r... é... t...”

Một móng vuốt bén nhọn từ trên vồ xuống.

“Keng”

Sau khi dùng kiếm đỡ lấy, Giang Lưu Nhi lập tức mượn lực nhanh chóng lui về sau.

Còn chưa kịp quay đầu bỏ chạy thì một ngọn lửa màu vàng đã ập tới trước mặt hắn. Giang Lưu Nhi một hơi chém liên tục mấy mươi kiếm, cuối cùng cũng cản được ngọn lửa nóng rực kia.

Đó không phải là lửa thường mà là mệnh hỏa của con Bạc Đầu Điếu. Đừng nói là sắt thép mà dù là tinh thiết, cương thiết, hàn thiết các loại chỉ cần dính một chút mệnh hỏa của nó thôi sẽ lập tức cháy thành tro bụi.

Không phải tan chảy mà là cháy thành tro bụi!

Đối mặt với mệnh hỏa thì đừng nói cao thủ cấp bậc Thần Thông Cảnh mà dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Giang Lưu Nhi cũng không hiểu sao con Bạc Đầu Điếu này lại có thể có được mệnh hỏa. Theo hiểu biết của hắn thì Bạc Đầu Điếu không phải là yêu thú có hỏa thuộc tính.

Tại sao vận khí của ta lại xui xẻo như vậy? Bảo vật thì bị Tứ Dực Ma Xà canh giữ, làm thịt một con Xích Diệm Ma Lang thì lại dẫn tới một con Bạc Đầu Điếu đuổi giết?

Giang Lưu Nhi thật sự thấy rất bất đắc dĩ.

Nhưng rồi như nghĩ tới gì đó, hai mắt hắn thoáng sáng lên, mặt không lo lắng nữa mà còn hiện ý cười. Hắn bỗng dừng đổi hướng bay về phía chỗ hang động mà hắn đã gặp con Tứ Dực Ma Xà.

Dẫn ưng diệt xà!

Đó chính là kế hoạch của hắn.

Yêu thú vốn luôn xem trọng quyền lãnh thổ. Nếu có kẻ dám xâm nhập mà thực lực kẻ đó không áp đảo nó quá nhiều thì chắc chắn sẽ có một cuộc chiến sống còn diễn ra. Tứ Dực Ma Xà và Bạc Đầu Điếu đều thuộc loại vương giả trong số những yêu thú cấp tám, vì vậy nên Giang Lưu Nhi muốn làm mỗi dẫn để chúng tự tàn sát lẫn nhau, mặc dù kế hoạch này khá hung hiểm. Vì hắn sẽ không phải đối mặt với một con Tứ Dực Ma Xà hay một con Bạc Đầu Điếu mà là đồng thời cả hai. Nếu bọn chúng đều muốn trước tiên giải quyết hắn rồi mới phân cao thấp thì tình huống của hắn sẽ là cử tử nhất sinh.

Nhưng mà nếu bọn chúng tự tàn sát nhau trước thì Giang Lưu Nhi không những có thể thoát khỏi sự đuổi giết hiện giờ của Bạc Đầu Điếu mà còn có khả năng sẽ lấy được thứ đồ vật mà Nghiệt nói trong hang động kia.

Cầu phú quý trong nguy hiểm. Không có thứ gì đạt được mà không phải trả giá cho nó!

Phía sau, Bạc Đầu Điếu cũng không biết những ý định của Giang Lưu Nhi. Nó liên tục đập cánh với tốc độ không tưởng, có thể nói đây đã là tốc độ nhanh nhất mà nó có thể bay. Thế nhưng một yêu thú nổi danh về tốc độ như nó lại không thể đuổi kịp tên nhân loại phía trước, trong mắt nó có chút khó tin.

Nhưng nó không biết rằng tên nhân loại kia cũng khá vất vả để chạy trốn.

Chân khí của hắn đã tiêu hao hơn phân nửa rồi!

Bay được một lúc, hang động của con Tứ Dực Ma Xà đã hiện ra trước mắt. Giang Lưu Nhi tăng tốc lao thẳng về phía đó.

Khi hắn chạy vào, bên trong, một đôi mắt đỏ như máu đầy giận dữ. Con Tứ Dực Ma Xà há cái miệng đầy răng nhọn của mình đớp tớp.

“Ầm”

Khi vừa tránh thoát cú đớp hung mãnh của Tứ Dực Ma Xà, Giang Lưu Nhi không nói hai lời lập tức bay ra ngoài, nơi con Bạc Đầu Điều vừa mới hạ xuống.

Tứ Dực Ma Xà vừa lao ra khỏi động thì thân mình khựng lại. Nhìn kẻ mới đến, miệng phát ra những tiếng cảnh cáo.

“Khè... khè...”

Đối diện, Bạc Đầu Điều cũng không có ý định nhượng bộ.

“C... r... é... t...”

Yêu thú xưa nay đều luôn coi trọng quyền uy thứ bậc. Tuy rằng Bạc Đầu Điều cũng cảm thấy con rắn kia không dễ chơi nhưng bảo nó cứ thế mà tránh lui há không phải là nó sợ sao? Nó là một vương giả trong những yêu thú cấp tám, chạy trốn trước một con yêu thú cấp tám khác là điều nó không thể chấp nhận được.

Và tất nhiên, đó cũng là suy nghĩ của con Tứ Dực Ma Xà kia. Con chim kia đã đánh tới địa bàn của nó. Chẳng lẽ bảo nó nằm im không lý đến?

“Khè... khè... khè...”

Tiếng kêu của nó càng tỏ ra âm lãnh hơn.

“C... r... é... t... t... t...”

Bạc Đầu Điều kêu to đáp lại, khí thế mỗi lúc một hung mãnh.

Còn về phần tên nhân loại đang đứng một nơi gần đó, dường như chúng chẳng còn bận tâm đến nữa.

Trên trán Giang Lưu Nhi có ít mồ hôi lạnh, nét mặt căng cứng. Hắn đang rất khẩn trương.

Đó chính là hai con yêu thú cấp tám, hơn nữa còn thuộc hàng vương giả đứng đầu đấy! Nếu cả hai cùng lúc đối phó hắn thì hậu quả hắn cũng có có chút không muốn nghĩ đến.

Thế nhưng có vẻ vận khí của hắn xem ra cũng không đến nỗi quá đen đủi. Bởi vì bên kia hai con yêu thú đó đã bắt đầu công kích đối phương.

Bạc Đầu Điều nổi danh tốc độ quả không hề giả, nó tấn công với những cú chớp nhoáng bằng cái mỏ cứng hơn cương thiết và bộ vuốt sắc nhọn ghê người.

Trên mình của Tứ Dực Ma Xà đã có không ít những mảng da thịt bị bóc ra, máu chảy đầm đìa. Nếu không phải bản thân nó có được thần thông có thể phóng ra một loại hắc vụ đối kháng được với mệnh hỏa của con Bạc Đầu Điều thì nó đã sớm chết rồi.

Xem ra Tứ Dực Ma Xà không phải là đối thủ của con Bạc Đầu Điều kia.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ. Sau đó, hắn lùi ra xa hơn. Hắn đang định sẽ chạy khỏi đây.

Nhưng vào lúc Giang Lưu Nhi sắp bay đi thì tình thế lại có thay đổi.

Sau những cú vỗ hung hãn của Bạc Đầu Điều, con Tứ Dực Ma Xà bị đánh rớt xuống đất, tưởng như không bao lâu nữa nó sẽ bị Bạc Đầu Điều phanh thây thì một việc bất ngờ đã xảy ra.

Ngay khi mỏ của Bạc Đầu Điều cắm vào thịt con Tứ Dực Ma Xà đang suy yếu nằm trên đất thì bỗng nhiên với một tốc độ nhanh như chớp, răng nanh của Tứ Dực Ma Xà cắm sâu vào cổ họng Bạc Đầu Điều, đồng thời nó dùng cả thân mình siết chặt lấy đối phương.

Bị tấn công bất ngờ, Bạc Đầu Điều có chút hoảng loạn. Nó ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát ra được. Nó dùng cái mỏ cứng rắn của mình điên cuồng mổ vào mình của Tứ Dực Ma Xà. Nhưng tất cả đều vô ích.

Bạc Đầu Điều bắt đầu cảm thấy cơ thể đại đi, khí lực cũng suy yếu dần, có vẻ là do chất độc từ răng nanh của con Tứ Dực Ma Xà gây ra. Nó biết không bao lâu nữa chắc chắn mình sẽ chết. Miệng nó phát ra những tiếng phẫn nộ và không cam lòng.

Có chết nó cũng phải lôi con rắn kia theo cùng!

Một ngọn lửa màu vàng phun ra từ miệng Bạc Đầu Điều. Nó lập tức đốt cháy thân thể Tứ Dực Ma Xà và đốt luôn cả bản thân Bạc Đầu Điều.

Sau một vài tiếng kêu thảm, cả hai nhanh chóng bị thiêu rụi thành tro.

Lúc này thì Giang Lưu Nhi mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm. Hắn đang định đi vào hang động kia thì chợt Nghiệt lên tiếng:

“Mau thu lấy mệnh hỏa của Bạc Đầu Điều”

Mệnh hỏa?

Giang Lưu Nhi nghi hoặc. Mệnh hỏa của yêu thú sau khi chết không phải sẽ tiêu tán vào thiên địa sao?

Hắn đưa mắt nhìn đồng tro cốt, chợt nét mặt có chút ngạc nhiên. Sau đó hắn đi tới...

“Quả nhiên là Hỏa dương tinh.”

Nghiệt nói như để khẳng định suy đoán lúc nãy của mình.

Bị che dưới lớp tro cốt là một viên tinh thạch màu đỏ, hình dáng có chút méo mó. Tuy nó không hề phát ra một chút quang mang nào nhưng nó tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Trước kia, Giang Lưu Nhi cũng từng gặp qua Hỏa dương tinh. Nó là một loại tinh thạch được kết tinh từ dung nham năm vạn năm trở lên, có hiệu quả to lớn đối với những tu sĩ có thể chất thuộc tính hỏa hoặc những tu sĩ tu luyện hỏa hệ công pháp.

Từ trong giới chỉ, Giang Lưu Nhi lấy ra một hộp ngọc, sau đó dùng chân khí cẩn thận bao lấy viên Hỏa dương tinh kia từ từ bỏ vào trong hộp.

Làm xong hết thấy, hắn nhìn đồng tro cốt một chút rồi tiến về phía hang động.

Có lẽ con Bạc Đầu Điều kia đã vô tình nuốt phải Hỏa dương tinh, lý ra sẽ bị thiêu chết nhưng nó không những không chết mà còn tu luyện ra mệnh hỏa. Đó là vận may của nó. Nhưng hôm nay đuổi giết Giang Lưu Nhi, với thực lực chênh lệch của hai bên thì lẽ ra người chết phải là Giang Lưu Nhi, thế mà bây giờ cả một mảnh xương cốt nó cũng không còn. Coi như là xui xẻo của nó đi.

Cuộc đời đúng thật không biết được đâu mới là may rủi.

Sau khi vào bên trong hang động, theo cảm ứng của Nghiệt, Giang Lưu Nhi tìm tới một hồ dung nham.

Hồ dung nham này hết sức quái dị. Không phải màu đỏ hay vàng như bình thường mà hoàn toàn đen kịt. Ở giữa hồ, một đóa hắc liên đang nở.

“Vật người cảm nhận được là đóa hoa này?” Giang Lưu Nhi có chút cau mày hỏi.

Nghiệt im lặng một lúc tựa như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu mới trả lời hắn:

“Không sai. Là nó.”

Tâm trạng Giang Lưu Nhi lúc này thật sự không mấy dễ chịu. Đóa hắc liên kia quả thật ẩn chứa năng lượng rất tinh thuần. Nhưng không phải linh khí mà là ma khí.

Lần trước là huyết trì, lần này là hắc liên. Giang Lưu Nhi thấy mình có chút ngu ngốc. Không ngờ hắn ra sức mạo hiểm tính mạng như vậy chỉ là vì đóa hắc liên chứa đầy ma khí này.

Không phải hắc liên kia không có tác dụng gì với hắn mà ngược lại nếu bây giờ dùng nó để tu luyện, Giang Lưu Nhi tin rằng bản thân nắm chắc có thể bước vào Hắc Cảnh đỉnh phong. Nhưng mà thật sự không phải vạn bất đắc dĩ hắn tuyệt đối không muốn dùng ma khí để tu luyện. Hắn cảm thấy Nghiệt cũng không phải hoàn toàn có thiện tâm gì.

Nghiệt thấy hắn trầm ngâm thì “hừ” một tiếng nói:

“Nếu người không muốn lấy nó thì để ta dùng hết. Dù sao cũng đỡ mất công phải chia sẻ.”

Giang Lưu Nhi cũng muốn đưa hết cho nó nhưng sau đó không biết nghĩ thế nào hẳn lại lấy một nửa cất vào không gian giới chỉ.

Hắn không hề biết rằng chứng kiến hành động của hắn, bên trong Thiên Oán, Nghiệt nhếch môi cười quỷ dị...

40. Chương 41: tiểu Yêu Thú Thần Bí

Giang Lưu Nhi vừa xoay người định đi thì từ dưới hồ dung nham bỗng sôi lên sùng sục. Tiếp đến, những tiếng cuồng bạo vang lên.

“Ầm... ầm...”

Những trận sóng dung nham bắn lên tung tóe.

Không lẽ còn bảo vật gì? Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc.

Không để hẳn thắc mắc quá lâu, sau những tiếng bạo tạc liên tiếp, từ đáy hồ nổi lên một tảng băng nhỏ. Nó cao tầm nửa mét, màu trắng đục.

Giang Lưu Nhi chăm chú nhìn một hồi. Càng nhìn hẳn lại càng kinh ngạc.

Hắn không thể nhìn thấu!

Hiện nay hẳn đã có tu vi Hắc Cảnh hậu kỳ, linh giác nhạy bén có thể nghĩ. Thế nhưng hẳn hoàn toàn không thăm dò được chút đặc tính nào của tảng băng kia.

“Nghiệt. Người có biết lai lịch của tảng băng này không?”

Sau một lát lâu Nghiệt mới lên tiếng:

“Ta cũng không biết đây là vật gì.”

Giang Lưu Nhi trầm ngâm chốc lát, lại hỏi:

“Người có thăm dò được đặc tính của nó không?”

“Pháp tắc.” Nghiệt đáp một cách khó hiểu.

“Pháp tắc?” Giang Lưu Nhi lặp lại.

“Đúng vậy. Tảng băng kia ẩn chứa pháp tắc không gian rất thâm ảo. Nếu như vừa rồi nó không tự lộ diện thì ta cũng chẳng biết được sự tồn tại của nó.”

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi càng trở nên nghiêm túc hơn. Pháp tắc không phải là chuyện đùa. Mọi người thường nói những vị đại tu sĩ cấp bậc Vũ Hóa, Phi Thiên có thể nắm giữ pháp tắc, thao túng thiên địa, nhưng thật ra chỉ là một kiểu phóng đại sự cường đại của họ thôi. Những đại tu sĩ đó cùng lắm chỉ có thể được xem là người vận dụng pháp tắc một cách thuần thục.

Pháp tắc là thứ mà tu sĩ không thể chân chính nắm giữ. Cũng không có tu sĩ nào có thể nghịch pháp tắc. Muốn chân chính nắm giữ pháp tắc, đảo nghịch càn khôn thì may ra chỉ có tiên nhân mới làm được.

Giang Lưu Nhi dùng chân khí hút lấy tảng băng từ hồ dung nham lên. Sau đó, hẳn nhìn tảng băng đăm đăm. Hẳn không hiểu tại sao một tảng băng nhìn như chẳng có gì đặc biệt này lại hàm ẩn pháp tắc mà ngay cả Nghiệt cũng không thể triệt để thăm dò được.

Đang lúc hẳn nghĩ ngợi thì bỗng những âm thanh “răng rắc” đột ngột vang lên. Giang Lưu Nhi lập tức lùi ra xa tảng băng, nét mặt khẩn trương.

Chẳng lẽ còn có thứ gì đó bên trong?

Hắn thâm nghĩ.

“Rắc... rắc...”

Như để đáp lại suy đoán của Giang Lưu Nhi, tảng băng thoảng chốc vỡ vụn. Từ trong đồng băng đá ngổ ngang đó, một con vật hình thù quái lạ dần mở mắt.

Nó chỉ cao tầm một xích*, đầu tròn vo chiếm đến một phần ba thể tích cơ thể với một đôi tai khá dài màu nâu, một đôi mắt không quá tròn, đen láy rất giống mắt người, một chiếc mũi xinh xắn và một cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu. Nó có tứ chi khá nhỏ, hai chi trước mỗi chi có ba ngón, hai chi sau thì phần trên có cảm giác liền thành một khối với mình còn phần dưới chỉ cao khoảng một tấc, mỗi bên có hai ngón, tất cả đều không có móng vuốt mà trông còn có vẻ khá mềm mại. Đặc điểm gây chú ý cuối cùng là ba cái đuôi ngắn cùn nằm phía sau mông nó.

Chẳng biết từ lúc nào vẻ mặt khấn trương của Giang Lưu Nhi đã biến mất.

Con vật kia thật sự rất đáng yêu. Giang Lưu Nhi cũng không cảm nhận được chút địch ý nào từ nó. Hơn nữa khí tức phát ra từ trên người nó có gì đó rất ôn hòa, thánh khiết hoàn toàn khác hẳn những yêu thú mà trước giờ hắn từng biết.

Con vật nhỏ bé kia sau khi dụi dụi mắt thì tò mò nhìn quanh. Khi bắt gặp thân ảnh của Giang Lưu Nhi, cả người nó bỗng biến mất. Sau đó, ngay lập tức nó lại xuất hiện ở một góc khác trong hang động đưa mắt nhìn hắn.

Giang Lưu Nhi tròn mắt, cực kỳ rung động.

Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Thuần di?

Hắn không thể nào tin nổi. Phải biết rằng chỉ có những bậc đại năng Phi Thiên Cảnh trở lên mới có thể nắm giữ khả năng này, hơn nữa không phải ai cũng làm được.

Thuần di chính là sự vận dụng thành thạo lực lượng của không gian pháp tắc, trong nháy mắt có thể xuyên qua hư không. Nếu lĩnh ngộ đến một mức nào đó, tu sĩ có thể đơn giản xuất hiện cách hàng triệu dặm từ nơi vừa đứng trong tức thì.

Khi còn ở tầng trời thứ mười ba, Giang Lưu Nhi hắn chính là nhờ nắm giữ không gian chi lực cực cao mới có thể thi triển được một chiêu Nhất Kiếm Xuyên Không mà suốt hơn ba vạn năm chưa có đệ tử nào của Thanh Hà Kiếm Phái làm được.

Thế nhưng còn con vật bé tí nhìn như vô hại này? Nó lại có thể lĩnh ngộ được không gian pháp tắc?

Tuy rằng không thể so với hắn trước kia nhưng như thế này cũng đã là hết sức cao minh rồi.

“Nghịệt. Người cảm thấy thế nào?” Giang Lưu Nhi dò hỏi.

“Thật sự là kỳ lạ. Với trình độ vận dụng không gian pháp tắc vừa rồi thì hắn phải cần đến lực lượng rất lớn để thực hiện. Thế nhưng ta lại không cảm nhận được trên người nó chút lực lượng nào cả, cứ như bản thân nó và không gian pháp tắc là một thể...”

Nghịệt đầy vẻ khó hiểu nói.

Giang Lưu Nhi nghe xong thì gật gật đầu.

Nghịệt nói không sai. Muốn vận dụng pháp tắc thì ngoài việc lĩnh ngộ nó ra cần phải có đủ lực lượng để thực hiện. Giang Lưu Nhi đã lĩnh ngộ pháp tắc rất thuần thục nhưng vì bây giờ tu vi không đủ nên không thể nào làm được.

Nhưng con vật bé tí kia lại sử dụng pháp tắc mà không cần đến lực lượng gì hỗ trợ. Điều này đã vượt ra ngoài nhận thức của hắn.

Giang Lưu Nhi nhìn nó một lúc lâu. Con vật bé tí kia cũng đứng nấp sau một tảng đá nhìn lại hắn với ánh mắt đầy tò mò, cộng thêm một chút sợ sệt.

Một người một thú cứ người nhìn ta ta nhìn người như thế.

Giang Lưu Nhi không mở miệng. Con vật bé tí kia cũng im lặng.

Cảm giác thật sự có chút quái lạ.

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi bước về phía nó. Nhưng khi chân hần vừa nhấc lên thì con vật kia đã lại lập tức biến mất và sau đó xuất hiện ở một hướng khác.

Trông nó có vẻ khá nhút nhát.

“Với tu vi của ngươi bây giờ đừng nói là bắt nó, cho dù là muốn chạm vào nó cũng là chuyện không thể nào.”

Nghiệt nói với giọng khinh thường.

Giang Lưu Nhi cũng không để ý. Hần thật sự muốn bắt con vật kia để tìm hiểu xem làm thế nào nó có thể vận dụng được không gian pháp tắc mà không cần đến lực lượng hỗ trợ. Nó có thể làm như thế đối với các loại pháp tắc khác như hỏa chi pháp tắc, thủy chi pháp tắc, thổ chi pháp tắc... hay không? Và cuối cùng điều Giang Lưu Nhi thật sự quan tâm là hần có thể vận dụng được loại năng lực này hay không? Nếu như có thể áp dụng cho chính bản thân mình thì Giang Lưu Nhi tin tưởng tuyệt đối hần có thể quét ngang Thiên Vũ đại lục này.

Và thế là Giang Lưu Nhi tiếp tục cố gắng lại gần con vật bé tí kia.

Ngày thứ nhất...

“Này, Tiểu yêu thú. Chúng ta làm quen một chút đi. Ta là Giang Lưu Nhi, còn ngươi?”

Im lặng.

“Tiểu yêu thú. Ngươi không nói chuyện được? Ta thấy trình độ linh ngộ không gian pháp tắc của ngươi mạnh như vậy ắt hẳn linh trí phải cực cao mới đúng. Tại sao không thể nói chuyện nhỉ? Có phải ngươi không muốn nói đúng không?”

Im lặng.

Ngày thứ hai...

“Tiểu yêu thú. Đây là thịt của yêu thú cấp tám sơ kỳ - Xích Diệm Ma Lang. Ngươi nghĩ xem rất thơm phải không? Mau tới đây ta sẽ cho ngươi ăn.” Giang Lưu Nhi vừa cầm miếng thịt Xích Diệm Ma Lang đã nướng chín vừa hươ hươ về phía con vật bé tí nói.

Im lặng.

Ngay cả thịt của yêu thú cấp tám ngươi cũng không thèm? Ngươi có biết bao nhiêu người muốn ăn mà không được không?

Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ. Nếu không phải vì muốn tiếp cận con vật kia thì hần cũng không nỡ đem thịt của Xích Diệm Ma Lang ra nướng ăn. Phải biết xác của một con yêu thú cấp tám là rất quý hiếm. Nếu đem đổi thành linh thạch để tu luyện thì số lượng tuyệt đối không phải nhỏ.

Ngày thứ ba...

“Tiểu yêu thú. Giữa thế giới bao la rộng lớn hàng vạn tinh cầu này mà chúng ta cũng có thể gặp nhau. Ngươi nói xem chúng ta có phải là rất có duyên không? Hay là ngươi tới đây, chúng ta cùng trò chuyện đi. Ngươi yên tâm ta sẽ không làm hại ngươi đâu.”

Ta chỉ bắt ngươi nghiên cứu thôi.

Giang Lưu Nhi nói thêm thêm một câu. Hần không biết là đáng về hần lúc này trông chẳng khác gì một vị đại thúc đang dụ dỗ một tiểu cô nương.

Nhưng không may cho hần là tiểu cô nương này lại quá nhút nhát đến nỗi chẳng dám nói một lời nào.

Bên trong Thiên Oán, một ánh mắt quái dị như đang chứng kiến chuyện gì đó khó tin.

Nếu các đệ tử của Thiên Nhai Các mà trông thấy bộ dáng lúc này của Giang Lưu Nhi chắc hẳn họ cũng tròn mắt kinh ngạc.

Đây mà là vị sư huynh (sư đệ) luôn trầm mặc ít nói của họ ư?

Tuyệt đối đó sẽ là điều họ nghĩ trong đầu.

...

Mặc kệ cho Giang Lưu Nhi có dùng lời ngon tiếng ngọt thế nào, tiểu yêu thú kia cũng một mực im thin thít. Chẳng lẽ bộ dáng của ta trông đáng sợ như vậy sao?

Chúng kiến thái độ sợ sệt của nó, Giang Lưu Nhi bắt đầu có chút hoài nghi về diện mạo của mình.

Hắn ngồi im lặng trầm tư. Hắn đang nghĩ phải dùng thứ gì để dụ dỗ con vật kia. Chắc chắn phải có gì đó mà nó muốn...

Qua một lúc lâu, như để thử nghiệm điều gì, Giang Lưu Nhi lấy ra từ trong giới chỉ không gian một thứ vừa giống đá lại vừa giống ngọc. Nó hơi giống hình chữ nhật, không lớn lắm, từ bên trong tản mát ra linh khí vô cùng nồng đậm.

Ngay khi nhìn thấy viên đá (ngọc) đó, hai mắt tiểu yêu thú nhút nhát kia lập tức tỏa sáng.

Giang Lưu Nhi thấy thế thì hươ hươ tay, hướng con vật kia nói:

“Người muốn nó sao? Mau lại đây ta sẽ cho người!”

Con vật hết nhìn viên đá (ngọc) lại nhìn mặt Giang Lưu Nhi. Chần chừ một lúc lâu, bỗng thân hình nó biến mất.

Giang Lưu Nhi lập tức thu tay lại.

Nhưng đã muộn. Viên đá (ngọc) đã bị con vật nhỏ bé kia lấy mất và hiện đang dùng hai tay nhỏ bé ôm trước người. Bộ dáng trông hết sức buồn cười.

Nhưng mà Giang Lưu Nhi thật sự là không thể cười nổi! Kia cũng không phải là viên ngọc hay đá gì mà là một viên cực phẩm linh thạch!

Ngay cả bản thân hắn cũng không nở lấy đi tu luyện.

Như không để ý đến cảm giác của Giang Lưu Nhi, con tiểu yêu thú há miệng một hơi nuốt luôn viên cực phẩm linh thạch kia. Miệng nó nhỏ như vậy, cũng không biết là làm sao làm được.

Giang Lưu Nhi có chút há hốc.

Cực phẩm linh thạch của ta...

Hắn thật sự có xúc động muốn khóc.

P/s: (*): Theo cách tính đơn vị đo chiều dài cổ của Việt Nam vào đầu thế kỷ 20: - 1 trượng = 4m

1 thước (xích) = 40cm

1 tấc = 4cm

1 phân = 4mm

41. Chương 42: chiến Ngân Tinh Băng Sư

Chẳng cần biết Giang Lưu Nhi có thật sự khóc hay không, tiểu yêu thú sau khi nuốt xong, “ợ” một tiếng, sau đó đưa cánh tay nhỏ bé của mình vỗ vỗ bụng.

Chúng kiến hành động đó thì Giang Lưu Nhi có xúc động muốn lập tức đánh vào mông nó.

Người là đang trên ta sao?

Trông thấy ánh mắt bất thiện của Giang Lưu Nhi, tiểu yêu thú vội lùi ra sau. Nhưng do đôi chân quá nhỏ bé, nó vấp phải một viên đá và thế là ngã chổng vó lên trời, tiếp đến, cả thân hình lập tức cuộn tròn lăn lông lốc.

Giang Lưu Nhi nhân cơ hội này “vụt” một tiếng đã xuất hiện bên cạnh đưa tay bắt lấy tiểu yêu thú.

Nhưng đáng tiếc, tay của hắn còn chưa kịp chạm vào thì nó đã biến mất.

Lại là thuận di.

Xem ra muốn bắt được nó lúc này là chuyện không thể. Nó quá cảnh giác với hắn.

Tiểu yêu thú lần nữa xuất hiện. Nó e ngại nhìn kẻ vừa muốn bắt mình. Khi bắt gặp ánh mắt Giang Lưu Nhi nhìn lại thì nó liền thuận di lần nữa.

Giang Lưu Nhi có cảm giác hình như trên mặt mình có khắc ba chữ “Đại ác nhân”.

Hôm sau, Giang Lưu Nhi lại tiếp tục sử dụng một viên cực phẩm linh thạch để dụ dỗ tiểu yêu thú.

Quả thật cực phẩm linh thạch có lực hấp dẫn rất lớn đối với nó. Mặc dù rất sợ sệt nhưng nó vẫn sử dụng năng lực thuận di để lấy. Nhưng đáng tiếc bị thất bại.

Hôm qua Giang Lưu Nhi đã bị nó ăn mất một viên há lại để cho nó lấy thêm một viên nữa. Ngay khi nó vừa biến mất thì tay hắn cũng phản ứng cực nhanh nắm chặt lại, tay kia thì chộp tới tiểu yêu thú ngay lúc nó vừa hiện thân. Nhưng mà hắn cũng không thành công.

Tiểu yêu thú đã thuận di biến mất.

Qua một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng, Giang Lưu Nhi đứng dậy, nhìn con vật nhỏ bé kia rồi khẽ lắc đầu. Sau đó, hắn rời khỏi hang động.

Giang Lưu Nhi cũng không thể ở đây mãi được. Hắn còn phải mau chóng tu luyện để đột phá vào Hoàng Cảnh, hắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Chỉ cần có thể sớm ngày đạt tới Tử Cảnh thứ tư, cũng tức tương đương với Phi Thiên Cảnh thứ tư thì hắn mới có thể đi tìm Người...

...

Lúc này, Giang Lưu Nhi đã tiến vào rất sâu trong Tùng Nguyệt Lâm.

Mục đích của hắn là tìm kiếm một con yêu thú cấp tám trung kỳ. Hắn cần một cuộc sinh tử chiến đấu để đột phá bình cảnh. Tuy rằng việc này rất hung hiểm, nếu không may sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống. Nhưng tu tiên chi lộ vốn là đi ngược với lẽ trời, một khi đã bước trên con đường này thì đã là làm một việc nguy hiểm rồi.

Nếu như sợ hãi mà không dám đi tiếp...

Người có thể dừng lại.

Nhưng Giang Lưu Nhi hắn sợ hãi sao?

Hắn sẽ dừng lại sao?

Giang Lưu Nhi hắn không chỉ không bao giờ ngừng lại mà còn muốn bước nhanh hơn. Vì ở nơi nào đó... có người hắn muốn gặp.

...

Nắng đã tắt từ lâu, Tùng Nguyệt Lâm chìm trong một màu đen cô tịch...

Trên một gốc cây khô nằm ngã ven đường, một bóng thanh y đang ngồi, dáng vẻ thẫn thờ. Trên tay y, một thanh kiếm màu xanh ngọc lấp lạng nằm im.

Kiếm vẫn còn đây

Người ở nơi nào?

Hồng trần gió bụi xuân sắc trôi

Tóc chưa bạc
Nhiệt huyết phai
Tương Tử mộng
Tương Tử lia đôi...

...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Giang Lưu Nhi thu thanh kiếm kia vào trong giới chỉ. Hấn ngã lưng nằm xuống.

Đêm nay, hấn chỉ muốn ngủ... Một giấc ngủ phàm nhân.

Hôm sau...

Mãi cho đến lúc mặt trời đã lên cao, Giang Lưu Nhi mới khê trở mình thức dậy

Đêm qua là một trong những giấc ngủ dài nhất kể từ khi hấn đến Thiên Vũ đại lục này.

Không biết thần tiên có bao giờ cảm thấy mệt mỏi không?

Hấn thầm hỏi.

Khi Giang Lưu Nhi vừa quay người định đi thì một tia nghi hoặc lóe lên trong mắt. Hấn xoay đầu lại.

Khi xác định xong, Giang Lưu Nhi có chút kinh ngạc.

Cách chỗ hấn không xa, một con yêu thú nhỏ nằm ngủ, khoe miệng còn dính chút nước.

Giang Lưu Nhi nhẹ nhàng đi tới chỗ nó. Có vẻ như vì không muốn phá giấc ngủ của nó hoặc cũng có thể không phải. Khi đã đứng bên cạnh con yêu thú nhỏ kia, tay hấn hóa thành trảo chụp xuống.

Đáng tiếc lại thất bại.

Tiểu yêu thú sau khi biến mất liền xuất hiện cách đó khoảng năm mét. Nó đưa tay nhỏ bé của mình dụi dụi mắt, sau đó nhìn Giang Lưu Nhi vẻ đề phòng.

“Tiểu yêu thú, sao ngươi lại đi theo ta?” Giang Lưu Nhi lên tiếng hỏi.

Tiểu yêu thú nhìn chằm chằm vào không gian giới chỉ trên tay Giang Lưu Nhi.

Trông thấy ánh mắt nó, mặt hấn có chút khó coi.

Ta còn tưởng ngươi muốn đi theo ta, hóa ra là ngươi vì cực phẩm linh thạch mới tới đây.

Giang Lưu Nhi đưa ngón tay đeo giới chỉ kia hươ hươ trước mặt nó, khi trông thấy mắt nó sáng lên đảo đảo theo ngón tay hấn thì Giang Lưu Nhi thu tay lại, quay người bỏ đi.

Hấn đang rất bực mình.

Mắt tiểu yêu thú lập tức xiu xuống, sau đó lại âm thầm bám theo.

Thỉnh thoảng đang đi thì Giang Lưu Nhi đột ngột xoay đầu lại. Những lúc như thế, tiểu yêu thú đang ton ton chạy thì ngã chổng vó ra sau vì dừng lại đột ngột.

Nhìn nó lẩn lờng lốc, mặt Giang Lưu Nhi đậm ý cười.

Có nó đồng hành cũng không tồi.

Hấn chợt nghĩ.

...

Đi suốt mấy ngày, Giang Lưu Nhi cũng chưa tìm được yêu thú phù hợp nào để ra tay. Cũng không có gì lạ, dù sao Tùng Nguyệt Lâm rất rộng lớn, yêu thú cấp tám cũng không phải nói gặp là gặp được. Trừ khi có vận khí như Giang Lưu Nhi mấy ngày trước, một thời gian ngắn đã gặp được tới ba con yêu thú cấp tám là Tứ Dực Ma Xà, Xích Diệm Ma Lang và Bạc Đầu Điểu. Mà cũng không biết là vận khí may hay rủi nữa.

Bởi vì Giang Lưu Nhi cảm thấy ngoài việc suýt mất mạng và nửa đóa hắc liên nồng đậm ma khí bên trong giới chỉ ra thì hắn cũng chẳng thu hoạch được gì.

Còn về con tiểu yêu thú nhút nhát kia?

Hắn có chút lắc đầu.

Mấy hôm nay nó vẫn một mực bám theo, nhưng lại luôn cảnh giác đề phòng hắn, chỉ cần tới gần một chút là nó lập tức thuận di tránh đi chỗ khác.

Giang Lưu Nhi cũng đã mấy lần thử dùng cực phẩm linh thạch tiếp tục dụ dỗ nó, nhưng chưa lần nào hắn thành công, thậm chí không cẩn thận còn bị nó lấy mất thêm một viên. Cuối cùng hắn đành phải từ bỏ ý định.

Mấy ngày đồng hành, Giang Lưu Nhi phát hiện một điều về tiểu yêu thú này. Đó là nó không bao giờ ăn thịt mà chỉ ăn trái cây, linh quả các loại. Ban đầu Giang Lưu Nhi tưởng nó e ngại hắn nên không dám tới ăn, thế nhưng không phải vậy, kể cả khi hắn ném tới chỗ nó, nó chẳng những không ăn mà còn đưa tay bịt mũi rồi tránh xa ra. Còn khi hắn ném mấy quả dại thì chần chừ một chút nhưng cuối cùng nó cũng lấy cho vào bụng.

Có lúc, suy nghĩ tầm độc vào quả dại rồi đưa cho tiểu yêu thú lóe lên trong đầu Giang Lưu Nhi nhưng nhanh chóng bị hắn gạt đi.

Tiểu yêu thú này tuy có hơi nhút nhát nhưng quả thật rất đáng yêu, trên người nó cũng không có chút yêu khí cuồng bạo hay dã tính nào mà còn có vẻ ôn hòa và có chút gì đó thánh khiết, hoàn toàn là một con vật vô hại. Hơn nữa điều quan trọng nhất là tuy nó luôn cảnh giác nhưng cũng không hề có chút địch ý nào với hắn.

Giang Lưu Nhi tuy là muốn bắt nó để nghiên cứu nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ làm nó tổn thương. Có lẽ là vì hắn cảm thấy nó thiện lương.

Lại qua hai ngày...

Hôm nay, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng tìm được một con yêu thú cấp tám trung kỳ, đối tượng thích hợp nhất để hắn đột phá bình cảnh – Ngân Tinh Băng Sư.

Thân hình của nó cũng không lớn lắm, chỉ cao khoảng một mét hai, lông bờm màu bạc, mình đầy vẩy xám, mắt như hai ngọn ma trời trong đêm.

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi hết sức nghiêm túc. Hắn biết đây không phải một cuộc chiến đấu bình thường mà là sinh tử đấu. Hắn cần phải nhờ trận chiến hung hiểm này để đột phá bình cảnh. Hắn không được phép bỏ chạy.

Muốn sống... phải thắng.

Trong lúc Giang Lưu Nhi quan sát con Ngân Tinh Băng Sư thì nó cũng đang quan sát hắn.

Chính tên nhân loại này đã tìm đến địa bàn của nó khiêu khích. Nó cần phải thể hiện quyền uy... bằng cách giết chết kẻ trước mặt.

“G... à... o... o...”

Sau một tiếng rống đinh tai nhức óc, Ngân Tinh Băng Sư bổ nhào đến với tốc độ nhanh hơn tên bắn.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của nó đã bay lên không.

Giang Lưu Nhi cầm bạch kiếm chém xuống.

Kiểm Đoạn Lưu Giang!

Ngân Tinh Băng Sư cũng không có vẻ gì e ngại. Nó há miệng phun ra một luồng sáng màu xanh lam chống lại kiếm ảnh to lớn đang tới trên đầu.

“Oành... Oành”

Những tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên giữa không trung. Kiếm ảnh bị phá, luồng sáng màu xanh lam mà Ngân Tinh Băng Sư phun ra lúc nãy cũng bị vỡ tung tóe văng khắp nơi.

Những vật bị năng lượng màu xanh lam kia chạm vào lập tức hóa thành băng điêu, sau đó bị ăn mòn rồi tan biến.

Đó là thiên phú thần thông của Ngân Tinh Băng Sư – Băng Chi Bào Hao.

“Chí... Chí... Chí”

Bỗng nhiên những tiếng kêu the thé vang lên.

Giang Lưu Nhi lập tức nhìn về nơi phát ra âm thanh kia thì thấy một con tiểu yêu thú đang chặt vật ngã đông ngã tậy tránh những luồng năng lượng xanh lam kia.

Tiểu tử này sao lại còn ở đây?

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi có chút lo lắng. Trước khi đối mặt với Ngân Tinh Băng Sư, hắn rõ ràng nói là rất nguy hiểm và bảo tiểu tử kia trốn đi rồi. Hắn biết với linh trí của nó chắc chắn là nghe hiểu. Nhưng... tại sao nó còn ở đây làm gì?

“Tiểu tử! Lập tức rời khỏi chỗ này mau!”

42. Chương 43: vận Khí Đen Đủi

Con Ngân Tinh Băng Sư liếc nhìn tiểu yêu thú, trong ánh mắt có chút khó chịu.

Nguy!

Giang Lưu Nhi thấy ánh mắt của Ngân Tinh Băng Sư thì hai ngón tay kẹp lại, điếm ra một chỉ đánh xuống.

Một vết hắc quang lao về phía Ngân Tinh Băng Sư.

“Oanh”

Sau tiếng nổ chói tai, nơi con Ngân Tinh Băng Sư vừa đứng, đất đá nát vụn, tạo thành một cái hố sâu hơn năm mét.

“G... à... o... o”

Ngân Tinh Băng Sư mắt đầy phẫn nộ. Lúc nãy do đang chú ý đến tiểu yêu thú nên nó đã không tránh kịp phi kiếm của Giang Lưu Nhi. Bên hông nó, một vết rách đang rỉ máu.

Ngân Tinh Băng Sư gầm lên điên cuồng, hung tính bạo phát.

Từ miệng nó, một luồng sáng năng lượng bắn tới kẻ vừa làm nó bị thương.

Giang Lưu Nhi chặt vật tránh né. Nhưng hắn càng tránh thì con yêu thú kia càng phóng ra năng lượng cuồng bạo hơn.

Một mảng không trung gần như đều bị một màu xanh lam bủa giăng.

Giang Lưu Nhi biết rõ nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn gì cũng bị bắn trúng. Mà hắn cũng chưa muốn nếm thử cảm giác bị băng đá ăn mòn da thịt là thế nào. Đó hẳn không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì.

Nếu như có thể thi triển được chiêu thứ năm của hạ cửu kiếm thì tốt biết mấy.

Giang Lưu Nhi có chút cảm thán.

Với tu vi hiện giờ, hắn chỉ có thể sử dụng được bốn chiêu đầu của Thanh Hà Kiếm Quyết, còn lại những chiêu sau thì hắn lực bất tòng tâm.

Về phần Toái Cốt Chương trong Chân Ngộ Đại Diễn Quyết, nó quả là đòn sát thủ lợi hại, nhưng mà cũng chỉ thích hợp để đánh cận chiến. Trong trường hợp này mà bảo hắn tiếp cận con yêu thú đang điên cuồng kia thì chẳng khác nào lấy mạng đổi mạng.

Hắn muốn một trận sinh tử đấu để đột phá chứ không phải đồng quy vu tận!

Vẫn là cảnh giới quá thấp a!

...

Con Ngân Tinh Băng Sư không biết những suy nghĩ của hắn. Mà nó thì cần biết để làm gì. Chỉ cần giết tên nhân loại này đi là được.

“Chú... Chú...”

“Âm... Âm...”

Không gian gần trăm mét gần như biến mất bởi thần thông Băng Chi Bào Hao của Ngân Tinh Sư. Cả một vùng trở nên trống trải. Cây cỏ đất đá chỉ còn lác đác vài chỗ.

Giang Lưu Nhi cũng không biết nó lấy đâu ra nhiều năng lượng như vậy.

Riêng bản thân hắn thì khí lực đã hao hơn bảy phần rồi.

“Chí... Chí... Chí...” Những âm thanh lạ bất thành linh vang lên.

Giang Lưu Nhi vội nhìn về nơi phát ra tiếng kêu.

Một con yêu thú nhỏ bị đóng băng hơn nửa người, dính vào một hòn đá lớn, chỉ còn lại cái đầu tròn vo và miệng thì đang gọi loạn xạ.

Tiểu tử này sao vẫn còn ở đây chứ?

Giang Lưu Nhi có chút tức giận, nhưng nét mặt thì lại hiện rõ vẻ lo lắng.

Con Ngân Tinh Băng Sư đang hết sức cuồng nộ vì từ này giờ nó vẫn chưa đánh trúng tên nhân loại kia cái nào thì lại nghe được âm thanh chi chi nha nha không ngừng của một con tiểu yêu thú. Nó điên tiết lên, há miệng bắn luôn một quả cầu Băng Chi Bào Hao.

Chứng kiến một quả cầu to đùng đang lao tới, tiểu yêu thú mắt đầy sợ hãi. Mấy chiếc răng bé xíu va vào nhau, miệng run cầm cập, ngay cả tiếng kêu hoảng loạn ban nãy cũng im bật.

Nó cũng không thể mang theo cả hòn đá và phần cơ thể đóng băng thuận di được. Mang vật thuận di đòi hỏi năng lực linh ngộ không gian pháp tắc rất cao.

Nó còn lâu mới đạt tới mức độ đó!

Quả cầu đã ở ngay trước mặt, tiểu yêu thú nhắm mắt lại không dám nhìn. Nó đang chờ đợi tử thần tới đón. Mà cũng chẳng rõ nó có biết thể nào là chết không nữa.

Trong lúc tiểu yêu thú nghĩ mình sẽ bị quả cầu to đùng kia đè bẹp thì bỗng cảm thấy cả người bay “vèo” đi. Sau đó, đầu nó đụng vào một gốc cây cách hơn trăm mét, rớt “bịch” xuống đất.

Tiểu yêu thú mở mắt ra, theo bản năng đưa tay xoa xoa đầu, miệng kêu “chi chi”.

Chợt nó ngừng lại, ánh mắt hơi nghi hoặc. Sau khi quan sát thân thể một hồi, tiểu yêu thú kêu lên vui mừng. Băng đá trên người nó đã không còn nữa, có lẽ là do cú va chạm lúc này đã làm chúng vỡ ra.

Tiểu yêu thú đưa mắt nhìn phía xa xa, nơi đó có một thiếu niên đang cùng một con yêu thú chiến đấu dữ dội.

Nó nhớ lúc này khi sắp bị quả cầu kia đè chết thì có ai đó đã đá bay nó đến đây. Mà ở đây ngoài nó thì chỉ còn hai kẻ kia... Tiểu yêu thú dỗi mắt chăm chú nhìn thiếu niên mặc bộ thanh y đang chặt vật đằng xa, mắt lóe dị quang.

Quả thật lúc này tiểu yêu thú chính là bị Giang Lưu Nhi hấn một cước đá bay. Nếu không thì bây giờ e là nó đã chết rồi, hay ít ra Giang Lưu Nhi cho là vậy.

Không biết tiểu tử kia thể nào rồi.

Giang Lưu Nhi lo lắng nghĩ.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Liên tiếp những quả cầu Băng Chi Bào Hao trút xuống đầu Giang Lưu Nhi.

Kiểm Nghênh Thiên Hạ!

“Keng... Keng... Oành... Oành”

Trăm đạo kiếm khí rít gào chém tan những quả cầu băng. Còn chưa kịp phản kích thì những luồng sáng xanh lam đã lại bắn tới như thiểm điện.

Giang Lưu Nhi không thể né tránh kịp đành phải thi triển kiếm chiêu phá vỡ.

“Phù... phù... ù... ù..”

Sau những đợt liên tiếp thi triển các kiếm chiêu, Giang Lưu Nhi bắt đầu thở dốc.

Chân khí hấn chẳng còn được bao nhiêu nữa!

...

“Phù... phù... phù... ù... ù..”

Lúc này, Giang Lưu Nhi thật sự đã sắp tới giới hạn rồi. Chân khí trong cơ thể hấn còn lại chưa tới một phần. Nhưng mà... hấn cũng đã biết được làm thế nào để đánh bại con Ngân Tinh Băng Sư kia.

Sau những lần liên tiếp đánh ra Băng Chi Bào Hao, nó cũng đã bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi. Những đòn đánh đã chậm đi rất nhiều, hơn nữa mỗi lần ra đòn nó đều phải dừng lại một chút.

Giang Lưu Nhi chính là muốn lợi dụng khoảng thời gian dừng lại mấy nhịp thở đó của nó để áp sát và tung ra Toái Cốt Chương. Chỉ cần trúng phải Toái Cốt Chương ở phần tim hoặc phần đầu thì nó chắc chắn sẽ chết.

“Chú... Chú... Chú...”

Giang Lưu Nhi vừa huy kiếm chém, vừa từ từ tiếp cận.

Khi nhắm thấy khoảng cách đã đủ gần, hấn dùng hơn phân nửa số chân khí còn lại chém ra mấy chục đạo kiếm khí rồi cầm kiếm đâm tới.

Không có kiếm... Chỉ còn ảnh...

Một kiếm với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã kề sát mi tâm của Ngân Tinh Băng Sư.

Ngân Tinh Băng Sư mở mắt hết cỡ tập trung vào kiếm ảnh đang đâm tới kia. Năng lượng của nó vừa mới phun ra, hiện tại còn chưa tích đủ để phóng ra lần nữa. Nó lập tức bay sang một bên tránh né.

Nhưng kiếm ảnh thật sự là quá nhanh, dù đã lập tức tránh đi nhưng vẫn bị thanh kiếm cắm vào phần trên của chi sau.

Về mặt nó thất kinh. Không phải vì do bị thương mà là... thanh kiếm không hề có ai cầm.

Không cho nó có cơ hội phản ứng, một bàn tay từ bên trên đánh vào lưng nó.

“Ba... Ba... Ba...”

Trúng phải ba chương liên tiếp, con Ngân Tinh Băng Sư rớt từ trên không xuống.

“Rầm”

Sau đó, nó cố đứng lên, há miệng định tung ra một đòn Băng Chi Bào Hao. Khi năng lượng bắt đầu ngưng tụ thành quả cầu trong miệng thì những âm thanh “răng rắc” khe khẽ vang lên.

“Khục... khục...”

Số năng lượng vừa mới ngưng tụ bắn loạn ra ngoài trong tiếng nấc của Ngân Tinh Băng Sư. Tiếp đến, nó ngã xuống.

“Phù... Phù... ù... Phù...”

Giang Lưu Nhi ngồi bệt ra đất, miệng thở hồng hộc.

Chân khí của hắn đã cạn kiệt rồi.

Để giết được nó, Giang Lưu Nhi đã tính toán rất kỹ lưỡng. Ban đầu, hắn chém ra mấy chục đạo kiếm khí để làm phân tán chú ý của Ngân Tinh Băng Sư, tiếp đến hắn lại thi triển luôn chiêu Kiếm Ảnh Lưu Tinh đâm về phía nó. Lợi dụng tốc độ cực nhanh của Kiếm Ảnh Lưu Tinh và những đạo kiếm khí che chắn phía trước, khi gần tới chỗ Ngân Tinh Băng Sư, hắn để cho thanh kiếm lao đi theo quán tính, còn mình thì bay lên trên...

Sau khi thở dốc một hồi, Giang Lưu Nhi đứng dậy đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy tiểu tử kia.

May mà người không sao.

Nói thêm một câu xong, hắn thu xác của con Ngân Tinh Băng Sư vào giới chỉ không gian, sau đó, bước tới chỗ tiểu yêu thú.

Nhưng có vẻ như vận khí của hắn cực kỳ đen đui.

Khi chỉ vừa mới đi được vài bước thì bên tai hắn vang lên một tiếng rống vô cùng bi thương và phẫn nộ.

“G... à... o... o... o...”

Hắn lập tức xoay người nhìn nơi phát ra âm thanh kia.

Một con yêu thú khắp người đầy vẩy, lông bờm màu bạc lấp lánh.

Là một con Ngân Tinh Băng Sư!

Giang Lưu Nhi không nói hai lời lập tức bỏ chạy.

Chân khí của hắn giờ chẳng còn sót lại chút gì. Dù là cả khi toàn thịnh hắn cũng phải hao hết khí lực mới giết được một con chứ đừng nói đánh với một con nữa trong tình trạng suy yếu này.

“Ầm... Ầm”

Phía sau, những đợt Băng Chi Bào Hao liên tiếp bắn ra. Giang Lưu Nhi chạy rất nhanh mặc dù chỉ sử dụng lực lượng cơ thể. Hắn cũng không biết tại sao mình lại có thể chạy nhanh được như vậy. Hắn chỉ biết là nếu chạy không nhanh chắc chắn hắn sẽ chết.

Được một lúc, Giang Lưu Nhi cảm thấy hai mắt mình đã có chút nhìn không rõ, đầu nặng trĩu... Sở dĩ hắn còn chạy tiếp được là nhờ vào ý chí sinh tồn chống đỡ.

Trong lúc ý thức mơ hồ, hắn chạy vào một hạp cốc sương mù dày đặc...

Hắn không biết là khi đó, con Ngân Tinh Băng Sư đuổi tới bên ngoài hạp cốc thì lập tức khựng người lại, không dám tiến vào dù chỉ là một bước.

Nó gầm lên một tiếng không cam lòng... Sau đó bỏ đi.

43. Chương 44: Hạp Cốc Quỷ Dị

Giang Lưu Nhi cứ chạy mãi, chạy mãi... Hắn chỉ biết là mình phải chạy nhanh nhất có thể. Bởi vì nếu dừng lại hắn sẽ chết.

Không biết qua bao lâu... Hai mắt hắn dần tối sầm, chút ý chí cuối cùng không còn đủ chống đỡ cho thân thể nặng trĩu nữa.

Hắn ngã xuống bên đường.

Một lúc sau...

“Sột soạt...”

Chợt những tiếng động lạ phát ra từ một lùm cỏ gần chỗ Giang Lưu Nhi.

Một đôi tai thấp thoáng ẩn hiện. Có thứ gì đó đang tiến lại gần. Cuối cùng chủ nhân của đôi tai kia cũng chui ra ngoài.

Một cái đầu tròn vo, thân hình nhỏ bé, có ba đuôi phía sau.

Là tiểu yêu thú nhút nhát.

Nó đứng xa xa nhìn thiếu niên đang nằm bất tỉnh trên đất, ánh mắt có chút do dự. Hồi lâu, nó lấy hết can đảm từ từ tiến lại.

...

Hạp cốc này rất kỳ lạ. Cây cối, đất đá..., tất cả mọi thứ có ở đây đều chỉ có một màu duy nhất – đen. Tuy lúc này là ban ngày, nhưng lại âm u chẳng khác gì đêm tối.

Trong lúc Giang Lưu Nhi mê man, những mảng sương mù đã phủ kín khắp người hắn. Điều kì lạ là khi chạm vào da thịt thì chúng không đọng lại mà ngay lập tức hòa tan vào trong, nhìn hết sức quỷ dị.

Từng phút chậm rãi trôi qua, chẳng biết từ lúc nào mà da dẻ của Giang Lưu Nhi bắt đầu biến dạng. Chúng dần chuyển sang màu nâu sạm, từ mịn màng trở nên sần sùi, thô ráp. Tóc hắn cũng từ màu đen trong thoáng chốc biến thành trắng.

Nếu những người quen thấy bộ dáng này của hắn thì tuyệt đối sẽ không thể nào tin tưởng đây là Giang Lưu Nhi mà họ biết.

Bởi vì trông hắn bây giờ không khác nào một lão nhân bảy, tám mươi tuổi!

Chuyện gì đã xảy ra?

Giang Lưu Nhi không biết được. Hắn đã mất đi tri giác từ lâu rồi.

Ngay cạnh hắn, tiểu yêu thú đưa cánh tay bé xíu của mình gãi gãi đầu. Nó không hiểu tại sao hình dáng tên thiếu niên nằm dưới đất lại thay đổi như vậy. Nó nhìn Giang Lưu Nhi, xong lại nhìn chính mình. Càng lúc nó càng nghi hoặc.

Tiểu yêu thú lấy tay lay lay người Giang Lưu Nhi, nhưng vì khí lực của nó thật sự rất nhỏ nên không thể nào làm hắn nhúc nhích được. Nó nghiêng răng, miệng kêu “chi chi” cố đẩy tay Giang Lưu Nhi. Mặt nó nhanh chóng hồng lên vì cố sức.

Một hồi sau, thấy không ăn thua, tiểu yêu thú ngồi bệch trên đất, thở phì phò. Nó thật sự rất mệt. Cũng không hiểu thế nào mà một yêu thú yếu ớt như nó lại nắm giữ năng lực thuần di nữa.

Cơ thể Giang Lưu Nhi gần như đã bị lão hóa hoàn toàn. Nếu cứ tiếp tục thì không bao lâu nữa hắn chắc chắn sẽ chết.

Nơi không gian hư ảo, bên trong Thiên Oán, thân ảnh một con tử long đang lơ lửng, ánh mắt nó có chút lo lắng, khuôn mặt hết sức khó coi. Lúc này, nó cũng không biết tình huống bên ngoài thế nào. Linh hồn của nó còn rất suy yếu, bình thường đều phải thông qua Giang Lưu Nhi hỗ trợ mới có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài, đồng thời cũng nhờ thông qua các giác quan của hắn để quan sát bên ngoài.

Nhưng lúc này Giang Lưu Nhi đã bất tỉnh, tri giác cũng dừng hoạt động... Tuy là không rõ tình huống cụ thể ra sao nhưng Nghiệt biết không phải tốt đẹp gì bởi vì nó cảm nhận được sinh cơ của Giang Lưu Nhi đang mất dần.

“Chẳng lẽ người cứ thế này mà chết sao?” Nghiệt thì thào.

Sau một lúc im lặng, bỗng nó hét lên với giọng đầy oán hận:

“Không! Ta không cho phép người chết! Mau tỉnh lại cho ta! Ta phải bắt người trả giá cho những gì người đã làm với ta! Ta muốn người phải tự tay giết hết thầy sinh linh thiên hạ! Ta muốn người phải hối hận! Ta muốn người phải sống đời đời kiếp kiếp trong đau khổ...”

Nếu Giang Lưu Nhi nghe được những lời này chắc hẳn sẽ vô cùng nghi hoặc về bản thân mình. Hắn đã từng thắc mắc tại sao oán hận của Nghiệt lại khủng khiếp đến vậy. Hắn đã từng muốn biết người mà nó hận là ai. Nhưng có nghĩ thế nào hắn cũng tuyệt đối không thể ngờ kẻ làm Nghiệt oán hận sâu nặng đến thế lại chính là bản thân hắn.

Và nếu như có thể nghe được, ngoài sự nghi hoặc ra thì còn một điều nữa chắc hẳn Giang Lưu Nhi sẽ rất kinh ngạc. Đó là giọng nói của Nghiệt. Nó không hề trầm thấp và thô cứng khó nghe như bình thường vẫn hay dùng để câu thông với hắn. Ngược lại, âm thanh vô cùng êm dịu dễ nghe cho dù là đang phát ra trong sự oán độc.

Theo những tiếng oán hận của Nghiệt, Thiên Oán kiếm rung lên liên hồi, oán khí phát ra lan tràn khắp không gian hư ảo như muốn xâm chiếm nơi đây.

Ở trung tâm của không gian này, có hai vùng sáng độc lập. Một vùng màu tím và một vùng nhỏ hơn nhiều màu lam. Ngay khi oán khí tràn đến hai nơi này thì lập tức bị chặn lại, không thể xâm nhập vào được.

Trong vùng sáng màu tím kia dần hình thành một hư ảnh mờ ảo. Đó là một nam tử. Trên người y mặc một bộ đồ màu đen, mái tóc dài đến thắt lưng, đôi mắt nhắm nghiền như thể đang say ngủ. Và điều đặc biệt nhất là trên mi tâm y, nơi đó có một ấn ký kỳ lạ.

Nếu Giang Lưu Nhi nhìn thấy thì sẽ lập tức nhận ra ngay. Bởi vì hắn khá quen thuộc với nó.

Lục Đạo Luân Hồi – Thần linh ấn.

Đột nhiên, vùng sáng tím tách ra một khe hở.

Không có màn sáng cản trở, oán khí lập tức mãnh liệt tràn vào. Nhưng nó chưa kịp chạm đến nam tử kia thì đã bị một hấp lực vô hình hút vào ấn ký nơi mi tâm nam tử. Thoáng chốc, cả vùng không gian không còn sót lại chút oán khí nào nữa.

Thần linh ấn vốn ảm đạm vô quang thì giờ đã tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cùng lúc, ở bên ngoài, trên trán Giang Lưu Nhi lóe lên một ấn ký, những mảng sương mù lưu chuyển trong cơ thể hắn lập tức dồn về trán, bị hút vào ấn ký kia...

...

Trong hạp cốc, không gian ngày một âm u, sương mỗi lúc một nhiều, từng đợt gió thổi qua tê buốt.

Tiểu yêu thú co rúm người lại, miệng run lên căm căp. Nó nhìn Giang Lưu Nhi đang nằm, một lúc sau nó trèo lên người rồi chui luôn vào áo hắn.

Một người một thú cứ như thế ngủ qua đêm tại hạp cốc ma quái này.

Hôm sau, mặt trời ló dạng...

Một việc kỳ lạ đã xảy ra. Hạp cốc vốn âm u quanh năm bỗng trở nên xán lạn, những mảng sương mù dày đặc cũng không biết đã biến mất từ khi nào.

Bên trong không gian hư ảo, trong vùng sáng tím, hư ảnh của hắc y nam tử dường như đã nhìn thấy rõ hơn một chút, thần linh ấn cũng sáng hơn mấy phần.

Những việc này Giang Lưu Nhi hoàn toàn không biết gì, còn tiểu yêu thú thì lại càng không để tâm. Hiện giờ nó vẫn còn đang nằm trong áo Giang Lưu Nhi say giấc.

“Ừm.”

Thân hình Giang Lưu Nhi khê động, mắt dần mở. Nhìn trái phải một lúc, sau đó hần ngồi dậy.

Chợt cảm nhận được gì đó, mặt hần khẩn trương, tay ngưng tụ chút chân khí đã khôi phục được, sau đó liếc mắt nhìn vào trong ngực.

Khi nhìn thấy cái đầu tròn vo của tiểu yêu thú, Giang Lưu Nhi mới buông lỏng thở nhẹ một hơi.

Hóa ra là tiểu tử người.

Hần từ từ đưa tay luôn vào bên trong áo, nhẹ nắm cổ tiểu tử kia lên.

“Chi chi chi chi”

Tiểu yêu thú đang ngủ ngon thì cảm giác thân thể bị nhấc bổng lên, hoảng sợ kêu loạn, mãi cho đến khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Giang Lưu Nhi thì mới bình tĩnh lại.

“Chi chi”

Tiểu yêu thú nhỏ giọng kêu. Nó vẫn còn e ngại hần.

Giang Lưu Nhi trông thấy bộ dáng đáng thương của nó thì có chút trầm tư. Nghĩ một hồi, không biết thể nào hần lại thả tiểu yêu thú ra.

Dù sao nó cũng luôn đi theo ta, dịp khác lại bắt cũng được.

Hần tự nói với mình.

Tiểu yêu thú sau khi được thả thì lập tức thuấn di ra xa, đưa mắt len lén nhìn lại.

Giang Lưu Nhi cũng không có thời gian chú ý đến nó. Hần ngồi xếp bằng vận hành tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để khôi phục chân khí.

...

Khoảng hai canh giờ sau, chân khí trong cơ thể hần cũng khôi phục được hơn phân nửa. Hần đứng dậy bắt đầu thăm dò xung quanh.

Giang Lưu Nhi cảm thấy hạp cốc này rất quái lạ. Tất cả mọi vật ở đây đều có màu đen. Hơn nữa hần không hề cảm nhận được chút sinh cơ nào từ chúng, cứ như thể tất cả đều đã chết vậy.

Nơi này thật quỷ dị. Hần nghĩ.

Lúc này hần cũng khá nghi hoặc tại sao con Ngân Tinh Băng Sư kia lại không giết mình. Bây giờ thì hần suy đoán nguyên nhân hơn nữa là do hạp cốc này. Hần bắt đầu thận trọng hơn.

Giang Lưu Nhi không biết rằng không chỉ mình hần mà có một kẻ còn thấy cực kỳ hoài nghi về sự kỳ lạ của hạp cốc này – đó là Nghiệt. Càng đi vào bên trong, ánh mắt nó càng chăm chú, gương mặt ngưng trọng chưa từng có.

Hạp cốc cũng không quá rộng, Giang Lưu Nhi đi một hồi thì đến cuối. Chỗ này là một vách núi khá cao, có màu đen tuyền cũng giống như những thứ khác trong hạp cốc.

Dưới chân vách núi có một bộ hài cốt, và dĩ nhiên nó cũng đen nốt. Nhưng điều làm hần chú ý đến không phải bộ hài cốt kia mà là thứ bên cạnh nó. Đó là một viên châu không quá to, phát ra hắc quang nhàn nhạt.

Đan châu!

Trong đầu Giang Lưu Nhi lập tức hiện lên hai chữ này. Hần không hề lạ gì. Năm xưa, Đan châu mà hần khổ công suốt mấy mươi năm tu luyện thành chính là bị Mộc Thanh Tử đoạt đi. Kể cả linh hồn hần suýt chút nữa cũng bị...

Giang Lưu Nhi nhẹ lắc đầu xua đi những ký ức vừa hiện lên.

Hắn nhìn viên Đan châu trong tay, có chút cau mày.

Ma khí!

Chỉ có Đan châu của âm hồn quỷ vật mới ẩn chứa ma khí. Xem ra đây là hài cốt của một âm hồn hay quỷ vật nào đó.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Ngoài viên Đan châu ra, hắn còn tìm thấy một chiếc bình ngọc rồng tuếch cũng đang nằm dưới đất và một không gian giới chỉ đeo trên tay của bộ hài cốt. Sau khi mở ra xem, hắn phát hiện bên trong có khá nhiều linh thạch, hơn nữa đa số đều là trung phẩm. Trừ đó ra thì còn có một ngọc giản công pháp và một ít pháp khí, đan dược, linh thảo, thiên tài địa bảo các loại...

“Đại Nhật Cung?” Giang Lưu Nhi nhìn một tấm mộc bài trong tay đọc lên.

44. Chương 45: đồng Đồng

Hắn hơi nghi hoặc.

Nếu Giang Lưu Nhi không lầm thì mộc bài này chính là vật tượng trưng cho thân phận, lại cộng thêm những thứ có trong giới chỉ lúc này thì hẳn chắc hơn tám phần bộ hài cốt này là một đại nhân vật nào đó của Đại Nhật Cung.

Nhưng như vậy thì ma khí nồng nặc trong viên Đan châu kia là thế nào? Chẳng lẽ nó cũng không phải của bộ hài cốt mà là của kẻ khác? Hay bộ hài cốt đúng thật là một âm hồn quỷ vật nhưng đã lén trà trộn vào Đại Nhật Cung? Hoặc là chính nó đã giết chết một nhân vật của Đại Nhật Cung rồi lấy đi không gian giới chỉ của kẻ đó?

Giang Lưu Nhi không hiểu được.

Theo hắn biết thì Đại Nhật Cung là môn phái tu tiên lớn nhất của Đại Diệm Quốc, một trong tam đại thần cung của Thiên Vũ đại lục.

Thế nhưng tại sao một nhân vật của Đại Nhật Cung, hoặc kẻ đã giết hắn, lại chết ở hạp cốc này? Phải biết rằng từ Đại Diệm Quốc đến Tùng Nguyệt Lâm khoảng cách ít nhất cũng trên bốn trăm vạn dặm. Hoàn toàn không phải ngắn.

Nhưng hắn cũng không nghĩ ngợi quá nhiều, dù sao cũng không phải việc của hắn.

Giang Lưu Nhi đem bỏ tấm mộc bài và những linh thạch, pháp khí linh tinh kia vào giới chỉ, sau đó rời khỏi hạp cốc.

Bên trong Thiên Oán, Nghiệt miên man bất định.

Đã hơn ba tháng kể từ lúc Giang Lưu Nhi ra khỏi hạp cốc quỷ dị kia.

“Chi chi”

Tiểu yêu thú đứng một bên nhìn Giang Lưu Nhi ngồi im bất động tỏ vẻ khó hiểu.

Nó đưa tay gãi gãi đầu, ánh mắt tập trung nhìn kỹ bộ dáng của hắn. Sau đó, nó cũng ngồi xuống, hai chân xếp bằng, tay đặt lên đùi bắt chước y hệt.

Một phút... Ba Phút... Năm phút... Mười phút.

“Bịch”

Bỗng tiểu yêu thú ngã xuống một bên. Thế nhưng hai mắt nó vẫn nhắm nghiền, còn miệng thì bắt đầu có nước nhiều ra.

Nó đang ngủ.

...

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng mở mắt.

“Vẫn còn thiếu một chút.”

Hắn khẽ thở dài lẩm bẩm.

Sau trận chiến ác liệt với con Ngân Tinh Băng Sư, tuy Giang Lưu Nhi suýt nữa đã mất mạng nhưng cũng có chút thu hoạch. Hắn cảm thấy bản thân đã chạm tới cánh cửa Hoàng Cảnh, thế nhưng bệ quan gần nửa tháng, hắn chỉ có thể từ Hắc Cảnh hậu kỳ bước vào Hắc Cảnh đỉnh phong mà thôi. Vẫn còn thiếu một chút nữa mới có thể chân chính bước vào cảnh thứ tư – Hoàng Cảnh.

Tiên lộ vốn dĩ gian nan.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Giang Lưu Nhi đứng lên bước ra ngoài. Khi ngang qua chỗ của tiểu yêu thú, nhìn thấy bộ dáng ngủ kì quặc của nó, hắn lắc lắc đầu buồn cười.

Tiểu tử này không khác gì một đứa trẻ.

Giang Lưu Nhi có chút hoài niệm. Sau đó, hắn cúi xuống, khẽ vuốt đầu tiểu yêu thú, động tác hết sức trìu mến.

Hắn nhớ trước kia Người cũng thường hay làm thế khi đỡ hắn ngủ.

Nhưng giờ Người đã ở nơi nào?

Hắn có thể tìm được Người giữa ngàn vạn tinh cầu bao la mờ mịt này không?

Hắn... cũng không biết.

Lắc lắc đầu, Giang Lưu Nhi đứng dậy đi tới trước cửa hang động. Có lẽ đã đến lúc hắn rời khỏi Tunnel Nguyệt Lâm này rồi.

Bên trong, tiểu yêu thú hé mắt len lén nhìn bóng lưng hắn. Thật ra từ lúc Giang Lưu Nhi lại gần thì nó đã biết rồi, nhưng không hiểu thế nào nó lại không trốn tránh như lúc trước nữa.

Khi thấy Giang Lưu Nhi xoay đầu lại, tiểu yêu thú lập tức nhắm nghiền mắt tiếp tục giả bộ ngủ.

Giang Lưu Nhi mặt đầy ý cười nhìn nó.

“Tiểu tử. Ta sắp phải đi khỏi đây rồi. Người có muốn đi cùng ta không?”

Tiểu yêu thú nghe xong thì lập tức mở mắt ngồi dậy, nhìn nhìn hắn một lúc lâu, lại do dự một hồi...

Giang Lưu Nhi cũng không muốn ép buộc nó. Ban đầu hắn vốn dĩ muốn bắt nó để nghiên cứu năng lực vận dụng không gian pháp tắc. Nhưng suốt thời gian qua, hắn đã quan sát cách thức mà nó thuần đi và phát hiện được một điều...

Hắn chẳng hiểu gì cả.

Mà không phải chỉ mình hă, kể cả khi hỏi Nghiệt thì nó cũng không hiểu rõ.

Thế là ý định nghiên cứu rồi áp dụng cho mình của Giang Lưu Nhi cũng tan thành mây khói. Sở dĩ muốn mang theo tiểu yêu thú chỉ đơn giản là vì hắn cảm thấy có một người bạn đồng hành như nó cũng không tệ.

Nhưng hắn không để ý rằng có chút gì đó đã thay đổi trong hắn.

...

Qua một hồi lâu vẫn không thấy tiểu yêu thú phản ứng gì, Giang Lưu Nhi khẽ thở dài, xoay người bước đi.

Chợt có thứ gì đó nắm lấy quần hắn.

“Người thật sự muốn đi theo ta?”

Tiểu yêu thú gật mạnh đầu để xác nhận.

“Người thật sự muốn dẫn theo nó?” Bổng thành linh giọng nói trầm đục khó nghe của Nguyệt vang lên.

“Tại sao người lại hỏi vậy?” Giang Lưu Nhi thấy có chút khó hiểu.

Một lúc lâu, thấy Nguyệt không có ý trả lời, hần cũng bỏ qua, đang định bay đi thì nó lại lên tiếng:

“Giờ người tính đi đâu?”

“Kính đô Đại Hạ.” Giang Lưu Nhi đáp.

“Ta muốn người đi Đại Diệm Quốc.” Nguyệt nói.

“Tại sao?” Giang Lưu Nhi cảm thấy hôm nay Nguyệt có gì đó rất lạ. Trước đây, nó chưa từng hỏi thúc hay bắt hần phải làm gì cả.

Nguyệt cũng chẳng quan tâm đến sự nghi ngờ của hần, nó nói với giọng hết sức thản nhiên:

“Bởi vì ta muốn.”

Giang Lưu Nhi hơi cau mày nói:

“Nếu người không nói rõ lý do thì ta sẽ không đi Đại Diệm Quốc.”

Nguyệt nghe thế thì hừ lạnh khinh thường:

“Nếu người không muốn học tiếp các phần sau của Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết thì cứ tùy tiện.”

Nét mặt Giang Lưu Nhi sạm lại, trông khá khó coi.

Không sai, Nguyệt không hề truyền toàn bộ Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết cho hần mà chỉ truyền từng phần tương ứng với mỗi cảnh giới trong bảy cảnh: Bạch, Ngân, Hắc, Hoàng, Lam, Thanh, Tử.

Lý do mà nó đưa ra là việc làm như thế sẽ đảm bảo Giang Lưu Nhi hần không qua cầu rút ván hoặc sẽ không dụng tâm giúp nó khôi phục linh hồn.

Giang Lưu Nhi cảm thấy đó cũng là việc hợp tình hợp lý, hơn nữa Nguyệt còn phải nhờ sự giúp đỡ của hần nên chắc chắn phải trợ giúp hần mạnh hơn. Bởi Giang Lưu Nhi hần càng mạnh thì càng có thể nhanh chóng giúp nó khôi phục thực lực. Vì vậy cho nên nó sẽ không thể nào không truyền Chân Nguyệt Đại Diễn Quyết những tầng sau cho hần được.

Trần tĩnh lại, Giang Lưu Nhi bình thản nói:

“Chẳng lẽ người không muốn ta giúp người tìm kiếm thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn?”

Nguyệt cũng không để ý đến sự uy hiếp của hần, nó lạnh nhạt nói:

“Hoặc đến Đại Diệm Quốc hoặc người đổi sang tu luyện công pháp khác.”

Giang Lưu Nhi có chút siết chặt tay.

Tu luyện công pháp khác? Trùng tu?

Như vậy ta phải mất bao lâu để đạt tới Phi Thiên Cảnh thứ tư đây? Một trăm năm? Một ngàn năm? Hay là một vạn năm?

Hần cố giữ bình tĩnh nói:

“Được. Ta sẽ đến Đại Diệm Quốc theo ý người. Ta quả thật tò mò tại sao người nhất định phải đến nơi đó?”

“Khi nào đến Đại Diệm Quốc ta sẽ nói cho người biết nên làm gì tiếp theo.”

Nguyệt nói xong câu đó thì im lặng không lên tiếng nữa.

Đại Diệm Quốc sao?

Giang Lưu Nhi có chút tự hỏi nơi đó có gì lại hấp dẫn Nguyệt đến vậy. Trước đây hẳn cũng chưa bao giờ nghe nói nó muốn đến đó cả. Hơn nữa nó cũng đến từ Đại Hồng Vũ, làm sao lại biết Đại Diệm Quốc? Trừ phi...

Trong lúc hẳn đang nghĩ miên man thì bên dưới, tiểu yêu thú vò đầu bứt tai. Nó không hiểu tại sao vừa rồi nét mặt hẳn đang nòng đậm ý cười thì lại xạm đi, tiếp đến thì cau có khó coi, sau đó lại còn siết chặt nắm tay như thể đang giận dữ.

Chẳng lẽ nó đã làm gì khiến hẳn không vui?

Tiểu yêu thú tự hỏi.

Thật ra thì cũng không trách nó nghĩ vậy. Bởi vì lúc này Giang Lưu Nhi và Nguyệt chỉ là câu thông với nhau bằng thần niệm mà không phải dùng lời nói.

...

Một lúc lâu sau, Giang Lưu Nhi cúi xuống ẵm tiểu yêu thú lên. Hẳn vuốt nhẹ cái đầu tròn vo của nó, nhỏ giọng nói:

“Tiểu tử, để ta đặt cho ngươi một cái tên.” Trầm ngâm một lát, hẳn nói tiếp: “Đầu ngươi tròn như vậy hay là cứ gọi tiểu cầu đi.”

“Chi chi”

Tiểu yêu thú kêu lên kháng nghị.

“Không thích sao... Ừm... Thân hình ngươi rất nhỏ, hay gọi là nhất xích...”

“Chi chi”

“Không được?”

“Vậy gọi một tắc...”

“Chi chi chi”

Tiểu yêu thú càng tỏ ra bất mãn.

...

Giang Lưu Nhi cảm thấy tên tiểu tử này đúng là kén chọn. Nhưng mà hẳn không hề nghĩ những cái tên hẳn đặt có chút...

Sau một loạt những cái tên tùy tiện không còn gì tùy tiện hơn, cuối cùng, có một cái tên cũng được tiểu yêu thú chấp nhận.

“Được rồi. Từ nay ta sẽ gọi ngươi là Đồng Đồng.”

Tiểu yêu thú có chút bất đắc dĩ nhìn Giang Lưu Nhi. Thật ra nó cũng không thấy tên Đồng Đồng này có gì hay ho. Nhưng mà ít nhất so với những cái tên một xích hay một tắc gì gì đó thì dễ nghe hơn một chút.

Ừ... coi như miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Tiểu yêu thú nghĩ như thế.

Sau đó, Giang Lưu Nhi để nó bám vào cổ mình rồi hóa thành một đạo hắc quang phá không bay đi...

45. Chương 46: tương Kiến Túy Tiên Lâu

Túy Tiên lâu là một trong những lầu lớn nhất tại Phú Xuân Đô – kinh đô của Đại Diệm Quốc.

Nghe kể, vào hơn một vạn năm trước, vào một ngày hạ nóng bức, có ba vị khách đã đến Túy Tiên lâu uống rượu. Họ uống suốt năm ngày năm đêm, cho đến khi cạn sạch rượu của tửu quán thì mới say, rồi lăn ra ngủ luôn tại quán.

Trong đêm hôm đó, toàn bộ tửu quán bị bao trùm trong thất sắc hào quang rực rỡ. Nghe một tiểu nhị kể lại, hẳn đã nhìn thấy ba vị khách nhân say rượu kia đưa tay chỉ lên trời, tiếp đến thì một cổng không gian thần kỳ xuất hiện. Sau đó, ba người họ bay vào và cổng không gian cũng đóng lại...

Câu chuyện được người này kể cho người kia. Cứ thế nó nhanh chóng lan truyền khắp Đại Diệm Quốc.

Hầu hết mọi người đều cho rằng ba người kia chính là những vị đại tu sĩ thông thiên triệt địa, và đêm mà tiểu nhị họ nhìn thấy chính là lúc mà họ đắc đạo thành tiên, bay lên tiên giới.

Cũng từ đó, tửu quán vô danh ngày kia đã đổi thành Túy Tiên lâu và dần trở thành tửu lâu nổi tiếng nhất Phú Xuân Đô bây giờ, đồng thời nó cũng là nơi các công tử, tiểu thư thế gia, văn nhân tài tử đến để đàm thư luận đạo.

Thế nhưng hôm nay, Túy Tiên lâu tao nhã này lại xuất hiện một khách nhân chẳng lấy gì làm tao nhã.

Hắn mặc một bộ thanh y tuy không phải rách nát nhưng cũng không thể nào xem là lành lặn. Khắp người hắn dính đầy bụi bẩn, vài nơi còn có những vết máu khô loang lổ trông chẳng mấy gì sạch sẽ. Điểm đặc biệt làm người khác chú ý nhất chính là gương mặt hắn, trên đó có một miếng vải trắng bịt kín một bên mắt, thật sự nhìn vào làm người ta không thể nào có thiện cảm được.

Khi tiểu nhị nhìn thấy vị khách nhân kia thì mặt có chút khó chịu. Hắn bước tới ngăn lại khi người họ định ngồi xuống một bàn trống gần đó.

“Xin lỗi khách quan. Nơi này đã có người đặt trước rồi.”

Tên tiểu nhị nói bằng giọng lãnh đạm.

Khách nhân kia cũng không nói gì, lại đi đến một bàn trống khác.

“Xin lỗi khách quan. Chỗ này cũng có người đặt rồi.”

Giọng tên tiểu nhị càng lạnh nhạt hơn. Dừng một chút, hắn lại nói tiếp với vẻ mặt không che giấu sự khó chịu:

“Tất cả những bàn trống ở đây đều có người đặt rồi.”

Khách nhân kia có chút cau mày, trầm ngâm trong thoáng chốc rồi khẽ lắc đầu, xoay người bước ra cửa.

“Vị huynh đệ, xin dừng bước!” Bỗng dưng một tiếng gọi vang lên.

Khách nhân họ hơi nghi hoặc nhìn người vừa lên tiếng. Đó là một thiếu niên thân mặc cẩm y, tướng mạo tuấn tú, trên tay đang phát phơ một chiếc quạt.

Thiếu niên kia hướng vị khách nhân nói:

“Nếu huynh đệ không chê thì xin theo ta vào bàn ngồi.” Dừng một lát, thiếu niên nói tiếp:

“Nhưng mà... Huynh đệ người thấy đấy, ta là người yêu thích sạch sẽ. Khi này đang đi trên đường vô tình bị một tên ăn mày níu chân làm bẩn hết đôi giày ta mới mua. Nếu người chịu cúi xuống lau sạch nó thì ta không những cho người ngồi một bàn mà còn thanh toán toàn bộ thức ăn cho người. Người thấy thế nào?”

Tên thiếu niên mặc cẩm y nói rất nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại không thể che giấu được sự ngạo mạn và khinh thường.

Nó không khác gì cái cách mà một tên quý tộc cao quý đang ban phát một ân huệ lồ bịch đối với một tên dân đen bần hàn.

“Bạch thiếu đúng là một người tốt. Ngay cả loại người thấp kém này mà ngài cũng đối xử như thế. Triệu mỗ tự thẹn không bằng.” Một tên cùng đi với thiếu niên cẩm y lên tiếng nói.

“Phải! Phải! Chu mỗ cũng tự thấy không bì được.” Một tên khác nói theo.

“Các người nói thiếu rồi. Ta thấy Bạch thiếu đây không những là người hào hoa phong nhã mà còn là thiên tài tu luyện ngàn năm mới có một của Phú Xuân Đô chúng ta nữa.”

“Đúng! Đúng! Lương huynh nói phải...”

Những lời a dua nịnh hót nói tiếp nhau vang lên tựa bầy vịt rôm rả chờ thức ăn được rải xuống.

Lắc lắc đầu, vị khách nhân lúc này tiếp tục bước đi, hoàn toàn không có ý định sẽ lau giày cho tên Bạch thiếu nào đó.

“Vị huynh đệ. Hình như người đi nhầm hướng rồi.” Một trong số những tên nịnh hót lúc này đưa tay cản đường của khách nhân nọ.

“Huynh đệ. Ta thấy người dừng nên từ chối ý tốt của Bạch thiếu...” Một tên khác tiếp lời.

Sắc mặt có chút trầm xuống, vị khách nhân lạnh nhạt nói:

“Nếu ta từ chối thì sẽ thế nào?”

Tên lúc này đưa tay cản đường hừ lạnh một tiếng khinh miệt nói:

“Tên ăn mày. Dừng tưởng bọn ta gọi người một tiếng huynh đệ thì cho rằng mình có tư cách trả treo với chúng ta. Nói cho người biết, cả tư cách nói chuyện với chúng ta người cũng không có đâu. Khôn hồn thì mau cúi xuống lau giày cho Bạch thiếu đi. Huynh đệ chúng ta cũng không có rộng lượng như Bạch thiếu đâu.”

Không khí trong tửu lâu bỗng trở nên có chút ồn ào. Những khách nhân trong quán hầu hết đều xì xầm chỉ trở gã khách nhân lạ kia tỏ ý xem kịch vui. Cả Phú Xuân Đô này có mấy người dám đối nghịch với vị Bạch thiếu kia chứ.

Từ đầu đến cuối, tên thiếu niên mặc cẩm y, cũng chính là Bạch thiếu trong miệng mọi người đều chỉ đứng một bên khẽ phe phẩy chiếc quạt ngọc, không hề có ý can ngăn chút nào. Mà cũng có thể hẳn còn muốn dạy dỗ tên khách nhân lạ mặt kia hơn ai hết cũng nên.

Thế nhưng có vẻ như những lời hăm dọa cũng chẳng có mấy tác dụng, vị khách nhân kia nhẹ đẩy cánh tay đang cản trước mặt, bước đi.

Trong ánh mắt của vị Bạch thiếu nọ toát lên một chút âm hàn, nhìn về một tên khác khẽ gật đầu.

Tên kia đương nhiên hiểu ý của hắn, tay lập tức vận chân khí vỗ một chưởng về phía lưng của vị khách nhân vừa bước đi.

“Rầm”

Mọi người đều trở mắt ngạc nhiên. Không như tưởng tượng, người vừa bị văng đi không phải tên khách nhân lạ kia mà là kẻ muốn đánh hắn.

Chẳng lẽ là một cao thủ?

Vị Bạch thiếu có chút nghi hoặc. Nên biết tên bị đánh văng vừa rồi tuy không phải rất mạnh gì nhưng cũng là một vị Ngự Không Cảnh sơ kỳ.

Khi hắn đang muốn đích thân ra tay thì một giọng nữ nhân lạnh lùng vang lên:

“Bạch Ngọc Đô. Người đang muốn làm gì?”

Nghe giọng nói này, vị Bạch thiếu nọ lập tức khựng người lại, nét mặt có chút e sợ.

Mọi người đều nhìn về nơi phát ra giọng nói vừa rồi.

Từ trên lầu hai, một nữ nhân ăn mặc theo kiểu thiếu phụ đi xuống. Nàng có một đôi mắt dài đen trắng phân minh, mũi ngay ngắn, môi đỏ như son... Cả người toát lên một khí chất cao quý khó ai bì.

Thiếu phụ bước chậm rãi về phía cửa.

“Diệt nhi tham kiến tứ cô cô.”

Vị Bạch thiếu nọ vội vàng khom người hành lễ.

Nét mặt của thiếu phụ có đôi chút dịu lại nhưng nàng cũng không nói gì.

“Tứ cô cô. Không biết tại sao người lại ở nơi này?”

Bạch thiếu, cũng tức Bạch Ngọc Đô thấy thiếu phụ im lặng thì đổi chủ đề hỏi.

“Ta có chút chuyện đi ngang đây, tiện đường nên ghé qua chỗ này.”

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

“Ngọc Đô. Hai tháng sau chính là thời điểm Đại Nhật Cung tuyển nhận đệ tử, người chắc hẳn là sẽ tham gia. Tuy nói mẹ người và ta đều là cao tăng của Đại Nhật Cung nhưng chúng ta cũng sẽ không chiếu cố đặc biệt gì cho người, tất cả đều phải dựa vào sự biểu hiện của người. Quy định của Đại Nhật Cung chắc người cũng hiểu rõ.”

“Vâng. Tứ cô cô yên tâm. Diệt nhi sẽ không để cho mọi người thất vọng.” Bạch Ngọc Đô nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Khẽ gật đầu, thiếu phụ kia nói:

“Với tư chất của người ta tin là sẽ không có vấn đề gì... Chỉ là ta muốn người nỗ lực một chút, bởi vì cuộc khảo hạch lần này sẽ có chút khác biệt với những lần trước... Ta cũng chỉ có thể nói với người bấy nhiêu thôi.”

Sau đó, thiếu phụ quay sang ném một kim tệ cho tên tiểu nhị đứng gần đó, vừa hướng về vị khách nhân lạ lúc này vừa nói:

“Dọn một bàn cho hần.”

Dứt lời, thiếu phụ bước nhanh ra ngoài.

Khi đi ngang qua chỗ vị khách nhân kia, ánh mắt nàng có chút dừng lại trên vai hần một chút.

Ở nơi đó, có một con vật nhỏ bé đang bám chặt vào cổ của khách nhân nọ, mắt nhìn nàng có chút e ngại.

Sau khi thiếu phụ rời đi, những tiếng xì xào bàn tán vang lên.

“Này. Người có biết vị đại nhân lúc này là ai không?” Một vị công tử nào đó hỏi người bên cạnh.

“Người không nghe vừa rồi Bạch thiếu gọi vị đại nhân đó là tứ cô cô sao?” Tên kia nói.

“Thật sự là vị đó sao! Không ngờ vừa rồi ta lại gặp được một nhân vật truyền kỳ của Đại Diệm Quốc. Người biết không! Bạch đại nhân chính là nữ thần trong lòng ta!”

Tên bên cạnh nghe hần nói thế thì xì mũi xem thường:

“Người biết cả Đại Diệm Quốc này có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ Bạch đại nhân không? Ta thấy có thêm hay bớt người cũng chẳng ảnh hưởng gì... Bạch đại nhân và chúng ta vốn là người của hai thế giới...”

...

“Nghịệt. Chúng ta cũng đã đến Đại Diệm Quốc. Tiếp theo người muốn ta làm gì?”

“Trước tiên, ta muốn người gia nhập Đại Nhật Cung.”

Quả nhiên!

Từ lúc nghe Nghịệt bảo nhất quyết phải đến Đại Diệm Quốc này thì hần đã có chút hoài nghi. Nghịệt cũng như hần, đều đến từ Đại Hồng Vũ làm sao có thể biết đến Đại Diệm Quốc của Thiên Vũ đại lục này được. Hần cũng chưa từng nghe nó nhắc tới Đại Diệm Quốc này.

Nghĩ lại thì hình như mọi việc bắt đầu từ lúc phát hiện ra bộ hài cốt ở hạp cốc quỷ dị kia.

Thật ra Nghịệt đã phát hiện ra điều gì? Là bộ xương kia? Hạp cốc? Hay là Đan châu đầy ma khí mà Nghịệt đã bảo hần đưa cho nó? Tại sao phải vào Đại Nhật Cung? Thật ra nó muốn tìm gì?

Những nghi vấn liên tiếp hiện lên trong đầu Giang Lưu Nhi.

Hắn không thể nào hoàn toàn tin tưởng vào Nghiệt được. Hắn luôn cảm thấy dường như Nghiệt đang giấu mình điều gì đó. Và theo linh cảm của hắn thì đó không phải điều gì tốt đẹp cho hắn...

Một lát sau... Một thiếu niên cùng một tiểu yêu thú đáng yêu trên vai rời khỏi Túy Tiên lâu.

46. Chương 47: kiểm Tra Linh Thể

Hai tháng trôi qua...

...

“Không nghĩ tới những người muốn bá nhập Đại Nhật Cung năm nay lại nhiều như vậy!”

Một vị thiếu niên nhìn quảng trường đông đúc trước mặt nói.

“Cũng phải thôi. Năm nay Bạch tiểu thư sẽ tiến vào Đại Nhật Cung tu luyện. Những người theo đuổi nàng đương nhiên cũng sẽ chọn tiến vào Đại Nhật Cung rồi.” Một người trông có vẻ hiểu biết phân tích.

“Ta cũng nghe kể rất nhiều về Bạch tiểu thư, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội gặp mặt. Nghe nói nàng ta rất xinh đẹp.”

Tên kia nghe thế thì xì mũi coi thường:

“Người có biết tại sao Bạch tiểu thư lại được nhiều người theo đuổi như vậy không? Ta nói cho người biết, trong số họ có không ít những con cháu thế gia, thiếu niên thiên tài gì đó cũng không hề ít. Những loại người này nếu muốn nữ nhân xinh đẹp thì chỉ cần tùy tiện nói một câu là lập tức có cả chục người muốn được họ sủng hạnh. Tuy có thể không xinh đẹp bằng Bạch tiểu thư nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.”

Hắn giọng một chút, hắn nói tiếp:

“Sở dĩ Bạch tiểu thư được nhiều người theo đuổi như vậy là bởi vì nàng không những có dung mạo xinh đẹp mà còn có được thiên tư tu luyện cực cao. Nghe đồn thể chất của nàng là Cực phẩm linh thể vô cùng hiếm gặp.”

...

Những lời bàn tán về vị Bạch tiểu thư nào đó dường như trở thành chủ đề chính của rất nhiều người ở đây.

Thỉnh thoảng ba chữ Bạch tiểu thư lại vang lên bên tai của Giang Lưu Nhi.

Nhưng hắn cũng không lưu tâm lắm.

Xinh đẹp sao?

Hắn đã từng gặp rất nhiều nữ nhân xinh đẹp. Từ Lâm Nhi, Tâm Mị Hồ, Giang Nghinh Từ... hay là... Lâm Thái Tuyết. Trong số họ, không ai không phải là bậc khuynh thành khuynh quốc. Thậm chí dù là khuynh thành khuynh quốc cũng không đủ để diễn tả được.

Còn Cực phẩm linh thể sao?

Bản thân hắn chính là Cực phẩm thánh thể!

...

“Ồ!... Các người xem! Kia có phải Bạch thiếu không?”

Mọi người khác nhìn theo hướng tên kia chỉ. Ở đó, có một thiếu niên thân mặc cẩm y hoa lệ, trên tay cầm một chiếc quạt ngọc đang đi vào.

“Không sai. Là Bạch thiếu.” Một tên khác xác nhận.

“Ta nghe kể Bạch thiếu cũng là một thiên tài tu luyện hiếm thấy...”

Thế là những lời bàn tán về vị Bạch thiếu kia bắt đầu...

...

Không biết qua bao lâu, một giọng nói to rõ cất lên:

“Các vị! Như mọi người đã biết, hôm nay là ngày Đại Nhật Cung tuyển nhận đệ tử. Để không làm mất thời gian, ta sẽ đọc tiêu chuẩn tuyển nhận đệ tử cho mọi người cùng biết.”

Ngừng một lúc, vị trung niên kia nói tiếp:

“Trước tiên, những ai đã ngoài bốn mươi tuổi xin hãy lập tức rời khỏi đây. Ta khuyên các người đừng có ý định gian lận, bởi vì sẽ không thể nào qua mắt được các vị trưởng lão đâu. Hơn nữa, một khi bị phát hiện thì Đại Nhật Cung chúng ta tuyệt đối sẽ không nương tay, mặc kệ các người có thân phận gì.”

Với những lời cảnh báo và cái nhìn uy nghiêm của vị trung niên kia, trong đám đông bên dưới, lần lượt có những người rời khỏi hàng ngũ.

Sau đó, những người còn lại tất cả đều phải đi lên kiểm tra cốt linh để xác định số tuổi của mình.

Không biết qua bao lâu, vị trung niên đảo mắt một hồi, thấy không còn ai nữa mới nói tiếp:

“Những người có Linh thể sẽ được trực tiếp thu nhận vào Đại Nhật Cung. Còn lại toàn bộ những người khác có tư chất từ Phạm thể trung phẩm đến Phạm thể cực phẩm, sẽ trải qua một cuộc luận võ khảo nghiệm. Nếu như biểu hiện của các người có thể làm các vị trưởng lão và các vị viện chủ vừa ý thì họ sẽ tuyển nhận các người vào.”

Lời của vị trung niên còn chưa dứt, những lời xì xào đã nổi lên.

“Ta nhớ những lần trước chỉ cần có được Cực phẩm phạm thể trở lên là có thể được trực tiếp thu nhận. Tại sao năm nay lại yêu cầu cao như vậy...”

“Đúng vậy. Linh thể chứ đâu phải rau cải nói có là có chứ.” Một đại hán có chút bất mãn tiếp lời.

“Vốn nghĩ với Cực phẩm phạm thể của mình, ta sẽ dễ dàng bá nhập vào Đại Nhật Cung, nhưng không ngờ bây giờ còn phải qua khảo nghiệm.”

Một vị tiểu thư có chút thất vọng lẩm bẩm.

...

Nhìn đám đông xôn xao bên dưới, trung niên nhân kia hắng giọng một chút.

Khi tất cả đã trật tự lại, ông mới nói tiếp:

“Các người không cần phải thắc mắc hay khó hiểu. Bởi vì... đó không phải là việc các người nên bận tâm. Điều các người nên làm bây giờ là làm sao để biểu hiện tốt nhất trước mặt các vị trưởng lão và các vị viện chủ... Được rồi, những ai có Linh thể thì đến đứng phía sau ta, còn những người còn lại hãy đến chỗ của các chấp sự phía bên kia để ghi danh khảo nghiệm.”

Sau khi thấy mọi người đã làm theo những gì mình nói, vị trung niên quay sang nhìn những người vừa mới đến phía sau mình, lấy ra một chiếc la bàn rồi nói:

“Chắc các người cũng không lạ gì thứ này. Bây giờ từng người một tiến tới, sau khi báo danh tính của mình thì đặt tay lên rồi truyền chân khí vào... Được rồi, bắt đầu đi.”

“Triển Hạo.”

Một thiếu niên bước lên, đưa tay đặt vào la bàn.

Tức thì, vạch thứ năm của la bàn sáng lên.

“Hạ phẩm linh thể.”

Giọng vị trung niên đều đều nói. Bên cạnh ông, một tên đệ tử ghi chép lại kết quả.

“Trần Sơn.”

...

“Trung phẩm linh thể.”

“Triệu Yến.”

...

“Trung phẩm linh thể.”

Kiểm tra được hơn phân nửa, lúc này, một vị thiếu niên mặc cẩm y hoa lệ bước lên. Sau khi báo danh, hắn đặt tay vào la bàn.

Lập tức vạch thứ bảy trên la bàn phát sáng rực rỡ.

“Thượng phẩm linh thể... Không! Là cực hạn Thượng phẩm linh thể. Chỉ kém Cực phẩm linh thể một chút.”

Vị trung niên kia có chút kích động nói.

Hắn quay sang mỉm cười nhìn tên thiếu niên kia, có chút tán dương:

“Quả nhiên là con trai của Tây viện chủ, rất tốt!”

“Bạch thiếu đúng là Bạch thiếu. Tư chất chúng ta không thể bì kịp a.” Một kẻ chợt lên tiếng nói.

Vài tên bên cạnh cũng gật đầu a dua theo.

“Hừ.”

Giữa lúc mọi người đều tỏ vẻ tươi cười khen ngợi thì một tiếng hừ nhẹ vang lên phá vỡ bầu không khí.

Bạch Ngọc Đô đang phe phẩy chiếc quạt hương thụ cũng khẽ cau mày lại, nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Nơi đó, một thiếu nữ đang đứng.

Nàng mặc một bộ lam y, tuy khuôn mặt bị che khuất bởi một tấm màn sa nhưng chỉ với dáng người thon thả và những khu vực nở nang kia thì hơn tám phần hẳn là một mỹ nhân.

Khi nhìn thấy thiếu nữ kia, nét mặt Bạch Ngọc Đô lập tức chuyển biến, chẳng những không hề tỏ ra khó chịu chút nào mà còn có chút tươi cười lấy lòng.

“Nhị tỷ. Tỷ đến từ lúc nào sao không báo với đệ một tiếng.”

Bạch Ngọc Đô vừa đi tới chỗ thiếu nữ che mặt vừa cười nói.

Thiếu nữ kia thấy hắn đi đến chỗ mình thì hơi cau mày, khó chịu nói:

“Người cách xa ta một chút!”

Một tia âm lãnh xẹt qua trong mắt Bạch Ngọc Đô, nhưng bề ngoài hắn vẫn tỏ ra nho nhã:

“Nhị tỷ. Chúng ta tuy không phải cùng một mẹ sinh ra nhưng dù sao cũng có cùng một phụ thân chứ nào phải người dưng gì, sao tỷ lại có thành kiến với đệ như vậy?”

Thiếu nữ che mặt khẽ “hừ” một tiếng, sau đó cũng không để ý đến hắn nữa.

Bạch Ngọc Đô có chút mất tự nhiên, cười giả lả rồi quay lại chỗ lúc nãy.

“Này! Cô gái kia có phải là...” Một tên trong đám người đang đứng có chút không dám xác định nhỏ giọng hỏi.

“Người được Bạch thiếu gọi là nhị tỷ ngoài nàng thì còn có thể là ai được. Nàng chắc chắn là Bạch tiểu thư mà mọi người thường nhắc tới.” Tên bên cạnh trả lời.

“Thật không ngờ hôm nay ta có thể trông thấy nàng... Đáng tiếc lại không được tận mắt chứng kiến dung nhan sau tấm màn che kia...”

“Thôi người đừng có nằm mơ nữa. Trước giờ chưa có nam nhân nào có thể nhìn thấy dung mạo của nàng đâu.”

“Vậy tại sao mọi người đều đồn đãi rằng nàng rất xinh đẹp?”

Một thiếu niên nghi hoặc hỏi.

“Ta nói là chưa có nam nhân nào nhìn thấy dung mạo của nàng chứ đâu có nói không có nữ nhân nào từng chứng kiến. Đầu của người sao lại chậm chạp như vậy. Hơn nữa, chính vì nàng có chút thần bí nên càng làm người ta tò mò. Mà nơi nào càng thần bí thì nam nhân lại càng muốn biết...”

Tên nào đó có chút hiểu biết phân tích, càng nói về sau mặt càng có chút đê tiện.

Thiếu niên lúc này hỏi cũng tỏ ý hiểu được gật gật đầu.

...

Qua một lúc lâu, tới phiên thiếu nữ bước lên.

Vị trung niên mỉm cười nhìn nàng khẽ gật đầu.

Thiếu nữ cũng gật đầu đáp lại.

“Bạch Ngọc Kinh.”

Nàng báo ra danh tự rồi cũng không chần chừ, lập tức đưa tay lên la bàn nghiệm thể.

Tức thì, một ánh sáng chói mắt phát ra. So với Bạch Ngọc Đô lúc này còn muốn gấp ba lần.

“Cực phẩm linh thể cực hạn! Rất tốt! Ta chỉ nghe nói người có Cực phẩm linh thể, không nghĩ tới lại còn là cực hạn, chỉ thiếu một chút nữa là đạt tới Thánh thể trong truyền thuyết.”

Thiếu nữ cũng không tỏ vẻ gì vui mừng lắm. Nàng khẽ gật đầu với trung niên nhân rồi lui xuống.

Cuộc kiểm tra lại tiếp tục.

Sau một hồi lâu, khi tất cả mọi người đã kiểm tra xong, Giang Lưu Nhi mới chậm rãi bước lên. Hấn hướng vị trung niên kia báo danh:

“Niệm Từ.”

Vị trung niên gật nhẹ đầu ý bảo hấn nghiệm thể.

Giang Lưu Nhi từ từ đưa tay lên la bàn, hấn có chút lưỡng lự không biết nên điều chỉnh thể chất của mình như thế nào. Cuối cùng, la bàn bắt đầu sáng lên.

“Vạch thứ sáu, Trung phẩm linh thể.” Vị trung niên khẽ đọc lên.

Bạch Ngọc Đô cũng có chút ngoài ý. Hấn đương nhiên nhận ra tên thiếu niên ở Túy Tiên lâu hai tháng trước này. Lúc đó nếu không phải từ cô cô can thiệp thì hấn đã dạy cho tên này một bài học. Chỉ là hấn không nghĩ tên thiếu niên bản thiếu này lại có được linh thể, hơn nữa còn là trung phẩm, chỉ thua hấn một phẩm.

Tuy có chút khó chịu nhưng hấn cũng không nói gì. Chỉ cần một khi vào Đại Nhật Cung, với quyền thế của mẫu thân và gia gia hấn thì đan dược, linh thạch sẽ tùy ý hấn dùng. Một tên Trung phẩm linh thể thấp kém Bạch Ngọc Đô hấn còn chưa để vào mắt.

Giang Lưu Nhi bước xuống trở về chỗ cũ. Chợt cảm giác như bị ai đó theo dõi, hấn xoay người lại thì thấy phía sau, một đôi mắt đẹp đang chăm chăm nhìn mình.

47. Chương 48: bạch Ngọc Kinh Nghi Hoặc

Là nàng ta!

Giang Lưu Nhi có chút nghi hoặc. Hắn không hiểu tại sao nàng ta lại chăm chú nhìn mình như vậy. Hắn cũng không nghĩ do dung mạo tuấn mỹ hay khí chất hơn người gì đó của mình.

Có lẽ trước khi hắn bị mù một con mắt còn có mấy phần có thể. Tuy là bây giờ nhìn hắn cũng rất không tệ, nhưng khiến người khác e ngại chắc là nhiều hơn yêu mến.

Hắn không biết rằng thiếu nữ kia còn đang thấy khó hiểu hơn cả hắn.

Bạch Ngọc Kinh thật sự rất tò mò về tên thiếu niên lạ mặt này. Mọi người đều biết rằng nàng có được Cực phẩm linh thể mà không mấy người biết được là ngoài Cực phẩm linh thể ra, nàng còn có được một đôi Khuy linh nhân trong truyền thuyết.

Khuy linh nhân nếu có thể tu luyện đến tận cùng thì có thể phát huy ra năng lực thượng khuy thiên, hạ khuy địa; huyền cảnh, trận pháp không cái nào không thể nhìn thấu.

Tuy bây giờ nàng còn chưa tu luyện tới cảnh giới chí cao đó, nhưng nếu chỉ dùng Khuy linh nhân để thăm dò tu vi của kẻ khác thì chỉ cần tu vi của kẻ đó không cao hơn nàng hai đại cảnh giới, nàng chắc chắn sẽ nhìn ra.

Chẳng hạn như vị trung niên phụ trách kiểm tra kia, tuy tu vi của ông ta đã là Niết Bàn Cảnh trung kỳ còn nàng chỉ mới là Thần Thông Cảnh trung kỳ, cách nhau một đại cảnh giới nhưng cũng không qua mắt được Khuy linh nhân của nàng.

Thế nhưng thiếu niên lạ mặt kia, nàng hoàn toàn không nhìn thấu tu vi chân thật của hắn dù cho vừa rồi nàng đã sử dụng Khuy linh nhân đến cực hạn. Tuy biểu hiện bên ngoài của hắn là Ngự Không Cảnh hậu kỳ nhưng với phân tích của Khuy linh nhân nàng chắc chắn đó chỉ là ngụy trang mà thôi.

Điều này có ý nghĩa gì?

Tu vi của hắn đã vượt qua cảnh giới Chân Đan trung kỳ sao? Có đánh chết nàng cũng không tin tưởng. Nên biết rằng ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới này. Thiếu niên kia mới bao nhiêu tuổi?

Nhưng mà rõ ràng Khuy linh nhân không thể dò xét được hắn. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạch Ngọc Kinh càng nghĩ càng thấy không tài nào giải thích được. Nàng quyết định sẽ âm thầm chú ý đến tên thiếu niên này.

Giang Lưu Nhi cũng không biết vô duyên vô cớ mình lại bị một mỹ nhân để ý. Thật ra hắn cũng chỉ là thoáng vận dụng Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết che giấu khí tức một chút. Hắn tin tưởng cho dù là Chân Đan Cảnh cũng khó có thể nhìn ra sơ hở gì. Nhưng hắn không ngờ việc mà hắn cho là không có sơ hở đó lại trở thành nguyên nhân khiến mình sẽ gặp rắc rối sau này.

“Cuộc kiểm tra hôm nay coi như kết thúc.”

Vị trung niên nhân đứng lên thông báo cho mọi người. Ông nhìn khắp lượt rồi nói tiếp:

“Lát nữa sẽ có người dẫn các người về phòng nghỉ. Ta khuyên các người hãy nên nghỉ ngơi nhiều một chút, bởi vì ba ngày sau các người sẽ có một cuộc kiểm tra nữa và ta đảm bảo nó không phải nhẹ nhàng gì đâu.”

Nói xong, vị trung niên có chút thâm ý cười nhìn họ, sau đó thì rời khỏi quảng trường.

“Cái này... Chẳng phải chúng ta đã được trực tiếp thu nhận vào Đại Nhật Cung rồi sao? Sao lại còn kiểm tra gì nữa?”

Một tên thiếu niên khó hiểu hỏi.

“Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai. Những lần trước đều chỉ kiểm tra phẩm chất Linh thể rồi lập tức được phân vào các viện tu luyện. Ta làm sao biết lần này lại có thêm một cuộc kiểm tra nữa.”

Tên bên cạnh có chút cau có trả lời.

“Bạch thiếu. Chẳng hay...?” Một tên khác hướng Bạch Ngọc Đô dò hỏi.

“Ta cũng không biết. Tuy rằng mẫu thân ta là viện chủ của Tây viện, nhưng Đại Nhật Cung có quy tắc của Đại Nhật Cung, không có sự đối xử đặc biệt nào cả.”

Bạch Ngọc Đô phe phẩy chiếc quạt trông rất tiêu sái nói.

Câu trả lời của hắn vừa để giải đáp cho tên kia cũng đồng thời vừa nói cho mọi người biết rằng Bạch Ngọc Đô hắn là dựa vào thực lực bản thân mà tiến vào Đại Nhật Cung và sau này cũng sẽ dựa vào nỗ lực của bản thân mình mà trở nên nổi bật chứ không phải dựa vào quan hệ. Như vậy uy vọng của hắn lại càng tăng thêm một chút.

Bạch Ngọc Đô có chút đắc ý tự nghĩ.

Còn về nội dung kiểm tra vào ba ngày sau gì đó hắn cũng không quá lưu tâm. Hắn tin chắc nó không làm khó được hắn. Bởi vì trong tất cả những người tham gia lần này, ngoại trừ nhị tỷ của hắn ra thì không ai có thể là đối thủ của hắn.

Nếu như hắn biết ở đây còn có một người có tu vi không những cao hơn hắn mà còn có thể tùy ý một chiêu đập chết hắn thì chẳng biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

...

Bên trong một gian phòng được bố trí khá đơn giản, ngoài một chiếc giường, một cái bàn, một khay trà và hai chiếc ghế ra thì chẳng còn gì nữa.

“Chi chi”

Từ trong ngực Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng lộ đầu nhìn xung quanh rồi leo ra ngoài. Nhưng do thân hình của nó lúc này quá nhỏ bé, chỉ to bằng nắm tay, khi nhảy xuống bàn, không giữ được thăng bằng nên lập tức té nhào xuống sàn nhà.

“Bịch”

Đồng Đồng ngồi bịch trên đất, hai tay ôm đầu, miệng không ngừng hít hà trông hết sức đáng yêu.

Giang Lưu Nhi nhìn nó có chút buồn cười. Hắn cảm thấy tiểu tử này có rất nhiều bí ẩn, mà không phải chỉ là biết vận dụng không gian pháp tắc đơn giản như vậy.

Hơn hai tháng nay, dưới sự nài nỉ khóc lóc của Đồng Đồng, Giang Lưu Nhi đành bóp bụng nhịn đau, đưa cho nó bốn viên Cực phẩm linh thạch và mười viên Thượng phẩm linh thạch cộng thêm hơn năm mươi viên Trung phẩm linh thạch. Sau khi ăn hết toàn bộ thì hắn phát hiện Đồng Đồng lại có thêm một năng lực mới đó là biến lớn hóa nhỏ. Tuy tạm thời nó chỉ có thể biến hình trong phạm vi không quá lớn nhưng Giang Lưu Nhi tin tưởng nếu như tiếp tục cung cấp linh thạch cho nó ăn thì năng lực của nó còn sẽ tăng lên nữa.

Nhưng vấn đề là... Linh thạch không đủ!

Hắn còn phải để dành sau này bước vào Lam Cảnh tu luyện. Ở Thiên Vũ đại lục này Cực phẩm linh thạch gần như đã trở thành truyền thuyết, suốt mấy ngàn năm nay cũng chỉ xuất hiện lác đác với số lượng chưa tới hai mươi viên mà thôi. Đủ biết Cực phẩm linh thạch trân quý đến cỡ nào.

Tuy bên trong giới chỉ của Giang Lưu Nhi còn được hơn ngàn viên Cực phẩm linh thạch và gần trăm viên Linh phẩm linh thạch. Nhưng mà nó chưa chắc đảm bảo đủ cho hắn đột phá đến Thanh Cảnh. Mà một ngày chưa đột phá được Thanh Cảnh thì hắn chưa thể phi thăng lên Đại Hồng Vũ được.

Sở dĩ suốt vạn năm nay, chưa từng có một người nào của Thiên Vũ đại lục có thể phá toái hư không, phi thăng đến Đại Hồng Vũ một phần cũng là bởi linh khí ở đây quá mỏng manh, tài nguyên thừa thớt không đủ cho nhu cầu tu luyện của tu sĩ.

Không còn cách nào. Hắn phải cố gắng tiết kiệm hết mức có thể.

“Chi chi”

Đồng Đồng ngồi trên bàn gơ gơ bàn tay nhỏ bé nhìn Giang Lưu Nhi khẽ gọi.

Giang Lưu Nhi đương nhiên biết rõ nó muốn gì.

“Không được.”

“Chi chi chi”

“Không được là không được. Nếu ngươi cứ ăn linh thạch của ta như vậy thì sớm muộn ta cũng sẽ không còn viên linh thạch nào để tu luyện mất.”

“Chi chi chi chi”

Đồng Đồng nghe thế thì nằm xuống bàn, hai tay ôm đầu lăn lộn, miệng kêu “chi chi” không ngừng.

Giang Lưu Nhi nhìn nó cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Lại dở chiêu này ra.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nó ăn vạ như thế, năm ngày trước nó đã dùng cách này để vùi vĩnh một viên Cực phẩm linh thạch của hắn.

Xoa xoa trán, Giang Lưu Nhi ném cho nó một viên Thượng phẩm linh thạch.

“Chỉ có nhiều đó thôi, không thể đòi thêm. Nếu không ta sẽ lấy lại không cho ngươi viên nào hết.”

Đồng Đồng nhìn thấy không phải là một viên Cực phẩm linh thạch thì tính ăn vạ tiếp nhưng nghe hắn nói thế thì lập tức ôm chặt lấy viên Thượng phẩm linh thạch kia.

Có còn hơn không.

Đồng Đồng trầm nghĩ. Sau đó, nó nhìn Giang Lưu Nhi với ánh mắt như thể đang nói “ngươi đúng là keo kiệt”.

Giang Lưu Nhi thấy thế thì vừa có chút bực bội lại có chút buồn cười.

Nó vẫn là trẻ con a.

Khẽ lắc đầu, hắn bước tới ngồi xuống giường, nhắm mắt tu luyện.

Ba ngày sau...

Nếu so với ngày đầu tiên trong đợt tuyển chọn đệ tử thì hôm nay số lượng người đã thua thốt hơn rất nhiều. Tính tất cả những người có Linh thể và dưới Linh thể thì con số cũng chỉ có hai trăm sáu mươi bảy người.

“Ngô trưởng lão. Năm nay có bao nhiêu người có được Linh thể?”

Ở khu vực dành cho cao tầng của Đại Nhật Cung, một thiếu phụ hướng về một vị trung niên nhân hỏi.

“Thưa Bắc viện chủ. Tổng cộng có mười sáu người có Linh thể. Trong đó, có một là Linh thể cực phẩm, một Thượng phẩm, ba Trung phẩm và mười một Hạ phẩm.”

Vị trung niên được gọi Ngô trưởng lão đáp.

Vị Bắc viện chủ kia nhẹ gật đầu, nhỏ giọng:

“Cực phẩm linh thể ắt hẳn là Ngọc Kinh đi, còn Thượng phẩm linh thể thì chắc là Ngọc Đô...”

Khẽ thở dài một chút, Bắc viện chủ thì thào:

“Nhị ca, ngươi xem... Con trai và con gái của ngươi đều rất xuất chúng, sau này chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của Đại Nhật Cung ta. Thật ra rốt cuộc huynh đã đi đâu suốt hai mươi năm qua... Chẳng lẽ thật sự huynh đã...”

Vị Ngô trưởng lão thấy thế cũng khẽ thở dài. Viện chủ Tây viện tiền nhiệm đã mất tích hơn hai mươi năm nay mà vẫn bật vô âm tín, thật sự chỉ sợ là đã dữ nhiều lành ít.

Nói đến vị viện chủ Tây viện tiền nhiệm kia, Ngô trưởng lão không thể không nghĩ tới tân viện chủ của Tây viện bây giờ, nàng cũng chính là thê tử của viện chủ tiền nhiệm. Chỉ có điều từ sau khi phu quân mình mất, nàng ta bắt đầu sống khá phóng túng. Đã có rất nhiều lời đồn, rằng có không ít trưởng lão đã lên giường của nàng, thậm chí còn có một vài nam đệ tử cũng rỉ tai nhau đã từng ngủ với vị Tây viện chủ kia. Quả thật thanh danh của nàng ta chẳng lấy gì làm đẹp đẽ.

“Ồ!... Thiên Thù muội sao lại tới sớm như vậy? Muội làm tỷ tỷ ta cảm thấy thật ngại quá.”

Bỗng một giọng nói nhu nhuyến có phần lười biếng vang lên.

Từ phía hành lang, một nữ nhân chậm rãi đi tới.

Nàng mặc một bộ váy dài màu hồng phấn, hai vú cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài, dáng người ngả nghiêng như liễu...

48. Chương 49: Vượt Thấp (1)

Sau khi trông thấy nàng kia, vị Bắc viện chủ nọ lập tức cau mày, mặt không che giấu sự khó chịu, có chút thâm ý nói:

“Cổ Mị Sanh. Người cũng sẽ biết ngại sao?”

“Đương nhiên rồi. Người ta là nữ nhân đảng hoàng thấu hiểu phép tắc mà.”

Cổ Mị Sanh vẫn với giọng lười biếng nói.

Bắc viện chủ nghe xong thì tức giận nói lớn:

“Cổ Mị Sanh! Người đúng là không biết xấu hổ! Nếu người thật sự đảng hoàng thì sẽ có những lời đồn kia sao?”

Cũng chẳng lấy gì làm phiền lòng, Cổ Mị Sanh ra vẻ thờ dãi, nói:

“Bạch Thiên Thù muội muội. Những điều này làm sao muội có thể trách ta chứ. Muội cũng thừa biết là dung mạo của ta quá xinh đẹp mà. Bọn nam nhân mỗi lần trông thấy ta, cặp mắt cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, thậm chí có nhiều kẻ còn buông lời trêu ghẹo, tỏ ý khinh bạc nữa. Thế nhưng ta thân là nữ nhân đã có chồng con, làm sao có thể cùng với bọn chúng...”

Dừng lại một chút, nét mặt có chút u oán, nàng nói:

“Kể từ khi Bạch Lân mất tích, ta chẳng khác gì một quả phụ không người dựa dẫm. Bọn nam nhân kia vì không chiếm được ta nên tung ra những lời đồn thất thiệt để hủy hoại thanh danh của ta... Số ta thật khổ...”

Cổ Mị Sang càng nói giọng càng sâu muộn.

Bắc viện chủ, cũng tức Bạch Thiên Thù, chẳng những không chút nào đồng tình mà còn thêm chán ghét.

Nếu như không phải người lúc nào cũng có bộ dáng lả lơi mời gọi kia thì có ai dám trêu ghẹo Tây viện chủ người. Rõ ràng chính người đã câu dẫn bọn nam nhân đó...

Bạch Thiên Thù “hừ” một tiếng trầm nghĩ.

Bên cạnh, rót một ly trà, Cổ Mị Sanh đưa lên miệng, khẽ nhấp môi.

Nhìn thấy hai vị viện chủ này, vị Ngô trưởng lão đang ngồi gần đó từ nãy giờ cũng chỉ biết thờ dãi.

Kể từ sau khi Tây viện chủ tiền nhiệm mất tích thì hai người cũng bắt đầu tranh đấu không ngừng kéo dài mãi cho đến tận bây giờ.

Qua một lát sau, khi năm vị viện chủ đã đến đông đủ, Ngô trưởng lão cũng đứng lên, bước ra ngoài quảng trường.

Nhìn hai trăm sáu mươi bảy con người với những gương mặt trẻ trung, có phần hồi hộp khẩn trương nhưng trong mắt tràn đầy nhiệt huyết bên dưới, Ngô trưởng lão có chút cảm khái. Ông nhớ cách đây mấy trăm năm trước, bản thân ông cũng từng đứng dưới đó như thế này...

“Tất cả mọi người im lặng!”

Sau khi tất cả đã trật tự lại, Ngô trưởng lão bắt đầu nói:

“Chắc hẳn các người đang rất thắc mắc về cuộc kiểm tra này... Đúng vậy. Không giống với các lần trước, đây là một cuộc kiểm tra đặc biệt dành cho những đệ tử mới của năm nay. Đương nhiên cho dù thành tích kém đi nữa thì cũng không ảnh hưởng gì đến việc các người trở thành đệ tử của Đại Nhật Cung. Nhưng mà ta khuyên các người nên nỗ lực hết sức có thể, bởi vì tài nguyên tu luyện sẽ không dành cho những kẻ yếu kém. Hơn nữa, ta bảo đảm chỗ tốt mà các người nhận được từ lần kiểm tra này không phải nhỏ.”

Sau đó, Ngô trưởng lão dẫn các đệ tử đi đến trước một tòa tháp.

Nó cao khoảng bảy mươi mét, có tất thảy mười ba tầng, màu xanh đen trông khá cũ kỹ. Quả thật nhìn nó chẳng có chút gì lộ vẻ khí thế hùng vĩ cả. Nói khó nghe một chút thì chỉ là một tòa tháp rách nát mà thôi.

Nhưng Giang Lưu Nhi tuyệt đối không cho rằng nó là một tòa tháp rách nát vô dụng. Bởi vì nó chính là một kiện Cực phẩm linh khí. Hơn nữa, hẳn còn cảm nhận được sự hiện hữu của khí linh bên trong tòa tháp này.

Phải biết rằng để một kiện linh khí sinh ra khí linh tỉ lệ rất thấp. Chỉ có Thánh khí trở lên mới tuyệt đối chắc chắn có được khí linh.

Xem ra Đại Nhật Cung này cũng không đơn giản a.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

“Nhìn thấy tòa tháp trước mặt chứ. Nó chính là thứ dùng để kiểm tra thực lực của các người.”

Ngô trưởng lão vừa chỉ tay về phía ngọn tháp kia vừa nói:

“... Có tất thảy mười ba tầng. Xong qua được số tầng càng nhiều thì thứ hạng của các người càng cao. Hơn nữa... lợi ích thu được cũng sẽ càng lớn... Ở mỗi tầng đều có một cửa truyền tống ra ngoài nằm cạnh lối vào. Nếu các người cảm thấy không thể vượt qua được thì lập tức dùng nó để truyền tống ra, nếu không muốn chết.”

Sau khi ngó thấy các đệ tử đã chuẩn bị sẵn sàng, ông nói to:

“Bây giờ ta tuyên bố, cuộc kiểm tra chính thức bắt đầu!”

Lời vừa dứt, các đệ tử lần lượt tiến vào tháp...

Trong một gian phòng, hơn phân nửa các vị cao tầng của Đại Nhật Cung đều có mặt đông đủ. Tất cả họ đang chăm chú nhìn về một màn sáng trước mặt. Đó là một hình ảnh ba chiều có dạng giống tòa tháp với những chấm sáng nhỏ đang di động bên trong.

“Không biết thành tích cao nhất sẽ là tầng mấy?” Một vị trung niên tầm bốn mươi tuổi nói nhỏ.

“Trung viện chủ. Không biết hôm nay ngọn gió nào đã đưa ngài đến đây vậy? Ta nhớ bình thường những chuyện thế này ngài đều chỉ phái Mộc trưởng lão đi thay thì phải.”

Một giọng nữ nhân ôn nhu cất lên.

Vị trung niên kia nhìn về Cổ Mị Sanh, tươi cười đáp:

“Những năm gần đây Thu mỗ bận bịu bề quan nghiên cứu Đại Nhật Kinh, thật sự không thể phân thân để lo mọi chuyện trên dưới của Trung viện, đành phải làm khó Mộc trưởng lão xử lý thay. Tiện đây, Thu mỗ ta xin tạ lỗi và mong bốn vị viện chủ thông cảm cho.”

“Trung viện chủ ngài quá lời rồi. Tây viện chủ nhỏ nhoi ta đây làm sao dám trách móc ngài chứ.”

Cổ Mị Sanh nhu nhuyễn nói.

Một tiếng “hừ” nhẹ chọt phát ra.

Liếc mắt nhìn Bạch Thiên Thù, có chút nhếch môi, Cổ Mị Sanh cất tiếng:

“Thiên Thù muội. Muội nói thử xem hai đứa cháu của muội có thể đi đến tầng mấy?”

“Cháu của ta không phải cũng là con của ngươi sao?”

Bạch Thiên Thù lạnh nhạt nói.

Nghe nàng nói thế, trong mắt Cổ Mị Sanh có chút chán ghét hiện lên nhưng lại lập tức biến mất ngay, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười quen thuộc. Nàng cũng không đáp lại mà tự rót cho mình một ly trà rồi đưa lên môi nhấp khẽ. Động tác quả thật rất ưu mỹ.

Thấy không khí có chút trầm lắng, một cô gái cười nói:

“Theo ta thấy xếp thứ nhất lần này nếu không phải Ngọc Kinh thì không còn ai. Ta đã nhìn nó lớn lên, kể cả ngộ tính hay là nhân phẩm đều không có chỗ nào để chê cả. Thật sự là một mầm móng tu luyện tuyệt hảo.”

Khẽ vuốt chòm râu, một lão nhân gật gật đầu tiếp lời:

“Nam viện chủ nói không sai. Ngọc Kinh đích thực là một thiên tài tu đạo hiếm thấy, nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày sau nó sẽ là một đời viện chủ tiếp theo, thậm chí còn hơn cả chúng ta.”

Những người còn lại đều tỏ vẻ tán đồng. Tất cả đều cho rằng Bạch Ngọc Kinh sau này sẽ là trụ cột chống đỡ Đại Nhật Cung, duy chỉ trừ một người không mấy cho là đúng. Người đó chính là Cổ Mị Sanh.

Nàng lại chậm rãi nhấp một ngụm trà, đôi mắt ẩm ướt kia không biết đang nghĩ gì.

...

Giang Lưu Nhi lúc này đang ở tầng thứ hai của tòa tháp. Vừa rồi khi cùng các đệ tử khác tiến vào đây, một bầy yêu thú đã xông tới tấn công bọn họ. Cấp bậc của chúng cũng không cao, toàn bộ đều là yêu thú cấp bốn, thực lực chỉ tương đương với Tiên Thiên Cảnh mà thôi.

Nhưng mà đó không phải điều Giang Lưu Nhi để ý đến. Mà thứ hấn quan tâm là sau khi bị giết chết thì chúng lập tức tan biến mất.

Bọn nó cũng không phải chân chính yêu thú thật sự mà chỉ được tạo ra từ năng lượng.

Đó là đáp án của hấn.

Hơn nữa hấn còn phát hiện được năng lượng sau khi những yêu thú kia bị tiêu diệt cũng không hoàn toàn biến mất mà tồn tại dưới dạng linh khí khá tinh thuần. Điều này có nghĩa tu sĩ có thể dễ dàng hấp thu nó mà không cần tốn thời gian khu trừ tạp chất như khi hấp thu thiên địa linh khí hay sử dụng hạ phẩm linh thạch để tu luyện.

Tốc độ tu luyện có thể tăng từ hơn mấy mươi đến gấp trăm lần!

Giang Lưu Nhi thử ngồi xuống tu luyện.

Lát sau, hấn mở mắt đứng dậy. Đúng như suy đoán của hấn, quả thật tốc độ tu luyện nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Bây giờ thì hấn có chút hiểu cái “lợi ích” mà vị trưởng lão lúc nãy nói đến.

Đáng tiếc, năng lượng ở đây quá ít... Có lẽ các tầng sau sẽ nhiều hơn.

Nghĩ thế, Giang Lưu Nhi bước tới, đi vào tầng ba.

Khi hấn đến đây thì tất cả các yêu thú đã bị tiêu diệt hết. Xung quanh có hơn trăm người đang ngồi tu luyện. Dĩ nhiên họ cũng biết được tác dụng của những năng lượng tạo thành yêu thú này.

Giang Lưu Nhi cũng không dừng lại mà tiếp tục đi vào tầng bốn.

“G...à...o...o”

Ngay khi vừa mới xuất hiện, một móng vuốt sắc nhọn nhào vào mặt hắn vồ tới.

“Oanh”

Trúng một quyền của Giang Lưu Nhi, con yêu thú lập tức tan biến, hóa thành một luồng sáng lam nhạt.

Giang Lưu Nhi vội vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết hấp thu vào cơ thể.

Cũng không phải là hắn ham ăn hốt uống gì mà đó là việc cần thiết trong trường hợp này. Thử nghĩ với gần trăm con người ở đây, họ sẽ để hắn thông thả đánh xong bọn yêu thú rồi chậm rãi ngồi hấp thu năng lượng của chúng để tu luyện sao? Chỉ e là chẳng còn lấy một tia nào cho hắn hít hơi chứ đừng nói gì tu luyện. Bởi vì tất cả những người ở đây đều làm điều như hắn lúc này.

Tranh thủ hấp thu được bao nhiêu thì hấp thu!

Chỉ trong thoáng chốc, lũ yêu thú đã bị hạ gục toàn bộ. Dù sao ở tầng bốn này chỉ có yêu thú cấp năm là cao nhất, cũng không khó khăn gì đối với những người đều có tu vi Ngự Không Cảnh trở lên ở đây.

Ngay khi con yêu thú cuối cùng vừa chết, tất cả mọi người lập tức tranh thủ chiếm cho mình một chỗ ngồi hấp thu những năng lượng ít ỏi sót lại.

Sau nửa canh giờ, khi không còn lại chút gì, mọi người bắt đầu đứng lên, tất cả đều nhìn về phía cánh cổng đang sáng trước mặt, có chút chần chừ.

49. Chương 50: vượt Tháp (2)

Ở phía bên kia chính là tầng năm.

Sau khi thông qua hết bốn tầng, ai nấy đều hiểu rõ là càng về sau năng lượng thu được sẽ càng nhiều. Bây giờ mới chỉ là tầng bốn nhưng số năng lượng hấp thu được đối với họ có trợ giúp không hề nhỏ. Thậm chí, có vài người đã cảm thấy dấu hiệu đột phá, điều mà lẽ ra phải ba, bốn năm nữa mới có thể nếu dựa theo tiến độ tu luyện bình thường.

Dựa vào đó mà tính, tầng bốn đã có năng lượng như thế thì tầng năm đâu này? Số năng lượng sẽ lớn đến thế nào? Gấp hai, gấp ba hay hơn nữa?

Trước hấp dẫn đó, nhiều người tuy rằng có chút e ngại nhưng ánh mắt cũng không giấu được sự nóng bỏng hướng đến.

“Các vị! Chắc hẳn mọi người đều hiểu được lợi ích thu được từ việc thông qua các tầng của tòa tháp này. Phía trước mặt chúng ta bây giờ chính là tầng năm, nếu như có thể thông qua được nó thì thời gian tu luyện mà mọi người sẽ tiết kiệm được tuyệt đối không dưới sáu, bảy năm. Chẳng lẽ các vị không muốn sao?”

Một vị đại hán có tu vi Ngự Không Cảnh hậu kỳ đứng ra nói.

“Muốn thì đương nhiên ai cũng muốn. Nhưng cũng cần phải có đủ thực lực mới được. Tầng bốn này đã xuất hiện yêu thú cấp năm hậu kỳ, hơn chín phần thì tầng năm sẽ có yêu thú cấp sáu, cũng tức là tương đương với Thần Thông Cảnh của nhân loại. Cho ta hỏi ở đây trong số chúng ta có mấy người đạt tới Thần Thông Cảnh?”

Một tên khác phân tích.

Mọi người nghe vậy thì đưa mắt nhìn về một cảm y thiếu niên đang cầm chiếc quạt ngọc và một thiếu nữ che mặt đứng ở một góc riêng bên kia, sau đó tất cả đều có chút trầm mặc.

Không sai. Trong số bọn họ, ngoại trừ hai người kia thì không còn ai có tu vi Thần Thông Cảnh nữa cả, hay ít ra thì họ đều cho là vậy.

Nhiều người khê thở dài có chút tiếc nuối, coi bộ đã quyết định từ bỏ. Đương nhiên, cũng có vài người không cam lòng.

Một thiếu niên trông khá trẻ chợt nói:

“Mọi người có phát hiện thấy bắt đầu từ tầng bốn thì số lượng yêu thú đã giảm đáng kể không? Ba tầng đầu, mỗi tầng đều có đến mấy trăm yêu thú, nhưng đến tầng bốn này, số lượng chỉ còn chưa đến một trăm. Ta nghĩ biết đâu tầng năm số lượng yêu thú lại tiếp tục giảm còn hai mươi con, mười con hoặc năm con, thậm chí ít hơn nữa thì sao. Nếu chúng ta không thử mà đã bỏ cuộc như vậy có phải có chút đáng tiếc?”

Đa số mọi người đã quyết định từ bỏ chợt nghe nói thế thì có chút động tâm. Nếu quả thật số lượng yêu thú chỉ còn lại năm, mười con thì với số lượng người ở đây không phải là không thể thắng được.

“Tám mươi bảy con.”

Một giọng nói bất thành linh vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh vừa rồi. Nơi đó, một thiếu nữ che mặt đang đứng.

Bạch Ngọc Kinh vừa tiến dần về cánh cổng thông đến tầng năm vừa đều đều nói:

“Hai tầng đầu mỗi tầng có hai trăm sáu mươi bảy con yêu thú tương ứng với hai trăm sáu mươi bảy người có mặt, tầng thứ ba có hai trăm sáu mươi sáu con tương ứng với hai trăm sáu mươi sáu người, tầng thứ tư cũng có tám mươi bảy con tương ứng với tám mươi bảy người.”

Nghe thế, tất cả mọi người đều hồi tưởng lại. Cuối cùng, họ phát hiện quả đúng như lời của nàng nói. Cả bọn có chút bội phục thiếu nữ kia, không ngờ trong tình cảnh này mà nàng vẫn có thể bình tĩnh quan sát như thế. Đây không phải là điều mà ai cũng làm được.

Giang Lưu Nhi cũng có chút thâm khen sự tinh tế của cô gái này.

Bạch Ngọc Kinh cũng không để ý đến những ánh mắt tán dương kia, nàng đứng trước cửa vào tầng năm, nghiêm túc nói:

“Mỗi một người vào thì sẽ xuất hiện thêm một yêu thú, vì vậy, ta mong mọi người tự hiểu lấy năng lực của mình, đừng dẫn đến phiền toái cho người khác.”

Dứt lời, nàng bước qua màn sáng tiến vào tầng năm.

Trong số những người ở đây, đương nhiên sẽ có kẻ muốn làm ngư ông đắc lợi với ý định tiến vào tầng năm, chờ cho yêu thú xuất hiện thì tìm cách tránh né, để cho Bạch Ngọc Đô và Bạch Ngọc Kinh tiêu diệt hộ, sau khi yêu thú tan biến hết thì hấp thu năng lượng tu luyện.

Nhưng bọn chúng thông minh thì người khác cũng không phải kẻ ngốc. Dù cho Bạch Ngọc Kinh có là người tốt đi nữa thì nàng cũng không muốn làm công cụ bị kẻ khác lợi dụng. Huống chi còn có người so với Bạch Ngọc Kinh thì càng không phải tốt lành gì.

Bạch Ngọc Đô lạnh lùng nhìn những người trước mặt nói:

“Nếu có kẻ nào có ý định làm ngư ông đắc lợi thì tốt nhất nên từ bỏ đi. Nếu không cho dù hấn không bị yêu thú giết chết, Bạch Ngọc Đô ta cũng sẽ không tha cho hấn.”

Nói xong, hấn cũng tiến vào cánh cổng.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau một chút rồi lần lượt theo cửa truyền tống rời khỏi tháp.

Trong tầng bốn lúc này chỉ còn lại mỗi mình Giang Lưu Nhi.

“Chi chi”

Từ trong ngực hấn, Đồng Đồng lộ đầu ra. Nó hít hà mấy ngụm thật sâu rồi đưa cánh tay với ba ngón xiu xiu chỉ về cánh cổng thông đến tầng năm kêu lên “chi chi”.

Giang Lưu Nhi xoa xoa đầu nó, nhẹ gật đầu. Năng lượng trong tòa tháp này đã được tinh lọc khá tinh thuần, có thể trợ giúp cho Đồng Đồng tăng cường thực lực.

Tính ra cũng đỡ tốn một khoảng linh thạch cho nó.

Thầm nói một câu, Giang Lưu Nhi bước vào cánh cổng.

...

Ở một nơi khác bên ngoài tòa tháp.

“Đã có hai người tiến vào tầng thứ năm rồi.”

Nam viện chủ nhìn hai chấm sáng trên màn hình nói.

“Ta nghĩ chắc là Ngọc Kinh và Ngọc Đô đi.”

Đông viện chủ vừa vuốt chòm râu dài vừa tiếp lời của Đông viện chủ.

Đang ngồi dưỡng thần, Trung viện chủ cũng mở mắt nhìn màn hình một chút, sau đó hướng Cổ Mị Sanh hỏi:

“Tây viện chủ. Người nói thử xem bọn chúng có thể thông qua được tầng sáu không?”

Cổ Mị Sanh có chút hồ hững đáp:

“Có thể có, cũng có thể không.”

Bạch Thiên Thù nghe vậy thì không khỏi cau mày.

“Cổ Mị Sanh. Người nói như vậy không thấy là hơi vô tâm sao?”

“Thiên Thù muội. Muội cũng biết ta thân là viện chủ của Tây viện, có rất nhiều chuyện cần ta giải quyết, rất ít có thời gian để ý đến việc tu luyện của chúng nó thì làm sao ta biết rõ khả năng của chúng được.”

Cổ Mị Sanh phân trần.

Bạch Thiên Thù cười lạnh, truyền âm nói:

“Ngọc Kinh thì ta có thể không nói, nhưng còn Ngọc Đô thì sao? Nó chính là con ruột của người. Nhưng mà một năm người gặp mặt nó được bao nhiêu lần? Ta e là bây giờ nó trưởng thành bộ dáng thế nào chắc người cũng không biết. Người thật sự bận đến nỗi kể cả thời gian gặp mặt con mình cũng không có sao?”

Cổ Mị Sanh không đáp lại, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

“Ồ!”

Một tiếng ngạc nhiên thu hút sự chú ý của mọi người.

“Ngoài Ngọc Kinh và Ngọc Đô còn có người thứ ba tiến vào tầng năm sao?”

Đông viện chủ thấy có chút thú vị nói.

“Chắc là kẻ nào đó ôm tâm lý may mắn đấy mà. Mọi người đâu cần phải để ý như vậy.”

Nam viện chủ nhỏ giọng nói.

...

Bạch Ngọc Đô đang chiến đấu ác liệt với một con yêu thú cấp sáu thì chợt thấy lối vào sáng lên, sau đó một thiếu niên xuất hiện.

Khuôn mặt hắn trở nên vô cùng khó coi. Rõ ràng hắn đã cảnh báo rất rõ vậy mà tên độc nhãn long này còn dám tiến vào đây.

Muốn không làm mà hưởng lợi sao? Hừ. Ta sẽ để người trở thành thức ăn cho yêu thú. Đó là hậu quả người tự chuốc lấy khi dám không để lời nói của Bạch Ngọc Đô ta vào mắt.

Đó là những lời mà Bạch Ngọc Đô đang thầm nói.

Ở một góc khác, Bạch Ngọc Kinh cũng chú ý đến thiếu niên vừa mới tiến vào.

Là hần!

Trong mắt nàng, sự nghi hoặc càng đậm.

Giang Lưu Nhi cũng không có thời gian lưu tâm đến cảm xúc của bọn họ. Trước mặt hần, một con yêu thú đang tấn công dồn dập.

Nếu như sử dụng toàn lực thì hần có thể dễ dàng tiêu diệt con yêu thú này. Nhưng tạm thời hần còn chưa muốn bị hai tên kia chú ý nên cũng chỉ đành làm ra bộ dáng chật vật.

“G... à... o... o”

Liên tiếp những cú vồ xẹt qua người Giang Lưu Nhi. Nhìn vào khiến người ta có cảm giác rằng tùy thời hần đều có thể bị giết chết.

Nhưng mà có người thì không cho là vậy.

Bạch Ngọc Kinh vốn chú ý đến hần từ nãy giờ. Nàng phát hiện tuy nhìn hần có vẻ rất miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mỗi lần tưởng chừng như hung hiểm thì hần đều có thể tránh thoát. Hơn nữa, từ đầu đến giờ, hần hoàn toàn không hề bị một vết thương nào cả.

Cho dù là Bạch Ngọc Đô thì trên người cũng đã lưu lại vài vết rách rồi. Mà tu vi của Bạch Ngọc Đô chính là Thần Thông Cảnh sơ kỳ.

Cái này nói lên điều gì?

Bạch Ngọc Kinh không tin tu vi của thiếu niên kia chỉ là Ngự Không Cảnh hậu kỳ đơn giản như vậy.

Qua một lúc sau...

“Oành... Oành”

Một con yêu thú đã tan biến sau một chưởng hung mãnh của Bạch Ngọc Kinh.

“A... a... a... a”

Bạch Ngọc Đô hét lên một tiếng, rồi giáng một quyền toàn lực vào đầu con yêu thú phía trước.

“Oành... Oành”

Giang Lưu Nhi thấy cũng nên kết thúc, hần mạnh mẽ đẩy chân khí lên, rồi bộc phát ra ngoài hết như vừa mới đột phá.

Cái gì? Hần vậy mà lại đột phá!

Trong mắt Bạch Ngọc Đô có chút khó tin. Thần Thông Cảnh lại dễ dàng đột phá như vậy sao?

Bên kia, Bạch Ngọc Kinh có chút cau mày.

“Oành”

Không quá rườm rà, con yêu thú bị một quyền của Giang Lưu Nhi giải quyết, tiếp đến thì biến thành những luồng sáng màu lam rồi tản mát ra xung quanh.

Sau đó, hần ngồi bệch xuống, làm bộ như đang củng cố cảnh giới.

Bạch Ngọc Đô khẽ “hừ” một tiếng rồi cũng ngồi xuống hấp thu linh khí vừa tan ra từ những con yêu thú. Trong lòng hần lúc này thật sự chẳng mấy gì dễ chịu.

Về phần Bạch Ngọc Kinh, nàng nhìn thiếu niên đang ngồi ra dáng củng cố cảnh giới kia, bên dưới tấm幔 che, môi khẽ nhếch.

Để ta xem ngươi giả bộ được tới khi nào.

50. Chương 51: vượt Tháp (3)

Giang Lưu Nhi cũng không biết được những ý nghĩ của nàng. Hắn chỉ là cảm thấy có chút bất đắc dĩ khi phải làm bộ làm tịch thế này.

Trong khi đó, bên ngoài tháp...

“Không ngờ tên này lại có thể tự mình đánh chết yêu thú cấp sáu. Thật thú vị!”

Đông viện chủ mặt đầy ý cười nói.

Trung viện chủ cũng khẽ gật đầu:

“Xem ra cũng là một mầm móng không tồi.”

“Các vị. Ta thấy cuộc kiểm tra này cũng sắp kết thúc rồi. Nhân lúc này sao chúng ta không bàn một chút về việc phân chia đệ tử cho các viện?”

Nam viện chủ đột ngột đề nghị.

“Ngọc Thường muội làm gì mà nôn nóng như vậy?”

Cổ Mị Sanh như cười như không nói.

“Cuối cùng đều phải phân, trước hay sau thì lại có gì khác nhau.”

Dừng một chút, Nam viện chủ nói tiếp:

“Địa Kinh của Nam viện ta chủ âm nhu, là công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện nhất trong năm bộ công pháp của Đại Nhật Cung. Ta thấy nên để cho Ngọc Kinh đến Nam viện là thỏa đáng nhất. Mọi người thấy thế nào?”

Đông viện chủ nhẹ lắc đầu, cười nói:

“Hóa ra đây mới là mục đích của Nam viện chủ người đi. Địa Kinh của Nam viện đúng là chủ âm nhu không sai, nhưng có ai nói là nữ nhân thì nhất thiết phải tu luyện công pháp âm nhu đâu này... Thiên Kinh của Đông viện ta tuy rằng là công pháp lấy dương cương làm chủ, nhưng cũng không hề bài xích nữ nhân mà ngược lại, nó còn có thể hòa hợp với tính âm nhu trong họ để làm cho công pháp phát huy hiệu quả tốt hơn.”

“Đông viện của người trên dưới đều toàn là một đám nam nhân, một nữ nhân như Ngọc Kinh làm sao có thể ở đó tinh tâm tu luyện được. Ta thấy vẫn là nên để Ngọc Kinh đến Nam viện của ta thì hơn.”

“Ngọc Thường muội sao phải tranh giành như thế. Nam viện của muội cũng đâu phải là khan hiếm nhân tài gì. Muội nhìn Bạch Thù muội người ta còn không nói gì đây này.”

Cổ Mị Sanh nói đến câu cuối cùng thì khẽ đưa mắt nhìn Bạch Thiên Thù.

“Bác viện của ta tuy rằng nhân số thưa thớt, nhân tài ít ỏi nhưng cũng không đến mức bằng mọi giá phải giành lấy. Còn về Ngọc Kinh, nó tự có chủ trương của mình. Việc chọn lựa vào viện nào ta thấy nên để nó tự quyết định.”

Bạch Thiên Thù lạnh nhạt nói.

Vẫn ngồi im lặng từ đầu đến giờ, lúc này, Trung viện chủ lại lên tiếng tán đồng:

“Bác viện chủ nói phải. Nên để cho nó tự quyết định đi.”

Ngừng lại trong thoáng chốc, ông bổ sung thêm:

“Đương nhiên các vị cũng có thể đưa ra điều kiện để hấp dẫn nó đầu nhập vào viện của mình.”

Các vị viện chủ khác đều thăm mắng Trung viện chủ cáo già.

Nói về điều kiện và phúc lợi tu luyện ai có thể sánh với Trung viện của người chứ.

...

“Nhị tỷ. Không biết tỷ có định xông vào tầng sáu hay không?”

Bạch Ngọc Đô tươi cười hướng cô gái bên cạnh hỏi.

“Có.”

Bạch Ngọc Kinh lãnh đạm đáp.

Bạch Ngọc Đô cũng không để ý đến, nhẹ giọng khuyên nàng:

“Nhị tỷ. Ta biết tu vi của tỷ đã đạt đến Thần Thông Cảnh trung kỳ. Nhưng mà ta e là tầng sáu sẽ xuất hiện yêu thú cấp bảy. Tỷ cũng biết yêu thú cấp bảy có thực lực tương đương với Thần Thông Cảnh hậu kỳ của tu sĩ. Đó không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được. Ta nghĩ hay là...”

Không đợi hấn nói hết lời, Bạch Ngọc Kinh đã cắt đứt:

“Nếu người không dám thì có thể rời khỏi đây bây giờ.”

“Ta...”

Bạch Ngọc Đô có chút cảm thấy không biết nói thế nào.

Xông vào tầng sáu ư? Hấn còn chưa có đủ tự tin đó.

Tiến về phía cánh cổng, Bạch Ngọc Kinh thoáng dừng lại, khe liếc nhìn tên thiếu niên còn đang làm bộ ngồi cứng cổ cảnh giới ở kia một chút, sau đó đi qua.

Trông theo thân ảnh nàng biến mất, Bạch Ngọc Đô có chút tiếc nuối.

Trầm ngâm một hồi, cuối cùng hấn đi đến chỗ cửa truyền tống. Lúc ngang qua chỗ Giang Lưu Nhi, hấn xì mũi xem thường. Hấn hoàn toàn không nghĩ đến việc tên độc nhãn long này sẽ tiến vào tầng sáu.

Có thể sao?

Đánh chết hấn cũng không tin.

Khi Bạch Ngọc Đô vừa biến mất, Giang Lưu Nhi cũng mở mắt ra. Hấn đứng lên đi tới chỗ cánh cổng thông đến tầng sáu, có chút do dự.

Nên đi tiếp hay không đây?

Với tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ mà hấn ngụy trang bây giờ, nếu như thông qua được tầng sáu sợ rằng muốn không nổi bậc cũng không được. Mà ý định ban đầu của hấn vốn chỉ là làm một đệ tử bình thường để ít bị người chú ý. Ở Đại Nhật Cung này cao thủ không ít, thậm chí theo lời đồn thì ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung càng là cường giả Chân Đan Cảnh.

Trên người hấn bí mật rất nhiều, tài bảo cũng không ít. Chỉ cần một viên Linh phẩm linh thạch trong không gian giới chỉ của hấn thôi cũng có thể khiến cho tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục này dậy sóng.

Bởi vì Thiên Vũ đại lục không hề tồn tại linh thạch cấp Linh phẩm!

Tuy rằng Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể ngụy trang khí tức của hấn khiến cho dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng khó lòng phân biệt được, nhưng mà trên đời kỳ nhân dị sĩ, công pháp thiên kỳ bách quái không ít, khả năng hấn bị phát hiện không phải là không có.

Vì vậy, nếu không phải quá cần thiết hấn cũng không muốn trở thành tâm điểm bị vạn người nhìn vào.

Quyết định xong, Giang Lưu Nhi tính xoay người đi thì giọng của Nghiệt đột ngột vang lên:

“Khoan đã!”

Giang Lưu Nhi dừng lại, có chút nghi hoặc.

“Đi thẳng về phía góc tường bên phải mười hai mét.”

“Người phát hiện được gì sao?”

Thấy Nghiệt không có ý trả lời, hắn cũng không truy vấn nữa mà làm theo lời nó.

“Dùng một kích toàn lực của người đánh vào không gian trước mặt.”

Nghiệt lần nữa lên tiếng bảo hắn.

Giang Lưu Nhi có chút cau mày, nhưng vẫn làm theo. Hắn tập trung khí lực vào tay phải, một quyền đánh tới.

Thế nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Hắn đang muốn chất vấn thì giọng điệu không hài lòng của Nghiệt lại vang lên:

“Những chiêu thức mà người học là để làm cảnh sao?”

Trên trán Giang Lưu Nhi hiện lên mấy đường hắc tuyến.

Hắn lấy ra một thanh kiếm từ trong giới chỉ, bắt đầu vận hành pháp quyết, một kiếm ảnh to lớn chém ra.

“Oanh... Oanh”

Sau những tiếng va chạm, một màn sáng xuất hiện.

Một cánh cổng?

Tuy không biết tại sao lại có thêm một cánh cổng lạ trong tầng năm này, nhưng Giang Lưu Nhi cũng không nghĩ rằng nó có hung hiểm gì.

Và thật sự thì suy đoán của hắn đã đúng. Đằng sau cánh cổng không những không có nguy hiểm mà còn có thể nói là một linh địa.

Bởi vì không gian nơi đây tràn ngập linh khí! Hơn nữa tất cả đều là loại linh khí tinh thuần!

“Này...”

Giang Lưu Nhi có chút cảm giác không nói nên lời.

Vận khí của ta từ khi nào lại trở nên tốt như vậy?

Hắn tự hỏi không biết mình có phải bị ảo giác hay không. Cũng không thể trách hắn có suy nghĩ như vậy. Từ khi đến Thiên Vũ đại lục này, có hai việc thường xuyên dính lấy hắn. Ngoài tu luyện ra thì chính là bị yêu thú đuổi giết. Từ Hắc Lân Cự Xà, Song Thủ Ma Viên, Tứ Dực Ma Xà, Bạc Đầu Điểu rồi còn cả Ngân Tinh Băng Sư, không có lần nào mà không phải cử tử nhất sinh cả. Nhưng còn lần này...

Tự dưng lại có một linh địa ngay trước mặt thế này...

“Không ngờ người lại vào được nơi đây.”

Một giọng nam hài đột ngột cất lên.

Giang Lưu Nhi nhìn đứa bé vừa mới xuất hiện, hỏi:

“Người là khí linh của tòa tháp này?”

“Không sai. Ta chính là khí linh của Đẳng Tiên Tháp này.”

Nam hài gật đầu xác nhận.

“Đẳng Tiên Tháp?”

“Ừ. Là Đẳng Tiên Tháp. Bọn họ đều gọi như vậy.”

Giang Lưu Nhi đoán “bọn họ” trong lời nó hẳn là ám chỉ người của Đại Nhật Cung. Hắn trầm ngâm một chút rồi hỏi:

“Không gian này là chuyện gì xảy ra?”

Nam hài bình thản đáp:

“Là chỗ ở của ta.”

“Vậy ta có thể ở đây tu luyện không?”

“Không được. Linh khí ở đây ta phải tốn rất nhiều năm mới tích góp được. Ta cũng cần dùng nó để tu luyện, sao có thể cho không người?”

“Thật sự không thể sao?” Giang Lưu Nhi thử dò hỏi. Linh khí ở đây quả thật rất nồng đậm, đến mức gần như ngưng tụ thành chất lỏng. Nếu như hấp thu để tu luyện nói không chừng có thể đột phá Hắc Cảnh bước vào cảnh thứ tư – Hoàng Cảnh.

Nam hài kia trầm tư chốc lát, sau đó nói:

“Cũng không phải là hoàn toàn không thể... Được rồi. Vì ngươi là người thứ ba trong suốt mấy ngàn năm qua vào được đây nên ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của ta thì ta sẽ để ngươi ở đây tu luyện.”

Giang Lưu Nhi hơi vui mừng hỏi:

“Xin hỏi khảo nghiệm đó là?”

“Đánh bại yêu thú do ta tạo ra.”

Giang Lưu Nhi có chút không xác định thăm dò:

“Vậy cấp bậc của nó...”

Nam hài kia tỉnh bơ đáp:

“Cấp tám.”

Sau đó nó bổ sung thêm:

“Yên tâm, ta sẽ chỉ cho một con cấp tám sơ kỳ đánh với ngươi thôi.”

Yên tâm cái đầu người!

Giang Lưu Nhi thầm mắng một câu.

Tu vi hẳn biểu hiện ra ngoài bây giờ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ. Mà yêu thú cấp tám sơ kỳ thì chính là có thực lực tương đương với Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Đó là cách biệt một đại cảnh giới a!

Nếu tu vi của hắn thật sự chỉ có Thần Thông Cảnh sơ kỳ thì dù có dốc hết vốn liếng cũng chẳng nào thắng nổi.

Hắn cũng không nghĩ là khí linh kia có thể nhìn thấu tu vi thực sự của mình. Liễm tức thuật của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết rất cao minh, nếu không phải có tu luyện thuật pháp nào đó đặc biệt thì dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng không thể nhìn ra.

Hắn nhìn nam hài chất vấn:

“Ngươi nói cộng thêm ta thì đã từng có ba người vào được đây, vậy ta muốn hỏi, có phải ngươi cũng cho hai người trước khảo nghiệm giống ta bây giờ không?”

Nam hài gật gật đầu: “Không sai.”

“Ta nghĩ là chẳng có ai trong bọn họ thông qua được đi.”

“Đúng vậy.”

Quả nhiên! Ngươi vốn không hề có ý cho người khác hấp thu linh khí ở đây.

51. Chương 52: vượt Tháp (4)

Giang Lưu Nhi nghĩ ngợi một chút rồi hướng khí linh kia nói:

“Nếu ta thật sự có thể thông qua được liệu ngươi có giữ lời không?”

Nam hài ra vẻ tất nhiên khẳng định:

“Yên tâm. Ta tuyệt đối giữ lời.”

“Ta không tin tưởng ngươi, hay là ngươi hãy phát thệ đi.”

“Ngươi dám nghi ngờ nhân phẩm của ta?” Nam hài tức giận nói lớn.

Giang Lưu Nhi lắc lắc đầu, nói:

“Không phải tin hay không tin mà ta chỉ muốn đảm bảo thôi.”

Có chút coi thường, nam hài thâm ý nói:

“Ta thấy ngươi không cần phải lo xa như vậy làm gì. Nếu không e lại bước không qua nổi.”

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu ý nó muốn nói gì. Nếu là một Thần Thông Cảnh sơ kỳ thì dù có tài giỏi đến đâu chẳng nữa cũng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của một con yêu thú cấp tám sơ kỳ được.

Nhưng mà... Giang Lưu Nhi hẳn chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ sao?

Nhìn nam hài đang phát thệ đằng kia, Giang Lưu Nhi khẽ nhếch môi.

...

“Không biết là Ngọc Kinh có thể thông qua được tầng sáu hay không?”

Trong căn phòng mà các viện chủ đang ngồi, Nam viện chủ Ngọc Thường có chút lo lắng lắng bầm.

“Chỉ sợ là có chút khó khăn. Dù sao đứa nhỏ này chỉ mới đạt tới Thần Thông Cảnh trung kỳ.”

Đông viện chủ nhận xét.

Bạch Thiên Thù cũng nhỏ giọng lên tiếng:

“Mong là nó đừng quá háo thắng, biết lui lại đúng lúc.”

Cổ Mị Sanh ngồi đằng kia im lặng không nói gì...

...

Trong một không gian khác của Đẳng Tiên Tháp, một nam hài mặt mũi vô cùng khó coi hết như vừa ăn phải quả đắng.

Mà thật sự thì cũng không khác biệt là bao. Bởi vì con yêu thú cấp tám sơ kỳ mà nam hài gọi ra lúc này đã trở thành một luồng năng lượng và đang bị kẻ nào đó hấp thu.

“Ngươi gian lận!”

Nam hài chỉ vào kẻ kia lớn tiếng nói.

Giang Lưu Nhi vẻ mặt vô tội hỏi lại:

“Vậy ngươi nói thử xem ta gian lận thế nào?”

“Ngươi không phải là Thần Thông Cảnh sơ kỳ. Thần Thông Cảnh sơ kỳ tuyệt đối không có khả năng đánh bại được yêu thú cấp tám!”

Giang Lưu Nhi nhìn nó hết như nhìn một tên ngốc, hồi lâu mới đáp một câu tỉnh bơ suýt khiến cho nam hài hộc máu:

“Ta có nói mình là Thần Thông Cảnh sơ kỳ sao?”

“Người... Người...” Nét mặt nam hài kia đỏ bừng, miệng thở hồng hộc nói không ra lời.

Tên nhân loại này quá ghê tởm! Thật sự quá ghê tởm! Ngay cả khí linh mà người cũng dám chơi...

Nam hài càng nghĩ càng thấy nghẹn khuất. Lúc này nó đã phát thệ rồi, cũng không thể nuốt lời được. Sau cùng, khí linh nam hài biến mất.

Mắt không nhìn. Tai không nghe. Tâm không phiền.

Giang Lưu Nhi cũng mặc kệ cảm xúc của nó. Lúc này hắn còn đang bận tranh thủ hấp thu linh khí nồng đậm xung quanh.

Với số lượng khổng lồ này cũng không biết là nó đã phải tích góp bao nhiêu năm a.

Hắn có hơi cảm thán.

“Chi chi” Một tiếng nho nhỏ vang lên.

Đồng Đồng thò đầu ra ngoài, hít hà mấy hơi, sau đó cũng tranh thủ hấp thu. Linh khí xung quanh nhanh chóng bị kéo lại phía nó.

Tốc độ hấp thu của nó còn nhanh gấp đôi so với Giang Lưu Nhi!

Thời gian từng phút trôi đi...

Không biết qua bao lâu, Đồng Đồng ngừng lại không hấp thu linh khí nữa. Nó lấy tay vỗ vỗ bụng, khuôn mặt có vẻ thỏa mãn. Sau đó thì biến nhỏ lại chui vào trong áo Giang Lưu Nhi.

Trên trán Giang Lưu Nhi lúc này, từng giọt mồ hôi đọng lại, nhiều xuống. Nét mặt hắn trông khá khổ sở.

Vào thời khắc này, bên trong đan điền của hắn đã tràn ngập linh khí. Chúng mỗi lúc một cuồng bạo cứ như thể tùy thời phá nát cơ thể hắn để chui ra.

Giang Lưu Nhi hết sức tập trung, cẩn trọng vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết. Hắn không muốn có bất kỳ sai sót nào lúc này. Bởi vì đây chính là thời điểm hắn chuẩn bị đột phá cảnh giới.

Linh khí trong không gian đan điền cuồng bị hút về phía Giang Lưu Nhi.

Một thân ảnh đột ngột xuất hiện.

“Này... Cái này...”

Khí linh nam hài há hốc mồm, không thể tin được những gì trước mắt.

Linh khí mà nó đã tích lũy suốt bao năm qua đã bị hao mất gần ba phần!

Nam hài thật sự muốn hộc máu và chắc chắn nó sẽ hộc ra nếu như nó có máu. Nhưng đáng tiếc nó cũng chỉ có thể muốn mà thôi, bởi vì khí linh như nó thì làm gì có máu được.

Vì vậy cho nên nam hài chỉ có thể ôm uất nghẹn mà đứng đơ ra nhìn kẻ nào đó đang vơ vét kho báu của mình.

Chốc lát sau, từ trên người Giang Lưu Nhi bộc phát ra một luồng uy áp mạnh mẽ.

Nam hài đứng gần đó phải vội vàng điều động lực lượng chống đỡ.

Qua hồi lâu, khi Giang Lưu Nhi vừa thu liễm khí tức lại, không đợi hắn kịp nói gì thì giọng của nam hài cất lên:

“Nếu người đã tu luyện xong rồi thì mau lập tức rời khỏi đây đi.”

Giang Lưu Nhi vốn còn muốn tiếp tục tu luyện thêm nữa. Dù sao linh khí nơi này nồng đậm như vậy, nếu không tranh thủ thì thật có lỗi với bản thân, nhưng nghe giọng nói hằn học của nó thì hắn đành từ bỏ ý định. Nếu không e là nó sẽ thật sự trở mặt.

Làm người cũng không thể quá tham lam!

Hắn thề nhủ một câu.

“Cảm ơn người...”

Còn chưa kịp nói hết thì Giang Lưu Nhi đã bị một lực lượng vô hình cưỡng chế tống xuất ra ngoài.

Sau khi thân ảnh hẫng biến mất, khí linh nam hài nhìn linh địa của mình, có xúc động muốn khóc.

“Hu hu...hu...”

Và thật sự thì nó khóc thật. Hẫng là nó rất đau lòng.

...

Bên ngoài Đãng Tiên Tháp, hầu hết những người tham gia kiểm tra đều có mặt đông đủ.

“Không ngờ tòa tháp nhìn như rách nát này lại thần kỳ như vậy. Không những có thể huyền hóa ra yêu thú y như thật mà còn tạo ra năng lượng tinh thuần như vậy...”

Một gã thiếu niên cảm thán nói.

“Ừm. Người nói không sai. Mặc dù ta chỉ mới đi tới tầng ba nhưng cũng thu hoạch được không nhỏ. Cứ như là vừa mới trải qua tu luyện hai, ba năm vậy. Giá như mà ta đi được tới tầng bốn, thậm chí tầng năm thì hay biết mấy. Khi đó, nói không chừng ta có thể đột phá Ngự Không Cảnh hậu kỳ cũng nên.”

Một tên bên cạnh cũng gật đầu tán đồng.

Sau đó, vài tên khác cũng chen vào bắt đầu bàn luận.

...

Bạch Ngọc Đô đứng gần đó có chút xem thường. Hẫng cầm chiếc quạt đã xếp gọn trong tay, mắt chăm chú nhìn tòa tháp trước mặt như đang chờ đợi gì.

Bỗng nhiên, không gian ở một chỗ gần đó có chút dao động. Tiếp đến, thân ảnh thiếu niên xuất hiện.

Thiếu niên mặc một bộ thanh y, trên mặt, một bên mắt bị che kín bằng một miếng vải trắng.

Người vừa xuất hiện đúng là Giang Lưu Nhi.

“Ta chỉ là định nói một tiếng cảm ơn thôi mà. Người có cần phải đuổi ta như đuổi tà vậy không?”

Hẫng lẩm bẩm nói một câu.

Những người khác gặp trường hợp tương tự thì chắc là cũng sẽ có cảm giác giống hẫng bây giờ. Nhưng hẫng quên rằng người bị thiệt không phải hẫng mà là khí linh kia. Không biết nếu có kẻ lấy mất ba phần tài sản trong giới chỉ không gian của hẫng thì hẫng sẽ thấy thế nào.

Mà chắc không cần gì phải tới ba phần, chỉ vài chục viên Cực phẩm linh thạch hay vài viên Linh phẩm linh thạch thôi thì e là hẫng đã nổi điên lên cũng không biết chừng.

Trong khi đó, khí linh nam hài kia không những mất ba phần tài sản mà nó còn phải tận mắt chứng kiến kẻ khác lấy đi ngay trước mặt mình. Cảm giác thế nào có thể nghĩ.

Đáng tiếc là dường như chẳng ai để ý đến cảm nhận của nó. Và dĩ nhiên tên hung thủ đã lấy tài sản của nó cũng không nốt.

Ngay sau khi Giang Lưu Nhi xuất hiện, một thân ảnh khác cũng nổi tiếp theo.

Đó là một cô gái với chiếc mạn che trên mặt.

“Nhị tỷ. Cuối cùng tỷ cũng ra rồi! Ta thật sự rất lo lắng cho tỷ!” Gương mặt có phần khẩn trương, Bạch Ngọc Đô nói với vẻ gấp gáp: “Nhị tỷ! Tỷ bị thương rồi! Trong không gian giới chỉ của ta có mấy loại đan dược trị thương cao cấp, để ta lấy cho tỷ.”

“Không cần.” Bạch Ngọc Kinh lãnh đạm nói.

Bạch Ngọc Đô còn đang muốn nói gì đó thì trên trời chợt có mấy đạo lưu quang bay đến.

Đó là năm vị viện chủ và các trưởng lão.

Khi thân ảnh của năm vị viện chủ xuất hiện, ở một góc gần đó, Giang Lưu Nhi mở to mắt nhìn chăm chăm, bộ dáng khó có thể tin, có kích động, có nghi vấn, còn có... chút gì đó hồi niệm.

...

Vị Ngô trưởng lão lúc trước bước ra nói:

“Để ta giải thích cho các ngươi một chút... Tòa tháp vừa rồi mà các ngươi vào kiểm tra thực lực gọi là Đẳng Tiên Tháp. Đừng nhìn vẻ ngoài rỉ sét mà xem thường. Nói cho các ngươi biết, Đẳng Tiên Tháp này chính là một kiện Cực phẩm linh khí đã sinh ra khí linh, là một trong những bảo vật trấn môn của Đại Nhật Cung ta. Chắc hẳn lợi ích mà nó mang lại các ngươi cũng đã cảm nhận được.”

Mọi người đều tỏ vẻ tán đồng. Đẳng Tiên Tháp này không những giúp cho người vượt tháp trau dồi kỹ năng chiến đấu mà còn đem lại lợi ích không hề nhỏ, có thể giảm bớt rất nhiều thời gian tu luyện.

Có chút hài lòng, Ngô trưởng lão tiếp tục nói:

“Đẳng Tiên Tháp này vốn là nơi để cho các đệ tử của Đại Nhật Cung tu luyện, vì vậy, nếu các ngươi muốn thì tùy thời đều có thể vào.”

Mọi người nghe thấy thế thì sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng. Không ngờ gia nhập Đại Nhật Cung còn có chuyện tốt như vậy. Nếu mỗi ngày đều vào Đẳng Tiên Tháp tu luyện thì tốc độ sẽ nhanh tới cỡ nào?

Ai nấy đều đang âm thầm may mắn, đương nhiên cũng có vài người nghi hoặc. Chẳng hạn như Bạch Ngọc Kinh, Bạch Ngọc Đô...

Bọn họ không tin là tự nhiên lại có cái bánh từ trên trời rơi xuống như vậy.

Sự thật đúng như những gì họ nghĩ.

Vị Ngô trưởng lão kia đã thay họ giải đáp:

“...Tuy nhiên... Các ngươi sẽ không được vào miễn phí như vừa rồi mà cần phải tiêu tốn một số lượng điểm cống hiến nhất định để được vào... Còn điểm cống hiến là thế nào và những cách để tích lũy nó thì sau khi được phân đến các viện các ngươi sẽ biết. Còn bây giờ, các vị viện chủ sẽ đích thân tuyển chọn các người vào viện của mình...”

Nói xong, Ngô trưởng lão lui ra phía sau.

52. Chương 53: “ta Chọn Tây Viện”

Khi Ngô trưởng lão đã lui xuống, các vị viện chủ đều nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh với ánh mắt khác thường.

“Ngọc Kinh. Lúc này là chuyện gì xảy ra? Tại sao đang ở tầng sáu thì con lại đột ngột biến mất, rồi làm thế nào con lại xuất hiện ở đây?”

Bạch Thiên Thù quan tâm hỏi.

“Tứ cô cô. Con cũng không rõ lắm. Khi con đang giao đấu với yêu thú thì đột nhiên bị một lực lượng vô hình cưỡng ép tống xuất ra ngoài.”

Trung viện chủ hơi trầm ngâm rồi nói:

“Ta nghĩ hẳn là do khí linh đã làm. Nhưng mà điều khó hiểu là tại sao tự nhiên nó lại làm như vậy. Từ trước tới giờ chưa có trường hợp đệ tử nào bị cưỡng ép tống xuất cả. Thật sự là khó hiểu.”

“Theo ta nhớ thì trong số các ngươi, có ba người đã thông qua được tầng năm. Ngoài Ngọc Kinh ra thì hai người nữa là ai?”

Bất chợt, một giọng nói ôn nhu cất lên.

Mọi người tập trung nhìn chủ nhân của giọng nói mê người này, mà thật ra thì từ lúc nàng xuất hiện, họ đã không thể rời mắt rồi.

Đa số bọn họ, mặt ai nấy đều có chút dại ra, mắt không chớp lấy một cái. Thậm chí, có vài kẻ không tự chủ được khê nuốt nước miếng với những âm thanh “ực... ực” thỉnh thoảng cất lên.

Bởi vì nàng thật sự quá đẹp! Mặt xinh như mộng, mi dài, mắt ướt, dáng người thon thả... Đặc biệt là bộ ngực kia. Thật lớn!

Và dĩ nhiên, người đang trở thành tâm điểm khiến vạn người nhìn vào kia không ai khác ngoài Cổ Mị Sanh.

“Hừ.”

Một ánh mắt sắc bén quét qua những kẻ háo sắc kia khiến cho bọn họ lập tức thu hồi bộ dạng đáng khinh của mình. Bạch Ngọc Đô bước ra.

Hắn nhìn nữ nhân phía trước, tâm trạng vô cùng phức tạp. Nữ nhân kia... chính là mẫu thân của hắn. Thế nhưng, nữ nhân kia lại chưa từng một lần hỏi han đến hắn, chưa từng có hành động nào gọi là yêu thương... Mà không... đã từng có. Đó là lúc hắn còn nhỏ. Nhưng mà... hắn đã quên rồi. Hoặc giả hắn mong muốn sự yêu thương của nữ nhân kia ở hiện tại hơn là thuở nhỏ đã quá xa xôi.

Hắn cố nói với một giọng bình tĩnh:

“Là hài nhi, thừa mẫu thân.”

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu “ừm” một tiếng. Sau đó hỏi:

“Con có phải là người cuối cùng ở lại tầng năm không?”

Bạch Ngọc Đô cung kính thưa:

“Dạ không phải.”

“Vậy còn một người nữa là ai?”

Bạch Ngọc Đô hướng mắt về phía một thiếu niên đang đứng tách biệt ở một góc.

Những người bên dưới cũng nhìn theo. Bọn họ không biết ngoài hai người Bạch Ngọc Kinh và Bạch Ngọc Đô thì còn ai có thể đánh bại được yêu thú cấp sáu ở tầng năm.

Qua một hồi cũng không thấy ai lên tiếng, Bạch Ngọc Kinh đưa mắt tìm kiếm thì phát hiện tên thiếu niên kỳ lạ kia đang đứng ở một góc gần đó, mắt hắn thì...

Nàng có chút cau mày.

Chẳng lẽ người cũng chỉ là một tên háo sắc sao?

Nàng trầm nghĩ.

Không phải chỉ riêng một mình Bạch Ngọc Kinh mà hầu hết mọi người ở đây đều có suy nghĩ giống nàng.

Bởi vì lúc này, đôi mắt của tên kia đang nhìn chằm chằm như thể muốn ăn tươi nuốt sống Cổ Mị Sanh. Thậm chí kể cả khi Cổ Mị Sanh và các vị viện chủ khác nhìn lại hắn cũng không hề có ý định thu hồi ánh mắt dâm tà của mình, theo như cách hiểu của họ thì thật sự là dâm tà.

Huynh đệ à! Ta biết háo sắc là bản tính của nam nhân, nhưng mà người cũng phải biết tự kiềm chế chứ!

Có một vài tên thầm nói.

Giang Lưu Nhi cũng không để ý đến bọn họ. Hắn đang cực kỳ rung động. Từ lúc Cổ Mị Sanh vừa xuất hiện thì hắn không thể nào dời mắt được.

Dáng người mị hoặc, giọng nói câu hồn, mắt như thi, mi như họa...

Thật sự quá giống! Cứ y hệt như từ một khuôn đúc ra.

Một khuôn mặt quen thuộc mà mỗi lần gặp nhau là nàng đều dính lấy hắn, hơn nữa còn hay dùng thân thể đầy đà của mình không ngừng khiêu khích và câu dẫn hắn.

Tên của nàng là... Tâm Mị Hồ!

Tại sao ở Thiên Vũ đại lục này lại có một nữ nhân giống y hệt Tâm Mị Hồ đến vậy? Là trùng hợp ngẫu nhiên hay là một lý do nào khác?

Hắn có chút không hiểu được.

“Ê...”

Chợt một tiếng gọi cất lên khiến Giang Lưu Nhi bình tĩnh. Khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia đang kề sát trước mặt mình thì theo thói quen, hắn lập tức nhanh chóng lùi ra xa. Trước kia, hắn luôn phải cảnh giác với Tâm Mị Hồ như thế.

“Khách... khách...”

Cổ Mị Sanh che miệng cười vui vẻ.

“Ta cũng đâu có ăn người. Người tự nhiên cách ra xa như vậy làm gì?”

Ngay cả giọng điệu cũng giống nhau như vậy.

Giang Lưu Nhi có chút hoài nghi người đang đứng trước mặt mình thật sự là Tâm Mị Hồ.

Hít sâu một hơi, hắn cố trấn tĩnh nói với nàng:

“Không biết viện chủ có gì cần dặn?”

Cổ Mị Sanh như trách như không đáp lời:

“Thật là không biết đầu óc người để đi đâu nữa. Lúc này ta hỏi người có phải là một trong ba người đã thông qua tầng năm của Đẳng Tiên Thập hay không.”

Hơi dừng lại, nàng cười có chút khó hiểu nói:

“Thế nào? Ta đã hỏi đến lần thứ hai rồi, người chắc là không nhớ lại im lặng không đáp đấy chứ?”

Giang Lưu Nhi vội nói:

“Đệ tử không dám. Quả thật đệ tử đã thông qua được tầng thứ năm.”

Nhẹ gật đầu, Cổ Mị Sanh cũng không hỏi thêm gì nữa mà lui trở về.

“Tiểu huynh đệ. Có phải lúc này người cũng đột nhiên biến mất ở tầng năm không?”

Một giọng trầm ổn đột ngột hướng Giang Lưu Nhi hỏi.

Khi nghe câu hỏi của Trung viện chủ, Cổ Mị Sanh bên kia có chút cau mày.

Giang Lưu Nhi không chần chừ, đáp:

“Vâng.”

“Sau đó thì bị tổng xuất ra ngoài?”

Trung viện chủ lại hỏi tiếp.

“Vâng. Thưa viện chủ.”

Nét mặt của Trung viện chủ có chút trầm ngâm, nhưng cũng không hỏi gì thêm nữa.

“Được rồi. Ta thấy bây giờ chúng ta cũng nên tuyển chọn đệ tử rồi.”

Cổ Mị Sanh có ý chuyển chủ đề. Nàng nhìn Bạch Ngọc Kinh, nhẹ giọng hỏi:

“Ngọc Kinh. Con có muốn đến Tây viện của ta không?”

Bạch Ngọc Kinh liếc nhìn nàng một chút, cũng không trả lời.

“Ta thấy cứ để Ngọc Kinh đến Nam viện của ta mới là thích hợp nhất. Ngọc Kinh. Con cảm thấy thế nào?”

Nam viện chủ Ngọc Thường vội xen vào.

Trung viện chủ cũng tham gia: “Ngọc Kinh. Nếu người không chê thì hãy đến Trung viện của ta. Với tư cách là đệ nhất viện hiện giờ của Đại Nhật Cung, Trung viện có được tài nguyên và phúc lợi hơn hẳn các viện khác. Chỉ cần người đến Trung viện, ta bảo đảm người sẽ có được sự đãi ngộ mà các viện khác không thể so được.”

Các vị viện chủ khác đều trầm mắng một câu “lão hồ ly”.

Đúng là giàu có thì tiếng nói cũng lớn hơn người khác a.

“Ngọc Kinh đa tạ các vị viện chủ đã ưu ái. Nhưng từ đầu, trong lòng Ngọc Kinh đã hướng tới Bắc viện, cho nên chỉ đành phải khiến các vị thất vọng.”

Nghe vậy thì khuôn mặt Bạch Thiên Thù có chút ý cười.

Các người cứ tranh giành thì sao? Cuối cùng không phải vẫn là về Bắc viện ta.

Các viện chủ khác có hơi thất vọng. Dù sao Cực phẩm linh thể đâu phải lúc nào cũng gặp được.

Về phần Bạch Ngọc Kinh thì coi như đã xong. Đối tượng tiếp theo các vị viện chủ hướng tới dĩ nhiên là Bạch Ngọc Đô – người có được Thượng phẩm linh thể.

Mọi chuyện cũng không có gì ngoài dự đoán, Bạch Ngọc Đô chọn đến Tây viện của Cổ Mị Sanh.

Bây giờ, đối tượng kế tiếp đương nhiên là những người có tư chất Trung phẩm linh thể, mà tu vi cao nhất trong số đó thì không ai khác ngoài Giang Lưu Nhi.

Đông viện chủ cười hiền lành hướng hẳn chào mời:

“Tiểu huynh đệ. Nếu không chê thì hãy đến Đông viện của ta đi. Đông viện ta có một bộ Thiên Kinh. Nếu luyện đến tận cùng thì phá núi ngăn sông cũng không phải nói chơi.”

Trung viện chủ khẽ cười chen vào:

“Nếu nói đến uy lực thì Đại Nhật Kinh của Trung viện ta mới thật sự là bá đạo. Ta nghĩ cả Đại Diệm Quốc này cũng không tìm được một bộ thứ hai có thể so với nó về tính cương mãnh và sức bộc phá. Hơn nữa, nói về điều kiện tu luyện thì Trung viện ta vẫn là tốt nhất.”

Đông viện chủ nghe xong thì nét mặt cũng hơi khó coi.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang không biết lựa chọn thế nào thì một giọng nói nhu nhuyển truyền vào tai hắn:

“Tiểu huynh đệ. Người cảm thấy Tây viện của ta thế nào? Tuy rằng không có được tài nguyên phong phú như Trung viện nhưng cũng có được một bộ Tây Hoàng Kinh lợi hại không thua kém gì Thiên Kinh của Đông viện hay Đại Nhật Kinh của Trung viện. Hơn nữa, Tây viện ta còn có được những thứ mà các viện khác không có đấy...”

Cổ Mị Sanh càng nói về sau, giọng điệu càng dụ hoặc.

Qua một hồi, không thấy hắn có phản ứng gì, Cổ Mị Sanh lại tiếp tục truyền âm:

“Tiểu đệ đệ. Tỷ tỷ ta thật lòng muốn người gia nhập Tây viện. Chẳng lẽ người thật sự nở lòng từ chối một nữ nhân như tỷ tỷ sao?”

Tiểu đệ đệ? Tỷ tỷ?

Người là đang câu dẫn ta sao?

Giang Lưu Nhi cảm thấy có chút buồn cười. Hắn vẫn im lặng không đáp. Hắn muốn xem nàng ta sẽ thi triển thủ đoạn gì tiếp theo.

Tên tiểu tử này, ta đã hạ mình xuống như vậy mà người còn chẳng thêm phản ứng là thế nào!

Cổ Mị Sanh có chút tức giận.

Mọi khi, nàng chỉ cần úp mở mặt mờ một chút là bọn nam nhân kia lập tức nghe theo răm rắp. Vậy mà tên tiểu tử này...

Hít sâu một hơi, cổ lấy một nụ cười mê người, nàng truyền âm cho Giang Lưu Nhi lần nữa:

“Tiểu đệ đệ. Người thật sự nhẫn tâm từ chối tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ cảm thấy rất đau lòng... Tiểu đệ đệ. Nếu như người chịu gia nhập Tây viện thì ta sẽ... ta sẽ... cho người một số thứ mà người muốn. Thậm chí... kể cả bản thân ta cũng không phải là không thể...”

Dụ dỗ! Trần trụi dụ dỗ!

Ta với người chỉ vừa mới gặp mặt lần đầu a!

Nhưng mà cảm giác này... thật quen thuộc.

Cũng từng có người luôn miệng bên tai hấn ba chữ “tiểu đệ đệ”, còn mình thì lúc nào cũng tự xưng “tỷ tỷ”. Nàng cũng từng vô số lần mặt mờ câu dẫn hấn bằng những lời lẽ đầy mê hoặc, đôi khi còn bằng cả một vài nơi nào đó trên cơ thể nữa...

Hấn ngược mặt nhìn nữ nhân mê người phía trước, có chút tưởng niệm.

Một thoáng qua đi...

Giang Lưu Nhi chột lên tiếng:

“Ta chọn Tây viện.”

53. Chương 54: mỹ Nhân Gõ Cửa

Trong một gian phòng đơn sơ nhưng sạch sẽ và ngăn nắp, Giang Lưu Nhi đang ngồi cầm một ngọc giản trên tay, có chút chăm chú.

Đây đã là ngày thứ ba sau khi hấn đến Tây viện. Những ngày này, ngoài việc đi tham quan xung quanh các nơi trong Đại Nhật Cung ra thì còn lại cũng chỉ có mỗi việc ngồi đọc sơ lược lịch sử, các quy định và một số thứ liên quan đến tu luyện.

Giang Lưu Nhi đặt ngọc giản trong tay xuống bàn. Hấn đã hiểu đại khái về Đại Nhật Cung này.

Đại Nhật Cung được thành lập vào hơn một vạn ba ngàn năm trước, do vị tổ sư đầu tiên là Úc Trần đạo nhân xây dựng nên. Những câu chuyện về ông cũng có thể được xem là ly kỳ hiếm thấy.

Úc Trần đạo nhân ban đầu chỉ là một tên tạp dịch thấp kém ở một môn phái nhỏ. Bản thân ông tư chất cũng rất thấp, chỉ có Trung phẩm phạm thể. Nghe kể, trước năm năm mươi tuổi, Úc Trần đạo nhân còn không thể bước vào Tiên Thiên Cảnh. Khi đó, mọi người ai nấy cũng đều cười nhạo và thường xuyên ức hiếp ông. Những tưởng cả đời ông đã vô duyên với tiên đạo thì một cơ duyên lại đến với ông.

Không ai biết cơ duyên của Úc Trần đạo nhân là gì, chỉ biết bắt đầu từ năm đó, tu vi của ông bỗng nhiên tăng tiến thần tốc. Mãi cho đến năm một trăm năm mươi hai tuổi, Úc Trần đạo nhân đã vượt qua được Sinh Tử Kiếp, bước vào Chân Đan Cảnh. Cũng chính lúc này, ông bắt đầu xây dựng nên Đại Nhật Cung danh tiếng vang dội cả Đại Diệm Quốc bây giờ...

Qua hơn vạn năm tồn tại và phát triển, Đại Nhật Cung từ một cung duy nhất ban đầu đã phân ra làm năm viện là Đông viện, Tây viện, Nam viện, Bắc viện và Trung viện. Ở mỗi viện đều có một viện chủ riêng, ngay cả cách thức và tài nguyên tu luyện đều hoàn toàn độc lập.

Ngoài một ít pháp quyết cơ bản thì hầu hết những công pháp tu luyện của mỗi viện đều được chia riêng lẻ, mỗi nơi có một đặc trưng riêng của mình.

Đông viện có Thiên Kinh, Nam viện có Địa Kinh, Bắc viện có Huyền Kinh, Tây viện có Hoàng Kinh, Trung viện có Đại Nhật Kinh.

Tất cả đều là những bộ công pháp vô cùng huyền diệu và thâm ảo được các đời viện chủ mạo hiểm tính mạng, thậm chí có người đã thật sự mất mạng để giành lấy.

...

“Cốc cốc”

Những tiếng gõ cửa vang lên.

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc, không biết ai lại tìm hấn, hình như hấn cũng chưa quen thuộc với ai ở đây cả. Hấn đứng lên đi ra mở cửa.

Một gương mặt xinh đẹp có thể khiến cho ngàn vạn nam nhân mê mẩn hiện ra.

Là nàng ta.

Giang Lưu Nhi dáng vẻ cung kính lên tiếng:

“Không biết viện chủ tìm đệ tử có gì sai bảo?”

Cổ Mị Sanh lơ đãng nói:

“Cũng không có gì. Ta chỉ là rảnh rỗi nên tùy ý đi dạo thôi. Nhưng không biết thế nào ta lại đi nhầm đến chỗ này nữa.”

Người còn lời nào hợp lý hơn một chút không?

Giang Lưu Nhi nói thầm.

“Sao? Định để ta đứng bên ngoài thế này mãi hả?” Cổ Mị Sanh như cười như không nhìn hấn nói.

“Là đệ tử vô ý. Xin mời viện chủ.” Giang Lưu Nhi đành phải nghiêng người sang một bên mời nàng vào phòng.

Cổ Mị Sanh tùy tiện đi quanh một chút, sau đó cầm cuốn ngọc giản trên bàn lên, nhỏ giọng: “Đang xem Đại Nhật toàn thư à?”

“Vâng.”

Nàng để ngọc giản xuống, tự kéo ghế ngồi, sau đó nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi.

Cứ thế qua một lúc lâu...

Giang Lưu Nhi cảm thấy có hơi mất tự nhiên. Bị một nữ nhân xinh đẹp nhìn chằm chằm vào thì muốn giữ bình thần, tâm không loạn cũng không phải dễ. Huống chi nàng cũng không phải nữ nhân xinh đẹp bình thường. Sự đẹp đẽ đó đã vượt quá nhận thức bình thường rồi. Nếu có từ nào thích hợp để dùng cho nàng thì đó là hai chữ “yêu tinh”.

Thấy nét mặt hấn có chút bối rối, Cổ Mị Sanh khẽ nhếch môi vui vẻ.

“Tên người là Niệm Từ phải không?” Nàng hỏi.

“Vâng.” Giang Lưu Nhi gật đầu xác nhận.

“Vậy Niệm Từ, ta có chuyện muốn hỏi người?”

“Viện chủ xin cứ hỏi.”

Sắc mặt Cổ Mị Sanh trở nên nghiêm túc:

“Ngày đó ở tầng năm của Đẳng Tiên Tháp, người đã đột ngột biến mất. Ta muốn biết người đã bị đưa đi đâu?”

Giang Lưu Nhi hơi khó hiểu. Hôm đó chẳng phải hấn cũng đã trả lời cho các vị viện chủ rồi sao.

“Thưa viện chủ. Lúc đó đệ tử đột nhiên cảm thấy một lực lượng vô hình bao lấy mình, sau đó thì bị truyền tống ra ngoài.”

Cổ Mị Sanh nhẹ lắc đầu. Nàng nhìn hắn với ánh mắt như thể muốn nói “ta thừa biết người đang nói dối” vậy. Nàng nói với hắn:

“Ta muốn nghe sự thật.”

Giang Lưu Nhi bình thần chậm rãi đáp: “Những lời đệ tử nói đều là sự thật.”

“Phải không? Ta đã hỏi rõ Ngọc Đô. Nó nói thời điểm mà người và Ngọc Kinh bị truyền tống ra ngoài là gần như cùng lúc. Nhưng mà theo những gì ta quan sát được từ hình ảnh của cuộc kiểm tra lúc đó thì rõ ràng người đã đột ngột biến mất trước Ngọc Kinh hơn một canh giờ. Người có thể nói cho ta biết một canh giờ đó người đã ở đâu không, Niệm Từ?”

Đúng là một nữ nhân sâu sắc! Các vị viện chủ khác đều không quá để ý vậy mà nàng lại lưu tâm từng chi tiết như vậy.

Giang Lưu Nhi đương nhiên sẽ không nói thật cho nàng biết.

“Thưa viện chủ. Đệ tử cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Quả thật sau khi biến mất, lần nữa xuất hiện lại thì đã thấy mình bên ngoài Đăng Tiên Tháp rồi.”

Mày hơi nhăn lại, Cổ Mị Sanh đứng lên, từ từ tiến lại gần hắn.

Thấy nàng ta đã kề sát mình mà vẫn không có ý dừng lại, Giang Lưu Nhi từng bước lui về phía sau. Thế nhưng hắn càng lùi lại thì Cổ Mị Sanh càng lấn tới. Mãi cho đến khi hắn không thể lùi được nữa...

Một mùi hương quyến rũ thoang thoang bên mũi. Nó không giống với bất cứ mùi hương nào mà hắn từng biết. Nồng đậm nhưng không hề gây khó chịu mà còn khiến người ta cảm thấy thư thái, bay bổng, lại cộng thêm gương mặt xinh đẹp của nữ nhân trước mắt thì lại càng khiến người ngây dại.

Bất giác, Giang Lưu Nhi có chút mê mẩn.

Nhìn vẻ mặt say đắm của hắn, Cổ Mị Sanh có chút khinh thường.

Bọn nam nhân đều như nhau cả!

“Niệm Từ. Người có thể nói cho ta biết thật ra sau khi biến mất ở tầng năm Đăng Tiên Tháp người đã ở đâu không? Có phải là một không gian khác bên trong tháp?”

Một giọng nói nhu nhuyễn câu hồn truyền vào tai Giang Lưu Nhi.

Giọng nói đó như có một ma lực thần kỳ làm người ta không tài nào cưỡng lại được. Và Giang Lưu Nhi cũng không phải là ngoại lệ. Trong tâm trí hắn lúc này chỉ còn cảm nhận được một mùi hương mê người, một gương mặt đẹp đến mức làm người sợ hãi và một giọng nói ôn nhu mềm mại có thể làm tan chảy những gì cứng rắn nhất.

Hắn vô thức mở miệng, sắp sửa nói hết mọi thứ cho Cổ Mị Sanh thì một tiếng “hừ” khê vang lên trong đầu.

Giang Lưu Nhi giật mình tỉnh lại. Hắn vội vàng lách sang một bên, không dám nhìn thẳng vào Cổ Mị Sanh.

Mị thuật!

Hai chữ vừa mới hiện lên trong đầu hắn.

Hắn không ngờ nàng ta lại biết mị thuật. Hơn nữa, trình độ còn rất cao. Nếu vừa rồi không có Nghiệt thúc giục Thiên Oán phát ra một luồng oán khí thức tỉnh hắn thì chắc chắn bây giờ hắn đã như một con rối rằm rập nghe theo lời nàng rồi.

Trên người hắn có rất nhiều bí mật không thể tiết lộ cho người biết. Nếu như thật sự bị nàng điều khiển tâm trí thì hậu quả thế nào hắn cũng không dám nghĩ.

Giang Lưu Nhi cảm thấy da đầu có chút mát lạnh.

Bên kia, Cổ Mị Sanh tràn đầy nghi hoặc.

Nàng hiểu rõ với trình độ mị thuật của mình thì dù là một cường giả Chân Đan Cảnh cũng chưa chắc kháng cự được. Tuy rằng vừa rồi nàng chỉ sử dụng một nửa thực lực, nhưng mà dù là một nửa cũng không phải là thứ mà một tiểu tử tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ có thể chống lại!

Nhưng chính cái không thể đó lại vừa xảy ra trước mắt khiến nàng không muốn tin cũng không được.

Trên người hần chắc chắn có bí mật!

Nàng thầm đoán.

Cổ Mị Sanh chợt mỉm cười nhìn Giang Lưu Nhi, nói:

“Người trốn tránh ta cái gì chứ? Ta cũng đâu có biết ăn thịt người!”

Người không biết ăn thịt người nhưng người biết câu hồn người.

Giang Lưu Nhi nghĩ thầm, sau đó mới nói:

“Dù sao người cũng là viện chủ của Tây viện, đệ tử cảm thấy như vậy e có chút thất lễ với người.”

“Không sao. Ta không trách tội người.” Vừa nói, Cổ Mị Sanh vừa tiến về phía hần.

Giang Lưu Nhi lại lui ra sau mấy bước, bộ dáng hết sức e ngại.

Cổ Mị Sanh thấy thế thì cũng dừng lại, đứng nhìn hần.

Quả thật tướng mạo tiểu tử này cũng rất tuấn tú. Nếu không có con mắt bị mù kia thì hần tuyệt đối xứng với hai chữ mỹ nam. Cũng không biết mắt hần là như thế nào bị mù.

Cổ Mị Sanh có chút nghĩ ngợi.

“Được rồi, không làm phiền người nữa. Bây giờ ta sẽ đi về...”

Ra đến cửa, nàng quay lại nhìn Giang Lưu Nhi cười khó hiểu nói thêm: “...Nhưng mà... ta sẽ còn quay lại đấy!”

Nhìn bóng lưng mỹ miều kia biến mất, Giang Lưu Nhi hơi bất đắc dĩ.

Xem ra nàng ta đã có chút nghi ngờ hần.

Hần cảm thấy hình như mình chọn tới Tây viện này là một quyết định sai lầm.

“Tâm Mị Hồ. Không biết giờ người thế nào rồi?”

Trong đôi mắt Giang Lưu Nhi, có thứ gì đó xa xăm...

Những ngày sau đó, Cổ Mị Sanh cũng không có tới làm phiền hần. Không biết là do lòng tốt của nàng bỗng dưng trở dậy mà quyết định buông tha hần hay là vì bận rộn sự vụ của Tây viện mà không có thời gian để ý đến. Giang Lưu Nhi cảm thấy lý do sau có lẽ hợp lý hơn.

Mà hần cũng chẳng muốn tìm hiểu ngọn nguồn làm gì, chỉ cần nàng ta không tới tìm hần thì hần đã cảm ơn trời cao rồi. Tốt nhất đừng chú ý đến hần nữa thì càng tốt.

Lúc này, hần đang trên đường đến Linh Bảo Các để lĩnh đan dược và linh thạch quy định hàng tháng...

54. Chương 55: nụ Hôn Bất Đắc Dĩ

Tuy mọi người đều nói Đại Nhật Cung chia làm năm phần, cũng tức là năm viện, nhưng thật ra không phải vậy.

Đại Nhật Cung chính xác được phân làm bảy phần, gọi là năm viện, một các, một đường. Năm viện chính là Đông viện, Tây viện, Nam viện, Bắc viện và Trung viện. Một đường tức ám chỉ Chấp Pháp Đường. Còn một các thì chính là Linh Bảo Các.

Chấp Pháp Đường là nơi tập trung hầu hết những đệ tử xuất sắc nhất của năm viện. Vai trò của họ là đảm bảo cung quy của Đại Nhật Cung được thực thi một cách nghiêm chỉnh. Chấp Pháp Đường không những chỉ xử phạt các đệ tử mà còn có quyền thi hành pháp đối với các trưởng lão, thậm chí cả các viện chủ nếu họ cảm thấy điều đó là cần thiết.

Về phần Linh Bảo Các thì có chút đặc biệt.

Không giống như Chấp Pháp Đường tuyển chọn những chấp pháp giả từ năm viện, Linh Bảo Các lại tự mình thu nhận đệ tử từ khắp nơi của Đại Diệm Quốc. Tương tự như năm viện, Linh Bảo Các cũng tổ chức các cuộc khảo nghiệm để tuyển chọn đệ tử. Tuy rằng họ cũng quan tâm đến tư chất và ngộ tính của đệ tử nhưng mà điều họ chú trọng nhất không phải cái gì Thượng phẩm hay Cực phẩm mà là thuộc tính Linh thể.

Mọi người đều biết rằng có một số người khi sinh ra đã có những cảm ứng liên hệ đặc biệt với một thuộc tính nào đó. Đó là những người tuy chưa bao giờ học thuật pháp gì nhưng lại có thể điều khiển lửa, nước, hoặc như lại có những người có thể làm cho cây cối tăng trưởng sinh sôi, có thể độn thổ, phi hành...

Họ chính là những người có được thuộc tính linh thể.

Trong số đó, hỏa thuộc tính và mộc thuộc tính là hai thuộc tính mà Linh Bảo Các xem trọng. Bởi vì đây chính là hai thuộc tính cần thiết nhất đối với luyện đan sư và luyện khí sư, hai chức nghiệp đào tạo của Linh Bảo Các.

Có thể nói địa vị của Linh Bảo Các ở Đại Nhật Cung là không thể lay chuyển. Nếu có đại sự tranh chấp nào đó giữa các viện, chỉ cần Linh Bảo Các tỏ ý hướng về bên nào thì gần như chắc chắn bên đó sẽ là người chiến thắng.

Tại sao tiếng nói của Linh Bảo Các lại có sức ảnh hưởng như vậy?

Bởi vì nó là Linh Bảo Các, nơi cung cấp gần như toàn bộ đan dược, linh thạch, pháp khí... cho năm viện của Đại Nhật Cung. Nếu nói Linh Bảo Các là bảo khố của Đại Nhật Cung cũng không quá.

...

Giang Lưu Nhi nhìn tòa lầu có đề ba chữ “Linh Bảo Các” trước mặt, chậm rãi bước vào.

Bên trong, rất đông đệ tử đang đứng đợi. Điều này cũng không có gì lạ, dù sao hôm nay là đầu tháng, thời điểm cấp phát linh thạch, đan dược cho đệ tử của năm viện.

Nhìn dòng người phía trước, hần cũng không chen vào mà tùy tiện đi dạo xung quanh đại sảnh. Thật sự nơi này rất rộng, được chia làm ba khu vực. Thứ nhất là nơi cấp phát đan dược và linh thạch các loại. Thứ hai là nơi trao đổi pháp khí, pháp bảo. Thứ ba thì là nơi ban phát nhiệm vụ và ghi nhận công hiến...

Sau khi đi hết một vòng, thấy lượng người đứng đợi vẫn còn khá nhiều, Giang Lưu Nhi cũng không vội vã gì. Hần đi tới một góc vắng, tìm một nơi ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Gần nửa canh giờ sau, tất cả các đệ tử đều đã lĩnh xong phần mình và ra về.

Lúc này, từ ngoài cửa, một cô gái còn rất trẻ, khoảng tầm mười sáu, mười bảy tuổi rụt rè bước vào. Nàng cũng không ngó nghiêng trái phải gì mà một mạch đi thẳng tới chỗ cấp phát đan dược, linh thạch.

“Ta... ta tới nhận linh thạch.” Cô gái sau khi đưa ra thân phận lệnh bài thì có chút khẩn trương nói.

Vị chấp sự không nói gì, lấy ra năm mươi viên Hạ phẩm linh thạch và hai viên đan dược đưa cho nàng, dáng vẻ khá lãnh đạm.

Cô gái kia vội bỏ tất cả vào túi trữ vật của mình, sau đó đó lập tức quay người đi.

“A!”

Do không để ý, cô gái đụng phải một thiếu niên đang đứng sau lưng mình.

“Xin lỗi!... Xin lỗi!...Ta thật sự xin lỗi!”

Nàng cũng không dám ngược nhìn mặt người thiếu niên kia mà chỉ liên tiếp nói một hơi “xin lỗi” rồi vội vã rời đi giống như đang bị ai đuổi.

Giang Lưu Nhi cũng không để tâm, đang định đưa tay lấy thân phận lệnh bài treo bên hông thì ánh mắt hơi ngưng lại. Hắn cuối xuống nhặt lên một tấm mộc bài.

Phía trước tấm mộc bài có khắc ba chữ “Đại Nhật Cung”, phía sau có khắc một chữ “Tây” và một dấu gạch.

Đây hẳn là thân phận lệnh bài của cô gái lúc nãy làm rơi. Hắn cũng không hiểu tại sao lệnh bài bị rơi mất mà nàng cũng không biết. Dù sao tu luyện giả có linh giác rất nhạy bén.

Khẽ lắc đầu, sau khi đưa thân phận lệnh bài và linh phần linh thạch, đan dược của mình, Giang Lưu Nhi đặt tấm mộc bài vừa nhặt lên bàn và nói với vị chấp sự:

“Thưa tiền bối. Đây là thân phận lệnh bài mà cô gái lúc nãy đánh rơi. Chắc hẳn lát nữa nàng ta sẽ quay lại tìm, nhờ tiền bối hãy đưa giúp dùm cho nàng.”

Vị chấp sự có chút khó chịu lên tiếng:

“Nếu muốn thì người hãy tự mình đưa cho cô ta đi.”

Giang Lưu Nhi hơi khó hiểu tại sao ông ta lại có vẻ khó chịu khi hắn nhắc đến cô gái kia như vậy. Hắn không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

“Ta khuyên người tốt nhất nên tránh xa cô ta một chút.”

Khi Giang Lưu Nhi đi tới cửa thì giọng của vị chấp sự kia chợt truyền đến.

Hắn cũng không hỏi ông ta điều gì mà rời đi.

Lúc về tới phòng, Giang Lưu Nhi hơi cau mày.

Bên trong có người.

Cửa mở. Một thân ảnh mỹ miều hiện ra.

Quả nhiên là nàng ta.

Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ. Đúng là không gặp ngày rằm cũng gặp mừng một mà.

“Không chào ta một tiếng sao?” Cổ Mị Sanh để chén trà xuống bàn, mỉm cười nói.

Không thể làm khác, hắn đành ra vẻ cung kính nói:

“Đệ tử tham kiến viện chủ. Không biết người đến tìm đệ tử có chuyện gì căn dặn?”

Cổ Mị Sanh đưa tay lơ đãng vuốt nhẹ lọn tóc mai, nửa thật nửa đùa nói với hắn:

“Ta muốn nghe kể chuyện.”

“Viện chủ. Đệ tử không biết kể chuyện.”

“Ta còn chưa nói là chuyện gì, làm sao người biết là mình không thể kể?” Cổ Mị Sanh thâm ý nhìn hắn.

Đâm lao thì phải theo lao, Giang Lưu Nhi lựa lời đáp:

“Đệ tử vốn là người ít chữ nghĩa, làm sao biết cách kể chuyện được. Chỉ e sẽ làm cho viện chủ không thoải mái thêm mà thôi.”

Cổ Mị Sanh chợt đưa tay che miệng, hình như đang ngáp, sau đó, giọng điệu có phần lười biếng:

“Không sao. Sức chịu đựng của ta rất tốt.”

Giang Lưu Nhi không biết làm sao, đành thẳng thừng từ chối:

“Đệ tử ăn nói thô tục, thật sự là không dám kể chuyện cho viện chủ nghe. Xin người hãy tìm người khác.”

“Nhưng mà ta lại chỉ muốn nghe người kể...” Cổ Mị Sanh vừa nói vừa đứng lên tiến lại gần hắn.

“Viện chủ. Đệ tử chợt nhớ mình đã để quên một vật quan trọng ở Linh Bảo Các. Đệ tử phải đi lấy lại bây giờ.”

Lý do có hơi gượng ép một chút, nhưng mà lúc này hắn tạm thời chỉ muốn tìm đại cái cớ để chạy khỏi đây. Chạy khỏi chính căn phòng của hắn.

Thế nhưng... ý định của hắn đã thất bại. Bởi vì Cổ Mị Sanh đã đứng chắn ngay trước cửa.

Nàng khẽ phất tay, cửa phòng lập tức khép lại. Sau đó, nàng từ từ tiến về phía hắn. Hết sức chậm rãi...

Giang Lưu Nhi không tự chủ lui dần về phía sau. Bộ dáng hắn lúc này hình như hơi giống một tiểu cô nương sắp bị...

Cổ Mị Sanh cười cười nhìn hắn. Cái nhìn của một con sói đối với một chú cừ non.

“Viện chủ. Cô nam quả nữ ở trong phòng đóng cửa kín mít như vậy e là không thích hợp lắm, để đệ tử ra mở cửa.”

Vừa dứt lời, Giang Lưu Nhi liền thi triển tốc độ nhanh nhất của Thần Thông Cảnh sơ kỳ có được hòng đào thoát.

“Soạt”

Cổ Mị Sanh lại lần nữa đứng trước mặt hắn. Nàng há có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy.

Giang Lưu Nhi rất bất đắc dĩ. Hắn cũng không thể dùng thực lực thật sự của mình được, hơn nữa, càng không thể ra tay với nàng ta. Mà dù có thật sự đánh đi nữa thì tỉ lệ nắm chắc cũng chỉ khoảng bốn thành. Dù sao nàng cũng là một Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, còn hắn chỉ mới bước vào Hoàng Cảnh sơ kỳ mà thôi.

“Viện chủ. Đệ tử chỉ là lo cho thanh danh của người. Hãy để đệ tử ra mở cửa thì tốt hơn.”

“Không cần. Tu tiên giả chúng ta cũng không có nhiều câu nệ tiểu tiết như vậy.”

Hắn đương nhiên biết điều đó. Không giống với phạm nhân lắm lễ nghi thế tục rườm rà, việc nam nữ ở chung một phòng bàn chuyện hay tu luyện gì đó đối với tu sĩ là điều rất bình thường. Nhưng mà hắn cũng không thật sự định mở cửa cái gì mà đơn giản chỉ muốn trốn khỏi đây!

“Viện chủ. Đệ tử chỉ là một kẻ thô tục quê mùa, thật sự không biết kể chuyện.”

“Không sao. Vậy thì cứ kể chuyện theo cách thô tục cũng được. Ta đâu có trách tội người.”

Cổ Mị Sanh vừa nói vừa áp sát hắn.

Cuối cùng, Giang Lưu Nhi cũng đứng lại. Hắn hoàn toàn không muốn đứng lại mà thật sự không còn chỗ để lui. Ngay sau lưng hắn là chiếc giường rồi.

Một mùi hương mê người tản mát.

Giang Lưu Nhi hết sức khẩn trương, bởi vì hắn biết nữ nhân này lại sắp thi triển mị thuật. Hắn không chắc lần này mình có kháng cự được hay không.

Tuyệt đối không thể để nàng thi triển mị thuật.

Nhưng phải làm thế nào để thoát? Nhắm mắt lại không nhìn nàng? Thế nhưng với trình độ mị thuật của nàng thì điều đó chẳng ích gì cả.

Chẳng lẽ phải bại lộ thực lực? Nhưng như vậy thì hắn không thể nào ở lại Đại Nhật Cung được nữa. Tệ hơn còn có thể sẽ dẫn tới ba vị thái thượng trưởng lão truy bắt.

Những suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Giang Lưu Nhi.

Cổ Mị Sanh vừa mới thi triển mị thuật thì bỗng nhiên Giang Lưu Nhi phát động công kích. Đòn tấn công này hoàn toàn không hề mang chút chân khí nào cả, rõ ràng muốn đánh lui Cổ Mị Sanh là điều tuyệt đối không thể.

Thế nhưng chính đòn tấn công tưởng chừng vô dụng này lại khiến cho Cổ Mộ Sanh lập tức đứng yên bất động.

Hai mắt nàng mở to, thân thể cứng đờ. Nàng thật sự không thể tin được chuyện này lại xảy ra. Tên tiểu tử này vậy mà... vậy mà dám hôn nàng.

Đúng vậy, đòn tấn công của Giang Lưu Nhi không phải bằng tay, cũng không phải bằng chân, mà là... bằng miệng.

“Um...”

Sau một thoáng mất tự chủ, Cổ Mộ Sanh phản ứng lại.

Thân ảnh Giang Lưu Nhi lập tức lao ra ngoài...

55. Chương 56: lòng Thiếu Nữ

...

Nhìn cánh cửa mở toang trước mặt, Cổ Mộ Sanh siết chặt hai tay, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận, đến nỗi ngay cả thân thể cũng run lên nhẹ nhẹ.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt phơn phớt hồng mọi khi cũng đỏ như máu.

“Niệm Từ a Niệm Từ! Tiểu tử ngươi lại dám chiếm tiện nghi của ta... Cổ Mộ Sanh ta sẽ bắt ngươi phải trả giá!”

Nàng lẩm bẩm bằng giọng điệu oán hận.

...

Giang Lưu Nhi không biết được nàng muốn bắt hắn trả cái giá gì. Ngay lúc này, hắn chỉ biết là nên cách nàng ta càng xa càng tốt.

Chạy mãi một hồi, thấy không có ai đuổi theo, hắn mới dừng lại thở ra một hơi.

“Cảm giác không tồi nhỉ?” Bất thành linh, giọng trầm đục của Nghiệt vang lên.

“Ngươi nói gì ta không hiểu.” Giang Lưu Nhi giả lơ.

“Ta nói việc ngươi vừa làm với nàng ta.”

“Là tình thế bất đắc dĩ.” Giang Lưu Nhi phân trần.

“Vậy tại sao ngươi lại không nở rời môi nàng?” Nghiệt cười khuấy chất vấn.

“Có sao? Chắc là ngươi nhìn nhầm.”

Một tiếng xì mũi coi thường. Nghiệt không thêm để ý nữa.

Quả thật vừa rồi Giang Lưu Nhi hắn chỉ là muốn làm cho Cổ Mộ Sanh bất ngờ không kịp phản ứng để có thể đào thoát. Mà trong tình huống lúc này, ngoài việc đó ra, hắn không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Hắn thề là tuyệt đối không hề có ý nghĩ bậy bạ nào với nữ nhân kia cả. Thế nhưng vừa rồi khi hôn nàng ta, hắn đúng thật là có chút mất kiểm soát. Vốn dĩ chỉ định chạm nhẹ rồi tách ra ngay, cuối cùng chẳng biết thế nào lại lưu luyến không nở.

Chẳng lẽ định lực của ta lại trở nên yếu kém đi như vậy?

Giang Lưu Nhi không thể không tự hỏi mình. Hắn hồi tưởng lại chuyện vừa rồi. Bất giác, không biết lúc nào lại đưa tay sờ môi.

Cảm giác hình như rất tốt...

...

Giang Lưu Nhi chợt lắc mạnh đầu, có chút hoảng hốt.

Ta đang nghĩ gì thế này? Sao lại có những cảm xúc ngỡ ngàng như vậy với nàng ta...

Hắn thềm mắng mình mấy câu...

Một lúc lâu...

Tâm trạng của Giang Lưu Nhi cũng đã bình ổn lại. Hắn ngó xung quanh một chút...

“Linh Bảo Các... Thì ra ta đã chạy đến đây.” Giang Lưu Nhi lẩm bẩm.

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có duy nhất ý nghĩ chạy đi, còn chạy đến đâu thì hắn cũng không kịp nghĩ tới. Không ngờ lại đến chỗ này.

...

“Không biết! Người tới chỗ khác mà kiếm!”

Đang nghĩ ngợi thì chợt Giang Lưu Nhi nghe thấy những giọng nói phát ra từ bên trong Linh Bảo Các.

Không bao lâu, một cô gái đi ra. Nàng không nhìn phía trước mà chỉ cúi mặt lầm lũi bước đi.

Là cô gái đó.

Hắn nhận ra đó chính là cô gái đã làm rơi thân phận bài lúc sáng. Hắn bước lại chỗ nàng.

“Vị sư muội này...” Giang Lưu Nhi khê gọi.

Cô gái kia im lặng không đáp, tiếp tục bước đi.

“A!”

Cô gái cảm thấy hình như mình vừa đụng vào ai đó. Nàng lập tức lui lại mấy bước, liên tục nói “xin lỗi”.

Giang Lưu Nhi đưa tay sờ sờ mặt, có cảm giác là lạ.

Cả hai lần gặp thì cả hai lần đều giống hệt nhau. Cô gái kia va vào hắn rồi sau đó là những lời “xin lỗi” liên tiếp.

Cô gái cũng không ngẩng mặt nhìn hắn mà lách sang một bên, vội vã bước đi.

“Sư muội...”

Cô gái kia nghe hắn gọi thì càng đi nhanh hơn.

Không còn cách nào, Giang Lưu Nhi đành đuổi tới, nắm tay nàng lại.

“A!”

Cô gái hốt hoảng giật tay ra, lùi lại, hết sức e ngại, nhưng cũng không ngẩng đầu lên.

Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Hắn cũng đâu phải muốn làm gì nàng. Hắn chỉ là định trả lại tấm mộc bài thôi mà.

Thấy hắn định bước tới chỗ mình, cô gái kia lại tiếp tục lùi ra sau.

Bất đắc dĩ, Giang Lưu Nhi gơ tấm mộc bài trong tay ra phía trước, nói:

“Có phải thân phận bài của sư muội?”

Nghe đến thân phận bài, cô gái rút cuộc cũng ngược mặt lên nhìn.

Khi vừa trông thấy gương mặt nàng, Giang Lưu Nhi có chút không tự chủ mà chăm chú nhìn. Cũng không phải bởi vì quá xinh đẹp đến nỗi khiến hắn không thể rời mắt gì mà là gương mặt đó hơi khác biệt so với những cô gái ở Đại Nhật Cung mà hắn gặp.

Một mái tóc đen tuyền dài đến giữa lưng tùy ý buông thả. Một làn da hơi ngăm nhưng cũng không có vẻ gì thô ráp. Và đặc biệt nhất là đôi mắt nàng. Nó không phải màu đen thường thấy ở mọi người mà có màu xanh nước biển và rất sáng, nổi bật hẳn trên nền da ngăm...

“Đưa... đưa ta!” Một giọng nói rụt rè cất lên.

“Đừng... đừng qua đây... N-ném tới!”

Khi thấy Giang Lưu Nhi định đi qua thì cô gái kia vội nói.

Sau khi nhận lấy tấm mộc bài mà hắn ném qua, cô gái liền nhanh chóng rời đi. Được một khoảng, nàng nhỏ giọng lên tiếng:

“Cảm ơn.”

Nhìn thân ảnh khuất dần, Giang Lưu Nhi lẩm bẩm:

“Thật là một cô gái kỳ lạ.”

Bên trong Thiên Oán, một con Tử long với ánh mắt nồng đậm nghi hoặc... Cũng không biết nó đang thắc mắc điều gì.

...

Trong không gian yên lặng, Giang Lưu Nhi lại bắt đầu trầm tư. Hắn đang tính tiếp theo nên làm gì.

Hắn cũng không thể trở về phòng lúc này được. Mà không, không phải phòng mà là cả Tây viện hắn đều không thể về. Nếu bây giờ mà để cho Cổ Mị Sanh nhìn thấy hắn thì hắn cũng không biết được nữ nhân kia sẽ làm ra chuyện gì. Hắn có phần trốn tránh khi nghĩ tới, hoặc cũng có thể hắn không biết phải đối mặt với nàng thế nào sau khi xảy ra chuyện đó.

Giang Lưu Nhi có chút hối hận khi chọn vào Tây viện. Ban đầu, hắn vốn định tùy tiện chọn đại một viện nào đó cũng được, dù sao hắn cũng không mấy quan tâm đến. Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt giống y hệt Tâm Mị Hồ của Cổ Mị Sanh, không hiểu sao trong nội tâm hắn cảm nhận được một sự quen thuộc thân thiết. Đồng thời, hắn cũng thắc mắc liệu đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay một nguyên do nào khác...

Chính vì những cảm xúc mơ hồ đó mà Giang Lưu Nhi đã quyết định đến Tây viện. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì hắn lại thấy quyết định của mình là sai lầm.

Bởi vì hắn đã bị Cổ Mị Sanh nhắm đến! Hắn cũng không hiểu tại sao nàng ta lại nhất thiết một mực muốn biết chuyện bên trong Đăng Tiên Tháp đến vậy. Chẳng lẽ Đăng Tiên Tháp có bí mật gì mà nàng ta quan tâm?

Qua một hồi lâu...

Giang Lưu Nhi nhìn Linh Bảo Các trước mặt, đi vào. Cũng chẳng phải hắn muốn lấy linh thạch hay đan dược gì mà là muốn nhận nhiệm vụ.

Hắn phải tạm thời rời khỏi Đại Nhật Cung một thời gian.

...

Cùng lúc đó, tại Đại Hạ Quốc...

“Tiểu nha đầu. Nghĩ gì mà thơ thẩn như vậy?” Một cô gái tuổi chừng hai bảy, hai tám hướng một thiếu nữ hỏi.

Thiếu nữ cũng không nhìn cô gái mới tới, hai tay chống cằm, mắt xem mây bay, hồn nhiên nói:

“Ta nhớ Niệm Từ.”

Tô Vân Chi nhìn đứa muội muội ngây ngô của mình, nhẹ lắc đầu.

Cũng không biết hắn đã đi đâu...

“Tỷ.” Tô Phi đột ngột lên tiếng.

“Sao vậy?” Tô Vân Chi nghi hoặc.

“Có phải là ta yêu thích Niệm Từ không?”

“Sao muội lại hỏi thế?”

Tô Phi giọng đều đều đáp: “Ta nghe các sư tỷ khác nói... Cái gì mà nhớ một người tức là có tình cảm với người đó... Rồi cái gì một ngày không gặp tựa ba thu đấy... Mỗi ngày ta đều nhớ Niệm Từ như vậy. Có phải là ta yêu thích hẳn rồi không?”

Tô Vân Chi nghe xong thì phì cười, xoa xoa đầu nàng.

“Đứa nhỏ ngốc này! Muội chỉ là không có ai chơi cùng nên mới nhớ tới hẳn thôi... Ừm... Giống như nhớ một người bạn vậy. Chuyện nam nữ một chút muội cũng không hiểu thì biết gì mà yêu với thích.”

Tuy không hiểu mấy nhưng Tô Phi cũng tiếp nhận. Dù sao mọi người đều bảo nàng giống hệt trẻ con, mà bản thân nàng cũng thấy vậy thật.

Trong mắt nàng lại tiếp tục hồi tưởng lại hình dáng của Niệm Từ. Nhưng hình như đó không phải ánh mắt của một đứa trẻ con nên có...

...

Trong một căn phòng yên tĩnh...

Một cô gái mặc áo trắng ngồi lặng lẽ trên giường. Trên tay nàng đang cầm một bộ y phục.

Cô gái chăm chú nhìn nó. Hồi lâu, nàng đưa tay nhẹ vuốt ve những vệt đỏ loang lổ như những cánh hoa đào trên nền tuyết trắng.

Nó là thứ quý giá không kém gì sinh mệnh của nàng. Là thứ minh chứng cho trinh tiết mà nàng đã mất đi.

Lần đầu tiên nàng gặp hẳn, hẳn mang bộ dáng một kẻ hành khất bị người đánh đập bên đường. Nàng cứu hẳn.

Lần thứ hai nàng gặp hẳn, hẳn khoác trên mình một lớp vải thô rách nghèo túng. Nàng cho hẳn làm một tên giữ ngựa.

Lần thứ ba nàng gặp hẳn, hẳn và nàng cùng đồng hành tìm kiếm yêu thú tại U Sơn và rồi bị một con Hắc Lân Cự Xà đuổi giết, cuối cùng thì rơi xuống một hang động dưới vách núi. Trong lúc nàng tưởng rằng mình sẽ chết thì hẳn lại cứu nàng. Cũng chính ở hang động ấy, nụ hôn đầu tiên của nàng đã bị hẳn lấy mất. Và cũng chính nơi đây, lần đầu tiên nàng thấy gương mặt đau đớn đến tuyệt vọng của hẳn... thấy những giọt nước mắt của hẳn.

Lần thứ tư gặp hẳn, hẳn đang sắp bị một tên gia nhân hành hung. Nàng đã đuổi tên gia nhân kia ra khỏi Lâm phủ và bảo hẳn làm hộ vệ cho mình.

Lần thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín... Mỗi ngày nàng đều gặp hẳn trong bộ đồ của một hộ vệ đứng gác trước biệt viện của nàng...

Không biết đến lần thứ mấy, nàng cũng không nhớ rõ. Đêm đó, nàng đã kể cho hẳn nghe những lời thầm kín mà nàng chưa bao giờ nói với ai. Đêm đó là ngày giỗ của mẹ nàng.

Rồi lại đến lần thứ mấy nữa, thật khó để nhớ. Lần đầu tiên nàng nghe hẳn mở miệng nói. Hẳn không những nói chuyện được mà còn nghe được. Hóa ra từ đầu đến giờ hẳn đều biết hết tất cả, đều hiểu hết tất cả nhưng lại làm như chẳng biết gì. Nàng thấy mình như bị lừa dối...

Cho đến khi không thể chịu đựng thêm nữa, lần đó, cũng lại một lần nàng không nhớ là lần thứ mấy, nàng đã đến tìm hẳn. Nàng hỏi hẳn tại sao lại khinh thường nàng đến vậy? Hẳn nói với nàng rằng hẳn không hề khinh thường nàng mà chỉ là... hẳn không bận tâm... Nàng lạc lõng trở về, như những kẻ không hồn bước đi...

Mãi cho đến đêm đó... Một đêm tình mê... Một đêm cuồng dã... Nàng cùng với hắn đắm chìm trong giấc xuân mộng. Khi nàng bừng tỉnh, hắn đã rời đi. Lại lần nữa nàng thần thờ và hụt hẫng đi về phòng.

Nàng chờ hắn.

Một ngày... Hai ngày... Ba ngày...

Vẫn không thấy hắn đến... Cho đến khi nàng hay rằng... hắn đã rời đi.

Hôm đó...Tim nàng như ngừng đập.

...

Lâm Thái Tuyết nâng chiếc áo lấm tẩm những cánh hoa đào kia lên mặt, nhắm mắt lại, ngã vào.

Một hàng lệ lặng lẽ chảy xuống...

56. Chương 57: Săn Yêu Thú Ở Bất Lão Sơn

Nghị Sự Đường, như tên gọi, nó là nơi dùng để bàn luận và đưa ra những quyết định quan trọng của Đại Nhật Cung.

Lúc này, năm vị viện chủ đều có mặt đông đủ tại đây.

“Ta vừa nhận được báo cáo của những đệ tử đang làm nhiệm vụ tại Đại Hạ Quốc. Nội dung nói về Tinh Cung...”

Bốn vị viện chủ khi nghe Trung viện chủ nhắc tới ha chữ “Tinh Cung” thì sắc mặt đều nghiêm túc. Tinh Cung chính là một trong ba đại thần cung của Thiên Vũ đại lục, cũng giống như Đại Nhật Cung.

Ở Thiên Vũ đại lục này có sáu môn phái tu tiên đứng đầu, đó là tam cung, nhất tự, nhất tông, nhất phái. Trong đó, tam cung và nhất tự thuộc chính đạo; nhất tông và nhất phái lại thuộc tà đạo.

Tam cung cụ thể chính là Đại Nhật Cung, Lam Nguyệt Cung và Tinh Cung.

“Trung viện chủ. Không lẽ Tinh Cung đã xảy ra đại sự gì sao?” Đông viện chủ lên tiếng hỏi.

Trung viện chủ nhẹ gật đầu, sau đó nói:

“Mấy tháng gần đây, Tinh Cung đã nhanh chóng khuếch trương thế lực. Tính đến giờ đã có khoảng một phần mười tu tiên môn phái của Đại Hạ Quốc trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Cung.”

Bắc viện chủ Bạch Thiên Thù sắc mặt nghi hoặc:

“Tinh Cung tuy là một trong sáu đại phái đứng đầu của Thiên Vũ đại lục nhưng từ trước đến giờ luôn chủ trương ẩn dật lánh đời, không tranh quyền thế. Tại sao lúc này họ lại mở rộng thế lực của mình như vậy?”

Không phải riêng gì Bạch Thiên Thù, các vị viện chủ khác cũng tỏ vẻ gật đầu.

Đông viện chủ trầm ngâm, nói:

“Quả thật ta cũng cảm thấy khó hiểu về hành động của Tinh Cung lần này.”

“Trung viện chủ. Chắc là ngài biết được chút gì đó đúng không? Sao không nói ra cho mọi người cùng nghe?”

Một giọng nói kiêu mị cất lên.

Trung viện chủ nhìn Cổ Mị Sanh, khẽ cười: “Thu mõ nào có thần thông quảng đại như vậy.”

Hơi ngừng lại, ông nói tiếp: “Chắc các vị cũng biết khoảng một năm trước cung chủ của Tinh Cung là Tinh lão đã thoái vị nhường ngôi lại cho Tinh nữ, cũng chính là Tinh hậu bây giờ. Theo ta đoán thì hành động lần này của Tinh Cung chính là do một tay nàng ta thực hiện.”

“Chẳng lẽ các vị thái thượng trưởng lão cũng không phản đối sao? Hành động của Tinh hậu rõ ràng đã đi ngược lại với tôn chỉ lánh đời của Tinh Cung.”

Bạch Thiên Thù thắc mắc hỏi.

Các vị viện chủ khác cũng khó hiểu nhìn về Trung viện chủ.

Lắc lắc đầu, Trung viện chủ nói với bọn họ: “Thu mờ cũng không biết được.”

Mọi người có hơi thất vọng.

“Tinh Cung ẩn dật đã vạn năm. Những thông tin mà chúng ta biết về họ quả thật không nhiều. Cũng không rõ thực lực của họ đã đạt tới mức nào...” Đông viện chủ giọng có chút lo lắng.

“Chỉ hy vọng hành động lần này của Tinh Cung không phải xuất phát từ mục đích xấu nào.”

...

Ở một nơi cách Đại Nhật Cung khoảng chừng trăm vạn dặm về phía tây...

Một thiếu niên mặc thanh y đang ngồi nghỉ dưới một tán cây ven đường. Trên đùi thiếu niên, một tiểu yêu thú nhỏ bằng nắm tay đang nằm ngủ.

Thiếu niên đưa tay nhẹ xoa đầu nó, mắt có chút nghi hoặc. Kể từ lúc hấp thu linh khí bên trong Đấng Tiên Thập thì nó bắt đầu ngủ, mãi cho đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Lát sau, thiếu niên đem con yêu thú bé tí kia bỏ vào trong ngực.

“Nghiệt. Thật ra khi nào người mới dạy ta Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân?”

Một giọng lạnh nhạt đáp lại:

“Khi nào đến lúc thích hợp tự nhiên ta sẽ truyền cho người?”

Giang Lưu Nhi có hơi khó chịu nói:

“Vậy lúc thích hợp đó là khi nào? Người không thể nói rõ ràng hơn sao?”

Nghiệt không trả lời hắn.

Ban đầu, khi Nghiệt truyền thụ Toái Cốt Chương cho hắn, nó đã nói là sau khi hắn bước vào Hoàng Cảnh thì sẽ truyền hai đại thần thông khác là Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân. Nhưng tới nay, hắn đã đột phá đến Hoàng Cảnh thì nó lại một mực kéo dài không chịu dạy. Hắn thật tình không đoán được Nghiệt đang nghĩ gì.

Giang Lưu Nhi biết tạm thời mình cũng không có cách nào đối phó được nó, chỉ đành bỏ qua. Thở nhẹ một hơi, hắn tiếp tục xâm nhập vào sâu bên trong khu rừng.

Nơi hắn đang ở được gọi là Bất Lão Sơn. Bất Lão Sơn nằm ở phía tây của Đại Diệm Quốc, là chỗ tiếp giáp với biên giới của Đại Hạ Quốc. Không ai biết nó đã hình thành từ khi nào, chỉ rõ là nó đã có rất lâu, trước khi xuất hiện con người ở Thiên Vũ đại lục này.

Bên trong Bất Lão Sơn có rất nhiều yêu thú, kỳ hoa dị thảo các loại. Vì thế nên nó đã trở thành một trong những địa điểm lý tưởng để cho đệ tử của các tông phái tu tiên giới lịch lãm rèn luyện. Đồng thời, nó cũng là nơi hấp dẫn rất nhiều những tán tu đến với mục đích săn giết yêu thú, thu thập thiên tài địa bảo các loại. Sau đó, họ sẽ đem bán đi để đổi lấy linh thạch hoặc cũng có thể giữ lại vài thứ có ích cho bản thân dùng để tu luyện.

Không giống như đệ tử tông phái có thể dễ dàng học được các loại thuật pháp thần thông, hơn nữa hàng tháng lại được cấp cho linh thạch và đan dược để tu luyện, tán tu chỉ có thể tự mình tìm kiếm mọi thứ, kể cả công pháp đa phần đều chỉ là tàn thiên không trọn vẹn.

Ngoài một bộ phận cực nhỏ thích tự do tự tại không bị ràng buộc bởi các quy định, luật lệ tông môn thì hầu như chẳng có ai nguyện ý làm tán tu. Chỉ là tư chất của bọn họ quá thấp, không được các tông môn thu nhận mà bản thân bọn họ lại không muốn từ bỏ con đường tu tiên nên đành phải trở thành một tán tu.

Mọi thứ cũng là bất đắc dĩ. Có lựa chọn nhưng lại không thể không chọn...

...

Nhìn thi thể con yêu thú trước mặt, Giang Lưu Nhi nhẹ phát tay, thi thể kia lập tức bị thu vào không gian giới chỉ. Tất nhiên nó không phải là giới chỉ Linh cấp thượng phẩm của hắn hay là Phạm cấp thượng phẩm của bộ hài cốt hắn lấy được ở Hạp Cốc quỷ dị mà chỉ là một giới chỉ Phạm cấp hạ phẩm bình thường do tông môn phát cho.

Hắn cũng không muốn để cho người khác biết được mình có hai không gian giới chỉ cao cấp. Đặc biệt là giới chỉ Linh cấp thượng phẩm kia.

Bởi vì ở Thiên Vũ đại lục này, giới chỉ có cấp bậc cao nhất chỉ là Linh cấp hạ phẩm. Hơn nữa số lượng rất ít ỏi, gần như chỉ có cường giả Chân Đan Cảnh mới sở hữu.

Có thể xem cấp bậc không gian giới chỉ ở Thiên Vũ đại lục này giống như một tiêu chí tương trưng cho thân phận. Hầu hết chỉ có những người có tu vi Thần Thông Cảnh trở lên mới có không gian giới chỉ. Còn những tu sĩ cấp thấp thì chỉ có thể sử dụng túi trữ vật để chứa đựng những thứ cần thiết...

Con yêu thú mà khi nãy Giang Lưu Nhi vừa thu vào không gian giới chỉ là một yêu thú cấp bảy – Xích Tuyến Hạp, thực lực tương đương với Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

Thật ra với cảnh giới của hắn hiện giờ, đừng nói chỉ là một yêu thú cấp bảy mà dù là yêu thú cấp tám hậu kỳ, nếu dốc toàn lực thì hắn cũng có thể giết được. Hắn sẵn giết Xích Tuyến Hạp cũng không phải vì chiến đấu rèn luyện gì mà đó là yêu cầu nhiệm vụ hắn đã nhận tại Linh Bảo Các.

Do đang nguy trang tu vi ở mức Thần Thông Cảnh sơ kỳ nên hắn cũng không thể nhận những nhiệm vụ cấp bậc cao hơn được. Ban đầu, khi vị chấp sự thấy hắn chỉ có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ mà lại dám nhận nhiệm vụ này thì đã lên tiếng khuyên hắn nên suy nghĩ kỹ lại. Thậm chí nếu không phải Giang Lưu Nhi một mực kiên quyết cam đoan thực hiện thì chưa chắc vị chấp sự kia đã đồng ý để hắn làm.

Một lý do khác mà hắn muốn lãnh nhiệm vụ săn giết năm con Xích Tuyến Hạp này là vì... thời gian hoàn thành quy định.

Thời hạn quy định cho nhiệm vụ này là một năm, dài hơn rất nhiều so với những nhiệm vụ cùng cấp khác. Nói thế nào thì săn giết năm con yêu thú cấp bảy cũng không phải dễ dàng gì.

Thế nhưng đó là đối với những đệ tử bình thường, còn với Giang Lưu Nhi thì lại là chuyện khác.

Mục đích thật sự hắn đến đây cũng chẳng phải là làm nhiệm vụ gì mà là... trốn.

Chạy trốn Cổ Mị Sanh.

“Thu thập thêm ba con nữa là đủ.” Giang Lưu Nhi lẩm bẩm tự nói.

Sau đó, hắn lại tiếp tục tìm kiếm Xích Tuyến Hạp...

Một tháng sau...

“Cuối cùng cũng hoàn thành.”

Sau hơn hai tháng, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng thu thập đủ năm con Xích Tuyến Hạp theo yêu cầu của nhiệm vụ. Lúc này, hắn đang bắt đầu suy tính nên làm gì trong khoảng thời gian hơn nửa năm còn lại.

Ban đầu, hắn dự tính mở một động phủ bế quan tu luyện. Nhưng suy xét một hồi, hắn cảm thấy không được tốt mấy. Hiện tại, hắn đã bước vào Hoàng Cảnh sơ kỳ, nếu chỉ dựa vào số Trung phẩm và Thượng phẩm linh thạch trong giới chỉ của bộ hài cốt kia thì không thể nào đột phá đến Hoàng Cảnh trung kỳ được. Còn Cực phẩm và Linh phẩm linh thạch thì lại không thể sử dụng lúc này.

Sau cùng, Giang Lưu Nhi quyết định tiếp tục săn giết yêu thú. Hơn nữa, hắn muốn giết được càng nhiều càng tốt.

Mục đích của hắn là sẽ dùng những yêu thú đó để đổi lấy điểm công hiến tông môn. Nếu số điểm tích lũy đủ nhiều thì hắn sẽ đổi lấy vài món pháp bảo và đan dược cần thiết...

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi bắt đầu cuộc săn quét yêu thú của mình.

...

Hơn nửa năm ở Bất Lão Sơn, số yêu thú mà Giang Lưu Nhi giết đã được ba mươi con, cộng thêm năm con Xích Tuyên Hạch nữa thì hết thảy là ba mươi lăm con. Tất cả đều là yêu thú cấp bảy đến cấp tám hậu kỳ.

“Bao nhiêu đây chắc là đổi được không ít điểm công hiến rồi.”

Sau một đêm đả tọa khôi phục chân khí, Giang Lưu Nhi đứng dậy, đang định tiếp tục tìm kiếm yêu thú thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang lên. Tuy rằng rất nhỏ nhưng với linh giác của hắn hiện giờ thì muốn nghe được cũng không khó khăn gì. Hắn cũng không thả thần thức ra thăm dò mà thi triển liêm tức thuật, sau đó âm thầm tiếp cận nơi vừa phát ra tiếng nổ kia...

57. Chương 58: Cừu Lung

Cách chỗ Giang Lưu Nhi không xa là một hang động khá lớn. Nó cao tầm năm mét, rộng ba mét, không có ngọn cỏ hay cây cối che chắn gì, trông khá trống trải.

Tiếng nổ mà lúc này Giang Lưu Nhi nghe chính là được phát ra từ bên trong hang động này.

“Oành... Oành...”

Sau ba bốn tiếng nổ đĩnh tai, từ phía trong, một đạo lam quang bay ra. Nếu là phạm nhân bình thường thì tuyệt đối sẽ không thể nào nhìn được, nhưng mà Giang Lưu Nhi thì thấy rất rõ.

Đó là một cô gái.

Nàng mặc một bộ tử y bó sát, khuôn mặt có một mảnh che màu đen. Căn cứ vào khí tức phát ra trên người nàng, Giang Lưu Nhi đoán hơn tám phần nàng là một cường giả cấp bậc Chân Đan Cảnh.

Khuôn mặt hắn có mấy phần ngưng trọng.

Trong nháy mắt, cô gái kia đã bay ra ngoài hơn trăm dặm. Sau đó, nàng đột ngột dừng lại, lẳng không đứng...

Lúc này, tại cửa động, một con yêu thú từng bước chậm rãi đi ra.

Nó có bộ lông màu lam, hai mắt màu tím, trên đầu có một đôi sừng khá giống với sừng hươu. Thân hình nó cũng không to lớn gì, chỉ bằng kích cỡ của một con sơn dương bình thường. Điểm đặc biệt nhất của con yêu thú này nằm ở chân của nó. Nó chỉ có ba chân, một chân trước và hai chân sau.

Cừu Lung!

Một cái tên quen thuộc xuất hiện trong đầu Giang Lưu Nhi.

Cừu Lung là một yêu thú cực kỳ hiếm gặp. Theo truyền thuyết thì lần cuối cùng Cừu Lung xuất hiện là vào bốn trăm năm trước. Nó tuy là yêu thú nhưng lại chưa bao giờ làm hại một nhân loại nào. Hơn nữa, mỗi lần Cừu Lung hiện thân thì đều giúp hóa giải tai họa, cứu không ít sinh mạng của nhân loại.

Vì vậy, ở Thiên Vũ đại lục này, mọi người đều xem Cừu Lung như là một linh thú, hiện thân của trí tuệ và lòng nhân từ.

Giang Lưu Nhi không ngờ là mình lại gặp được con yêu thú trong truyền thuyết này ở đây.

Đang đi, đột nhiên Cừu Lung bỗng dừng lại. Nhưng chỉ thoáng chốc nó lại tiếp tục hướng về chỗ của cô gái lúc này.

Không biết có phải tưởng tượng hay không, Giang Lưu Nhi có cảm giác hình như mới vừa rồi Cừu Lung đang nhìn hẳn.

Phía bên kia, một người một thú đang đối mặt nhìn nhau.

“Ta và ngươi xưa không oán, nay không thù, vì có gì lại đến quấy nhiễu nơi ở của ta?” Cừu Lung mở miệng hỏi.

Điều này cũng không lấy làm lạ. Yêu thú khi đạt đến cấp bảy, cấp tám thì trí tuệ cũng đã rất cao rồi. Một yêu thú cấp chín như Cừu Lung có thể nói chuyện được cũng là bình thường.

“Cừu Lung. Ta và ngươi đúng là không có oán thù gì. Nhưng mà ngươi lại có đồ vật mà ta cần. Ngươi đã không chịu giao ra thì ta cũng không còn cách nào nên đành phải tự mình lấy.”

Cô gái kia lạnh nhạt nói.

“Ta đã nói rất rõ đồ vật đó có tác dụng trọng yếu, không thể đưa cho ngươi. Ta khuyên ngươi hãy quay về đi.” Cừu Lung chân thành khuyên giải.

Nghe xong, cô gái kia không những không rút lui mà sắc mặt càng trở nên quyết liệt.

“Cừu Lung! Nếu ngươi đã nhất quyết không chịu cho ta... Vậy thì ta đành phải giết ngươi trước!”

Dứt lời, nàng đánh ra một đạo pháp quyết. Từ trên trời, lập tức xuất hiện hơn trăm viên lam cầu lao xuống chỗ của Cừu Lung.

Tinh Phật!

“Ầm ầm”

Nơi Cừu Lung vừa đứng, trong thoáng chốc đã biến thành một cái hố sâu hóm. Thế nhưng ở đó lại không hề có thân ảnh của Cừu Lung.

“Chú”

Một tia sáng bắn về phía cô gái kia với một tốc độ kinh người. Nàng không dám chần chừ, tức khắc triển khai một tấm thuẫn chắn trước người.

“Keng”

Sau tiếng va chạm, cô gái lập tức di chuyển sang chỗ khác. Nàng vội kết ấn, nhanh chóng đánh ra.

“Thiên Vũ Lưu Tinh!”

Hàng ngàn viên tiểu cầu lao đến vị trí của Cừu Lung.

Hai mắt Cừu Lung ngưng lại. Nó biết, với số lượng những viên tiểu cầu và phạm vi bao phủ này thì không thể tránh né được mà chỉ có thể trực tiếp đối mặt. Dĩ nhiên, nó sẽ không đứng yên bất động để bị đòn.

Nó há miệng phát ra một chuỗi âm thanh kỳ dị.

“C... ư... u... u... u... u... u...”

Những viên tiểu cầu đang lao đến, khi vừa đụng phải luồng sóng âm kia thì nhanh chóng tan vỡ, sau đó biến mất.

“Âm Ba Độ!” Cô gái kia thốt lên.

Không đợi nàng công kích tiếp, một luồng kim quang rực rỡ đã đánh tới. Trước người nàng lập tức xuất hiện tấm thuẫn bài khi này.

“O... a... n... h”

Một tiếng ngân kéo dài. Cô gái bị đánh bay đi.

Lúc này, thần sắc nàng khá ngưng trọng. Tấm thuẫn bài đã bị rạn nứt sau đòn đánh vừa rồi của Cừu Lung. Từ không gian giới chỉ, nàng lấy ra một kiện pháp khí có hình thù kỳ lạ. Nó có màu lam, dài chưa tới một xích, ở trung tâm là một trụ nhỏ nhọn hai đầu, từ trên thân trụ có những phần kéo dài ra dính liền với những trụ nhỏ hơn ở xung quanh.

Từ đằng xa, khi chứng kiến pháp khí kỳ lạ kia, ánh mắt Giang Lưu Nhi hơi ngưng lại.

Cực phẩm linh khí!

Từ khi đến Thiên Vũ đại lục thì đây là lần thứ hai hẳn nhìn thấy pháp khí cấp bậc này. Cái thứ nhất mà hẳn thấy chính là tòa Đẳng Tiên Tháp ở Đại Nhật Cung.

Xem ra lai lịch của cô gái này không phải đơn giản. Hẳn thâm nghĩ.

Cũng giống như Giang Lưu Nhi, khi trông thấy pháp khí kia của cô gái, Cừu Lung cũng lộ vẻ vô cùng ngưng trọng.

“Cừu Lung! Ta hỏi lần cuối cùng, ngươi có chịu giao ra đồ vật kia hay không?”

“Ta đã nói rồi. Đồ vật kia có tác dụng trọng yếu, không thể giao cho ngươi.” Cừu Lung nói một cách kiên quyết.

Ánh mắt cô gái lập tức trở nên âm hàn. Nàng phun ra một ngụm tinh huyết. Sau khi hấp thu tinh huyết của nàng, pháp khí kia lập tức sáng lên.

Cô gái đánh ra một đạo pháp quyết, miệng hô lớn:

“Tinh Thần Chi Nộ!”

Pháp khí kia hóa thành một đạo lam quang nhắm về Cừu Lung lao đi.

Cừu Lung không dám để nó tiếp cận, vội há miệng phun ra một luồng kim quang mãnh liệt ngăn lại. Thế nhưng khi luồng kim quang chưa kịp chạm tới thì pháp khí kia đã biến mất. Ngay sau đó, nó lại xuất hiện ở không gian xung quanh Cừu Lung, nhưng không phải một mà đến sáu cái. Không. Chính xác thì là sáu phần được tách ra từ pháp khí kia. Một trụ lớn và năm trụ nhỏ hơn, chúng phong tỏa hoàn toàn mọi lối thoát.

Trong đôi mắt màu tím của Cừu Lung xuất hiện một tia lo lắng.

Ở phía bên kia, cô gái đưa tay chỉ ra.

“Diệt!”

Tiếng nàng vừa dứt, từ sáu thanh tiểu trụ đang vây khốn Cừu Lung bắn ra trăm ngàn tia sáng. Cả một vùng không gian lập tức tràn ngập năng lượng hủy diệt.

Sau một tiếng nổ vang trời, trăm dặm xung quanh thoáng chốc bị san bằng thành bình địa.

Sáu thanh tiểu trụ kia cũng biến trở lại thành hình dáng pháp khí ban đầu bay về tay cô gái. Tuy gương mặt có chút tái nhợt do vừa rồi dùng tinh huyết và khá nhiều chân khí để điều khiển pháp khí nhưng ánh mắt nàng lại hiện lên sự vui vẻ. Cuối cùng nàng cũng sắp lấy được đồ vật kia. Chỉ cần có nó, nàng tin tưởng mình tuyệt đối sẽ đột phá được bình cảnh.

Thế nhưng chưa được bao lâu thì ánh mắt nàng đã chuyển từ vui vẻ sang lo lắng. Bởi vì khí tức sinh mệnh của Cừu Lung vẫn còn.

Ngay cả “Tinh Thần Chi Nộ” cũng không thể giết được nó sao?

Như để giải đáp nghi vấn của nàng, từ trong bụi mù, một thân ảnh dần hiện rõ.

Cừu Lung nhìn cô gái kia với một đôi mắt lạnh lùng, hai chiếc sừng trên đầu nó phát ra kim quang chói lọi tạo thành một màn sáng che chở thân thể. Có lẽ lúc này nhờ màn sáng này mà nó mới không bị “Tinh Thần Chi Nộ” hủy diệt.

“Không thể nào! Làm sao ngươi có thể không bị chút thương tích gì...!” Cô gái thét lên.

“Nhân loại. Ta đã hết lòng khuyên nhủ mà người vẫn chấp mê bất ngộ. Vậy... ta đành phải tước đi mạng sống của người!”

Giọng nói của Cưu Lung bỗng trở nên uy nghiêm vô cùng, khác hẳn sự điềm đạm trước giờ. Giữa hai sừng nó dần hình thành một quả cầu năng lượng kim sắc.

Nhìn thấy quả cầu năng lượng đang dần hình thành kia, cô gái không nói hai lời lập tức hóa thành một đạo lam quang chạy trốn. Nàng không có đủ tự tin để chống lại nó...

Sau khi nàng ta đã độn quang đi xa, Cưu Lung cũng không có ý truy đuổi mà quay trở lại hang động của mình. Khi đến trước cửa hang, nó đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn về phía Giang Lưu Nhi đang ẩn nấp.

Nguy!

Giang Lưu Nhi cực độ khẩn trương. Quả nhiên Cưu Lung đã phát hiện ra hắn. Liễm tức thuật trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết rất cao minh mà cũng không qua nổi mắt nó.

“Tiểu huynh đệ. Nếu không ngại xin hãy ra đây gặp mặt một chút.”

Cưu Lung điềm đạm lên tiếng.

Giang Lưu Nhi không hề có ý định lại gần, hắn còn chưa có đủ thực lực để đối mặt với một yêu thú cấp chín như Cưu Lung. Đang định dùng tốc độ nhanh nhất để chạy thì giọng của Nghiệt bất thành linh vang lên.

“Không cần chạy. Nó không có ác ý.”

Nghe thế, Giang Lưu Nhi hơi lưỡng lự. Cảm ứng của Nghiệt chắc có lẽ sẽ không sai. Hơn nữa, Cưu Lung cũng không phải loại yêu thú dã tính bình thường, có thể xem nó là một yêu thú tốt bụng. Mặc dù nghe có vẻ là lạ nhưng đích thật là như vậy.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng, Giang Lưu Nhi bỏ đi ý định chạy trốn.

Khi Giang Lưu Nhi hiện thân, Cưu Lung chăm chăm nhìn hắn rất lâu.

“Khí tức của người rất kỳ lạ.” Cưu Lung đột nhiên nói với hắn.

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp. Hắn đang muốn biết mục đích của Cưu Lung là gì.

Cũng không để hắn chờ đợi quá lâu, Cưu Lung nói với giọng điệu có chút như khẩn cầu:

“Tiểu huynh đệ. Ta muốn nhờ người giúp một việc.”

“Ta có thể giúp gì cho tiền bối?” Tuy Cưu Lung là yêu thú nhưng bản tính rất nhân từ, Giang Lưu Nhi cũng có mấy phần thiện cảm nên không ngại kêu nó một tiếng tiền bối.

Ánh mắt Cưu Lung lộ vẻ hài lòng.

“Ta muốn nhờ người bảo quản giúp một đồ vật.”

Dùng một lát, giọng nó bỗng trở nên cực kỳ nghiêm túc:

“Nhưng người phải dùng tâm ma phát thệ tuyệt đối phải bảo vệ đồ vật kia bằng mọi giá, hơn nữa không được có ý đồ xấu gì đối với nó.”

58. Chương 59: cưu Lung Phó Thác

Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Dùng tâm ma phát thệ không phải chuyện đùa. Bởi vì một khi người đã phát thệ mà không thực hiện hoặc có ý nghĩ đi ngược lại những gì phát thệ thì khi tu luyện sẽ lập tức gặp phải bình cảnh, có thể cả đời sẽ không thể nào tiến thêm được nữa. Thậm chí, tu vi sẽ càng ngày càng lùi lại, tệ hơn trong lúc tu luyện còn bị tâm ma quấy phá, không cẩn thận thì thân tử đạo tiêu cũng không phải trường hợp hiếm.

Giang Lưu Nhi hẳn không phải người xấu nhưng cũng không tự cho rằng mình là người tốt đến mức xả thân giúp người vô điều kiện như vậy.

Đương nhiên Cưu Lung cũng biết tâm trạng hẳn lúc này, nó lên tiếng:

“Người yên tâm. Ta sẽ không bắt người làm chuyện không công. Ta bảo đảm sẽ trả cho người xứng đáng... Hãy theo ta vào trong!”

Nói xong, Cưu Lung quay người đi vào trong hang động.

Giang Lưu Nhi chần chừ một chút rồi cũng theo vào.

Một lát sau...

Trước mặt Giang Lưu Nhi lúc này là một quả trứng khá to, cao chừng một mét, màu bạc. Nhưng mà thứ làm hẳn chú ý đến không phải quả trứng kia mà là thứ lóe bên dưới nó. Đó là những tinh thể màu tím tỏa ra hàn khí bức người.

Tử Nguyên Tinh!

Giang Lưu Nhi không tưởng tượng được thứ trước mặt mình lại chính là Tử Nguyên Tinh. Theo những gì hẳn biết thì Tử Nguyên Tinh là một trong những loại thiên tài địa bảo cực kỳ quý hiếm ở Thiên Vũ đại lục này.

Tuy nói là trân quý, nhưng đối với đa số tu sĩ thì nó cũng không có nhiều sức hấp dẫn lắm. Tử Nguyên Tinh đúng thật sự là có thể hỗ trợ tu sĩ tu luyện đột phá bình cảnh không sai, nhưng không phải là với tất cả đều có tác dụng như vậy. Nó chỉ có hiệu quả đối với tu sĩ có linh thể thuộc tính băng hoặc những tu sĩ tu luyện băng thuộc tính công pháp.

Đối với những người này thì giá trị của Tử Nguyên Tinh là khó có thể đong đếm.

Giang Lưu Nhi cũng chỉ là kinh ngạc chứ cũng không quan tâm nhiều. Hẳn không phải bằng linh thể, cũng không có tu luyện công pháp thuộc tính băng, Tử Nguyên Tinh không có tác dụng gì với hẳn. Có chăng là đem nó đi giao dịch hay bán đấu giá gì đó để lấy linh thạch mà thôi.

“Đồ vật mà ta muốn người bảo quản giúp chính là nó.”

Cưu Lung vừa nói vừa nhìn vào quả trứng nằm trên tấm đệm Tử Nguyên Tinh kia.

“Ý tiền bối là quả trứng kia?” Giang Lưu Nhi muốn xác nhận lại.

“Không sai.”

“Tiền bối, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu. Theo ta thấy thì quả trứng này rất quan trọng với tiền bối, tại sao người không tự bảo quản mà lại muốn phó thác cho ta – một nhân loại xa lạ?”

Giang Lưu Nhi nói ra nghi vấn của mình. Sở dĩ hẳn không nghĩ rằng quả trứng kia là hậu duệ của Cưu Lung là vì một lý do rất hiển nhiên. Cưu Lung sinh con mà không phải sinh trứng.

Trong đôi mắt của Cưu Lung thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ rồi lập tức biến mất. Nó nói một cách trang nghiêm:

“Sau khi người phát thệ, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết lý do.”

Tại sao Cưu Lung lại muốn ta phát thệ rồi sau đó mới nói rõ nguyên nhân?... Chẳng lẽ...

Trong đầu Giang Lưu Nhi hồi tưởng lại từ lúc gặp Cưu Lung đến giờ, một suy đoán có hơi khó tin hiện lên. Hẳn quan sát kỹ Cưu Lung...

Trong mắt của Cưu Lung hơi mất tự nhiên, nó có phần lảng tránh nói:

“Như đã hứa lúc nãy, ta sẽ không bắt người làm việc không công, đây coi như là thù lao cho người. Chăm lấy đi!”

Cưu Lung ném cho Giang Lưu Nhi một không gian giới chỉ cấp bậc cũng không thấp, là loại giới chỉ cao cấp nhất ở Thiên Vũ đại lục, giới chỉ linh cấp hạ phẩm.

Sau khi nhận lấy giới chỉ kia, dùng thần thức thăm dò một chút, miệng Giang Lưu Nhi không khỏi há hốc.

Thật nhiều linh thạch a!

Hạ phẩm linh thạch có hơn năm mươi ngàn vạn, trung phẩm linh thạch hơn một ngàn vạn, thượng phẩm linh thạch thì khoảng hơn mười vạn viên.

Cái này cũng không khỏi quá nhiều đi!

Giang Lưu Nhi có cảm giác mình giống như một tên nông dân bỗng nhiên trở thành một phú hào, hơn nữa còn là một đại phú hào.

Ở Đại Nhật Cung, mỗi tháng hắn cũng chỉ lĩnh được một trăm viên hạ phẩm linh thạch mà thôi. Còn đối với đệ tử hạch tâm thì một tháng cũng chỉ được nhận ba trăm viên hạ phẩm linh thạch. Trưởng lão thì được nhiều hơn một chút, nhưng tuyệt đối cũng chưa tới hai ngàn viên.

Hơn nữa năm ở Bất Lão Sơn, Giang Lưu Nhi ngày đêm săn giết yêu thú cũng chỉ được ba mươi lăm con tất cả từ cấp bảy đến cấp tám hậu kỳ.

Giá của một con yêu thú cấp bảy trung bình khoảng năm trăm viên hạ phẩm linh thạch, yêu thú cấp tám thì khoảng từ một ngàn đến ba ngàn viên. Nếu theo đó mà tính thì số yêu thú mà Giang Lưu Nhi săn giết được sẽ có giá tầm bốn đến năm vạn hạ phẩm linh thạch.

Như vậy, với khả năng hiện tại, để kiếm được con số năm mươi ngàn vạn hạ phẩm linh thạch thì hắn phải liên tục săn giết trong ít nhất là năm ngàn năm. Đó là còn chưa kể tới hơn một ngàn vạn trung phẩm linh thạch và hơn mười vạn thượng phẩm linh thạch kia.

Với tu vi hiện giờ thì hắn phải mất bao nhiêu năm để kiếm đủ con số linh thạch khổng lồ này?

Giang Lưu Nhi cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Lúc trước ở tầng trời thứ mười ba, linh khí vốn nồng đậm, lại có môn phái cung cấp cho phần lớn tài nguyên tu luyện, hơn nữa thiên tài địa bảo cũng không ít, hầu như chưa bao giờ hắn phải lo lắng đến vấn đề linh thạch này cả.

Thế nhưng đây cũng không phải là tầng trời thứ mười ba mà là Thiên Vũ đại lục.

“Thế nào? Người có đồng ý cuộc giao dịch này không?” Cừ Lung chợt lên tiếng.

Giang Lưu Nhi hít sâu một hơi để trấn tĩnh lại. Hắn nhìn không gian giới chỉ trên tay rồi lại nhìn quả trứng nằm trên Tử Nguyên Tinh kia, cuối cùng mới hướng Cừ Lung nói:

“Giao dịch này ta đồng ý làm.”

Giang Lưu Nhi biết với số thù lao kinh người này thì việc phải bảo quản quả trứng kia tuyệt không phải nhẹ nhàng gì. Hắn chắc chắn nhất định sẽ có hung hiểm đang chờ mình. Nhưng mà thật sự hắn đang rất cần số linh thạch mà Cừ Lung đưa cho. Hắn phải mau chóng tăng lên tu vi của mình, sớm ngày bước vào cảnh thứ sáu – Thanh Cảnh. Chỉ khi đạt đến Thanh Cảnh hắn mới có thể phá toái hư không, trở lại Đại Hồng Vũ. Với tài nguyên ở đó hắn mới nhanh chóng bước vào Tử Cảnh thứ tư, cũng tức là Phi Thiên Cảnh thứ tư được. Đó là điều kiện tối thiểu để hắn đến được Địa Ngục...

Còn hung hiểm ư? Từ khi trùng tu tới nay hắn đã mấy lần suýt mất mạng, hung hiểm hắn gặp còn ít sao?

...

Chờ cho Giang Lưu Nhi đã phát thệ xong, Cừ Lung lại ném cho hắn thêm một không gian giới chỉ nữa.

Sau khi nhận lấy giới chỉ kia, Giang Lưu Nhi hơi khó hiểu nhìn Cừ Lung. Bởi vì giới chỉ này đã sinh ra khí linh, hơn nữa là khí linh đã nhận chủ. Như vậy, ngoài chủ nhân của giới chỉ ra sẽ không ai có thể sử dụng được. Hắn không biết tại sao Cừ Lung lại đưa cho hắn.

Cừ Lung đương nhiên biết nghi hoặc của hắn. Nó lên tiếng giải thích:

“Giúp ta bảo quản... Khi quả trứng kia nở ra thì hãy đưa cho nó.”

Nó? Giang Lưu Nhi không biết quả trứng kia là của yêu thú nào mà Cừ Lung phải một mực giữ gìn như vậy. Hơn nữa, hắn vẫn còn một chuyện cảm thấy hoài nghi.

“Tiền bối. Bây giờ người có thể nói cho ta biết lý do vì sao người không tự bảo quản quả trứng kia mà lại phó thác cho ta rồi chứ?”

Cưu Lung nhìn hần rồi lại nhìn quả trứng kia, trong mắt chứa đầy sự yêu quý và không nỡ. Mãi một lát sau nó mới trả lời bằng giọng bình thản:

“Bởi vì thời gian của ta đã không còn nhiều nữa.”

Giang Lưu Nhi cũng không quá kinh ngạc, dường như hần đã đoán trước được phần nào. Để khẳng định suy đoán đó, hần dò hỏi:

“Là do trận chiến lúc này?”

Cưu Lung nhìn hần hồi lâu, thấy hần cũng không có ý đồ gì, có chút tán thưởng gật đầu:

“Quả nhiên rất thông minh. Không sai. Đích thực là do trận chiến lúc này. Uy lực của linh khí kia rất mạnh. Nó không chỉ tác động lên thân thể mà còn công kích cả nguyên thần. Nói thật cho người cũng không sao. Nguyên thần của ta đã nứt vỡ, Yêu châu cũng đã nát, e rằng không cầm cự được bao lâu nữa.”

Ngừng lại một chút, Cưu Lung nói tiếp:

“Thật ra ta cũng không muốn phó thác quả trứng kia cho người, ta cũng không hoàn toàn tin tưởng người. Nhưng mà... ta không có lựa chọn tốt hơn...”

Từ trong miệng Cưu Lung, một chiếc vòng bạch ngọc bay vào tay Giang Lưu Nhi.

“Được rồi. Người hãy thu lấy quả trứng và những Tử Nguyên Tinh kia đi, sau đó hãy mau chóng rời khỏi đây. Nhớ kỹ, người nhất định phải bảo vệ hai thứ này, tuyệt đối không được có ý đồ gì với nó...”

Nó dụi giọng lại:

”Ta e là nữ nhân kia sẽ sớm quay lại. Người cũng nên cẩn thận một chút. Được rồi... Đi đi!”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, thu quả trứng và Tử Nguyên Tinh kia vào trong chiếc vòng bạch ngọc. Nhìn Cưu Lung một hồi, sau đó quay đầu, hóa thành một đạo kim quang bay đi. Tuy rằng bên trong giới chỉ của hần cũng có vài loại thiên tài địa bảo trân quý, nhưng đáng tiếc không có loại nào có thể chữa trị được nguyên thần đã nứt vỡ cả. Thôi thì cố gắng bảo vệ quả trứng kia thay nó...

Sau khi thân ảnh Giang Lưu Nhi biến mất, Cưu Lung nhìn chỗ lúc trước được đặt quả trứng, lẩm bẫm:

“Trên thân người này có một cỗ khí tức rất kỳ lạ, không giống với những nhân loại mà ta từng gặp... Hy vọng hần có thể bảo vệ được người...”

Cưu Lung khẽ thở dài, đi đến nằm chỗ mà quả trứng từng được đặt, nằm xuống. Một lát sau, thân thể nó dần sáng lên, hóa thành những tia nhỏ li ti tan vào trong thiên địa...

Hôm sau...

Một đạo lam quang xông vào hang động.

Một cô gái cẩn thận nhìn xung quanh. Khi nhìn tới chỗ mà Cưu Lung đã tan biến, khuôn mặt nàng hơi nghi hoặc.

“Cưu Lung. Thảo nào ta lại không cảm nhận được khí tức sinh mệnh của người. Quả nhiên người đã không còn trên thế gian này nữa...”

Sau đó, nàng lập tức thả ra thần thức tìm kiếm...

“Sao lại như vậy? Như thế nào lại không có? Hôm qua rõ ràng ta vẫn còn cảm nhận được năng lượng của Tử Nguyên Tinh... Chẳng lẽ có kẻ nào đó đã lấy mất...”

Cô gái đứng im lặng một hồi lâu... Càng lúc sắc mặt nàng càng trở nên âm trầm.

“Dám lấy đi đồ vật của Tinh hậu ta... Không cần biết người là ai, tốt nhất là người chưa làm gì với Tử Nguyên Tinh. Nếu không... ta nhất định sẽ đem người ra trừu hồn luyện pháp!”

59. Chương 60: linh Bảo Các Phong Ba

Những lời oán độc đó Giang Lưu Nhi cũng không nghe được. Lúc này, hắn đang ở một ngọn núi vô danh cách Bất Lão Sơn chừng độ hơn hai trăm vạn dặm về phía bắc.

Hắn vì muốn đảm bảo an toàn nên cũng không dám dừng lại nhiều. Cứ liên tục phi hành ba ngày thì hắn mới dừng lại để tọa khôi phục chân khí, sau đó thì lập tức tiếp tục phi hành. Cứ thế, hơn hai mươi ngày, cảm thấy đã cách khá xa Bất Lão Sơn hắn mới dừng lại ở ngọn núi vô danh này mở động phủ.

Tạm thời hắn cũng chưa muốn trở về Đại Nhật Cung mà dự định sẽ tiến hành bế quan.

...

Trong khi đó, ở một góc của tầng trời thứ mười ba...

Bên trong một căn nhà đơn sơ được làm bằng thúy trúc...

Một cô gái mặc bộ đồ màu trắng tuyết ngồi lặng lẽ bên chiếc bàn nhỏ, mắt đầy hồi niệm. Không biết qua bao lâu, nàng đứng lên, đi quanh trong căn nhà, tay chạm vào từng góc ngách.

“Giang Di... Tiểu mộc đầu đã không còn. Người cũng bỏ đi. Ở nơi này chỉ còn lại một mình Lâm Nhi... Người biết không... Bách Thảo Phong bây giờ rất tĩnh lặng, rất cô đơn...” Nàng khẽ giọng thều thào.

Một lát sau...

Nàng đi ra ngoài Thiên Thảo Viên, dừng lại dưới một tàng cây. Bên dưới tàng cây ấy, một ngôi mộ yên lặng nằm đó.

Dưới ngôi mộ kia đã chôn ai? Đã chôn điều gì?

Không ai biết...

...

Hôm nay, một đạo kim quang với tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy hướng về phía đông nam của Đại Diệm Quốc bay đi.

Khi đạo kim quang kia dừng lại, một thân ảnh thiếu niên hiện ra. Hắn đi thẳng vào sơn môn của Đại Nhật Cung. Lát sau, thiếu niên đã đến chỗ mình muốn đến – Linh Bảo Các.

Người thiếu niên kia không ai khác chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã bế quan ở ngọn núi vô danh suốt gần nửa năm. Hiện tại, tu vi đã bước vào Hoàng Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Không phải vì đã đến thời hạn giao nộp nhiệm vụ nên hắn phải dừng việc bế quan để trở về Đại Nhật Cung, càng không phải do không đủ linh thạch cho tu luyện gì.

Nên biết số linh thạch mà Cừu Lung đưa cho là một con số khổng lồ. Với cảnh giới hiện tại thì cho dù hắn có dùng để tu luyện mấy mươi năm cũng chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc. Còn về nhiệm vụ kia, với tài phú hiện giờ hắn còn cần phần thưởng mấy ngàn hạ phẩm linh thạch sao?

Không phải hắn không muốn tiếp tục bế quan để đột phá vào Hoàng Cảnh trung kỳ mà là không thể. Hắn đã gặp phải bình cảnh.

Một khi tu sĩ đã gặp phải bình cảnh thì nếu chỉ dựa vào hấp thu linh khí thì rất khó để đột phá. Thậm chí cho dù là mấy mươi năm, mấy trăm năm hoặc cả đời tu vi không thể tiến thêm cũng là bình thường.

Giang Lưu Nhi nhìn tòa lầu trước mặt, chậm rãi bước vào. Tuy nói mấy ngàn hạ phẩm linh thạch hiện giờ đã không có bao nhiêu phân lượng trong mắt hắn, nhưng mà dù ít thì cũng là linh thạch a.

Đâu thể vì người là đại lão gia thì không xài tiền nhỏ nữa.

“Bạch sư huynh thật là lợi hại. Nhập môn chưa tới ba tháng đã đột phá vào Thần Thông Cảnh trung kỳ. Hơn nữa lại còn có thể trong vòng nửa năm đã hoàn thành được nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt...”

“Đúng vậy. Ta thấy thiên tư của Bạch sư huynh cũng không hề thua kém Bạch sư tỷ chút nào cả, là một thiên tài tu luyện hiếm thấy...”

“Không sai. Sau này Bạch sư đệ chắc chắn sẽ trở thành một trong những trụ cột của Đại Nhật Cung chúng ta... Bạch sư đệ, có lẽ không bao lâu nữa Lý Thạch ta phải gọi người một tiếng sư huynh rồi. Đến lúc đó, xin sư đệ hãy chiếu cố...”

Còn chưa bước vào bên trong Linh Bảo Các, những tiếng a dua lấy lòng đã truyền vào tai Giang Lưu Nhi. Hắn có hơi cau mày.

Xích Tuyền Hạt?

Đó không phải là nhiệm vụ mà hắn đã nhận sao? Tại sao Bạch Ngọc Đô cũng nhận một cái? Có hai nhiệm vụ loại này sao?

Giang Lưu Nhi đi thẳng đến chỗ ban phát nhiệm vụ.

“Tiền bối. Ta đến để giao nhiệm vụ.”

Vị chấp sự đương nhiên nhận ra tên đệ tử này. Hắn là tên đệ tử đã nhận nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt cách đây gần một năm. Thế nhưng vị chấp sự vốn dĩ cũng không cho là một đệ tử mới có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ lại có thể hoàn thành được nhiệm vụ này. Sau đó gần nửa năm, Bạch Ngọc Đô đến xin lĩnh nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt.

Theo lý, nếu nhiệm vụ đã có đệ tử nhận rồi thì đệ tử khác sẽ không thể nhận nữa. Nhưng vì vị chấp sự nghĩ tên đệ tử lúc trước kia đã chết hoặc nếu không thì cũng không thể hoàn thành được, cộng thêm vì muốn tạo quan hệ tốt đẹp với Bạch Ngọc Đô nên hắn đã cho Bạch Ngọc Đô lĩnh nhiệm vụ này.

Quả nhiên sau đó, chưa tới nửa năm, Bạch Ngọc Đô thật sự đã hoàn thành nhiệm vụ. Trong lúc vị chấp sự đang đắc ý về quyết định của mình thì không ngờ tên đệ tử lúc trước kia lại xuất hiện và nói đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nét mặt có chút mất tự nhiên, vị chấp sự lơ đãng nói:

“Nhiệm vụ đã được hoàn thành rồi.”

Trong mắt Giang Lưu Nhi xẹt qua một tia sắc lạnh. Quả nhiên như hắn hoài nghi, cũng không phải có hai nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt gì mà là nhiệm vụ của hắn bị kẻ khác đoạt mất.

“Chấp sự. Ý của người là gì?”

Giọng Giang Lưu Nhi trở nên lạnh lùng, trong lời nói cũng chẳng còn chút kính ý nào nữa. Không phải hắn tiếc rẻ gì mấy ngàn hạ phẩm linh thạch mà là hắn không chấp nhận công sức mình bỏ ra bị gạt bỏ một cách bất công như thế này.

Vị chấp sự kia nghe xong thì mặt hơi sạm lại:

“Ý của ta là người không cần phải giao nộp nhiệm vụ gì cả.”

Từ trong giới chỉ, vị chấp sự lấy ra mười sáu viên trung phẩm linh thạch và sáu mươi bảy viên hạ phẩm linh thạch để trên bàn, lạnh nhạt nói với Giang Lưu Nhi:

“Đây là số linh thạch người đã thế chấp trước khi nhận nhiệm vụ. cầm lấy rồi rút đi!”

Giang Lưu Nhi cười gằn:

“Chấp sự. Theo quy định của tông môn, nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt là ta đã nhận trước. Tại sao người lại còn giao cho người khác? Chẳng lẽ chấp sự người không còn để quy định tông môn vào mắt rồi sao?”

Xung quanh, các đệ tử khác cũng chú ý đến nơi này.

Gần đó, Bạch Ngọc Đô cười khuấy, tay cầm quạt ngọc phẩy nhẹ, giọng điệu mỉa mai:

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tên độc nhãn long.”

Xì mũi khinh miệt, hắn nói tiếp:

“Hừ. Chỉ mới có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ cũng muốn học đòi người khác làm nhiệm vụ cao cấp. Thế nào? Có phải suốt một năm qua ngươi trốn chui trốn dũi ở thâm sơn cùng cốc nào đó, rồi bỗng may mắn nhặt được mấy cái thi thể Xích Tuyền Hạt nên quay về trả nhiệm vụ để lĩnh thưởng phải không. Ài... Vận khí của độc nhãn long ngươi thật tốt. Thật là làm cho người ta hâm mộ.”

“Đúng đúng! Độc nhãn long, sư huynh ta đây cũng thấy vô cùng hâm mộ ngươi.”

“Ta cũng vậy...”

Những tiếng chế giễu thi nhau vang lên. Cũng phải thôi. Có ai không biết Bạch Ngọc Đô có một mẫu thân là Tây viện chủ, mặc dù thanh danh chẳng mấy tốt đẹp gì nhưng viện chủ thì vẫn là viện chủ a. Đó là còn chưa nói tới vị gia gia của hắn, một trong ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung.

Bạch Ngọc Đô đi đến gần vị chấp sự đang khó xử trước những lời chất vấn của Giang Lưu Nhi lúc này. Hắn nhỏ giọng nói:

“Tiêu chấp sự. Có phải là có nhầm lẫn gì không? Ta nhớ là khi ta đến lĩnh nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt này thì vẫn chưa có ai nhận thì phải.”

Bạch Ngọc Đô nói xong, khẽ nháy mắt ra hiệu với vị chấp sự kia.

Tiêu chấp sự hiểu ý, lập tức sắc mặt trở nên tức giận nhìn hướng Giang Lưu Nhi quát lớn:

“Hừ! Tiểu tử to gan! Ngươi dám ăn không nói có, ý đồ lừa dối trưởng bối, lại còn dám vu khống... Khôn hồn thì mau lập tức quỳ xuống nhận tội, nể tình đồng môn, ta sẽ tha cho ngươi một lần!”

Tiêu chấp sự cũng không muốn làm to chuyện làm gì, dù sao Đại Nhật Cung cũng không phải chỉ của mỗi mình Bạch gia.

Sắc mặt Giang Lưu Nhi lúc này vô cùng âm trầm.

Bảo hắn quỳ?

Từ lúc sinh ra đến giờ hắn chỉ quỳ đúng một lần. Ngoài Người ra, hắn sẽ không quỳ gối trước bất kỳ kẻ nào. Hắn nhìn vị Tiêu chấp sự kia, lạnh lùng nói:

“Nếu... ta không quỳ thì thế nào?”

Tiêu chấp sự sau khi nghe xong, “hừ” lạnh một tiếng, uy áp trên người nhằm vào Giang Lưu Nhi bộc phát. Hắn tin tưởng với uy áp của Thần Thông Cảnh hậu kỳ của mình đủ sức cho tiểu tử kia phải quỳ xuống.

Thế nhưng... hắn lầm.

Tên tiểu tử kia không những không quỳ xuống mà ngay cả một chút khó chịu cũng không hề có.

Đây là có chuyện gì?

Tiêu chấp sự có chút không dám tin chuyện xảy ra trước mặt mình.

Không chỉ riêng gì Tiêu chấp sự mà cả những đệ tử xung quanh cũng cảm thấy khó có thể tin. Trong đó, có cả Bạch Ngọc Đô.

Cho dù có chút cuồng vọng, Bạch Ngọc Đô cũng không dám nói mình có thể bình thản như không có chuyện gì khi đối mặt với uy áp của một tu sĩ Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

Nhưng tại sao tên độc nhãn long kia lại làm được?

Bạch Ngọc Đô vô cùng nghi hoặc.

“Chấp sự. Sao ngươi lại im lặng không nói gì?”

Giang Lưu Nhi đột ngột lên tiếng.

Thiên! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tên tiểu tử kia không những không hề hấn gì trước uy áp của hắn mà còn mở miệng nói chuyện một cách tự nhiên như vậy...

Những ý nghĩ chạy qua trong đầu... Tuy không biết là nguyên do gì, nhưng Tiêu chấp sự xác định được một điều – tiểu tử kia không đơn giản.

Hắn cũng không nghĩ rằng Giang Lưu Nhi có tu vi vượt qua hắn. Đó là điều không thể nào. Bởi vì hắn biết rõ, một năm trước tên tiểu tử này chỉ mới là Thần Thông Cảnh sơ kỳ. Cho dù có kỳ ngộ gì thì cũng không thể trong vòng một năm tăng lên hơn hai cảnh giới được. Phải biết là con đường tu tiên gian nan hiểm trở, càng đi lên càng khó khăn gấp trăm ngàn lần. Hơn nữa, từ khí tức trên người tiểu tử kia thì cùng lắm cũng chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà thôi.

Trước ánh mắt trêu ngươi của Giang Lưu Nhi, Tiêu chấp sự thẹn quá hóa giận, quát lên:

“Tiểu tử lớn mật! Để ta cho ngươi biết thế nào là tôn ti trật tự!”

Khi Tiêu chấp sự sắp ra tay thì một giọng nữ nhân vội vàng cất lên:

“Dừng tay!”

60. Chương 61: lại Vào Đẳng Tiên Thập

Tất cả mọi người nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ ngoài cửa lớn của Linh Bảo Các, một thiếu phụ chậm rãi bước vào. Nàng mặc một bộ váy dài màu đen, bên trên điểm chút hoa văn dạng lá mờ ảo.

Thiếu phụ đi tới trước mặt vị Tiêu chấp sự kia, nhẹ nhàng nói:

“Tiêu chấp sự, đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho ngươi tức giận như vậy?”

“Bẩm Tây viện chủ, thuộc hạ chỉ là muốn thay Ngọc Đô đòi lại công đạo...” Tiêu chấp sự vội cung kính thưa. Cổ Mị Sanh liếc sang Bạch Ngọc Đô đang đứng im lặng bên cạnh.

“Tiêu chấp sự nói đúng, thưa mẫu thân.”

Cổ Mị Sanh cũng không tỏ vẻ gì, lại nhìn sang vị Tiêu chấp sự kia.

Hiểu là nàng đang muốn biết tường tận, Tiêu chấp sự lập tức đem “sự thật” kể lại từ đầu đến cuối. Và hiển nhiên, kể có tội lại biến thành Giang Lưu Nhi.

Tiêu chấp sự nọ cũng không nghĩ lời nói dối thô thiển này qua mắt được Cổ Mị Sanh, mà đừng nói là Cổ Mị Sanh, chỉ cần người không quá ngu ngốc thì sẽ dễ dàng đoán được thật giả. Sở dĩ hắn ta làm vậy là vì một lý do rất đơn giản và hiển nhiên – Cổ Mị Sanh là mẫu thân của Bạch Ngọc Đô. Hắn đã đứng về phía con trai nàng, vì vậy, hắn mười phần tin tưởng nàng ta sẽ bao che cho hắn mà trách tội tên tiểu tử kia.

Và mọi chuyện đã đúng như hắn nghĩ.

Cổ Mị Sanh tiến sát tới chỗ Giang Lưu Nhi, mắt cười, nhếch môi nói:

“Tội của ngươi quả thật là rất lớn. Nó lớn đến nỗi thậm chí ta còn không biết dùng hình phạt nào cho ngươi nữa. Ta đang cân nhắc có nên giao ngươi cho Chấp Pháp Đường xử lý hay không?”

Tuy giọng điệu của nàng hết sức êm dịu nhưng các đệ tử đều cảm thấy toàn thân rét lạnh, kể cả vị Tiêu chấp sự kia.

Chấp Pháp Đường là địa phương nào?

Nó chính là nơi mà tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung này kiêng kỵ nhất. Nó là vinh quang, cũng đồng thời là nỗi ám ảnh. Là nơi mà các đệ tử đều muốn gia nhập nhưng lại không bao giờ muốn đến nếu chưa trở thành một thành viên của Chấp Pháp Đường.

Bởi vì nếu người đến đó mà không phải với tư cách là chấp pháp giả thì chỉ còn một thân phận khác – tội nhân. Đương nhiên không tính đến nhân chứng hay người tố giác gì đó.

Thường thì chỉ có những đệ tử phạm phải trọng tội mới bị đưa tới Chấp Pháp Đường, còn những tội nhẹ đều là do các viện tự mình xử lý.

Tây viện chủ vừa nói gì? Đưa tên độc nhân long kia tới Chấp Pháp Đường?

Chúng ta biết người là mẫu thân của Bạch Ngọc Đô, thiên vị hẳn cũng là điều dễ hiểu. Nhưng mà cũng không nên làm quá như vậy a!

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Ngọc Đô có chút e ngại. Tất cả bọn họ đều như thăm sau này tốt nhất là không nên đắc tội nhi tử này của Tây viện chủ.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ khi nhìn mình, Bạch Ngọc Đô hơi mất tự nhiên.

Thật ra thì lúc này, chính hẳn cũng đang ù ù cạc cạc. Hẳn liếc nhìn vị mẫu thân kia của mình, có chút khó hiểu.

Đa số mọi người đều cho rằng vì hẳn là con của Tây viện chủ nên sau khi vào Tây viện nhất định sẽ được đặc biệt chiếu cố. Thế nhưng...

Bọn họ đã lầm!

Vị mẫu thân kia của hẳn chẳng những không đặc biệt chiếu cố gì mà còn đối đãi với hẳn hết sức lãnh đạm, cũng giống như cái cách mà bao năm qua nàng đã bỏ mặc hẳn không một lời hỏi han. Thậm chí nếu không phải được xác định là có huyết thống tương liên với phụ thân thì hẳn thật sự hoài nghi Bạch Ngọc Đô hẳn có phải là con ruột của nàng hay không nữa.

Nhưng lúc này, tại sao vì một chuyện nhỏ nhặt mà nàng lại muốn trừng phạt tên độc nhân long kia nặng như vậy? Vì đứa con trai là hẳn đây sao?

Bạch Ngọc Đô quả thật hoài nghi.

Đương nhiên là Bạch Ngọc Đô không thể nào hiểu được. Mà không, chính xác thì là chẳng có ai hiểu được ngoại trừ kẻ đang bị kết tội kia.

Giang Lưu Nhi biết rõ nàng đang nói tới “tội” gì. Nghĩ lại thì đúng là “tội” của hẳn lớn thật.

Cưỡng hôn một vị viện chủ mà không phải lớn sao?

Trước lời đe dọa của Cổ Mị Sanh, Giang Lưu Nhi cũng chỉ im lặng mà không nói gì. Hẳn thấy lúc này nên im lặng thì tốt hơn. Hẳn cũng không tin là nàng ta sẽ đưa hẳn đến Chấp Pháp Đường.

Trước hàng trăm con mắt có hả hê, đồng tình lẫn thương hại, Giang Lưu Nhi bị Cổ Mị Sanh dẫn đi, nói là để “trị tội” thích đáng.

...

Trong một căn phòng tao nhã, thoang thoảng mùi hương của nữ nhân, một đôi nam nữ đang đứng đối diện.

“Sao? Không chạy nữa? Không nghĩ ra cách gì để trốn? Không sao. Người có thể dùng lại cách cũ mà...”

Cổ Mị Sanh giọng ôn nhu nói.

Dùng lại cách cũ? Giang Lưu Nhi hẳn còn chưa muốn chết sớm như vậy.

Có chút mất tự nhiên, hẳn cố gắng giải bày:

“Viện chủ. Đệ tử không phải cố ý... Thật sự là ngoài ý muốn... Đệ tử...”

“Thế nào? Sao người không nói tiếp?”

Hẳn biết phải nói tiếp gì đây? Nói rằng vì nàng ta muốn dùng mị thuật mê hoặc hẳn và để tẩu thoát nên đành làm ra hành động bất đắc dĩ kia sao? Hay nói đầu óc hẳn lúc đó không được tỉnh táo, hay là nói...

Hắn nghĩ không nói gì nữa thì tốt hơn. Cổ Mị Sanh vốn dĩ muốn bắt tội hắn thì có nói gì cũng vô ích. Không chừng nói ra lời ngu ngốc nào đó khiến nữ nhân kia càng thêm tức giận thì người chịu thiệt lại là bản thân hắn mà thôi. Thêm nữa, hắn không nghĩ rằng mục đích Cổ Mị Sanh dẫn hắn đến đây là để trị tội mình.

Không sai. Cổ Mị Sanh mặc dù cũng muốn đem hắn ra chặt thành tám khúc, nhưng mà nàng còn cần ở hắn thứ khác hơn.

“Với tội mà ngươi làm đủ để phế bỏ tu vi và bị trục xuất khỏi tông môn.”

Giang Lưu Nhi đợi nàng nói tiếp.

“Tuy nhiên... Nếu như ngươi chịu thành khẩn một chút, ta có thể bỏ qua không truy cứu.”

Thành khẩn? Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu nàng muốn hắn “thành khẩn” điều gì. Trầm mặc một lúc, hắn nói:

“Viện chủ muốn biết điều gì?”

“Đặng Tiên Thập. Ta muốn biết ngươi đã ở đâu sau khi biến mất khỏi tầng năm của Đặng Tiên Thập?”

Quả nhiên.

Giang Lưu Nhi nhìn thẳng vào mắt nàng, thử thăm dò:

“Đệ tử có hơi thắc mắc tại sao viện chủ lại quan tâm tới chuyện này đến vậy?”

Cổ Mị Sanh khẽ “ừ” một tiếng:

“Biết nhiều cũng không phải là chuyện tốt đâu. Ngươi chỉ cần nói những gì ngươi biết, hiểu chứ?”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu.

“Sau khi biến mất, đệ tử đã đi đến một không gian khác.”

“Như thế nào?” Cổ Mị Sanh vội hỏi.

Hơi liếc mắt nhìn nàng, Giang Lưu Nhi tiếp tục nói:

“Không gian đó có linh khí rất nồng đậm, cũng chính là chỗ ở của khí linh Đặng Tiên Thập.”

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

Cổ Mị Sanh không mấy tin tưởng, nhìn vào mắt Giang Lưu Nhi, hỏi lại lần nữa:

“Thật sự không còn gì?”

“Thật sự không còn gì cả.”

Trầm ngâm một hồi, Cổ Mị Sanh chợt lên tiếng:

“Làm thế nào ngươi lại vào nơi đó được? Đừng nói với ta là ngươi không biết. Những kẻ không thành thật thường không có kết quả tốt lắm đâu.”

Thở nhẹ một hơi, hắn đành phải nói cho nàng ta biết chỗ cánh cổng đặc biệt kia. Dù sao thì có vào lại không gian đó thì chắc chắn khí linh nam hài nọ cũng sẽ tuyệt đối không hoan nghênh hắn. Hắn cũng tin là nó cũng sẽ chẳng chào đón gì Cổ Mị Sanh. Nàng ta có muốn vào thì cứ để cho nàng ta vào vậy, đâu có ảnh hưởng gì đến hắn.

Sau khi nghe xong, Cổ Mị Sanh hơi trầm tư. Qua hồi lâu, nàng chợt khẽ nhếch môi cười ý vị nói với Giang Lưu Nhi:

“Theo ta đi.”

Giang Lưu Nhi có chút nghi hoặc: “Xin hỏi viện chủ đây là muốn dẫn đệ tử đi đâu?”

Cổ Mị Sanh cũng không quay đầu, vừa bước đi vừa nói:

“Đặng Tiên Thập.”

...

“Người xác định là chỗ này?” Cổ Mị Sanh đứng ở vị trí cánh cổng đặc biệt mà lần trước Giang Lưu Nhi đã thông qua nó để đến không gian kia, lên tiếng hỏi.

Giang Lưu Nhi gật đầu khẳng định:

“Không sai.”

Cổ Mị Sanh quan sát một chút, chợt hướng Giang Lưu Nhi bảo:

“Người mở nó đi.”

Đúng là nữ nhân đa nghi. Giang Lưu Nhi thầm nói.

Không còn cách nào, hần đành sử dụng ở mức tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ đánh ra một quyền.

Không có chuyện gì xảy ra.

Cổ Mị Sanh nhìn hần với ánh mắt chất vấn.

“Đệ tử cũng không biết xảy ra chuyện gì. Lần trước quả thật đệ tử là dùng cách này để mở.”

Giang Lưu Nhi phân trần. Thật ra thì lần trước hần phải dùng đến toàn lực ở mức tu vi Hắc Cảnh đỉnh phong cộng thêm chiêu thức của Thanh Hà Kiếm Quyết mới có thể mở được. Nhưng vì đang phải nguy trang tu vi chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ nên cũng chỉ có thể như thế. Hơn nữa, với sự quan tâm quá mức bình thường của Cổ Mị Sanh đối với Đặng Tiên Thập này thì hần tin là nàng ta sẽ tự mình kiểm chứng thôi.

Đúng như hần nghĩ, do dự một chút, cuối cùng nàng vẫn hướng hần lạnh lùng nói:

“Tốt nhất là người không phải đang bịa chuyện. Nếu không...”

Sau đó thì nàng ta một quyền oanh kích không gian trước mặt. Với tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ của nàng thì dĩ nhiên ngay lập tức, một cánh cổng xuất hiện.

Cổ Mị Sanh có chút hài lòng:

“Coi như người cũng biết điều. Được rồi, theo ta đi vào.”

Giang Lưu Nhi hơi mất tự nhiên, vẻ mặt khó xử nói với nàng:

“Viện chủ, đệ tử thấy tốt nhất đệ tử không nên vào đó thì hơn.”

Cổ Mị Sanh cau mày: “Tại sao?”

“Lần trước đệ tử đã đắc tội khí linh kia. Cũng chính vì vậy mà nó mới tức giận tổng đệ tử và Bạch sư tỷ ra khỏi tháp.”

“Có chắc là người không phải đang bịa chuyện đấy chứ?”

“Tuyệt đối không. Đệ tử có thể thề.”

Cổ Mị Sanh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng thì một mình đi vào.

...

Không biết qua bao lâu...

Nơi vị trí cánh cổng bỗng sáng lên, sau đó, Cổ Mị Sanh với bộ dáng chật vật bước ra.

Nàng không nói không rằng, hướng cửa truyền tống cạnh lối vào đi thẳng.

Chắc là nữ nhân này bị khí linh kia cho ăn quả đắng đây mà.

Giang Lưu Nhi có chút vui vẻ khi người gặp họa.

61. Chương 62: chọn Công Pháp

Sự thật thì cũng không khác biệt là bao so với những gì Giang Lưu Nhi nghĩ.

Cổ Mộ Sanh đúng là đã ăn phải quả đắng. Nhưng nếu nói thủ phạm là khí linh của Đấng Tiên Tháp thì chỉ bằng nói thủ phạm là Giang Lưu Nhi hẳn thì chính xác hơn.

Ngay khi hắn và Cổ Mộ Sanh vừa tiến vào tháp thì hiển nhiên khí linh nam hài kia đã biết được.

Thử nghĩ nếu người nhìn thấy kẻ đã đoạt mất tài sản của mình đang ở ngay trong nhà mình thì cảm giác thế nào có thể nghĩ. Cũng may là Giang Lưu Nhi có chút tự hiểu lấy mình nên đã không vào không gian đặc biệt kia, nếu không cũng không biết khí linh nọ sẽ làm gì.

Nhưng đáng thương cho Cổ Mộ Sanh, từ đầu đến cuối không hiểu đầu cua tai nheo gì đã ăn phải một vố đau.

Vừa vào chỗ ở của khí linh nam hài kia chưa được bao lâu, đang cảm thán trước số lượng linh khí dày đặc và tinh thuần của nơi này thì bỗng nhiên, trước mặt nàng xuất hiện một con yêu thú to lớn.

Đó là một con yêu thú cấp chín sơ kỳ, có thực lực tương đương với Chân Đan Cảnh sơ kỳ!

Cổ Mộ Sanh còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì con yêu thú kia đã tấn công nàng tới tấp. Dĩ nhiên là nàng không thể phản kháng, chưa tới một khắc thì cả người đã bị đánh bay mấy mươi lần, chẳng khác chút nào so với làm bao cát cả.

Cũng may mà khí linh kia cũng không có ý định giết người nên cuối cùng đã để nàng ta đi, nếu không e là dù nàng có thêm vài cái mạng nữa cũng không đủ dùng.

Mọi việc cũng từ Giang Lưu Nhi mà ra. Khí linh nam hài kia thấy Cổ Mộ Sanh cùng đi với hắn nên nhận định hai người là đồng bọn, làm sao có thể có thái độ tốt đối với nàng ta được.

Cổ Mộ Sanh cũng là bị oan uổng đấy.

Thấy nữ nhân kia đã rời đi, Giang Lưu Nhi trầm ngâm một chút rồi cũng đi tới chỗ truyền tống trận. Hắn không có dự định đi tiếp đến tầng sáu. Tuy nói là cứ thông qua mỗi tầng thì người vượt tháp sẽ thu được một lượng linh khí không nhỏ, có thể giúp cho tu sĩ tiết kiệm khá nhiều thời gian tu luyện. Nhưng với cảnh giới của hắn hiện giờ thì không có nhiều tác dụng lắm, cho dù có thông qua tầng bảy đi nữa e là cũng chỉ rút ngắn được vài tháng khổ tu mà thôi. Hơn nữa thì thật sự hắn không cần số linh khí đó lúc này, bởi vì hắn đã gặp phải bình cảnh, có hấp thu thêm linh khí cũng không thể đột phá được.

Ban đầu, Giang Lưu Nhi cảm thấy tòa Đấng Tiên Tháp này cũng có chút kỳ diệu khi có thể dùng linh khí để huyền hóa ra yêu thú, sau khi bị tiêu diệt lại lần nữa biến trở về thành linh khí để cho tu sĩ hấp thu tu luyện. Nhưng sau này thì hắn mới hiểu, hóa ra cũng không phải là tự thân Đấng Tiên Tháp có thể sinh ra linh khí mà là được bổ vào đại lượng linh thạch hàng tháng, hơn nữa con số không hề nhỏ.

Đấng Tiên Tháp chỉ có nhiệm vụ luyện hóa và cô đọng linh khí của số linh thạch đã được bổ vào kia thôi. Cũng chính vì vậy mà các đệ tử, trưởng lão, muốn vào tu luyện thì phải giao nộp mức linh thạch theo quy định, tu vi càng cao thì phải giao ra càng nhiều.

Đúng là không hề có bữa ăn nào miễn phí.

Nhưng mà nếu chỉ có công dụng như vậy thì quả thật Đấng Tiên Tháp này cũng không phải cái gì ghê gớm lắm. Hắn nghĩ có lẽ là nó còn có bí mật gì khác mà với thân phận một đệ tử như hắn chưa có tư cách để biết.

Nếu không phải có bí mật gì thì sao Cổ Mộ Sanh lại quan tâm thái quá như vậy?

Hắn không biết là các vị viện chủ đều biết “bí mật” của Đấng Tiên Tháp hay chỉ có mình vị Tây viện chủ kia mới biết. Nếu là trường hợp sau thì Cổ Mộ Sanh đúng thật là không đơn giản.

Nữ nhân này dường như ẩn giấu không ít.

Hắn nhẹ lắc đầu, bước vào cổng truyền tống...

...

Trong một gian phòng tao nhã, Cổ Mị Sanh mặt mũi có phần tái tơi đang ngồi điều tức. Tóc nàng rối tung, mặt có vài vết thâm tím, quần áo cũng chẳng lấy gì làm gọn gàng.

“Phốc”

Bỗng nàng phun ra một ngụm máu, xem ra nàng đã bị thương.

Cổ Mị Sanh khê mở mắt. Khí sắc của nàng lúc này có hơi tái nhợt.

“Niệm Từ a Niệm Từ!... Người hại ta thật thảm a!”

Nàng nghiêng răng oán độc nói. Thật ra nàng cũng không biết Giang Lưu Nhi đã làm gì để cho khí linh kia tức giận, nhưng nàng đoán hơn tám phần việc mình bị con yêu thú lúc này tấn công chắc chắn là do khí linh làm. Mà khí linh tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ ra tay với nàng. Vì vậy, nàng khẳng định nguyên nhân mình ra nông nỗi như bây giờ là xuất phát từ tên tiểu tử kia.

“Nếu không phải sợ làm kinh động tới ba lão già đó thì ta cũng đâu cần...”

Cổ Mị Sanh siết chặt tay, thanh âm lạnh lẽo:

“Lần trước tiểu tử ngươi cưỡng hôn ta, lần này lại hại ta thê thảm như vậy... Niệm Từ. Người chờ xem... Cổ Mị Sanh ta sẽ để ngươi nếm thử mùi vị bị sư hồn là thế nào!...”

Nếu Giang Lưu Nhi nghe được những lời này, chắc chắn hắn sẽ rất kinh ngạc.

Sư hồn thuật là một loại thuật pháp dùng để tra xét linh hồn của người khác, qua đó, sẽ biết được hầu hết tất cả những ký ức mà kẻ đó có. Nó chính là cách tra xét bí mật trực tiếp và hữu hiệu nhất. Chỉ có điều nó cũng là loại thuật pháp khá âm độc.

Sau khi thi triển sư hồn thuật thì người bị sư hồn có nguy cơ rất cao biến thành một kẻ ngu ngốc dần dần vì linh hồn bị tổn thương. Do vậy, những tông phái tu tiên chính đạo đều hạn chế đệ tử sử dụng sư hồn thuật, đặc biệt nghiêm cấm thi triển đối với đồng môn. Hầu hết thì chỉ có những tà tu mới thường dùng loại tà thuật này.

Thế nhưng tại sao Cổ Mị Sanh lại muốn thi triển sư hồn thuật trên người Giang Lưu Nhi? Đại Nhật Cung cũng không phải tà phái gì mà là một trong bốn đại chính phái của tu tiên giới ở Thiên Vũ đại lục. Còn Cổ Mị Sanh, nàng ta chính là một trong năm vị viện chủ của Đại Nhật Cung.

Nếu Giang Lưu Nhi ở đây thì chắc là hắn sẽ có vài suy đoán nào đó về lai lịch của vị Tây viện chủ này. Nhưng tiếc là hắn cũng không có ở đây.

Lúc này, hắn đang ở Tầng Thư Các của Tây viện tra cứu các loại ngọc giản.

Cũng không phải hắn bỗng nhiên nổi hứng muốn tu luyện thần thông hay thuật pháp gì mà đơn giản chỉ là để tra cứu các phương pháp giúp tu sĩ đột phá bình cảnh.

Nghĩ tới bình cảnh hắn cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. Khi còn ở tầng trời thứ mười ba, hắn một đường tu luyện từ Tiên Thiên Cảnh cho đến Vũ Hóa Cảnh cũng không hề gặp phải bất cứ bình cảnh gì. Vậy mà khi tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết chỉ mới bước vào cảnh thứ tư - Hoàng Cảnh - thì đã gặp bình cảnh, hơn nữa còn là bình cảnh ở Hoàng Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, một tiểu cảnh giới.

Giang Lưu Nhi cũng không quá nghĩ ngợi. Tuy nói hắn là tuyệt thể thiên tài nhưng mà Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng là công pháp tiên nhân tu luyện, hoặc ít ra thì hắn nghĩ thế, cho nên khó khăn cũng là điều bình thường.

Hắn tự trấn an mình như vậy.

Sau một hồi lục lọi, cuối cùng Giang Lưu Nhi cũng tìm được vài cuốn ngọc giản ghi lại tâm đắc của mấy vị tiền bối nào đấy. Thế nhưng miêu tả cũng rất mơ hồ. Có người thì là sinh tử rèn luyện mà đột phá, có

người thì dùng đan dược mà đột phá, có người thì nhập hồng trần mà đột phá, lại có người thì không làm gì cả cũng đột phá...

Nếu là trước kia thì có bao giờ hấn lại phải đi tìm hiểu biện pháp để đột phá bình cảnh thế này chứ!

Giang Lưu Nhi cảm khái thở dài.

Bên trong cũng có ghi lại mấy loại đan dược có thể giúp tu sĩ Niết Bàn Cảnh đột phá bình cảnh. Tuy rằng hệ thống tu luyện của ta có chút khác biệt nhưng cứ thử xem thế nào đã.

Hấn trầm nhủ.

Hấn cũng đã từng hỏi thử Nghiệt biện pháp để đột phá bình cảnh. Nói thế nào thì Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng là do nó sáng tạo ra, chắc hẳn nó là người rõ ràng nhất. Thế nhưng không hiểu sao gần đây Nghiệt luôn một mực im lặng. Hấn đã cố câu thông nhiều lần nhưng cũng chẳng ích gì.

Không biết có phải quá đa nghi hay không, nhưng hấn cảm thấy dường như Nghiệt cố ý trốn tránh hấn thì phải. Đôi khi hấn cũng có nghĩ rằng nó vì không muốn nói cho hấn biết biện pháp đột phá bình cảnh nên mới như vậy. Nhưng sau đó thì hấn lại thấy không hợp lý. Nghiệt cần sự giúp đỡ của hấn để giúp nó khôi phục linh hồn, theo lý thì nó phải trợ giúp hấn nhanh chóng tăng lên tu vi mới đúng.

Nhẹ lắc đầu, Giang Lưu Nhi đứng lên, tiếp tục đi dạo quanh Tầng Thư Các.

Tầng Thư Các được chia làm ba tầng. Tầng đầu cất chứa hầu hết là những công pháp phạm cấp cho đến linh cấp hạ phẩm. Tầng hai cất chứa công pháp linh cấp trung phẩm và một số ít công pháp linh cấp thượng phẩm. Tầng ba thì là công pháp linh cấp thượng phẩm và hiếm hoi vài cuốn công pháp linh cấp cực phẩm.

Tầng đầu tiên thì tất cả mọi người ai cũng có thể xem. Tầng hai thì chỉ có đệ tử hạch tâm trở lên mới được vào. Về phần tầng cuối cùng thì chỉ dành cho cấp bậc trưởng lão trở lên.

Vì bây giờ Giang Lưu Nhi vẫn chỉ là một đệ tử bình thường nên hấn cũng chỉ có thể dạo quanh ở tầng một.

Đi một hồi lâu, hấn cũng không tìm thấy công pháp nào vừa mắt. Điều đó cũng là đương nhiên. Bộ công pháp Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết mà hấn tu luyện đã là một công pháp vượt ra ngoài nhận thức của tu tiên giới, đừng nói ở Thiên Vũ đại lục này mà dù là cả ở cõi hạ thiên và cõi trung thiên cũng không chắc có thể tìm được công pháp nào sánh được với nó.

Suy nghĩ của hấn chỉ là muốn học một vài thuật pháp thần thông của bộ công pháp nào đấy để ngụy trang mà thôi. Uy lực của Toái Cốt Chương và kiếm chiêu trong Thanh Hà Kiếm Quyết rất lớn, hấn cũng không muốn bị chú ý.

Sau cùng, hấn chọn một ngọc giản.

“Tây Hoàng Kinh”

62. Chương 63: đối Kháng Phong Tiểu Thiên

Tây Hoàng Kinh chính là một bộ công pháp linh cấp cực phẩm, do viện chủ Tây viện đời thứ chín là Lâm Túc Dương sáng tạo ra vào hai ngàn năm trước.

Nghe nói trước khi Lâm Túc Dương sáng tạo ra Tây Hoàng Kinh thì địa vị của Tây viện bị xếp cuối trong tất cả năm viện. Lý do là vì lúc đó Tây viện không có bộ công pháp nào có thể sánh ngang được với bốn đại công pháp Thiên Kinh, Địa Kinh, Huyền Kinh và Đại Nhật Kinh của bốn viện kia.

Kể từ khi Tây Hoàng Kinh ra đời thì địa vị của Tây viện mới dần được nâng bằng các viện khác như bây giờ. Cũng kể từ đó mà Tây Hoàng Kinh trở thành một trong năm bộ công pháp trấn môn của Đại Nhật Cung, còn Lâm Túc Dương thì được các đời đệ tử của Tây viện sùng kính và ngưỡng mộ.

Tây Hoàng Kinh có hết thảy chín tầng. Ba tầng đầu thì phàm là đệ tử của Tây viện đều có thể tu luyện. Ba tầng giữa thì chỉ có hạch tâm đệ tử trở lên mới được phép tu luyện. Về ba tầng cuối cùng thì ngoài viện chủ ra, chỉ có người có đại công lao, đại công hiến góp phần không nhỏ cho sự phát triển của Tây viện thì mới được phép tu luyện.

Nhưng mà Giang Lưu Nhi biết rõ một điều mà có lẽ không một đệ tử hay trưởng lão nào của Tây viện biết được. Đó là hiện nay Tây viện chỉ có sáu tầng đầu của Tây Hoàng Kinh, còn về ba tầng cuối cùng thì hẳn dám khẳng định tuyệt đối không có. Cho dù là Cổ Mị Sanh có lẽ cũng không biết.

Tại sao ư?

Bởi vì ngọc giản ghi lại ba tầng cuối cùng đó hiện giờ đang nằm bên trong giới chỉ của hắn. Nói đúng hơn thì là giới chỉ của bộ hài cốt mà hắn đã lấy ở hạp cốc quý đệ nọ trong Tùng Nguyệt Lâm.

Ban đầu, hắn cũng không để ý lắm. Chỉ là sau khi gia nhập Đại Nhật Cung theo ý muốn của Nghiệt, lúc đọc những ghi chép khái quát về Đại Nhật Cung thì hắn mới biết lai lịch của Tây Hoàng Kinh kia. Sau đó, qua tìm hiểu, hắn suy đoán bộ hài cốt trong hạp cốc quý đệ nọ rất có thể là vị viện chủ Tây viện tiền nhiệm đã mất tích hơn hai mươi năm trước.

Thật ra mà nói cũng không phải là hắn lưu tâm gì Tây Hoàng Kinh mà đi tìm hiểu, sở dĩ hắn cất công như vậy là vì đó là yêu cầu của Nghiệt.

Nó muốn biết lai lịch của bộ hài cốt cũng như viên Ma châu kia, tiếc là thân phận của hắn chỉ là một đệ tử bình thường, không thể nào dò la thêm được gì hơn nữa.

Giang Lưu Nhi thật tình rất nghi hoặc tại sao Nghiệt lại quan tâm đến lai lịch của Ma châu và bộ hài cốt kia đến vậy. Chẳng lẽ chỉ vì ma khí ẩn chứa trong Ma châu kia thôi sao?

Giang Lưu Nhi cảm thấy không đơn giản như vậy. Nghiệt chắc chắn có gì đó không muốn để hắn biết.

...

Sau khi đem ngọc giản tới chỗ trưởng lão trông coi Tàng Thư Các để đăng ký mượn, đang bước ra cửa thì chợt hắn dừng lại.

“Xin lỗi!... Xin lỗi!... Xin lỗi!...”

Khi Giang Lưu Nhi nhìn về nơi phát ra giọng nói kia thì bắt gặp hình ảnh một thiếu nữ đang cúi đầu liên tục nói câu “xin lỗi” quen thuộc.

Trước mặt nàng, một người thanh niên tầm hai bảy, hai tám đang khoanh tay đứng, sắc mặt lạnh lùng. Tuy bề ngoài hắn rất trẻ nhưng theo Giang Lưu Nhi cảm nhận thì chỉ ít hắn ta cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi.

Các loại linh đan kỳ dược, công pháp tu luyện có công dụng dưỡng nhan ở tu tiên giới rất nhiều. Nếu người thấy một người đã ngoài trăm tuổi mà vẫn có dáng vẻ ba mươi thì cũng không có gì kỳ quái cả.

Thậm chí nếu như người có thể đột phá đến Chân Đan Cảnh thì kể từ đó, tướng mạo của người sẽ bảo lưu như thế mãi mà không già đi nữa theo thời gian.

Giang Lưu Nhi chính là trường hợp như thế. Hắn đột phá Chân Đan Cảnh năm hai mươi ba tuổi.

Ngoài biện pháp đó ra thì còn một cách nữa để giữ cho dung nhan bất biến không đổi. Đó là phục dụng Định Nhan Đan. Tuy nói Định Nhan Đan cũng không phải đan dược trân quý gì ở Đại Hồng Vũ nhưng mà đối với Thiên Vũ đại lục này thì hẳn không biết, ít ra cho tới giờ hắn cũng chưa nghe nói tới loại đan dược nào có công dụng như thế cả.

“Hừ!... Xin lỗi? Người tưởng nói mấy tiếng xin lỗi là xong sao? Ta không hiểu tại sao một kẻ xúi quẩy như người lại còn ở Tây viện đến bây giờ. Một kẻ tư chất thấp kém, đầu óc ngu xuẩn như người chỉ làm lãng phí tài nguyên của Tây viện mà thôi. Ta khuyên người nên lập tức rút khỏi Tây viện, rút khỏi Đại Nhật Cung đi!”

Nghe những lời mắng chửi của tên kia đối với thiếu nữ, Giang Lưu Nhi hơi nhíu mày.

“Xin lỗi!... Xin lỗi!... Ta thật sự xin lỗi!”

Thiếu nữ kia chỉ biết cúi đầu không ngừng nói xin lỗi, trong giọng nói có chút nghẹn ngào.

Thế nhưng kẻ vừa mắng nhiếc nàng cũng không hề có tí đồng tình hay cảm thông nào, thậm chí sắc mặt càng lộ rõ chán ghét.

“Người không chỉ ngu ngốc đần độn mà lỗ tai còn bị điếc phải không? Chẳng phải ta đã bảo người cút khỏi Tây viện sao?”

Trước lời quát tháo của hắn, bờ vai thiếu nữ nhẹ run lên, nàng cúi đầu im lặng không nói.

Tên kia thấy thế thì cười lạnh:

“Không trả lời? Một đệ tử bình thường thấp kém như ngươi mà cũng dám không xem lời nói của hạch tâm đệ tử ta ra gì?”

Bất thành linh hắn đổi giọng quát lớn:

“Còn không quỳ xuống cho ta!

Ngay lập tức, một luồng uy áp bức người giáng thẳng vào thiếu nữ. Đó là uy áp của một tu sĩ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, một Ngự Không Cảnh sơ kỳ như thiếu nữ làm sao có thể chống đỡ nổi.

Nàng nằm ngã rạp xuống đất, một ngón tay cũng không thể động, nét mặt vô cùng thống khổ.

Thống khổ vì bị người khi nhục. Thống khổ vì mình vô dụng. Thống khổ vì bản thân chỉ là một kẻ mang những điều xúi quẩy. Và thống khổ...

Vì nàng không có lực lượng để phản kháng!

Nàng hận!

Nàng hận tạo hóa bất công. Vì tạo ra nàng chỉ để cho người ghét bỏ.

Nàng hận thế nhân vô tình. Vì nàng chẳng gây ra tội nhưng cuối cùng người sai vẫn là nàng. Nàng là kẻ có tội...

Nàng thu mình trong thế giới nhỏ nhoi của mình. Không muốn nhìn. Chẳng muốn nghe.

Nàng chỉ muốn những phút giây yên bình, tĩnh lặng... dù là tăm tối.

Vậy tại sao? Tại sao vẫn không thể...

Không bạn bè. Chẳng người thân. Họ còn muốn lấy gì ở nàng nữa...

Trong đôi mắt thiếu nữ, đôi mắt ngấn lệ ấy, dần trở nên băng giá...

Bỗng nhiên, uy áp khủng khiếp kia chợt biến mất. Không. Không phải biến mất mà là bị triệt tiêu.

Thiếu nữ dần thở đều lại. Nàng ngẩng đầu nhìn lên. Nàng muốn biết ai đã giúp nàng. Vẫn sẽ còn có người thương hại nàng sao? Một kẻ bị mọi người xa lánh như nàng?

Trong tầm mắt nàng, thân ảnh một thiếu niên hiện lên. Một thân thanh y, tóc dài đen nhánh, trên gương mặt tuấn mỹ, một miếng vải trắng bịt kín một bên mắt.

Là hắn!

Chính là người đã nhặt được thân phận bìa và sau đó đã trả lại cho nàng bên ngoài Linh Bảo Các.

“Người... là ai?”

Vị hạch tâm đệ tử lúc nãy phát ra uy áp đối với thiếu nữ kia nhìn chằm chằm Giang Lưu Nhi lạnh giọng hỏi.

“Ta? Chỉ là một đệ tử bình thường.”

Giang Lưu Nhi không mặn không nhạt đáp.

Đệ tử bình thường?

Vị hạch tâm đệ tử mặt đầy nghi hoặc. Một tên đệ tử bình thường lại có thể đối kháng được uy áp của hắn? Ở Đại Nhật Cung, chỉ có hai loại đệ tử. Bình thường đệ tử và hạch tâm đệ tử. Mới nhập môn cho đến Thần Thông Cảnh trung kỳ thì là đệ tử bình thường. Từ Thần Thông Cảnh hậu kỳ đến Niết Bàn Cảnh sơ kỳ mới được gọi là hạch tâm đệ tử.

Những hạch tâm đệ tử có tu vi đạt tới cảnh giới Niết Bàn thì có thể lựa chọn trở thành chấp sự, trưởng lão hoặc chấp pháp giả tùy vào năng lực của mỗi người. Nếu như tu vi đã vượt quá Niết Bàn Cảnh sơ kỳ thì không thể tiếp tục thân phận hạch tâm đệ tử được nữa.

Vị hạch tâm đệ tử mà Giang Lưu Nhi đang đối diện chính là một vị Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Tu vi cũng coi như là tương đương với Hoàng Cảnh sơ kỳ của hắn.

“Này. Người đó là ai mà lại có thể đối kháng được với uy áp của Phong sư huynh...”

“Ta cũng không biết. Gương mặt của hắn nhìn rất lạ, ta chưa gặp qua bao giờ.”

“Sư huynh. Ta biết hắn. Tên hắn là Niệm Từ, là đệ tử mới gia nhập Tây viện chúng ta một năm trước.”

“Cái gì? Người nói hắn chỉ mới vào Tây viện chúng ta một năm? Có phải là người nhớ nhầm hay không? Một đệ tử mới nhập môn một năm mà có thể chống lại uy áp của Phong sư huynh sao?”

Không để ý đến những lời xì xào bàn tán xung quanh, Giang Lưu Nhi đi đến chỗ thiếu nữ đang nửa nằm nửa ngồi nhìn mình kia.

Không sai. Nàng đang nhìn hắn. Nhìn một cách chăm chú. Trong đôi mắt vô cùng phức tạp.

Ngay khi hắn vừa định cúi người đỡ thiếu nữ dậy, một luồng uy áp kinh khủng phủ xuống. Hắn thoáng điều động chân khí, cũng phát ra một luồng uy áp đối kháng lại.

Ngang bằng!

Nét mặt của vị hạch tâm đệ tử được gọi Phong sư huynh kia trở nên ngưng trọng hẳn. Lúc này đối với thiếu nữ kia hắn chỉ phát ra năm thành uy áp, nhưng vừa rồi phát ra chính là uy áp toàn lực của Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Thế nhưng hắn vẫn không thể chiếm được chút thượng phong nào.

Cái này nói lên điều gì?

Tu vi kẻ kia chắc chắn không kém hơn hắn!

Lúc Giang Lưu Nhi đỡ thiếu nữ đi ra ngoài, vị Phong sư huynh nọ đột ngột lên tiếng:

“Tên người là gì?”

Thật ra lúc này, qua những lời thì thầm của những đệ tử xung quanh, hắn cũng đã biết được. Nhưng mà... hắn muốn nghe từ chính miệng kẻ kia.

Giang Lưu Nhi hơi ngừng lại một chút, giọng đăm đăm:

“Niệm Từ.”

“Tên ta là Phong Tiểu Thiên, người hãy nhớ cho kỹ. Bởi vì ta sẽ là người giẫm đạp người dưới chân!”

Giang Lưu Nhi không nói gì, bước ra cửa...

63. Chương 64: đến Phường Thị

“T-Ta... ta tự đi được.”

Sau khi ra ngoài Tầng Thư Các được một lúc, thiếu nữ đang được dìu đỡ chợt dừng lại, nhỏ giọng nói.

Giang Lưu Nhi nhìn nàng một chút, sau đó cũng thu tay về. Bộ dáng của hai người lúc này đúng là có hơi thân mật.

Cả hai cùng im lặng không nói gì.

Lúc này giúp nàng có lẽ cũng có một ít xúc động nhất thời, nhưng nếu bây giờ cho hắn bình tĩnh mà chọn lại thì hẳn cũng vẫn sẽ làm như vậy.

Vì thấy nàng đáng thương? Vì thương hại?

Chắc là có một chút. Nhưng dường như còn có gì đó nữa mà hắn cũng không rõ.

Tình cảm con người đôi khi là phức tạp như vậy. Giang Lưu Nhi hẳn vẫn là một con người.

Tuy rằng hắn không muốn bị người chú ý nhưng không có nghĩa là phải che mắt, bịt tai lại mà sống. Nếu vừa rồi người đối mặt không phải Phong Tiểu Thiên mà là một vị cường giả Chân Đan Cảnh thì có lẽ hắn sẽ làm ngơ thật. Hắn còn chưa có năng lực để chống lại cấp bậc đó.

Hắn giúp thiếu nữ bởi vì hắn có thể, vì hắn đủ khả năng. Chỉ có vậy thôi.

Lùi một bước mà nói, hiện tại hắn đã bị Cổ Mị Sanh để tâm, thêm vài người chú ý đến nữa cũng không ngại. Chỉ cần không làm kinh động đến mấy vị thái thượng trưởng lão thì chắc là không có vấn đề gì lớn. Mà cấp bậc đó thì hầu như quanh năm đều đóng cửa bế quan tu luyện, hơi đâu lại đi để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này được.

Nghĩ thế, tâm tình của hắn cũng thả lỏng.

“Sư muội...”

Giang Lưu Nhi khẽ gọi.

“V-vâng.” Thiếu nữ có chút rụt rè đáp lại.

“Ừm... Ta phải trở về phòng. Sư muội đi cẩn thận.”

Nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, Giang Lưu Nhi xoay người đi.

“Mỹ Toa. Ta tên Mỹ Toa.”

Giọng thiếu nữ đột ngột cất lên. Đây là câu nói đầu tiên không hề mang theo chút ngại ngùng của nàng.

Một cái tên tự tin và... kiêu hãnh.

...

Chia tay thiếu nữ Mỹ Toa, Giang Lưu Nhi đi thẳng đến Linh Bảo Các. Mục đích của hắn đương nhiên là vì muốn đổi lấy vài viên đan dược có công dụng giúp tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh.

Lát sau...

Giang Lưu Nhi từ trong Linh Bảo Các đi ra, nét mặt phiền muộn.

Không phải vì hắn không đủ điểm cống hiến để đổi, với số tài sản khổng lồ trong giới chỉ thì dù hắn có muốn mấy mươi viên cũng chẳng hề gì. Linh thạch cũng có thể đem nộp cho tông môn để đổi cống hiến.

Nhưng là... không có đan dược cho hắn!

Phàm những đan dược dành cho tu sĩ Niết Bàn Cảnh trở lên đều là ưu tiên cung cấp cho đệ tử hạch tâm, các trưởng lão và viện chủ. Còn một đệ tử bình thường như hắn... thôi khỏi phải nghĩ.

Ở tu tiên giới thì đan dược và pháp khí cao cấp luôn là thứ cung không đủ cầu. Bởi vì luyện đan sư và luyện khí sư có thể luyện chế được những thứ đó thật sự rất ít. Đó là còn chưa kể tới những nguyên liệu cần thiết để luyện chế và xác suất thành công.

Cho dù có là luyện đan đại sư hay luyện khí tông sư đi nữa thì cũng chỉ có thể nắm chắc ba thành luyện ra thành phẩm mà thôi, và đương nhiên bảy thành còn lại là thất bại. Cũng chính vì vậy mà đan dược và

pháp khí cao cấp luôn là thứ trân quý đối với tu sĩ. Thậm chí có thứ dù cho có dùng linh thạch cũng không mua được.

Thở ra một hơi, Giang Lưu Nhi hướng về đại môn của Đại Nhật Cung đi ra.

...

“Đa Bảo Phường”

Giang Lưu Nhi nhìn tấm bảng trước mặt, sau đó chậm rãi bước vào.

Trong quá trình tu luyện, tu sĩ không phải chỉ cần ngồi đả tọa bế quan mà còn cần làm rất nhiều việc khác. Tu luyện thần thông, lịch lãm rèn luyện, săn giết yêu thú, tìm kiếm tài nguyên, tế luyện pháp khí... đều là những việc không thể thiếu.

Thông qua chúng, tu sĩ có thể nâng cao thực lực của mình, đồng thời thu thập được những thứ tài liệu, kỳ hoa dị thảo các loại. Nhưng mà những thứ thu được không phải tất cả đều hữu dụng và cần thiết, lại càng không đáp ứng đủ nhu cầu của họ. Vì vậy, họ muốn bán những cái không cần và muốn mua những thứ mình cần.

Để đáp ứng nhu cầu đó, những phường thị dành cho tu sĩ mọc lên.

Đa Bảo Phường chính là một trong hàng trăm ngàn phường thị như vậy. Nó nằm cách Đại Nhật Cung khoảng bốn trăm dặm về phía bắc, là một phường thị cỡ trung do Linh Bảo Các quản lý. Tuy nhiên, ngoài các cửa hàng của Linh Bảo Các mở ra thì cũng có không ít những cửa hàng của môn phái khác. Dĩ nhiên những môn phái đó phải đóng phí hàng tháng với số lượng linh thạch nhất định cho Linh Bảo Các.

Sau khi dạo quanh một hồi, Giang Lưu Nhi ghé vào một cửa tiệm khá lớn tên là Vạn Đan Đường.

“Tiền bối. Không biết tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài?”

Một tiểu nhị lập tức hướng hẳn cung kính hỏi.

Giang Lưu Nhi cũng không vòng vo:

“Ta cần mua những loại đan dược có thể giúp tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh. Không biết Vạn Đan Đường này có bán không?”

Tiểu nhị nghe xong thì kinh ngạc, len lén nhìn Giang Lưu Nhi. Hắn cũng không dám nhìn thẳng, đa số những tu sĩ cấp cao tính tình đều rất cổ quái, lỡ như chọc giận đối phương thì một tiểu tu sĩ Tiên Thiên Cảnh như hắn có một trăm cái mạng cũng không đủ dùng.

Ngay vừa rồi khi vị tiền bối này bước vào, từ khí tức phát ra, tiểu nhị biết là tu vi vị tiền bối này rất cao. Nhưng hắn cũng không nghĩ đây lại là một vị Niết Bàn Cảnh tu sĩ.

Đó là cảnh giới mà cả đời hắn chỉ có thể mơ ước!

Tiểu nhị càng thêm tỏ ra cung kính hơn đáp:

“Thưa tiền bối. Loại đan dược cao cấp này tiểu nhân cũng không có quyền biết đến. Xin tiền bối đợi một lát để tiểu nhân gọi chấp sự đại nhân...”

Sau khi thấy Giang Lưu Nhi gật đầu, tên tiểu nhị mới dám rời đi.

Tu tiên giới là nơi thực lực vi tôn.

Không bao lâu sau, tiểu nhị kia từ trên lầu đi xuống, cùng với hắn là một lão nhân bề ngoài khoảng sáu, bảy mươi tuổi.

Lão nhân nhìn người đeo mặt nạ trước mặt, cung kính thưa:

“Tiền bối. Có phải người muốn mua đan dược giúp tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh?”

“Không sai.” Giang Lưu Nhi xác nhận.

“Vậy xin mời tiền bối theo vân bối lên lầu hai. Những đan dược trân quý đều được để ở đó.”

Lão nhân này năm nay đã hơn ba trăm tuổi, nhưng cũng tuyệt đối không dám có chút bất kính nào với người đeo mặt nạ đối diện mặc dù trông đối phương trẻ hơn rất nhiều. Đối với tu sĩ không thể nhìn bề ngoài mà đoán tuổi tác được. Lùi một bước mà nói, cứ cho là đối phương thật sự trẻ như thế đi nữa thì lão nhân cũng không dám có chút bất kính. Bởi vì tu vi của đối phương cao hơn hẳn nhiều.

Ở tu tiên giới không phải dùng tuổi tác để xếp hạng thứ bậc mà là dùng tu vi, dùng thực lực.

Dù người có ba trăm tuổi hay ba ngàn tuổi đi nữa mà tu vi thấp hơn thì vẫn phải gọi người có tu vi cao hơn là tiền bối, dù họ chỉ có ba, bốn mươi tuổi.

Còn nếu là đồng môn, cách xưng hô cũng là dựa vào tu vi mà định. Trong lớp đệ tử, người có tu vi thấp hơn phải gọi người có tu vi cao hơn là sư huynh (tỷ). Còn đối với quan hệ giữa đệ tử và cao tầng tông môn thì cũng không khác mấy.

Chẳng hạn như bây giờ Giang Lưu Nhi phải gọi Cổ Mộ Sanh là viện chủ, nhưng nếu một khi tu vi của hắn vượt qua nàng, bước vào Chân Đan Cảnh thì Cổ Mộ Sanh phải cung kính gọi hắn một tiếng thái thượng trưởng lão.

Tất nhiên, mọi thứ không phải đều tuyệt đối. Có một số môn phái có những quy định riêng của mình mà không phải theo hình thức chung của tu tiên giới.

Giống như Thanh Hà Kiếm Phái của Giang Lưu Nhi ngày trước. Thân phận là dựa vào thời gian nhập môn mà tính. Nhập môn trước thì là sư huynh (tỷ), nhập môn sau thì là sư đệ (muội). Dù có thực lực thế nào thì cũng không đổi.

Xem như cũng là một ngoại lệ hiếm hoi của tu tiên giới vậy.

“Tiền bối. Đây chính là Tử Tâm Đan.”

Dừng lại, lão nhân mở một hộp khác, nói tiếp:

“Còn đây là Thăng Linh Đan. Cả hai đều là đan dược dùng cho tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, sau đó hỏi:

“Được rồi. Người hãy nói giá đi.”

Lão nhân có chút ngập ngừng:

“Thưa tiền bối. Hai loại đan dược này đều rất trân quý, là loại tốt nhất trong số các loại đan dược đột phá bình cảnh Niết Bàn, bốn tiệm cũng chỉ còn duy nhất hai viên này. Thế nên... giá hơi cao một chút.”

Thấy sắc mặt Giang Lưu Nhi hơi đổi, lão nhân vội giải thích:

“Xin tiền bối người đừng hiểu lầm. Vãn bối thật sự không phải cố ý nâng giá gì cả...”

“Hết thấy là bao nhiêu người cứ nói, ta cũng không có nhiều thời gian.”

Thấy đối phương mất kiên nhẫn, lão nhân vội vàng đáp:

“Vâng, tiền bối. Một viên Thăng Linh Đan và một viên Tử Tâm Đan tất cả hết tám mươi vạn hạ phẩm linh thạch.”

Tám mươi vạn? Đúng là không phải con số nhỏ. Nếu không có số tài sản Cưu Lung đưa cho thì với tu vi hiện giờ chắc là Giang Lưu Nhi hẳn phải nỗ lực săn giết yêu thú bảy, tám năm mới đủ để mua.

Tu luyện đúng là việc đốt tiền a.

Giang Lưu Nhi có chút cảm khái.

Đi ra khỏi Vạn Đan Đường, Giang Lưu Nhi tiếp tục ghé vào vài tiệm khác nữa. Tuy là đốt tiền nhưng mà tiền của hắn đủ để cho hắn thoải mái đốt.

Cuối cùng, hắn mua được thêm hai viên Tử Tâm Đan và một viên Thăng Linh Đan nữa, tốn một trăm ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch.

Như vậy, tổng cộng hắn đã tiêu hết hai trăm mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Tính ra thì cũng chỉ là mất một cọng lông trên mình con trâu mà thôi.

...

Trở về Đại Nhật Cung, Giang Lưu Nhi lập tức đi thẳng đến khu tu luyện thất của Tây viện.

Đây là nơi dành cho các đệ tử bề quan. Bên trong mỗi tu luyện thất đều được bố trí một tòa tụ linh trận, có tác dụng giúp hội tụ thiên địa linh khí hỗ trợ tu sĩ tu luyện. Tùy vào đẳng cấp cao thấp của tụ linh trận mà khả năng hội tụ linh khí nhiều hoặc ít.

Giang Lưu Nhi đi đến chỗ vị chấp sự quản lý khu vực tu luyện thất này, đưa ra thân thiện bài và nói:

“Tiền bối, cho ta một phòng tu luyện.”

Vị chấp sự kia không mặn không nhạt hỏi:

“Loại?”

“Bình thường.”

“Bao lâu?”

Giang Lưu Nhi nghĩ một chút, sau đó trả lời:

“Một năm.”

64. Chương 65: xé Rách Mặt

...

Trả một số lượng linh thạch theo quy định cho vị chấp sự xong, Giang Lưu Nhi nhận một tấm mộc bài đi đến phòng được chỉ định.

Hắn đưa tấm mộc bài kia lên, thoáng vận chân khí, từ tấm mộc bài phát ra một tia sáng, sau đó cửa phòng lập tức mở. Hắn bước vào.

Trong phòng tu luyện, ngoài một tòa tụ linh trận cấp thấp ra thì còn có một cấm chế đơn giản, chủ yếu có tác dụng cách âm với bên ngoài.

Giang Lưu Nhi ngồi xuống đả tọa.

Sau khi đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, hắn lấy ra một viên Thăng Linh Đan từ không gian giới chỉ.

Chần chừ một lúc, Giang Lưu Nhi đem viên đan dược nuốt xuống.

Rất nhanh, một luồng khí nóng bắt đầu dâng lên, chạy khắp toàn thân.

Giang Lưu Nhi lập tức vận hành tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết hấp thu dược lực.

Hơn ba canh giờ sau...

Mặt mũi hắn lúc này có chút khó coi. Viên Thăng Linh Đan kia quả thật có dược lực rất tốt, có lẽ nó đúng là có thể giúp cho tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh. Nhưng mà... nó lại không có tác dụng gì với hắn ngoài việc giúp cho chân khí bên trong đan điền tinh thuần thêm một chút.

Thở nhẹ một hơi, Giang Lưu Nhi điều chỉnh lại tâm tình, lại tiếp tục phục dụng một viên Tử Tâm Đan.

Gần hai canh giờ trôi qua...

Nét mặt Giang Lưu Nhi càng khó coi hơn trước.

Hoàn toàn không có một chút hiệu quả!

...

Không sao. Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết dù gì cũng là công pháp tiên nhân tu luyện, bình cảnh khó khăn cũng là bình thường.

Cổ trán tĩnh lại, Giang Lưu Nhi tìm một lý do tự thuyết phục mình.

Lát sau, hẳn lại phục dụng thêm một viên Tử Tâm Đan.

Không có chút tác dụng.

Trong mắt Giang Lưu Nhi thoáng hiện lên nét bất an. Nhìn viên Thăng Linh Đan và Tử Tâm Đan còn lại trong tay, Giang Lưu Nhi có chút do dự.

Mãi một lúc lâu, hẳn cắn răng nuốt luôn cả hai viên cùng lúc.

Nếu có người nhìn thấy hành động này của hẳn chắc chắn sẽ mắng to lên.

Thuốc bổ cũng không thể tùy tiện uống loạn a!

Có nhiều loại đan dược đều có tác dụng tốt cho tu sĩ, nhưng nếu uống hai hoặc nhiều loại khác nhau có thể sẽ dẫn đến tác dụng hoàn toàn ngược lại. Khi đó thuốc bổ sẽ không còn là thuốc bổ mà biến thành độc dược.

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu rõ điều đó. Hẳn cũng biết rằng nếu đồng thời phục dụng Thăng Linh Đan và Tử Tâm Đan, tuy rằng không đến nỗi biến thành độc dược lấy mạng, nhưng sẽ dẫn đến được lực trở nên cường bạo hơn gấp mấy lần, nếu không chế không tốt, có thể khiến cho kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng mà nếu chỉ phục dụng từng loại thì lại không có hiệu quả gì với hẳn.

Bước trên con đường tu tiên thì vốn đã là một chuyện hung hiểm rồi.

Lúc này Giang Lưu Nhi đang cực kỳ cẩn trọng dùng chân khí khống chế được lực. Tuy hẳn không ngại hung hiểm nhưng có thể bớt được phần nào thì cũng không phải việc xấu.

Trên trán hẳn, mồ hôi vã ra mỗi lúc một nhiều. Trên đầu, khói trắng cũng bắt đầu bốc lên.

Một canh giờ... Hai canh giờ... Ba canh giờ...

Mãi đến gần sáu canh giờ sau, Giang Lưu Nhi mới mở mắt ra. Sắc mặt hẳn lúc này có hơi nhợt nhạt, trong khi nắm tay thì siết chặt lại.

Vẫn không có tác dụng. Ngoài việc kinh mạch mở rộng ra thêm chút xíu xiu không đáng kể thì chẳng còn hiệu quả nào nữa cả.

Tại sao lại như vậy?

Dù cho Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có là công pháp tiên nhân đi nữa thì ít ra sau khi phục dụng năm viên đan dược kia cũng phải có chút dấu hiệu đột phá gì đó chứ. Đằng này, một chút cũng không.

Nên biết rằng Tử Tâm Đan và Thăng Linh Đan chính là hai loại đan dược tốt nhất cho tu sĩ Niết Bàn đột phá bình cảnh. Thế nào đối với hẳn ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có.

Hoàn toàn không!

“Nghiệt!”

Giang Lưu Nhi có phần kích động lớn tiếng gọi.

“Nghiệt! Người mau ra đây! Mau nói cho ta biết tại sao lại như vậy?”

Thấy vẫn không có hồi đáp, hẳn tiếp tục gọi:

“Nghiệt! Ta biết là người nghe thấy lời ta nói. Hãy trả lời ta!”

Những tưởng lần này vẫn chỉ là sự im lặng thì đột ngột một giọng trầm đục lạnh nhạt cất lên:

“Người không cần phải lớn tiếng như vậy. Ta cũng không bị điếc. Hơn nữa người nên nhớ ta bây giờ cũng không phải người hầu của người.”

Giang Lưu Nhi thoáng điều chỉnh lại tâm tình một chút, nhẹ giọng nói:

“Là ta nhất thời kích động. Mong người hãy bỏ qua cho.”

Dừng một chút, hần đi vào vấn đề:

“Chắc hẳn người cũng đã rõ tình cảnh của ta lúc này. Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết là do người sáng tạo ra, cách đột phá bình cảnh chắc người phải biết?”

“Ta đương nhiên biết.” Nghiệt bình thản đáp.

“Mau nói cho ta biết làm cách nào mới có thể đột phá?” Giang Lưu Nhi vội hỏi.

“Thật ra thì người cũng không cần phải nôn nóng bất an làm gì. Nếu người muốn đột phá bình cảnh cũng rất dễ dàng, thậm chí dù ngay bây giờ cũng có thể. Hơn nữa còn là tuyệt đối đột phá thành công.”

Nghe xong, Giang Lưu Nhi hơi nghi ngờ.

“Người có thể nói rõ hơn một chút không?”

“Hắc liên.”

“Hắc liên?”

Chẳng lẽ ý nó là muốn nói đến nửa đóa hắc liên kia.

Giang Lưu Nhi lấy ra từ trong giới chỉ nửa đóa liên hoa. Nhưng nó không phải màu hồng hay màu trắng mà là màu đen. Đấy chính là một nửa của đóa hắc liên mà hần đã phải mạo hiểm tính mạng để lấy được ở hồ dung nham bên trong hang động của Tứ Dực Ma Xà.

“Ý người là nó?” Giang Lưu Nhi hướng Nghiệt để xác nhận lại.

“Không sai.”

Sắc mặt Giang Lưu Nhi lần nữa trở nên âm trầm.

“Tại sao ta phải dùng nó mới có thể đột phá bình cảnh?”

Hần chất vấn Nghiệt.

“Với sự thông minh của người ta nghĩ chắc người phải đoán được chứ.”

Hồi tưởng lại từ khi tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến giờ, hồi tưởng lại quá trình phục dụng Thăng Linh Đan và Tử Tâm Đan lúc nãy, sau đó lại nhìn nửa đóa hắc liên trong tay, giọng Giang Lưu Nhi trở nên lạnh lùng:

“Ý của người là nếu muốn đột phá bình cảnh thì cần phải dùng đến ma khí?”

Nghiệt im lặng coi như đồng ý.

Hít sâu một hơi, Giang Lưu Nhi lại tiếp tục hỏi:

“Vậy có phải sau này nếu gặp phải bình cảnh nữa, ta cũng lại cần dùng đến ma khí để đột phá đúng không? Hay là nói cho dù không có bình cảnh, nhưng muốn tu luyện lên cao hơn thì tuyệt đối phải dùng ma khí để tu luyện?”

Càng về sau, giọng điệu của hần càng trở nên kích động.

“Nếu như người đang cảm thấy nghi hoặc, ta có thể giải đáp nghi hoặc đó cho người.”

Nghiệt bỗng đổi giọng:

“Đúng vậy. Bắt đầu từ cảnh thứ tư của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, chỉ có thể dùng ma khí tu luyện mới có thể đột phá lên các tầng tiếp theo. Còn nếu như dùng linh khí hay yêu khí để tu luyện thì tuyệt đối sẽ gặp phải bình cảnh, cả đời khó tiến.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Nghiệt, một chút hy vọng của hắn cũng tan đi.

“Vậy tại sao trước đó người lại nói với ta Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể chuyển đổi qua lại giữa các loại linh khí, yêu khí và ma khí để tu luyện?”

Hắn đã không giữ được bình tĩnh nữa.

Mặc cho tâm tình của Giang Lưu Nhi, Nghiệt vẫn ung dung đáp:

“Vậy thì ta cũng đâu có nói gì sai. Từ Bạch Cảnh cho đến khi bước vào Hoàng Cảnh chẳng phải người cũng dùng cả ba loại linh khí, yêu khí và ma khí để tu luyện đó sao. Ta không có lừa gạt người, càng không có nói gì sai cả, chỉ là ta nói không đầy đủ thôi.”

“Người...!”

Mặc dù rất tức giận nhưng Giang Lưu Nhi biết cũng chẳng thể làm gì được nó. Im lặng một lúc, cuối cùng hắn lên tiếng:

“Thảo nào người lại chưa bao giờ hối thúc ta giúp người tìm kiếm thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn. Nếu ta đoán không sai thì chỉ có những vật có ma khí hoặc là nguyên thần của tu sĩ mới có tác dụng tẩm bổ linh hồn cho người đi. Xem ra ngay từ đầu ta đúng là đã bị người tính toán. Ta nghĩ người truyền dạy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cho ta hẳn không phải chỉ là một cuộc giao dịch đơn giản như vậy, càng không phải xuất phát từ thiện tâm gì. Tuy rằng ta không đoán ra mục đích thật sự của người, nhưng linh cảm mách bảo ta biết nó chẳng tốt lành gì đối với ta cả...”

Lúc này Giang Lưu Nhi cũng không e ngại mà nói ra những suy nghĩ cất giấu suốt thời gian qua của mình. Bởi vì hắn đã quyết định một việc...

Nghe xong những lời của Giang Lưu Nhi, Nghiệt cũng không tỏ vẻ gì ngoài ý muốn, dường như nó đã biết được sự nghi ngờ của hắn. Nó bình thản nói:

“Người đây là muốn từ bỏ việc tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết?”

Giang Lưu Nhi lạnh nhạt xác nhận:

“Đúng vậy.”

“Nếu người không muốn gặp lại Giang Nghinh Từ thì cứ tự tiện.”

Ánh mắt Giang Lưu Nhi khê động. Không sai. Hắn và Nghiệt có một giao dịch. Đó là hắn sẽ giúp Nghiệt thu thập các loại thiên tài địa bảo có tác dụng tẩm bổ linh hồn mà nó cần, đổi lại, Nghiệt sẽ truyền dạy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết và giúp hắn đến được Địa ngục.

Đến Địa ngục, tìm đá Tam Sinh, tra xét luân hồi. Đó là những điều mà hắn cần phải làm và tuyệt đối phải làm. Bởi vì hắn muốn gặp lại Người. Hắn muốn gặp lại Giang Nghinh Từ - mẹ hắn. Hắn không ngại gian khổ, chẳng màn hiểm nguy, tìm mọi cách để mau chóng tăng lên cảnh giới... tất cả đều không phải vì muốn được người quý bái tôn sùng, không phải vì trở thành thần tiên, càng không phải vì muốn được trường sinh bất tử, mà tất cả... chỉ là vì muốn được gặp lại Người.

Trầm ngâm một lúc, Giang Lưu Nhi cũng không muốn thỏa hiệp:

“Quả thật ta rất muốn đến Địa ngục, rất muốn gặp lại Người. Nhưng mà, ta không tin tưởng được người. Ta không tin nếu ta tu luyện đến cảnh giới tiên nhân cũng không thể đến được Địa ngục.”

“Vậy người phải mất bao lâu để trở thành tiên nhân? Hơn nữa, người dám chắc chắn mình có thể vượt qua được lục kiếp Phi Thiên để phi thăng đến cõi thượng thiên, trở thành tiên nhân sao?”

Giang Lưu Nhi trầm mặc. Hắn đương nhiên biết thành tiên là việc khó khăn cỡ nào. Cho dù là ở tầng trời thứ mười ba, phải đến mấy mươi vạn năm, có khi đến mấy trăm vạn năm thậm chí lâu hơn mới có một người thành tiên.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang miên man bất định thì Nghiệt lại bồi thêm một câu như sấm nổ ngang tai: “Còn có một việc mà ta quên nói cho ngươi biết. Sau khi đã tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến tầng thứ tư thì ngươi sẽ không thể tu luyện thêm được bất kỳ công pháp nào khác nữa.”

65. Chương 66: lựa Chọn Bất Đắc Dĩ

Giang Lưu Nhi cứng người.

Phải mất mấy giây sau hắn mới phản ứng lại.

“Ngươi nói gì?” Hắn hét to lên.

“Ngươi mau nói rõ ràng cho ta! Mau rút ra đây!...”

Giang Lưu Nhi không còn giữ bình tĩnh được nữa.

...

La hét một hồi, hắn ngồi xuống, thở dốc.

Với tu vi của hắn bây giờ thì la hét mấy tiếng đương nhiên không thể làm hắn mệt được. Chỉ là do hắn quá kích động, quá tức giận nên mới thế.

Hồi lâu, hắn cố trấn tĩnh lại.

Lúc này la hét, mắng chửi thì ích gì chứ. Có trách thì trách bản thân ngươi ngu ngốc nên mới bị nó gạt gẫm đến bây giờ...

Hắn tự mắng chửi mình.

Thật ra thì hắn cũng không phải ngu ngốc gì, phải nói là Nghiệt quá xảo quyệt thì đúng hơn.

Giữa lúc hắn tuyệt vọng nhất, Nghiệt xuất hiện và cho hắn một hy vọng. Thử hỏi lúc ấy với một người sống chẳng khác gì đã chết như hắn, có cần phải suy nghĩ nhiều để lựa chọn?

Tuy rằng sau đó, đã có hy vọng và mục đích sống, hắn cũng từng nhiều lần nghi ngờ và tự hỏi về Nghiệt. Lai lịch của nó, mục đích của nó, nỗi oán hận của nó... Hắn cũng biết chắc chắn Nghiệt không phải có hảo tâm gì với mình, cũng luôn một mực cảnh trọng hạn chế dùng ma khí để tu luyện mặc dù nó nói Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết có thể luyện hóa được ma khí. Thậm chí kể cả khi dùng ma khí ở huyết trì để tu luyện, hắn cũng cẩn thận từng li từng tí mà luyện hóa nó không dám bỏ sót dù chỉ là một tia nhỏ.

Hắn còn phải cẩn thận thế nào nữa đây? Làm sao hắn có thể ngờ được rằng tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết đến tầng thứ tư thì không thể tu luyện thêm công pháp nào khác nữa. Phải biết là dù ở tầng trời thứ mười ba, đừng nói là công pháp vượt ngoài tiên cấp như Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết mà dù công pháp tiên cấp hắn cũng chưa bao giờ nghe nói đến. Đó là công pháp dành cho tiên nhân chỉ ở cõi thượng thiên mới có.

Có lẽ hắn có quyền lựa chọn, nhưng lại không thể không chọn.

“Bình tĩnh rồi chứ?”

Nghiệt đạm mạc hỏi.

Thấy Giang Lưu Nhi không có ý trả lời, nó nói tiếp:

“Ngươi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết. Đương nhiên nếu ngươi không muốn gặp lại Giang Nghinh Từ thì có thể buông bỏ.”

Dừng lại một hồi, nó tiếp tục với giọng trầm đục quen thuộc:

“Ta thấy người tại sao phải bận tâm đến việc mượn ma khí tu luyện đến như vậy. Ma khí thì sao? Tà công thì lại thế nào? Tà đạo vì sao vẫn luôn tồn tại mà không bị diệt vong?... Nếu tạo hóa đã cho phép nó tồn tại thì tất là nó có lý do để tồn tại, mọi thứ không phải là trùng hợp hay ngẫu nhiên. Lùi một bước mà nói, cho dù người dùng ma khí để tu luyện thì người vẫn có thể sử dụng tâm pháp của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để chuyển hóa chúng giống như đã từng làm. Ngoài việc phải dùng ma khí để tu luyện ra thì cũng chẳng có gì khác biệt với lúc trước cả...”

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi dần bình thường trở lại. Có vẻ như những lời diễn thuyết của Nghiệt đã phát huy công dụng không nhỏ.

“Thật sự nếu dùng ma khí để tu luyện cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tâm tính của ta?”

Một lúc lâu, Giang Lưu Nhi chợt lên tiếng.

“Ta có thể đảm bảo với người tuyệt đối không có.”

Nghiệt khẳng định.

“Ta còn một chuyện muốn hỏi... Có thật sự chỉ cần ta đạt đến Tử Cảnh thứ tư thì người có thể đưa ta đến Địa ngục?”

Giang Lưu Nhi rất nghiêm túc hỏi, đây là điều quan trọng nhất đối với hắn.

“Người yên tâm. Ta nói được thì tất nhiên ta có biện pháp. Chỉ cần thực lực ta cũng khôi phục đến Tử Cảnh thì đưa người đến Địa ngục chỉ là việc đơn giản.”

Hít sâu một hơi, Giang Lưu Nhi quyết định.

“Được. Ta sẽ tiếp tục thực hiện giao dịch của chúng ta.”

Bên trong Thiên Oán, Nghiệt khẽ nhếch môi cười.

“Nghiệt.” Giang Lưu Nhi đột ngột gọi.

“Người còn nghi ngờ điều gì sao?” Nghiệt có chút nghi hoặc hỏi.

“Cũng không có gì. Ta chỉ muốn xác nhận một việc thôi. Hơn nửa năm nay, ta một mực cầu thông nhưng người lại không hề hồi đáp. Ta nghĩ hẳn là người trốn tránh vấn đề đột phá bình cảnh của ta. Thế nhưng tại sao bây giờ người lại chủ động nói hết tất cả cho ta biết?”

“Người chỉ nói đúng một phần. Ta đúng là không muốn đối mặt với người nhưng không phải trốn tránh mà là đang đợi.”

“Đợi?”

“Đúng vậy. Ta đang đợi người dùng các biện pháp mà các tu sĩ thường dùng để đột phá bình cảnh. Ta muốn để người tự mình trải nghiệm. Ta muốn người nhận ra rằng những biện pháp đó là vô ích, không có tác dụng đối với người tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết như người. Bởi vì ta biết rõ cho dù ta có nói trước với người thì người cũng sẽ không chấp nhận nó ngay mà sẽ thử các biện pháp đột phá bình cảnh đó. Như vậy chi bằng để người làm điều đó trước...”

Nghiệt nói không sai. Với một người xuất thân chính đạo như hắn thì việc cả đời sau này phải dùng ma khí để tu luyện là điều rất khó để tiếp nhận.

Nếu là một tu sĩ chính phái khác, khi nhận được Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, cho dù biết rõ nó là công pháp tà đạo đi nữa thì có đến chín thành khả năng hắn sẽ không do dự mà tu luyện ngay. Bởi vì một lý do rất đơn giản, nó là công pháp đã vượt ngoài tiên cấp.

Nhưng đó không phải Giang Lưu Nhi hắn. Hắn có lòng tự tôn và kiêu ngạo của mình, có lý tưởng của mình. Kiếm của hắn đã nhuộm máu không biết bao nhiêu bọn tà ma ngoại đạo. Hắn từng là niềm kiêu hãnh của chính phái, từng được không biết bao người tôn sùng và ngưỡng mộ.

Thử hỏi một kẻ như thế làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ hào quang của mình để đi tu luyện thứ công pháp của những kẻ mà hắn vô cùng căm ghét được, dù cho nó là công pháp vượt ngoài tiên cấp đi nữa.

Thế nhưng bây giờ hắn lại không thể không tu luyện nó. Hắn đã không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Cuộc đời thường là sự trêu ngươi của tạo hóa.

...

Giang Lưu Nhi không hỏi thêm gì nữa. Hắn đi tới chỗ tòa tụ linh trận, ngồi xuống. Tiếp đến, hắn lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch cầm trong tay, vận chuyển tâm pháp hấp thu linh khí.

Sau khi đã điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, hắn nhìn nửa đóa hắc liên trong tay, ánh mắt trở nên kiên định, bắt đầu luyện hóa nó.

Từng tia ma khí được hấp thu vào trong đan điền, sau đó lại chảy qua kỳ kinh bát mạch, cuối cùng lại lần nữa trở về đan điền và được luyện hóa.

Nhìn thấy những điều đó, Nghiệt lẩm bẩm:

“Sẽ không lâu nữa đâu. Rồi ngươi sẽ biến thành một tên ma đầu vô nhân tính giết người không chớp mắt... Ta thật sự nóng lòng muốn xem vẻ mặt hung tợn điên cuồng của ngươi lúc đó...”

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi cuối cùng cũng mở mắt. Hắn thở nhẹ một hơi, sau đó thi triển nội thị thuật kiểm tra cơ thể một chút.

Số chân khí bên trong đan điền đã nhiều hơn gần gấp đôi. Hắn đã đột phá đến Hoàng Cảnh trung kỳ.

Lúc trước ta vẫn còn đánh giá thấp ma khí bên trong đóa hắc liên này... Xem ra thật sự đúng như lời Nghiệt, sau này chỉ có thể dùng ma khí để tu luyện.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Hắn cũng không phải thật lòng tin tưởng vào sự bảo đảm hay hứa hẹn gì của Nghiệt. Hắn tu luyện chỉ vì bây giờ hắn không có lựa chọn nào tốt hơn. Nếu như có cơ hội và điều kiện hoàn cảnh cho phép, hắn sẽ tuyệt đối không do dự mà đâm nó một nhát, có thể không chế được thì càng tốt.

Còn bây giờ thì đành phải đi bước nào tính bước đó thôi.

“Chúc mừng ngươi đã đột phá.” Giọng của Nghiệt vang lên.

“Chỉ là đột phá một tiểu cảnh giới, cũng không có gì đáng chúc mừng.”

Giang Lưu Nhi không mặn không nhạt nói, sau đó hắn chợt hướng Nghiệt hỏi:

“Ngươi nói là đợi đến lúc thích hợp sẽ truyền cho ta pháp quyết của Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân. Ta nghĩ bây giờ chắc là đã đến lúc thích hợp đó rồi phải không?”

“Yên tâm. Ngươi không nhắc thì ta cũng đang định nói cho ngươi.”

...

Quả nhiên đúng như những gì Giang Lưu Nhi nghĩ. Sở dĩ lúc trước Nghiệt một mực kéo dài không chịu dạy hắn hai đại thần thông kia là vì một lý do rất đơn giản.

Muốn tu luyện chúng thì cần phải dùng đến sự trợ giúp của ma khí, hơn nữa còn là một số lượng khổng lồ.

Theo như những gì mà Nghiệt giảng giải, tu luyện hai đại thần thông này vô cùng hung hiểm. Chỉ cần có chút sơ sót thì lập tức nguyên thần sẽ bị tổn thương, tệ nhất có thể vỡ nát mà tử vong.

Thế nhưng bù lại, uy lực của nó phải nói là cực kỳ đáng sợ.

Toái Hồn Ẩn, một ẩn đánh ra sẽ lập tức phá vỡ nguyên thần của tu sĩ.

Toái Tâm Nhân, một cái nhìn có thể thao túng tâm trí kẻ địch, có thể khiến họ rơi vào tâm cảnh khủng khiếp sau đó bị dày vò cho đến chết, hoặc cũng có thể biến họ thành nô lệ, khô lồi...

Cái gọi là nhất ẩn toái hồn, nhất nhãn toái tâm cũng không phải là nói chơi.

Đối với tu sĩ ngang cấp hoặc thấp hơn thì gần như tuyệt đối không ai có thể đối kháng được hai đại thần thông này. Còn với tu sĩ có tu vi cao hơn một đại cảnh giới thì hiệu quả sẽ giảm đi phân nửa. Trường hợp tu sĩ có tu vi cao hơn hai đại cảnh giới thì không phải nói nữa.

Đó là điều bình thường. Thực lực của tu sĩ được quyết định chủ yếu bởi ba yếu tố là tu vi, thuật pháp thần thông và pháp khí.

Con đường tu tiên càng đi lên càng gian nan hung hiểm. Ở cấp bậc càng cao thì tu vi tăng tiến càng khó khăn. Đừng nói là một đại cảnh giới mà dù chỉ là một tiểu cảnh giới thôi cũng đã là sự cách biệt rất lớn rồi.

Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân không những là gần như tuyệt đối vô địch cùng cấp mà còn có thể có năm thành hiệu quả đối với tu sĩ trên một đại cảnh giới đã là một trường hợp vô cùng hiếm hoi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Giang Lưu Nhi tạm gác lại việc tu luyện hai đại thần thông này, dù sao bây giờ cũng không có ma khí.

Trước mắt, hần muốn tu luyện thứ khác. Đó là dị dung thuật bên trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết và thuật pháp thần thông trong Tây Hoàng Kinh.

66. Chương 67: nàng Phải Dùng Gì Để Trả Cho Hần Đây?

Tu luyện dị dung thuật đương nhiên là dùng để nguy trang thân phận. Trên người hần có một số tài sản đủ để khiến cho tu sĩ Chân Đan Cảnh cũng phải đổ mắt, thêm nữa, bí mật của hần cũng không ít. Vì vậy, nếu như có thể che giấu hay nguy trang thân phận lúc cần thiết thì cũng đỡ đi rất nhiều phiền toái.

Lần trước hần phải đeo một mặt nạ cấp bậc linh khí để đến Đa Bảo Phường mua đan dược, mục đích cũng là vì không muốn bị người nhận ra.

Đạo lí “thất phu vô tội, hoài bích kì tội” hần hiểu rõ.

Bốn tháng sau...

Thở nhẹ một hơi, Giang Lưu Nhi đem ngọc giản ghi ba tầng đầu của Tây Hoàng Kinh cất vào lại không gian giới.

Sau mấy tháng tu luyện, những thuật pháp thần thông bên trong hần đều đã luyện thành thạo. Tốc độ tu luyện của hần có thể nói là nhanh kinh người. Bởi vì những đệ tử khác đa số đều là phải tu luyện tám, mười năm mới có thể đạt đến mức lô hỏa thuần thanh như hần bây giờ.

Còn về phần dị dung thuật thì từ lâu hần đã hoàn thành xong. Hần tin tưởng với dị dung thuật cao minh này thì dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng khó lòng nhận biết được.

Trầm ngâm một chút, Giang Lưu Nhi hướng phía cửa bước đi. Ban đầu, hần dự tính nếu có thể đột phá bình cảnh, hần sẽ ở lại tu luyện một quãng thời gian, vì vậy mà hần mới thuê tu luyện thất với thời hạn một năm. Thế nhưng bây giờ thì đã không cần phải ở lại đây nữa.

Bên ngoài, chỗ chấp sự quản lý khu vực tu luyện thất...

“T-ta không có đủ linh thạch... Xin lỗi...”

Một thiếu nữ nói với vẻ bối rối.

Vị chấp sự thấy thế thì nét mặt càng lộ rõ sự khó chịu:

“Không có linh thạch mà cũng muốn thuê phòng tu luyện? Người là đang giỡn mặt với ta sao?”

“Đúng là thứ mặt dày không biết xấu hổ!”

“Đồ nghèo mạc! Đến năm mươi viên hạ phẩm linh thạch cũng không có.”

“Với tư chất ngu độn của cô ta thì có tu luyện cũng chỉ làm lãng phí tài nguyên của Tây viện chúng ta thôi. Nếu ta mà là viện chủ thì ta đã tổng cổ cô ta đi từ lâu rồi...”

“Sư muội, nếu người chịu quỳ xuống cầu xin ta, nói không chừng sư huynh ta sẽ đại phát từ bi bố thí cho người vài viên linh thạch đấy.”

“Sư đệ, người sao lại keo kiệt như vậy... Sư muội nếu chịu quỳ xuống học tiếng chó sủa thì ta sẽ cho người vài chục viên linh thạch...”

...

Xung quanh, những lời khinh miệt, những tiếng mỉa mai không ngừng vang lên.

Ngay cả vị chấp sự đang ngồi kia cũng không có ý khuyên ngăn mà còn có phần ủng hộ.

Tất cả chỉ vì thiếu nữ là một kẻ xúi quẩy. Một kẻ luôn bị người ghét bỏ.

Nàng cắn chặt răng không lên tiếng, cổ ngăn lại khoeo mắt đang ướt dần. Nàng tự nhủ “không sao cả”. Đây cũng đâu phải lần đầu tiên...

Nàng cúi mặt lặng lẽ bước đi...

“Sư muội.”

Bỗng nhiên có ai đó nắm lấy tay nàng khẽ gọi.

Thiếu nữ theo bản năng muốn giật tay ra thì chợt dừng lại.

Khí tức quen thuộc này...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn. Một gương mặt tuấn mỹ với một miếng vải bịt kín một bên mắt hiện ra.

“Sư muội, người muốn thuê phòng tu luyện sao?”

Thiếu nữ lại cúi đầu không nói gì.

Chợt nàng cảm giác được trong tay mình có thêm vật gì đó. Nàng liếc nhìn.

Đó là một tấm mộc bài.

“Đây là tu luyện bài của ta. Vẫn còn thời hạn hơn nửa năm. Sư muội nếu cần thì cứ lấy dùng.”

Giọng nói của hắn lại vang lên bên tai nàng.

Thiếu nữ lần nữa ngược nhìn hắn, ánh mắt đầy phức tạp.

Giang Lưu Nhi sợ nàng từ chối nên nói thêm:

“Thật ra ta cũng đã tu luyện xong rồi, nếu trả lại bây giờ thì cũng có hơi lãng phí. Vậy nên nếu sư muội không chê thì cứ lấy dùng, dù sao thì ta cũng không cần nữa.”

Thiếu nữ nhìn hắn chăm chú, trong đôi mắt lại bắt đầu có chút ươn ướt. Nàng vội cúi mặt xuống không để cho hắn nhìn thấy.

“Ồ!... Mãn anh hùng giúp mỹ nhân thật cảm động. Ta không ngờ độc nhãn long người cũng là kẻ biết thương hương tiếc ngọc như vậy đấy!”

Một giọng điệu châm biếm đột ngột cất lên.

Khẽ nhíu mày, Giang Lưu Nhi quay lại nhìn kẻ kia.

Bạch Ngọc Đô cũng nhìn lại với nụ cười lạnh. Mấy tháng trước hắn có nghe nói tên độc nhãn long này đã từng chống lại uy áp của Phong Tiểu Thiên mà không rơi vào hạ phong. Ban đầu hắn bị đả kích không nhẹ. Phong Tiểu Thiên là ai? Đó chính là một trong số những người mạnh nhất trong lớp đệ tử hạch tâm hiện giờ, đã có tu vi Niết Bàn Cảnh sơ kỳ.

Còn tên độc nhãn long này? Hắn chỉ là một tên đệ tử bình thường có tư chất trung phẩm linh thể, là kẻ chỉ mới vào Tây viện hơn một năm mà thôi.

Làm thế nào hắn có thể đối kháng được với Phong Tiểu Thiên?

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Ngọc Đô cho ra một kết luận. Đó là tên độc nhãn long này chắc chắn có được một đại kỳ ngộ nào đó, và kỳ ngộ ấy hơn chín phần là từ lần ra ngoài làm nhiệm vụ Xích Tuyền Hạt hơn một năm trước của hắn. Bởi vì ngay khi trở về, hắn đã có thể chống chọi với uy áp của Tiểu chấp sự mà vẫn bình thản như không.

Mới đầu Bạch Ngọc Đô tuy rất kinh ngạc nhưng cũng không quá để tâm. Tu tiên giới chuyện thiên kỳ bách quái xưa nay vốn không hiếm, hắn nghĩ có thể trên người tên độc nhãn long này có pháp bảo gì đó cũng nên...

Nhưng đến khi biết tin tên kia có thể đối kháng với Phong Tiểu Thiên thì hắn không muốn quan tâm cũng không được. Chống lại uy áp của một tu sĩ Thần Thông Cảnh hậu kỳ và một tu sĩ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tên độc nhãn long kia tuyệt đối có đại kỳ ngộ!

Hắn cũng không cho rằng tu vi của tên kia đã đột phá tới Niết Bàn Cảnh. Trong vòng một năm, từ một Thần Thông cảnh sơ kỳ đột phá vào Niết Bàn Cảnh sơ kỳ? Phải là kỳ ngộ nào mới làm được. Hắn không tin. Hơn nữa, hắn đã từng hỏi qua mẫu thân mình, nàng cũng khẳng định tu vi của tên kia vẫn chỉ là Thần Thông Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Suy đoán của hắn là tên độc nhãn long kia đã nhận được một pháp bảo cao cấp nào đó có uy lực phòng ngự rất mạnh.

Tuy có hơi ghen ghét vận khí của tên kia nhưng Bạch Ngọc Đô cũng không còn cảm thấy đã kích như lúc đầu nữa. Nếu không thì bây giờ chưa chắc hắn dám ngang nhiên khiêu khích như vậy.

Giang Lưu Nhi cũng không hơi đâu đi đôi co với loại người thích tự cho mình là như Bạch Ngọc Đô làm gì. Hắn quay lại nói với thiếu nữ Mỹ Toa:

“Sư muội, để ta dẫn ngươi tới phòng tu luyện.”

Thiếu nữ không nói gì, im lặng để hắn nắm tay kéo đi.

Thấy Giang Lưu Nhi không thèm để ý đến mình, khuôn mặt Bạch Ngọc Đô đanh lại. Lúc Giang Lưu Nhi đi ngang qua, hắn lạnh lùng nói:

“Đại hội tranh tài năm năm sau, ta sẽ giẫm ngươi dưới chân.”

Lại thêm một kẻ muốn giẫm ta dưới chân nữa sao?

Giang Lưu Nhi không mấy để tâm. Nếu muốn so tài thì hắn cũng không ngại.

“Sư muội, chính là phòng tu luyện này. Chỉ là một phòng tu luyện sơ cấp, hy vọng sư muội không chê.”

Chê? Ngay cả thuê một phòng như thế này nàng cũng không đủ linh thạch thì làm sao có thể chê được chứ. Lúc này có chăng chỉ là sự phức tạp không diễn tả được thành lời trong đôi mắt xanh lam kia.

Đưa nàng vào trong xong, Giang Lưu Nhi liền rời khỏi đó.

Bóng lưng của người thiếu niên kia ngày một khuất dần, nhưng trong mắt của thiếu nữ nào đó thì lại ngày càng in sâu... in sâu...

Một lúc sau, thiếu nữ đi đến cửa, thoáng vận chân khí truyền vào tấm tu luyện bài, đánh ra một tia sáng. Cửa phòng khép lại. Nàng quay người định tới chỗ tòa tụ linh trận ngồi xuống tu luyện thì chợt ánh mắt hơi ngưng.

Thiếu nữ cúi xuống nhặt vật dưới đất lên.

Đó là một không gian giới chỉ.

Thứ mà chỉ có các đệ tử đạt tới Thần Thông Cảnh mới được tông môn cấp cho. Về phần những đệ tử bình thường như nàng thì chỉ có thể dùng túi trữ vật cấp thấp để đựng vật phẩm.

Lưỡng lự một chút, sau đó nàng dùng thần thức tra xét bên trong.

Mắt thiếu nữ mở to.

Thật nhiều linh thạch!

Trong giới chỉ có ít nhất hơn năm vạn hạ phẩm linh thạch và hơn ba trăm trung phẩm linh thạch. Một trăm viên hạ phẩm linh thạch mới được một viên trung phẩm linh thạch. Một trăm viên trung phẩm linh thạch thì mới được một viên thượng phẩm linh thạch.

Theo đó quy ra thì số linh thạch có trong giới chỉ kia ít nhất hơn tám vạn hạ phẩm linh thạch.

Thiếu nữ cảm thấy khó có thể tin được là số linh thạch này lại đang nằm trong tay mình. Với tu vi hiện tại của nàng, mỗi tháng cũng chỉ nhận được năm mươi viên hạ phẩm linh thạch, một năm vị chỉ là sáu trăm hạ phẩm linh thạch. Như vậy, phải mất hơn một trăm ba mươi năm thì mới đủ con số hơn tám vạn hạ phẩm linh thạch kia.

Thiếu nữ đương nhiên biết giới chỉ đang cầm trong tay là của thiếu niên vừa rời đi. Nàng cũng không ngờ đến mức cho rằng là hấn bỏ quên. Một tu sĩ Thần Thông Cảnh sẽ để quên đồ mà không biết sao? Hơn nữa lại còn là không gian giới chỉ, một vật bất ly thân.

Nàng hiểu, hấn là cho nàng.

Tuy rằng không biết làm sao một đệ tử bình thường như hấn lại có nhiều linh thạch đến vậy, không biết vì sao hấn lại cho nàng, không biết vì sao hấn lại đối tốt với nàng đến mức này... Nhưng mà nàng biết, món quà này thật sự quá lớn đối với nàng, đối với một kẻ luôn bị người khi nhục và xa lánh như nàng, một kẻ bị cho là xúi quẩy, là sát tinh... Thật sự quá lớn...

Nàng phải dùng gì để trả cho hấn đây?

Thiếu nữ nhìn cánh cửa phòng tu luyện đã đóng chặt, trong đôi mắt màu lam đẹp đẽ và sáng ngời như những vì sao ấy, vài giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Lần đầu tiên nước mắt của nàng không rơi vì những lời miệt thị khinh khi, không rơi vì uất ức, không rơi vì thống khổ và oán hận.

Mà lúc này... nàng cũng không biết nó rơi vì điều gì nữa.

67. Chương 68: Nhiệm Vụ Đáng Nghi

Rời khỏi khu tu luyện thất, Giang Lưu Nhi đi thẳng về phòng mình.

Khi gần đến cửa, hấn khẽ nhíu mày. Hấn lập tức thả thần thức ra thăm dò.

Bên trong, một thiếu phụ đang ngồi, môi khẽ nhấp ly trà, dáng vẻ trông khá nhàn nhã.

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

“Không định vào sao?” Giọng thiếu phụ truyền vào tai hấn.

Thở ra một hơi, Giang Lưu Nhi đi tới, đẩy cửa bước vào.

Cổ Mị Sanh đặt ly trà trên tay xuống bàn, sau đó chăm chăm nhìn hấn.

Qua một lúc, thấy nàng ta cũng không có ý định thu hồi ánh mắt của mình, Giang Lưu Nhi đành phải lên tiếng:

“Viện chủ, không biết người đến tìm đệ tử có chuyện gì?”

Cổ Mị Sanh khẽ liếc hấn, nói bằng giọng nhu nhuyển quen thuộc:

“Chẳng lẽ không có việc thì ta không thể tìm người. Một viện chủ như ta muốn gặp người cũng phải có lý do sao?”

“Đệ tử không có ý đó.”

“Ồ! Vậy thì Niệm Từ người có ý gì?”

Giang Lưu Nhi biết nữ nhân này là đang cố ý kiếm chuyện nên không nói gì nữa.

Cổ Mị Sanh nhẹ nhếch môi, đứng lên, bước tới gần hẳn.

Giang Lưu Nhi cũng không có ý lùi lại. Hắn đã đột phá vào Hoàng Cảnh trung kỳ, tính ra tu vi cũng chỉ kém nàng ta một tiểu cảnh giới, hắn tin mình đã có đủ khả năng để chống lại mị thuật của nàng.

Thế nhưng lần này, Cổ Mị Sanh dường như cũng không có ý định thi triển mị thuật đối phó hắn. Sau khi còn cách hắn chỉ nửa bước chân nữa, nàng dừng lại, quan sát hắn từ trên xuống dưới. Mãi hồi lâu, nàng đột nhiên đưa tay chạm nhẹ trước ngực hắn, nhưng cũng không vuốt ve hay gì khác mà thu về ngay. Sau đó nàng chợt nói một câu:

“Xem ra vận khí của người cũng không phải nhỏ.”

Ánh mắt khẽ động, Giang Lưu Nhi hỏi:

“Ý của viện chủ là gì, đệ tử không hiểu.”

Cổ Mị Sanh như cười như không nói với hắn:

“Ta nghe nói người có thể đối kháng uy áp với Phong Tiểu Thiên?”

Chẳng lẽ nàng ta đã nhìn ra tu vi thực sự của ta? Không thể nào. Liễm tức thuật của Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết rất cao minh, đừng nói tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ như nàng mà cho dù là cường giả Chân Đan Cảnh cũng khó có thể nhận biết được.

Cũng không để cho hắn nghi hoặc quá lâu, Cổ Mị Sanh nói ra suy đoán của mình:

“Chắc hẳn là người đã nhận được một pháp bảo nào đó rất lợi hại phải không?”

Trong lòng Giang Lưu Nhi thở phào một hơi. Nếu nàng ta đã nghĩ như thế thì hẳn cũng thuận nước đẩy thuyền.

“Không dám giấu viện chủ, đệ tử đúng thật là có may mắn lấy được một pháp bảo phòng ngự, nhưng chỉ là một loại bình thường, cũng không tính lợi hại gì.”

Tuy cách gọi có chút khác nhau nhưng pháp bảo suy cho cùng cũng là một loại pháp khí.

Đối với hầu hết các pháp khí ở tu tiên giới thì đều yêu cầu tu sĩ phải đạt đến mức tu vi nhất định mới có thể sử dụng và phát huy được uy lực tối đa.

Tuy nhiên, không có gì là tuyệt đối. Đối với tu tiên giới đầy những thứ thiên kỳ bách quái thì lại càng không. Có một loại pháp khí không hề có sự hạn chế về tu vi của tu sĩ sử dụng mà vẫn có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Những pháp khí đó được gọi riêng là pháp bảo.

Giữa một pháp bảo và một pháp khí bình thường có cùng cấp bậc thì giá trị của pháp bảo có thể cao hơn ít nhất gấp mấy lần trở lên. Thậm chí từng có người mua một pháp bảo với giá gấp hơn trăm lần so với pháp khí có cùng cấp bậc.

Trong tu tiên giới, pháp bảo chính là một trong những vật phòng thân tốt nhất của tu sĩ.

Theo nhận định của Cổ Mị Sanh, pháp bảo phòng ngự của Giang Lưu Nhi có thể chống lại uy áp của tu sĩ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ thì hẳn cũng ở mức cấp bậc linh khí. Tuy rằng loại pháp bảo này có giá trị không nhỏ nhưng dường dường là viện chủ của Tây viện, pháp bảo như thế nàng không thiếu. Vì vậy, nàng cũng không quá lưu tâm.

Trầm ngâm một chút, Cổ Mị Sanh đột nhiên đổi giọng, nghiêm túc nói:

“Niệm Từ, ta có một nhiệm vụ giao cho người làm.”

Giang Lưu Nhi nhìn nàng có chút nghi hoặc. Chỉ nghe Cổ Mộ Sanh nói tiếp:

“Cách đây năm vạn dặm về phía tây có một tòa Hắc Sa Thành, là nơi thuộc phạm vi quản lý của Tây viện chúng ta. Theo các đệ tử ở đó báo cáo thì gần đây Hắc Sa Thành thường xuyên xuất hiện một nhóm tà tu chuyên chặn đường giết người cướp của, làm cho lòng người hoang mang, dẫn đến sinh ý các cửa hàng của chúng ta cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Bây giờ người hãy đến đó để giải quyết đi.”

“Viện chủ, tại sao người lại chọn ta?” Giang Lưu Nhi dò hỏi.

Cổ Mộ Sanh hơi nhíu mày:

“Thế nào? Viện chủ ta không có quyền ra lệnh cho người sao?”

Dừng một chút, nàng dịu giọng lại:

“Theo ghi nhận của các đệ tử thì bọn tà tu này có mấy tên tu vi cũng có chút lợi hại, đã đạt tới Ngự Không Cảnh hậu kỳ. Cho nên nhiệm vụ này cần một đệ tử có tu vi Thần Thông Cảnh đi làm. Những đệ tử khác đa số đều đang bế quan, còn lại vài người thì đều đang làm nhiệm vụ hoặc đang ở bên ngoài. Vì vậy, người là người thích hợp nhất lúc này. Người không còn thắc mắc gì nữa chứ?”

“Thưa viện chủ, đệ tử đã hiểu.”

Giang Lưu Nhi nhẹ giọng đáp. Hắn biết mình không có quyền từ chối. Hắn cũng không muốn bị khép vào tội bất tuân mệnh lệnh. Đây cũng không phải tội nhẹ.

“Được rồi. Bây giờ người hãy lập tức đi đến Hắc Sa Thành đi. Cố gắng giải quyết càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, viện chủ.”

Cổ Mộ Sanh hài lòng gật gật đầu, sau đó thì rời đi.

“Nữ nhân này không đơn giản đâu, người nên cẩn thận.”

Nghiệt bỗng đứng lên tiếng.

“Nghiệt, người không thể nói rõ ràng một chút sao?”

“Người nghĩ tu vi của nàng ta ở cảnh giới nào?”

“Nàng ta đương nhiên là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ...” Giang Lưu Nhi chợt dừng lại, ánh mắt khẽ động: “Chẳng lẽ ý người là nàng ta cũng không phải chỉ đơn giản là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ?”

“Niết Bàn? Tuy linh hồn ta bây giờ rất suy yếu, nhưng cảm giác còn rất tốt, mặc dù che giấu rất khá nhưng nếu ta đoán không sai thì nữ nhân kia hẳn là một cường giả Chân Đan Cảnh.”

Chân Đan Cảnh?

Khuôn mặt Giang Lưu Nhi có mấy phần ngưng trọng. Nếu nữ nhân kia chỉ là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ thì hẳn cũng không sợ nàng ta giở thủ đoạn gì. Nhưng nếu là Chân Đan Cảnh cường giả...

Hắn bắt đầu trầm tư.

Một lát sau, hắn lên tiếng:

“Nghiệt, người nhận ra từ khi nào?”

“Từ lần đầu tiên người gặp nữ nhân kia.”

“Vậy tại sao bây giờ người mới nói cho ta biết?”

Nghiệt trả lời một cách thản nhiên:

“Bởi vì ta không có nghĩa vụ phải nói cho người biết. Nếu không phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng người thì ta cũng lười quản.”

Giang Lưu Nhi không có lý do để phản bác. Nghiệt nói không sai, theo giao dịch thì nó chỉ có trách nhiệm truyền dạy Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết và đưa hấn đến Địa ngục, còn lại thì nó không có nghĩa vụ phải làm gì thêm nữa.

“Ý người là nữ nhân kia muốn giết ta?”

“Vậy người thấy nhiệm vụ này thế nào?” Nghiệt hỏi lại.

Giang Lưu Nhi cũng thẳng thắn nói:

“Ta nghĩ chắc chắn không phải cái gì tốt lành.”

Hấn nhìn ra cửa, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

...

Trong một phường thị tu tiên, một vị đại hán da ngăm, thân hình tráng kiện đang chậm rãi bước đi trên đường.

Một lát sau, đại hán dừng lại trước một cửa tiệm khá lớn, trên biển treo đề ba chữ “Linh Hương Đường”.

“Tiền bối, tiểu nữ có thể giúp gì cho người?” Một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi cung kính hỏi.

Vị đại hán nọ nói với giọng khàn khàn:

“Ta muốn mua một ít phù lục và pháp bảo phòng thân cao cấp. Tốt nhất là cấp bậc linh khí, phẩm chất càng cao càng tốt.”

Sau một thoáng kinh ngạc thất thố, thiếu nữ vội nói:

“Vâng, xin tiền bối đợi một lát để tiểu nữ bẩm báo với cấp trên.”

Đại hán nhẹ gật đầu.

Khoảng ba phút sau, một thiếu phụ tuổi tầm ba mươi xuất hiện. Nàng đến trước mặt đại hán kia cung kính chào:

“Tiểu nữ tiếp đón chậm trễ mong tiền bối bỏ qua cho.”

“Không sao. Dẫn ta đi xem những phù lục và pháp bảo tốt nhất ở đây đi.”

“Vâng, xin mời tiền bối.”

...

“Tiền bối, đây đã là những tấm phù lục cao cấp nhất của bản tiệm...”

Thấy vị tiền bối nọ cầm trưng phù lục trong tay với dáng vẻ trầm ngâm, thiếu phụ lên tiếng giải thích.

“Được rồi. Chỗ phù lục này hết tất cả bao nhiêu, ta mua hết.”

Mua hết?

Thiếu phụ có chút há hốc. Ở đây có hơn hai mươi tấm đấy, hơn nữa tất cả đều là cấp bậc hạ phẩm linh phù. Nàng chỉ cho là vị tiền bối này mua vài tấm là cùng, không ngờ...

Thấy thiếu phụ kia không phản ứng, vị đại hán khẽ nhíu mày.

“Tiền bối, xin người thứ lỗi cho sự thất thố của tiểu nữ... Hết thấy số linh phù này có giá bốn mươi sáu vạn hạ phẩm linh thạch. Nhưng vì tiền bối mua với số lượng lớn nên bản tiệm sẽ bớt cho người sáu vạn linh thạch. Như vậy, tiền bối chỉ cần trả bốn mươi vạn linh thạch là được.”

Nghe nàng ta nói, đại hán cũng không tỏ vẻ gì. Y tiếp nhận túi trữ vật từ tay nàng, dùng thần thức chuyển số lượng bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch qua. Con số bốn mươi vạn không phải nhỏ, cũng không thể đổ ra cả sàn nhà được.

Sau khi kiểm tra lại, thấy đã đủ, thiếu phụ cung kính đưa mớ linh phù kia cho đại hán. Y cầm lấy bỏ vào không gian giới, sau đó bước ra ngoài. Ở Linh Hương Đường này cũng không có pháp bảo cao cấp nào khiến y hài lòng cả.

Lại đi dạo một vòng ở phường thị.

Đến lúc trời đã xế chiều, vị đại hán nọ cũng rời đi.

Phi hành được một lúc, vị đại hán dừng lại ở một nơi không người. Cả thân thể y bỗng nhiên biến đổi, trong chốc lát đã trở thành hình dáng của một thiếu niên.

Thiếu niên này đương nhiên chính là Giang Lưu Nhi. Hắn đã dùng dị dung thuật để đến Đa Bảo Phường mua sắm đồ đạc này nọ, lý do thì là vì để tăng thêm bảo vật phòng thân. Bởi vì linh cảm nói cho hắn biết rất có thể sẽ nhanh thôi hắn phải đối đầu với vị Tây viện chủ kia.

68. Chương 69: chiến Cổ Mị Sanh

“Nghiệt, chúng ta thật sự không thể rời khỏi Đại Nhật Cung sao?”

“Có thể, nhưng không phải bây giờ.”

“Người vẫn muốn ta tiếp tục tìm hiểu lai lịch của bộ hài cốt và Ma châu kia? Ta thật tình không hiểu nó có gì mà lại khiến người quan tâm đến như vậy.”

“Ta tự có lý do của mình, tới lúc thích hợp ta sẽ nói cho người biết.”

Thích hợp sao? Chắc cũng không phải cái gì tốt đẹp với ta.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

“Người cũng không cần quá lo lắng. Chúng ta cũng chỉ suy đoán mà thôi, chưa chắc nữ nhân kia đã thật sự muốn ra tay với người.”

Nghiệt trấn an hắn.

“Chỉ hy vọng là vậy.”

Trao đổi với Nghiệt một lát, sau đó Giang Lưu Nhi lại lần nữa dịch dung, vận dụng Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết thay đổi khí tức, hóa thành một đạo kim quang phá không bay về hướng tây.

...

Hơn nửa tháng sau...

“Sư huynh, cũng may mà lần này có sư huynh ra tay, nếu không Hắc Sa Thành không biết sẽ bị bọn tà tu kia biến thành gì nữa.”

“Phải, lần này nhờ có tiền bối trợ giúp, chúng ta thật sự rất biết ơn người...”

...

Trước sự niềm nở và những lời ca ngợi đó, Giang Lưu Nhi cũng chẳng lấy gì làm đắc ý hay vui vẻ. Hắn cũng không phải có lòng tốt chủ tâm đến giúp họ, đơn giản là vì nhiệm vụ tông môn giao cho mà thôi. Mà biết đâu những nụ cười và lời ca tụng kia cũng chỉ là hình thức có lệ...

Nhiệm vụ hoàn thành, Giang Lưu Nhi cũng không tính ở lại Hắc Sa Thành này làm gì. Hắn muốn lập tức trở về báo cáo lại với vị Tây viện chủ kia, sau đó sẽ đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện một thời gian.

Hắn cần tìm ma khí để nhanh chóng tu luyện.

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi thi triển dịch dung thuật rồi hóa thành một đạo kim quang nhằm hướng Đại Nhật Cung bay đi.

Với tốc độ phi hành của hắn bây giờ thì một ngày đêm không nghỉ có thể đi được khoảng chừng hơn ba mươi vạn dặm, tương đương với tốc độ phi hành của tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Theo dự tính thì chỉ mất chưa đến nửa ngày là hắn đã có thể về đến Đại Nhật Cung.

“Chú”

Bất thành linh, một đạo bạch quang bắn tới Giang Lưu Nhi.

Hắn nhanh chóng tránh thoát, sau đó lập tức thả thần thức ra dò xét.

Giang Lưu Nhi sắc mặt lạnh lùng, tay phải hóa trào chỉ về một khoảng không. Ngay tức thì, nơi đó liền hiển hóa ra một cự trào khổng lồ chụp xuống.

“Ầm”

Sau tiếng nổ, một thân ảnh hiện ra cách đó hơn mười mét, có phần kinh ngạc thốt lên:

“Ồ! Không ngờ ngươi lại có thể khám phá ra ẩn thuật của ta!”

Quả nhiên là nữ nhân này.

“Tiền bối, xin hỏi văn bối đã đắc tội gì với người, có sao lại ra tay đánh lén?”

“Tiểu đệ đệ, ngươi đúng là không thành thật nha!”

“Tiền bối, người nói gì văn bối thật sự không hiểu.”

“Ta là nói Niệm Từ ngươi rất không thành thật.”

Một chút hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan, đúng là nàng ta đã khám phá ra thân phận của hắn.

Giang Lưu Nhi khôi phục lại tướng mạo vốn có của mình, lên tiếng hỏi:

“Viện chủ, người đánh lén ta như vậy là có gì?”

Cổ Mị Sanh trong bộ hắc y đưa tay che miệng cười mỉa hoặc nói:

“Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ ta vì quá nhớ ngươi nên mới lặn lội từ Đại Nhật Cung đến nơi này đợi ngươi. Vậy mà ngươi lại nở đối xử với người ta như vậy...”

Nhìn bộ dáng ra vẻ đáng thương của nàng, Giang Lưu Nhi cau mày lại. Nữ nhân này lúc thì trang nghiêm đứng đắn, khi lại mỉa hoặc lăng ló. Hắn thật không biết đâu mới là con người thật của nàng nữa.

Nhưng hắn biết một điều.

Hôm nay nàng ta muốn giết hắn!

“Nếu đã nói nhớ vì sao lại không chịu lộ diện mà phải ẩn nấp như thế?”

Giang Lưu Nhi cũng lá mặt lá trái nói, còn trong đầu thì đang nhanh chóng nghĩ cách đối phó.

“Người ta dù sao cũng đường đường là Tây viện chủ, hơn nữa lại là phận nữ nhi, đương nhiên là có chút ngại ngùng...”

Cổ Mị Sanh vừa ôn nhu nói vừa tiến dần về phía Giang Lưu Nhi.

Thấy thế, Giang Lưu Nhi liền lui lại phía sau. Hắn cũng không dám để cho nữ nhân kia tiếp cận. Có trời mới biết nàng ta sẽ giở thủ đoạn gì.

“Tiểu đệ đệ, ngươi làm gì lại tránh tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ cũng đâu có ăn ngươi. Ngươi làm như vậy thật sự tỷ tỷ rất đau lòng...”

Có quỷ mới tin ngươi.

Giang Lưu Nhi nói thềm một câu. Loại nữ nhân này chính là loại người hấn kiêng kị nhất, bởi vì rất khó đoán biết ý nghĩ trong đầu họ. Tâm Mị Hồ ngày trước cũng là như vậy. Mặc dù tu vi hấn cao hơn nàng nhiều, nhưng nếu bàn về thủ đoạn và đối phó nhân tâm thì thật sự hấn phải cam bái hạ phong.

Cổ Mị Sanh đang bước đều thì bỗng nhiên ánh mắt nàng trở nên sắc lạnh, tay làm động tác chém ra.

Một dải bạch quang như lưỡi đao khổng lồ quét ngang phía trước.

Giang Lưu Nhi lập tức bay lên tránh thoát. Cổ Mị Sanh đưa tay chỉ thiên, từ phía trên, những ngọn giáo đâm xuống.

Giang Lưu Nhi cầm một tấm phù lục màu vàng ném ra, một bức tường đất xuất hiện ngăn chặn lại những ngọn giáo kia.

“Linh phù!”

Cổ Mị Sanh có chút ngoài ý muốn.

“Hừ, một tên Thần Thông Cảnh như ngươi mà muốn chống lại ta sao?”

Dứt lời, nàng đưa tay kết quyết, đánh ra một đạo quang mang chói mắt.

“Oành”

Sau tiếng va chạm, bức tường mà tấm linh phù lúc nãy hóa thành lập tức xuất hiện những vết nứt. Chúng nhanh chóng lan rộng, cuối cùng đổ sập.

“Tiểu đệ đệ, buông tay chịu trói đi!”

“Còn lâu!”

Một tia lạnh lẽo xẹt qua trong mắt Cổ Mị Sanh. Nếu không phải vì còn muốn bắt hấn để sưu hồn thì nàng đã sớm dùng thần thông đánh hấn thành tro bụi rồi.

“Để ta xem lát nữa rơi vào tay ta ngươi còn có thể cứng miệng nữa không!”

Trên tay nàng xuất hiện một sợi xích nhỏ dài không đến năm tấc, màu vàng, bên trên có linh quang nhàn nhạt.

Trung phẩm linh khí.

“Tiểu đệ đệ, xem thử Tỏa Kim Xích của tỷ tỷ thế nào.”

Sau khi được Cổ Mị Sanh đánh lên một đạo pháp quyết, sợi xích nhỏ kia lập tức dài ra, xuyên ngang xẻ dọc về phía Giang Lưu Nhi. Trong phút chốc, không gian gần như bị phong tỏa bởi những mắc xích chẳng chịt.

Tới nước này, Giang Lưu Nhi cũng không dám ẩn giấu thực lực nữa. Trên tay hấn xuất hiện một thanh bạch kiếm, khí thể Hoàng Cảnh trung kỳ cuộn cuộn phát ra.

“Niết Bàn Cảnh!”

Cổ Mị Sanh kinh hô. Nàng không nghĩ tới tên tiểu tử kia lại có tu vi Niết Bàn Cảnh, vậy mà một cường giả Chân Đan Cảnh như nàng lại hoàn toàn không nhìn ra được. Sắc mặt nàng trở nên nghiêm túc.

Kiểm trên tay, Giang Lưu Nhi tập trung chân khí chém ra. Trăm ngàn đạo kiếm ảnh phô thiên cái địa như mưa giữa trời.

Kiểm Vũ Miên Miên!

“Kiểm chiêu thật đáng sợ!” Cổ Mị Sanh nhìn màn mưa kiếm, khê thì thào.

Chỉ trong chốc lát, Tỏa Kim Xích bị đánh trở về nguyên hình bay vào tay Cổ Mị Sanh. Nhìn kiện linh khí trong tay, ánh mắt nàng có chút ngưng trọng.

“Xem ra ta đã đánh giá ngươi quá thấp. Không những có được liễm tức thuật cao minh mà còn có kiếm chiêu lợi hại như vậy. Ta chưa từng nghe nói tới loại kiếm thuật này trước đây. Nhưng ta nghĩ nó tuyệt đối

không thua kém gì những đại thần thông của Đại Nhật Cung. Ta thật sự thấy tò mò về mục đích mà người gia nhập Đại Nhật Cung.”

Nàng bỗng đổi giọng:

“Thật ra người có lai lịch gì?”

Giang Lưu Nhi nhìn nữ nhân đối diện, có phần thâm ý nói:

“Thật ra thì ta lại thấy hứng thú về lai lịch của Tây viện chủ người hơn.”

Mặt khê biến, nhưng tức thì được Cổ Mị Sanh che giấu, nàng ra vẻ thản nhiên:

“Lai lịch của ta? Người có phải là bị đánh đến sợ nên không biết mình nói gì không? Lai lịch của ta chẳng phải là viện chủ Tây viện sao?”

“Phải không? Một viện chủ của Tây viện lại có được tu vi Chân Đan Cảnh?”

Hai mắt Cổ Mị Sanh lập tức mở to tràn đầy kinh ngạc. Làm sao tên tiểu tử này lại biết được tu vi thực sự của nàng? Điều mà ngay cả mấy vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung cũng không nhận ra được.

Một lát sau, sự kinh ngạc qua đi trong mắt nàng, thay vào đó là nét âm hàn lạnh lẽo.

Tuyệt đối không thể để kẻ này sống sót!

“Người quả nhiên không đơn giản một chút nào. Xem ra ta thật sự đã quá coi thường người. Để bù đắp sai lầm của mình, ta nghĩ hôm nay ta không thể để người sống mà rời khỏi đây.”

“Người chắc chắn mình giết được ta?”

“Vậy thì thử xem mới biết được.”

Cổ Mị Sanh đang định ra tay thì Giang Lưu Nhi đột ngột hô:

“Khoan đã!”

Cổ Mị Sanh nhìn hẩn nghi hoặc.

“Ta tự tin dịch dung thuật và liêm tức thuật của mình không tệ, ta muốn biết làm thế nào người lại có thể nhận ra.”

“Nói cho người cũng không sao. Quả thật thuật dịch dung và liêm tức thuật của người rất cao minh, ta cũng không khám phá ra được chút sơ hở nào cả.”

“Vậy làm sao lúc này người lại khẳng định đó là ta?”

“Bởi vì ta để lại trên người người một thứ. Chắc người còn nhớ lần cuối cùng chúng ta gặp mặt chứ?”

Giang Lưu Nhi hồi tưởng lại. Lần đó hình như nàng ta đã chạm nhẹ vào người hẩn. Hẩn còn tưởng là nàng ta đùa cợt, không nghĩ...

Hẩn hơi cúi đầu nhìn chỗ áo từng bị chạm đó, thế nhưng vẫn chẳng phát hiện được gì.

Cổ Mị Sanh cũng không có ý định giáng giải tường tận cho hẩn.

“Nghĩ hoặc của người ta đã giải đáp rồi, còn nghi hoặc của ta chắc là người sẽ không chịu nói cho ta biết. Nam nhân đều là một bọn ích kỷ. Nhưng mà không sao, lát nữa dùng sư hồn thuật một chút là được.”

Vừa dứt lời, trên tay nàng xuất hiện một cây hắc phiến. Nàng nhẹ phát, từ bên trong hắc phiến kia tràn ra một làn hắc vụ như có linh tính xông thẳng tới chỗ Giang Lưu Nhi.

Giang Lưu Nhi ánh mắt ngưng trọng, lập tức vận chân khí chém ra một kiếm.

Kiểm Trảm Thiên Quân!

Một đạo kiếm khí khổng lồ hình vòng cung quét qua đám hắc vụ. Đám hắc vụ lập tức bị tản mát ra, thế nhưng sau đó lại lần nữa ngưng tụ, tiếp tục bao lấy Giang Lưu Nhi.

69. Chương 70: ngàn Dặm Đuổi Giết

Không có tác dụng.

Nét mặt khê đỗi, Giang Lưu Nhi thu kiếm, đưa tay làm những động tác kỳ lạ, sau đó dang ra hai bên, tiếp đến tay phải chỉ về Cổ Mị Sanh.

Những đạo bạch quang liên tiếp bắn về phía đám hắc vụ.

“Xèo... xèo”

Nhìn hắc vụ bị tịnh hóa, Cổ Mị Sanh cũng chẳng tỏ vẻ gì khẩn trương, nàng nhẹ giọng nói:

“Không nghĩ ngươi cũng tu luyện Tây Hoàng Kinh. Nhưng trình độ vẫn còn kém lắm. Để ta cho ngươi xem thử Tây Hoàng Kinh chân chính là như thế nào.”

Cổ Mị Sanh lần nữa kết ấn, trên bầu trời một con giao long đột ngột xuất hiện. Đương nhiên không phải chân chính giao long mà chỉ là một loại thân thông được tạo thành từ linh lực. Nàng khê hô:

“Đi!”

Giao long như sống dậy, ngậm lên một tiếng, lao đến chỗ Giang Lưu Nhi.

“Keng... keng”

Kiểm và giao long va chạm, một người một thú cuốn lấy nhau giữa không trung.

Sau một lần va chạm mạnh, ngay khi bị đẩy lùi về phía sau, Giang Lưu Nhi bất ngờ phóng mình lên cao, hai tay nắm chặt kiếm chém xuống.

Một đạo kiếm ảnh to lớn gấp mấy lần thân hình giao long trong gió rít gào mà bổ lên người nó. Giao long kia lập tức há miệng phun ra một luồng bạch quang chống chọi với kiếm ảnh.

“Oanh... oanh”

Sau một tiếng kêu không cam lòng, giao long liền tan biến.

Thế nhưng trên mặt Giang Lưu Nhi lại không tỏ vẻ gì vui mừng mà càng thêm ngưng trọng. Không biết từ lúc nào, bốn phía xung quanh hẳn đã bị vô số oan hồn lệ quỷ bao lấy.

“Thật là không nghĩ tới đường đường Tây viện chủ của Đại Nhật Cung lại là người trong tà đạo!”

Cổ Mị Sanh nghe thế thì khê cười:

“Chính đạo hay tà đạo cũng đều là đạo. Tà chưa hẳn xấu, chính chắc gì đã tốt.”

Ngừng lại trong thoáng chốc, nàng nói tiếp:

“Ta thấy ngươi cũng là nhân tài hiếm có, nếu chịu quy phục ta thì ta không những không giết ngươi mà còn có thể cho ngươi rất nhiều lợi ích.”

“Chẳng hạn?”

“Linh đan, pháp khí, địa vị, mỹ nữ bảo đảm không thiếu.”

Giang Lưu Nhi tỏ ra hứng thú:

“Ồ!... Vậy thì không biết mỹ nữ mà ngươi nói sẽ có thể mỹ đến đâu?”

Trong mắt Cổ Mị Sanh, một tia chán ghét khó phát hiện. Nàng mỉm cười mỉa mai, giọng nhu nhuyến nói:

“Tuyệt đối sẽ khiến ngươi hài lòng. Mỹ nữ của tông môn ta không những mỗi người đều xinh đẹp nghiêngg nước nghiêngg thành mà còn rất am tường thuật phòng the. Nhất định sẽ để cho ngươi thỏa mãn.”

Giang Lưu Nhi ra vẻ do dự.

Bên kia, Cổ Mộ Sanh cũng không nóng vội. Ban đầu, nàng định sau khi bắt hấn sư hờn thì sẽ một chưởng đập chết. Nhưng giao thủ này giờ, nàng phát hiện càng lúc mình càng không nhìn thấu thiếu niên này.

Nàng nghĩ loại người này giết đi cũng có chút đáng tiếc. Nếu như hấn có thể trở thành thuộc hạ của nàng thì ngày sau chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực, có lợi rất lớn cho sự tranh đoạt chức tông chủ của mình sau này. Hơn nữa, khi hấn đã là người của nàng thì nàng không cần phải dùng sư hờn thuật cũng có thể biết được những điều mình muốn... Tóm lại, so với giết đi thì giữ lại sẽ có lợi hơn nhiều.

“Người có thể nói cho ta biết thân phận của ngươi là gì không?”

Sau một hồi trầm ngâm, Giang Lưu Nhi lên tiếng hỏi.

“Một khi ngươi đã trở thành người của ta, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.”

Nhìn những oan hồn lệ quỷ xung quanh, thở nhẹ một hơi, Giang Lưu Nhi đã quyết định.

“Được rồi. Ta đồng ý với lời mời của ngươi.”

Trên môi Cổ Mộ Sanh nở nụ cười vui vẻ.

“Tốt! Bây giờ chúng ta hãy ký kết khế ước đi.”

Hơi nhíu mày, Giang Lưu Nhi lặp lại:

“Khế ước?”

“Phải. Chủ tộc khế ước.” Cổ Mộ Sanh nói rõ hơn.

Giang Lưu Nhi nghe xong thì cười lạnh.

“Chủ tộc khế ước? Ngươi tính toán thật hay. Ngươi muốn ta cả đời trở thành nô lệ cho ngươi sao?”

Cổ Mộ Sanh cũng không có gì ngoài ý muốn. Nếu là người khác thì cũng sẽ không vui vẻ gì mà chấp nhận. Chủ tộc khế ước là một loại khế ước phổ biến ở tu tiên giới. Trong hai người ký kết, một người sẽ là chủ, kẻ còn lại sẽ là tộc. Người chủ có thể sai khiến tộc của mình làm bất kỳ điều gì, nếu muốn thì chỉ cần một ý niệm trong đầu họ liền có thể dễ dàng giết chết tộc. Hơn nữa, tộc tuyệt đối không bao giờ dám phản lại chủ. Bởi vì nếu tộc chết thì chủ cũng không bị tổn thất gì, nhưng nếu chủ chết thì tộc sẽ lập tức chết theo.

Nhìn thiếu niên đang không mấy gì dễ chịu phía đối diện, Cổ Mộ Sanh nhàn nhạt nói:

“Chẳng lẽ ngươi bảo ta phải tin một lời nói suông? Ta làm sao biết được là ngươi có giả vờ quy phục sau đó lại lên âm ta hay không. Tuy rằng là ký kết chủ tộc khế ước, nhưng mà ngươi yên tâm, chỉ cần trong lòng ngươi không có ý định phản lại ta thì ta có thể bảo đảm tuyệt đối không làm gì có hại đối với ngươi. Không những thế, ta còn có thể dốc lòng bồi dưỡng cho ngươi. Những linh đan, pháp khí, địa vị hay là mỹ nữ gì đó chắc chắn sẽ cấp cho ngươi như đã hứa.”

Dừng lại trong thoáng chốc, nàng nhẹ giọng hơn:

“Lùi một bước mà nói, bây giờ ngươi cũng đâu có quyền lựa chọn. Nói thật cho ngươi biết, từ đầu đến giờ ta vẫn chưa dốc hết toàn lực. Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ thì tốt hơn...”

Giang Lưu Nhi đương nhiên hiểu rõ điều đó. Một cường giả Chân Đan Cảnh há lại chỉ có bấy nhiêu năng lực. Nhưng nếu phải ký kết chủ tộc khế ước thì cả đời phải làm nô lệ cho nàng sai khiến.

Lưỡng lự một hồi lâu, cuối cùng, Giang Lưu Nhi có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Thôi được. Ta đồng ý ký kết chủ tộc khế ước.”

Khẽ tươi cười, Cổ Mộ Sanh rất hài lòng:

“Tốt!”

Ngay sau đó, nàng đưa tay kết quyết, nhẹ đánh ra. Giữa không trung lập tức xuất hiện một vòng ấn ký với những hoa văn tối nghĩa.

Cổ Mị Sanh há miệng phun ra một giọt tinh huyết. Giọt tinh huyết kia nhanh chóng dung nhập vào ấn ký giữa không trung nọ. Làm xong, nàng hướng Giang Lưu Nhi nói:

“Đến lượt ngươi.”

Nhìn ấn ký kia, Giang Lưu Nhi lại bắt đầu tỏ vẻ do dự. Hồi lâu, ánh mắt hắn trở nên kiên định. Hắn khẽ há miệng...

Một đạo kim quang rực rỡ với tốc độ kinh người bắn ra.

Không phải tinh huyết gì mà là một đạo kim quang. Hơn nữa, nó cũng không phải bắn về phía ấn ký giữa không trung kia mà là bắn về phía... Cổ Mị Sanh.

Ngay từ đầu, hắn đã chưa bao giờ có ý định quy phục nữ nhân này. Đã từng là một cường giả Vũ Hóa Cảnh há lại quỳ gối làm một nô lệ cho một Chân Đan Cảnh nhỏ nhoi.

“Hừ! Không biết sống chết!”

Âm thanh lạnh lẽo của Cổ Mị Sanh vang lên. Nàng vẫn đang một mực đề phòng hắn. Nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng tên kia sẽ dễ dàng quy phục như vậy.

Đạo kim quang uy lực kinh người lập tức bị cây hắc phiến chặn lại.

“Phá!”

Những oan hồn lệ quỷ nhanh chóng quán lấy đạo kim quang. Chớp mắt, đạo kim quang đã tan biến không còn sót lại gì.

Nhìn khoảng không trước mắt, Cổ Mị Sanh cười lạnh:

“Muốn chạy sao?”

Sau đó nàng hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo.

Không bao lâu sau...

“Tiểu đệ đệ. Ta khuyên ngươi nên thúc thủ chịu trói thì hơn.”

Sắc mặt Giang Lưu Nhi hết sức khó coi. Lúc này hắn cũng không phải là độn quang bình thường mà là thiêu đốt chân khí, tốc độ có thể nói đã nhanh hơn gấp mấy lần một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ bình thường rồi. Mục tiêu đào tẩu của hắn chính là Đại Nhật Cung. Chỉ cần đến phạm vi của Đại Nhật Cung thì Cổ Mị Sanh sẽ không thể ra tay với hắn được nữa, trừ phi nàng ta muốn bị mấy vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung vây giết.

Thử nghĩ một tà tu lại lên vào một chính phái tu tiên, hơn nữa còn trở thành một cao tăng chỉ dưới thái thượng trưởng lão, nếu tin tức này bị truyền ra thì hậu quả có thể đoán được.

Khi đó, mặt mũi của Đại Nhật Cung sẽ mất sạch. Dù là trừng trị gian tế hay là vì giữ gìn thanh danh của Đại Nhật Cung, họ tuyệt đối sẽ không để nàng ta sống.

Còn về phần Giang Lưu Nhi, hắn định đến lúc đó sẽ nhân lúc Cổ Mị Sanh và ba vị thái thượng trưởng lão kia đánh nhau thì tìm cơ hội tẩu thoát. Không tốt mà nói, có thể hắn sẽ bị Đại Nhật Cung bắt để điều tra. Nhưng ít ra khả năng sống sót cao hơn khi phải đối mặt với Cổ Mị Sanh.

Mà theo nhận định của mình thì Giang Lưu Nhi cảm thấy khả năng đó không cao. Bởi vì tu vi của Cổ Mị Sanh chính là Chân Đan Cảnh trung kỳ, ngang bằng với ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung. Thêm nữa thì các thần thông của nàng ta hết sức quỷ dị, muốn chắc chắn trấn áp được nàng thì khả năng rất lớn là ba vị thái thượng trưởng lão kia sẽ liên thủ để đối phó.

Như vậy, Giang Lưu Nhi hắn sẽ bỏ đi được bốn vị Chân Đan Cảnh phiến toái. Về phần những người còn lại của Đại Nhật Cung thì không ai có đủ khả năng để giữ hắn lại, kể cả bốn vị viện chủ kia.

Nhưng mà dự tính của hắn đã thất bại. Tốc độ độn quang của Cổ Mị Sanh thật sự quá nhanh, sánh ngang với Chân Đan Cảnh hậu kỳ.

Cổ Mộ Sanh đứng xa xa nhìn thiếu niên sắc mặt khó coi kia, cũng không vội ra tay. Bởi vì nàng tin tưởng tuyệt đối hẳn không thể thoát khỏi tay mình.

Hắn đã có dự tính thì há Cổ Mộ Sanh nàng lại không. Chính vì để tránh khỏi thần thức của ba lão quái vật ở Đại Nhật Cung kia nên nàng mới để hắn đi ra ngoài làm nhiệm vụ sau đó mới chặn giết. Tuy thân phận của hắn chỉ là một đệ tử bình thường nhưng dù sao Đại Nhật Cung cũng là một tu tiên chính phái có luật lệ nghiêm khắc. Không giống tà phái máu tanh tàn độc, đa phần chính phái đều phải có lý do thích đáng mới được phép xử tội chết đối với đệ tử. Nếu tự tiện giết người không minh bạch thì dù nàng là viện chủ cũng khó thoát khỏi bị Chấp Pháp Đường điều tra.

Không phải vì những nguyên tắc cổ hủ của bọn chính phái này thì nàng sao lại có thể để hắn bình yên đến giờ?

“Niệm Từ. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Chọn một trong hai. Thần phục hoặc chết!”

70. Chương 71: thần Thông Ra Hết

“Không có lựa chọn thứ ba?”

“Tuyệt đối không có!”

Một thoáng trầm ngâm... Bất thành linh, Giang Lưu Nhi đánh ra một đạo kiếm khí về phía Cổ Mộ Sanh.

Tiên hạ thủ vi cường!

Tuy rằng nếu đánh với nữ nhân này thì phần thắng là cực kỳ thấp, chưa tới một thành. Nhưng lúc này hắn đã không còn lựa chọn tốt hơn. Chỉ trách hắn quá sơ suất đã để nàng hạ ấn ký truy tung trên người, nếu không cũng không đến nỗi như bây giờ. Thôi thì đành trông nhờ vào vận khí.

Ngay khi Cổ Mộ Sanh vừa phá tan đạo kiếm khí kia, Giang Lưu Nhi đã xuất hiện trước mặt nàng, kiếm trong tay đâm tới.

“Xoạt”

Kiếm đã xuyên qua người nàng.

Nhưng sau đó, thân ảnh Cổ Mộ Sanh đang bị kiếm cắm vào kia bỗng hóa thành một đám hắc vụ với những oan hồn lệ quỷ bên trong.

“Ảo ảnh!” Giang Lưu Nhi khẽ hô.

“Chúu chúu”

Từ phía sau lưng, những ngọn giáo chói lòe bay đến.

“Keng keng keng”

Giang Lưu Nhi trước sau đều bị giáp công, vội liên tục huy kiếm, nháy mắt chém ra hơn mấy trăm đạo kiếm ảnh.

Từ xa, Cổ Mộ Sanh mắt đẹp lạnh lùng, tay trái kết quyết, tay phải giơ lên trời.

“Quang Minh Chi Nộ!”

Từ trên trời, sáu cột sáng như lưu tinh bắn xuống đầu Giang Lưu Nhi.

Nhìn những cột sáng với khí tức mãnh liệt kia, khuôn mặt Giang Lưu Nhi đầy vẻ ngưng trọng. Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, giơ ngang đầu, hẳn hét lên:

“Kiếm Nghênh Thiên Hạ!”

Sáu đạo kiếm ảnh quét ngang trời!

“Ầm... Ầm... Ầm”

Cột sáng tiêu thất. Kiếm khí tán loạn.

Linh lực còn sót lại bắn ra bốn phía tạo thành những tiếng nổ đình tai nhức óc.

Cổ Mị Sanh thật không thể tưởng tượng nổi.

Đây là kiếm chiêu gì? Ngay cả chiêu thứ sáu Quang Minh Chi Nộ trong Tây Hoàng Kinh cũng dễ dàng bị tru diệt. Phải biết rằng Tây Hoàng Kinh chính là một trong năm bộ công pháp trấn môn của Đại Nhật Cung, đồng thời cũng là một trong những công pháp đỉnh cấp nhất ở Thiên Vũ đại lục này. Hướng chi tu vi của đối phương mới chỉ là Niết Bàn Cảnh a! Nếu như kiếm chiêu vừa rồi do một vị cường giả Chân Đan Cảnh thi triển thì sẽ thế nào?

Uy lực tuyệt đối tăng lên không dưới năm lần!

Tuy rằng bị chấn kinh trong phút chốc, nhưng động tác của Cổ Mị Sanh lại không hề chậm. Một tiểu phiến xuất hiện trên tay, nàng phun lên một ngụm tinh huyết, ma quang vốn chỉ nhàn nhạt bỗng sáng rực lên hẳn. Cổ Mị Sanh liên tục đánh ra hơn mười phiến, khê hô:

“Đi!”

Vô số lệ quỷ gào rú thê lương bủa vây lấy Giang Lưu Nhi.

Bên kia, giọng Cổ Mị Sanh cất lên:

“Hắc Ám Chi Thống!”

Chưa dừng lại ở đó, nàng lại lần nữa hô lên:

“Quang Minh Chi Nộ!”

Sáu cột sáng như lưu tinh lại lần nữa xuất hiện.

Giang Lưu Nhi lần này đúng thật sự là lên trời không được, xuống đất không xong. Phía trên là Quang Minh Chi Nộ, bên dưới là Hắc Ám Chi Thống. Hắc cũng không hiểu nổi tại sao Cổ Mị Sanh lại cùng lúc tu luyện hai loại công pháp trái nghịch như vậy. Nhưng mà hắc phải công nhận một điều, đó là hai loại lực lượng đối lập này được sử dụng đồng thời thì uy lực quả thật trở nên vô cùng đáng sợ.

Một lần nữa, Giang Lưu Nhi huy kiếm thi triển chiêu Kiếm Nghênh Thiên Hạ để đối kháng với Quang Minh Chi Nộ. Về phần Hắc Ám Chi Thống thì không cần hắc phải tự mình đối phó, bởi vì đã có linh phù chống đỡ.

Kiểm ảnh chém lên. Linh phù bay xuống.

“A... a... a..”

“Á...”

Những oan hồn lệ quỷ bị ngọn lửa tạo thành từ hỏa linh phù thiêu đốt, chúng không ngừng kêu thảm thiết. Sau đó thì những tiếng “xèo xèo” nối tiếp nhau vang lên. Chẳng bao lâu, hắc vụ tiêu tán đi hơn phân nửa.

Nét mặt Cổ Mị Sanh lúc này rất khó coi.

Lại là linh phù! Tên này đào đâu ra nhiều linh phù như vậy. Ta không tin là người còn linh phù để dùng!

Nghĩ vậy, Cổ Mị Sanh lần nữa phát nhẹ tiểu phiến, một luồng hắc vụ cuộn cuộn trào ra, so với lúc nãy còn nhiều hơn gấp đôi. Chưa hết, hai tay nàng nhanh chóng kết quyết với những động tác khó hiểu, sau đó, bên tay trái nàng xuất hiện một bạch cầu, bên tay phải lại xuất hiện một hắc cầu. Nàng đem chúng dung hợp lại.

Quang, ám là hai thuộc tính hoàn toàn trái ngược. Một khi chạm nhau lẽ ra chúng phải xung đột và triệt tiêu mới đúng, nhưng lúc này trên tay Cổ Mị Sanh, chúng không những không triệt tiêu mà năng lượng càng trở nên mạnh mẽ gấp mấy lần. Bên trong quả cầu đen trắng lại có thêm những tia điện lập lòe.

Nó không còn là quang cầu hay ám cầu, cũng không phải đơn thuần là quang ám cầu, mà lúc này, nó mang cả ba thuộc tính quang, ám và lôi.

Thuộc tính diễn sinh!

Ngay khi Giang Lưu Nhi vừa mới tiêu diệt được một nửa những oan hồn lệ quỷ bên dưới thì một quả cầu mang khí tức hủy diệt lao thẳng về phía hắn.

Tốc độ thật nhanh!

Hắn đã không còn tránh kịp mà chỉ có thể trực tiếp đối mặt. Động tác của hắn nhanh hơn bao giờ hết, mười phần lực lượng được dồn vào một kiếm này.

Trảm!

Cự kiếm ảnh tỏa ra quang mang rực rỡ chém vào quả cầu đen trắng đang lao tới.

“Oành... Oành... Oành...”

Tiếng nổ kinh thiên làm chấn động cả một vùng.

Cách đó ba trăm dặm về hướng bắc...

Một đội ngũ tu sĩ ai nấy đều kinh ngạc nhìn về phía phát ra tiếng nổ vừa rồi.

“Này... Sư thúc, đây là tu sĩ đấu pháp sao?”

Một tên thiếu niên có tu vi Ngự Không Cảnh trung kỳ hướng một lão nhân có chút không dám xác định hỏi.

Lão nhân hơi ngưng trọng gật đầu.

“Sư thúc, chúng ta có qua xem không?” Một cô gái bộ dáng tò mò nói.

“Chuyện này...”

Lão nhân kia hơi trầm ngâm. Dựa theo khí tức vụ nổ vừa rồi thì đối phương chắc chắn là cao thủ, tu vi ít nhất cũng là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, thậm chí nói không chừng có thể là những vị cường giả Chân Đan Cảnh. Tu sĩ cấp bậc này trên người tài bảo mang theo tuyệt đối không ít. Nếu như song phương đấu đến lưỡng bại câu thương thì...

Cũng không thể trách lão nhân này tham lam hay lòng dạ đen tối gì. Tu tiên giới tài nguyên khan hiếm, luôn là cung không đủ cầu. Sở dĩ đa phần tu sĩ cả đời đều không thể bước vào cảnh giới cao hơn cũng là vì không có đủ tài nguyên tu luyện. Vì vậy, nếu như có cơ hội kiếm được một lượng lớn tài bảo thì có mấy ai lại từ chối, cho dù phải làm một số việc bẩn thỉu đi nữa.

Khi gặp một tu sĩ trọng thương thì đến hơn tám phần số người gặp được sẽ ra tay giết người đoạt bảo. Mà không phải chỉ có những tà tu mới làm vậy, tu sĩ chính đạo cũng là tuyệt không thiếu.

Tuy nói các chính phái tu tiên đều nghiêm cấm hành vi này, nếu phát hiện đệ tử nào vi phạm sẽ lập tức nghiêm trị.

Nhưng mà đó là nếu bị phát hiện. Còn nếu không bị phát hiện thì sao? Đương nhiên sẽ chẳng ai trách phạt gì cả. Do vậy, không phải cứ nói người của chính phái thì sẽ không làm những chuyện sát nhân đoạt bảo.

Chính phái cũng không có ăn chay đấy!

Đám người của lão nhân này cũng là người trong chính đạo, thuộc một tiểu môn phái tu tiên phụ cận gần đây.

Lão nhân ngâm nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ quyết định.

“Chúng ta đến đó xem thử.”

Tiếng nổ kinh thiên vừa rồi có uy lực rất khủng khiếp. Theo lão nhân cảm thấy thì hơn phân nửa đó chính là đòn đánh cuối cùng của hai bên đang giao đấu kia. Rất có thể giờ này bọn họ đã bị trọng thương, thậm chí là đã chết. Như vậy, số tài bảo trên người họ...

Nghĩ tới đó, khuôn mặt lão nhân có chút kích động, độn quang càng nhanh hơn.

Suy đoán của lão nhân kia không đúng nhưng cũng không phải hoàn toàn sai. Vì ít ra lúc này thật sự đã có người bị trọng thương. Người đó dĩ nhiên không phải Cổ Mị Sanh.

Giang Lưu Nhi đưa tay lau vết máu trên miệng, khuôn mặt hấn lúc này trông khá nhợt nhạt. Uy lực của quả cầu lúc này thật sự rất khủng khiếp.

Cũng không phải vì kiếm chiêu của Thanh Hà Kiếm Quyết không sánh bằng thần thông của nàng mà hấn không chống lại được.

Thanh Hà Kiếm Quyết là một thánh cấp công pháp ở Đại Hồng Vũ, há lại không bằng được công pháp của một tu sĩ phạm giới Thiên Vũ đại lục này? Tất cả cũng chỉ vì tu vi của hấn kém Cổ Mị Sanh quá xa. Hấn chỉ mới là Hoàng Cảnh trung kỳ, tương đương với Niết Bàn Cảnh trung kỳ, còn nàng ta thì đã là Chân Đan Cảnh trung kỳ.

Đó là cách nhau cả một đại cảnh giới!

Cho dù chỉ là một tiểu cảnh giới thì đã là sự khác biệt vô cùng lớn rồi chứ đừng nói gì đến một đại cảnh giới. Trước mặt một cường giả Chân Đan Cảnh, cho dù có cả trăm tên Niết Bàn Cảnh bình thường liên thủ thì kết cuộc cũng chỉ là lấy trứng chọi đá.

Nhưng Giang Lưu Nhi không thể tính theo lẽ thường được.

Công pháp hấn tu luyện chính là công pháp của tiên nhân! Nhờ vậy mà hấn mới có thể đối kháng với một cường giả Chân Đan Cảnh trung kỳ tới bây giờ. Nhưng cũng chỉ có thể tới bây giờ thôi...

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu không muốn chết thì lập tức thần phục ta!”

Đây đã là lần thứ hai nàng nói cho hấn “một cơ hội cuối cùng”. Cổ Mị Sanh nàng xưa nay tuyệt không phải một kẻ thích cho người khác cơ hội kiểu thế này. Nhưng mà nàng thật sự rất kinh ngạc khi tên kia có thể đỡ lấy chiêu vừa rồi mà vẫn còn đứng được trước mặt nàng.

Hấn chỉ mới là Niết Bàn Cảnh trung kỳ! Vậy mà lại có thể đỡ được chiêu mà ngay cả Chân Đan Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc làm nổi, thế nên nàng càng muốn bắt hấn thần phục. Chỉ cần sau này có hấn trợ giúp, nàng tin tưởng mục tiêu trở thành tông chủ của mình đã không còn xa nữa.

Giang Lưu Nhi cũng không biết tại sao Cổ Mị Sanh lại cho hấn thêm một cơ hội nữa mà không lập tức ra tay giết hấn, nhưng mà hấn cũng sẽ không để tâm đi tìm hiểu điều đó làm gì. Lúc này trong đầu hấn đang suy tính mọi khả năng để có thể thoát khỏi tay nữ nhân kia.

71. Chương 72: lật Thuyền Trong Mương

Phần thắng của ta gần như không có. Nếu tiếp tục đánh xuống thì sớm muộn gì cũng chết trong tay nữ nhân kia. Toái Cốt Chương thì không thể dùng, nàng ta rất cảnh giác, tuyệt đối sẽ không để ta tiếp cận. Thanh Hà Kiếm Quyết thì lại chỉ có thể thi triển được sáu chiêu đầu...

Suy tính một hồi, Giang Lưu Nhi vẫn chẳng tìm được giải pháp nào để thoát khỏi khốn cảnh. Chạy không được, đánh cũng không xong.

“Hừ!”

Đang chờ đợi câu trả lời của Giang Lưu Nhi, chợt Cổ Mị Sanh khẽ hừ lạnh, giơ tay về một khoảng không cách đó khá xa. Một cự thủ đánh xuống.

“Ầm”

“Tiền bối! Xin tha mạng!”

Người vừa lên tiếng cầu xin chính là lão nhân trong đám người lúc này. Hắn là vì tài bảo mà chạy đến đây.

“Tha cho người?” Cổ Mị Sanh như vừa nghe một chuyện cười.

Nàng nói tiếp: “Có thể...”

Lão nhân nghe thế thì như được đại xá, vội vàng khom người cung kính:

“Đa tạ tiền bối! Đa tạ tiền bối!...”

Bỗng nhiên hắn mở to mắt, sau đó lập tức quay đầu bỏ chạy.

Phía sau, một đám hắc vụ đuổi theo, chỉ chớp mắt đã bao lấy hắn. Những oan hôn lệ quỷ gào rú ghê rợn, thi nhau cắn xé...

“Không!... A... Tiền bối tha mạng!... Tiền bối tha mạng!...”

Mặc cho những tiếng cầu xin của hắn, Cổ Mị Sanh vẫn thản nhiên đứng như thế mọi chuyện không phải do nàng làm. Nàng há lại không biết ý đồ của hắn, loại chuyện giết người đoạt bảo nàng cũng từng làm không ít...

“Lại thêm mấy kẻ không biết sống chết!”

Trong mắt Cổ Mị Sanh hiện lên một tia khó chịu. Nàng liên tục đánh ra mấy đạo bạch quang.

“Á... Không!...”

Hơn mười mấy đệ tử cùng theo lão nhân đến đây không một ai sống sót.

Giang Lưu Nhi thấy hết tất cả nhưng cũng không tỏ vẻ gì. Tu tiên giới trước giờ vốn chẳng phải là nơi yên bình. Phạm nhân ngưỡng mộ và kính bái tu tiên giả, nhưng lại không biết rằng tu tiên giới chẳng phải tốt đẹp như họ tưởng, thật sự nó chỉ là một nơi đầy gió tanh mưa máu mà thôi. So với giang hồ của thế tục thì còn tàn khốc hơn rất nhiều...

Giết bọn người kia xong, Cổ Mị Sanh hướng Giang Lưu Nhi nói:

“Thế nào? Người đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Thấy hắn im lặng không đáp, giọng Cổ Mị Sanh trở nên lạnh lùng:

“Xem ra người vẫn không có ý định thần phục ta. Như vậy... giữ người lại cũng không có tác dụng gì!”

Vừa dứt lời, tiểu phiến trên tay nàng phẩy nhẹ, hắc vụ cuộn cuộn tuôn ra như một dòng hắc hà, so với những lần trước thì còn nhiều hơn gấp năm, sáu lần.

Xem ra nàng đã thật sự muốn giết hắn.

Không dám chậm trễ, Giang Lưu Nhi vội lấy linh phù ném ra. Linh phù kia lập tức hóa thành những tia lôi điện âm âm đánh xuống hắc vụ.

“Lại là linh phù?” Cổ Mị Sanh hơi nhíu mày.

Nàng cầm tiểu phiến trong tay, lao mình tới.

Giang Lưu Nhi lúc này vừa phải đối phó với hắc vụ, vừa phải nghênh đón những luồng bạch quang uy lực kinh người từ Cổ Mị Sanh. Hắn liên tục phải vận linh lực thi triển Thanh Hà kiếm chiêu và thúc dục linh phù ứng phó. Bộ dáng trông khá chật vật.

Đang giao đấu, thân ảnh Cổ Mị Sanh đột ngột biến mất.

Mặt khê biến, Giang Lưu Nhi vội tập trung thần thức đến mức cực hạn dò xét.

Ngay khi đó, từ phía sau, một đạo lưu quang với tốc độ kinh người bay tới.

“Keng”

Vừa phá tan đạo lưu quang kia, Giang Lưu Nhi lập tức đâm mũi kiếm về phía sau.

“Phốc”

Thân hình Cổ Mộ Sanh dừng lại giữa không, mắt đầy vẻ khó tin. Nơi ngực nàng, một thanh kiếm đang cắm sâu.

“Tiểu... đệ đệ... Người thật tàn nhẫn...”

Giang Lưu Nhi cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Ta đã đâm trúng nàng? Dễ dàng như vậy? Chuyện này...

Cảm thấy có chút không chân thật, hấn tập trung thần thức lên người Cổ Mộ Sanh. Đáp án làm hấn hơi ngoài ý muốn, từ khí tức phát ra thì người đang bị kiếm đâm vào quả thật chính là Cổ Mộ Sanh không sai. Nhưng mà cứ như vậy xong sao?

Tuy có hơi cổ quái, nhưng kết quả ở trước mắt, hấn cũng không thể không tin.

Chắc là do ta nghĩ nhiều. Hấn thầm nói với mình.

“Khụ... khụ...”

Máu từ khoe miệng Cổ Mộ Sanh chảy ra, khuôn mặt nàng lúc này đã vô cùng tái nhợt. Nàng nhìn hấn với ánh mắt như có chút gì đó ai oán, lưu luyến...

Nàng... sao lại nhìn ta như vậy? Tại sao nàng lại oán ta?

Lưu luyến? Nàng tại sao phải lưu luyến? Nàng lưu luyến điều gì? Ta sao?

Giang Lưu Nhi chợt thấy trong lòng xúc động. Hấn không tự chủ nhìn nàng thật kỹ. Gương mặt này, ánh mắt này... Giống quá... Y hệt Tâm Mộ Hồ. Hấn bỗng cảm thấy như vừa mất đi thứ gì quen thuộc. Hấn tại sao phải giết nàng?

Ánh mắt hấn dần trở nên mê mang. Hấn đưa tay về phía nàng, khẽ chạm lên gương mặt kiều diễm kia, vuốt nhẹ...

“Giang Lưu Nhi! Mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại...”

Giọng của Nghiệt không ngừng gọi.

Thế nhưng Giang Lưu Nhi không đáp lại, trong mắt hấn lúc này chỉ còn lại hình bóng của Cổ Mộ Sanh. Khuôn mặt nàng đang mỗi lúc một tái đi, sinh cơ bắt đầu tàn lụi... Đột nhiên khuôn mặt tưởng chừng sắp chết ấy lại nở một nụ cười, không phải là nụ cười mãn nguyện hay đau khổ mà là một nụ cười của kẻ chiến thắng. Thân ảnh Cổ Mộ Sanh tan biến...

“Phốc”

Tiếng trầm thấp khe khẽ vang lên. Trước ngực Giang Lưu Nhi, một thanh trủy thủ cắm vào.

Dường như đau đớn đã làm hấn tỉnh táo lại, hấn vội vận linh lực... Nhưng Cổ Mộ Sanh há sẽ bỏ qua cơ hội tốt này, làm sao nàng có thể để hấn như nguyện.

“Ba Ba Ba”

Ba chưởng liên tiếp đánh vào người Giang Lưu Nhi.

“Khụ... khụ...”

Phun ra mấy ngụm máu, Giang Lưu Nhi cố đứng dậy thì một bàn tay đã nắm lấy cổ hấn nhấc lên.

“Ta vốn đã cho ngươi cơ hội nhưng mà ngươi lại từ chối ý tốt của ta. Nếu ngươi đã muốn chết như vậy thì ta sẽ để ngươi được toại nguyện. Cổ Mộ Sanh ta cũng không phải người thích van nài kẻ khác.”

Hơi ngừng một lát, nàng tiếp lời:

“Nhưng mà trước khi giết người, ta sẽ để người nắm thử chút tư vị bị người sưu hồn là thế nào.”

Dứt lời, nàng dùng tay còn lại đặt lên mi tâm Giang Lưu Nhi, một đạo thần thức xâm nhập vào.

Về phần Giang Lưu Nhi, lúc này hẳn đã không còn lực lượng để phản kháng, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng ta tự tung tự tác.

Bất chợt, hai mắt Cổ Mị Sanh lộ vẻ kinh hãi, vội buông Giang Lưu Nhi ra, nhanh chóng lùi lại phía sau. Nhưng đáng tiếc đã quá muộn...

“Phốc”

Một thanh kiếm mang phong cách cổ xưa, trên thân khắc những hoa văn đen nhánh tối nghĩa đã cắm vào ngực nàng.

Cổ Mị Sanh cảm nhận được linh hồn mình đang run rẩy, sinh khí cũng dần trôi đi. Không! Không phải trôi đi mà là bị thanh kiếm kia hấp thụ! Cổ Mị Sanh kinh hoảng đưa tay định rút nó ra. Thế nhưng khi vừa chạm vào thì lập tức không thể động đậy được nữa, cứ như bị một thứ lực lượng vô hình nào đó giữ lấy.

Nàng vô cùng sợ hãi. Mắt thấy đã sắp đạt được mục đích thì mọi chuyện lại thành ra thế này.

Lần này thì đúng là bị lật thuyền trong mương!

Cổ Mị Sanh đã thử mọi biện pháp nhưng vô ích. Bây giờ nàng thậm chí còn không thể tự bạo Đan châu chứ đừng nói gì điều động linh lực.

Chẳng lẽ hôm nay Cổ Mị Sanh ta phải chôn thân nơi này sao?... Mà không biết là ta có còn được toàn thây để chôn không nữa...

Nàng bi ai nghĩ.

Cái kết của tu sĩ trước giờ đều thường luôn bi thảm, chẳng mấy ai toàn thây lành lặn cả. Giết người rồi hủy thi diệt tích là nguyên tắc mà tu sĩ nào cũng phải tự hiểu lấy, nếu không muốn phát sinh phiền phức không đáng có. Đó là còn chưa kể tới tài bảo, pháp khí linh tinh cũng bị lấy đi, thậm chí nếu gặp phải bọn tà tu thì linh hồn của người tuyệt đối sẽ không bị bỏ qua. Biết đâu chừng còn bị bọn họ đem luyện chế thành quỷ nô hay những lệ quỷ giống như hàng vạn con bên trong ma phiến của nàng.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng nàng đã không còn cách nào để xoay chuyển tình thế. Nàng cũng chẳng oán trách gì cả, đã bước chân vào con đường tu tiên thì phải chấp nhận những chuyện thế này.

Tu tiên lộ không phải lột bằng thảm, không phải bằng đá, cũng chẳng phải bằng gai, mà là... bằng máu.

Từ xưa đến nay, không có kẻ nào bước lên đỉnh cao tiên đạo mà tay không dính máu, càng không có kẻ nào bước lên đỉnh cao tiên đạo mà thân không đổ máu.

Nàng nhắm mắt chờ đợi kết cục của mình...

“Người muốn sống hay muốn chết?”

Bất chợt, một giọng nói truyền vào tai Cổ Mị Sanh. Nàng mở mắt ra. Phía trước mặt, một thiếu niên người đầy máu me đang nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cổ Mị Sanh cười vẻ đắng chát.

“Có thể sống thì ai lại muốn chết?”

“Ta có thể để người sống.”

Cổ Mị Sanh chờ hẳn nói tiếp. Nàng biết rõ tuyệt đối không có chuyện đối phương buông tha cho mình mà không có điều kiện gì.

Quả thật Giang Lưu Nhi cũng không định làm người tốt đến mức đó, hẳn lạnh nhạt nói:

“Với điều kiện người phải thân phục ta, nhận ta làm chủ.”

Nghe xong, Cổ Mị Sanh cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, xem ra nàng cũng đã đoán trước được hắn sẽ đưa ra điều kiện đó.

Chỉ mới khi này nàng còn kêu đối phương thần phục, không ngờ chưa bao lâu vị trí hai bên đã đảo ngược, giờ sinh tử của nàng lại nằm trong tay đối phương. Cuộc đời xoay chuyển đúng thật chẳng biết đâu mà lần.

Thấy nàng trầm tư không nói, tiếng Giang Lưu Nhi lại cất lên:

“Người nên quyết định nhanh thì tốt hơn. Sinh mệnh của người không còn chèo chống được lâu nữa đâu.”

Hắn cũng không phải hù dọa nàng, thật sự sinh khí của nàng đang bị Thiên Oán hấp thu gần nửa rồi, tiếp tục thì chắc chắn nàng sẽ chết.

Cổ Mị Sanh nhìn thiếu niên trước mặt, khe khẽ rặng, giọng nghiêm túc nói:

“Ta có thể thần phục người, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Giang Lưu Nhi hơi nhíu mày. Tính mạng nàng đang nằm trong tay hắn, vậy mà nàng còn dám ra điều kiện?

“Người yên tâm, cũng không phải là việc khó khăn gì.”

Hơi ngập ngừng, sau đó nàng mới nói tiếp:

“Người không được động đến ta.”

72. Chương 73: Đàm Thoại (1)

Giang Lưu Nhi nhìn nàng, có chút không hiểu.

Thấy vẻ tri độn của hắn, Cổ Mị Sanh cắn cắn môi:

“Ý ta là người không được bắt ta làm mấy chuyện đó.”

Chuyện đó? Ta bắt người làm gì?

Giang Lưu Nhi vẫn là vẻ mặt nghi hoặc.

“Chính là mấy chuyện người hay làm với nữ nhân.”

“Ta làm gì với nữ nhân?”

Cổ Mị Sanh nghiêng rặng, cũng không biết là vì bị Thiên Oán hành hạ hay là bị Giang Lưu Nhi chọc tức.

Nàng cảm thấy tên khốn này đang trêu đùa mình. Lúc trước khi nàng nhắc đến điều kiện tặng mỹ nữ cho hắn, rõ ràng hắn tỏ ra khá hứng thú, cho thấy hắn cũng là một kẻ ham mê sắc đẹp. Nàng không tin đã nói như vậy mà hắn còn không hiểu, hắn chắc chắn là đang giả ngây.

Nhưng mà nàng không biết mình đã trách lầm tên khốn kia. Giang Lưu Nhi đúng là một thiên tài tu luyện, nhưng nếu nói về nữ nhân thì...

Lúc này, tình cảnh của Cổ Mị Sanh đã rất tệ, nét mặt nàng trắng bệch như tờ. Nàng cũng không muốn dây dưa thêm nữa, vội nói:

“Thì chính là cởi đồ lên giường với họ...”

Ánh mắt Giang Lưu Nhi hơi khác lạ nhìn nàng.

“Người yên tâm, ta sẽ không làm mấy chuyện đó với người.”

Nói xong, hắn nhanh chóng kết quyết. Không bao lâu, trên không trung xuất hiện một vòng ấn ký giống hệt lúc trước Cổ Mị Sanh từng đánh ra.

Đây cũng không phải thuật pháp gì cao siêu mà chỉ là một tiểu thuật ngay cả Ngự Không Cảnh tu sĩ cũng có thể dễ dàng thi triển, là thứ căn bản ở tu tiên giới mọi người đều biết.

Cũng giống như Cổ Mị Sanh làm lúc trước, Giang Lưu Nhi trích ra một giọt tinh huyết dung nhập vào ấn ký giữa không trung, sau đó hắt đưa mắt về phía nàng ta ý bảo “tới lượt ngươi”.

Thiên Oán lúc này đã ngừng hấp thu tinh khí, Cổ Mị Sanh đã có thể điều động được linh lực. Thế nhưng nàng cũng không dám có ý nghĩ phản kháng, bởi nàng biết rõ thanh kiếm đang cắm trong người mình tùy thời có thể phát động công kích.

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia giãy dụa, nhưng cuối cùng nàng cũng không có đủ dũng khí tự bạo.

Còn sống mới có hy vọng! Huống chi thiếu niên trước mặt nhìn cũng không phải loại người tàn độc âm hiểm, chắc là cũng không đến nỗi biến thái gì...

Sau một hồi tự thuyết phục mình, khẽ thở dài, Cổ Mị Sanh trích ra một giọt tinh huyết đánh vào ấn ký phía trước.

Ấn ký sáng lên, xoay vòng, cuối cùng biến thành hai tia huyết quang nhàn nhạt dung nhập mi tâm của Cổ Mị Sanh và Giang Lưu Nhi.

Chủ bộc khế ước đã hoàn thành.

“Chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

Giang Lưu Nhi nhìn Cổ Mị Sanh, nói tiếp:

“Ngươi còn có thể phi hành không?”

Thấy nàng ta nhẹ gật đầu, Giang Lưu Nhi không nói thêm gì nữa, hóa thành một đạo kim quang bay đi. Sau đó, Cổ Mị Sanh cũng đi theo...

Trong một động phủ vừa mới khai mở và bố trí qua loa vài cấm chế, Giang Lưu Nhi tìm một nơi ngồi xuống dưỡng thương, đồng thời dùng thần thức câu thông với Nghiệt.

“Nghiệt. Ngươi không định giải thích cho ta sao?”

“Ý ngươi là đang nói tới Thiên Oán?”

“Chẳng phải ngươi đã nói là mình không thể điều động được Thiên Oán sao? Vậy lúc nãy đó là chuyện gì?”

Giang Lưu Nhi tức giận nói to.

Nghiệt nghe thế thì khẽ “hừ”:

“Ta cũng không có lừa gạt gì ngươi, lúc trước khi ngươi hỏi ta thì thật sự là khi đó ta chưa thể điều động được Thiên Oán. Ta cũng chỉ là mới khống chế được nó sau khi luyện hóa Ma châu mà thôi.”

“Vậy tại sao ngươi lại không hề nói cho ta biết?”

“Ngươi cũng đâu có hỏi.”

Giang Lưu Nhi cười lạnh:

“Nếu hôm nay không phải ta bị uy hiếp đến tính mạng thì e là ngươi cũng chẳng chịu để lộ đi!”

Nghe xong, Nghiệt lạnh lùng nói:

“Lời ta đã nói, tin hay không là tùy ngươi. Nhưng mà ta phải nhắc lại cho ngươi rõ, theo giao dịch của chúng ta thì ta cũng không có nghĩa vụ báo cáo lại cho ngươi chuyện gì cả. Hơn nữa, ngươi đừng quên là ai vừa mới cứu mạng ngươi. Không có ta thì ngươi có thể chỉ trong mấy năm đã tu luyện tới cảnh giới này? Không có ta thì ngươi còn sống đến bây giờ sao?... Nếu không muốn thì sau này ta cũng sẽ không quản tới sự sống chết của ngươi nữa!”

Ánh mắt Giang Lưu Nhi dần bình tĩnh lại, vừa rồi hấn quả thật có hơi xúc động. Dù sao bây giờ cũng chưa phải lúc...

“Trước đó suýt chút nữa thì ta đã mất mạng, tâm tình không mấy tốt, nói ra mấy lời khi này cũng chỉ là nhất thời xúc động, mong người hãy bỏ qua cho!”

Nghiệt cũng dịu giọng lại:

“Được rồi. Ta cũng hiểu được cảm giác của người. Sở dĩ ta không nói cho người biết là vì thực ra bây giờ ta cũng chưa phải hoàn toàn khống chế được Thiên Oán. Nói chính xác thì ta chỉ có thể thúc dục một phần lực lượng rất nhỏ của nó mà thôi. Nếu vừa rồi không phải nữ nhân kia mất cảnh giác thì Thiên Oán cũng không thể dễ dàng đâm trúng được nàng. Với năng lực bây giờ của ta, nếu Thiên Oán không chạm được vào nàng thì ta cũng không có cách nào...”

Giang Lưu Nhi bề ngoài nhẹ gật đầu nhưng trong lòng có thật sự tin những lời nói của nó hay không thì e là chỉ có mình hấn biết.

“Tại sao lúc này người lại bảo ta thu phục nàng?”

Giang Lưu Nhi chợt lên tiếng hỏi:

“Không phải người cũng không muốn giết nữ nhân kia sao?”

Giang Lưu Nhi im lặng không đáp. Hấn quả thật có mấy phần không muốn giết nàng, có lẽ vì gương mặt quen thuộc kia...

Ở Thiên Vũ đại lục này, hấn chẳng có ai là người thân. Bạn bè, tông môn, huynh muội cũng không. Lâm Gia Thành, Hắc Mộc Thành, Thiên Nhai Các, Đại Nhật Cung, Tôn Hạo, Tô Phi, Tô Vân Chi, Vương Lỗi, Đồng Đồng... hay thậm chí cả Lâm Thái Tuyết, tất cả đối với hấn có lẽ đều chỉ là những khách qua đường. Năm xưa, tay hấn đã nhuộm máu trường bối, đã tàn sát đồng môn, cũng đã cắt đứt đi một mối duyên tình... Kể từ ngày đó, hấn đã không còn người thân, không còn tông môn, không còn huynh muội, kể cả người hấn yêu cũng không còn nữa. Nhất kiếm nơi mi tâm kia không giết chết hấn, nhưng lòng hấn từ lâu đã chết.

Hấn sống đến bây giờ là để vãn hồi một chút tiếc nuối, là để tìm gặp Người thôi.

Tim hấn đã không còn chứa thêm hình bóng ai được nữa. Hoặc có lẽ hấn không muốn, hoặc có lẽ... hấn sợ.

Không giết Cổ Mị Sanh cũng chỉ vì tưởng niệm cố nhân.

Chỉ là vì tưởng niệm...

Trong lúc Giang Lưu Nhi thất thần, giọng Nghiệt cất lên:

“Người hãy thử hỏi xem nữ nhân kia về lai lịch của Ma châu và bộ hài cốt trong hạp cốt đi!”

“Đó cũng là nguyên nhân mà người muốn thu phục nàng ta?”

Mắt khẽ mở, Giang Lưu Nhi đứng lên đi về phía đối diện.

Cổ Mị Sanh đang điều tức thì cảm nhận được hấn đi đến, nàng mở mắt, có chút e ngại lên tiếng:

“C-Chủ... Chủ nhân.”

Chủ bộc khế ước đã ký kết, từ giờ nàng đã là nô bộc của hấn, theo lý thì đúng là nên gọi hấn một tiếng chủ nhân. Thế nhưng dù sao nàng cũng đường đường là Chân Đan Cảnh cường giả, một trong số những tu sĩ đứng đầu của Thiên Vũ đại lục, hơn nữa tu vi của hấn cũng không bằng nàng, tiếng “chủ nhân” đúng thật là nàng không muốn gọi.

Giang Lưu Nhi có chút quan tâm hỏi:

“Vết thương của người thế nào rồi?”

“Chỉ là hao mòn chút tinh khí, điều dưỡng một thời gian thì sẽ không có việc gì.”

Khẽ gật đầu, Giang Lưu Nhi lấy ra từ không gian giới một tấm mộc bài giờ trước mặt nàng, nói:

“Chắc hẳn là người nhận ra vật này?”

Cổ Mị Sanh cảm thấy khó tin nhìn chằm chằm tấm mộc bài. Nàng không xa lạ gì với nó, đây chính là lệnh bài thân phận của viện chủ Tây viện. Nếu như thế thì cũng không đến nỗi làm nàng phải trợn mắt mà nhìn, vấn đề là trên tấm mộc bài kia có ấn ký của trưởng phu nàng, người đã mất tích hơn hai mươi năm nay – Bạch Lân – Tây viện chủ tiền nhiệm.

“Làm sao người có được?”

Cổ Mị Sanh hơi kích động hỏi, sau đó, cảm thấy mình đã thất thố, nàng vội sửa lời:

“Chủ nhân, làm sao người có được?”

“Ta tìm thấy nó trên người một bộ hài cốt bên trong một hạp cốt.”

“Chủ nhân, có phải đó là hạp cốt dày đặc hắc vụ ở Tùng Nguyệt Lâm?”

Giang Lưu Nhi có hơi ngoài ý muốn.

“Người biết?”

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu.

“Nói rõ một chút.”

“Chắc chủ nhân cũng đoán được phần nào lai lịch của bộ hài cốt kia. Không sai, bộ hài cốt chính là Tây viện chủ tiền nhiệm, cũng là trưởng phu của ta – Bạch Lân.”

Nàng nói tiếp: “Sở dĩ ta biết rõ như vậy là vì... hẳn chính là bị ta giết chết.”

Mày Giang Lưu Nhi khẽ nhíu lại.

Tuy nói tu tiên giới trước giờ vốn luôn tàn khốc, những chuyện như vợ giết chồng, trò giết thầy, huynh giết đệ... cũng không phải hiếm hoi gì, thế nhưng trong lòng hẳn vẫn thấy phản cảm với những việc này.

“Chủ nhân. Ta có thể hỏi một việc không?”

Cổ Mị Sanh chột lên tiếng.

Thấy Giang Lưu Nhi gật đầu, nàng mới nói tiếp:

“Theo ta biết thì hắc vụ ở hạp cốt kia vô cùng quý dị, dù là Chân Đan Cảnh cường giả cũng không dám xông vào. Tại sao chủ nhân lại có thể vào đó mà vẫn không có chuyện gì?”

Chân Đan Cảnh cũng không dám vào?

Giang Lưu Nhi biết là hạp cốt kia rất quý dị, nhưng không nghĩ lại đáng sợ đến mức đó.

Hắn cũng là bị Ngân Tinh Băng Sư đuổi giết, trong lúc trọng thương mơ hồ mà chạy vào, sau đó thì bất tỉnh. Lúc tỉnh lại, hẳn cũng không nhìn thấy hắc vụ gì mà chỉ thấy những cây cối, đất đá đều mang một màu đen kỳ dị.

Khi ấy hẳn từng hoài nghi tại sao Ngân Tinh Băng Sư không đuổi giết mình nữa, bây giờ xem ra là do hắc vụ gì đó trong lời Cổ Mị Sanh.

Thế nhưng tại sao hắn tỉnh dậy lại không hề thấy hắc vụ kia? Hẳn cảm thấy khó hiểu.

“Nghịệt. Người có biết khi đó chuyện gì xảy ra không?”

“Ta cũng không rõ. Thời điểm đó người cũng biết là linh hồn ta đang trong tình trạng rất suy yếu, bình thường đều phải mượn trợ linh lực của người để luyện hóa ma khí, đồng thời cũng phải nhờ thông qua giác quan của người mà quan sát. Lúc ấy người đã bất tỉnh, tri giác không còn nên ta cũng không rõ mọi chuyện diễn ra bên ngoài.”

Thôi thì cứ coi như vận khí ta tốt đi.

Giang Lưu Nhi thâm nói.

Hắn cũng không muốn nghĩ nhiều đến vấn đề đó lúc này, càng không có ý định giải thích tường tận cho Cổ Mị Sanh.

73. Chương 74: đàm Thoại (2)

Hắn nhìn nàng, lãnh đạm nói:

“Có thể là vận khí ta tốt.”

Vận khí? Có quỷ mới tin người. Cổ Mị Sanh thâm nói một câu.

“Phải rồi. Ở trên người bộ hài cốt kia ta có tìm thấy một viên Ma châu, người có biết nguồn gốc của nó không?”

Cổ Mị Sanh sau một hồi trầm tư mới lên tiếng đáp:

“Tuy ta và Bạch Lân trên danh nghĩa là phu thê, nhưng mà không phải chuyện gì hắn cũng đều kể cho ta. Viên Ma châu mà chủ nhân nói tới ta cũng chưa bao giờ nghe hắn nhắc đến.”

Thấy Giang Lưu Nhi có chút thất vọng, nàng nói thêm:

“Nhưng mà ta có thể suy đoán được phần nào lai lịch của Ma châu kia...”

Mắt khẽ động, Giang Lưu Nhi nhìn nàng ý bảo tiếp tục.

“Chắc chủ nhân cũng biết là chỉ có âm hồn quỷ vật đã tu luyện tới Chân Đan Cảnh thì mới có thể ngưng tụ thân thể, kết thành Ma châu. Mà theo những gì ta biết thì chỉ có hai nơi ở Thiên Vũ đại lục này mới có cấp bậc âm hồn quỷ vật như thế, một là ở Âm Hồn Cốc thuộc Xích Quỷ Quốc, hai là U Minh Chi Địa thuộc Đại Thiện Quốc... Nhưng theo ta nghĩ thì khả năng viên Ma châu kia ở U Minh Chi Địa cao hơn...”

“Vì sao người lại cho rằng như thế?”

“Từ khi ta lấy Bạch Lân, ta thấy hắn ngoài việc quản lý sự vụ Tây viện ra thì việc còn lại cũng chỉ có bề quan tu luyện, cho dù có ra khỏi Đại Nhật Cung cũng thường là vì chuyện liên quan đến tông môn. Ta chưa bao giờ nghe nói đến việc hắn đi tới Âm Hồn Cốc cả.”

“Ý người là hắn đã từng đi vào U Minh Chi Địa?”

“Cũng chưa từng.” Cổ Mị Sanh lắc đầu.

Một tia không vui thoáng hiện qua mắt Giang Lưu Nhi.

Thấy nét mặt hắn không tốt, Cổ Mị Sanh vội nói:

“Chủ nhân đừng hiểu lầm, ta cũng không phải là đang hý vọng người.”

Nàng tiếp lời:

“Sở dĩ ta nói viên Ma châu của Bạch Lân có khả năng lấy từ U Minh Chi Địa là vì Quần Long Đại Hội.”

“Quần Long Đại Hội?” Giang Lưu Nhi nghi hoặc hỏi lại.

“Vâng. Không giống như Âm Hồn Cốc, U Minh Chi Địa hung hiểm hơn rất nhiều. Ở đó quanh năm đều có hắc vụ bao phủ, nó cũng giống hệt như hắc vụ trong hạp cốc Tùng Nguyệt Lâm, dù là Chân Đan Cảnh cường giả cũng không dám tiến vào. Duy chỉ có khác một điều là hắc vụ ở U Minh Chi Địa cũng không phải luôn bao phủ như ở hạp cốc kia mà cứ cách khoảng ba mươi năm nó lại tán đi một lần, cũng không ai biết tại sao lại như vậy. Nhưng mà trong thời gian hắc vụ đột nhiên biến mất đó, đã có rất nhiều tu sĩ thử tiến vào dò xét, mặc dù rất nhiều người đã bỏ mạng nhưng cũng có không ít kẻ thu được tài bảo. Hầu hết những thứ tài bảo kia đều rất trân quý, Ma châu cũng là một trong số đó... Tiền tài làm người đổ mắt. Không ít những tông môn, thế gia muốn chiếm U Minh Chi Địa làm của riêng, vì vậy đã có vô số những cuộc tranh

đầu chém giết nổ ra... Về sau, sáu đại tông môn đứng đầu của hai phe chính tà đã tiến hành thương nghị và đề ra Quần Long Đại Hội. Quần Long Đại Hội nói thẳng ra thì cũng chỉ là một hội tranh đấu ngầm mà thôi. Ở đó, các tông môn tu tiên có thực lực xếp hai mươi hạng đầu sẽ cử người lên so tài, sau đó sẽ căn cứ vào thành tích trong đại hội mà phân phát danh ngạch tiến vào U Minh Chi Địa...”

Dừng một chút, Cổ Mị Sanh nói tiếp:

“Hơn hai mươi năm trước, Đại Nhật Cung đoạt được bảy danh ngạch, Tây viện được phân một trong số đó. Vị trưởng lão được cử đi vào U Minh Chi Địa kia có vận khí không tệ, không những bình an trở ra mà còn thu được rất nhiều tài bảo. Theo ta biết thì trong số đó có một viên Ma châu. Như chủ nhân cũng biết, những tài bảo thu được kia đương nhiên tên trưởng lão đó không thể nào hưởng hết mà chắc chắn phải dâng nạp một phần cho viện chủ. Mà viện chủ của Tây viện khi ấy chính là Bạch Lân...”

Nghe nàng ta nói xong, Giang Lưu Nhi tỏ vẻ gật đầu.

“Nghịệt. Người cảm thấy thế nào?”

“Có lẽ lời nàng ta nói là thật, khả năng viên Ma châu kia có nguồn gốc từ U Minh Chi Địa, xem ra có việc phải nhờ người giúp rồi.”

“Không phải người muốn để cho ta đi tham gia Quần Long Đại Hội rồi đoạt danh ngạch gì đó chứ?”

“Không sai.”

Giang Lưu Nhi khẽ nhướn mày, nhưng cũng không phản bác.

Sau đó, hẳn hướng Cổ Mị Sanh hỏi thêm một chút về Quần Long Đại Hội kia...

...

“Được rồi. Theo những gì người nói thì ta cũng đã hiểu được đại khái.”

Trầm ngâm một chút, Giang Lưu Nhi hỏi:

“Chúng ta đã ký kết chủ bộc khế ước, giờ người cũng tính là người của ta, hãy nói một chút về thân phận của người đi.”

Cổ Mị Sanh liếc nhìn hẳn, khẽ thở dài. Hôm nay nàng đã sa vào bước này, cũng chỉ đành cúi đầu nhận mệnh. Nàng nhỏ giọng nói:

“Không dám giấu chủ nhân, ta chính là một trong số những trưởng lão cao tầng của Âm Dương Tông, trà trộn vào Đại Nhật Cung cũng là vì nhiệm vụ tông chủ giao phó.”

“Nhiệm vụ? Có phải có liên quan đến Đấng Tiên Thập?”

Hồi tưởng lại sự quan tâm quá mức của nàng ta đối với chuyện của Đấng Tiên Thập, hẳn không thể không suy đoán như vậy.

Mà quả thật suy đoán của hẳn cũng không sai.

Cổ Mị Sanh nhẹ gật đầu, đáp:

“Chủ nhân đoán không sai. Ta trà trộn vào Đại Nhật Cung đúng là vì để tìm hiểu bí mật của Đấng Tiên Thập.”

“Người nói cụ thể một chút.”

Có hơi do dự, nhưng cuối cùng thì Cổ Mị Sanh vẫn trả lời:

“Theo như những gì Âm Dương Tông chúng ta biết thì bên trong Đấng Tiên Thập có chứa một bí mật rất lớn. Nghe nói chỉ cần biết được bí mật đó thì không cần đạt tới cảnh giới Vũ Hóa cũng có thể phi thăng đến tiên giới. Sở dĩ nó được gọi là Đấng Tiên Thập cũng vì nguyên nhân đó.”

Giang Lưu Nhi hiểu tiên giới trong lời nói của nàng cũng chính là cõi hạ thiên của Đại Hồng Vũ. Tu sĩ ở Thiên Vũ đại lục này đều cho rằng đạt đến Vũ Hóa Cảnh, phá toái phi thăng thì sẽ đến được tiên giới. Nhưng thật sự thì đâu phải như vậy. Thoát khỏi phạm giới mới đến được cõi hạ thiên, phía trên cõi hạ thiên

thì còn có côi trung thiên, trên côi trung thiên mới thật sự là tiên giới chân chính, cũng tức là côi thượng thiên.

Những gì nàng nói lúc nãy tuy không chính xác nhưng nó đã trở thành nhận thức chung của toàn bộ tu sĩ ở Thiên Vũ đại lục này, Giang Lưu Nhi cũng không tiện giải thích cho nàng.

Chỉ là hần có hơi bất ngờ, xưa nay tu sĩ phạm giới muốn đến được côi hạ thiên thì nhất định phải đạt đến cảnh giới Vũ Hóa, bởi vì chỉ có đạt tới cảnh giới đó thì tu sĩ mới có đủ năng lực để phá toái không gian. Nếu như những lời nàng là thật thì...

Ánh mắt khê động, Giang Lưu Nhi nhìn Cổ Mị Sanh, nhàn nhạt nói:

“Người có chắc chắn là bí mật bên trong Đãng Tiên Tháp có thể giúp tu sĩ phi thăng không?”

“Tuyệt đối không giả... Bởi vì đã từng có người dùng nó để đi đến tiên giới.”

“Người mà người nói là...”

“Một vị viện chủ đời trước của Đại Nhật Cung, đồng thời cũng là tổ tiên của Bạch gia hiện giờ.”

“Là Bạch Lân nói cho người biết sao?”

Khê cười khuấy, Cổ Mị Sanh nói:

“Tuy ta và hần là phu thê không giả, nhưng mà chuyện quan trọng như vậy lẽ nào hần sẽ nói với ta. Cả Đại Nhật Cung này chỉ e là không có ai biết được bí mật đó ngoại trừ cha con hần. Ta cũng là vì một lần tình cờ nghe lén bọn họ nói chuyện nên mới biết được mà thôi.”

Giang Lưu Nhi cũng không nghi ngờ lời nàng. Liễm tức thuật, mị thuật và cả huyền thuật của nàng đều rất cao minh, hần đã ném thử qua. Hơn nữa, với tu vi Chân Đan Cảnh trung kỳ của nàng thì có thể nghe lén được cũng không có gì kỳ quái.

“Lúc trước người chú ý đến ta như vậy cũng là vì nghĩ ta biết được chút ít gì đó của Đãng Tiên Tháp đi.”

Cổ Mị Sanh liếc hần một chút, nhẹ gạt đầu.

“Vậy ta có thể nói cho người được rõ, ngoài không gian linh địa của khí linh kia ra thì ta chẳng biết thêm gì cả.”

Nói xong, Giang Lưu Nhi định quay về chỗ cũ tiếp tục điều tức dưỡng thương thì như chợt nhớ tới gì đó, hần dừng lại, hỏi Cổ Mị Sanh đang nghĩ hoặc nhìn mình:

“Người có biết một thiếu nữ tên Mỹ Toa ở Tây viện chúng ta không?”

Ngẫm nghĩ một lúc, Cổ Mị Sanh mới đáp lại:

“Ta biết. Tại sao chủ nhân lại hỏi cô gái này?”

Giang Lưu Nhi không trả lời nàng mà hỏi tiếp:

“Ta thấy hình như mọi người ở Đại Nhật Cung, từ đệ tử cho đến chấp sự, trưởng lão đều không ai muốn tiếp xúc với nàng, thậm chí còn có phần ác cảm, chắc là người biết lý do?”

Thấy hần không có ý trả lời mình, Cổ Mị Sanh cũng không dám tỏ vẻ bất mãn gì, dù sao tính mạng mình cũng đang nằm trong tay người ta. Nàng nói:

“Thật ra thì cô gái đó cũng không có gây ra tội hay là làm sai gì cả. Sở dĩ nàng bị đối xử như thế là vì bị cho là sát tinh chuyển thế.”

“Chỉ vì một thứ phỏng đoán mơ hồ mà mọi người đối xử với cô ta như vậy?”

“Thật ra thì cũng không phải chỉ là phỏng đoán vô căn cứ, có rất nhiều người chết vì dính líu tới nàng ta... Mười tám năm trước, một vị trưởng lão của Tây viện sau một lần ra ngoài, lúc trở về thì bỗng theo một đứa bé. Vị trưởng lão kia hết lòng chăm sóc và bảo hộ cho đứa bé nọ, xem nó không khác gì con ruột của mình. Thế nhưng không bao lâu sau, trong một lần tu luyện, vị trưởng lão đó bỗng nhiên bị bạo thể mà chết. Tiếp đến, đứa bé được một vị nữ trưởng lão nhận nuôi. Nhưng cũng giống vị trưởng lão lúc

trước, chưa tới nửa năm thì nữ trưởng lão này cũng chết trong lúc tu luyện. Đứa bé chưa đầy sáu tuổi kia lại được một đôi đạo lữ trưởng lão khác nhận nuôi, nhưng kết quả cũng như hai lần trước, được gần hai năm thì hai vị trưởng lão này cũng chết bất đắc kỳ tử. Như vậy, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Tây viện đã mất đi bốn vị cao thủ Niết Bàn Cảnh mà Đại Nhật Cung phải mất mấy trăm năm mới bồi dưỡng ra. Hơn nữa, nghe nói còn có vài trường hợp những đệ tử có dính líu đến đứa bé này cũng bị chết oan chết uổng...”

74. Chương 75: người Là Tuyết... Ta... Cũng Là Tuyết...

“Đứa bé mà người nói hẳn là thiếu nữ Mỹ Toa kia?”

“Vâng.”

“Sau đó nữa thì thế nào?”

“Sau đó thì không còn ai dám nhận nuôi nó nữa. Cũng từ đó, đứa bé kia phải sống cô lập ở một căn phòng tách biệt với mọi người với thân phận đệ tử của Tây viện. Sở dĩ được như vậy cũng là vì mọi người nghĩ đến những công lao của vị trưởng lão trước kia đã đem nó về, nếu không e là nó đã bị đuổi đi từ lâu rồi. Trường hợp của nó cũng coi như là một ngoại lệ của Đại Nhật Cung.”

Tuy rằng Cổ Mị Sanh nói rất hời hợt nhưng Giang Lưu Nhi vẫn thấy có chút cảm thương cho thân phận thiếu nữ kia. Dù cho không bị đuổi đi nhưng thử nghĩ một đứa bé mới bảy, tám tuổi phải sống tách biệt một mình giữa hàng ngàn, hàng vạn con người thì cảm giác sẽ thế nào đây?

Cô đơn!

Sự cô đơn đôi lúc còn đau đớn hơn cả những vết thương sâu nhất...

“Về sau hãy quan tâm tới nó một chút.”

“Vâng.”

Mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng Cổ Mị Sanh cũng không dám hỏi nhiều.

“Chúng ta tạm thời sẽ ở lại đây một thời gian.” Giang Lưu Nhi đột nhiên nói.

“Chúng ta?”

“Vậy chẳng lẽ người muốn mang thân mình tiêu tụy như bây giờ trở về Đại Nhật Cung?”

“Ta không có ý đó, chỉ là...”

Trông thấy vẻ mặt e ngại của nàng, hắn đành nói:

“Yên tâm. Ta không hề có chút hứng thú nào với người.”

Nghe câu ấy xong, Cổ Mị Sanh thở nhẹ một hơi, nhưng sau đó thì trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Hắn nói gì? Không hề có chút hứng thú nào với ta? Cổ Mị Sanh ta xinh đẹp như vậy, bọn nam nhân có kẻ nào không thèm muốn, không khao khát được ngủ với ta? Chỉ cần một câu nói của ta thì có vô số kẻ sẽ vì ta mà làm ra những chuyện phản bội sư môn, bán đứng bằng hữu, giết hại huynh đệ... Vậy mà hắn... hắn lại nói một chút hứng thú cũng không có...

Cổ Mị Sanh nghĩ ngợi một hồi, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc nhìn tên thiếu niên đã ngồi xếp bằng điều tức bên kia.

Hừ! Chắc chắn là người đang cố ra vẻ.

Nàng nói thầm.

...

Gần một tháng sau...

“Ta phải ra ngoài lịch lãm một thời gian... Thương tích của ngươi chắc là cũng đã sắp khỏi hẳn...”

Giang Lưu Nhi nhỏ giọng nói tiếp:

“Được rồi, bây giờ ngươi hãy trở về Đại Nhật Cung đi.”

“Vâng.”

Cổ Mị Sanh đáp lại với khuôn mặt buồn bực.

Gần cả tháng nay ở chung, hắn chỉ lo ngồi đả tọa điều tức. Sau khi vết thương khỏi hẳn, ban ngày thì hắn ra ngoài đi dạo, đêm đến thì ngồi thờ thần ngắm trăng ngắm sao, hoàn toàn không hề để ý gì đến một đại mỹ nhân như nàng. Thậm chí nếu như hắn không mở miệng nói mấy câu với nàng thì nàng còn tưởng rằng mình đã biến thành không khí rồi. Lúc trước nghe hắn nói không hề có chút hứng thú gì với mình, nàng còn tưởng hắn đang cố ra vẻ, nhưng giờ thì nàng nghĩ chắc là hắn nói thật. Bởi vì một người có làm bộ giỏi tới đâu cũng sẽ có sơ hở, mà đối với nắm bắt tâm tư nam nhân, tuy không dám nói là thấu hiểu hết nhưng Cổ Mị Sanh nàng tuyệt đối có thể xem là cao thủ. Theo thái độ và ánh mắt hắn, nàng không hề thấy hắn có chút hứng thú nào với mình... Điều này làm cho lòng kiêu hãnh về nhan sắc của nàng bị đã kích không nhẹ, vì vậy mà đôi lúc nàng lại dùng thuật pháp hiển hóa ra một tấm gương soi để đánh giá lại nhan sắc ấy.

Dung mạo của ta vẫn rất xinh đẹp, tại sao hắn lại không hề có chút hứng thú nào với ta? Hắn cũng đâu phải hòa thượng, mà dù có là hòa thượng thì cũng là nam nhân mà. Chẳng lẽ...

Hắn không phải một nam nhân bình thường... Hắn bị bắt lực?

Nghĩ thế, Cổ Mị Sanh bất giác bật cười vui vẻ.

Giang Lưu Nhi thấy vậy thì nét mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Thấy ánh mắt của hắn, Cổ Mị Sanh vội nín cười, quay sang hướng khác.

...

Ở một nơi khác của Đại Hạ Quốc.

Nơi đây là một đỉnh núi cao chót vót, quanh năm tuyết phủ, y như cái tên gọi của mình – Tuyết Sơn. Tuy nhiên, cũng có nhiều người gọi nó là Bạch Sơn, bởi nó được bao bọc bằng một màu trắng xóa.

Tuyết Sơn không có mùa xuân, không có mùa hạ, cũng chẳng có thu đông, nó chỉ có một mùa duy nhất – mùa của tuyết.

Nhưng đó cũng không phải là điều làm cho ngọn núi này trở nên đặc biệt hơn với những nơi khác. Đại Hạ Quốc bao la rộng lớn, những nơi như thế này có đến trăm nghìn... Mọi người quan tâm đến Tuyết Sơn là bởi trên ngọn núi này tồn tại một tông môn tiếng tăm lừng lẫy mà tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục không mấy ai là không biết, tên của nó là Tinh Cung.

Tinh Cung là một trong tam đại thần cung, đồng thời cũng là một trong sáu đại phái tu tiên đứng đầu. Mặc dù nó rất nổi tiếng, thế nhưng lại không có mấy người hiểu biết rõ ràng về môn phái này. Không ai biết Tinh Cung được thành lập khi nào và do ai đã xây dựng nên, mọi người chỉ biết là nó đã tồn tại rất lâu, trước khi cả Đại Hạ Quốc được kiến lập hơn hai vạn năm trước.

Không như các đại phái còn lại thường hay đấu đá và tranh giành quyền lực, Tinh Cung được biết đến là một môn phái ẩn dật lánh đời, không mấy khi thấy họ xuất hiện trước mắt thế nhân... Thế nhưng có lẽ điều đó giờ đã không còn đúng nữa.

Kể từ khi Tinh hậu trở thành Tinh chủ của Tinh Cung thì môn phái này bắt đầu thay đổi, cứ như thể đang tiến hành một cuộc đại cải cách. Họ tổ chức tuyển chọn đệ tử ở khắp mọi nơi của Đại Hạ Quốc, mở hàng trăm các phường thị, phòng đấu giá, thu mua đại lượng các loại tài nguyên, đồng thời cũng âm thầm thôn tính các tiểu phái tu tiên...

Nghe nói tất cả mọi chuyện này đều do bàn tay của Tinh hậu thao túng.

Tuy không biết rõ mục đích của Tinh hậu là gì, nhưng sự thay đổi đột ngột của Tinh Cung khiến cho các đại tông phái còn lại hết sức lo ngại.

Rất có thể tu tiên giới lại sắp có một hồi mưa máu gió tanh.

Đó là suy nghĩ chung của đa số mọi người.

...

Tuyết Sơn lúc này, bên dưới gốc cây trơ trọi lá, một thiếu nữ áo trắng đang đứng, ánh mắt nàng có mấy phần mờ mịt.

Nàng đưa tay hứng lấy những bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống, từng cơn gió thổi qua lay động mái tóc dài...

Không biết qua bao lâu, một giọng nói cất lên:

“Tiểu Tuyết. Người đứng đây làm gì vậy?”

Lâm Thái Tuyết quay lại nhìn.

Từ xa, có hai cô gái đang đi đến. Cả hai người đều rất xinh đẹp. Một người cao gầy với gương mặt tràn đầy anh khí, người còn lại thì thấp hơn một chút, có gương mặt tròn trĩnh đáng yêu và một đôi mắt to linh động khả ái.

“Không làm gì cả. Ta chỉ là đang ngắm nhìn tuyết rơi thôi.”

Nghe thế, cô gái có gương mặt tròn trĩnh kia nói:

“Nó cũng chỉ có màu trắng thôi, có gì đẹp đâu mà xem, ngày nào ta cũng thấy. Hơn nữa nó cũng đâu thể ăn được...”

Cô gái cao gầy bên cạnh gõ lên đầu nàng một cái.

“Ai ui... Thái Anh! Người gõ đầu ta làm gì? Mẹ ta nói gõ đầu sẽ bị biến thành đàn độn đấy!”

Nghĩ nghĩ một chút, nàng nhỏ giọng lầu bầu:

“Thảo nào mà gần đây ta cảm thấy mình ngốc hơn lúc trước, có mấy thuật pháp mà luyện mãi cũng không xong, thì ra là do người...”

Lâm Thái Anh nghe xong thì vừa tức vừa buồn cười. Nàng lại gõ lên đầu cô gái kia cái nữa, còn mạnh hơn vừa rồi, sau đó nói:

“Người đổ tội cho ta thật hay. Luyện mãi? Người luyện được bao lâu hả? Chưa được ba canh giờ thì người đã chạy đi chơi rồi, người ta luyện suốt mấy tháng còn chưa ra hồn đây này...”

“Ai ui... Đừng!... Đừng đánh!... Tiểu Tuyết cứu ta...”

Cô gái kia vừa nói vừa chạy ra sau lưng Lâm Thái Tuyết.

“Được rồi Thái Anh, đừng chấp Tô Phi... Các người tới tìm ta có chuyện gì sao?”

“Có! Có chuyện...” Tô Phi nhanh chóng cướp lời, nhưng khi bắt gặp cái liếc mắt của Lâm Thái Anh thì nuốt luôn những lời định nói vào bụng, quay mặt chỗ khác, nhìn mây bay.

Lâm Thái Anh hướng Lâm Thái Tuyết nói:

“Tinh Cung chúng ta sắp mở thêm mấy cửa tiệm và phòng đấu giá tại Xích Quỷ Quốc, chấp sự đã dán thông báo danh sách những đệ tử được chọn đi đến đó quản lý sự vụ...”

Ngừng một chút, nàng có hơi phiến miệng nói tiếp:

“Ta, Tô Phi và người đều có trong danh sách lần này.”

Ở bất kỳ tông phái tu tiên nào, không phải hễ cứ là đệ tử thì sẽ được tông môn chu cấp cho tài nguyên để tu luyện mà không cần phải làm gì. Phúc lợi đó chỉ thuộc về những người có tư chất tốt thường được gọi là

thiên tài hoặc là con cháu mấy vị cao tăng có quyền thế kia thôi, còn đối với loại tư chất hạ đẳng thượng phẩm phàm thể, hạ phẩm linh thể như các nàng mà nói...

Lâm Thái Tuyết dường như cũng chẳng để tâm lắm đến chuyện này, nàng nhàn nhạt hỏi:

“Khi nào lên đường?”

“Hai ngày sau.”

Lâm Thái Tuyết nhẹ gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa.

“Tiểu Tuyết. Chúng ta đi chơi đi!”

Thấy bọn họ đã nói chuyện xong, Tô Phi lên tiếng rủ rê.

“Các người cứ đi đi. Ta muốn ở đây ngắm tuyết thêm chút nữa.”

Tô Phi cũng không miễn cưỡng, nàng quay sang nhìn Lâm Thái Anh, giọng đáng thương gọi:

“Thái Anh...”

Có chút bất đắc dĩ, Lâm Thái Anh đành chiều theo cô gái ngây ngô này. Nàng thật sự không nở từ chối.

Thật ra ở Tinh Cung này cũng không phải chỉ có ba người họ mà mấy người Tô Vân Chi, Vương Lỗi cũng đang ở đây. Một thời gian trước, Tinh Cung mở rộng thể lực, có không ít tiểu phái đã quy phục trở thành thể lực phụ thuộc của Tinh Cung, Thiên Nhai Các là một trong số đó. Hầu hết những người có tư chất khá một chút đều được Tinh Cung tuyển vào làm đệ tử, đó cũng là lý do vì sao họ lại có mặt ở Tuyết Sơn hiện giờ...

Sau khi bọn họ rời đi, nơi này chỉ còn lại một mình Lâm Thái Tuyết.

Nàng lại xòe tay hứng lấy những bông tuyết đang rơi xuống.

“Người là tuyết... Ta... cũng là tuyết...”

“Vù vù... Vù vù...”

Những cơn gió lạnh lẽo thổi qua, cuốn lấy mái tóc dài thiếu nữ, mang đi lời thì thầm...

75. Chương 76: nữ Trung Anh Kiệt

“Hi hi... Cuối cùng ta cũng thoát khỏi ngọn núi tuyết kia... Không biết Xích Quỷ Quốc gì đó sẽ có bộ dáng thế nào...”

“Tô Phi! Đừng làm rộn, kéo sư thúc trách mắng đấy!”

Lâm Thái Anh vừa kéo Tô Phi đang ngó đồng ngó tây vừa nói.

Tô Phi liếc mắt nhìn người trung niên đang dẫn đầu đội ngũ, thè lưỡi, nhỏ giọng lầu bầu, nhưng cũng thành thật lại không dám chạy loạn nữa.

Lâm Thái Anh có chút không biết nói gì. Người khác khi bị điều đi khỏi Tinh Cung đều là mặt ủ mày chau, còn cô gái này thì lại tỏ ra hưng phấn vui vẻ. Không biết là nên nói nàng khác người hay là ngốc nghếch nữa.

Một lát sau...

Đội ngũ của họ đi vào một tòa kiến trúc.

“Đệ tử chào Lâm sư thúc.”

Năm, sáu người thanh niên từ bên trong bước ra, hướng vị trung niên dẫn đầu đội ngũ cung kính hành lễ.

Vị trung niên khẽ “ừm” một tiếng, chậm rãi nói:

“Ta theo lệnh của Tinh chủ dẫn người đến Xích Quỷ Quốc để quản lý sự vụ, cần dùng truyền tống trận.”

“Vâng. Xin mời sư thúc đi theo đệ tử.”

Một tên thanh niên đứng ra nói, sau đó dẫn trung niên kia và đám người Tô Phi đi vào trong. Khi tới một tòa trận pháp ở giữa sân thì người thanh niên dẫn đường dừng lại, quay sang nói với vị trung niên:

“Cảm phiền sư thúc chờ một lát.”

Trung niên kia nhẹ gật đầu.

Người thanh niên đi đến cạnh tòa trận pháp, lấy ra một ít linh thạch đặt vào những khe hở sẵn có. Làm xong hết thấy, y hướng vị trung niên nói:

“Xin mời sư thúc.”

Sau khi trung niên và đám người Tô Phi đã vào bên trong tòa truyền tống trận, y vận linh lực đánh ra một pháp quyết, trận pháp bắt đầu khởi động.

Một lát sau, khi trận pháp ngừng lại, đám người Tô Phi đã biến mất.

Những tòa truyền tống trận thế này cũng không hiếm hoi gì, thường thì mỗi tu tiên phái cỡ trung trở lên đều có. Công dụng duy nhất của nó đương nhiên là để truyền tống. Tùy theo cấp bậc trận pháp được bố trí cao thấp mà cự ly truyền tống có thể xa hoặc gần. Có trận pháp chỉ truyền tống được ngàn dặm, có trận pháp thì truyền được vạn dặm, hay thậm chí còn có trận pháp có thể truyền tống cự ly xa đến trăm vạn dặm.

Do khoảng cách từ Đại Hạ Quốc đến Xích Quỷ Quốc là rất xa nên đám người Tô Phi, Lâm Thái Tuyết phải qua bốn lần truyền tống trận như thế mới đến được biên giới của Xích Quỷ Quốc.

Thiên Vũ đại lục có tất cả bốn đại đế quốc. Đó là Đại Diệm Quốc ở phía đông, Đại Hạ Quốc ở phía nam, Đại Thiện Quốc thuộc phía tây và Xích Quỷ Quốc nằm ở phía bắc.

Xích Quỷ Quốc có hai đại tông phái tu tiên lớn nhất là Lam Nguyệt Cung và Âm Dương Tông. Cũng giống như Tinh Cung, Âm Dương Tông và Lam Nguyệt Cung đều là một trong sáu đại phái tu tiên đứng đầu Thiên Vũ đại lục, chỉ khác là Lam Nguyệt Cung theo chính đạo còn Âm Dương Tông thì lại đi con đường tà đạo, mỗi bên đều có đạo nghĩa và tôn chỉ của mình.

...

Lại nói tới đám người Tô Phi, lúc này, đội ngũ của họ đã bắt đầu tiến vào lãnh thổ của Xích Quỷ Quốc.

“Thái Anh. Người cho ta đi nhờ đi phi kiếm của người với!”

Tô Phi điều khiển phi kiếm của mình lại gần Lâm Thái Anh, nói nhỏ.

Lâm Thái Anh trợn mắt nhìn nàng, hỏi lại:

“Chẳng phải người cũng có phi kiếm của mình đó thôi, sao lại đòi lên của ta?”

“Ngự kiếm phi hành rất hao tổn linh lực. Ta bây giờ thật sự rất mệt...”

Người cũng biết là ngự kiếm phi hành rất hao tổn linh lực vậy mà còn muốn ta chở thêm người?

Lâm Thái Anh nói thầm, sau đó điều khiển phi kiếm đi nhanh hơn, bỏ mặc Tô Phi lại phía sau.

“Thái Anh... Từ hôm qua đến giờ ta chưa có ăn gì cả. Ta bây giờ rất đói, không còn chút sức nào nữa. Người cho ta đi nhờ phi kiếm của người đi, nếu không lát nữa ta sẽ bị té xuống đó...”

Tô Phi lần nữa tiếp cận Lâm Thái Anh, giọng yếu ớt nói.

Lâm Thái Anh đưa mắt nhìn nàng, khóe miệng mỉm cười, đáp:

“Vậy khi nào người té xuống thì ta sẽ cho người đi nhờ.”

Nói xong, nàng lại bay lên phía trước.

Tô Phi ở đằng sau nhìn theo, chu môi, nhỏ giọng lầm bầm:

“Đồ Lâm Thái Anh xấu xa... Lát nữa nhất định ngươi sẽ bị gió thổi ngã xuống đất cho xem...”

...

Phi hành được chừng hơn hai canh giờ, bỗng nhiên vị trung niên dẫn đầu đám người Tô Phi dừng lại.

“Sư thúc! Có chuyện gì sao?...” Một nam đệ tử nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Trung niên kia không trả lời mà quay sang một khoảng không bên trái, chắp tay nói:

“Không biết đạo hữu là cao nhân phương nào, có thể lộ diện để Lâm mỗ gặp mặt?”

“Ồ!... Không ngờ ngươi có thể cảm ứng được vị trí của ta. Thật thú vị!...” Một giọng nói ồm ồm có phần ngạc nhiên vang lên.

Tiếp đến, thân hình một lão nhân tuổi độ sáu mươi hiện ra.

Khi thấy hắn ta, ở phía sau, Tô Phi trợn mắt nhìn trân trối.

Trời đất! Trên đời còn có người xấu đến mức này sao!

Nàng nói thầm trong đầu.

Trái ngược với Tô Phi, khi nhìn thấy lão nhân, vị Lâm sư thúc kia không những không có chút nào cảm giác buồn cười mà sắc mặt còn tỏ ra ngưng trọng.

Bởi vì đối phương chính là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ!

Vị Lâm sư thúc nọ ôm quyền hỏi:

“Không biết Lâm mỗ có thể giúp gì cho đạo hữu?”

Tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng đối phương đã cố tình ẩn nấp, lẽ nào hắn lại không rõ là lão nhân trước mặt này có ý đồ xấu. Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn trở mặt với đối phương, bởi vì tu vi của hắn chỉ là Niết Bàn Cảnh sơ kỳ, kém hơn đối phương một tiểu cảnh giới.

Phía đối diện, lão nhân xấu xí cười ha ha nói:

“Đương nhiên có! Ngươi không chỉ có thể giúp ta mà còn rất nhiều là đằng khác!”

“Ờ...”

Ở đằng sau đám người, sau khi nhìn thấy nụ cười kinh dị của lão nhân xấu xí kia, Tô Phi liền lấy tay che miệng, cảm thấy buồn nôn.

Quả thật là quá dọa người rồi!

Răng của ông ta chỉ còn lại lưa thưa vài cái, màu đen, hơn nữa không phải đen bình thường mà là đen thui. Khi ông ta cười, nó kết hợp với chiếc mũi to đùng, cặp mắt hí và cái đầu méo xẹo chỉ còn lại mấy cọng tóc, tất cả tạo nên một gương mặt vô cùng vô cùng kinh dị.

Với linh giác nhạy bén của tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ, lão nhân xấu xí kia đương nhiên biết được hành động vừa rồi của Tô Phi. Thế nhưng hắn ta cũng không có vẻ tức giận hay khó chịu mà còn cười tươi hơn, trong đáy mắt lộ rõ âm quang.

Thấy nét mặt của đối phương, vị Lâm sư thúc nọ biết mọi chuyện đã không ổn.

Quả nhiên như hắn nghĩ, bên kia, lão nhân xấu xí chợt lên tiếng:

“Tâm tình của lão phu hôm nay không tệ, thế nên cũng sẽ không làm khó ngươi.”

Sau đó, lão nhân chỉ tay về hướng Tô Phi đang che miệng nấp ở đằng sau mọi người, nói tiếp:

“Chỉ cần giao tiểu cô nương mặc hồng y kia cho ta, ta sẽ để cho các ngươi rời đi.”

Hồng y?

Mọi người trong đội ngũ quay mặt nhìn quanh, cuối cùng tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Tô Phi.

“Các người nhìn ta làm gì?” Tô Phi ngờ vực hỏi.

“Tô Phi! Người hấn nói chính là muội đó!” Bên cạnh, Lâm Thái Anh giọng lo lắng nói.

“Ta?...” Tô Phi lập tức nhìn toàn thân mình, sau đó thì đảo mắt nhìn khắp lượt mọi người. Khi thấy thật sự chỉ có mỗi mình nàng mặc y phục màu đỏ thì sắc mặt đại biến, bờ môi run rẩy, kéo tay Lâm Thái Anh kêu:

“Thái... Thái Anh! Ta... Ta...”

Nhìn dáng vẻ sợ sệt của nàng, trong mắt lão nhân xấu xí kia càng lộ vẻ thích thú. Hấn hướng về vị trung niên lạnh giọng nói:

“Thế nào? Suy nghĩ xong chưa? Lão phu cũng không có nhiều thời gian để chờ người!”

Vị trung niên nét mặt trầm ngâm. Nhìn đối phương trên người toát ra tà khí nồng nặc, tuyệt đối là một tà tu đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý, hấn biết nếu như giao nữ đệ tử kia cho đối phương thì số phận của nàng sẽ vô cùng bi thảm. Nhưng nếu không làm theo yêu cầu của đối phương thì chắc chắn sẽ phải xảy ra một cuộc giao chiến, mà tu vi hấn thì lại không bằng lão nhân kia, hơn tám phần thì người chết là hấn...

Xung quanh, các đệ tử đều dõi mắt nhìn vị Lâm sư thúc của mình, Lâm Thái Anh cũng trong số đó. Hơn ai hết, nàng hy vọng Lâm sư thúc sẽ không làm theo yêu cầu của lão nhân xấu xí kia. Nàng thật sự rất yêu quý Tô Phi, trước giờ đều coi như muội muội ruột của mình, nếu như Tô Phi xảy ra chuyện gì... Nàng thật sự không dám nghĩ tới.

Qua một hồi lâu, vị trung niên thở dài một hơi. Hấn quay sang nhìn người nữ đệ tử mặc hồng y phía sau, có phần áy náy nói:

“Vì tính mạng của mọi người... đành phải ủy khuất cho người... Sư thúc cũng là không còn cách nào...”

Oanh!

Thân thể Tô Phi run lên lẩy bẩy, mặt trắng bệch không còn giọt máu. Nàng phải theo lão già gớm ghiếc kia sao? Nàng không muốn! Nàng thật sự không muốn!...

Nàng càng nắm chặt cánh tay của Lâm Thái Anh hơn, miệng lắp bắp:

“Thái... Thái Anh!... Cứu... Cứu ta!...”

Lâm Thái Anh cũng là vẻ mặt xám ngắt, mắt khẩn cầu nhìn sư thúc mình:

“Sư thúc!...”

Nhìn thấy cái lắc đầu của vị trung niên, nàng cắn môi đến rướm máu, hai tay siết chặt. Nàng hiểu tại sao sư thúc mình lại quyết định như vậy, nhưng mà... nàng không cam lòng.

Lâm Thái Anh nhìn lão nhân xấu xí đằng kia, xong lại cúi xuống nhìn thiếu nữ đang sợ hãi như chú chim non nép vào lòng mình, ánh mắt dần trở nên kiên quyết. Nàng hít sâu một hơi, hướng về phía lão nhân xấu xí nói:

“Tiền bối! Sư muội của vãn bối vốn tính tình ngốc nghếch đần độn, e sẽ khó có thể làm vui lòng tiền bối, trái lại còn làm người phiền muộn và tức giận. Vì vậy, xin hãy để vãn bối được thay sư muội đi theo người, vãn bối nhất định sẽ tận tâm phục thị, chết cũng không hối...”

76. Chương 77: Đường Cùng

Chết cũng không hối!

Phải! Có chết Lâm Thái Anh nàng cũng sẽ không hối... Chỉ cần có thể đổi lại sự yên bình cho thiếu nữ đang nép trong lòng nàng.

Các đệ tử đều kinh ngạc nhìn Lâm Thái Anh. Nếu như nàng là tỷ tỷ ruột của Tô Phi thì không nói làm gì, đằng này... bọn họ cũng không phải thân thích họ hàng!

Mọi người không hiểu được hành động đại dột này của Lâm Thái Anh, ừ, đối với họ thì đó quả thật là một hành động đại dột.

Kể cả Lâm Thái Tuyết cũng là ánh mắt khó hiểu nhìn Lâm Thái Anh. Tuy rằng bản thân nàng cũng rất lo lắng cho Tô Phi, nhưng Lâm Thái Tuyết tự hỏi, liệu nàng có thể giống như Lâm Thái Anh mà hy sinh mình như vậy không?

Có lẽ là không... Bởi vì nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ một nam nhân nào nữa chạm vào thân thể nàng!... Thân thể này... đã là của hắn.

Đang nép vào người Lâm Thái Anh, Tô Phi mở to mắt ngược nhìn gương mặt tràn đầy anh khí của nàng, nước mắt chảy ra, giọng nghẹn ngào:

“Thái Anh! Sao lại tốt với ta như vậy!... Bình thường... ta đều không có nghe lời người... Nói người là đồ xấu xa... Lại còn hay làm cho người tức giận... Người... tại sao...”

Lâm Thái Anh nhẹ đưa tay lau nước mắt trên mặt Tô Phi, ôn nhu nói:

“Vì người là muội muội của ta.”

Chỉ là một lý do đơn giản thế thôi.

“Thật thú vị! Thật thú vị! Một màn tỷ muội thật cảm động... Ha ha ha ha...”

Bỗng tiếng của lão nhân xấu xí kia vang lên, ngay sau đó là một tràng cười dài.

Miệng thì bảo cảm động, nhưng giọng cười của hắn ta thì lại như đang rất khoái trá... Cười một lúc, hắn ngừng lại, lưỡi biếng nói:

“Thôi được rồi. Lão phu thấy người cũng là người có tình có nghĩa, thế nên lão phu sẽ chấp nhận thỉnh cầu của người. Mau qua đây đi!”

“Thái Anh! Đứng!...” Tô Phi kéo chặt tay Lâm Thái Anh lại.

Lâm Thái Anh nhìn nàng, khẽ lắc đầu, tách tay nàng ra, bay đến chỗ lão nhân xấu xí kia.

“Không!” Tô Phi hét lên.

Nàng định bay qua theo thì bị cánh tay Lâm Thái Tuyết giữ lại.

“Tiểu Tuyết! Buông ta ra! Ta phải theo Thái Anh!...”

Lâm Thái Tuyết im lặng không đáp, tay càng giữ chặt hơn.

Vị Lâm sư thúc từ đầu đến giờ vẫn một mực trầm mặc bỗng lên tiếng:

“Đạo hữu, yêu cầu của người chúng ta đã thực hiện, hy vọng đạo hữu giữ đúng lời hứa.”

Lão nhân xấu xí cười to đáp:

“Đương nhiên! Đương nhiên! Lão phu nói tất nhiên sẽ giữ lời.”

Hắn quay sang nhìn Lâm Thái Anh bên cạnh, rồi mới hướng về vị trung niên nói:

“Nhưng mà lão phu cảm thấy có hơi áy náy... Như vậy đi, lão phu cũng sẽ không lấy không người của người, lão phu đưa cho người năm vạn linh thạch coi như là đền bù, người thấy sao?”

Vị trung niên vội khoát tay:

“Đạo hữu quá lời! Lâm mỗ nghĩ là không cần đâu.”

“Không không! Lão phu sao có thể lấy không người của người như vậy được! Đây! Cầm lấy!”

Lão nhân xấu xí vừa nói vừa ném một cái túi nhỏ về phía trung niên.

Thấy đối phương đã kiên quyết như vậy, vị trung niên cũng đành nhận lấy.

Ngay lúc đó, bên kia, đáy mắt lão nhân hiện lên một tia âm lãnh.

Dị biến nổi lên!

Từ trong túi, một bầy ma trùng toàn thân đen nhánh ù ù lao ra.

Trung niên kia vội ném chiếc túi đi, vận linh lực đánh ra mấy hỏa cầu thiêu đốt bầy ma trùng.

“Xèo xèo”

Xem ra đám ma trùng cũng không phải lợi hại lắm, chúng nhanh chóng bị tiêu diệt hơn phân nửa. Thế nhưng sắc mặt của vị trung niên không những không chút nào vui mừng mà còn có vẻ hết sức lo lắng.

Hắn đã bị ma trùng cắn trúng!

Vị trung niên nhìn đối phương, nhỏ giọng hô:

“Khu trùng thuật!”

“Không sai! Đúng là khu trùng thuật.”

“Đạo hữu! Lâm mỗ ta đã làm theo yêu cầu của người, vì sao còn xuất thủ âm hiểm như vậy?”

“Theo lão phu thấy thì cái đầu của người đã bị mấy thứ đạo nghê, mấy lý luận quang minh lỗi lạc ngu ngốc của bọn chính phái làm hỏng rồi. Trước mắt có một bầy dê béo như thế này, lão phu há lại chỉ ăn một con? Tuy nói tu vi của lão phu cao hơn người, nhưng nếu giao đấu thì cũng phải một phen phí sức... Vừa rồi chỉ là làm cho người mất cảnh giác để có thể dễ dàng ra tay mà thôi. Chỉ là lão phu không nghĩ bọn chính phái các người lại thật sự ngu ngốc như vậy...”

Trong khi đang nói chuyện, bất thành lình, một mũi kiếm đâm vào hông lão nhân.

“A!...”

Cổ tay Lâm Thái Anh bị lão nhân kia nắm chặt, sau đó cả linh lực cũng bị phong bế không thể điều động.

“Hừ! Một tiểu oa nhi như người mà cũng muốn giết lão phu!”

Hắn nhìn sang mấy người Tô Phi, Lâm Thái Tuyết cười hèn mọn nói tiếp:

“Chờ lão phu bắt hết mấy tiểu nữ oa bên kia nữa thì ta sẽ đem các người toàn bộ thái bổ... Ha ha ha ha... Bảo đảm các người sẽ dục tiên dục tử, sung sướng đến chết... Ha ha ha...”

Lâm Thái Tuyết, Tô Phi và mấy vị đệ tử trong đội ngũ nghe thế thì mặt mày tái nhợt.

Thái bổ là gì các nàng hiểu rất rõ. Đó chính là loại thuật pháp của bọn tà tu thường dùng để có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi. Người bị thái bổ không những bị chà đạp thân xác mà cả sinh khí, lực lượng cũng bị đối phương hấp thụ. Phàm là nữ tu sĩ một khi bị rơi vào tay của những kẻ luyện thuật thái bổ thì có thể nói là sống không bằng chết, vô cùng bi thảm.

Một cô gái trong đội ngũ bất ngờ ngự kiếm chạy trốn. Nàng không muốn bị rơi vào kết cục bi thảm đó.

“Hừ!”

Lão nhân xấu xí lắm nhảm niệm quyết. Từ trong tay áo hắn, hơn trăm con ma trùng hình thù quái lạ bay ra đuổi theo cô gái kia.

“Á!... Không!... A...”

Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Thoáng chốc, một cô gái xinh đẹp đã biến thành bộ xương trắng, bên trên, vài nơi còn lác đác mấy miếng thịt lác lư...

“Oe”

Một thiếu nữ không chịu được nôn ra.

Những người còn lại tuy không đến mức như thiếu nữ kia nhưng sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Họ đều cảm thấy da đầu tê dại, sống lưng lạnh lẽo. Từ trước đến giờ bọn họ đều chưa từng chứng kiến cảnh tượng ghê rợn như vừa rồi. Những người đang có ý định bỏ chạy đều thành thật lại, nét mặt vô cùng bất an, sợ hãi.

Không giống các đệ tử kinh nghiệm còn not nót, những cảnh tượng thế này vị Lâm sư thúc kia đã không phải một lần chứng kiến. Thế nhưng hắn cũng không thể nào không lo lắng, tu vi của hắn thấp hơn đối phương, phần thắng vốn đã rất nhỏ, huống chi tình trạng của hắn lúc này lại không mấy tốt.

Từ sau khi bị trúng cú đốt vừa rồi của ma trùng, linh lực của hắn đang dần bắt đầu rút đi. Hắn biết nếu tiếp tục ở đây thì mạng sống sẽ khó giữ...

Cần nhắc hồi lâu, hắn bất ngờ đánh ra một đạo lam quang về phía lão nhân đang đứng đối diện.

Lão nhân xấu xí hừ lạnh:

“Không biết sống chết!”

Hắn đưa hai tay, vận linh lực đánh ra một chưởng, đạo lam quang kia lập tức tan vỡ. Quang mang tán đi, nhìn khoảng không trước mặt, hắn nhếch môi cười lạnh.

Tất cả đều đã bỏ chạy.

“Các người có thể thoát khỏi tay lão phu sao?”

Hắn lẩm bẩm nói, sau đó kẹp lấy Lâm Thái Anh độn quang đuổi theo hướng tên trung niên. Hắn muốn trước hết xử lý kẻ có tu vi cao nhất, tiếp đến lại đi bắt mấy tiểu nữ oa kia. Tuy là có được mấy nữ nhân xinh đẹp cũng không tồi, nhưng hắn càng chú ý đến tài bảo của trung niên kia hơn. Thêm nữa, với tu vi Niết Bàn Cảnh của mình, hắn nghĩ muốn bắt mấy tiểu nữ oa chạy trốn đó chỉ là một chút công phu mà thôi.

Bọn chúng chạy không thoát!

...

“Tiểu Tuyết! Buông ta ra! Ta phải quay lại!... Thái Anh còn ở đó!...”

Lâm Thái Tuyết không trả lời, tiếp tục nắm tay nàng ngự kiếm bay đi.

Quay lại thì sao? Khi đó không những không cứu được Lâm Thái Anh mà còn nạp mạng cho lão già kia.

Thái Anh... Tha lỗi cho ta!

Lâm Thái Tuyết thầm nói.

Nàng cứ thế, nắm chặt lấy tay Tô Phi chạy đi. Nàng không dám dừng lại dù chỉ là một giây, thậm chí đến ngay cả chân nguyên cũng đã thiêu đốt hơn phân nửa...

Nhưng có vẻ như những gì nàng làm chỉ là kéo dài chút hơi tàn mà thôi. Bởi vì lúc này lão nhân xấu xí kia đã đuổi tới sát phía sau.

“Mấy tiểu oa nhi các người còn không mau ngoan ngoãn thân phục lão phu!”

Lâm Thái Tuyết cắn răng, lần nữa thiêu đốt chân nguyên bỏ chạy vào một hạp cốc gần đó.

Ở phía sau, lão nhân xấu xí trông thấy thế thì nhếch môi khinh thường. Với tu vi Niết Bàn Cảnh trung kỳ của hắn thì muốn tóm đám nữ oa kia lúc nào chẳng được. Hắn chỉ cần độn quang một phút thì cũng đã có

thể đi được nhiều hơn quãng đường của bọn họ toàn lực phi hành trong suốt một giờ. Sở dĩ hần còn chưa vội tóm lấy họ là vì muốn chơi trò mèo vờn chuột mà thôi.

Một lúc sau...

“Phù... phù...”

Lâm Thái Tuyết nằm trên đất, khuôn mặt tái nhợt đang cố bò dậy, chân nguyên của nàng lúc này đã cạn kiệt.

“Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Người sao rồi?...”

“Sao vậy? Sao các người lại không chạy nữa? Lão phu còn đang rất thích trò mèo vờn chuột này mà!”

Giọng nói ồm ồm của lão nhân xấu xí cất lên. Hần nói tiếp:

“Mà thôi... Lão phu còn phải nhanh chóng quay về Âm Dương Tông phục mệnh, để tối nay lão phu lại cùng các người chơi đùa sau cũng không muộn.”

Nhìn hần đang từng bước tiến về phía mình, trong đáy mắt Lâm Thái Tuyết hiện lên nét tuyệt vọng. Nàng cắn chặt răng, gương mặt lộ vẻ quyết tuyệt...

Dù có chết nàng cũng sẽ không để cho bất kỳ một nam nhân nào chạm đến thân thể mình!

Đáng tiếc ý định tự sát của nàng đã không thực hiện được, bởi vì lão nhân xấu xí kia đã đánh ra mấy đạo pháp quyết phong bế kinh mạch khiến nàng không thể cử động.

“Hừ, sống chết của người là do lão phu định đoạt!”

Hần vừa nói vừa đi lại gần, ngay khi đưa tay định bắt lấy hai thiếu nữ thì bất thành linh một giọng nói trầm đục vang lên:

“Một lão già sắp chết như người mà còn muốn gặm cỏ non sao?”

77. Chương 78: đại Hán Họ Mặc

“Kẻ nào?”

Từ một nơi gần đó, phía bên trái, cách lão nhân chừng độ mười mét, một vị đại hán xuất hiện.

Đại hán mặc bộ đồ màu xám, thân hình tráng kiện, cao năm thước, mắt to, mày rậm, đặc biệt làm người chú ý nhất là bộ râu quai nón dài chừng một tấc khiến cho khuôn mặt y càng tăng thêm mấy phần dữ tợn.

Ngay khi đại hán kia xuất hiện, trong mắt lão nhân xấu xí lộ hiện lên nét ngưng trọng. Mặc dù tu vi đại hán cũng chỉ là Niết Bàn Cảnh trung kỳ giống hần, nhưng vừa rồi đối phương cách hần gần như vậy mà hần lại chẳng hề hay biết, nếu như đối phương không lên tiếng mà xuất thủ đánh lên vậy thì... Nghĩ đến đó, lão nhân thấy da đầu tê rần.

Tuy nhiên, bề ngoài hần vẫn cố ra vẻ trấn định nói:

“Xin hỏi đạo hữu tôn tính đại danh là gì? Phương mã đây là một trong những thủ hạ thân tín nhất của Cực Lạc Tôn Giả - thái thượng trưởng lão Âm Dương Tông.”

Lão nhân xấu xí đích thực là một vị trưởng lão của Âm Dương Tông không giả, nhưng mà hần cũng không phải thủ hạ thân tín gì kia, chẳng qua là hần muốn mượn uy danh của Cực Lạc Tôn Giả để chấn nhiếp đối phương mà thôi. Hần tin chỉ cần đối phương nghe đến cái tên kia, cho dù có hoài nghi thì cũng sẽ không dám ra tay làm bừa. Bởi vì sự âm hiểm tàn nhẫn và tính tình bao che khuyết điểm của Cực Lạc Tôn Giả, tất cả mọi người ở Xích Quỷ Quốc này không ai là không biết. Nếu như có người dám động đến thuộc hạ của Cực Lạc Tôn Giả thì bảo đảm lão ta sẽ đem cả nhà kẻ đó đi rút hồn luyện pháp, kết cục vô cùng bi

thảm. Vì vậy mà ở Xích Quỷ Quốc này, ngoại trừ người của Lam Nguyệt Cung thì không ai dám không cho Cực Lạc Tôn Giả mặt mũi.

Thế nhưng có vẻ như hôm nay sẽ có một ngoại lệ, bởi vì đại hán kia nghe xong cũng chẳng có chút nào e ngại, trái lại còn tỏ ra lạnh lùng hơn.

“Hừ. Người muốn lấy Cực Lạc Tôn Giả ra uy hiếp ta? Đừng nói người là thủ hạ thân tín của lão ma đầu kia mà cho dù người có là con trai của hắn thì ta vẫn giết người như thường.”

Lão nhân xấu xí có chút không dám tin, hắn cho rằng mình nghe lầm.

Tên kia vừa mới nói gì? Hắn muốn giết cả con trai của Cực Lạc Tôn Giả?

Ánh mắt lão nhân dè chừng nhìn đại hán trước mặt, nói:

“Các hạ là người của Lam Nguyệt Cung?”

“Lam Nguyệt Cung? Không phải. Mặc mẽ ta chỉ là một tán tu bình thường.”

Lão nhân xấu xí hơi trầm ngâm, cuối cùng nhượng bộ:

“Mặc đạo hữu, nếu như đạo hữu có hứng thú với mấy tiểu nữ oa này thì Phương mẽ sẽ đưa cho người hai người, đạo hữu thấy thế nào?”

Vị đại hán nghe thế thì cười khuấy lắc đầu.

Khuôn mặt lão nhân trở nên hết sức khó coi, lưỡng lự một lúc, giọng không mấy vui vẻ:

“Nếu Mặc đạo hữu đã có lòng yêu thích như vậy, Phương mẽ ta sẽ đưa hết cả ba tiểu nữ oa này cho đạo hữu.”

Vị đại hán kia vẫn nhếch môi lắc đầu.

“Đạo hữu! Người như vậy không phải là hiệp người quá đáng sao? Phương mẽ và người đều là Niết Bàn Cảnh trung kỳ, nếu đánh nhau chưa chắc Phương mẽ ta đã thua người!”

Lão nhân lớn tiếng nói.

“Ồ! Phải không? Vậy sao chúng ta không thử một chút, như vậy chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Trái ngược với bộ dáng tức giận của lão nhân, đại hán nhàn nhã đáp lại.

Một tia âm độc xẹt qua trong mắt, lão nhân đánh ra một đạo hắc quang về phía đại hán nọ, sau đó nhanh chóng niệm quyết điều khiển ma trùng bao vây lấy.

Tiên hạ thủ vi cường!

Hắn thấy rõ ràng ngay từ đầu đối phương đã nhằm vào mình, có nói thêm cũng vô ích. Hơn nữa qua cuộc đối thoại này giờ, theo sự cảm nhận của hắn thì dường như đối phương có ác cảm rất lớn với Âm Dương Tông. Đã vậy thì một trận chiến là không thể nào tránh khỏi.

Nhìn đàn ma trùng gần cả trăm con đang bay tới, vị đại hán chẳng có chút nào khẩn trương, hắn tùy ý ném ra một tấm phù lục.

“Phụt”

Một ngọn lửa màu vàng lập tức bốc lên, sau đó lan rộng ra hơn mười mét xung quanh. Phàm những nơi nó đi qua, toàn bộ ma trùng đụng phải đều nhanh chóng bốc cháy, thoáng chốc đã tan thành tro bụi.

Lão nhân nhìn đàn ma trùng đang bị thiêu rụi, lòng rỉ máu. Đó là số ma trùng mà phải vất vả lắm hắn mới bồi dưỡng được, không ngờ nháy mắt đã chết hơn phân nửa. Hắn vội vàng thu về đám ma trùng còn sót lại.

Một thanh loan đao đỏ như máu xuất hiện trên tay, lão nhân ném ra, tay đồng thời đánh lên nó một đạo pháp quyết. Loan đao rực sáng, như có linh tính lao nhanh về phía đại hán kia.

Vị đại hán vẫn một bộ bình thản, trên tay hiện ra một thanh kiếm. Một đạo tàn ảnh lưu lại...

“Phốc”

Đầu của lão nhân đã lia khỏi cổ, trong mắt còn lộ vẻ không thể tin, hẳn thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy động tác của đối phương.

Sau đó, một tia lam quang nhàn nhạt từ đầu hắn bay ra, nhanh chóng đào tẩu.

“Hừ, còn muốn chạy.”

Đại hán đưa tay bắn ra một đạo bạch quang đuổi theo.

“Đạo hữu xin tha mạng!... A!...”

Tiếng kêu tức thì im bặt. Tia lam quang vừa rồi dĩ nhiên chính là nguyên thần của lão nhân xấu xí nọ. Nếu như lúc nãy hắn chịu để cho nguyên thần tiêu tán vào thiên địa thì về sau còn có thể tiến nhập luân hồi, chuyển kiếp đầu thai. Nhưng bây giờ nó đã bị đánh thành tro bụi, vĩnh viễn đã không còn có thể nhập luân hồi được nữa, hẳn đã chính thức tan biến khỏi lục đạo.

Vị đại hán lại gần chỗ thi thể lão nhân, cúi xuống lấy đi không gian giới, ngay cả thanh loan đao đỏ như máu kia cũng bị y thu lại. Sau đó, y đánh ra mấy hỏa cầu thiêu rụi thi thể hắn.

Giết người rồi hủy thi diệt tích vốn là nguyên tắc cơ bản mà bất kỳ tu sĩ nào cũng phải tự hiểu lấy.

Làm xong hết thấy, vị đại hán bước tới cạnh Lâm Thái Anh đang nằm bất tỉnh dưới đất.

“Người... Người muốn làm gì?”

Mặc dù có chút sợ hãi nhưng Tô Phi vẫn ngồi chắn trước người Lâm Thái Anh không cho đại hán kia chạm vào.

“Phốc Phốc”

Sau khi đã phong bế kinh mạch của Tô Phi, đại hán lại cúi xuống xem xét.

Không lâu lắm, y lại đứng dậy đi tới chỗ Lâm Thái Tuyết.

“Người muốn làm gì?” Ngay khi vừa được đại hán phá giải phong ấn, Lâm Thái Tuyết lập tức lùi lại, dè chừng hỏi.

Vị đại hán cũng chẳng thèm để ý đến thái độ của nàng ta, nhanh như chớp, y bắt lấy cánh tay mềm mại trắng muốt của nàng.

“Người làm gì! Buông ra ! Mau buông ta ra!...”

Giãy dụa một lát, chột nàng ngừng lại, ngạc nhiên nhìn đại hán kia.

Hắn đang truyền chân nguyên cho ta? Lâm Thái Tuyết vô cùng nghi hoặc.

Chân nguyên chính là lực lượng cốt lõi của tu sĩ, từ đó sẽ sản sinh ra chân khí, rồi từ chân khí mà tu sĩ điều động chuyển hóa thành linh lực để sử dụng. Chân nguyên là thứ rất quan trọng đối với tu sĩ, không giống như chân khí bình thường có thể dễ dàng bổ sung, chân nguyên một khi bị tiêu hao thì sẽ phải cần thời gian rất dài mới có thể tu bổ lại được. Nếu như không phải bắt đắc dĩ hay cần thiết lắm thì không đời nào tu sĩ lại sử dụng đến chân nguyên của mình chứ đừng nói gì tới việc truyền cho người khác.

Nhưng mà lúc này, đại hán kia rõ ràng không tiếc hao tổn chân nguyên của mình mà truyền cho nàng, Lâm Thái Tuyết thật sự thấy khó hiểu.

Nàng ngược mặt lên nhìn kỹ hắn.

Mắt to, mày rậm, da xạm đen, hàm râu quai nón có phần dữ tợn... Cả dáng người hay là khuôn mặt, tất cả đều hoàn toàn xa lạ, thế nhưng không biết tại sao nàng lại cảm giác có chút gì đó thân thuộc.

Bất giác, nàng cứ ngẩn ngơ nhìn hắn như thế.

Một lúc sau...

Vị đại hán buông tay Lâm Thái Tuyết ra, đánh ra một đạo bạch quang lên người Tô Phi, sau đó xoay người rời đi. Từ đầu đến cuối hắn đều không nói với bọn họ một lời nào.

“Khoan đã!” Lâm Thái Tuyết đột nhiên hô lên.

Bước chân đại hán dừng lại, nhưng cũng không quay đầu nhìn.

“Tại sao ngươi... Tại sao tiền bối lại cứu chúng ta?”

“Vì ta cũng là người trong chính đạo.” Đại hán cất giọng trầm đục khó nghe nói.

“Vậy còn tại sao tiền bối lại không tiếc hao tổn chân nguyên mà truyền cho ta?”

Lâm Thái Tuyết tiếp tục truy vấn. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, nhưng mà nàng thật sự rất muốn biết.

Đại hán hơi trầm ngâm, cuối cùng lạnh nhạt đáp:

“Không vì sao cả.”

Sau đó, y nhanh chóng rời đi. Thoáng chốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lâm Thái Tuyết đứng yên bất động, ánh mắt vô cùng phức tạp, cũng chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Tiểu Tuyết. Ngươi làm sao vậy?” Tô Phi nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thái Tuyết nhẹ lắc đầu:

“Không có gì đâu. Chúng ta qua xem Thái Anh thế nào?”

“Ta mới xem rồi. Thái Anh không sao, chỉ bị ngất xỉu thôi.”

“Tô Phi. Ngươi công Thái Anh, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.”

...

Sau khi bọn họ đã rời đi một đỗi, từ sau một gốc cây, vị đại hán lúc nãy hiện ra.

Nhìn theo hướng ba người Lâm Thái Tuyết, y lặng lẽ bám theo.

78. Chương 79: đồng Đồng Thức Tỉnh

Cứ như thế, y đã âm thầm đi sau họ suốt năm ngày, cho đến khi ba người họ đến được một chi nhánh của Tinh Cung thì y mới rời đi, độn quang trở về hạp cốc lần trước.

Hạp cốc này chính là Âm Hồn Cốc – một trong những hiểm địa của Xích Quỷ Quốc, đồng thời cũng là của Thiên Vũ đại lục. Nơi đây không hề có yêu thú hay một động vật sống nào mà chỉ có một thứ duy nhất – Quỷ hồn.

Nghe kể cách đây rất lâu, khoảng hơn ba vạn năm trước, lúc đó Xích Quỷ Quốc vẫn chưa được thành lập, vùng lãnh thổ phía bắc của Thiên Vũ đại lục này vẫn còn là một nơi hỗn tạp, một hội đại chiến đã nổ ra tại nơi đây. Cuộc chiến có sự tham gia của hầu hết tất cả các thế lực của tu tiên giới lúc bấy giờ, nó liên tục diễn ra suốt gần một tháng ròng. Nguyên nhân đến nay cũng chẳng mấy người hiểu rõ, chỉ biết là đã có rất nhiều người chết, thật sự rất nhiều. Dù trải qua không biết bao nhiêu năm tháng nhưng oan hồn của những tu sĩ đã chết kia vẫn không tan, cuối cùng hóa thành quỷ hồn tràn ngập một vùng lãnh thổ trải dài năm vạn dặm, kết quả đã hình thành nên Âm Hồn Cốc này.

Vị đại hán nọ đến đây đã được gần mười ngày, mục đích của y chính là vì thu thập ma khí để tu luyện.

Đại hán cũng không phải ai xa lạ, chính là do Giang Lưu Nhi sử dụng dị dung thuật biến hóa thành.

...

Bên trong một động phủ vô danh, Giang Lưu Nhi đang ngồi điều tức.

Qua khoảng hai canh giờ.

Khẽ mở mắt, sau đó, hần lấy ra một không gian giới chỉ, dùng thần thức kiểm tra.

“Hơn năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch, gần hai vạn trung phẩm linh thạch, ba kiện hạ phẩm linh khí... Cũng không phải một con số nhỏ.”

Giang Lưu Nhi lẩm bẩm đọc lên.

Giới chỉ mà hần đang kiểm tra đương nhiên là của lão nhân xấu xí mà hần đã giết chết mấy ngày trước. Tuy rằng nếu đem so với số tài sản khổng lồ của Cừu Lung đưa cho thì chẳng khác nào đem kiến so với voi, nhưng nếu so sánh với tài sản của những vị tu sĩ Niết Bàn Cảnh khác thì đã là rất nhiều rồi.

Có lẽ là lão già kia cũng làm không ít chuyện giết người đoạt bảo.

Giang Lưu Nhi trầm nghĩ.

Sau một hồi kiểm kê, thấy không có đồ vật nào hữu dụng với mình, Giang Lưu Nhi đem giới chỉ nọ cất đi. Tiếp đó, hần lấy ra một chiếc bình ngọc cao khoảng một gang tay, không có vai, màu trắng, phong cách có phần cổ xưa. Lại nói, bình ngọc này cũng không phải của hần mà là vật hần lấy được ngay bên cạnh bộ hài cốt trong hạp cốt quý dị ở Tùng Nguyệt Lâm, cấp bậc của nó cũng khá cao, là một kiện thượng phẩm linh khí.

Chiếc bình ngọc này cũng có vài phần giống không gian giới chỉ, là một pháp khí ẩn chứa không gian. Thế nhưng nó không phải được dùng để chứa đựng linh thạch, đan dược, kỳ hoa dị thảo các loại mà được dùng để chứa đựng linh hồn, linh khí, yêu khí, ma khí các thứ...

Giang Lưu Nhi đặt chiếc bình trước mặt, đánh vào một tia linh lực, từ trong bình, một làn khí đen bay ra.

Hần nhanh chóng gom làn khí đen kia lại thành một hắc cầu đường kính chừng độ nửa thước, sau đó bắt đầu vận hành Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết để luyện hóa.

Những khí đen này chính là ma khí mà hần thu được mấy ngày qua, nguồn gốc đương nhiên là từ số quỷ hồn hần giết được. Tùy vào cấp bậc của quỷ hồn mà thu được ma khí nhiều hay ít, quỷ hồn có cấp bậc càng cao thì ma khí thu được sẽ càng nhiều.

Theo thời gian trôi qua, hắc cầu kia càng lúc càng thu nhỏ lại, sau nửa ngày thì đã không còn sót lại chút gì.

Lại qua thêm ba canh giờ nữa, sau khi chuyển hóa xong tất cả ma khí, Giang Lưu Nhi mới mở mắt ra thở nhẹ một hơi. Tuy rằng số ma khí kia cũng không phải ít, nhưng để đột phá đến Hoàng Cảnh hậu kỳ thì quả thật chẳng thấm vào đâu.

Tu luyện không dễ.

Mặc dù hần biết rõ mình chỉ mất mấy năm đã có thể tu luyện tới cảnh giới này là rất nhanh rồi, nhưng bản thân hần vẫn không thấy thỏa mãn. Có lẽ là hần đã quá tham lam...

Khẽ thở dài, Giang Lưu Nhi đi ra ngoài động phủ, tìm tới một tảng đá bằng phẳng, ngã lưng nằm xuống.

Đôi lúc hần chỉ muốn nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật dài, tìm cho mình một khoảng bình yên nho nhỏ. Hần mệt mỏi không phải vì thời gian trôi đi, cũng chẳng phải vì đã bước quá lâu, là do gió thổi và sương rơi nên mới mệt mỏi.

Bất giác, không biết từ lúc nào, hần đã thiếp đi.

Bỗng nhiên, từ chiếc túi linh thú bên hông Giang Lưu Nhi, một vật gì đó rớt xuống đất.

Không! Không phải vật gì mà là một con tiểu yêu thú. Nó có cái đầu tròn vo, một đôi tai dài, và đặc điểm gây chú ý nhất là ba chiếc đuôi ngắn cùn phía sau.

Nó chính là tiểu yêu thú đã ngủ say kể từ sau khi hấp thụ linh khí bên trong không gian linh địa của khí linh Đăng Tiên Tháp - Đồng Đồng.

Ngồi bệch trên đất, Đồng Đồng đưa hai tay lên xoa đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn quanh. Khi bắt gặp thân ảnh quen thuộc của Giang Lưu Nhi, nó kêu lên vui sướng:

“Chi chi!”

Giang Lưu Nhi lập tức mở mắt ra. Với linh giác của hắn bây giờ đáng lẽ từ khi Đồng Đồng xuất hiện thì hắn đã biết mới phải, nhưng có thể vì đã ngủ rất sâu nên phải đến khi nghe tiếng gọi hắn mới tỉnh dậy.

Đồng Đồng nhanh chóng nhảy lên tảng đá, sau đó nằm lên đùi hắn.

Giang Lưu Nhi đem nó nhấc lên, mặc kệ tiếng kêu phản đối của nó. Hắn cẩn thận xem xét, hết lật trái lại lật phải, vạch tai rồi vạch miệng, mãi hồi lâu mới chịu buông tha cho Đồng Đồng.

“Chi chi”

Đồng Đồng lấy tay chỉ chỉ hắn, bộ dáng giống như đang tức giận.

“Được rồi! Được rồi!”

Giang Lưu Nhi ôm nó đặt lại trên đùi mình, đưa tay nhẹ xoa đầu. Tiểu yêu thú được vuốt ve thì liền nhắm hai mắt lim dim, tai cũng cụp xuống, miệng mở rộng như thể đang mỉm cười, bộ dáng tức giận lúc nãy cũng biến đâu mất.

Trái hẳn với vẻ hưởng thụ của Đồng Đồng, nét mặt Giang Lưu Nhi lại đầy sự nghi hoặc. Vừa rồi hắn đã nhìn qua, túi linh thú mà hắn dùng để chứa Đồng Đồng vẫn được buộc chặt, không hề có dấu hiệu cho thấy đã bị mở.

Thế nhưng tại sao Đồng Đồng lại xuất hiện bên ngoài? Chẳng lẽ sau khi hấp thụ xong linh khí ở Đăng Tiên Tháp thì năng lực lĩnh ngộ không gian pháp tắc của nó lại tăng thêm một bậc...

Giang Lưu Nhi âm thầm suy đoán. Hắn cảm thấy lai lịch của Đồng Đồng rất thần bí, đến mức ngay cả Nghiệt cũng không thể nào nhìn ra được chút đầu mối gì.

Có thể nó cũng không phải là sinh vật của Thiên Vũ đại lục này.

Nhẹ lắc đầu, Giang Lưu Nhi đem Đồng Đồng đặt trên ngực, lần nữa ngả lưng nằm xuống...

Sáng hôm sau...

Khi Giang Lưu Nhi thức giấc thì thấy tiểu yêu thú kia đang nằm cuộn tròn trên người, khoe miệng còn dính lại vết nước miếng. Hắn nhếch môi, đưa tay nắm tai nó xách lên.

“Chi chi chi chi”

Đang ngủ ngon lành thì bị đánh thức, Đồng Đồng liên tục phát ra những âm thanh kháng nghị. Thế nhưng mặc kệ cho nó khua tay múa chân, Giang Lưu Nhi vẫn chẳng thèm lý đến, hắn cứ thế xách tai nó lắc qua lắc lại trên không. Được một lúc, cảm thấy chán, hắn đem đặt tiểu yêu thú xuống đất.

“Chi chi chi chi”

Đồng Đồng một tay chống hông, một tay còn lại chỉ Giang Lưu Nhi, liên tục phát ra một tràng âm thanh.

“Bây giờ ta phải đi thu thập ma khí, tiểu tử ngươi có đi cùng không?”

Đồng Đồng xì mũi, hai tay vòng trước ngực, quay mặt sang chỗ khác không thèm để ý hắn.

Giang Lưu Nhi nhìn nó, thâm ý mỉm cười, sau đó bước đi. Hắn tin tiểu tử kia thế nào cũng sẽ bám theo.

Đúng như những gì hắn nghĩ, sau khi hắn rời đi chưa được bao lâu, Đồng Đồng nhắm một mắt, mở một mắt lên lên nhìn bóng lưng hắn, lát sau thì lạng lẽ ton ton chạy theo.

...

Trong một góc nào đó của Âm Hồn Cốc, một thiếu niên mặc bộ thanh y giản dị cùng với một con tiểu yêu thú trên vai đang chậm rãi cất bước.

“Đồng Đồng, ngoài lĩnh ngộ thêm một bậc không gian pháp tắc thì ngươi còn có thêm năng lực nào khác nữa không?”

Tiểu tử kia đưa tay xoa đầu nghĩ ngợi một lúc, sau đó nó kêu lên “chi chi” hai tiếng rồi đột nhiên biến mất.

Giang Lưu Nhi dùng thần thức tra xét hồi lâu vẫn không cảm nhận được khí tức của Đồng Đồng, ánh mắt khẽ động, hắn đưa tay sờ thử trên vai. Mặc dù nhìn thấy chỉ là khoảng không, nhưng tay hắn thì lại đụng vào thứ gì đó.

“Chi chi”

Là Đồng Đồng.

Vừa rồi nó cũng không phải là thuận di mà là tàng hình. Nhưng nếu chỉ đơn giản là tàng hình thì hắn cũng sẽ không ngạc nhiên lắm, ở tu tiên giới có hàng trăm các loại thuật pháp như thế. Sở dĩ hắn kinh ngạc là vì năng lực tàng hình của Đồng Đồng vô cùng cao minh. Khi này, hắn đã dùng thần thức đến cực hạn mà vẫn không thể cảm ứng được chút khí tức nào của nó, trong khi dù là một vị cường giả Chân Đan Cảnh trung kỳ như Cổ Mị Sanh cũng không làm được.

Cái này nói lên điều gì?

Nếu kết hợp năng lực thuận di và khả năng xuyên không gian nữa thì Đồng Đồng có thể trở thành một tên trộm siêu cấp!

Nghĩ thế, ánh mắt Giang Lưu Nhi nhìn Đồng Đồng trở nên nóng rực.

Tuy là tài sản của hắn không ít, nhưng mà nếu có thêm nữa thì hắn cũng không ngại.

Thấy cái nhìn khác thường của Giang Lưu Nhi đối với mình, bất giác, sau gáy Đồng Đồng một hồi lạnh toát. Tuy là nó không biết tên đồng đội bên cạnh đã phán định một nghề nghiệp vĩ đại cho mình, nhưng mà ánh mắt kia thì nó cảm thấy hình như không được tốt lắm.

“Giỏi lắm! Tiểu Đồng Đồng! Chúng ta tiếp tục thu thập ma khí!”

Nghe giọng điệu “trìu mến” của Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng không tự chủ co rụt đầu lại.

Lần này thì nó cảm thấy toàn thân lạnh toát a!

...

Trước mặt Giang Lưu Nhi lúc này là hai con quỷ hồn có cấp bậc không thấp, đều là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, một nam một nữ.

“Hi hi... Lại thêm một tên nhân loại không biết lượng sức mình... Tiểu đệ! Mau lại đây để tỷ tỷ ăn ngươi nào!”

Nữ quỷ hồn cất giọng yêu kiều nói.

Giống như nhân loại, quỷ hồn có phương pháp tu luyện và cấp bậc riêng của mình. Những quỷ hồn có thực lực tương đương với Tiên Thiên Cảnh của tu sĩ nhân loại thì được gọi là Quỷ tốt, có thực lực tương đương với Ngự Không Cảnh thì gọi là Quỷ binh, tương đương với Thân Thông Cảnh gọi là Quỷ úy, tương đương với Niết Bàn Cảnh thì là Quỷ tướng, còn tương đương với Chân Đan Cảnh thì là Quỷ vương.

Giống như hai quỷ hồn trước mắt này, trong cấp bậc phân chia của chúng thì chính là hai Quỷ tướng.

Nữ Quỷ tướng nọ thấy tên nhân loại trước mặt chẳng thèm để mình vào mắt thì tức giận “hừ” một tiếng, sau đó lao đến.

“Keng Keng”

Kiểm và trảo chạm nhau.

Sau khi bị một nhát kiếm quét ngang, nữ Quỷ tướng hét lên đau đớn, vội vã lùi lại phía sau.

Tên nam Quỷ tướng thấy thế thì nhanh chóng tiến tới chỗ nữ quỷ, cả hai nhìn tên nhân loại đối diện với sắc mặt ngưng trọng.

Đối phương tuyệt đối không phải là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ bình thường!

Hai vị Quỷ tướng liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhanh như chớp cuốn lấy tên nhân loại kia.

79. Chương 80: hòa Thượng Thần Bí

Với tu vi Hoàng Cảnh trung kỳ của mình bây giờ thì đừng nói chỉ là hai Quỷ tướng mà cho dù có cộng thêm hai tên nữa cũng chẳng làm gì được Giang Lưu Nhi.

Nhìn hai thân ảnh thoáng ẩn thoáng hiện trong làn khói đen đang bao quanh mình, hắn cũng chẳng có chút nào khẩn trương, hươu kiếm tùy ý đón đỡ những đòn công kích của chúng.

“Á!”

Bị kiếm của Giang Lưu Nhi chém trúng, nữ quỷ hét lên một tiếng, nhanh chóng lùi lại. Ắ ta cúi nhìn cánh tay trái của mình, phần cổ tay đã bị cắt đứt, nhưng cũng chẳng có lấy một giọt máu nào chảy xuống cả.

Nữ quỷ há miệng phun ra một luồng hắc khí nồng đậm lên chỗ bị cắt kia, một bàn tay tức thì mọc ra.

Thật ra thì thân thể của chúng bây giờ cũng không phải là xác thịt mà chỉ được ngưng tụ từ ma khí cốt lõi do chúng tu luyện được. Chỉ có đạt tới cảnh giới quỷ vương mới ngưng tụ được thân thể thật sự.

“Á!... Không!”

Cùng lúc đó, tên Quỷ tướng còn lại đã bị Giang Lưu Nhi giết chết.

Nữ quỷ thấy vậy thì lập tức hóa thành một làn khói đen tẩu thoát. Ắ còn chưa muốn bị tan thành mây khói!

Giang Lưu Nhi cũng không vội đuổi theo, hắn lấy ra chiếc bình ngọc thu lấy những ma khí đang tản ra sau khi tên Quỷ tướng vừa rồi chết. Sau đó, hắn phóng về hướng mà lúc này nữ quỷ đã chạy.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã đuổi kịp nữ quỷ.

“Đạo hữu!... Không, Tiền bối! Xin người hãy đại nhân đại lượng tha cho tiểu nữ một con đường sống!...”

Nữ quỷ hướng Giang Lưu Nhi cầu khẩn.

“Tha cho người? Vừa rồi chẳng phải người nói muốn ăn ta sao?”

“Là tiểu nữ có mắt không trông, xin tiền bối hãy bỏ qua cho...”

Mắt thấy đối phương chẳng những không có chút động lòng nào mà thần sắc càng trở nên lạnh lùng, nữ quỷ đành cắn răng nói:

“Tiền bối, nếu người chịu tha cho tiểu nữ thì từ nay về sau tiểu nữ sẽ thần phục người, nhận người làm chủ nhân, tận tâm phục thị!”

Ở tu tiên giới cũng có không ít tu sĩ bồi dưỡng quỷ hồn, truyền dạy cho chúng thuật pháp, biến chúng trở thành những chiến nô có chiến lực đáng sợ. Hơn nữa, không chỉ có những tà tu mà ngay cả nhiều tu sĩ chính đạo cũng bồi dưỡng cho mình một vài quỷ hồn, vì điều này không hề bị cấm. Thậm chí nếu như có thể thu phục được một quỷ hồn cấp bậc Quỷ vương thì so với mấy thứ thượng phẩm linh khí hay thượng phẩm linh phù càng có giá trị hơn rất nhiều.

Nếu như bây giờ Giang Lưu Nhi thu phục nữ quỷ trước mắt rồi đem đi bán đấu giá thì tuyệt đối sẽ thu được một lượng linh thạch không nhỏ. Nhưng mà bây giờ hắn không thiếu linh thạch, thứ hắn cần là ma khí để tu luyện, thế nên làm sao hắn có thể tha cho nữ quỷ kia được.

Giang Lưu Nhi vùng kiếm chém tới.

“Á!”

Ngay khi hấn định kết liễu nữ quỷ thì một giọng nói cất lên:

“Thí chủ! Hạ thủ lưu tình!”

Từ đằng xa, một vị hòa thượng chạy tới.

Vị hòa thượng trông bề ngoài còn khá trẻ, chỉ độ chừng hai ba, hai tư tuổi. Hấn mặc một bộ đồ màu xanh đã phai màu, loại y phục thường thấy của phật tử, trên tay cầm một thiền trượng, dưới chân mang một đôi giày cỏ, nhìn khá là bần hàn. Trái ngược với vẻ nghèo túng ấy, khuôn mặt hấn lại rất sáng sủa. Ngoài cái đầu trơn bóng nhẵn nhụi không một cọng tóc ra thì hấn có một đôi tai dài xệ xuống, chân mày ngay ngắn, mắt sáng hữu thần... Tóm lại thì đó là một gương mặt tràn đầy chính khí.

Giang Lưu Nhi có chút kinh ngạc nhìn vị hòa thượng kia. Từ khi tức toát ra, hấn cảm thấy vị hòa thượng này nếu không phải là một phật môn cao tăng thì cũng không kém hơn bao nhiêu. Bất giác, trong lòng Giang Lưu Nhi đối với vị hòa thượng sinh ra một tia kính trọng.

“Tiểu sư phụ, người vì sao lại ngăn ta?” Hấn lên tiếng hỏi hòa thượng.

“A di đà phật. Thí chủ, phật tổ dạy trời có đức hiếu sinh huống chi là người.”

Sau đó, vị hòa thượng chỉ tay vào nữ quỷ thân hình mờ ảo nằm dưới đất, nói tiếp:

“Nàng ta tuy là quỷ hồn nhưng cũng là một sinh linh, giết đi há chẳng phải tội lỗi!”

“Tiểu sư phụ, xin thứ lỗi cho ta không thể làm theo ý người được.”

Tuy rằng Giang Lưu Nhi có mấy phần kính trọng tấm lòng từ bi của hòa thượng trước mặt này, nhưng mà hấn cũng không thể vì vậy mà tha cho nữ quỷ. Hấn cần ma khí để tu luyện.

Bên kia, vị hòa thượng thở dài khuyên nhủ:

“Thí chủ. Phật dạy, cứu một mạng quỷ còn hơn xây bảy tầng tháp phật, xin thí chủ hãy mở lòng từ bi...”

“Tiểu sư phụ, có phải là sư phụ nhớ lầm rồi không, hình như là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp phật mới đúng?”

“Như nhau! Như nhau! Người hay quỷ cũng đều là sinh linh cả.”

“Ta không thể làm theo lời của sư phụ được, nó đã là quỷ hồn thì nên để cho nó tiến nhập luân hồi, đầu thai chuyển thế chẳng phải sẽ tốt hơn? Huống chi lúc này nó còn có ý định ăn ta...”

“Ài... Người giết ta, ta giết người, oan oan tương báo bao giờ mới dứt!”

Giang Lưu Nhi cũng không thể vì mấy lời nói mà bỏ qua cho nữ quỷ được, đó là một lượng ma khí không nhỏ a. Hấn vùng kiếm trăm nữ quỷ.

“Keng”

Một cây thiền trượng cản lại đường kiếm của Giang Lưu Nhi.

“Người còn nằm đó làm gì? Còn không chạy!”

Vị hòa thượng nhìn nữ quỷ hét to.

Khẽ nhíu mày, Giang Lưu Nhi lần nữa vùng kiếm với tốc độ cực nhanh.

“Keng... Keng... Keng”

Thế nhưng liên tiếp mấy kiếm chiêu của hấn đều bị hòa thượng nọ ngăn được.

Mắt thấy nữ quỷ đã sắp chạy xa, Giang Lưu Nhi một tay cầm kiếm chém mạnh về phía hòa thượng, tay còn lại thì đánh ra một đạo bạch quang bắn theo.

“Á!...”

Sau một tiếng hét thảm, thân ảnh nữ quý lập tức biến thành một làn hắc khí tản mát ra xung quanh.

Lấy ra bình ngọc, Giang Lưu Nhi mau chóng thu đám hắc khí kia vào.

Về mặt đau khổ, vị hòa thượng đi tới chỗ mà nữ quý vừa tiêu tán, chấp tay trước ngực, miệng lẩm nhẩm:

“Thiện tai! Thiện tai! Nữ thí chủ ra đi thông thả! Hy vọng kiếp sau người có thể đầu thai chuyển thế làm một người tốt, cả đời được sống an nhàn. Còn nếu như kiếp sau có lại làm quý thì nhớ khi gặp phải những tên thiếu niên hay mặc thanh y và bị mù một mắt thì hãy tránh càng xa càng tốt... A di đà phật...”

Ở cách đó không xa, trên trán Giang Lưu Nhi hiện lên mấy đường hắc tuyến.

...

“Tiểu sư phụ, người đi theo ta làm gì?”

“Thí chủ, người hiểu lầm rồi. Bần tăng chỉ đang đi đường của mình.”

“Vậy xin hỏi sư phụ muốn đi đến chỗ nào?”

“Đương nhiên là đi đến nơi cần đến.”

“Nơi cần đến đó cụ thể là ở đâu?”

“Tất nhiên đó là nơi mà bần tăng cần đi.”

Giang Lưu Nhi: “...”

“Thí chủ, đường vẫn còn xa, hay là chúng ta vừa đi vừa đàm đạo đi. Bần tăng thấy thí chủ người đầy tà khí, tính tình hiếu sát, giết quý không chớp mắt, ra tay âm độc, thủ đoạn tàn nhẫn, ánh mắt như ma vương giáng lâm, khí tức như ma thần giáng thế...”

Bên cạnh, Giang Lưu Nhi toát mồ hôi.

“Chi chi”

Từ trong ngực Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng thò đầu ra, thân hình nó lúc này đã biến nhỏ lại chỉ cỡ nắm tay. Nó đu lên vai hắn, ánh mắt nghi hoặc nhìn tên đầu trọc đang lẩm nhẩm một mình phía sau. Sau đó, nó lấy tay sờ lên đầu, nắm mấy sợi lông kéo kéo, xong lại nhìn cái đầu bóng lờng của tên đầu trọc kia, nét mặt khó hiểu.

Trái ngược với ánh mắt mờ mịt của Đồng Đồng, ngay khi nhìn thấy nó, hai mắt vị hòa thượng sáng rực lên, cả buổi cũng không chớp lấy một cái.

Như cảm nhận được gì, Giang Lưu Nhi đột nhiên quay đầu lại.

Vị hòa thượng không biết từ lúc nào đã trở lại dáng vẻ ôn hòa, cả người toát ra khí tức thánh khiết.

Giang Lưu Nhi tiếp tục bước đi, trong mắt đầy sự ngờ vực. Hắn cảm thấy vị hòa thượng này có chút bí ẩn. Theo thân thức thăm dò được thì tu vi của đối phương hẳn là Niết Bàn Cảnh trung kỳ, còn nếu căn cứ vào khí tức thì chắc chắn hòa thượng kia là một vị tu sĩ chính đạo. Nhưng mà một vị hòa thượng tại sao lại xuất hiện ở Âm Hồn Cốc – một nơi dày đặc âm khí này? Là để giết quý hồn? Nhưng theo thái độ và hành động của hòa thượng kia thì lại không đúng...”

Giang Lưu Nhi không ngừng tự hỏi, nhưng cuối cùng chẳng những không giải đáp được mà càng thêm nghi hoặc.

Ở phía sau, hòa thượng cũng không muốn biết suy nghĩ của Giang Lưu Nhi làm gì, toàn bộ sự chú ý của hắn đã dồn trên người Đồng Đồng.

Cứ như thế, Giang Lưu Nhi, Đồng Đồng, hòa thượng bí ẩn cùng đồng hành trong Âm Hồn Cốc suốt ba ngày.

Thật sự là Giang Lưu Nhi rất không nguyện ý cho tên hòa thượng kia đi theo, hắn đã thử nhiều cách nhưng cũng không thể cắt đuôi được tên kia. Nếu như ban đầu còn có chút kính trọng thì bây giờ trong suy nghĩ của Giang Lưu Nhi, tên hòa thượng kia được tóm gọn trong bốn chữ:

Âm hồn bất tán!

Thậm chí có lúc, Giang Lưu Nhi nghĩ hẳn mới thực sự là âm hồn ở Âm Hồn Cốc này chứ không phải bọn Quỷ binh, Quỷ tướng gì kia.

...

Đang đi, bỗng dưng Giang Lưu Nhi dừng lại, mắt nhìn một khoảng không bên trái.

“Ồ! Không ngờ người lại có thể phát hiện được bỗ vương!”

Một giọng nữ nhân ôn nhu cất lên.

Vừa xuất hiện là một cô gái rất xinh đẹp, bề ngoài tầm hai bảy, hai tám tuổi. Nàng mặc một bộ đồ màu đỏ, hoa văn chi chít, trên đầu cài một chiếc trâm hình chim phượng, dưới chân đi một đôi giày sang trọng màu nâu bằng da...

Ánh mắt Giang Lưu Nhi trở nên ngưng trọng, bởi vì hẳn biết nữ nhân trước mặt kia cũng không phải thật sự là người.

Nàng là một Quỷ hồn có cấp bậc tương đương với Chân Đan Cảnh – Quỷ vương.

Với thực lực hiện giờ, nếu giao chiến với nữ nhân kia thì phần thắng của hẳn chỉ khoảng năm thành.

“Theo báo cáo của bọn thuộc hạ thì gần đây có một tu sĩ nhân loại đã xông vào Âm Hồn Cốc này và giết chết không ít những Quỷ tướng...”

Thoáng dừng lại đánh giá Giang Lưu Nhi, sau đó nàng tiếp lời:

“Bỗ vương thấy tên tu sĩ nhân loại mà chúng nó nói đến hẳn là người đi.”

80. Chương 81: Điều Kiện Của Nữ Vương

Mắt thấy hai bên sắp xảy ra một cuộc đại chiến, vị hòa thượng vội đứng ra khuyên can:

“A di đà phật! Oan oan tương báo bao giờ mới dứt...”

Hắn quay sang nữ Quỷ vương nói:

“Nữ thí chủ, người chết không thể nào sống lại, xin hãy bớt đau buồn... Phật dạy, tha được cho người thì hãy tha...”

Không đợi hắn nói hết câu, nữ Quỷ vương hừ lạnh:

“Hừ, tên lừa trọc đầu! Người thật là lảm lời. Để xem lát nữa sau khi bỗ vương cất lưỡi của người xuống thì người còn nói được nữa không!”

“A di đà phật... Tội lỗi! Tội lỗi!”

Một tia lãnh lẽo xẹt qua trong mắt, nữ Quỷ vương động thủ. Cùng lúc đó, Giang Lưu Nhi cũng xuất kiếm.

“Keng Keng Keng”

Cả hai cuốn lấy nhau ra tay với tốc độ chóng mặt, trên trời dưới đất chỉ kịp lưu lại tàn ảnh.

Bất chợt, ba đạo kiếm khí khổng lồ hình vòng cung quét ngang về phía nữ Quỷ vương.

Nhìn thấy kiếm khí rít gào đang tới, nữ Quỷ vương cũng chẳng có chút nào sợ hãi. Nàng nhẹ phất tay, một luồng hắc khí dày đặc tuôn ra, tạo thành một lá chắn trước người.

“Oanh”

Sau va chạm, kiếm khí bị cản lại rồi nhanh chóng tiêu tán.

Thế nhưng nữ Quý vương cũng chẳng có chút gì vui mừng mà nét mặt còn trở nên khó coi. Bởi vì màn chắn mà nàng tạo ra cũng đã vỡ rồi!

Đây là chuyện gì? Đối phương thật sự chỉ là một tên Niết Bàn Cảnh?

Thái độ của nữ Quý vương trở nên nghiêm túc hơn. Nàng há miệng phun ra một vật gì đó.

Nó màu trắng, dài gần hai gang tay, bề mặt có hắc quang nhàn nhạt lưu động.

Đó là một đoạn xương cánh tay người!

Nữ quý vương cầm đoạn xương trên tay, miệng niệm quyết, sau đó hô lớn:

“Hiện!”

Ngay tức thì, trên mặt đất bỗng xuất hiện hàng trăm sinh vật hình thú quái dị. Bọn chúng không phải quỷ hồn, cũng không phải yêu thú, càng không phải người. Bọn chúng thuộc về một giống loài khác.

Nhìn những sinh vật vừa hiện thân, Giang Lưu Nhi nhỏ giọng khê hô:

“Quý vật!”

Khác với quỷ hồn do linh hồn người chết trải qua năm tháng mà tạo nên, quỷ vật là một chủng loài có sinh mệnh riêng của mình, cũng giống như nhân loại. Quỷ vật được chia ra làm rất nhiều bộ tộc khác nhau, có tu la tộc, cốt tộc, u minh long tộc, âm ngư tộc... Trong số đó, có rất nhiều chủng tộc có hình dáng rất xinh đẹp và có trí tuệ không thua kém gì nhân loại, chúng chính là những chủng tộc cao cấp nhất.

Tuy nhiên, những quỷ vật đứng trước mặt Giang Lưu Nhi lúc này cũng không thuộc các chủng tộc cao cấp đó mà chỉ là những loại quỷ vật bình thường.

Mặc dù nói là bình thường, nhưng chúng cũng không hề dễ dàng để đối phó, bởi vì tất cả chúng đều là cấp bậc Quỷ úy trở lên, có vài tên trong số đó còn là cấp Quỷ tướng. Nếu bị bọn chúng vây công thì e là Giang Lưu Nhi cũng phải một phen phí sức mới tiêu diệt hết được, đó là còn chưa nói đến vị Quý vương đang bên cạnh nhìn chăm chăm kia.

“U u... u u u...”

Bọn quỷ vật đột nhiên phát ra một chuỗi âm thanh khó hiểu, có lẽ là ngôn ngữ của loài chúng nó.

Bên kia, nữ Quý vương cất tiếng ra lệnh:

“Giết hần!”

Nhận được lệnh, cả đám quỷ vật ầm ầm lao đến Giang Lưu Nhi.

“Roẹt roẹt”

Sau những đường kiếm chém ngang bổ dọc không thương tiếc, phút chốc đã có gần chục con nằm trên mặt đất. Thế nhưng Giang Lưu Nhi cũng không có vẻ gì vui mừng mà còn tỏ ra ngưng trọng hơn cả lúc này. Bởi vì nữ Quý vương kia lại dùng đoạn xương tay nọ gọi ra thêm mấy trăm tên quỷ vật nữa!

“U u u... u u u...”

Bọn chúng vừa gào rú những tiếng kỳ quái vừa tấn công Giang Lưu Nhi tới tấp, thậm chí có vài con cấp bậc Quỷ tướng còn thi triển những thần thông quỷ dị đánh tan kiếm khí của hần.

“Chúu chúu”

Bất thành linh, hàng trăm ngọn cốt thứ lao đến với tốc độ kinh người.

“Keng keng keng”

Giang Lưu Nhi liên tục vung kiếm chống đỡ, bộ dáng hần lúc này trông khá vất vả.

Ở bên dưới, vị hòa thượng thấy vậy thì hô lớn:

“A di đà phật! Dao kiếm vô tình! Hai vị thí chủ xin hãy dừng tay! Phật dạy...”

“Àm”

Lời hòa thượng còn chưa kịp nói hết thì một cây hắc thương đã đâm thẳng xuống đầu hấn.

Hòa thượng từ dưới đất ngồi dậy, đưa tay lau mồ hôi, miệng lẩm bẩm:

“May mắn phật tổ phù hộ!... Suýt chút nữa thì thành que thịt rồi!”

“Tên lừa lọc! Muốn sống lâu một chút thì ngậm miệng lại cho bốn vương!”

Giọng nói lạnh lùng của nữ Quý vương vang lên. Thanh hắc thương vừa rồi dĩ nhiên là của nàng phóng ra.

Sau khi nói xong, nàng ta lại tiếp tục tập trung đối phó với Giang Lưu Nhi. Tới lúc này thì nàng đã không còn xem tên nhân loại kia là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh nữa mà đã đem hấn làm đối thủ thật sự.

Nữ Quý vương hai tay hóa trảo, đưa ra hai bên, sau đó xoay ngược chiều kim đồng hồ một góc chín mươi độ, tiếp đến lại xoay theo chiều ngược lại góc một trăm tám mươi độ. Ở khoảng không giữa hai tay nàng dần hình thành một hắc cầu với lõi điện lập lòe. Cuối cùng, nàng đánh hắc cầu kia lên không trung.

Ngay lập tức, một vùng trời trở nên tối đen như mực. Nữ Quý vương hét lớn:

“Địa Ngục Ma Lôi!”

Từ bầu trời đen kịt kia, những đạo lôi đình xanh thẫm bổ xuống.

“Àm... Âm...”

Giang Lưu Nhi đậy mắt đầy vẻ khó có thể tin.

Hấn đang chứng kiến gì thế này?

Tu tiên giới trước giờ được phân ra làm ba thế lực là “Chính”, “Tà” và “Ma”. Trong đó, âm hồn quỷ vật được xếp vào hàng “Ma”, trên người bọn chúng có một thứ đặc trưng mà không có nhân loại hay yêu thú hoặc sinh vật nào có – ma khí. Có rất nhiều tu sĩ, yêu tu luyện những công pháp tà đạo, bọn họ giết người cướp của, tàn sát sinh linh, làm ra vô số những việc thương thiên hại lý. Những kẻ đó thường được gọi bằng những cái tên như ma nhân, ma đầu, ma vương... Nhưng thật ra đó chỉ là một cách ví von mà thôi, bọn họ cũng không phải thật sự là “ma” chân chính. Dù có tà ác đến đâu, có ghê tởm đến đâu đi nữa thì khí tức toát ra từ người họ vẫn chỉ là tà khí mà không phải ma khí. Chỉ có âm hồn quỷ vật mới có ma khí.

Lại nói, ma khí cũng không phải là cái gì dơ bẩn, tanh nồng. Nó chỉ đơn giản là một loại khí tức âm tính đặc trưng, cũng giống như sự đặc trưng của linh khí hoặc yêu khí vậy. Nếu nói đến điểm khác biệt lớn nhất thì đó chính là sự khao khát đối với dục vọng. Một sự khao khát mãnh liệt.

Cũng vì mang trên mình loại ma khí đặc trưng đó mà âm hồn quỷ vật thường rất kiêng kị, thậm chí là sợ hãi đối với những thứ có nồng đậm dương khí, mà điển hình là lửa, ánh sáng và đặc biệt nhất là lôi điện. Bọn chúng kiêng kị lôi điện hơn bất cứ thứ gì khác.

Thế nhưng một điều ngoài sức tưởng tượng đang xảy ra trước mắt Giang Lưu Nhi.

Hấn đang chứng kiến một quỷ hồn điều khiển lôi điện!

Tuy không phải chân chính thao túng lôi điện trong thiên địa mà chỉ là một loại thần thông, nhưng việc này cũng đã là một chuyện khó tin rồi. Giang Lưu Nhi không phải chưa từng nghe thấy chuyện quỷ hồn khống chế lôi mà thật ra hấn đã từng biết đến vài trường hợp trong một số ngọc giản ghi chép những kỳ nhân dị sự. Nhưng uy lực thần thông lôi điện của họ nếu đem so với của tu sĩ nhân loại hay yêu tu cùng cấp thì nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, những quỷ hồn đó đều có cấp bậc ít nhất từ Vũ Hóa Cảnh trở lên!

Còn nữ Quý vương này? Nàng mới chỉ ở cấp bậc tương đương với Chân Đan Cảnh sơ kỳ!

Nếu như vậy cũng thôi, đằng này uy lực lôi điện do nàng tạo ra không những không thua kém gì tu sĩ nhân loại hay yêu tu cùng cấp thì triển mà còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Giang Lưu Nhi quả thật không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng có lẽ lúc này hấn cũng chẳng có thời gian để tưởng tượng. Hấn đang phải chặt vật chống đỡ những đạo ma lôi kia.

“Roẹt”

Ngay khi vừa tránh thoát một đạo lôi đình bổ xuống, còn chưa kịp phản công thì một đạo lôi đình khác đã ở ngay trên đầu Giang Lưu Nhi. Nó còn lớn hơn gấp ba lần đạo vừa rồi.

Không dám chút nào chần chừ, hấn vung kiếm lên cản lại.

Kiếm Nghênh Thiên Hạ!

“Ầm”

Sau tiếng nổ kinh thiên, cả kiếm ảnh lẫn lôi đình đều tan biến.

Mặc dù lông tóc cũng chẳng tổn hại chút gì nhưng mặt mũi Giang Lưu Nhi lại hết sức khó coi.

Hấn cúi nhìn thanh kiếm trong tay. Trên thanh kiếm, linh quang đã tắt, linh tính bị diệt, thay vào đó là những tia hắc khí lượn lờ.

Kiếm của hấn đã bị ô uế!

Giang Lưu Nhi thật sự có chút không dám tin tưởng. Kiếm mà hấn đang sử dụng cũng không phải một thanh kiếm bình thường mà là một kiện linh khí trung phẩm, vậy mà chỉ dính phải một chút ma lôi kia thì nó đã bị hủy diệt linh tính.

Ma lôi thật đáng sợ!

Giang Lưu Nhi không thể không kinh thán. Sau đó, hấn nhẹ lắc tay, một thanh kiếm khác đã xuất hiện, tuy nó cũng là một kiện linh khí nhưng cấp bậc thì thấp hơn thanh kiếm vừa bị hủy kia, chỉ là hạ phẩm linh khí.

Cũng không phải là Giang Lưu Nhi hấn không nỡ dùng những kiện cao cấp hơn mà thật sự lúc này hấn chỉ còn mỗi thanh hạ phẩm linh khí này thôi.

Linh khí cũng không phải là dễ mua!

“Nhân loại! Bồn vương thật sự là đang rất tò mò về lai lịch của ngươi. Địa Ngục Ma Lôi của bồn vương có thể dễ dàng diệt sát cường giả Chân Đan Cảnh sơ kỳ vậy mà lại không thể làm rơi được một sợi tóc trên người ngươi...”

Bất chợt, giọng nàng trở nên nhu hòa hơn:

“Nếu bồn vương đoán không lầm thì ngươi chắc hẳn là Lãnh Hàn Bích của Lam Nguyệt Cung đi?”

Lam Nguyệt Cung? Lãnh Hàn Bích?

Giang Lưu Nhi hơi nghi hoặc, hấn cũng không biết tại sao nàng ta lại suy đoán như vậy.

Hấn nhàn nhạt đáp:

“Ngươi đoán sai rồi.”

Nghe thế, nữ Quỷ vương có chút ngoài ý muốn. Theo nàng biết trong lớp thiếu niên trẻ tuổi hiện nay ở Xích Quỷ Quốc, người có thể lấy tu vi Niết Bàn Cảnh đối kháng được với Chân Đan Cảnh thì chỉ có mỗi mình Lãnh Hàn Bích.

Nàng nhìn tên thiếu niên trước mặt, trầm ngâm một hồi lâu, sau đó chợt nói:

“Bồn vương có thể không giết ngươi.”

Giang Lưu Nhi im lặng đợi nàng nói tiếp. Hấn biết chắc chắn nữ nhân kia sẽ không buông tha hấn dễ dàng.

Quả thật như Giang Lưu Nhi nghĩ, nữ Quỷ vương đúng là sẽ không bỏ qua không không như vậy. Nàng nhìn hấn, nói:

“Với điều kiện ngươi phải tiến nhập hậu cung của bản vương.”

81. Chương 82: phạt Chỉ Dạy Một Chữ “nhân”...

Hai mắt tròn tròn, Giang Lưu Nhi đứng nhìn nàng trên trời.

Hắn biết là nữ nhân kia sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng tuyệt đối hắn chưa bao giờ nghĩ đến nàng ta sẽ đưa ra điều kiện này.

“Này... Cái này...”

Sau một thoáng đờ người, Giang Lưu Nhi có chút không biết mở lời thế nào.

“A di đà phạt! Hóa can qua thành tơ lụa, nữ thí chủ đây quả có lòng dạ bồ tát. Quý thay! Quý thay!”

Hòa thượng đang đứng im lặng này giờ đột ngột lên tiếng. Hắn quay sang nhìn Giang Lưu Nhi, nói tiếp:

“Thí chủ! Người còn do dự gì nữa. Nữ thí chủ kia đã không so đo chấp nhặt việc người giết thuộc hạ của nàng, chẳng lẽ thí chủ lại không thể buông bỏ khúc mắc?... Lại nói, nữ thí chủ đây dung mạo xinh đẹp hơn người, là bậc tuyệt sắc khuyh thành thế gian hiếm có, thí chủ người lấy được nàng cũng xem như phúc duyên kiếp trước tu được...”

Trên trán Giang Lưu Nhi hiện lên mấy vệt hắc tuyến.

Phúc duyên cái đầu người! Không phải là ta lấy nàng mà là nàng muốn lấy ta. Không! Là muốn ta làm nam sủng cho nàng!

Giang Lưu Nhi mắng thầm hòa thượng một câu.

Liếc mắt thấy Giang Lưu Nhi nét mặt cau có, hòa thượng ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

“Thí chủ! Tại sao người lại mặt mũi đau khổ thế kia? Không lẽ ý người là nữ thí chủ đây rất xấu xí khó coi nên người không muốn lấy ư?”

Nữ Quý vương nghe thế thì hai mắt nhìn chăm chăm vào Giang Lưu Nhi, sắc mặt không lấy gì làm thân thiện.

Dung mạo vốn luôn là sinh mạng thứ hai của nữ nhân, chỉ cần những gì liên quan đến nó thì hầu như tất cả nữ nhân đều quan tâm, dù là nữ quý cũng không ngoại lệ. Huống chi bây giờ nàng đã độ qua kiếp nạn, bước vào vương cấp, ngưng tụ được thân thể, đã không còn là một quý hồn không có xác thịt nữa.

Lúc này Giang Lưu Nhi thật sự có xúc động muốn đá vào miệng tên hòa thượng kia mấy phát.

Tuy tâm tình là vậy nhưng hắn vốn cũng chẳng hề có ý định sẽ trở thành nam sủng cho nữ nhân kia, mặc dù nàng quả thật rất xinh đẹp. Hắn nhìn nữ Quý vương, nói:

“Ta vốn không có ý định muốn lấy người.”

Ánh mắt trở nên sắc lạnh, nữ Quý vương gằn giọng hỏi:

“Ngươi thật sự là nghĩ bản vương xấu?”

“Không phải. Ngươi rất đẹp. Là một trong số những người đẹp nhất mà ta từng gặp.”

“Vậy tại sao ngươi không chịu tiến nhập hậu cung của bản vương?”

“Vì ta không thích ngươi.”

Hơn nữa ta cũng không muốn trở thành nam sủng.

Giang Lưu Nhi nói thêm một câu.

Nữ Quý vương siết chặt tay, mặt cười nói:

“Được! Được lắm!”

Sau đó bỗng đổi giọng lạnh lùng:

“Vậy người hãy đi chết đi!”

Một đạo hắc quang tức khắc bay về phía Giang Lưu Nhi.

“Ầm”

“A di đà phật! Hai vị thí chủ xin hãy dừng tay! Phật dạy...”

“Oành... Oành... Oành”

Liên tiếp ba thanh cốt thứ lao xuống đầu hòa thượng.

Sau khi bị đánh bay, hòa thượng lồm cồm bò dậy, miệng lẩm bẩm:

“Phật tổ phù hộ! Phật tổ phù hộ!... Chúng sinh khó độ! Chúng sinh khó độ!”

Nữ Quý vương ngự giữa không trung, ma khí toát ra cuộn cuộn. Nhìn nàng lúc này giống như một vị vương giả cao ngạo đang khinh thường chúng sinh thiên hạ.

“Hừ! Tiểu tử không biết tốt xấu! Được bổn vương để mắt đến là phúc phận của người, vậy mà người lại dám từ chối bổn vương!... Người tưởng rằng mình có thể chống lại bổn vương sao?... Nói cho người hay, từ đầu tới giờ bổn vương đều chưa dùng hết toàn lực. Nếu người đã muốn chết thì bổn vương sẽ cho người toại nguyện!”

Dứt lời, nữ Quý vương liền cầm đoạn xương tay gọi ra gần trăm tên quỷ vật tấn công Giang Lưu Nhi, sau đó nàng lại lần nữa thi triển thần thông Địa Ngục Ma Lô lúc này.

“Roẹt... Roẹt...”

Nhìn lôi đình đang bổ xuống, Giang Lưu Nhi thần sắc lạnh lùng, trong nháy mắt chém ra mấy trăm nhát kiếm, xung quanh hắn, một màn kiếm ảnh bao bọc.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Sau mấy tiếng nổ đinh tai nhức óc, thân ảnh Giang Lưu Nhi dần hiện ra.

Hoàn toàn không chút thương tổn, ngay cả màn kiếm ảnh cũng chưa bị đánh tan!

Hắn hướng nữ Quý vương đang trở mắt kinh ngạc phía đối diện, nhàn nhạt nói:

“Ta cũng muốn nói cho người biết, từ đầu đến giờ ta cũng chưa dùng hết toàn lực.”

Nữ Quý vương nghiêng rằng, có phần tức giận nói:

“Được lắm! Xem ra là bổn vương đã đánh giá thấp người! Nhưng mà... hôm nay người vẫn phải chết!”

Vừa dứt câu, nữ Quý vương phát tay, hàng trăm thanh cốt thứ lao như mưa về phía Giang Lưu Nhi. Tiếp đến, nàng há miệng phun ra một ngọn lam diễm.

Ngay khi ngọn lam diễm kia vừa xuất hiện, bên trong Thiên Oán, ánh mắt Nghiệt hiện lên vẻ khó tin.

“Cẩn thận ngọn lửa của nàng ta!”

Nghe Nghiệt nhắc nhở, Giang Lưu Nhi vội tập trung thần thức vào ngọn lửa màu lam kia. Trước giờ, Nghiệt rất hiếm khi chủ động lên tiếng nhắc nhở hắn, lần này nó lại nói với giọng nghiêm túc như vậy thì ngọn lam diễm kia tuyệt đối uy lực không phải bình thường.

Bên kia, nữ Quý vương khê hô:

“Đi!”

Ngọn lam diễm như có linh tính bắn tới chỗ Giang Lưu Nhi.

Sắc mặt khấn trương, Giang Lưu Nhi lập tức chém ra một đạo kiếm ảnh khổng lồ.

“Ầm”

Đáng tiếc, ngọn lam diễm kia đã tránh được, và lúc này, từ một nó đã phân ra thành mười vây kín lấy Giang Lưu Nhi, không chừa một đường thoát nào.

Tình cảnh của hắn lúc này cực kỳ nguy hiểm!

Nữ Quỷ vương nhếch môi cười, nụ cười của kẻ chiến thắng.

Khi nàng chuẩn bị kết liễu tên kia thì một giọng nói đột ngột cất lên:

“A di đà phật! Nữ thí chủ, xin người hãy tha cho vị thí chủ kia một con đường sống! Một cô gái xinh đẹp như nữ thí chủ sao lại đi làm những chuyện phóng hỏa giết người như vậy! Phật dạy, làm quỷ phải có lòng từ bi...”

“Oành oành”

“Nữ thí chủ! Bàn tăng vẫn chưa...”

“Oành”

“... Bàn tăng vẫn chưa nói...”

“Oành”

“... Bàn tăng...”

“Oành oành oành”

...

“Con mẹ nó bàn tăng! Bàn tăng con mẹ nó!”

Từ trong hố, hòa thượng lộ đầu lên, miệng vừa nhỏ ra đất bùn vừa chửi to.

“Lừa trọc đầu! Người dám chửi bổn vương?”

Giọng băng lãnh của nữ Quỷ vương vang lên.

“Bàn tăng chính là đang chửi nữ nhân xấu xí nhà ngươi! Bàn tăng có thù oán gì với ngươi mà từ đầu đến giờ, cứ mỗi lần bàn tăng nói là ngươi đánh, nói là ngươi đánh. Nếu như bàn tăng đã nói xong thì cũng thôi đi, đừng này... Con mẹ nó! Bàn tăng còn chưa kịp nói hết câu mà!... Phật chỉ dạy một chữ “nhẫn”, nhưng này giờ bàn tăng đã “nhẫn” ngươi sáu, bảy lần rồi. Hôm nay bàn tăng phải đại khai sát giới!...”

Lời vừa dứt, khí thế trên người hòa thượng tuôn ra mãnh liệt.

Bị vây trong những đóa ma diễm, Giang Lưu Nhi há hốc mồm không thốt lên được lời nào. Cũng không phải hắn kinh ngạc vì khí tức khiếp người của hòa thượng, qua mấy ngày đồng hành thì hắn đã biết là hòa thượng kia không hề đơn giản, sợ dĩ hắn kinh ngạc là vì những lời hòa thượng kia nói lúc này.

Đây mà là vị hòa thượng có khí độ ôn hòa, tràn đầy phật tính như cao tăng kia sao?

Thậm chí Giang Lưu Nhi còn không biết những lời hấn mắng chửi lúc này và tên lưu manh có gì khác nhau.

Về phần nữ Quỷ vương, gương mặt nàng lúc này không phải là khó coi nữa mà là ngập tràn sát khí. Nàng vung đoạn xương trong tay lên, lập tức mấy trăm quỷ vật nhào tới như muốn cắn xé hòa thượng kia.

Nàng phải giết tên lừa trọc hỗn láo này!

Nhìn bày quỷ vật đang lao tới, hòa thượng hét to:

“Muốn ăn thịt bàn tăng, vậy hãy để bàn tăng độ hóa cho các ngươi!”

Dứt lời, hắn cầm cây thiền杖 trong tay lao vào giữa bày quỷ vật tấn công như vũ bão.

“Oanh... Oanh...”

“Ầm... Ầm”

Nhìn bọn quỷ vật bị đánh bay đi, tên thì bay đầu, tên thì đứt mình..., Giang Lưu Nhi cũng không biết ai mới là quỷ vật.

“Hừ! Tên lừa trọc ngươi xem ra cũng có chút bản lĩnh!... Vậy để bọn vương xem thử ngươi cần chiêu này thế nào... Địa Ngục Ma Lôi! Hiện!”

Nhìn lôi điện ghê người trên đầu, hòa thượng vội cảm thiên trượng xuống đất, hai tay chấp trước ngực, sau đó đánh ra.

“Như Lai Đại Thủ Ấn!”

Phía trên đầu hòa thượng đột nhiên xuất hiện một đôi bàn tay khổng lồ, kim quang rực rỡ chống đỡ lấy lôi đình đang bổ xuống.

“Ầm!”

Thân ảnh hòa thượng hiện ra, trên người hẳn không hề có chút nào sứt mẻ.

Nữ Quỷ vương mắt đầy kinh ngạc. Lúc này tên kia có thể đối kháng với Địa Ngục Ma Lôi mà lông tóc không bị tổn hại chút gì thì đã đành, thế mà bây giờ lại thêm một tên nữa cũng toàn thân lành lặn mà chống đỡ được.

Chẳng lẽ Địa Ngục Ma Lôi của ta chỉ là một thần thông thấp kém tới vậy sao?

Trong đầu nữ Quỷ vương vô thức tự hỏi.

Theo nàng cảm nhận được thì tên lừa trọc kia cũng chỉ có tu vi Niết Bàn Cảnh mà thôi, tuyệt đối chưa đột phá đến Chân Đan Cảnh. Thế nhưng cũng giống tên tiểu tử kia, cả hai đều có thể chống lại một Chân Đan Cảnh như nàng mà không rơi vào hạ phong. Theo sự hiểu biết của nàng, trong thế hệ trẻ hiện nay thì chỉ có mỗi Lãnh Hàn Bích của Lam Nguyệt Cung và Thái Trác Linh của La Sát Phái là làm được.

Nhưng trước mắt nàng bây giờ lại xuất hiện thêm hai tên nữa!

Thiên tài bây giờ đều là rau cải hay sao?

Thật ra nếu công bằng mà nói thì thần thông Địa Ngục Ma Lôi của nàng cũng không phải thấp kém như nàng nghĩ mà trái lại uy lực của nó còn rất đáng sợ, nếu không thì khi này cũng không khiến cho Giang Lưu Nhi kinh ngạc khi phá hủy thanh kiếm cấp bậc linh khí trung phẩm của hắn.

Thần thông của nàng không thấp kém, càng không phải thiên tài đã trở thành rau cải gì mà chỉ đơn giản là vận khí của nàng hôm nay rất tốt, cùng một lúc gặp phải hai tên quái vật.

Sau một phút tâm tình bị đả kích, kinh ngạc qua đi, nét mặt nữ Quỷ vương bỗng trở nên giận dữ. Nàng cảm thấy quyền uy của mình đang bị hạ thấp.

Lưu lại một đạo tàn ảnh, nữ Quỷ vương đã đứng trong những đám mây đen trên bầu trời. Nàng dang hai tay ra, không bao lâu, bên trên liền hình thành hai quả lôi cầu với năng lượng cuồng bạo kinh người.

“Lừa trọc đầu! Chết cho bọn vương!”

82. Chương 83: nữ Vương Thần Phục

Một trong hai quả lôi cầu vừa tạo thành lao xuống nơi hòa thượng đang đứng.

Sắc mặt hòa thượng vô cùng khẩn trương, hắn lập tức ngồi xuống, một tay khép lại để trước ngực, tay còn lại thì giơ lên trời.

Bất Động Kim Thân!

Đây là một trong những đại thần thông cao thâm của phật tông, nghe nói một khi tu luyện đến tận cùng thì có thể chống đỡ được hết thảy mọi thuật pháp thế gian, thậm chí kể cả lôi kiếp cũng không làm gì được.

Nhưng mà suy cho cùng thì đó cũng chỉ là truyền thuyết, còn sự thật thế nào thì không ai kiểm chứng được, bởi vì chưa từng có ai tu luyện được Bất Động Kim Thân đến cảnh giới chí cao đó, ngoại trừ người sáng tạo ra nó – Bất Động Thiên Tôn.

“Ầm... m... m... m...”

Sau tiếng va chạm long trời, vòng kim quang do Bất Động Kim Thân tạo thành đã trở nên ảm đạm, tùy thời có thể tiêu tán.

Mắt thấy nữ Quỷ vương sắp đánh xuống quả lôi cầu còn lại kia, khuôn mặt hòa thượng trắng bệch, hấn vội vã đứng dậy cầm lấy thiền trượng, không nói hai lời lập tức bỏ chạy.

Linh lực của hắn đã tiêu thất hơn phân nửa rồi, hắn còn chưa muốn chết lúc này!

“A di đà phật! Phật tổ dạy làm hòa thượng phải có lòng từ bi. Bần tăng cảm thấy mình không nên sát sanh gây ra tội nghiệt, thứ lỗi cho bần tăng không từ mà biệt!”

Chớp mắt, bóng dáng hòa thượng đã biến mất.

“Hừ, coi như người chạy nhanh!”

Nữ Quỷ vương quay sang nhìn Giang Lưu Nhi.

“Tên đồng bọn của người đã trốn rồi, giờ thì không còn ai có thể giúp người nữa... Thế nào? Có phải đang rất sợ hãi?... Bồn vương cho người thêm một cơ hội cuối cùng, người có chịu tiến nhập hậu cung của bồn vương hay không?”

“Vẫn là câu nói lúc này, ta không thích người!”

Giang Lưu Nhi cất giọng bình thản.

Nữ Quỷ vương tức điên người, nàng cảm thấy hối hận khi cho hắn thêm cơ hội.

Nàng lại bị từ chối lần nữa? Một nữ vương như nàng lại bị cùng một kẻ từ chối tới hai lần?

Thật sự là quá mất mặt!

“Vậy thì người đi chết đi!”

Mười ngọn lam diễm tức thì rực sáng, lan rộng ra trong chớp mắt.

Nhìn những ngọn lửa toát ra khí tức âm hàn kia, tuy có phần e ngại nhưng Giang Lưu Nhi cũng không sợ hãi, bởi vì hắn tin tưởng mình có thể phá được cục diện nguy hiểm này. Nếu như hỏi hắn dựa vào gì để làm điều đó thì chính là kiếm chiêu thứ sáu trong Thanh Hà Kiếm Quyết:

Kiểm Vũ Miên Miên!

Một màn mưa kiếm tung hoành ngang dọc. Kiếm ảnh đầy trời, kiếm khí liên miên bất tận.

Phía đối diện, nữ Quỷ vương biến sắc, vội niệm quyết thu hồi ngọn lam diễm của mình.

Thật sự thì ngọn lam diễm này cũng không phải thần thông gì mà nó chính là bốn mạng ma hỏa của nàng!

Nhớ năm đó sau khi nàng vượt qua kiếp nạn, ngưng thành thân thể, cùng lúc ma hỏa này cũng được hình thành. Bởi vậy cho nên nó tuy giống như một thiên phú thần thông nhưng thực chất chính là một phần cơ thể của nàng, nếu như ma hỏa kia bị diệt thì bản thân nàng cũng sẽ phải chịu tổn thương nghiêm trọng. Vì thế nên nàng mới khấn trương thu hồi nó, nàng biết rõ nếu chậm chút nữa thì e là nó sẽ bị kiếm vũ kia hủy diệt!

“Vèo”

Mặc dù ngọn lam diễm đã trở lại trong tay nữ Quỷ vương nhưng sắc mặt nàng lại chẳng mấy tốt gì, trái lại, nó tái nhợt không còn chút huyết sắc nào.

Nàng nhìn ma hỏa trong tay, lòng muốn nhỏ máu... Nó đã bị chém mất một phần năm rồi!

“Rít... t... t...”

Trong khi nữ Quỷ vương còn chưa kịp trấn tĩnh thì trên bầu trời, những tiếng cuồng phong rít gào khiến da đầu lạnh lẽo vang lên một cách mất trật tự

Năm đạo kiếm ảnh chém xuống.

Kiểm chiêu thứ năm trong Thanh Hà Kiếm Quyết – Kiếm Toái Sơn Hà!

Nhìn kiếm ảnh bá tuyệt đang đến, nữ Quỷ vương kinh hoàng, vội điều động toàn bộ linh lực tạo thành một màn chắn.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

“Phốc”

Nữ Quỷ vương phun ra một ngụm máu, bị đánh bay xuống đất.

Ngay lúc nàng đang định đứng lên thì một cảm giác đau nhói từ lồng ngực truyền tới. Nơi đó, một thanh kiếm đã xuyên qua người nàng.

“Phốc phốc”

Linh lực của nàng cũng lập tức bị đối phương phong bế.

“A!...”

Khi thanh kiếm kia được rút ra, nữ Quỷ vương không tự chủ được kêu lên một tiếng, sau đó nàng ngã quy xuống đất.

“Khụ khụ... Không ngờ... Khụ... Không ngờ bốn vương lại thua trong tay một tên tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ...”

Dừng một chút, nàng tiếp lời:

“Ra tay đi!”

Nữ Quỷ vương nói xong, ngẩng cao đầu đón nhận kết cục cho mình. Theo những gì thuộc hạ báo cáo, nàng biết mục đích của đối phương vào Âm Hồn Cốc này chính là để săn giết quỷ hồn. Thêm nữa, từ này đến giờ song phương đã đánh nhau đến ta chết người sống như vậy, hẳn làm sao có thể tha cho nàng được. Nàng chỉ hy vọng hẳn sẽ để cho linh hồn mình được tiến nhập luân hồi, như vậy thì đã là may mắn lắm rồi.

Trong lúc nàng đang chờ đợi đường kiếm của hắn thì bất chợt một giọng nói cất lên:

“Ta sẽ không giết người.”

Nữ Quỷ vương nhìn hắn, trong mắt cũng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên. Nàng bình tĩnh nói:

“Người là muốn bốn vương thần phục người?”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu coi như đồng ý.

Sau một hồi cúi mặt trầm tư, nữ Quỷ vương mới ngược lên nhìn hắn, nói:

“Bốn vương có thể thần phục người... Nhưng mà người phải đáp ứng bốn vương hai điều kiện.”

Giang Lưu Nhi nhíu mày, lạnh lùng lên tiếng:

“Hình như người không rõ tình cảnh của mình thì phải, đừng quên là tính mạng người đang nằm trong tay ta.”

Nữ Quỷ vương vẫn kiên trì nói:

“Nếu như người không đồng ý vậy thì hãy giết chết bốn vương đi!”

Nữ nhân này là đang làm cao với ta sao? Hừ! Để ta xem người còn có thể cao ngạo tới khi nào!

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi nhìn thẳng nàng ta, cái nhìn có chút “dâm tà”.

Trông thấy ánh mắt không kiêng nể gì của hắn, nữ Quý vương cảm thấy sau gáy lạnh toát, khuôn mặt khẩn trương hỏi:

“Người... Người muốn làm gì?”

“Một nam nhân và một nữ nhân ở chung một nơi vắng vẻ, hơn nữa nữ nhân kia lại rất xinh đẹp kiều diễm, và điều quan trọng nhất là nàng ta không hề có sức phản kháng, người nói xem người nam nhân kia sẽ làm gì?”

Giang Lưu Nhi làm ra vẻ mặt hèn mọn nói.

“Người... Người... Người...”

Thấy dáng vẻ vừa tức giận, vừa lo sợ của nữ Quý vương, Giang Lưu Nhi trong lòng nghi hoặc. Hắn cũng chỉ là muốn hù dọa nàng ta một chút, vừa rồi mới chỉ là mở màn mà thôi. Hắn thật sự không nghĩ là nàng sẽ có bộ dáng lo sợ này nhanh như vậy. Theo hắn, với một nữ nhân có một hậu cung nam sủng như nàng thì cho dù có cường bức nàng cũng chưa chắc có tác dụng, hắn còn chuẩn bị một loạt mấy thứ thủ đoạn không bằng cảm thú gì kia của bọn tà ma ngoại đạo mà hắn biết để đem ra dọa nàng, thế nhưng chưa gì mà nàng đã...

Vậy cũng tốt, đỡ phải lôi mấy thứ khiến người buồn nôn kia ra nói.

Giang Lưu Nhi tiếp tục màn hù dọa của mình. Hắn chà chà hai tay, liếm môi nói với nữ Quý vương:

“Thật là xinh đẹp a! Không biết bên dưới lớp áo này có gì...”

Hắn vừa nói vừa cúi xuống sát người nữ Quý vương.

“Tránh ra! Người lập tức tránh xa bổn vương ra! Nếu không bổn vương sẽ... bổn vương sẽ... sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

Sẽ thế nào? Nàng có thể sẽ thế nào được? Linh lực của nàng đã bị phong bế, đến ngay cả khả năng tự bạo Ma châu còn làm không được thì có thể làm gì hắn đây?

Nàng đường đường là một nữ vương được hàng vạn quý hồn quý báu, một câu nói có thể quyết định sống chết của bọn chúng, vậy mà hôm nay lại lâm vào hoàn cảnh đáng thương này. Thậm chí ngay cả cái chết cũng không có quyền được chọn mà chỉ có thể bị người tùy ý lăng nhục, cường bức...

Chẳng biết từ lúc nào, một vệt nước mắt chảy trên má nữ Quý vương.

Nước mắt khuất nhục, uất ức... Giờ phút này nàng đã không còn là một nữ vương cao cao tại thượng nữa mà chỉ là một cô gái đang bị người khi dễ.

Này... Này... Nàng ta là đang khóc sao? Một nữ Quý vương? Một nữ nhân lúc nào cũng có bộ dáng cao cao tại thượng? Nhìn nét mặt đau khổ và ánh mắt nhòa lệ kia thì hình như là không phải đang giả bộ.

Giang Lưu Nhi có chút không dám tin.

Kinh ngạc qua đi, cảm thấy mục đích đã đạt được, Giang Lưu Nhi ra vẻ lạnh lùng nói:

“Nếu như người chịu thần phục thì ta sẽ không động vào người, hơn nữa sau này chỉ cần người một lòng trung thành thì ta cũng sẽ không quá hạn chế tự do của người. Còn nếu người vẫn tiếp tục ngoan cố thì ta không những cường bức người mà còn đem người cho bọn nam nhân xấu xí sút tay gãy chân gì đó, hay thậm chí là bọn ma thú để chúng luân phiên cường hiếp người...”

Nghe những lời hắn nói, nữ Quý vương sắc mặt trắng bệch, ngay cả ánh mắt đau đớn kia cũng biến mất, thay vào đó là sự kinh hoàng, sợ hãi.

Một nữ vương cao cao tại thượng nàng sẽ bị bọn nam nhân xấu xí tàn tạt cường hiếp? Một nữ nhân tôn quý nàng sẽ bị đám ma thú lăng nhục?

Nữ Quý vương chợt thấy toàn thân lạnh toát, ngay cả đôi vai cũng khẽ run rẩy.

Có phải là ta đã làm hơi quá rồi không?

Thấy bộ dáng kinh hoàng của nàng ta, Giang Lưu Nhi không kiềm được tự hỏi. Lúc này nói ra mấy lời kia thì thật sự trong lòng hắn cũng thấy có chút buồn nôn.

Thôi thì làm người ác một lần đi.

“Thế nào? Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Trong mắt nữ Quý vương hiện lên nét giãy dụa, lát sau, nàng cắn răng, nói:

“Bổn vương... Bổn vương... Bổn vương đồng ý thần phục!”

Trong lòng Giang Lưu Nhi thở nhẹ một hơi. Tiếp đến, hắn nhanh chóng kết quyết đánh ra một vòng ấn ký quen thuộc – chủ bộc khế ước.

Sau khi ấn ký đã hình thành trên không trung, hắn trích ra một giọt tinh huyết đánh vào. Làm xong hết thấy, hắn cúi xuống nhìn nữ Quý vương.

Bất thành linh, từ mi tâm hắn, một thanh kiếm mang phong cách cổ xưa bay ra đâm qua người nữ Quý vương đang nửa nằm nửa ngồi dưới đất.

Thanh kiếm cổ xưa kia dĩ nhiên là Thiên Oán!

83. Chương 84: lời Âm Chi Thể - Hỏa Âm Chi Thể

“Á!...”

Nữ Quý vương đau đớn kêu lên. Ngay sau đó, nàng cảm nhận được tinh khí của mình đang dần bị rút đi, nơi chúng bị hấp đến là... thanh kiếm đang cắm trong người!

“Linh lực của người bây giờ đều bị ta hoàn toàn kiểm soát, tốt nhất là người đừng nên nghĩ tới chuyện ngu ngốc gì, nếu không ta bảo đảm kết cục của người sẽ rất bi thảm.”

Trong đầu nữ Quý vương, giọng nói của Nghiệt đột ngột vang lên.

Khí linh!

Nữ Quý vương không nghĩ tới thanh kiếm đang cắm trong người mình kia dĩ nhiên đã sinh ra khí linh.

Trong lúc nàng còn chưa hết kinh ngạc thì tiếng Giang Lưu Nhi truyền vào tai:

“Bây giờ ta sẽ giải phong ấn để người có thể điều động linh lực mà hoàn thành khế ước. Ta khuyên người hãy thành thật một chút, sự đáng sợ của thanh kiếm này không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu!”

“Phốc”

Sau khi được cởi bỏ phong ấn, nữ Quý vương nhìn vòng ấn ký trên không, xong lại cúi nhìn thanh kiếm trước ngực, cắn răng trích ra một giọt tinh huyết đánh vào vòng ấn ký kia.

Đã có đủ máu của cả hai, ấn ký sáng rực lên, xoay vòng, cuối cùng hóa thành hai tia huyết quang dung nhập vào mi tâm của nữ Quý vương và Giang Lưu Nhi.

Chủ bộc khế ước đã hoàn thành.

Nữ Quý vương liếc nhìn thiếu niên trước mặt, trong mắt vô cùng phức tạp, kể từ giờ nàng đã trở thành nô bộc của hắn.

Giang Lưu Nhi cũng không hơi đâu mà để ý đến tâm tình của nàng, thu hồi Thiên Oán xong, hắn nói:

“Rời khỏi đây thôi.”

...

Trong một động phủ đơn sơ.

Nữ Quỷ vương và Giang Lưu Nhi mỗi người ngồi một góc, nhắm mắt điều tức.

Tuy rằng lúc này bị trúng phải hai nhát kiếm xuyên qua người, nhưng mà Giang Lưu Nhi ra tay rất chừng mực, cũng không dùng bao nhiêu linh lực, với thể chất của tu sĩ cấp bậc Chân Đan Cảnh của nữ Quỷ vương mà nói thì không thể nào nguy hiểm đến tính mạng được. Nàng cũng lắm là bị tiêu hao một ít khí huyết và tổn thương thân thể một chút mà thôi.

“Nghiệt. Tại sao ngươi lại không cho ta giết nàng?”

Giang Lưu Nhi dùng thần thức câu thông với Nghiệt. Lúc này muốn thu phục nữ Quỷ vương cũng không phải là ý của hắn mà là ý của Nghiệt, nếu không phải như thế thì bây giờ có lẽ nữ nhân đang ngồi điều tức bên kia đã biến thành một đám ma khí nằm trong bình ngọc của hắn rồi. Thậm chí đến giờ hắn vẫn còn thấy có chút tiếc nuối khi tha cho nàng.

Lượng ma khí của một Quỷ vương là rất lớn!

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang cảm thán thì Nghiệt lên tiếng:

“Giết nàng đi sẽ rất đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?” Giang Lưu Nhi nghi hoặc hỏi lại.

“Ngươi nghĩ sao về thần thông lôi điện của nàng ta?”

Thoáng trầm ngâm, Giang Lưu Nhi nói:

“Rất kinh ngạc. Ta chưa bao giờ tưởng tượng được một quỷ hồn cấp bậc Chân Đan Cảnh lại có thể thi triển được lôi điện thần thông đáng sợ đến thế... Ngươi muốn ta tha cho nàng là vì nguyên nhân này?”

“Ngươi lầm rồi. Ta đích thật là không muốn ngươi giết nữ nhân kia, nhưng không phải chỉ đơn giản là vì thần thông lôi điện của nàng mà là vì thể chất của nàng.”

“Thể chất của nàng?”

“Không sai. Nàng ta có một thể chất rất đặc biệt mà dù có tìm trong số hàng ngàn vạn quỷ hồn cũng không thể thấy – lôi âm chi thể.”

“Lôi âm chi thể?”

Giang Lưu Nhi không xác định nhắm lại, quả thật đây là lần đầu hắn nghe đến loại thể chất này.

Mặc dù hắn từng là Vũ Hóa Cảnh cường giả, nhưng sự hiểu biết thì có phần hạn chế nếu so với những vị tu sĩ cùng cấp khác. Hắn tu luyện từ năm mười tuổi, chỉ mất hai mươi ba năm đã bước chân vào Vũ Hóa, dù là ở cõi trung thiên cũng là điều vô cùng hiếm hoi. Nếu trừ đi khoảng thời gian tu luyện thì năm tháng còn lại hắn đã sống thật sự cũng chẳng được bao nhiêu đối với thọ mệnh của tu sĩ cấp cao như hắn. Vì vậy, kiến thức thiếu hụt cũng là điều bình thường, nếu đem so với kẻ đã sống qua không biết bao nhiêu năm như Nghiệt thì chẳng khác nào đem tiểu hài tử so với lão nhân cả.

Tuy rằng không biết lôi âm chi thể lợi hại như thế nào nhưng nếu được Nghiệt xem trọng như vậy thì tuyệt đối nó phải rất đặc biệt.

Khi Giang Lưu Nhi còn đang nghĩ ngợi thì giọng của Nghiệt lại cất lên:

“Lôi âm chi thể thật sự rất hiếm có, phải mất mười mấy, thậm chí đến mấy mươi vạn năm mới xuất hiện một quỷ hồn có được thể chất này. Nhưng mà đó không phải là tất cả. Nữ nhân kia không những có được lôi âm chi thể mà còn có một thể chất khác nữa không hề thua kém lôi âm chi thể - hỏa âm chi thể. Đó mới thật sự là điều làm ta rung động.”

“Lôi âm chi thể, hỏa âm chi thể?”

“Đúng vậy. Chính là song âm thể cực kỳ hiếm. Trong đời ta cũng chỉ biết có ba người có được song âm thể...”

Nói đến câu sau, giọng của Nghiệt dường như có chút gì đó ưu thương. Giang Lưu Nhi cũng không biết có phải do mình đa tưởng hay không.

Một thoáng sau, tiếng của Nghiệt trở lại lạnh nhạt như mọi khi:

“Nếu như không có gì bất trắc thì ta bảo đảm với người thành tựu của nàng ta sẽ không kém hơn cửu đại tiên tôn của tiên giới.”

Oanh!

Trong đầu Giang Lưu Nhi như vừa có tiếng sấm nổ.

Cửu đại tiên tôn? Đó là những nhân vật nào? Họ chính là những người cai trị cửu tầng thiên giới của cõi thượng thiên, là chín vị tiên nhân đứng đầu trong tất cả tiên nhân!

Bất giác, ánh mắt Giang Lưu Nhi không tự chủ được nhìn chăm chăm về phía nữ Quỷ vương đang nhắm mắt ngồi điều tức bên kia.

Đó là một vị tiên tôn trong tương lai a!

Như cảm nhận được gì, nữ Quỷ vương mở mắt ra. Trước mặt nàng, gần đó, một đôi mắt nóng rực đăm đăm nhìn.

Hắn tại sao lại nhìn ta như vậy? Trong một hang động chỉ có hai người, ở một nơi vắng vẻ... Chẳng lẽ hắn muốn...

Trong lòng nữ Quỷ vương hơi kinh hoảng.

“Hừm...”

Sau khi hắng giọng một tiếng, Giang Lưu Nhi tỏ ra quan tâm hỏi:

“Vết thương của người thế nào rồi?”

“Không sao. Bồn vương điều dưỡng vài ngày là sẽ khỏi.”

“Bồn vương?” Giang Lưu Nhi nhíu mày.

Thấy nét mặt hắn có chút khó coi, nữ Quỷ vương cắn môi sửa lời lại:

“Ta không sao, chủ... chủ...”

Mãi một hồi lâu nàng cũng không thể gọi được hai chữ “chủ nhân”. Nói thế nào thì cũng từng là một nữ vương cao cao tại thượng, hôm nay lại phải làm nô bộc cho kẻ khác, nàng làm sao có thể tiếp nhận ngay được, nhất thời thật sự là rất khó mở miệng.

Thấy bộ dáng khổ sở của nàng, Giang Lưu Nhi cũng không muốn ép nàng quá, coi như là cho một vị tiên tôn tương lai chút mặt mũi, hắn nhàn nhạt nói:

“Sau này gọi ta một tiếng công tử là được rồi.”

“Vâng. C-Công tử.”

Ít ra so với hai tiếng “chủ nhân” thì tốt hơn.

Nữ Quỷ vương thâm nhủ.

“Tên của người là gì?”

“Hồng Cơ.”

Giang Lưu Nhi cũng không mấy để ý đến cách trả lời trống không của nàng. Mọi thứ đều cần có chút thời gian.

Hắn hướng nàng bảo:

“Nói một chút về lai lịch của người đi.”

“Vâng.”

Nữ Quý vương Hồng Cơ bắt đầu kể.

...

Hơn mười lăm phút sau.

Giang Lưu Nhi lúc này đã hiểu đại khái về thân thế của Hồng Cơ. Theo lời nàng kể thì nàng hình như cũng là một quý hồn sinh ra ở Âm Hồn Cốc này. Sở dĩ nói hình như là bởi vì trí nhớ của nàng cũng không rõ ràng lắm, từ lúc nàng nhận thức được thì đã phát hiện linh hồn của mình cực kỳ suy yếu, đến cả hồn phách cũng thiếu đi, chỉ còn lại duy nhất một hồn. Khi đó, nàng thấy mình đang ở trong một động phủ có âm khí dày đặc, ngoài ra thì bên trong còn có hai bộ hài cốt và một ít linh khí, pháp bảo đã bị hư hại. Kể từ sau khi thức tỉnh, nàng đã ở lại động phủ nọ tu luyện, nhờ vào lượng âm khí tinh thuần kia mà không bao lâu nàng đã tu bổ được linh hồn, lại qua tiếp mấy mươi năm nữa thì nàng độ qua kiếp nạn, ngưng thành thân thể, bước vào hàng ngũ Quý vương...

Nghe Hồng Cơ kể xong, Giang Lưu Nhi không khỏi có chút cảm khái về song âm thể, bởi vì tính tất cả thời gian, từ lúc nàng bắt đầu nhận thức với một linh hồn yếu ớt cho đến khi bước vào cấp bậc Quý vương chỉ mất chưa tới năm mươi năm. Với tốc độ tu luyện này thì đừng nói là Thiên Vũ đại lục mà dù đặt ở cõi trung thiên cũng là rất nhanh rồi, đó là còn chưa kể tới sự hạn chế về tài nguyên ở Thiên Vũ đại lục này. Nếu như ngay từ đầu cung cấp cho nàng điều kiện tu luyện tốt nhất như ở cõi trung thiên thì không biết tu vi của nàng ta sẽ đạt tới mức nào nữa.

Quả không hổ là một vị tiên tôn tương lai!

Giang Lưu Nhi lại lần nữa nhìn nữ Quý vương bằng ánh mắt nóng bỏng.

Về phía Hồng Cơ đang ngồi đối diện, mặc dù nàng không biết tên thiếu niên kia đang nghĩ gì, nhưng cái nhìn của hắn quả thật khiến nàng sinh ra cảm giác không tốt lắm.

Qua một hồi, Giang Lưu Nhi như nghĩ tới gì đó, nét mặt chợt trở nên lãnh đạm hẳn, nói với nữ Quý vương:

“Hồng Cơ. Trước kia người là một nữ Quý vương, dù người đã làm gì thì những chuyện cũ đó ta cũng sẽ không chấp nhận. Nhưng bây giờ người đã là người của ta, cho nên ta muốn người phải tuân theo một số nguyên tắc của ta. Việc đầu tiên mà ta yêu cầu người làm đó là dẹp cái hậu cung gì kia của người đi, ta không thích loại nữ nhân tùy tiện như vậy...”

Quan sát thấy sắc mặt của Hồng Cơ không mấy nguyện ý, Giang Lưu Nhi nhíu mày, nghiêm giọng hỏi:

“Người không muốn sao?”

“Hồng Cơ không dám, thưa công tử!”

Sinh tử của bốn vương đang nằm trong tay người, coi như bốn vương nhận, có cơ hội bốn vương nhất định sẽ tính cả vốn lẫn lời với người.

Hồng Cơ nói thêm thêm một câu.

Giang Lưu Nhi cũng không biết suy nghĩ trong đầu nàng, nhưng dù có biết hắn cũng sẽ cười khuấy cho qua. Nàng và hắn đã ký kết chủ bộc khế ước, trừ khi đạt tới Phi Thiên Cảnh thứ tư trở lên, bằng không thì cả đời này nàng cũng đừng mong phá giải được nô ấn của mình. Nhưng mà đợi cho nàng đạt tới cảnh giới đó thì chẳng lẽ Giang Lưu Nhi hắn lại giậm chân tại chỗ sao?

Hắn hoàn toàn tự tin mình có thể bước vào cảnh giới đó sớm hơn nàng!

84. Chương 85: nữ Vương Khó Thuần

Lùi một bước mà nói, nếu tiến cảnh của hần chậm hơn nàng nhiều, không thể đột phá trước thì không lẽ hần sẽ trở mắt nhìn nàng đột phá mà không làm gì sao?

Cùng lắm thì tới lúc đó không cho nàng ta tiếp tục tu luyện nữa là được.

Giang Lưu Nhi có chút bỉ ổi nghĩ.

...

Sáng hôm sau.

“Thương thế của ngươi sao rồi?”

“Đã khôi phục hơn phân nửa.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, nói tiếp:

“Dẫn ta đến động phủ của ngươi đi.”

“Vâng.”

...

Nhìn “động phủ” trước mặt, Giang Lưu Nhi thật không biết nói gì.

Cửa động cao khoảng năm mét, rộng tầm ba mét, trên bề mặt được chạm trổ những hoa văn vô cùng sống động và được khảm hàng ngàn viên hồng ngọc to nhỏ đủ loại, sáng lấp lánh...

Đây mà là động phủ sao?

Theo hần thấy thì cho dù là cung điện của vua chúa thế tục cũng không xa hoa như vậy. Tuy nói ngọc ngà châu báu chẳng đáng là gì trong mắt tu sĩ, nhưng mà... tu sĩ cũng không có ai trang trí động phủ của mình bằng mấy thứ đẹp đẽ lấp lánh này á!

Tục! Thật sự là quá tục!

Hần không kiềm được quay sang nhìn Hồng Cơ bằng ánh mắt kỳ quái.

Cùng lúc đó, từ bên trong động phủ, bảy, tám cô gái chạy ra. Mặc dù mỗi người trong số họ ai nấy cũng đều yêu kiều mỹ lệ nhưng Giang Lưu Nhi biết rõ “thân thế” đó cũng chỉ là do biến hóa mà thành, hoàn toàn không có tí máu thịt nào cả.

Những cô gái kia cung kính hướng Hồng Cơ thi lễ:

“Chúng nô tỳ cung nghênh nữ vương bệ hạ hồi phủ.”

Hồng Cơ nhẹ gật đầu “ừm” một tiếng coi như đáp lại.

Một cô gái trong số những người vừa chạy ra, ngập ngừng hồi lâu mới thắc mắc hỏi:

“Nữ vương bệ hạ, tên nhân loại này là...?”

Khẽ nhíu mày, Hồng Cơ lạnh nhạt nói:

“Là một đạo hữu bốn vương mới kết giao, ngươi còn có nghi vấn gì nữa không?”

Cô gái kia nghe thế thì vội quỳ xuống khẩn cầu:

“Nô tỳ không dám! Xin nữ vương bệ hạ thứ tội!”

Trong lòng nàng có chút hối hận vì sự tò mò của mình. Chuyện của nữ vương bệ hạ, một nô tỳ như nàng có quyền chất vấn sao? Hơn nữa, vị nữ vương trước mặt này còn là người rất tàn nhẫn lạnh lùng.

“Được rồi, đứng lên đi! Lần này bốn vương sẽ bỏ qua cho ngươi, nếu còn có lần sau thì hậu quả chắc không cần bốn vương phải nhắc...”

Sau khi nói xong, Hồng Cơ cùng Giang Lưu Nhi đi vào trong.

...

Một mật thất bên trong động phủ.

Giang Lưu Nhi nhìn những vách đá sáng lấp lánh trước mặt, không ngăn được tò mò, khẽ hỏi:

“Sổ ngọc ngà châu báu này người lấy từ đâu?”

“Là ta cho thuộc hạ đi cướp trong những thành thị của nhân loại.”

“Người cướp chúng về chỉ là để trang trí như này sao?”

Giang Lưu Nhi có chút không xác định hỏi.

Hồng Cơ nhìn hấn bằng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc, tỉnh bơ hỏi lại:

“Còn có thể làm gì khác sao?”

Sổ ngọc ngà châu báu này bốn vương cũng đâu thể dùng để tu luyện được.

Nàng thầm bổ sung thêm một câu.

Này... Ánh mắt người như vậy là sao? Mấy thứ lấp lánh này là tài sản của người ta, là thứ người ta dùng để nuôi bản thân và gia đình họ, vậy mà người cướp bóc về chỉ để trang trí cho đẹp thôi? Người đúng là không có nhân tính...

Giang Lưu Nhi mắng thầm, thế nhưng sau đó, hấn lại cảm thấy không đúng lắm.

Tuy là đã có thân thể nhưng xét cho cùng thì nàng ta vẫn là một quý hồn, hơn nữa còn là quý hồn cấp bậc rất cao – Quý vương, đem áp đặt hai chữ “nhân tính” lên nàng đúng là không được phù hợp.

Hắng giọng một tiếng, Giang Lưu Nhi đổi chủ đề:

“Thuộc hạ của người chỉ có tám nữ quý lúc này thôi sao?”

“Bọn họ chỉ là những tỷ nữ thiếp thân của ta, những thuộc hạ khác đều đóng ở khu vực được chỉ định của mình, nếu không có lệnh của ta thì bọn họ tuyệt đối không dám xâm nhập vào phạm vi năm trăm dặm xung quanh đây.”

Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu. Tu tiên giới là nơi vô cùng phức tạp, đôi khi cũng rất tàn khốc, không ai có thể bảo đảm tuyệt đối rằng những thuộc hạ của mình sẽ luôn trung thành. Theo hấn thấy thì đến chín phần là tám nữ quý khi này gặp đều đã ký kết chủ bộc khế ước với Hồng Cơ cho nên nàng mới có thể để họ ở bên cạnh mình.

“Người có biết ở Âm Hồn Cốc này có bao nhiêu quý hồn đạt tới cấp bậc Quý vương không?”

Nghe câu hỏi Giang Lưu Nhi, Hồng Cơ tuy có hơi nghi hoặc nhưng vẫn thành thật trả lời:

“Chuyện này thì ta cũng không rõ ràng lắm. Ta chỉ kiểm soát được phạm vi khoảng năm ngàn dặm trong tổng số năm vạn dặm của Âm Hồn Cốc mà thôi. Theo những gì ta biết thì ở khu vực ba vạn dặm phía ngoài của Âm Hồn Cốc, trừ ta ra thì còn sáu quý hồn nữa đạt tới cấp Quý vương, về phần hai vạn dặm bên trong thì ta không rõ, ta chưa bao giờ đi vào, hơn nữa cũng không dám vào, nghe nói trong đó có mấy vị Quý vương thực lực rất đáng sợ.”

Giang Lưu Nhi nghe xong thì nhẹ gật đầu, sau đó đứng trầm tư.

Hấn cũng không phải tùy tiện hỏi cho vui mà là có ý định hấn hỏi, một ý định khá ngông cuồng – săn giết Quý vương.

Với cảnh giới bây giờ của hấn thì việc này rất mạo hiểm, nếu là trước kia chắc có lẽ hấn sẽ không nghĩ tới, nhưng bây giờ thì khác, hấn đã có một trợ thủ đặc lực, và đương nhiên trợ thủ đó không ai khác ngoài nữ vương Hồng Cơ đang đứng trước mặt hấn.

Xem ra thu phục nàng ta đúng là có được rất nhiều lợi ích!

Giang Lưu Nhi có phần vui vẻ nghĩ. Hắn cũng quên bèn đi là kẻ nào đã từng cảm thấy tiếc nuối khi không thể giết nàng rồi.

...

Sau một hồi đàm thoại, Giang Lưu Nhi đã hiểu đôi chút về lai lịch của những Quý vương nọ, đồng thời hắn cũng đã chọn được mục tiêu đầu tiên. Và kẻ xấu số đó chính là Khô Mộc Quý vương, một kẻ có địa bàn tiếp giáp với khu vực cai quản của Hồng Cơ.

“Người... Công tử thật sự định sẵn giết Quý vương ở Âm Hồn Cốc sao?”

Ánh mắt có chút phức tạp hỏi.

“Vì cùng là quỷ hồn nên người không nỡ ra tay?”

Giang Lưu Nhi suy đoán.

Hồng Cơ nghe xong thì lắc đầu, nói:

“Không phải. Ta và bọn chúng tuy đều là quỷ hồn nhưng cũng chẳng có họ hàng thân thích gì, bọn chúng có chết hết ta cũng không bận tâm. Đồng loại thì thế nào? Chẳng phải tu sĩ nhân loại vẫn luôn chém giết lẫn nhau đó sao?”

Mặc dù những lời Hồng Cơ nói có hơi phũ phàng và lãnh cảm, nhưng Giang Lưu Nhi lại không thể nào phản bác được.

Nhân loại được xem là một trong những chủng tộc có trí tuệ và có sự hiểu biết nhiều nhất, thế nhưng trí tuệ và sự hiểu biết ấy không đại diện hay phản ánh rằng nhân tính của họ tốt đẹp hơn. Từ năm này qua năm khác, từ thời đại này qua thời đại khác, chiến tranh chưa bao giờ thật sự kết thúc, tham vọng chưa bao giờ thật sự lụi tàn. Người giẫm lên người mà đứng, người ăn người mà sống, nổi đau chưa tan, oán than còn đó... Bao giờ con người mới sống đúng nghĩa với hai tiếng “đồng loại” đây?

Hắn không biết.

Nếu ngay cả đến con người còn như thế thì nói gì đến quỷ.

Qua một hồi trầm mặc, Giang Lưu Nhi nhỏ giọng hỏi:

“Vậy tại sao ta lại thấy dường như người có chút không nguyện ý việc sẵn giết Quý vương?”

“Ta là lo lắng.”

“Lo lắng?”

“Vâng. Lúc này ta cũng đã nói với công tử, ngoại trừ sáu Quý vương khác ở ba vạn dặm bên ngoài thì còn có mấy vị Quý vương có thực lực rất đáng sợ nằm sâu ở hai vạn dặm bên trong của Âm Hồn Cốc, họ mới là chủ nhân thật sự của nơi này. Ta chính là lo lắng sau khi giết chết sáu Quý vương kia sẽ làm kinh động đến bọn họ.”

Nghĩ ngợi một lát, Giang Lưu Nhi lên tiếng:

“Bọn họ thật sự lợi hại như vậy? Người cũng chưa từng tận mắt chứng kiến họ ra tay thì sao lại khẳng định chắc chắn như thế?”

“Ta đúng thật là chưa từng nhìn thấy bọn họ ra tay nhưng mà chuyện về họ thì ta nghe không ít... Thật ra thì ban đầu số lượng Quý vương ở ba vạn dặm vòng ngoài của Âm Hồn Cốc cũng không phải có bảy người mà là chín người. Về sau một người trong số đó vì không tuân theo mệnh lệnh của họ nên đã bị giết chết, ngay cả linh hồn cũng bị đem đi luyện hóa...”

Thấy Hồng Cơ chột dờng lại, Giang Lưu Nhi tò mò hỏi:

“Về tên còn lại thì thế nào? Hắn cũng đã bị giết chết sao?”

Hồng Cơ nhẹ gật đầu, đáp:

“Hắn đúng là bị giết chết, nhưng không phải do mấy vị Quý vương bên trong làm...”

Nàng quay sang nhìn Giang Lưu Nhi, ánh mắt có phần kỳ quái nói tiếp:

“... Mà là bị mấy tên tu sĩ Chân Đan Cảnh nhân loại giết chết.”

Người nhìn ta như vậy làm gì?

Giang Lưu Nhi khẽ háng giọng một tiếng, bảo nàng:

“Người nói tiếp đi, sau đó thế nào?”

Giọng đều đều của Hồng Cơ lại vang lên:

“Sau khi hay tin tên Quý vương kia bị tu sĩ nhân loại giết chết, một vị đại Quý vương đã tự mình tìm tới mấy tên nhân loại kia, tiếp đó thì một cuộc chiến ác liệt đã diễn ra. Về kết quả thì... toàn bộ chết hết.”

“Xem ra vị đại Quý vương đó cũng không đơn giản, lại có thể một người đồng quy vu tận với mấy tu sĩ Chân Đan Cảnh kia.”

Giang Lưu Nhi có chút bội phục.

“Ai nói với công tử là đồng quy vu tận?”

“Không phải người vừa mới nói là toàn bộ đều chết hết sao?”

Hồng Cơ nhìn hấn, ánh mắt trêu tức nói:

“Không sai. Toàn bộ tu sĩ nhân loại đều chết hết nhưng vị đại Quý vương kia thì còn sống, hơn nữa cho tới giờ nghe nói vẫn sống rất tốt.”

Giang Lưu Nhi nhìn chằm chằm nữ nhân tay đang mân mê lọn tóc bộ dáng vô tội đối diện kia, hậm hực nghĩ thầm:

Người được lắm, lại dám xoay ta vòng vòng! Ta nể mặt mũi của vị tiên tôn tương lai nên mới không quá miễn cưỡng người, vậy mà người lại dám trêu đùa ta, xem ra đúng là nuông chiều quá thì sinh hư, không cho người nếm chút mùi thì chắc là người không chịu ngoan ngoãn.

Hấn nhếch môi cười cười, tiến sát về phía nữ nhân cao ngạo kia.

85. Chương 86: giúp Người Thanh Trừ Oán Khí

Nhìn thấy gương mặt “hèn hạ” của Giang Lưu Nhi, Hồng Cơ có hơi e ngại, bắt giắc chân thụt lùi ra sau.

“Hồng Cơ.”

Giang Lưu Nhi khẽ gọi với giọng ôn nhu.

Bên kia, Hồng Cơ cảm thấy sau gáy có chút lạnh lạnh, hơi khấn trương đáp:

“V-Vâng.”

“Ta thấy hình như vết thương của người không những chưa hồi phục mà còn đang bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến xấu. Thanh cổ kiếm đâm qua người người lúc trước là một thanh tà kiếm chất chứa oán khí rất nặng, ta e là cơ thể người đã bị nhiễm oán khí của nó. Ta sẽ giúp người thanh trừ. Nào! Cởi áo ra đi!”

Nghe nói thế, Hồng Cơ vội vàng dùng một tay che trước ngực, chân lại tiếp tục lùi nhanh ra sau mấy bước, bộ dáng đề phòng.

Cơ thể bổn vương bị nhiễm oán khí? Người lừa ai! Tình huống của mình chẳng lẽ bổn vương lại không biết. Nếu như có oán khí thì cũng là oán khí của bổn vương đang tích tụ, bổn vương là oán không thể dùng một đạo ma lôi bỏ chết người, là hận không thể dùng một ngọn ma diễm đốt người thành tro bụi!

Nghĩ thì nghĩ thế thôi chứ Hồng Cơ cũng không dám để lộ ra mặt, dù gì thì sinh tử của nàng cũng nằm trong tay hắn, chỉ cần một ý niệm thì hắn có thể giết chết nàng bất cứ lúc nào. Nàng hướng hắn nói:

“Công tử, Hồng Cơ cảm thấy cơ thể mình rất tốt, cũng không có bị oán khí gì xâm nhiễm, vậy nên công tử không cần phải bận tâm.”

“Ý ngươi là ta đang bịa chuyện gạt ngươi sao? Vừa rồi chính khí linh của thanh cổ kiếm kia đã nhắc nhở ta, thế nào có thể lầm lẫn được. Hiện giờ tu vi của ngươi còn thấp nên không phát giác được mà thôi. Được rồi, cởi áo ra đi!”

Giọng Giang Lưu Nhi bỗng trở nên nghiêm túc, vẻ “hèn mọn” khi nãy cũng đã biến mất tự lúc nào.

Khí linh?

Hồng Cơ hồi tưởng lại...

Vốn dĩ lúc đầu, nàng dự định chờ hắn giải khai phong ấn cho mình, sau đó sẽ lập tức tự bạo Ma châu, cùng hắn đồng quy vu tận. Bởi vì nàng biết rõ ý nghĩa của chủ bộc khế ước là như thế nào, nó chẳng khác nào một lời nguyện mà một khi đã ký kết thì trừ phi là chủ nhân nguyện ý còn nếu không thì không có cách nào phá giải, hay ít ra thì nàng chưa từng nghe nói đến có nô bộc nào tự mình làm được.

Nhưng mà chủ nhân sẽ nguyện ý sao?

Trường hợp đó cũng không phải không có, nhưng nó cực kỳ hiếm hoi, hầu hết đều là vì vị chủ nhân kia đã đem lòng yêu bộc của mình hoặc là có hoàn cảnh đặc biệt gì đó mới làm như thế. Nếu như là bình thường thì ai lại nở bỏ đi một nô bộc hữu dụng có thể làm lợi rất nhiều cho mình, hơn nữa còn có thể tùy tiện sai xử bất kỳ điều gì mà lại không cần phải lo bị nó phản bội.

Hồng Cơ nàng không muốn trở thành một nô bộc như thế. Nàng đường đường là một nữ vương, nàng có lòng kiêu hãnh của mình, nàng không muốn cả đời mất đi tự do... nàng không cam tâm, thế nên, nàng quyết định tự bạo. Chỉ là... ý định của nàng đã thất bại. Và nguyên nhân cho sự thất bại ấy chính là thanh cổ kiếm đã cắm vào người nàng lúc đó. Một thanh cổ kiếm đã sinh ra khí linh.

Hồng Cơ càng nghĩ thì sự nghi hoặc trong mắt càng đậm. Cuối cùng, nàng không kiềm được hướng Giang Lưu Nhi hỏi:

“Công tử, có thể cho ta xem thanh cổ kiếm kia một chút được không?”

Nét mặt không vui, Giang Lưu Nhi nói:

“Ngươi là đang nghi ngờ lời nói của ta sao?”

“Hồng Cơ không dám. Hồng Cơ chỉ là có hơi tò mò về thanh cổ kiếm kia...”

Thôi cứ cho nàng ta xem một chút cũng không sao. Nếu cần thì để Nghiệt dọa nàng mấy câu cũng tốt.

Nghĩ vậy, Giang Lưu Nhi tiến hành câu thông với Nghiệt.

Lát sau, từ mi tâm hắn, Thiên Oán bay ra.

Chứng kiến thanh kiếm mang phong cách cổ xưa kia, Hồng Cơ không tự chủ được chăm chăm nhìn nó. Càng nhìn, sự nghi hoặc trong mắt nàng càng đậm, sau cùng thì biến thành khó có thể tin.

Trong thanh kiếm kia thật sự là có khí linh tồn tại, hơn nữa theo cảm nhận của nàng thì cả khí linh cũng như cổ kiếm nọ đều ẩn chứa một cổ khí tức rất đáng sợ, thật sự rất đáng sợ... Một thứ gì đó mà nàng cũng không rõ ràng lắm. Nhưng có một điều mà nàng biết, một điều khiến nàng cảm thấy cực kỳ rung động. Đó là... nàng hoàn toàn không biết thanh cổ kiếm kia thuộc cấp bậc gì!

Phải! Chính là hoàn toàn không biết!

Lúc đầu do bị khống chế rồi về sau thì biến thành nô bộc cho hắn nên nàng cũng không có tâm tình mà nghĩ đến, giờ tận mắt quan sát nàng mới hiểu được sự đáng sợ của thanh kiếm kia. Bởi vì chỉ có một loại pháp khí duy nhất mà nàng mới không thể nhìn ra được cấp bậc của nó – pháp khí ở cấp thánh khí trở lên!

Thánh khí? Đây là khái niệm gì?

Nếu thật sự đúng như vậy thì có thể nó chính là kiện pháp khí mạnh nhất ở Thiên Vũ đại lục hiện giờ, bởi vì... suốt mấy vạn năm qua thế giới này đã không còn xuất hiện một kiện thánh khí nào nữa!

Hồng Cơ cảm thấy vị chủ nhân này của mình cũng không đơn giản chỉ là có chiến lực kinh người có thể vượt cấp chiến đấu mà lai lịch cũng rất thần bí, có khả năng rất lớn là hậu duệ của vị đại nhân vật trong truyền thuyết kia.

Nghĩ vậy, trong lòng Hồng Cơ đã có một sự chuyển biến lớn, ánh mắt nàng nhìn hắn cũng tôn kính hơn. Nàng tuy tự xưng là nữ vương, nhưng nếu đem so sánh với vị đại nhân vật kia thì chẳng khác nào đem tiểu hài tử so với lão nhân cả, thậm chí có đổi lại là mấy vị đại Quỷ vương ở hai vạn dặm phía trong Âm Hồn Cốc cũng chỉ xứng xách giày cho người đó thôi.

Có lẽ những lời lúc này của hắn cũng không phải đang lừa gạt ta, chắc là cơ thể ta thật sự đã bị oán khí của thanh cổ kiếm này xâm nhiễm.

Hồng Cơ trầm nhủ. Dù sao thì một kiện thánh khí đã là vượt ngoài tầm hiểu biết của nàng, nàng nghĩ mình không thể phát hiện được những oán khí đó bên trong cơ thể mình cũng không có gì kỳ quái.

Giang Lưu Nhi không hề biết rằng một câu nói vô tình của hắn lại khiến nàng suy diễn quá mức như vậy, lúc này, hắn chỉ thấy nàng có hơi bối rối mở miệng:

“Công tử, lời của người... là thật sao?”

“Thật sự.” Giang Lưu Nhi gật đầu xác nhận.

“Phải... Phải cởi... cởi áo ra mới được sao?”

Hừ! Biết sợ rồi sao! Không dọa người là không được mà.

Nói thêm một câu, Giang Lưu Nhi lãnh đạm đáp:

“Bí pháp thanh tẩy oán khí của ta cần phải tiếp xúc thân thể.”

Khẽ cắn cắn môi, sau một hồi do dự, Hồng Cơ đưa tay từ từ tháo dây lưng ra, chiếc áo cũng nhanh chóng được cởi bỏ, vì chỉ mặc mỗi một cái bên ngoài nên phần trên cơ thể nàng lúc này chỉ còn sót lại duy nhất một chiếc áo lót nhỏ nhỏ đang che hai vú cao ngất kia.

Giang Lưu Nhi đứng kế bên trợn mắt nhìn trần trời.

Này... Cái này... Đây là chuyện gì xảy ra? Không phải đáng lý ra người nên một mực từ chối, tiếp đến thì kháng cự tới cùng, sau đó thì sẽ khấn trương sợ hãi, sau đó nữa là ngoan ngoãn nhận sai vì việc đã dám trêu đùa ta và hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa sao?... Như thế nào... Như thế nào người lại đem áo cởi ra hết như vậy? Chẳng phải lúc đầu khi thu phục người, ta chỉ dọa người mấy câu đã khiến người kinh hãi mà đồng ý ký kết chủ bộc khế ước sao? Lẽ ra bây giờ người cũng phải có tâm trạng hoảng sợ như vậy chứ? Hoặc ít ra người cũng nên tỏ ra lo lắng và cự tuyệt mới phải... Còn đằng này... bộ dáng e ấp xấu hổ của người là sao?!

Những câu hỏi cứ liên tục xuất hiện trong đầu Giang Lưu Nhi. Hắn không sao hiểu nổi, rõ ràng lúc trước nàng đã rất kinh hoảng khi cho rằng hắn có ý đồ với mình, thế nhưng bây giờ nàng lại ngoan ngoãn cởi áo ra như vậy... Chẳng lẽ biểu hiện lúc trước của nàng chỉ là đang giả vờ, trước mắt mới là bản chất thật của nàng?

Nhưng lập tức hắn lại phủ định, hắn cảm thấy đáng vẻ lúc đó của nàng cũng không giống như đang làm bộ, mà hình như khi ấy nàng cũng không cần thiết phải như thế...

Cuối cùng, Giang Lưu Nhi vẫn chẳng tài nào hiểu nổi suy nghĩ của nàng.

Muốn nắm bắt được lòng nữ nhân còn khó hơn là mò kim đáy bể!

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang miên man thì giọng nói áp úng của Hồng Cơ truyền tới:

“Công tử, ta... ta cởi... cởi xong rồi.”

Lúc này Giang Lưu Nhi mới phản ứng lại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn...

Nửa tấm thân trần trắng muốt, cổ đẹp, vai so, vòng eo nhỏ nhắn, hai bầu vú cao ngất nửa che nửa hở bởi một đôi tay thon mềm mại...

Sau một thoáng đờ người, hấn vội quay sang hướng khác, giọng mất tự nhiên nói:

“Người... Ai bảo người cởi hết ra như vậy?”

“Không phải lúc này công tử nói bí pháp thanh trừ oán khí của người cần phải tiếp xúc thân thể sao?”

Hồng Cơ nhỏ giọng hỏi lại.

Hình như đúng là hấn có nói như vậy. Nhưng mục đích ban đầu của hấn chỉ là muốn dọa nàng một chút mà thôi, làm sao hấn biết được mọi chuyện lại thành ra thế này. Bây giờ hấn cũng không thể nói là “thật ra từ này giờ ta chỉ đang đùa giỡn với người” được, như thế thì hình tượng của hấn sẽ chẳng còn chút uy nghiêm nào, như vậy sau này làm sao hấn có thể quản thúc nàng.

Thôi thì đã lỡ phóng lao phải đành theo lao vậy.

“Hừm... Đúng là bí pháp thanh trừ oán khí của ta cần phải tiếp xúc thân thể. Chỉ là... người dù sao cũng là phận nữ nhi, ta cũng không thể cứ nhìn chăm chăm cơ thể người.”

“Vậy... Vậy lát nữa trị liệu phải làm thế nào?”

“Như vậy đi, lát nữa trị liệu ta sẽ phong bế thị giác và cũng sẽ không sử dụng thần thức của mình.”

“Như thế làm sao công tử thấy đường để trị liệu?”

“Ừm... Người... Người hướng dẫn cho ta.”

“Ta biết rồi.”

Hồng Cơ nhẹ gật đầu nói.

Một lát sau, cuộc điều trị bất đắc dĩ của Giang Lưu Nhi bắt đầu tiến hành.

86. Chương 87: Lý Tưởng Tu Tiên Của Hồng Cơ

Đúng như những gì mình nói, Giang Lưu Nhi thật sự phong bế thị giác và thần thức của mình. Lúc này, hấn đang đưa tay về phía trước...

“Công tử, người cần phải tiếp xúc... tiếp xúc chỗ nào?”

“Chỗ lần trước người bị thanh cổ kiếm đâm...”

Giang Lưu Nhi buộc miệng nói. Thế nhưng, khi nói chưa hết câu thì hấn phát hiện không ổn. Nguyên nhân là vì... nơi mà Thiên Oán cắm vào người nàng chính là ở ngay nơi nhấp nhô trước ngực kia!

Giang Lưu Nhi quả thật có xúc động muốn tự tát vào mặt mình mấy cái.

Hấn đang nói gì thế này? Lời của hấn khi này khác nào có ý bảo Hồng Cơ cho hấn sờ ngực nàng?

Giang Lưu Nhi có thể thề là hấn tuyệt đối chưa bao giờ có ý nghĩ đó!

Muốn trị liệu thì đương nhiên là phải trị nơi đã bị thương, đó là lý lẽ bình thường. Câu nói của hấn lúc này chỉ là vô thức nói ra mà thôi. Chỉ là lỡ miệng, tuyệt đối là lỡ miệng.

Thế nhưng những lời nói lỡ miệng đó cũng không thể thu hồi được đấy! Chẳng lẽ bảo là hấn nhất thời nhầm lẫn? Một người nắm rõ “bí pháp thanh trừ oán khí” ư? Chỉ e là càng nói thì lại càng tự biến mình thành một tên sắc lang trong mắt Hồng Cơ.

Tốt nhất là im lặng.

Nếu như Giang Lưu Nhi có xúc động muốn tát vào mặt mình thì phía đối diện, Hồng Cơ lúc này đang vô cùng bối rối, lại dường như có chút gì đó xấu hổ.

Bởi vì trước giờ chưa có tên nam nhân nào chạm vào người nàng cả!

Để hắn chạm vào? Hắn sẽ là người đầu tiên chạm vào ư?

Hồng Cơ ngẩng đầu, len lén đánh giá vị chủ nhân trước mặt.

Dáng người cao ráo, tướng mạo tuấn mỹ, khí chất ôn nhã... Một bộ thanh y giản dị, một mái tóc đen dài được buộc tùy ý, một gương mặt... Đúng vậy, là gương mặt...

Vì đã nhắm nghiền mắt nên lúc này trông hắn như thể đang say ngủ. Mặc dù dáng vẻ bình yên đến thế nhưng không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy nó... thật cô tịch. Một thứ gì đó mờ mịt. Bất giác, không biết từ khi nào, nàng đã chìm vào trong thế giới mịt mờ mộng lung kia.

Từng phút trôi qua... chậm rãi.

Không gì hết ngoài sự im lặng.

Mãi hồi lâu vẫn không nghe thấy phản ứng gì của Hồng Cơ, Giang Lưu Nhi bắt đầu nghi hoặc. Hắn lên tiếng gọi:

“Hồng Cơ.”

Nghe kêu tên mình, Hồng Cơ bừng tỉnh lại.

Ta làm sao thế này?

Nàng tự hỏi.

Nhẹ lắc đầu để xua đi những cảm xúc bất chợt ban nãy, nàng hít một hơi sâu, cố bình tĩnh đáp:

“Vâng, công tử.”

Sau đó, nàng nhẹ cầm lấy tay hắn, đôi tay mềm mại và ấm áp, nàng nghĩ, đem chúng đặt lên ngực mình.

Ngay khi vừa chạm vào, trong lòng Giang Lưu Nhi không kìm được khẽ run lên.

Thật mềm!...

Những ý nghĩ còn chưa kịp thành hình đã bị hắn dùng ý niệm cắt đứt. Hắn không dám để chúng để chúng tiếp tục, nếu không hắn cũng không biết mình có làm ra hành động gì “dại dột” không nữa.

“Công tử, bắt... bắt đầu đi!”

Giọng nói hơi run run của Hồng Cơ vang lên. Gương mặt nàng lúc này hồng như một quả táo chín mọng, thần thái xấu hổ kia thật sự làm người không kìm được mà muốn cắn một miếng.

Nữ nhân quả nhiên là có thể ăn được.

Nhưng đáng tiếc, Giang Lưu Nhi không nhìn thấy được “quả táo” kia, nếu có thì cũng chỉ là cảm nhận được một chút mềm mại và đàn hồi ở nơi nào đó mà thôi.

Một khắc sau.

“Công tử, xong... xong rồi sao?”

Mắt thấy Giang Lưu Nhi thu tay về, Hồng Cơ nghi hoặc hỏi.

“Ừm. Oán khí đã được ta thanh trừ hết rồi, sau này sẽ có chuyện gì nữa đâu, người cứ yên tâm.”

Giang Lưu Nhi ra về đường hoàng nói.

Thở phào một hơi, Hồng Cơ nhanh chóng mặc lại y phục. Xong hết thấy, nàng có chút cảm kích nói với Giang Lưu Nhi:

“Hồng Cơ cảm tạ công tử.”

Tuy lời nàng rất đơn giản, không có cái gì gọi là khắc ghi hay hứa hẹn, nhưng Giang Lưu Nhi biết đó là một lời cảm ơn thật lòng, hẳn cảm nhận được sự chân thành của nàng. Hơn nữa, thái độ của nàng đối với hắn hình như đã tốt hơn trước rất nhiều.

Không lẽ vì nghĩ rằng ta đã thật sự giải trừ oán khí gì đó mà thái độ của nàng mới chuyển biến như thế?

Trong lòng Giang Lưu Nhi cho rằng như vậy, bởi vì ngoài lý do đó ra thì hắn không còn nghĩ ra lý do nào khác nữa.

Mặc dù mọi chuyện từ nãy giờ đều là ngoài ý muốn, nhưng trông thấy bộ dáng đã có vài phần nhu thuận của nữ nhân trước mặt thì hắn cũng âm thầm thở ra một hơi. Tuy không như dự tính ban đầu nhưng mục đích cũng đã đạt được, hơn nữa hình như hắn còn thu được chút lợi ích “ngoài ý muốn” khác nữa.

Xem như là lợi tức đền bù cho việc nữ nhân kia đã dám trêu đùa hắn đi!

Sau một hồi, Giang Lưu Nhi cất tiếng phá vỡ không khí im lặng giữa hai người:

“Hừm... Hồng Cơ, lúc trước ngươi có kể rằng khi vừa có nhận thức thì ngươi đã thấy mình ở trong một hang động có âm khí dày đặc, ngươi có thể dẫn ta đến đó được không?”

“Nếu công tử muốn, đương nhiên ta sẽ đưa người tới, chỉ có điều... âm khí nơi đó đã bị ta luyện hóa hết rồi.”

“Không sao, ngươi cứ dẫn ta tới.”

Giang Lưu Nhi khoát tay bảo.

“Vâng.”

Hồng Cơ gật đầu đáp, cũng không nói thêm gì nữa.

Lát sau, nàng và Giang Lưu Nhi rời khỏi động phủ.

...

Hết ngày lại đêm. Trăng khuyết lại tròn. Chớp mắt, Giang Lưu Nhi đã ở động phủ của Hồng Cơ được một tháng.

Trong một tháng này, ngoại trừ luyện hóa một ít ma khí thu được thì hầu hết thời gian còn lại Giang Lưu Nhi đều dùng để điều tra về sáu vị Quý vương kia, hẳn muốn nắm bắt thật rõ ràng sau đó mới ra tay.

Sau một tháng tiếp xúc, ấn tượng của hắn về Hồng Cơ cũng đã thay đổi rất nhiều. Tuy rằng nàng rất cao ngạo, nhưng cũng không phải loại nữ nhân không biết lý lẽ, thích tự cho mình là. Nhìn chung thì nhân phẩm của nàng cũng không tệ, ít ra thì hắn thấy tốt hơn nhiều nếu đem so với những tên tà tu hắn từng gặp. Nếu như không phải nàng ta có một ít tật xấu thì có lẽ càng hoàn mỹ hơn...

Nhắc đến tật xấu của Hồng Cơ thì Giang Lưu Nhi cũng thấy có chút bội phục, theo một khía cạnh nào đó. Những tật xấu của nàng có thể tóm gọn trong sáu chữ:

“Thích hư vinh, ham hưởng thụ.”

Giang Lưu Nhi chỉ dùng một từ để đánh giá nàng - tục.

Từ xưa đến nay, tu sĩ tu luyện đều vì mục đích thoát khỏi phàm tục, bước lên tiên lộ, tăng tiến tu vi, kéo dài thọ mệnh, mong một ngày có thể phá toái phi thăng, chân chính trở thành tiên nhân trường sinh bất tử. Đương nhiên, vũ trụ có ngàn vạn tinh cầu, ức vạn sinh linh, ngoại lệ cũng không phải không có. Không cần phải nói đâu xa xôi, ngay bên cạnh Giang Lưu Nhi hắn cũng đang có một người đầy thôi.

Nếu hầu hết mọi người tu luyện là để thoát khỏi ràng buộc của thế tục, là để tiến gần tới tiên giới chí cao vô thượng nhưng hư vô mờ mịt kia thì Hồng Cơ lại tu luyện vì muốn được người người tung hô quý bá, vì muốn được ai ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt tôn kính, và vì muốn được hưởng thụ những thứ ngon nhất, đẹp đẽ nhất trên đời.

Một lý tưởng tu tiên cao cả a!

Người khác thì tu tiên vì muốn thoát khỏi phàm tục, còn nàng thì theo Giang Lưu Nhi thấy hình như càng tu thì lại càng sa vào phàm tục thì phải.

87. Chương 88: Cuộc Đi Săn Bắt Đầu

Hắn cảm thấy nàng giống một vị nữ hoàng hơn là một nữ tu sĩ, từ tính cách cho đến hình thức sinh hoạt đều không khác biệt là bao. Thậm chí, hậu cung mà nàng từng nói để cho Giang Lưu Nhi hẳn tiến nhập cũng là xuất phát từ cái gọi là tam cung lục viện của hoàng đế nơi thế tục.

Nàng nghĩ nàng đường đường là một nữ vương, cho nên có hậu cung là một điều cần thiết. Nhưng mà đó cũng chỉ là hình thức cho có vậy thôi chứ nàng chưa bao giờ có ý định sẽ ngủ với tên nam nhân nào cả, nàng cảm thấy không có nam nhân nào xứng được chạm vào thân thể mình.

Ý tưởng của Hồng Cơ chính là bắt khoảng chừng trăm tên có tư chất tốt một chút, thực lực cũng cường đại một chút rồi cho nhập vào hậu cung của mình để bọn chúng làm các việc như canh gác, bưng trà rót nước, trồng hoa cắt cỏ, thêu thùa may vá các loại... Nói chung là khi nào nàng cần gì thì đội ngũ hậu cung này sẽ làm cái đó.

Nhưng đó cũng chưa phải là tất cả, bi ai nhất đối với đám hậu cung kia chính là bọn họ sẽ bị... thiến.

Không sai. Trước khi nhập hậu cung của nàng thì sẽ phải bị thiến!

Thật là tàn nhẫn!

Nhớ lúc đó, sau khi nghe Hồng Cơ nói xong, Giang Lưu Nhi đã thầm đánh giá một câu như vậy, đồng thời hẳn bất giác thấy nơi nào đó phía dưới mình đột nhiên lạnh lạnh.

Nếu như tu vi của hắn thấp một chút, nếu không phải hắn tu luyện công pháp tiên cấp và thánh cấp kiếm chiêu thì e là giờ phút này hắn đã nằm trong đội ngũ hậu cung kia rồi! Bi ai hơn nữa là hắn có thể sẽ là tên đầu tiên, vì đối tượng thứ nhất mà Hồng Cơ nhắm cho vào hậu cung của mình chính là Giang Lưu Nhi hắn.

Hậu cung? Theo hắn thấy phải gọi là đội ngũ “thái giám” thì hợp lý hơn.

“Chi chi”

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang nghĩ ngợi thì tiếng của Đồng Đồng chợt vang lên.

Không biết từ lúc nào, từ bên trong túi linh thú, nó đã xuất hiện trên đùi hắn, trên tay còn đang cầm một viên cực phẩm linh thạch còn lớn hơn gấp mấy lần cánh tay xiu xiu kia.

Giang Lưu Nhi liếc nhìn một chút nhưng cũng không trách cứ gì. Đây cũng không phải lần đầu tiên nó làm thế này, chỉ khác là mấy lần trước là lên lút còn lần này là công khai. Năng lực vận dụng không gian pháp tắc của Đồng Đồng hiện giờ rất cao. Nó không chỉ có thể xuyên qua túi linh thú mà còn có thể tùy ý ra vào không gian giới chỉ, nếu không phải một lần vô tình phát hiện được thì hẳn còn không biết là linh thạch và một vài thiên tài địa bảo trân quý của mình đã bị lấy trộm nữa.

Tuy nói bây giờ chúng cũng không thể trợ giúp gì cho việc tu luyện của hắn, nhưng dù sao những thứ kia cũng là cực kỳ quý hiếm, là những thứ mà cho dù có lật tung cả Thiên Vũ đại lục này lên cũng chưa chắc tìm được. Giá trị của nó là không thể đong đếm, đặc biệt là số linh phẩm linh thạch kia.

Vì vậy, Giang Lưu Nhi không thể hào phóng mà đem tất cả làm thức ăn cho Đồng Đồng, đương nhiên hắn cũng không keo kiệt đến nỗi chẳng cho nó chút gì. Mỗi tháng, hắn cho phép Đồng Đồng ăn mười viên cực phẩm linh thạch, còn về trung phẩm và thượng phẩm linh thạch thì nhiều hơn, đủ để đáp ứng nhu cầu của nó. Về phần linh phẩm linh thạch thì dù Đồng Đồng có nài nỉ lần lộn thế nào thì hắn cũng nhất quyết không cho. Hắn chỉ có khoảng trăm viên như thế thôi, dù là ở tầng trời thứ mười ba cũng không phải dễ dàng kiếm được, hắn thật sự không nỡ đem cho tiểu tử kia ăn.

“Phi... phò...”

Chẳng biết từ lúc nào Đồng Đồng đã chìm vào giấc ngủ.

Khẽ mỉm cười, Giang Lưu Nhi đưa tay vuốt nhẹ bộ lông mềm mại của nó, ánh mắt đầy vẻ trìu mến. Đó là ánh mắt mà chẳng ai khác ở Thiên Vũ đại lục này thấy được từ hắn, kể cả Tô Phi, hoặc thậm chí là Lâm Thái Tuyết - người đàn bà đầu tiên của hắn.

Nếu như có ai đó tinh ý và đang ở đây thì chắc sẽ phát hiện ra một điều. Rằng trong đôi mắt kia, ngoài sự dịu dàng yêu thương, còn có thêm một thứ nữa - xa xăm.

Liệu có đúng sự trìu mến kia, vẻ dịu dàng kia là dành cho Đồng Đồng? Hay nó đơn thuần chỉ là một điều gì đó thay thế cho thứ đã không còn nữa?

Một lúc lâu, sau khi cho Đồng Đồng vào lại túi linh thú, Giang Lưu Nhi cũng rời khỏi mật thất.

...

“Công tử, không biết người tìm ta có việc gì?”

“Đã đến lúc đi săn rồi.”

Tuy hắn chỉ nói một câu không đầu không cuối, nhưng ý của hắn thì Hồng Cơ rất rõ ràng. Nghĩ đến cuộc đi săn sắp tới, gương mặt nàng trở nên nghiêm túc hẳn. Nàng trịnh trọng gật đầu, đáp:

“Vâng, Hồng Cơ sẽ lập tức đi chuẩn bị!”

Hơn một canh giờ sau...

Một nơi cách động phủ của Hồng Cơ gần một vạn dặm.

Sau một lùm cây, hai bóng người đang đứng nói với nhau chuyện gì đó.

Họ là một đôi nam nữ. Nam tử tuổi tầm độ ba mươi, thân hình cao ráo tráng kiện, trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ trán xuống tận hơn nửa má bên phải. Hắn mặc một bộ đồ màu đen, loại ngắn tay, không có hoa văn, nhìn trông như một võ sĩ phiêu bạt giang hồ ở thế tục. Về phần nữ tử còn lại thì có chút thần bí. Giống nam tử bên cạnh, nàng cũng mặc một bộ đồ màu đen, dung nhan không rõ vì đã bị che bởi một tấm khăn dày, và nó cũng màu đen nốt.

“Chuẩn bị xong rồi chứ?”

Nam tử kia nhỏ giọng nói.

Nữ tử nhẹ gật đầu coi như đáp lại.

Đột nhiên, nam tử đổi giọng:

“Đi!”

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn đã lao ra ngoài, chớp mắt thì biến mất. Nữ tử còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

...

Một động phủ vô danh, phía trước cửa...

Mười mấy Quỷ hồn đang đứng tụ tập. Tuy rằng số lượng không nhiều nhưng họ tuyệt đối có thể đi ngang về dọc tại ba vạn dặm phía ngoài của Âm Hồn Cốc này. Bởi vì tất cả bọn họ đều có thực lực rất mạnh, đều là cấp bậc Quỷ tướng cả, hơn nữa họ còn là thuộc hạ thân tín của Diệu vương, một trong sáu vị Quỷ vương cai quản vòng ngoài Âm Hồn Cốc. Với tu vi và thân phận đó thì cho dù là đứng trước mặt năm vị Quỷ vương khác, bọn họ cũng sẽ không quá e ngại.

Thế nhưng giờ phút này, gương mặt bọn họ vô cùng ngưng trọng, trong mắt không che giấu được vẻ lo lắng. Nguyên nhân khiến họ trở nên như vậy chính là vì hai vị khách không mời đang đứng trước mặt. Một đôi nam nữ mặc hắc y.

“Hai vị đạo hữu, không biết hai vị đến đây có việc gì?”

Phía đối diện, hắc y nam tử lạnh nhạt lên tiếng:

“Diệu vương đâu?”

Tuy giọng điệu của hắn đầy vẻ coi thường nhưng mấy vị Quý tướng kia cũng không dám tỏ ra chút bất mãn nào. Một tên trong bọn họ cung kính đáp:

“Diệu vương đại nhân hiện giờ đang bế quan nghiên cứu quỷ thuật, không tiện ra tiếp đón. Chúng ta đều là những thủ hạ thân tín của người, có chuyện gì xin đạo hữu cứ nói, chúng ta sẽ chuyển lời lại cho Diệu vương đại nhân.”

“Bế quan?”

Ánh mắt hắc y nam tử không mấy tin tưởng. Hắn nói tiếp:

“Ta đúng thật là có lời muốn chuyển tới cho Diệu vương, nhưng... ta muốn tự mình nói hơn.”

Tên Quý tướng lúc này vội đứng ra giải bày:

“Đạo hữu, lúc này Diệu vương đại nhân thật sự không tiện đón...”

Chữ “tiếp” còn chưa kịp nói thì “phốc” một tiếng, đầu hắn đã rơi xuống. Nhưng còn chưa chạm đất thì nó đã hóa thành một đám hắc khí, cả phần thân thể còn lại cũng y hệt.

“Lùi lại!”

Mấy tên Quý tướng còn lại đều vội vã lùi ra phía sau, nhanh chóng tế ra pháp khí của mình.

Trong lúc bọn họ đan kinh hoảng, hắc y nữ tử đã tiến vào động phủ.

Khẽ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chẳng có tên Quý tướng nào có ý định đuổi theo ngăn cản. Có lẽ bọn họ lo cho mạng sống của mình hơn là của vị Diệu vương đại nhân kia. Bởi theo cảm nhận của họ thì tu vi của nữ tử nọ ít nhất cũng là cấp bậc Chân Đan Cảnh trở lên. Ngay từ khi đôi nam nữ này xuất hiện, trong lòng bọn họ đã cảm thấy bất an, và lúc này thì nỗi bất an ấy đã biến thành sự thật.

“Đạo hữu! Người làm như vậy chẳng lẽ không sợ mấy vị đại Quý vương bên trong nổi giận?”

Một tên trong đám Quý tướng quát lớn.

“Người là đang đe dọa ta sao?”

Hắc y nam tử bình thản hỏi lại.

Thấy đối phương không hề có chút gì e ngại, đám Quý tướng liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ đã có một quyết định. Đó là... chạy!

Nhưng đáng tiếc ý đồ của họ đã bị hắc y nam tử nhìn thấu.

“Xẹt xẹt xẹt...”

Liên tiếp sáu đạo phù lục được ném ra. Ngay lập tức, chúng biến thành những ngọn lửa màu vàng nóng rực bao vây lấy đám Quý tướng đang muốn chạy trốn kia.

“Linh phù!”

Hai, ba tên Quý tướng hoảng sợ hô lớn.

Một lúc ném ra sáu linh phù? Linh phù cũng không phải đồ chơi!

“Phốc... Phốc... Phốc”

Trong biển lửa, kiếm trong tay hắc y nam tử lưu lại tán ảnh đi qua thân thể của đám Quý tướng.

Không bao lâu, chỉ còn lại duy nhất một tên sống sót.

88. Chương 89: Gặp Lại Hòa Thượng Thần Bí

“Tiền bối! Tiền bối, xin người hãy tha mạng! Xin người hãy tha mạng!”

Tên Quý tướng đó vội vã hướng hắc y nam tử cầu xin. Giờ phút này, còn đâu bộ dáng cao cao tại thượng thường ngày nữa, trông chẳng khác nào một gã thảm hại. Mà không. Có lẽ còn hơn thế nữa, bởi vì hắn là kẻ sắp chết.

Để có thể được sống thì cầu khẩn van nài đã là gì, thậm chí dù có phải đóng vai một con chó đi nữa chắc hẳn là hắn cũng sẽ nguyện ý làm. Chỉ đơn giản vì hắn không muốn chết.

Khi được sống, từng chút trôi qua, hết ngày lại đêm, tháng lại năm... Ăn uống, nghỉ ngơi, học tập, làm việc, tu luyện... Mọi người lặp lại trăm ngàn lần những điều quá đỗi quen thuộc. Thỉnh thoảng, một vài bất ngờ, một ít biến cố, một chút đổi thay đan xen vào... Cả tốt lẫn xấu. Giống như gió...

Cơn gió làm mặt hồ gợn sóng, nhưng rồi cũng trở về trong tĩnh lặng. Hoặc giả gió có quá tàn nhẫn không ngừng thổi đi nữa... Hồ vẫn là hồ, nước vẫn cứ là nước. Có bao nhiêu thay đổi?

Những con cá không mấy để ý đến. Chúng chẳng bao giờ xem đó là điều gì quá quan trọng, dù là gió, là nắng hay là mưa đi nữa... Mãi cho đến khi nước chẳng còn là nước, hồ cũng chẳng thể gọi là hồ, những con cá đáng thương kia mới bắt đầu vùng vẫy, mới bắt đầu thấy sợ hãi..., và mới nhận ra rằng nước kia - thứ quá đỗi bình thường mà chúng chẳng mấy khi bận tâm đến - là thứ quan trọng và quý giá biết nhường nào.

Lúc này, tên Quý tướng đang van xin kia cảm nhận rõ ràng những điều đó hơn bao giờ hết.

Mặc dù bộ dáng của hắn trông rất tội nghiệp, nhưng đáng tiếc, nó chưa đủ để làm mềm lòng hắc y nam tử nọ.

Ngay khi hắc y nam tử đang định tiễn tên Quý tướng kia lên đường thì một giọng nói truyền đến:

“Công tử, khoan đã!”

Một bóng đen từ trong động bay ra, chớp mắt đã đến bên cạnh nam tử. Nàng nói:

“Diệu vương không có bên trong.”

Hắc y nam tử khẽ nhíu mày, hỏi lại:

“Người đã tìm kỹ rồi chứ?”

“Ta đã tra xét mọi góc ngách trong động, cả những mật thất bố trí cấm chế ta cũng đã xem qua, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Diệu vương đâu hết.”

Thoáng dừng lại, nàng xin ý nam tử:

“Công tử, xin cho phép ta sưu hồn hắn!”

Hắc y nam tử nhẹ gật đầu.

Phía bên kia, tên Quý tướng nhìn hai người, nét mặt vô cùng khẩn trương. Vì bọn họ đang truyền âm để nói chuyện với nhau nên hắn cũng không biết nội dung mà họ nói là gì. Hắn chỉ thấy được cái gật đầu vừa rồi của nam tử, có vẻ như y đồng ý hay xác nhận điều gì đó cho nữ tử kia.

Mặc dù rất bất an nhưng hắn cũng không dám bỏ chạy, bởi vì hắn biết điều đó là vô dụng.

Hắn có thể thoát khỏi sao? Tốc độ độn quang của hắn làm sao có thể bì được với tu sĩ cấp bậc Chân Đan Cảnh đây?

Bất thành linh, một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt hắn. Đó là hắc y nữ tử.

Tên Quý tướng phản ứng theo bản năng sinh tồn, vội đưa pháp khí lên cản lại. Nhưng hắn làm sao có thể cản được...

“Ba ba ba”

Thân ảnh mờ ảo của hắn tức thì bị đánh bay đi. Tiếp đến, một đạo ánh sáng màu xanh ngọc tiến nhập cơ thể tạm bợ của hắn. Tên Quỷ tướng lập tức bất động.

Một bàn tay đặt lên trán hắn.

Sưu hồn thuật!

Lát sau, hắc y nữ tử bỏ tay ra.

Giờ phút này, gương mặt của tên Quỷ tướng kia trở nên đờ đẫn, giống như đã mất đi nhận thức. Điều này cũng không có gì lạ, hệ quả của sưu hồn thuật vốn thường là khiến cho kẻ bị sưu hồn biến thành ngu ngốc, đần độn.

“Phốc phốc”

Kiểm ảnh đi qua, nháy mắt, tên Quỷ tướng chỉ còn lại là một đám hắc khí lơ lửng giữa không.

”Thu được tin tức gì hữu dụng không?”

Sau khi thu lấy đám hắc khí kia, nam tử khẽ hỏi.

Nữ tử gật đầu, đáp:

“Theo ký ức của hắn thì sáng nay Diệu vương đã rời khỏi động phủ, nơi nàng ta hướng đến là chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương.”

“Có biết mục đích của nàng ta là gì không?”

Nữ tử nhẹ lắc đầu.

Hắc y nam tử cũng không quá thất vọng, hắn vốn không trông chờ nhiều, tên kia tuy là một Quỷ tướng thân tín, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thuộc hạ của Diệu vương, những chuyện quan trọng Diệu vương chắc chắn sẽ không nói cho hắn biết.

Trầm ngâm một chút, nam tử chợt lên tiếng:

“Chúng ta đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương xem thử.”

Thoáng chốc, cả hai đã biến mất.

Đôi hắc y nhân này cũng không phải ai xa lạ mà chính là Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ cải trang.

Thật ra, mục tiêu săn giết ban đầu của Giang Lưu Nhi là Khô Mộc Quỷ vương chứ không phải Diệu vương. Nhưng sau một thời gian quan sát và cân nhắc kỹ lưỡng, hắn lại cảm thấy có chút không thỏa đáng. Bởi vì địa bàn cai quản của Khô Mộc Quỷ vương nằm tiếp giáp với khu vực của Hồng Cơ, nếu như giết chết hắn có thể sẽ dẫn đến một ít phiền toái cho nàng. Tuy chỉ là suy đoán, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, phòng ngừa thì vẫn hơn. Hắn cũng không muốn ngay khi chỉ mới giết được một tên cấp bậc Quỷ vương thì đã bị mấy vị đại Quỷ vương bên trong kia đuổi giết. Vì vậy, hắn đổi mục tiêu sang Diệu vương, một vị Quỷ vương có địa bàn cai quản tiếp giáp với Khô Mộc Quỷ vương.

...

Trong rừng cây rậm rạp và âm u của Âm Hồn Cốc, hai bóng đen đang di chuyển với tốc độ rất nhanh.

Một lát sau, họ bỗng đột ngột dừng lại.

“Công tử, có chuyện gì vậy?”

Hồng Cơ hơi nghi hoặc hỏi.

“Ta nghĩ chúng ta không cần phải đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương nữa.”

Giang Lưu Nhi có chút vui vẻ nói.

Nghe xong, Hồng Cơ lại càng nghi hoặc.

Chẳng lẽ hần đã phát hiện được Diệ vương? Thế nhưng tại sao ta lại không cảm nhận được gì? Thần thức của ta, một tu sĩ có cấp bậc tương đương Chân Đan Cảnh sơ kỳ lại không bằng hần, một tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ ư? Thế nhưng thần sắc hần cũng không giống như đang nói đùa...

Hồng Cơ không hiểu nổi.

“Đi thôi!”

Trong lúc nàng còn đang tự hỏi thì giọng của Giang Lưu Nhi truyền đến.

Sau đó, nàng cùng hần đổi hướng lao đi...

Lúc đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt, Giang Lưu Nhi có hơi bất ngờ.

Không xa lắm, phía đối diện, trên một cành cây, một người đang bị treo lủng lẳng bằng một sợi dây màu đỏ to bằng ngón tay. Theo Giang Lưu Nhi cảm nhận được thì sợi dây kia cũng không phải là sợi dây bình thường dùng để trói gà trói vịt gì đấy mà là một kiện trung phẩm linh khí, cấp bậc cũng coi như khá cao.

Nhưng điều làm hần ngạc nhiên không phải sợi dây mà là người đang bị treo trên cây. Đó là một nam tử, trên người hần mặc một bộ thanh y đã bạc màu, dưới chân mang một đôi giày cỏ, có một gương mặt khá anh tuấn. Nhưng có lẽ điều làm người chú ý nhất chính là cái đầu trơn bóng nhẵn nhụi của hần, hoàn toàn không có một cọng tóc nào.

Hần chính là vị hòa thượng bí ẩn đã bỏ chạy khỏi tay Hồng Cơ lần trước.

Tại sao hần vẫn còn ở Âm Hồn Cốc này? Hơn nữa lại bị treo lên thế kia?

Giang Lưu Nhi có chút khó hiểu. Bởi vì theo hần biết thì tu vi của hòa thượng nọ tuy chỉ mới là Niết Bàn Cảnh trung kỳ nhưng chiến lực thì vô cùng mạnh mẽ, có thể đối kháng với tu sĩ Chân Đan Cảnh sơ kỳ mà không rơi vào hạ phong. Trận chiến ngắn ngủi giữa hần và Hồng Cơ lần trước, Giang Lưu Nhi vẫn còn nhớ rất rõ. Khi ấy, ngay cả Địa Ngục Ma Lô kinh khủng kia còn chẳng thể làm hần bị chút thương tổn mảy may nào, đủ thấy hòa thượng này rất lợi hại, tuyệt đối không thể có chuyện bị người chỉ dùng một sợi dây trung phẩm linh khí treo lên như thế được.

Điều đáng nói là người đã treo hần kia cũng không phải có tu vi cao thâm hay chiến lực mạnh mẽ kinh khủng gì mà chỉ là một Quỷ hồn có cấp bậc Chân Đan Cảnh sơ kỳ - Quỷ vương cấp. Hơn nữa, vị Quỷ vương này trùng hợp lại chính là mục tiêu đầu tiên mà Giang Lưu Nhi muốn săn giết - Diệ vương.

Theo điều tra của hần thì Diệ vương là người có chiến lực yếu nhất trong sáu vị Quỷ vương ở khu vực phía ngoài của Âm Hồn Cốc, kém xa rất nhiều so với Hồng Cơ.

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang nghĩ ngợi thì một giọng nói ôn nhu truyền tới:

“Hai vị đạo hữu. Ta là Diệ, một trong sáu vị Quỷ vương cai quản phía ngoài của Âm Hồn Cốc này. Chẳng hay hai vị đây là...?”

Từ này giờ, nàng đã quan sát kỹ đôi hắc y nhân trước mặt. Dựa vào khí tức phát ra thì tên nam tử kia là một tu sĩ nhân loại, có tu vi Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Còn về phần nữ tử che mặt, dù đã dùng đến cực hạn thần thức nhưng nàng vẫn không thăm dò được chút gì, kể cả tu vi lẫn thân phận. Điều đó khiến cho nàng thấy bất an.

Trong khi Diệ vương đang chờ đợi câu trả lời của đôi hắc y nhân thì một giọng nói điềm đạm ôn hòa cất lên:

“A di đà phật! Hai vị thí chủ, đã lâu không gặp. Tiện đây, bản tăng xin được chúc mừng hai vị. Chúc hai vị thí chủ thiên niên giai lão, sống hạnh phúc đến đâu bạc răng long, con cháu đầy đàn, gia đình bình an, hỷ sự...”

89. Chương 90: Giết Diệu Vương

Không đợi hắn nói hết câu thì một đạo thanh quang đã xé gió bay tới.

Hòa thượng lập tức uốn cong người lên để tránh né.

“Oành”

“Rắc rắc... Rầm”

Một cây cổ thụ gần đó ngã xuống.

Trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi, hòa thượng cũng im bặt không nói thêm gì nữa.

Diệu vương thấy thế thì hướng hắc y nữ tử hỏi:

“Đạo hữu có quen biết tên hòa thượng kia sao?”

“Đã từng gặp.”

Hồng Cơ nhàn nhạt đáp. Đạo thanh quang vừa rồi dĩ nhiên là do nàng đánh ra.

“Hai vị đạo hữu, không biết ta có thể giúp gì được chăng?... Nếu như hai vị muốn thì ta sẽ lập tức giao tên hòa thượng này cho hai vị.”

Diệu vương dò hỏi. Nàng nghĩ đối phương đột nhiên xuất hiện ở đây có thể là vì gã hòa thượng lấm lời kia, đã vậy chi bằng cứ giao cho bọn họ để tránh phát sinh thêm chuyện phiền phức. Dù sao tính mạng của gã hòa thượng đó cũng chẳng có bao nhiêu giá trị đối với nàng cả.

Bên kia, Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu, nói:

“Như vậy thì chúng ta phải đa tạ đạo hữu rồi.”

Lời vừa dứt, thân ảnh của hắn đã tiến sát tới trước mặt Diệu vương.

“Keng keng”

Sau khi ngăn đường kiếm, Diệu vương nhanh chóng lùi lại phía sau, đổi hướng tẩu thoát.

Trực giác mách bảo nàng tử vong đang cận kề!

Nhưng nàng có thể chạy thoát được sao?

Đáp án là không, bởi vì Hồng Cơ đã chặn ngay trước mặt nàng.

“Hừ! Còn muốn chạy!”

Một quả lôi cầu phóng về phía Diệu vương.

Trông thấy quả cầu kia, Diệu vương trợn tròn mắt, thất thanh kêu lên:

“Địa Ngục Ma Lôi! Hồng vương, là ngươi... Á!...”

Diệu vương bị lôi điện đánh bay đi, thân thể bị thương không nhẹ.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì mấy đạo kiếm ảnh đã quét qua.

“Phốc phốc phốc”

Ngay sau đó, linh lực của nàng cũng lập tức bị phong bế.

Làm xong hết thấy, Giang Lưu Nhi thu hồi kiếm. Nhìn nữ nhân bất động trước mặt, trong lòng hắn có chút cảm khái.

Công pháp của tiên nhân tu luyện quả nhiên không thể dùng lẽ thường để đánh giá.

Bình thường, nếu muốn phong bế linh lực của tu sĩ cũng không phải là việc đơn giản mà ai làm cũng được. Để phong bế thành công thì ít nhất tu vi của người phải ngang bằng đối phương, tuy vậy thì xác suất thành công cũng rất thấp.

Tu sĩ mỗi lần tăng lên một cảnh giới thì chân khí bên trong đan điền cũng tăng lên, cả về số lượng lẫn chất lượng. Tu sĩ có tu vi càng cao thì số lượng chân khí càng nhiều, chất lượng chân khí càng tinh thuần, từ đó mà linh lực sau khi chuyển hóa thành cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cũng chính vì phẩm chất chân khí khác nhau ấy mà tu sĩ có tu vi thấp hầu như không thể phong bế được linh lực của tu sĩ có tu vi cao hơn mình, trừ phi người có bí pháp lợi hại nào đó hỗ trợ cho điều này. Nhưng những bí pháp như thế cực kỳ hiếm.

Trường hợp của Giang Lưu Nhi thì khác. Công pháp hần tu luyện có cấp bậc rất cao, nếu không muốn nói là quá cao. Do đó, chân khí trong cơ thể hần nếu xét về phẩm chất thì e là cường giả Chân Đan Cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc bằng được. Vì vậy, việc hần dễ dàng phong bế linh lực của người có tu vi cao hơn mình chỉ là chuyện đơn giản, đương nhiên là nếu đối phương không có năng lực phản kháng.

“Hong Cơ, tra xem mục đích mà nàng ta đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương là gì?”

“Vâng, công tử.”

Hong Cơ bước tới trước mặt Diệu vương.

“Hong vương, không ngờ người lại dám cấu kết với tu sĩ nhân loại để giết ta, người không sợ bị mấy vị bên trong trừng phạt sao?”

“Ừ, không sợ.”

Hong Cơ thản nhiên như không đáp lại.

“Hong vương, người... Chẳng lẽ người nghĩ rằng người có thể thoát tội sao? Người nên biết là mấy vị đại nhân kia đáng sợ cỡ nào. Người cho là mình che giấu được chuyện này? Hong vương, nếu người thả ta ra, cùng ta liên thủ giết chết tên nhân loại kia thì chuyện này ta tuyệt đối sẽ không bao giờ kể cho kẻ thứ ba biết... Hong vương! Người!... Không thể!... Không!... Á!...”

Khuôn mặt của Diệu vương bắt đầu hiện lên những nét thống khổ. Nàng đang bị sưu hồn...

Lát sau...

Sau khi thu thi thể Diệu vương vào không gian giới chỉ, Giang Lưu Nhi hướng Hong Cơ hỏi:

“Có biết là chuyện gì không?”

Hong Cơ nhẹ gật đầu, đáp:

“Đã biết được, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Nguyên nhân mà Diệu vương phải rời khỏi động phủ để đi đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương là vì việc có liên quan đến mấy vị đại Quỷ vương bên trong.”

Sắc mặt Giang Lưu Nhi trở nên nghiêm túc.

“Có biết cụ thể không?”

“Ta cũng không rõ, ký ức của Diệu vương chỉ có bấy nhiêu.”

“Xem ra chúng ta phải tới chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương một chuyến rồi.”

Giang Lưu Nhi cũng chẳng phải hứng thú gì với việc của đám Quỷ vương kia mà lưu tâm tìm hiểu, sở dĩ hần muốn biết rõ là vì để kịp phòng ngừa những nguy hiểm bất chợt trong kế hoạch săn giết Quỷ vương của hần. Tính mạng dù sao cũng chỉ có một, không thể hành động cấu thả được.

“Công tử, chúng ta đi bây giờ luôn sao?”

Hong Cơ dò hỏi.

“Từ đây đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương phải đi qua địa bàn của Sát Lâu vương, dù sao cũng tiện đường, trước cứ giết thêm một tên nữa đã.”

Trao đổi thêm một lúc, Giang Lưu Nhi và Hong Cơ đang định rời đi thì một giọng nói điềm đạm cất lên:

“A di đà phật! Hai vị thí chủ có phải đã quên gì đó rồi không?”

Giang Lưu Nhi ra vẻ thản nhiên, nói:

“Không có. Chúng ta không quên gì cả.”

“A di đà phật! Phật dạy, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp phật. Ở đây có một người đang bị trói trên cây, thí chủ có phải là nên cứu hần hay không?”

“Tiểu sư phụ, có phải là người bị hoa mắt hay không? Ở đây ngoài người ra thì làm gì còn có người nào bị trói trên cây?”

Giang Lưu Nhi nửa đùa nửa thật nói. Hần cũng không muốn dính líu tới hòa thượng này quá nhiều. Theo hần thấy thì người này rất thần bí. Vừa rồi, mặc dù hần và Hồng Cơ đã nguy trang nhưng vẫn không qua mắt được hòa thượng kia. Phải biết là trình độ dị dung thuật và liễu tức thuật của hần rất cao minh, cho dù là Chân Đan Cảnh trung kỳ như Cổ Mị Sanh cũng không phát giác được chút sơ hở gì, vậy mà lại bị hòa thượng kia dễ dàng nhận ra.

Giang Lưu Nhi thật sự không nhìn thấu hần.

Một kẻ như thế lại có thể bị một sợi dây làm khó sao? Có đánh chết Giang Lưu Nhi cũng không tin.

Hần quay sang nói với Hồng Cơ:

“Chúng ta đi thôi.”

“A di đà phật! Thí chủ! Người mà bần tăng nói cần phải cứu chính là bản thân bần tăng.”

Ngó thấy Giang Lưu Nhi vẫn không có ý định giúp mình cởi trói thì hòa thượng thở dài một hơi, giọng có phần tang thương nói:

“Cứu một hòa thượng phúc đặng hà sa, thấy chết không cứu khó sống đến già... A di đà phật!... A di đà phật!...”

Giang Lưu Nhi vừa mới bước đi thì đột ngột khựng người lại, trên trán hiện rõ mấy đạo hắc tuyến. Hần xoay người nhìn hòa thượng, mặt tỏ ý cười, chợt nói:

“À, thì ra người đang cần được cứu là tiểu sư phụ.”

Sau đó, hần lại quay sang bảo Hồng Cơ:

“Hồng Cơ, người giúp tiểu sư phụ này xuống đi!”

Dừng một chút, hần bổ sung thêm:

“Dùng cách gì thì tùy người, không chết người là được.”

“Vâng, công tử.”

Dưới tấm màn che, Hồng Cơ khẽ nhếch môi cười.

Lần trước tên lừa trọc này đã dám mắng nàng là nữ nhân xấu xí, lại còn hô hào đòi đại khai sát giới với nàng, lần này nàng muốn dạy dỗ tên lừa trọc kia một phen.

Từ nãy giờ, nàng không dám động thủ thật sự là vì nể mặt mũi của Giang Lưu Nhi mà thôi, bây giờ hần đã mở lời thì nàng cũng không cần phải nhẹ tay nữa.

Nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Hồng Cơ, nét mặt hòa thượng rốt cục cũng trở nên khẩn trương. Hần vội vàng nói:

“Nữ thí chủ, đã lâu không gặp. Phong thái của người vẫn như xưa. Khí chất cao quý, dung mạo khuynh thành, thể nhân khó bì, thể nhân khó bì...”

Hồng Cơ cười khuấy, làm ra bộ ngạc nhiên:

“Ồ! Thật vậy chăng? Sao lúc trước bỗn vương nghe người nói là tướng mạo của bỗn vương rất xấu xí?”

“A di đà phật! Chắc hần là nữ thí chủ người đã nghe lầm rồi.”

“Nghe làm sao? Hình như không phải. Trí nhớ của bốn vương xưa nay vẫn rất tốt.”

“A di đà phật! Người xuất gia không biết nói dối.”

Đang đứng gần đó, Giang Lưu Nhi cũng phải mở to mắt lên mà nhìn.

Người xuất gia không biết nói dối, nhưng mà người vừa biến nó thành một câu nói dối kinh điển đấy!

Sau khi nghe xong lời biện minh “hiển nhiên” ấy của hòa thượng, Hồng Cơ chẳng những không chút nào đồng tình mà gương mặt càng khó coi hơn trước. Nàng cất giọng lạnh lùng:

“Người xuất gia không biết nói dối? Vậy ý người là nói bốn vương đang bịa chuyện? Hay ý người là bốn vương nhớ lắm? Bốn vương là một kẻ đần độn đến mức ngay cả một việc cỏn con cũng không thể nhớ nổi?”

“Nữ thí chủ, bản tăng không phải có ý đó... Ý bản tăng là... Ý bản tăng là...”

Hòa thượng luống cuống một hồi cũng không tìm được lý do nào để “minh oan”.

Phía trước cái đầu bóng láng kia bắt đầu có mấy giọt mồ hôi lăn xuống. Cũng không biết là vì trời nóng hay là vì nguyên nhân nào khác nữa.

90. Chương 91: Dạy Dỗ Hòa Thượng

“Lừa trọc! Bị treo trên cây như vậy chắc là khó chịu lắm, để bốn vương giúp người xuống đi!”

Hồng Cơ đột ngột cao giọng nói.

Nghe thế, nét mặt hòa thượng vô cùng khẩn trương, vội vã khước từ:

“Nữ thí chủ, bản tăng thấy hay là không cần đâu. Ở trên này có thể ngắm nhìn cây cối hoa cỏ, đất đá mù sương..., được chiêm ngưỡng thiên nhiên theo một góc độ khác thế này cũng rất mới lạ. Bản tăng đột nhiên cảm thấy bản thân rất thích cảm giác này. Vậy nên, nữ thí chủ, xin cứ mặc kệ bản tăng.”

Mặc dù lời của hắn rất dối “chân thành” nhưng dường như chẳng thể đá động gì tới Hồng Cơ. Nàng nhẹ vuốt móng tay, mắt cũng không buồn liếc, nói nhỏ:

“Lúc này người chẳng phải đòi chúng ta cứu sao?”

“Mỗi phút giây trôi qua, thế giới đã có biết bao nhiêu sự đổi thay. Bản tăng chỉ là một người phạm mắt thịt làm sao có thể chống lại quy luật của tự nhiên được, có thay đổi cũng là điều bình thường. Vậy nên xin nữ thí chủ hãy cứ đi làm chuyện của mình, đừng để ý đến bản tăng.”

“Như vậy không tốt lắm đâu. Bốn vương đã nói là sẽ giúp người xuống, há có thể nuốt lời?”

Vừa nói tay Hồng Cơ vừa ngưng tụ một quả cầu màu xanh, bên trong, những tia lôi điện lập lòe...

Chứng kiến lôi cầu đang dần hình thành kia, hòa thượng hô to:

“Nữ thí chủ! Không cần! Bản tăng thật sự không...”

Chỉ “cần” còn chưa ra khỏi miệng thì lôi cầu đã bắn tới trước người hòa thượng.

“Oành”

Một tiếng nổ chói tai tức thì vang lên.

Dưới đất, ngay vị trí tương ứng với chỗ hòa thượng bị treo lúc này, một bóng người đang lồm cồm bò dậy.

Hòa thượng đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi, cũng không biết sợi dây trói hắn lúc này đã biến đi đâu. Hắn chấp hai tay trước ngực, hướng Hồng Cơ cảm tạ:

“Mặc dù bản tạng không hề nguyện ý nhưng nữ thí chủ vẫn nhiệt tình giải cứu, ơn này bản tạng khó có thể quên. Mỗi tối, bản tạng đều nhất định sẽ tụng kinh siêu độ cho nữ thí chủ mau chóng thoát khỏi kiếp quý...”

Chữ “hồn” còn chưa kịp nói thì ba, bốn đạo lôi đình đã bổ xuống đầu hắn.

Gương mặt Hồng Cơ hồng lên vì tức giận. Nàng tuy là quý hồn không giả, nhưng mà bây giờ cũng đã kết thành Ma châu, ngưng ra thân thể, ngoài một thân ma khí ra thì cũng không khác gì so với nhân loại bình thường. Nàng lúc này đã có thể chính thức coi là một sinh mạng hoàn chỉnh, thế nhưng tên lừa trọc kia lại muốn tụng kinh siêu độ cho nàng, muốn nàng mau chóng đi đầu thai, như vậy có khác nào trừ cho nàng mau chết sớm chứ?

“Lừa trọc chết tiệt! Lần trước ngươi mắng bốn vương xấu xí, lần này lại dám trừ ẻo bốn vương mau chết. Hôm nay nếu không khiến ngươi sống dở chết dở thì bốn vương không phải Hồng Cơ!”

Ngay sau đó, một đoạn xương xuất hiện trên tay, nàng vung lên phía trước, miệng hô to:

“Ma binh, hiện!”

“U u u... u u...”

Một đám Quỷ vật tức thì hiện ra. Số lượng bọn chúng không nhiều lắm, chỉ có khoảng mười mấy con, thế nhưng thực lực của chúng thì lại không thể xem thường được. Tất cả đều là cấp Quỷ tướng!

Xem ra lần này nàng ta định chơi thật rồi.

Giang Lưu Nhi thầm mặc niệm cho hòa thượng kia.

Trong vòng vây của đám Quỷ vật, hòa thượng vừa vung thiền trượng tả xung hữu đột vừa la lớn:

“Nữ thí chủ! Có gì từ từ nói! Phật dạy, không nên tức giận. Giận quá mất...”

“Ầm”

“Phật dạy...”

“Ầm”

“Không nên...”

“Ầm ầm”

“Giận quá mất...”

“Ầm ầm ầm”

“Con bà nó mất khôn! Mất khôn con bà nó!”

Hòa thượng từ dưới hố đất chui lên, lớn tiếng chửi. Mặt hắn lúc này dính đầy bùn đất, đầu thì vẫn bóng láng nhưng thay vì sáng bóng như lúc trước thì bây giờ là đen bóng. Cũng không biết làm thế nào mà hắn có thể sống được dưới mấy đạo ma lôi đáng sợ kia nữa.

Hòa thượng chỉ ngón trỏ về phía Hồng Cơ, giận dữ nói:

“Có gì thì ngươi cũng phải cho bản tạng nói hết câu đã chứ! Bản tạng có phải là không cho ngươi đánh đầu. Tại sao lần nào ngươi cũng chặn lời của bản tạng? Ngươi có biết có miệng mà không thể nói là một chuyện rất bi ai không? Bản tạng thấy ngươi tội ác chồng chất, toàn thân tanh mùi máu, sống lâu chỉ gây ra thêm tội nghiệt nên mới cầu nguyện cho ngươi mau chóng đầu thai để giảm bớt báo ứng. Ngươi đã không cảm kích đã đành, đằng này còn ra tay đánh bản tạng. Ngươi có biết đánh đập tăng ni là thế nào không? Đó là một việc...”

Phía đối diện, đôi vai Hồng Cơ khê run. Càng nghe hắn nói, gương mặt nàng càng trở nên băng lãnh, hai tay nàng siết chặt, mắt như muốn phun hỏa. Kể từ khi bắt đầu nhận thức đến giờ, chưa bao giờ nàng lại cảm thấy tức giận như lúc này, chưa bao giờ nàng muốn giết người như lúc này.

Nàng... phải giết hắn!

Từ trong miệng nàng, một ngọn lửa màu lam to cỡ quả trứng gà bay ra.

U Linh Ma Diễm!

Nhìn thấy ngọn lửa kia, nét mặt Giang Lưu Nhi cũng không khỏi ngưng trọng mấy phần.

Lần này thì nàng ta thật sự muốn giết người rồi.

Hắn liếc nhìn hòa thượng đã im bật tự lúc nào, ánh mắt có chút thương hại.

Hòa thượng, người ra đi bình an a!

“Nữ thí chủ, bần tăng chợt nhớ ra mình còn phải đi độ hóa cho mấy Quỷ hồn nữa, không tiện ở lại bồi tiếp. Bần tăng cáo từ trước.”

Lời chưa nói hết thì thân ảnh hắn đã sắp biến mất khỏi tầm mắt hai người.

“Hừ! Người còn muốn chạy!”

Lắc mình một cái, Hồng Cơ đã lẳng không đứng giữa không trung. Nàng đưa tay chỉ xuống dưới, ngay lập tức lôi đình thi nhau giáng xuống.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

Dưới mặt đất, với những đạo lôi đình thi nhau liên tiếp, hòa thượng không thể nào tiếp tục chạy được nữa mà phải ra sức chống đỡ, nếu không e là hắn sẽ bị nướng thành thịt khét mất.

“Roẹt”

Một đạo ma lôi to lớn bất ngờ bổ xuống trên đầu hòa thượng.

Không dám chần chừ một giây nào, hòa thượng đưa hai tay hóa thành chuông, giơ lên đầu, miệng hét lớn:

“Như Lai Đại Thủ Ấn!”

Tức thì, một hư ảnh xuất hiện trên đầu hắn. Đó là một đôi đại đũa màu vàng kim, phát ra Phật quang rực rỡ.

“Ầm... m... m...”

Sau va chạm, một tiếng nổ kinh thiên kéo dài.

Trên người không chút tổn hại, hòa thượng thu tay, thở ra một hơi. Bỗng nhiên, như vừa cảm ứng được gì, hắn vội ngẩng đầu nhìn lên trời. Ngay khi vừa trông thấy thì nét mặt hắn lộ rõ vẻ kinh hãi, hai mắt tròn tròn.

Nơi đó, một hắc y nữ tử đang lẳng không đứng. Trên tay nàng, một quả cầu lửa nằm im.

Không chỉ riêng gì hòa thượng kia mà ngay cả Giang Lưu Nhi cũng trợn tròn mắt nhìn khi vừa trông thấy quả cầu lửa nọ.

Không. Giờ phút này không thể gọi nó là quả cầu lửa được. Bởi vì ngoài lửa ra thì bên trong nó còn có thêm một thứ nữa - lôi điện.

Là sự kết hợp giữa Địa Ngục Ma Lôi và U Linh Ma Diễm!

“Nữ thí chủ! Có chuyện gì từ từ nói! Tuyệt đối đừng xúc động! Sẽ chết người...”

Câu nói của hòa thượng lại bị đánh gãy lần nữa. Trên bầu trời, giọng nói lạnh lùng của Hồng Cơ vang vọng:

“Lửa trợ! Người chết đi cho bổn vương!... Ma Lôi Diễm!”

Lần này thì xong thật rồi.

Giang Lưu Nhi cũng chỉ có thể cầu nguyện cho hòa thượng sớm về tây phương cực lạc mà thôi. Bản thân hắn cũng không dám trực tiếp đối mặt với Ma Lôi Diễm đáng sợ kia.

Nếu như Giang Lưu Nhi không dám thì lẽ nào hòa thượng lại nguyện ý đổi mặt. Hắn không muốn nhưng lại không thể không đổi mặt. Hắn là bất đắc dĩ đấy!

Đến nước này thì dù có chạy cũng không thể nào thoát được. Hòa thượng cảm thiên trượng lên mặt đất, hai tay kết những ấn quyết kỳ lạ. Trong nháy mắt, hàng ngàn cánh tay che chắn khắp người hắn.

Thiên Thủ Hộ Thân!

Cùng lúc đó, Ma Lô Diệm đã bay tới.

“Oang”

Không có tiếng nổ kinh thiên như tưởng tượng nào phát ra, đơn giản chỉ là một âm thanh ngân dài như tiếng ngân của chuông chùa khi được người đánh.

“Phốc”

Một ngụm máu từ trong miệng hòa thượng phun ra, hắt lảo đảo rồi ngã quy xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hồng Cơ thu lại Địa Ngục Ma Lô và U Linh Ma Diễm vào cơ thể. Cũng không phải là Ma Lô Diệm không giết được hòa thượng đang nằm kia, nếu nàng thật sự muốn thì lúc này hắn đã hồn phi phách tán rồi chứ không phải chỉ bị chút tổn thương đơn giản như vậy. Nàng tuy rằng mong tên lừa trọc này chết đi cho khuất mắt, nhưng dù sao hắn cũng coi như có chút quen biết với Giang Lưu Nhi, thêm nữa, khi này Giang Lưu Nhi đã căn dặn không để tên lừa trọc này chết, nàng cũng không nên quá phận.

91. Chương 92: Thân Gia Của Hòa Thượng

Hồng Cơ từ trên không đáp xuống. Nàng nhẹ nhàng bước tới trước mặt Giang Lưu Nhi, thấp giọng nói:

“Công tử, việc công tử giao phó ta đã làm xong rồi.”

Giang Lưu Nhi thoáng trừng mắt nhìn nàng.

Đúng là hắn có nói chỉ cần không chết người là được, nhưng mà hắn cũng không nghĩ là nàng ta lại thật sự nặng tay như vậy. Nếu vừa rồi chỉ cần nàng thu lại Ma Lô Diệm chậm chút nữa thôi thì e là hòa thượng kia đã thật sự về tây phương cực lạc rồi.

Tuy rằng hòa thượng không phải cao tăng đức độ như ban đầu Giang Lưu Nhi tưởng tượng, nhưng mà hắn cũng không phải loại xấu xa đáng chết gì, cùng lắm là đáng đánh mà thôi.

Giang Lưu Nhi cũng chỉ là muốn mượn tay Hồng Cơ đánh hòa thượng một trận, đồng thời nhân tiện thăm dò thực hư của hắn. Nhưng Giang Lưu Nhi làm sao ngờ được Hồng Cơ lại thi triển Ma Lô Diệm đáng sợ kia.

Nghĩ tới Ma Lô Diệm, ánh mắt khẽ chuyển, Giang Lưu Nhi nhìn Hồng Cơ, mở miệng hỏi:

“Hồng Cơ. Ma Lô Diệm vừa rồi là người tự mình lĩnh hội ra?”

“Vâng, công tử.”

“Hừm...”

Khẽ hắng giọng, Giang Lưu Nhi lại hỏi tiếp:

“Người lĩnh hội nó từ lúc nào?”

“Gần mười ngày trước.”

Sau khi bị đánh bại và buộc phải kí kết chủ bộc khế ước với Giang Lưu Nhi, Hồng Cơ cảm thấy vô cùng khuất nhục. Nàng đường đường là một nữ vương vậy mà cả đời sau này phải làm bộc để người sai xử, làm sao nàng có thể cam lòng. Thêm nữa, nàng thật sự không hiểu tại sao hai bốn mạng thần thông của mình

là Địa Ngục Ma Lô và U Linh Ma Diễm, vốn luôn là niềm kiêu ngạo của nàng lại không làm gì được đối phương, trong khi tu vi của nàng lại cao hơn đối phương gần một đại cảnh giới. Nàng thật sự không hiểu nổi.

Càng nghĩ, Hồng Cơ lại càng không chấp nhận được. Vì vậy, trong suốt gần một tháng, nàng đã nghiên cứu và tìm cách nâng cao uy lực của Địa Ngục Ma Lô và U Linh Ma Diễm. Cuối cùng, nàng thành công. Và thành quả đó chính là Ma Lô Diễm, sự dung hợp của U Linh Ma Diễm và Địa Ngục Ma Lô, có uy lực mạnh hơn gấp ba lần so với nếu chỉ thi triển riêng lẻ từng cái.

Nhìn nữ nhân trước mặt, trong lòng Giang Lưu Nhi không khỏi có chút e ngại. Ma Lô Diễm kinh khủng thế nào thì hắn đã được chứng kiến, nếu như phải đối mặt với nó thì hắn cũng không dám chắc kiếm chiêu thứ sáu của Thanh Hà Kiếm Quyết - Kiếm Vũ Miên Miên - có thể phá được hay không.

May mắn là nàng ta chỉ mới lĩnh hội gần mười ngày trước.

Sau một lúc trầm ngâm, Giang Lưu Nhi cũng không hỏi thêm gì nữa. Hắn bước lại gần chỗ hòa thượng đang nằm bất tỉnh.

Thoáng xem xét một chút, thấy hắn tuy bị tổn thương đến kinh mạch nhưng không quá nghiêm trọng, càng không nguy hiểm gì đến tính mạng thì Giang Lưu Nhi cũng hơi yên tâm. Hắn đem tháo chiếc không gian giới chỉ trên tay hòa thượng xuống.

Không biết thì không sao, vừa dùng thần thức tra xét một chút thì hai mắt Giang Lưu Nhi mở lớn.

Linh thạch, đan dược, bảo vật, thiên tài địa bảo các loại chất thành một đồng to đùng.

Hòa thượng thật giàu có a!

Nếu không phải đã xác định lại hai, ba lần thì Giang Lưu Nhi còn tưởng rằng mình bị hoa mắt. Bởi vì số tài sản này thật sự là quá lớn, ít nhất có thể so được với cả mấy đại nhân vật cấp bậc chưởng môn, thậm chí là thái thượng trưởng lão gì đấy chứ chẳng đùa.

Cũng không biết là hòa thượng đào đâu ra mấy thứ này nữa.

Không bao lâu, từ không gian giới nọ, Giang Lưu Nhi lấy ra mười mấy chiếc lọ nhỏ màu trắng. Hắn mở nắp rồi cẩn thận xem xét từng cái, đúng như hắn cảm nhận, bên trong đều là những đan dược cao cấp trân quý.

“Chắc là đan dược này.”

Giang Lưu Nhi cầm trong tay một viên linh đan màu xám, khe khẽ bấm. Theo dược tính mà hắn dò xét được thì viên linh đan này hẳn là có thể chữa trị kinh mạch bị thương tổn cho tu sĩ, chỉ có điều hắn không chắc lắm về hiệu quả cũng như việc nó có tác dụng phụ gì khác hay không. Dù sao thì nó cũng không phải loại linh thảo cấp thấp mà hắn từng dùng để trị thương cho Lâm Thái Tuyết, loại đan dược cao cấp này hẳn chỉ có thể dựa vào thần thức tra xét mà suy đoán đại khái thôi. Hắn cũng không phải là luyện đan sư.

“Hòa thượng. Ta cũng không biết là viên đan dược này có tác dụng phụ gì khác hay không, trong số những đan dược của người thì đây là viên có hiệu quả tốt nhất rồi. Hòa thượng, cầu Phật tổ phù hộ cho người a!”

Nói xong, Giang Lưu Nhi đem viên linh đan màu xám kia bỏ vào miệng hòa thượng, giúp hắn nuốt xuống.

Làm xong, hắn gom những chiếc lọ còn lại bỏ vào không gian giới chỉ của hòa thượng như cũ. Hắn không có ý nghĩ lấy thứ gì cả, dù sao thì tài sản của hắn rất nhiều, không cần hèn hạ đến mức phải nhân lúc người ta mê man mà cướp giật.

Đương nhiên nếu là trường hợp không có số tài sản của Cừu Lung đưa cho thì mọi chuyện lại khác, nói thế nào thì số tài sản trong giới chỉ kia cũng quả thật không phải con số nhỏ. Lúc đó, Giang Lưu Nhi có làm kẻ “hèn hạ” hay không thì rất khó nói.

Nhìn hòa thượng thân thể có phần tả tơi đang nằm bất động, Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Với tình trạng hiện tại thì ít nhất phải nửa giờ nữa hòa thượng kia mới tỉnh dậy, mà hắn thì lại muốn nhanh chóng tiếp tục kế hoạch săn Quỷ vương của mình...

“Công tử, cứ giao hắn cho ta đi?”

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang lưỡng lự thì tiếng của Hồng Cơ truyền tới.

Hắn ngược mặt lên nhìn, nhẹ gật đầu:

“Ừm, phiền người.”

Nói xong, hắn đứng lên, để hòa thượng kia lại cho Hồng Cơ xử trí.

Hồng Cơ bước lại sát người hòa thượng, nhếch môi cười khó hiểu. Sau đó, nàng lấy ra một sợi dây khá dài, màu đen, to bằng ngón cái đem cả người hòa thượng trói lại. Vẫn chưa hài lòng, nàng lại lấy ra mấy chiếc khăn tay, đem chúng cuộn lại rồi nhét vào miệng hòa thượng. Xong xuôi đâu ra đấy, nàng mới đem hòa thượng xách lên thông qua sợi dây trên người hắn. Nàng quay về phía Giang Lưu Nhi, nói:

“Công tử, chúng ta đi thôi!”

Giang Lưu Nhi vô thức gật đầu, nhưng chân thì vẫn đứng yên tại chỗ.

“Công tử?”

“Hả?... À, chúng ta đi thôi!”

Hòa thượng! Là người đắc tội với nàng... Người cũng không thể trách ta a!

Nhủ thầm một câu, Giang Lưu Nhi lao người đi về hướng địa bàn của Sát Lâu vương, mục tiêu kế tiếp của hắn.

Phía sau, Hồng Cơ xách hòa thượng như đang xách gà vịt trên tay nhanh chóng đuổi theo, với tu vi của nàng thì dù có mang cả tảng đá mấy vạn cân cũng không vấn đề gì chứ đừng nói chỉ là mang một người.

Mặc dù đã đánh cho hòa thượng một trận nhưng lửa giận của Hồng Cơ vẫn chưa tiêu tan. Nàng phải từ từ mà cho hắn nếm trải đau khổ, để hắn biết dăm nhục mạ Hồng vương nàng là việc ngu xuẩn thế nào.

...

Cùng lúc đó, nơi sâu trong Âm Hồn Cốc, bên trong một động phủ âm u.

“Quý chủ. Không biết người cho gọi chúng thuộc hạ đến có gì căn dặn?”

Một vị trung niên mặt bộ trưởng sam màu vàng cung kính hướng một thiếu niên đang ngồi trên ghế trước mặt hỏi.

Thiếu niên nửa nằm nửa ngồi, bộ dáng lười biếng mở miệng:

“Việc ta dặn đã làm tới đâu rồi?”

Nghe thiếu niên hỏi, người trung niên vội đáp:

“Bẩm Quý chủ, thuộc hạ đã truyền lệnh của người lại cho Hắc Tâm, sáng mai hắn và Diệu sẽ lập tức lên đường.”

“Ừm.”

Thiếu niên nhẹ gật đầu, sau đó hắn chuyển ánh mắt sang nữ nhân đang đứng bên cạnh trung niên kia, nhàn nhạt nói:

“Huyền sứ. Tình hình của Tinh Cung gần đây thế nào?”

“Bẩm Quý chủ, mặc dù thuộc hạ đã phái rất nhiều người, thậm chí cũng đã tự mình điều tra nhưng vẫn không biết mục đích thật sự của Tinh Cung là gì. Chỉ biết là gần đây Tinh Cung vẫn đang ra sức khuếch trương thế lực, ở Xích Quỷ Quốc chúng ta cũng đã bắt đầu có sự xuất hiện của bọn họ.”

Nữ nhân được gọi Huyền sứ báo cáo.

Trầm ngâm thoáng chốc, thiếu niên mới lẩm bẩm một câu:

“Xem ra Tinh hậu kia cũng không đơn giản chút nào...”

92. Chương 93: Diệt Sát Lâu

...

“Xẹt xẹt xẹt”

Liên tiếp những kiếm ảnh đi qua đám Quỷ tướng.

“Tất cả lùi ra sau!”

Một tên trong đám hét lên. Chờ cho những Quỷ tướng khác đã lui về, hắn tiếp tục ra lệnh:

“Phong Hành Thập Nhị Sát!”

Đám Quỷ tướng ngay lập tức hóa thành những làn khí đen di chuyển xung quanh Giang Lưu Nhi với quỹ tích hết sức quỷ dị.

“Xẹt xẹt”

“Keng keng keng”

Giang Lưu Nhi chém ra mười mấy đạo kiếm ảnh nhưng lại không có cái nào chạm đến thân ảnh của đám Quỷ tướng kia, trái lại, hắn còn phải liên tục chống đỡ những đợt công kích quỷ dị chớp nhoáng của chúng.

Sau khi hợp lực để thi triển Phong Hành Thập Nhị Sát, tốc độ của chúng đã tăng lên rất nhiều, hơn nữa phối hợp cũng vô cùng ăn ý, cứ như tất cả bọn chúng là một chỉnh thể thật sự.

“Xoạt”

Trong lúc sơ ý, một đường đao đã xẹt qua áo Giang Lưu Nhi.

Cúi nhìn phần áo vừa bị rách ở bụng, Giang Lưu Nhi nhíu mày.

Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, nét mặt hắn đã lại bình thường. Hơi nhếch môi, hắn lãnh đạm nói:

“Phong Hành Thập Nhị Sát? Cũng không tồi... Vậy để xem gió của các người có chống lại được mưa của ta không!”

Kiểm trên tay hắn khẽ động, trong nháy mắt, hàng ngàn kiếm ảnh đột ngột xuất hiện. Chúng lao về đám khí đen đang bao quanh, kiếm này đi kiếm khác lại tới, không ngừng không hết, liên miên bất tận.

Mưa kiếm!

Kiểm Vũ Miên Miên!

...

Ở một nơi cách đó chừng độ bốn trăm dặm.

“Sát Lâu vương! Không nghĩ tới người lại là kẻ nhát gan sợ chết như vậy! Dùng tính mạng thuộc hạ để kéo dài thời gian cho mình chạy trốn?”

Sát Lâu vương, một trong sáu Quỷ vương cai quản vòng ngoài Âm Hồn Cốc, thường ngày một bộ cao cao tại thượng, thể nhưng giờ phút này lại hết sức thê thảm. Tóc tai rối bù, quần áo loang lổ những vết cháy sém, ngực có một lỗ thủng, có lẽ bị thứ gì đó xuyên qua.

Thật sự trông hắn hết sức thảm hại chẳng khác nào chó nhà có tang.

Nhìn nữ nhân đang chặn trước mặt, Sát Lâu vương gằn giọng, nói:

“Hồng vương! Ta và người ngày xưa không oán hôm nay không thù, cũng chưa từng đắc tội người, tại sao người phải nhất quyết một mực muốn lấy mạng ta?”

Hồng Cơ dường như cũng chẳng để ý lắm tới sự oán hận của hắn, nàng hồ hững đáp:

“Bổn vương và người đứng là không có thù oán gì, người cũng không hề đắc tội qua bổn vương. Thật lòng mà nói thì người đứng là một người rất an phận, bổn vương cũng không muốn giết người làm gì...”

“Người sẽ tha cho ta?”

Sát Lâu vương hỏi, trong ánh mắt lóe lên một tia hy vọng. Tuy hắn và Hồng vương đều là cấp bậc Quý vương, hơn nữa thời gian hắn trở thành Quý vương còn sớm hơn nàng rất nhiều, nhưng mà hắn biết rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nữ nhân kia.

Lúc này, Sát Lâu vương chỉ mong nàng ta mở chút lòng thương hại mà tha cho mình một con đường sống. Hắn còn chưa muốn chết!

Nhưng đáng tiếc, hắn đã thất vọng.

Phía đối diện, Hồng Cơ lắc lắc đầu:

“Tuy ta không muốn giết người nhưng mà lại không thể không giết người. Nếu có trách thì hãy trách bản thân mình, ai kêu người là một Quý vương.”

Sát Lâu vương càng nghe càng không hiểu.

Quý vương? Hắn là Quý vương cũng có tội sao?

Sát Lâu vương trước nay luôn là người an phận, làm việc gì cũng đều cân nhắc kỹ lưỡng, chưa bao giờ để mình phải rơi vào những hoàn cảnh hung hiểm. Hắn chỉ muốn bình yên làm một vị Quý vương mà thôi.

Thế nhưng lần này, chính cái thân phận Quý vương kia lại khiến hắn trở thành mục tiêu bị săn giết. Chẳng lẽ số hắn đã tận rồi sao?

Sát Lâu vương cắn răng, ánh mắt lộ rõ sự oán hận và không cam lòng.

“Hồng vương! Người thân là một Quý vương lại đi cấu kết với tu sĩ nhân loại giết hại Quý vương khác, người không sợ mấy vị bên trong đem người đi trừu hồn luyện phách hay sao? Chẳng lẽ người thật sự cho rằng giấy có thể gói được lửa?”

Nghe hắn nói thế, Hồng Cơ có chút trầm tư.

Mắt thấy có tác dụng, Sát Lâu vương hơi dịu giọng lại, tiếp tục nói:

“Hồng vương. Ta nghĩ người hắn cũng là bị ép buộc nên mới phải làm như vậy. Nếu như người có nỗi khổ tại sao không nói ra để chúng ta cùng nhau nghĩ cách, thật sự không được thì vẫn còn có thể nhờ mấy vị bên trong kia giúp đỡ mà. Hồng vương, chúng ta đều là đồng loại hà tất phải tàn sát lẫn nhau...”

Do dự một lúc, cuối cùng, Hồng Cơ như đã có quyết định. Nàng khẽ thở dài, mặt sầu muộn nói:

“Nếu người đã nói vậy thì bổn vương cũng không giấu diếm nữa. Thật ra bổn vương đứng là có nỗi khổ nên mới làm như vậy. Nói ra thật mất mặt, bổn vương là bị người hạ xuống kỳ độc...”

“Kỳ độc?”

Hồng Cơ khẽ gật đầu, vừa vén tay áo lên vừa nói:

“Một loại độc được rất lợi hại. Đây, người xem!”

Trong lúc Sát Lâu vương chú ý nhìn thì bất ngờ từ trong tay áo Hồng Cơ, một thanh tiểu kiếm bay ra với tốc độ cực nhanh.

Sát Lâu vương vội vã vung đao trong tay cản lại.

“Keng”

Ngay khi vừa đánh bật thanh tiểu kiếm kia thì chẳng biết từ lúc nào, một đạo ma lôi đã bỏ xuống đầu hắn.

Đã tránh không kịp nữa!

Sát Lâu vương vận toàn bộ linh lực, gơ đao đón đỡ.

“Ầm!”

Sau tiếng nổ đình tai, Sát Lâu vương bị thổi văng đi.

“Phốc”

Phun ra một ngụm máu, trong mắt hấn hiện lên vẻ quyết tuyệt.

Hấn muốn tự bạo Ma châu!

Thế nhưng Hồng Cơ đã ra tay nhanh hơn một bước. Khi hấn vừa bị ma lôi đánh văng ra thì nàng đã lập tức áp sát rồi.

Sát Lâu vương còn chưa kịp thực hiện ý đồ thì một bàn tay mềm mại đã vỗ lên đầu hấn:

“Ba!”

Một âm thanh khe khẽ vang lên.

Sát Lâu vương ngã úp xuống đất, hai mắt còn đang trợn tròn đầy vẻ không cam.

Hồng Cơ cũng chẳng lưu tâm làm gì. Tu tiên giới trước giờ vốn luôn tàn khốc, đã chọn bước trên con đường này thì phải chấp nhận nó.

Tuy người không làm điều gì đáng chết nhưng không có nghĩa là người sẽ không chết. Người không có tội không đồng nghĩa rằng người vô tội.

Những chuyện bất công... thế giới này không thiếu.

Hồng Cơ đem thi thể Sát Lâu vương thu vào không gian giới, sau đó nhanh chóng theo đường cũ trở về.

...

Phong Hành Thập Nhị Sát từ lâu đã không còn, trước mắt Giang Lưu Nhi lúc này chỉ là mười hai đám khí đen đang lơ lửng.

Hấn lấy ra chiếc bình ngọc thu những đám khí đen đang tản mát kia lại.

Không lâu sau, một thân ảnh hướng nơi này chạy tới. Người đến là Hồng Cơ.

Nàng tiến lại gần Giang Lưu Nhi.

“Công tử, đã giải quyết xong.”

Thần niệm khẽ động, từ giới chỉ của nàng, thi thể Sát Lâu vương tức thì hiện ra trên mặt đất.

Với thực lực của Hồng Cơ, giết Sát Lâu vương kia chỉ là một việc quá đỗi dễ dàng. Nhưng vì Giang Lưu Nhi nói mục đích của cuộc săn giết Quý vương lần này là vì thu thập ma khí và Ma châu của họ, cho nên Hồng Cơ mới phải cẩn thận. Nếu không, nàng chỉ cần dùng toàn lực thi triển một đạo Địa Ngục Ma Lôi hoặc là bắn ra một ngọn U Linh Ma Diễm thì tên Sát Lâu vương kia đã tan thành tro bụi từ lâu rồi.

Lúc này, khi thấy vẻ oán độc và không cam lòng của Sát Lâu vương, Hồng Cơ sợ hấn sẽ tự bạo Ma châu nên mới phải lá mặt lá trái mà ứng phó. Sau đó, chờ cho hấn đã buông lỏng tâm tình nàng mới bất ngờ dùng thủ đoạn lôi đình giết chết hấn.

Hồng Cơ không nghĩ đường đường là một nữ vương kiêu ngạo như nàng lại phải đi diễn kịch như vậy...

Hồng Cơ liếc nhìn Giang Lưu Nhi, ánh mắt có chút ai oán.

93. Chương 94: Hòa Thượng Bi Ai

Như cảm nhận được gì đó, đang quan sát thi thể Sát Lâu vương thì Giang Lưu Nhi hơi xoay đầu nhìn lại. Khi bắt gặp ánh mắt ai oán kia, hắn có chút không hiểu ra sao.

Chẳng được bao lâu, không để ý đến nàng nữa, Giang Lưu Nhi thu thi thể Sát Lâu vương vào trong không gian giới chỉ của mình.

Như đã biết thì không gian giới chỉ được làm từ bốn loại tinh thạch là không linh thạch, huyền linh thạch, hư linh thạch và chân linh thạch. Trong đó, chỉ có giới chỉ được tạo thành từ hư linh thạch và chân linh thạch, cũng tức là giới chỉ cấp bậc thánh khí trở lên mới có thể chứa được người sống; còn bình thường, không gian giới cấp bậc phàm khí và linh khí thì chỉ chứa đựng được vật chết. Chính vì vậy cho nên lúc trước Hồng Cơ mới phải đem hòa thượng trói lại rồi xách đi mà không thu hắn vào không gian giới.

“Um... Um...”

Bất chợt, những âm thanh lạ vang lên.

Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ cùng nhìn về một chỗ cách đó không xa. Sau đó, họ tiến lại gần...

Ở nơi này, một người đang bị treo lủng lẳng trên cành cây. Cả người hắn bị trói chặt bởi một sợi dây dài, hai tay được bó vào hông, chân thì được buộc thành một cặp dính liền, một phần dây còn lại thì được cột vào cành cây. Trên khuôn mặt đang chúc xuống đất của hắn dính đầy bụi bẩn, đen xì; đầu hắn bóng láng không một sợi tóc, miệng thì đang ngậm một mớ vải.

Hắn cũng không phải ai khác mà chính là hòa thượng bị ngắt xiú lúc trước.

“Ồ! Lừa trọc, ngươi tỉnh rồi sao?”

Hồng Cơ làm bộ ngạc nhiên hỏi.

“Um... Um...”

“Ngươi nói gì bốn vương không hiểu.”

“Um... Um...”

“À... Ngươi là muốn bốn vương thả xuống sao?... Được thôi, để bốn vương giúp ngươi.”

Hồng Cơ đưa tay lên, nhẹ điểm ra một chỉ, sợi dây đang trói hòa thượng lập tức trở về trên tay nàng.

Cùng lúc, một tiếng trầm thấp vang lên.

“Bịch”

Đầu hòa thượng bị cắm xuống đất, chân thì chổng lên trời. Cũng không biết là tại đất mềm hay là do đầu của hắn quá cứng nữa.

Chật vật một lúc, hòa thượng mới đưa được cái đầu đang ngập trong đất của mình ra. Nếu như lúc này trên mặt hắn chỉ là bụi bẩn thì bây giờ chính là bị bẩn thật sự; tai, mũi, miệng, kể cả cái đầu bóng láng kia, tất cả đều dính đầy bùn đất. Thậm chí, trên miệng còn có con gì đó đang ngo ngoe, trông bộ dáng hắn lúc này hết sức buồn cười.

“Phụt”

Hòa thượng phun con vật đang ngo ngoe trong miệng kia ra.

“Lừa trọc. Bốn vương đã tận tình giúp ngươi như vậy, ngươi không thấy là nên cảm ơn bốn vương một tiếng sao?”

Nghe thế, hòa thượng vội đứng lên, hai tay chắp trước ngực, nói:

“Đương nhiên! Đương nhiên! Nữ thí chủ trọng nghĩa ra tay, đưa bản tăng vượt qua hết khổ ải này đến khổ ải khác, ơn đức này bản tăng cả đời khó quên, cả đời khó quên...”

Tám chữ cuối cùng, hắn nói một cách kéo dài.

Xem ra đúng thật là kỷ niệm khó quên a!

Giang Lưu Nhi đứng bên cạnh, trong lòng cảm thán.

Tuy biết là hòa thượng đang nói bóng nói gió nhưng Hồng Cơ cũng chẳng chấp nhặt.

Có nói xiên nói xéo thế nào thì không phải tên lừa lọc kia cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt đó sao? Đến nói mà còn không dám nói ra suy nghĩ thật thì có hay ho gì để nàng phải bận tâm.

Nàng không để ý đến hần nữa, xoay người đi lại gần Giang Lưu Nhi, nhỏ giọng:

“Công tử, chúng ta có đi đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương liền bây giờ không?”

“Ừm, nên xuất phát thôi để tránh đêm dài lắm mộng.”

Nói thẳng ra thì cái mà hần gọi là kế hoạch săn giết Quỷ vương gì kia chỉ là cách nói hình thức vậy thôi chứ thực ra cũng chẳng có gì gọi là kế hoạch. Nếu có thì cũng chỉ là bốn chữ:

Tốc chiến tốc thắng!

Trong suốt một tháng điều tra và suy tính kỹ lưỡng, hần phát hiện chẳng có cách nào có thể giết chết mấy tên Quỷ vương kia một cách êm gọn mà không làm kinh động đến người khác.

Hần từng nghĩ sẽ âm thầm trà trộn vào và giết chết từng tên, nhưng sau đó hần lại lắc đầu từ bỏ ý nghĩ này. Với dị dung thuật và tâm pháp trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết thì hần có thể dễ dàng thay đổi tướng mạo cũng như khí tức của mình, tuyệt đối sẽ không có Quỷ vương nào nhận ra được. Về phía Hồng Cơ, dựa vào tu vi và thần thông của nàng thì việc che giấu thân phận để qua mặt mấy tên Quỷ vương kia cũng không có gì khó.

Nhưng để hai người bọn họ có thể tiếp xúc riêng rồi ra tay giết mấy tên Quỷ vương kia lại không phải là việc đơn giản. Xét về thực lực thì họ mạnh hơn rất nhiều, điều đó là không phải bàn cãi, thế nhưng để âm thầm giết chết đối phương mà không gây ra động tĩnh gì thì quả thật quá khó, dù sao mục tiêu cũng là Quỷ vương cấp. Lùi một bước mà nói, cứ cho là có thể âm thầm giết chết đi nữa thì sớm muộn gì cũng bị bọn thuộc hạ của chúng phát hiện, và tất nhiên họ sẽ bẩm báo cho mấy vị đại Quỷ vương bên trong. Đó là còn chưa kể kế hoạch này rất mất thời gian.

Còn về ý nghĩ dẫn dụ những tên Quỷ vương kia ra rồi tiêu diệt thì lại càng tệ hơn.

Suy đi tính lại hồi lâu, Giang Lưu Nhi lựa chọn cách thức đơn giản và trực tiếp nhất - xông thẳng vào.

Tốc chiến tốc thắng! Càng nhanh càng tốt!

Nếu sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện thì chi bằng nhân trước đó giết nhanh một chút, biết đâu lại giết hết được cũng không chừng.

Khi Giang Lưu Nhi và Hồng Cơ đang định đi đến chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương thì một giọng đều đều cất lên:

“A di đà phật. Hai vị thí chủ có phải là đã quên việc gì quan trọng rồi không?”

Khẽ nhíu mày, Giang Lưu Nhi có phần lãnh đạm đáp:

“Hòa thượng, chúng ta đang vội, không có thời gian để chơi đùa với người đâu.”

“Mô ph... ậ... t... t...”

Sau một tiếng ngân dài, hòa thượng oan uổng nói:

“Phật tổ chứng giám, bản tăng không nói đùa.”

Chứng kiến bộ dáng thành khẩn của hần, Giang Lưu Nhi hơi động tâm.

“Vậy hòa thượng người nói xem, chúng ta đã quên việc quan trọng gì?”

Hòa thượng gơ bàn tay của mình lên trước mặt, diềm đạm nói:

“Thí chủ là quên cái này.”

“Tay? Hòa thượng, ta không hiểu ý người muốn ám chỉ cái gì.”

Nghe thế, hòa thượng co bốn ngón tay lại, chỉ để duy nhất ngón trỏ giơ ra.

“Thí chủ, ý bàn tăng là cái này.”

Giang Lưu Nhi lắc lắc đầu.

“Ta vẫn không hiểu.”

Nét mặt hòa thượng hơi đổi. Hắn cố nói bằng giọng điềm tĩnh:

“Bàn tăng là muốn nói đến nhãn.”

“Nhãn?”

Giang Lưu Nhi vẫn là nét mặt không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Hòa thượng bắt đầu có chút thở gấp, giọng nói cũng không còn bình tĩnh được nữa:

“Thí chủ... Bàn tăng là muốn nói tới không gian giới chỉ... ỉ... ỉ...”

Giang Lưu Nhi khẽ “à” một tiếng như đã hiểu ra. Hắn vừa giơ tay mình lên vừa nói:

“Ta không có quên, không gian giới chỉ ta vẫn đang đeo đây.”

“Phốc...”

Bên cạnh hắn, Hồng Cơ không kìm được bật cười.

Trái lại, bên kia, hòa thượng chỉ âm lên:

“Con bà nó! Bàn tăng hết nhãn nổi rồi! Bàn tăng mất nhãn rồi! Trả nhãn lại cho bàn tăng!...”

Khuôn mặt vừa đen vừa hồng vì tức nghẹn, hòa thượng không ngừng tuôn ra một tràng âm thanh.

“Thí chủ! Người cũng không thể làm như vậy! Phật dạy bố thí cho người phúc no đến ba, lấy vật của người đời lo tới bảy. Huống hồ những thứ trong không gian giới chỉ kia cũng không phải là vật của bàn tăng mà là vật kính dâng Phật tổ. Lấy đồ của thần phật sẽ bị trời đánh. Thí chủ làm như vậy lẽ nào lại không thấy có lỗi với tổ tiên, không thấy có lỗi với ông bà, không thấy có lỗi với cha mẹ, không thấy có lỗi với bà con dòng họ, không thấy có lỗi với hàng xóm láng giềng, không thấy có lỗi với người đứng nước lã, không thấy có lỗi với bách tính, không thấy có lỗi với muôn dân, không thấy có lỗi với chúng sinh thiên hạ... Thí chủ làm như thế chẳng lẽ không thấy thẹn với tổ tiên, không thấy thẹn với ông bà, không thấy thẹn với cha mẹ, không thấy thẹn với...”

“Âm”

94. Chương 95: Hắc Tâm Chết (1)

Một đạo lôi đình không biết từ đâu bổ xuống chỗ hòa thượng.

“Con bà nó trời đánh! Trời đánh!... Người không có mắt hay sao mà lại đánh hòa thượng ta? Con bà nó! Có muốn đánh thì cũng phải để cho bàn tăng nói hết câu đã chứ! Đúng là đồ trời đánh thánh đâm mà!...”

Ánh mắt Hồng Cơ dần trở nên băng hàn, nàng nhìn chăm chăm hòa thượng, nói bằng giọng làm người rét lạnh:

“Tên lừa trọc! Người là đang mắng xéo bốn vương?”

Nếu như chỉ là lời nói bóng gió bình thường thì nàng cũng sẽ không chấp nhận. Nhưng mà đây không phải chỉ là nói bóng gió mà là đang mắng thẳng vào mặt nàng. Bởi vì đạo lỗi đình lúc này chính là do nàng đã gọi ra, hơn nữa còn không phải là ý muốn của nàng mà là theo lệnh của Giang Lưu Nhi truyền âm.

Nếu không phải có lệnh kia thì nàng đã đứng một bên hưởng ứng lắng nghe rồi, việc gì lại phải dùng ma lời bỏ hòa thượng kia để bây giờ bị mắng là đồ trời đánh thánh đâm.

Nhìn bộ dáng như muốn giết người của Hồng Cơ, hòa thượng vội phủ nhận:

“Mô phật! Nữ thí chủ đã hiểu lầm, bản tăng là đang mắng trời.”

Hồng Cơ cười lạnh, đang muốn dần tiếp cho hòa thượng một trận thì tiếng của Giang Lưu Nhi truyền tới.

“Hồng Cơ, mau đi thôi! Chúng ta không có nhiều thời gian.”

Sau khi nói xong, cũng không đợi nàng đáp lời, hấn đã lao người đi.

Hồng Cơ nghiến răng nhìn hòa thượng.

“Lừa lọc! Lần sau bản vương sẽ tính sổ với ngươi!”

Nhìn bóng lưng đã biến mất từ lúc nào của Hồng Cơ, hòa thượng thở phào một hơi.

“Phật tổ phù hộ! Phật tổ phù hộ!... Suýt nữa thì bị nữ nhân kia giết người diệt khẩu rồi. Có miệng mà không thể nói, bị ai a, thật bị ai, thật là bị ai...”

Khi này hấn cũng chỉ là nhất thời kích động, quên mất sự hung ác của nữ nhân kia nên mới không tìm được mà buột miệng nói ra mấy lời “thật lòng”. Tất cả cũng là vì chiếc nhẫn a...

Nhẫn?

Vừa nhớ tới nhẫn thì hình như là... hấn còn chưa đòi lại được!

Miệng hòa thượng méo như sắp khóc:

“Nhẫn của bản tăng!... Bản tăng mất nhẫn rồi!... Trả nhẫn lại cho bản tăng a!...”

Bộ dáng hấn lúc này trông vô cùng đau xót. Hấn vịn vào gốc cây bên cạnh, vừa đập đầu vào thân cây vừa lẩm bẩm:

“Trả nhẫn lại cho bản tăng!... Trả nhẫn lại cho bản tăng!...”

Cứ một câu “Trả nhẫn lại cho bản tăng” thì lại có một tiếng “cộp” vang lên.

Một lúc sau.

“R... ắ... c... c...”

“Rầm”

Nhìn thân cây vừa đổ trên mặt đất, hòa thượng cúi người xuống, đưa tay vỗ vỗ, thở dài nói:

“A di đà phật! Bản tăng nhất thời kích động đã làm liên lụy đến người. Không ngờ bản tăng lại vừa giết đi một sinh mạng vô tội. Tội lỗi! Tội lỗi!... Thôi thì để bản tăng tụng kinh siêu độ cho người...”

Và thế là hòa thượng ngồi xếp bằng, lẩm nhẩm niệm kinh.

...

Trong một động phủ vô danh.

“Đại nhân. Không biết ngài tìm thuộc hạ có gì sai bảo?”

Một tên Quỷ tướng hướng về một lão nhân trước mặt cung kính hỏi.

Lão nhân dường như có chút không vui, mở miệng bằng giọng lãnh đạm:

“Lý Hậu, ta đã kêu người đi mời Diệu vương, tại sao tới giờ này vẫn chưa thấy nàng ta đâu cả?”

“Đại nhân minh giám! Thuộc hạ thật sự đã đích thân gặp mặt và truyền lời cho Diêu vương, hơn nữa cũng đã nói rõ đây là lệnh của mấy vị bên trong ban xuống.”

Lão nhân, cũng tức Hắc Tâm Quỷ vương hơi cau mày. Hắn biết tên thuộc hạ trước mặt sẽ không dám nói dối mình, nhưng còn Diêu vương, tại sao nàng ta lại chưa đến? Tuy bình thường nàng ta làm việc rất không nguyên tắc, nhưng mà đây là việc mà mấy vị bên trong giao phó, chẳng lẽ nàng ta dám không tuân lệnh? Điều đó là không thể nào, trừ phi là nàng không muốn sống nữa.

Trong lòng Hắc Tâm Quỷ vương dấy lên nỗi bất an không hiểu. Sau một lúc trầm ngâm, hắn quay sang nói với tên Quỷ tướng của mình:

“Lý Hậu. Người lập tức tới chỗ của Diêu vương lần nữa xem thử có chuyện gì xảy ra hay không. Nếu như Diêu vương còn ở đó thì hãy bảo nàng tới đây ngay lập tức, nói với nàng đây là mệnh lệnh của mấy vị bên trong.”

“Vâng, thuộc hạ sẽ lên đường ngay.”

Sau khi Lý Hậu đã ra ngoài, Hắc Tâm Quỷ vương đứng yên lặng, mặt đầy trầm tư.

Nhiệm vụ mà mấy vị bên trong giao phó cho hắn và Diêu vương là mang một ít lễ vật đến Thánh Sơn để tặng cho Yêu hoàng. Mới nghe thì tưởng chừng rất đơn giản, nhưng căn cứ vào thái độ trịnh trọng khi giao phó của vị đại nhân kia và trực giác của bản thân mình, Hắc Tâm Quỷ vương biết đây không phải chỉ đơn thuần là đi tặng lễ vật đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mặc dù vị đại nhân kia cũng không nói rõ ràng nhưng Hắc Tâm hắn dám khẳng định đây là một chuyện đại sự. Còn về nội dung cụ thể của đại sự này chắc hẳn là nằm bên trong cuốn ngọc giản được dâng kèm với số lễ vật kia.

Tuy rất tò mò nhưng hắn tuyệt đối không dám mở xem.

Chuyện không nên biết thì không được biết, nếu không sẽ chẳng biết mình chết lúc nào.

Đạo lý giữ mệnh để được sống lâu này, hắn hiểu.

Lùi một bước mà nói, cho dù hắn có dám mở xem đi nữa thì cũng không có năng lực để làm được việc đó. Bởi vì trên ngọc giản kia đã được đích thân Quỷ chủ phong ấn, muốn phá giải thì ít nhất phải có tu vi cỡ như vị Yêu hoàng nọ mới làm được.

Không biết qua bao lâu, nhẹ lắc đầu, Hắc Tâm Quỷ vương xoay người đi vào trong.

Nhưng chỉ vừa đi được hai, ba bước thì hắn đột ngột ngừng lại, nét mặt biến đổi. Hắc lập tức quay đầu lao ra ngoài động phủ.

“Keng Keng”

“Xẹt xẹt xẹt”

Đập vào mắt Hắc Tâm Quỷ vương là một tràng chém giết. Mặc dù kẻ địch chỉ có hai người nhưng thần sắc của hắn thì lại trở nên vô cùng ngưng trọng, ẩn ẩn còn có nét bất an.

Mắt thấy thuộc hạ của mình đã chết mất mấy người, Hắc Tâm Quỷ vương đánh ra một đạo hắc quang về phía kẻ địch.

“Oành”

Sau khi đối phương đã bị đẩy lùi, Hắc Tâm Quỷ vương vội nói:

“Đạo hữu xin dừng tay!”

Thấy đối phương không động thủ nữa hắn mới tiếp tục:

“Xin hỏi cao danh hai vị đạo hữu là gì, không biết thuộc hạ của Hắc Tâm ta đã có chỗ nào đắc tội với hai vị?”

Tuy là đối phương đã giết chết mấy Quỷ tướng của mình nhưng Hắc Tâm cũng không hề tỏ ra chút bất mãn nào. Không phải hắn tốt tính hay rộng lượng gì mà bỏ qua cho, sợ dĩ hấn nhún nhường như vậy là vì trong hai kẻ đối diện có một người hắn không thể nhìn thấu được khí tức cũng như tu vi, chính là nữ tử áo đen từ nãy giờ vẫn chưa ra tay bên kia.

Còn về phần tên trung niên đang đứng đối diện, mặc dù biểu hiện bên ngoài chỉ là Niết Bàn Cảnh trung kỳ nhưng chiến lực lại vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong thoáng chốc y đã giết chết mấy tên thuộc hạ cấp Quỷ tướng của Hắc Tâm hắn.

Hai kẻ trước mặt tuyệt đối không có người nào là đơn giản!

“Người chính là Hắc Tâm Quỷ vương? Người đã ra đây cũng tốt, đỡ cho chúng ta lát nữa phải vào trong...”

Lời vừa dứt thì vị trung niên kia đã nhanh như chớp lao về phía Hắc Tâm Quỷ vương.

Hắc Tâm không dám có chút nào chần chừ, vội vã tề ra một cây tam xoa kích ngăn cản.

“Keng”

Sau tiếng va chạm, Hắc Tâm Quỷ vương nhanh chóng lui lại. Chẳng biết từ lúc nào trên tay hắn đã xuất hiện thêm một kiện linh khí khác, đó là một thanh kiếm.

Nó không lớn lắm nhưng rất dài, bề ngang chỉ độ một tấc, bề dài lại gần bốn thước (chính xác là một mét rưỡi), màu xám tro, chỉ có một lưỡi mà không phải hai như những thanh kiếm khác.

Một thanh quái kiếm!

95. Chương 96: Hắc Tâm Chết (2)

Ngay khi vừa trông thấy thanh kiếm kỳ lạ kia, trong ánh mắt vị trung niên xẹt qua một tia khác thường.

Sau khi được Hắc Tâm Quỷ vương đánh lên một đạo pháp quyết, quái kiếm lập tức phát ra hắc quang đại thịnh, bắn thẳng tới vị trung niên.

“Keng Keng”

Kiểm kiếm giao nhau, bất phân cao thấp!

Tuy rằng kiếm chiêu của trung niên thâm ảo vô cùng nhưng quái kiếm kia cũng quỷ dị không kém, nó như có linh hồn của mình, mỗi đường kiếm đều như hòa mình trong gió, vô hình vô định.

Hắc Tâm Quỷ vương thấy thế thì mặt lộ vẻ vui mừng, tay nắm tam xoa kích lao tới.

“Xẹt”

Một thân ảnh tức khắc cản trước mặt hắn.

Là nữ tử áo đen vẫn đứng im lặng nãy giờ!

“Hắc Tâm, đối thủ của người là bổn vương!”

Giọng điệu này...

Trong đầu Hắc Tâm Quỷ vương vừa lóe lên một hình ảnh quen thuộc.

“Roẹt roẹt”

“Địa Ngục Ma Lô!”

Trông thấy lôi cầu vừa xuất hiện trong tay nữ tử áo đen kia, Hắc Tâm Quỷ vương không kìm được hô lên.

“Hong vương! Quả nhiên là người!”

“Không sai. Chính là bốn vương.”

Hồng Cơ cất giọng nhàn nhạt đáp. Trong mắt nàng, hắc đã là người chết, tiết lộ thân phận cho người chết thì cũng chẳng có gì đáng ngại.

Hắc Tâm Quỷ vương không nói thêm gì nữa mà lập tức vung tam xoa kích đánh ra liền ba kích cực mạnh.

“Oành oành oành”

Bụi mù tan đi, thân ảnh HỒNG CƠ hiện ra, trên người không chút thương tổn. Nàng nhìn khoảng không trước mặt, mày nhíu lại...

Hắc Tâm Quỷ vương đã biến mất!

“Hừ! Hắc Tâm! Người nghĩ là mình có thể thoát khỏi tay bốn vương sao?”

Nàng hóa thành một làn hắc vụ đuổi theo.

...

Lúc này, Hắc Tâm Quỷ vương đã chạy ra cách động phủ của mình gần hai ngàn dặm. Hắc biết đối phương đã bạo lộ thân phận thì tuyệt đối sẽ không để hắc sống sót, có nói thêm gì nữa cũng là vô dụng. Hắc rất rõ Hồng vương kia hoàn toàn không phải là một đối thủ dễ chơi, hơn nữa bây giờ nàng còn không phải chỉ có một mình, ở lại đánh nhau với bọn họ thì người chết chắc chắn sẽ là hắc.

Hắc chạy không phải là nhát gan mà là quyết đoán. Mục tiêu đào tẩu của hắc chính là hai vạn dặm phía trong Âm Hồn Cốc, chỉ cần đến được đó thì đừng nói một hay hai mà cho dù là mười Hồng vương đi nữa cũng tuyệt đối không dám xông vào.

Ý định của Hắc Tâm Quỷ vương quả thật rất sáng suốt, thế nhưng không có nghĩa là nó sẽ thành công.

“Hắc Tâm! Người cho rằng có thể thoát được sao?”

Hồng Cơ cũng không muốn luận thuyết dài dòng, lời cầu trên tay nàng đánh ra.

“Ầm”

Lôi quang vừa tắt, một đám Quỷ vật đột ngột xuất hiện bao vây lấy Hắc Tâm Quỷ vương.

“U u u... u u ...”

Đám Quỷ vật như một bầy sói đói lao thẳng vào người Hắc Tâm Quỷ vương.

“Phốc phốc”

“Uỳnh”

Hắc Tâm Quỷ vương không ngừng múa tam xoa kích, mỗi một kích ra là lại có vài tên Quỷ vật ngã xuống.

Hồng Cơ không hề ngạc nhiên chút nào, dù sao thì Hắc Tâm lão quỷ kia cũng đã sống sáu bảy trăm năm, chiến lực há lại có thể yếu kém. Nàng chỉ dùng lũ quỷ vật kia ngăn hắc một lúc để rảnh tay thi triển thần thông mà thôi.

Ngay lúc thân mình tên quỷ vật cuối cùng bị tam xoa kích xuyên qua, từ trên trời, một đạo ma lôi to gấp đôi đầu người bổ thẳng xuống đầu Hắc Tâm Quỷ vương.

Nhìn đạo ma lôi to dùng kia, Hắc Tâm Quỷ vương vô cùng kinh hãi. Hắc lập tức phun một ngụm bồn mạng tinh huyết của mình lên thanh tam xoa kích đang nắm trong tay.

Tức thì, tam xoa kích hồng quang đại thịnh, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng rít gào từ bên trong phát ra.

Hắc Tâm Quỷ vương vung kích đánh lên trời, miệng hét lớn:

“Kinh Thiên Nhất Kích!”

“Gr... à... o... o...”

Một hư ảnh huyết giao há miệng gào thét lao thẳng tới đón lấy đạo ma lôi đang bỏ xuống.

“Ầ... m... m... m...”

Một tiếng nổ dữ dội kéo dài.

Thoáng chốc, quang mang tán đi, lôi đình và huyết giao cũng tan biến tự lúc nào.

Nét mặt Hồng Cơ trở nên khó coi, nàng không nghĩ tới Hắc Tâm còn khó đối phó hơn cả trong tưởng tượng của mình.

Nơi này đã rất gần phạm vi hai vạn dặm phía trong, có khả năng tiếng nổ lúc này đã làm kinh động tới mấy vị đại Quý vương kia...

Nghĩ vậy, trong mắt Hồng Cơ thoáng qua một tia bất an. Nhưng không lâu, nó đã chuyển thành kiên quyết.

Phải nhanh chóng giải quyết Hắc Tâm Quý vương!

Trên tay nàng nhanh chóng ngưng tụ ra hai quả lôi cầu.

“Đi!”

Sau tiếng hô của Hồng Cơ, một quả trong số đó lao đi với tốc độ cực nhanh xuống dưới.

“Oành”

Sau khi tung ra một kích phá tan lôi cầu, Hắc Tâm bắt đầu thở gấp, thần sắc tái nhợt, lúc này hao tổn một ngụm bản mạng tinh huyết đã làm hấn suy yếu.

Đột nhiên, mắt hấn mở lớn, một cảm giác nguy hiểm cận kề. Hắc Tâm Quý vương vội vã nắm tam xoa kích quay người ra sau.

Đập vào mắt hấn là một quả cầu lửa đang bay thẳng tới. Không! Không phải quả cầu lửa, bên trong nó còn kèm theo cả lôi điện!

Không sai. Nó chính là thành quả nghiên cứu suốt một tháng trời của Hồng Cơ - Ma Lôi Diệt!

“Kinh Thiên Nhất Kích!”

“Ầ... m... m... m...”

“Phốc”

Hắc Tâm Quý vương bị chấn bay đi, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

“Ba ba ba”

Không để cho hấn kịp phản ứng, một bàn tay đã vỗ liên tiếp ba chưởng vào đầu hấn, nguyên thần tức thì vỡ vụn, ngay cả một tiếng kêu cũng không có cơ hội thốt ra.

Hồng Cơ nhanh chóng thu thi thể Hắc Tâm Quý vương vào không gian giới chỉ, sau đó vội vã rời đi. Nàng không dám nán lại nơi này, bởi vì rất có thể mấy vị bên trong kia sẽ sớm chạy tới.

...

Ngay khi Hồng Cơ vừa rời đi không lâu, một làn hắc vụ bay đến. Hắc vụ tán đi, ba thân ảnh mờ ảo hiện ra.

Đó là ba Quý tướng.

“Tiếng nổ lúc này chắc là phát ra từ chỗ này. Nhìn vết tích để lại thì trận chiến hấn cũng chỉ vừa mới kết thúc.”

Một tên trong số ba người vừa xuất hiện phân tích.

“Người nói không sai. Với mức độ tàn phá và năng lượng cuồng bạo còn sót lại trong không khí thì tu vi của đối phương tuyệt đối là cấp bậc Chân Đan Cảnh trở lên. Việc này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta, ta nghĩ phải mau chóng báo lên cho mấy vị đại nhân để họ xử lý.”

Một tên khác nói.

...

Trong động phủ của Hắc Tâm Quỷ vương.

“Tài bảo của tên Hắc Tâm này đúng thật là không ít chút nào!”

Giang Lưu Nhi có hơi cảm thán lẩm bẩm. Lúc này, sau khi hàng phục thanh quái kiếm kia, hắn đã tiến vào động phủ của Hắc Tâm Quỷ vương, mục đích thì tất nhiên là để vợ vét tài sản.

Tuy là hiện tại hắn rất giàu có, nhưng nếu giàu thêm thì hắn cũng không ngại. Tiền thì chẳng ai chê nhiều cả.

Mặc dù bây giờ, do tu luyện Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết, thứ cần thiết nhất đối với hắn là ma khí, nhưng như vậy cũng không có nghĩa rằng số linh thạch và thiên tài địa bảo kia là hoàn toàn vô dụng.

Chúng không có tác dụng cho việc tu luyện của hắn nhưng người khác thì lại rất cần đấy!

Phải biết là ngoài mấy thứ pháp khí, phù lục, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm linh thạch gì kia thì hắn còn có cả hơn ngàn viên cực phẩm linh thạch và gần trăm viên linh phẩm linh thạch!

Khoan hãy nói đến linh phẩm linh thạch cực kỳ trân quý nọ, chỉ riêng cực phẩm linh thạch thôi thì hiện nay cũng đã gần như chỉ còn là truyền thuyết rồi. Bởi vì suốt cả vạn năm qua nó chỉ xuất hiện vài lần ở thế giới Thiên Vũ đại lục này!

96. Chương 97: Quỷ Chủ Tức Giận

Thiết nghĩ, Giang Lưu Nhi hẳn chỉ cần ném ra chừng khoảng chục viên là có thể đẩy lên một hồi oanh động dữ dội rồi, biết đâu còn kéo đến cả một hồi gió tanh mưa máu nữa không biết chừng.

Chim chết vì môi, người chết vì tiền!

Bất chợt, ánh mắt khê động, Giang Lưu Nhi xoay đầu nhìn về phía cửa hang, nơi đó, một thân ảnh vừa mới xuất hiện.

Hồng Cơ tiến tới gần hắn, báo cáo:

“Công tử, đã giải quyết xong.”

Một bộ thi thể hiện ra trên nền đất.

Sau khi đem thi thể kia thu vào trong không gian giới chỉ của mình, Giang Lưu Nhi lên tiếng hỏi:

“Người có tìm hiểu được gì không?”

Hồng Cơ nhẹ lắc đầu.

“Ta đã đánh giá thấp thực lực và sự quyết đoán của Hắc Tâm kia, đã để cho hắn chạy đến vùng lân cận hai vạn dặm phía trong. Ta sợ đã làm kinh động đến mấy vị đại Quỷ vương, vì vậy, ta không thể không dùng thủ đoạn lời đình nhanh chóng giết chết hắn, sư hồn thuật cũng không kịp dùng đến.”

“Không sao. Ta chỉ là có chút hiếu kỳ thôi... Bây giờ người hãy lập tức trở về động phủ của mình đi, ta nghĩ mấy vị đại Quỷ vương kia sẽ đến điều tra nhanh thôi.”

“Công tử, còn người thì sao?”

“Ta? Đương nhiên là rời khỏi Âm Hồn Cốc... Được rồi, người đi đi. Sau này có chuyện gì ta sẽ đến tìm kiếm người.”

Như vừa nhớ ra gì đó, Giang Lưu Nhi lên tiếng gọi:

“À, Hồng Cơ...”

Hồng Cơ xoay đầu lại, ánh mắt có chút nghi hoặc.

“Cái này người cầm lấy đi.”

Giang Lưu Nhi đem đặt vào tay nàng hai chiếc không gian giới chỉ, một cái là của Diệu vương, cái còn lại là của Sát Lâu vương.

Nhìn hai chiếc giới chỉ trong tay, trong lòng Hồng Cơ có chút cảm kích.

Lúc trước giết Sát Lâu vương hay là khi này diệt sát Hắc Tâm Quỷ vương, Hồng Cơ đều không lấy không gian giới chỉ trên người bọn họ. Không phải nàng không muốn, chỉ là không đến lượt nàng muốn thôi, nói thế nào thì nàng cũng chỉ là bộc của Giang Lưu Nhi. Nàng không nghĩ hấn vậy mà đem cho nàng tới tận hai cái...

Trong lúc Hồng Cơ đang thất thần thì giọng của Giang Lưu Nhi lại truyền đến:

“Ừm... Nếu có gặp hòa thượng nợ thì hãy trả lại nhần... không gian giới chỉ cho hấn đi.”

“Vâng, công tử.”

Hồng Cơ trả lời, nét mặt không mấy nguyện ý.

Không gian giới chỉ của hòa thượng quả thật đúng là bị nàng lột xuống. Ai bảo tên lừa trọc kia từng dám mắng nàng, hơn nữa còn là mắng nàng xấu xí. Lấy chút tài sản của hấn miễn cưỡng coi như là đền bù tổn thất tinh thần cũng là hợp tình hợp lý đấy.

Nếu Giang Lưu Nhi biết được suy nghĩ của nàng thì chắc hấn hấn sẽ trợn mắt mà nhìn.

Số tài bảo bên trong giới chỉ kia là một món của cải khổng lồ! Và cái khổng lồ ấy chỉ là miễn cưỡng coi như đền bù tổn thất tinh thần của nàng!?

Nữ nhân là không thể nói lý đấy.

Sau khi bóng dáng Hồng Cơ biến mất, Giang Lưu Nhi nhẹ lắc đầu, sau đó cũng nhanh chóng rời đi.

Sáng hôm sau, phía trong hai vạn dặm của Âm Hồn Cốc.

“Thuộc hạ Hoàng sứ tham kiến Quỷ chủ!”

Trên ghế cao, một thiếu niên nhìn xuống, giọng nhàn nhạt hỏi:

“Hoàng sứ. Có chuyện gì mà người lại xin gặp ta gấp như vậy?”

Người trung niên được gọi Hoàng sứ hơi ngấp ngừng, không biết mở miệng thế nào.

Thấy thế, thiếu niên khẽ cau mày.

“Có đại sự xảy ra?”

“Vâng.”

Trung niên gật đầu, nhỏ giọng đáp.

Thần sắc thiếu niên bỗng trở nên nghiêm túc hấn, hấn ngồi thẳng dậy, nhìn vị trung niên một lúc mới lên tiếng:

“Là đại sự gì, người cứ việc nói đi.”

Hít sâu một hơi, vị trung niên bắt đầu thuật lại:

“Bẩm Quý chủ. Đêm qua, trong lúc mấy Quỷ tướng của thuộc hạ đang đi gần khu vực phía ngoài thì bỗng nghe mấy tiếng nổ dữ dội, đoán là có người đang đấu pháp gần đó nên bọn chúng đã tới kiểm tra thử. Khi đến nơi, bọn chúng mới biết những tiếng nổ mà chúng vừa nãy nghe được là do cường giả cấp bậc Chân Đan Cảnh gây ra. Sau khi nghe báo cáo lại, thuộc hạ đã lập tức tới hiện trường kiểm tra, vì nơi đó là địa bàn của Hắc Tâm nên thuộc hạ cũng đã tới tìm hấn hỏi thử. Kết quả, khi đến nơi...”

Thần sắc thiếu niên không biết từ khi nào đã trở nên hết sức khó coi. Hấn bảo vị trung niên:

“Cứ nói tiếp đi.”

“Vâng... Kết quả, thuộc hạ không thấy Hắc Tâm đâu cả, mấy tên thuộc hạ thân tín của hấn cũng không còn một ai, động phủ thì bị người vợ vét sạch... Nhận thấy sự việc nghiêm trọng, thuộc hạ liền lập tức tới chỗ của sáu Quỷ vương còn lại xem thử. Kết quả...”

Hơi ngừng lại, nét mặt trung niên khá ngưng trọng, liếc nhìn thiếu niên trên ghế, hấn tiếp tục:

“... Kết quả cho thấy không chỉ có Hắc Tâm mà cả Sát Lâu và Diệu cũng không thấy đâu nữa, mấy Quỷ tướng thân tín của bọn họ cũng không còn một ai. Thuộc hạ e là ba người họ đã... không tồn tại trên đời này nữa.”

Nghe xong, sắc mặt thiếu niên trở nên âm trầm, cả đôi lâu cũng không nói lời nào.

Không biết đã qua bao lâu, thiếu niên đột nhiên mỉm cười. Tuy thần sắc của hấn rất bình thản nhưng lời nói thì lại khiến người không rét mà run:

“Ngang nhiên vào địa bàn của ta giết người... Cũng đã năm mươi năm rồi mới lại có kẻ dám làm điều ngu xuẩn này. Người lập tức điều tra kỹ cho ta. Bất kể là ai, ta nhất định sẽ đem hấn trừ hồn luyện pháp!”

Cảm nhận được sát ý của thiếu niên trước mặt, vị trung niên chợt thấy sống lưng lạnh lẽo.

Trong tu tiên giới này, nếu nói thủ đoạn nào tàn nhẫn nhất, độc ác nhất, khiến người sợ hãi nhất thì đó chính là trừ hồn luyện pháp.

Nghe tên cũng có thể hiểu được đại khái. Đúng vậy. Trừ hồn luyện pháp chính là rút hồn tu sĩ ra, sau đó đem tra tấn, dày vò linh hồn họ. Linh hồn bị tra tấn kia sẽ phải ném trải đủ mọi đau khổ khó có thể tưởng tượng nổi, không ngừng không dứt, mãi cho đến khi tan thành mây khói mới thôi. Nhưng đó cũng chưa phải bi thảm nhất, điều bi thảm nhất chính là họ sẽ không bao giờ còn có thể tiến nhập luân hồi để chuyển thế đầu thai được nữa. Họ đã vĩnh viễn tan biến khỏi lục đạo!

...

Giang Lưu Nhi không hề biết là có kẻ muốn đem mình đi trừ hồn luyện pháp, mà dù có biết thì e là hấn cũng chỉ khẽ cười cho qua. Hấn đã không phải là một tên thái điều mới bước chân vào tu tiên giới, thủ đoạn tàn nhẫn hấn đã gặp không ít. Huống chi từ lâu, hấn đã sớm ném trải cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm cũng không thể ghi thành lời... Trừ hồn luyện pháp... có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lúc này, Giang Lưu Nhi đang ở trong một động phủ mới vừa được hấn khai mở trong ngọn núi vô danh nào đấy của Đại Diệm Quốc.

Ngay khi vừa rời khỏi chỗ của Hắc Tâm Quỷ vương, hấn đã thi triển tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài Âm Hồn Cốc. Lúc ra đến bên ngoài, hấn cũng không dám chân chừ mà tiếp tục độn quang bay đi, kết quả, sau ba ngày liên tục, cuối cùng hấn mới dừng lại ở ngọn núi vô danh này.

Nhìn động phủ một lúc, Giang Lưu Nhi khẽ gật đầu, sau đó, hấn tiến tới gần cửa động bố trí một ít cấm chế.

Hơn nửa giờ sau.

Thấy mọi thứ đã đâu vào đấy, lúc này, Giang Lưu Nhi mới đi vào một mật thất phía cuối động.

Tìm một góc tùy tiện ngồi xuống, hấn lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch, bắt đầu vận hành tâm pháp để hấp thu nhằm khôi phục số linh lực đã tiêu hao trong ba ngày qua.

Tuy là hần không thể dùng linh thạch để tu luyện nhưng nếu chỉ là để khôi phục linh lực thì không có vấn đề gì.

Tu luyện là hấp thu từ ngoài rồi tinh lọc tạp chất và luyện hóa nó để biến thành của bản thân. Cứ như vậy, tu sĩ tích lũy từng chút một, đến một mức nhất định thì có thể trùng kích vào cảnh giới tiếp theo.

Còn việc mà Giang Lưu Nhi đang làm chỉ đơn giản là hấp thu và tinh lọc để bổ sung linh lực mà thôi, không phải luyện hóa tích lũy gì cả.

Ba canh giờ sau.

Giang Lưu Nhi mở mắt, nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, linh lực của hần lúc này đã hoàn toàn khôi phục đến đỉnh phong.

97. Chương 98: Bước Vào Hoàng Cảnh Hậu Kỳ

Nghỉ ngơi dưỡng thần thêm một lát nữa, Giang Lưu Nhi lấy ra một chiếc bình ngọc, nhìn nó trầm tư hồi lâu, sau đó, hần đặt xuống trước mặt.

Hần nhẹ điểm lên một chỉ, nắp bình mở ra, từ bên trong, một luồng hắc khí bay lên.

Thấy đã đủ, Giang Lưu Nhi đem nắp bình đập lại, sau đó hai tay xoay tròn trước người, đem luồng hắc khí đang tản mát xung quanh gom lại thành một quả hắc cầu.

Những khí đen kia dĩ nhiên là ma khí mà Giang Lưu Nhi thu được từ đám Quỷ tướng bị giết, số lượng cũng không phải là ít, hiện tại, hần đang dùng nó để tu luyện.

Một canh giờ... Hai canh giờ... Bốn canh giờ...

Sau nửa ngày trôi qua, quả hắc cầu cuối cùng cũng bị Giang Lưu Nhi luyện hóa hoàn toàn.

Một lát sau, Giang Lưu Nhi mở mắt ra, nhẹ đưa tay lau những giọt mồ hôi còn đọng trên trán.

Tu luyện cũng không phải là việc nhẹ nhàng.

Điều chỉnh trạng thái cơ thể một chút, hần lại đem ma khí trong bình thả ra, tiếp đến thì gom lại rồi bắt đầu luyện hóa chúng. Quá trình đó được lặp đi lặp lại một cách liên tục và nhàm chán.

Ngoài thiên tư, công pháp và tài nguyên ra thì còn một thứ hết sức trọng yếu đòi hỏi tu sĩ phải có chính là tâm chí kiên định.

Tu tiên, là nghịch thiên mà đi, là chống lại ý trời, phải đối mặt với vô vàn hung hiểm, phải chịu sự tru phạt của thiên đạo. Nếu như tâm không vững, chí không bền thì tuyệt đối không thể nào bước xa được trên tiên đạo.

Sự tịch mịch và nhàm chán trong tu luyện chẳng qua chỉ là một khảo nghiệm nhỏ nhoi đối với sự kiên định của tu sĩ mà thôi. Nếu như cả khảo nghiệm đơn giản này cũng không qua được thì đừng nói gì đến tu tiên. Bởi vì khi lên cảnh giới càng cao thì thời gian tu luyện sẽ càng dài, sự tích lũy đòi hỏi vô cùng lớn, một lần bế quan là vài trăm năm hoặc thậm chí là vài ngàn năm cũng là điều bình thường.

Ngồi yên một chỗ suốt mấy trăm năm, mấy ngàn năm, sự tịch mịch đó hần có thể nghĩ...

Đó không phải là điều mà ai cũng chịu được. Những người giống như Tô Phi chẳng hạn, đừng nói trăm năm ngàn năm, chỉ một năm thôi, nàng có sống qua nổi hay không đã là một vấn đề rồi.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt, một tháng đã trôi qua.

Trên đầu Giang Lưu Nhi lúc này có khói trắng bốc lên nghi ngút, trán thì nhễ nhại mồ hôi, nét mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Hắn cũng không phải đang tu luyện bình thường mà là... đang đột phá cảnh giới!

Trong đan điền hắn, những luồng chân khí màu vàng nhạt không ngừng lưu chuyển, tốc độ mỗi lúc một nhanh dần.

Từng phút trôi qua...

Chân mày nhíu chặt, môi mím lại, khuôn mặt Giang Lưu Nhi hiện lên những nét thống khổ rõ rệt.

Lại qua thêm hai canh giờ...

“Phốc”

Giang Lưu Nhi phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc tái nhợt, cả người gần như vô lực.

Bộ dáng hắn tuy trông rất tiêu tụy, chẳng khác nào một người bệnh lâu ngày, nhưng khoe miệng thì lại hiện nét vui mừng.

Sau mấy lần trùng kích thất bại, cuối cùng thì hắn cũng thành công. Hiện tại hắn đã bước chân vào Hoàng Cảnh hậu kỳ, tiến gần thêm một bước tới mục tiêu của mình.

Lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch, hắn bắt đầu ngồi điều tức.

...

Nhìn ba cỗ thi thể trước mặt, Giang Lưu Nhi im lặng trầm tư.

Ba cỗ thi thể này chính là của Diệu vương, Sát Lâu vương và Hắc Tâm Quỷ vương. Giang Lưu Nhi đang suy nghĩ xem nên xử trí thế nào. Hắn không phải là một luyện đan sư, hơn nữa bản thân cũng không có mệnh hỏa để đem chúng luyện hóa.

Ngoại trừ một số ít người có được thể chất thuộc tính hỏa đặc biệt, trong cơ thể tự sinh ra mệnh hỏa của mình thì tất cả những tu sĩ khác, chỉ khi nào đột phá vào Chân Đan Cảnh thì trong cơ thể họ mới sinh ra mệnh hỏa. Mệnh hỏa đó còn được gọi với một cái tên khác - Đan hỏa.

Nhưng như vậy không có nghĩa là phải chờ bước vào Chân Đan Cảnh thì mới có khả năng luyện khí chế được này nọ, nếu không thì e là tu tiên giới chẳng có được bao nhiêu vị luyện đan sư và luyện khí sư rồi.

Không có mệnh hỏa, không có thể chất hỏa thuộc tính thì vẫn có thể làm được, biện pháp đó là... mượn. Tất nhiên không phải là đi mượn của người khác, bởi vì chẳng có ai lại ngu ngốc đến mức đem mệnh hỏa của mình cho người mượn cả. Mượn ở đây là mượn của tự nhiên, mượn của thiên địa, mà hầu hết thường là các hỏa mạch dưới lòng đất. Phẩm chất hỏa mạch càng cao thì xác suất luyện được đan được, pháp khí cao cấp càng lớn.

Thế nhưng Giang Lưu Nhi cũng không thể đem ba cỗ thi thể này đi nhờ mấy vị luyện đan sư kia giúp mình luyện hóa được. Nói đùa gì vậy, đó là ba thi thể Quỷ vương tương đương cấp bậc Chân Đan Cảnh đấy! Hắn mà đem đến thì không muốn bị chú ý cũng không dễ. Về phần mấy vị luyện đan sư kia, bọn họ có dám luyện chế hay không cũng là một vấn đề. Lùi một bước mà nói, cho dù bọn họ dám luyện chế thì cũng không đảm bảo là họ sẽ giữ kín miệng hoặc không nổi lòng tham. Bởi vì một Quỷ hồn đã đạt tới cấp Quỷ vương thì trong cơ thể sẽ kết ra Ma châu, giá trị của nó đủ để khiến cho người đồ mất. Còn về chuyện cưỡng ép, giết người diệt khẩu gì kia, theo hắn thấy cũng chẳng khả quan lắm, hơn nữa nếu không phải bắt đắc dĩ thì hắn cũng không muốn làm loại sự tình trước nhờ vả sau thủ tiêu như vậy.

Về việc đi tìm hỏa mạch để tự mình luyện chế thì càng không khả thi. Hắn làm sao biết chỗ nào có hỏa mạch mà tìm? Hầu hết chúng đều bị các tu tiên tông phái chiếm giữ hết rồi, số còn lại trong tự nhiên e là vô cùng hiếm hoi.

Không lẽ ta phải đem xác thịt, máu huyết bọn họ cắt ra rồi ngâm vào trong mà tu luyện?

Tưởng tượng đến việc ngâm mình trong một mớ máu thịt bầy nhầy, chân mày Giang Lưu Nhi khẽ nhíu lại.

Trong lúc hấn đang nghĩ ngợi thì giọng của Nghiệt vang lên:

“Người dùng hai viên Ma châu đi, một viên còn lại và ba cổ thi thể này thì giao cho ta.”

“Rất cực người cũng chịu xuất hiện?”

Giang Lưu Nhi mở miệng, giọng điệu không mấy vui vẻ.

Hấn đã từng mấy lần câu thông với Nghiệt nhưng vẫn không thấy nó hồi đáp, nếu không thì từ nãy giờ hấn cũng không phải suy nghĩ tìm cách xử lý ba cổ thi thể kia. Bởi vì hấn biết Thiên Oán có thể hấp thu tinh khí trong cơ thể người khác mà không cần phải luyện hóa rườm rà, hai lần giao chiến với Cổ Mị Sanh và Hồng Cơ hấn đã tận mắt chứng kiến.

Theo Giang Lưu Nhi nhớ thì hình như cũng từ sau lần giao chiến với Hồng Cơ kia thì hấn đã mất liên lạc với Nghiệt, hấn cũng không biết là nó đã làm gì trong suốt hơn hai tháng qua.

Nghiệt đương nhiên biết hấn đang khó chịu, nhưng nó cũng không hề có ý định phân trần hay giải thích gì. Nó chỉ đơn giản nói một câu:

“Chỉ là một số vấn đề riêng của ta, người không cần phải để ý.”

Giang Lưu Nhi tuy cảm thấy rất khó chịu nhưng cũng không trách cứ gì nữa. Hấn biết còn chưa phải lúc, ít ra là bây giờ.

Điều chỉnh tâm tình một chút, sau đó hấn mới lên tiếng:

“Người có thể hoàn toàn hấp thu ma khí trong ba cổ thi thể kia?”

Nói thế nào thì giữa người sống và người chết cũng không giống nhau, hấn có phần hiếu kỳ cách mà Thiên Oán hấp thu ma khí.

Hiểu rõ về Nghiệt một chút cũng không phải là việc gì xấu, có thể một ngày nào đó hấn cần đến cũng nên.

98. Chương 99: Phong Tiểu Thiên Khuất Nhục

Sau một thoáng im lặng, Nghiệt yêu cầu:

“Trước hết người cứ giao một viên Ma châu cho ta, ba cổ thi thể kia ta sẽ xử lý sau.”

Gật gật đầu, Giang Lưu Nhi lấy ra một viên Ma châu, tiếp đến đem đặt ngay mi tâm, thần thức khẽ động, Ma châu kia lập tức bị hút vào.

Giữa hấn và Nghiệt có giao ước ngầm, mỗi khi thu được số lượng ma khí nhất định thì sẽ chia đôi mỗi người một nửa, coi như cũng là phù hợp với giao dịch của hai bên. Nếu đem so sánh giữa Ma châu và một cổ thi thể Quỷ vương thì chắc chắn là số ma khí trong Ma châu nồng đậm và tinh thuần hơn rất nhiều. Bởi vì nó là kết tinh, là căn cơ cốt lõi của một Quỷ vương; còn thể xác bên ngoài chẳng qua chỉ là phần được truyền tải, tuy bên trong máu thịt cũng ẩn chứa không ít ma khí nhưng nồng độ và sự tinh thuần thì còn lâu mới so được với Ma châu.

Như yêu cầu của Nghiệt, nó lấy một viên Ma châu và ba cổ thi thể còn hấn thì lấy hai viên Ma châu, như vậy tính ra thì hấn đã chiếm tiện nghi rồi.

Cầm hai viên Ma châu trong tay, Giang Lưu Nhi lại lần nữa lâm vào trầm tư.

Không phải hấn không biết luyện hóa chúng mà là không biết nên dùng như thế nào. Hấn đang phân vân giữa việc tiếp tục dùng nó để tăng lên tu vi hay là sử dụng để tu luyện thần thông. Thần thông mà hấn đang nghĩ tới dĩ nhiên chính là hai đại bí thuật Toái Hồn Ấn và Toái Tâm Nhân mà Nghiệt đã truyền cho.

“Theo ta thì người nên dùng hai viên Ma châu kia để tu luyện bí thuật sẽ tốt hơn.”

Hiểu được sự phân vân của Giang Lưu Nhi, Nghiệt nêu ra kiến nghị.

“Tại sao người lại cho rằng như vậy?”

“Bởi vì dù cho người có luyện hóa chúng đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ tăng lên đến Hoàng Cảnh đỉnh phong mà thôi, tuyệt đối không thể nào đột phá vào Lam Cảnh được.”

Mặc dù Nghiệt nói không nhiều nhưng Giang Lưu Nhi cũng tỏ tường ý nó muốn ám chỉ.

Nếu như dùng hai viên Ma châu kia để tăng lên tới Hoàng Cảnh đỉnh phong thì chân khí trong cơ thể sẽ gia tăng, từ đó linh lực được chuyển thành cũng mạnh mẽ thêm, nhưng thiết nghĩ nó cũng không phải nhiều lắm...

Cần nhắc hồi lâu, cuối cùng hẳn đã có quyết định.

Dùng Ma châu để tu luyện bí thuật!

Toái Cốt Chưởng lúc trước hẳn luyện tuy rằng uy lực không tệ nhưng nó chỉ thích hợp để đánh cận chiến; đối với tu sĩ đã bước vào cấp bậc Niết Bàn Cảnh trở lên, ngoài một số ít người tu luyện những công pháp luyện thể cao cấp thì hầu như tất cả số còn lại, trong giao đấu, họ đều chỉ dùng các loại thuật pháp thần thông tấn công ở cự li xa. Vì vậy cho nên, về mặt nào đó thì Toái Cốt Chưởng có phần hạn chế, nói khó nghe một chút thì hơi vô dụng.

Thế nhưng hai đại bí thuật Toái Hồn Ẩn và Toái Tâm Nhân thì lại khác. Cận chiến hay là viễn chiến thì nó đều dùng được, hơn nữa uy lực còn rất đáng sợ, so với hai đại bí thuật này thì rõ ràng Toái Cốt Chưởng chẳng là gì cả. Thậm chí, Giang Lưu Nhi còn cho rằng Toái Cốt Chưởng hoàn toàn không nên được xếp chung trong bộ tam toái, bởi vì uy lực của chúng cách nhau quá xa.

Cũng có thể ngay từ đầu, Toái Cốt Chưởng đã không nằm trong bộ tam toái, hay chính xác vốn không hề có tam toái mà chỉ có nhị toái cũng nên. Nó có lẽ không phải là bí thuật trong Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết mà chỉ là do Nghiệt tùy tiện nghĩ ra, dù sao rất có khả năng Nghiệt từng là một đại nhân vật cấp bậc tiên nhân, nghĩ ra vài công pháp bí thuật không phải việc khó khăn gì đối với nó.

Mà biết đâu có khi nhị toái cũng không phải nhị toái, Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết cũng không phải Chân Nghiệt Đại Diễn Quyết...

Giang Lưu Nhi hẳn gần như chẳng biết gì về Nghiệt, cả lai lịch, quá khứ lẫn dự tính của nó. Mặc dù hẳn có rất nhiều nghi ngờ, nhưng hẳn biết chắc Nghiệt sẽ không giải đáp cho mình, mà dù có đi nữa cũng chẳng thể kiểm chứng được lời nó là thật hay giả. Hiện tại hẳn chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

Khẽ thở ra một hơi, sau đó, hẳn nhắm mắt ngồi điều tức.

...

Cùng lúc đó, ở Đại Nhật Cung, trong một căn phòng của Tây viện.

Căn phòng này được thiết kế khá đơn giản, không cầu kì hoa mỹ nhưng cũng không đánh mất đi sự tinh tế, sang trọng. Trong phòng không có nhiều đồ đạc lắm. Một chiếc bàn với ba chiếc ghế, cả hai đều được làm từ loại gỗ tốt nhất, bên trên được đặt một bình trà và mấy chiếc ly nhỏ. Ngoài đó ra thì trong phòng còn có một kệ sách và một chậu hoa lan tím nằm cạnh cửa sổ, quả thật trông rất thanh nhã.

Lúc này, một thiếu phụ đang ngồi trên ghế, tay cầm ly trà đưa lên miệng, môi khẽ nhấp một ngụm, bộ dáng khá hưởng thụ.

Đột nhiên, nét mặt thiếu phụ hơi đổi, mày liễu nhíu lại. Nàng đem ly trà đặt xuống bàn, không uống nữa.

Không bao lâu sau, từ bên ngoài, tiếng gõ cửa vang lên:

“Cốc cốc cốc”

Thiếu phụ cất giọng lãnh đạm:

“Vào đi.”

“Két”

Cánh cửa bị mở ra, một thanh niên bước vào, sau đó, hắn đưa tay khép cửa lại. Làm xong, hắn xoay người lại, mỉm cười chào thiếu phụ:

“Viện chủ.”

“Người tìm ta có việc gì không?”

Cổ Mị Sanh hờ hững hỏi.

Thanh niên kia khoe miệng như cười như không, mắt nhìn chằm chằm thiếu phụ trước mặt không chút kiêng nể.

“Cũng không có việc gì, chỉ là hơn một tháng không gặp, trong lòng có chút nhớ nhung nên đến đây...”

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia âm hàn, nàng nhìn tên thanh niên đứng đối diện, nói:

“Nếu như người đã không có việc gì vậy thì hãy về đi, ta cảm thấy không được khỏe, không thể bồi tiếp.”

Nghe vậy, ánh mắt khẽ động, thanh niên kia đi tới gần nàng, tỏ ra quan tâm hỏi:

“Viện chủ, người thấy không khỏe chỗ nào? Hay là hãy để ta... xoa bóp giúp.”

Ba chữ “xoa bóp giúp” được hắn cố ý tách ra.

Sắc mặt Cổ Mị Sanh vô cùng khó chịu, lời nói cũng lạnh lẽo hẳn:

“Phong Tiểu Thiên. Người nên biết thân biết phận một chút. Chỉ là một đệ tử hạch tâm lại dám dùng ánh mắt dâm ô để nhìn, lại còn dám buông lời trêu ghẹo bản thủ với bốn viện chủ ta? Chỉ dựa vào tội bất kính này thì ta đã có thể tự tay xử lý người!”

Thấy dáng vẻ lạnh lùng của nàng, thanh niên kia, cũng tức Phong Tiểu Thiên cảm thấy không hiểu ra sao. Hắn nhớ lần trước hai người vẫn còn ân ân ái ái, triền miên suốt một đêm với nhau, thế mà bây giờ nàng ta lại...

“Viện chủ. Tại sao... Chẳng phải lần trước chúng ta vẫn còn rất tốt sao?”

Hắn không nói thì thôi, vừa nói ra thì ánh mắt Cổ Mị Sanh càng lạnh thêm mấy phần. Nàng nhếch môi cười lạnh:

“Rất tốt sao? Người là đang nói tới bản thân người hay là nói tới thứ bên dưới của người?”

Xì mũi xem thường, nàng tiếp lời:

“Rất tốt? Chỉ bằng loại vô năng bất lực như người?”

Đột ngột, giọng nói nàng trở nên bén nhọn như dao:

“Lập tức rút ra ngoài cho ta!”

Nghe những lời khinh thường và quát tháo của nàng, nét mặt Phong Tiểu Thiên đen sạm đi. Hắn tức giận nói:

“Hừ! Cổ Mị Sanh! Người tưởng rằng bản thân mình tốt đẹp lắm sao? Bất quá chỉ là một nữ nhân phóng đảng ai cũng có thể lên giường mà...”

“Bốp”

“Rầm”

Phong Tiểu Thiên còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị một cái tát như trời giáng vào mặt.

“Phốc”

Phun ra một ngụm máu tươi, hắn chật vật đứng dậy.

“Còn để ta nghe được những lời lúc nãy một lần nữa thì ta sẽ lập tức phế bỏ tu vi của người!”

Giọng nói lạnh lùng của Cổ Mị Sanh vang lên.

99. Chương 100: Thiều Nữ Mị Sanh

Phong Tiểu Thiên cắn răng, hai tay siết chặt, bước ra khỏi phòng.

Phong Tiểu Thiên hẳn đường đường là một trong những hạch tâm đệ tử nổi bật nhất của Tây viện, thường ngày đều được mọi người sùng bái tung hô, vậy mà bây giờ lại bị nàng ta đuổi không khác gì một con chó.

Bị chính người đàn bà từng lên giường với mình gọi là “loại vô năng bất lực”, lại còn bị quát tháo “cút ra ngoài”. Hắn cảm thấy vô cùng khuất nhục.

Đồ tiện nhân! Nổi nhục hôm nay Phong Tiểu Thiên ta sẽ bắt người trả lại gấp trăm lần!

Hắn oán độc nói thầm.

Sau khi Phong Tiểu Thiên đã rời đi, Cổ Mị Sanh lẩm bẩm:

“Đúng là lũ nam nhân đề tiện, không có kẻ nào là không tham lam ích kỷ.”

Cũng không phải tự dưng mà Cổ Mị Sanh lại có thành kiến với nam nhân như vậy, mọi thứ đều có nguyên do.

Từ nhỏ, Cổ Mị Sanh đã là một bé gái vô cùng đáng yêu. Năm lên mười ba tuổi, thân thể nàng bắt đầu thay đổi rõ rệt, chỗ cần nhô thì nhô, chỗ cần vểnh thì vểnh... Cũng từ lúc này, Cổ Mị Sanh phát giác thường xuyên có những ánh mắt lén lút quét qua những nơi nhạy cảm trên người mình. Lớn lên trong một tà phái như Âm Dương Tông, nàng đương nhiên biết rõ mấy ý nghĩ bẩn thỉu sau những ánh mắt kia... Có lẽ là do trời ưu ái, Cổ Mị Sanh càng lớn lên thì lại càng xinh đẹp. Nhưng kèm theo đó, những kẻ có ý đồ với nàng cũng nhiều không kể xiết, nếu không phải vì nàng là con gái của tông chủ thì e là nàng đã bị người làm nhục từ lâu rồi.

Thế nhưng, mọi thứ đều có ngoại lệ. Năm Cổ Mị Sanh lên mười lăm tuổi, lứa tuổi mà hoa chưa kịp nở, nàng đã bị một tên hắc y nhân bắt cóc.

Nhìn bộ dáng thềm thường và ánh mắt như muốn ăn thịt mình của hắn lúc đó, nàng đã rất hoảng sợ. Nàng dùng hết khí lực để hét lên cầu cứu, nhưng chẳng có tác dụng gì, không gian xung quanh đó đã bị gã hắc y nhân kia thi triển kết giới cách âm.

Nàng kêu cứu đến khàn giọng nhưng cũng chẳng có ai nghe. Mà không, có một người... Chính là gã hắc y nhân kia!

Hắn đứng nhìn nàng bằng ánh mắt thích thú, bằng gương mặt khoái trá, bằng những tiếng cười sung sướng, bằng những lời lẽ dâm ô...

Bằng những thứ ghê tởm!

Nàng lúc ấy chỉ là một tu sĩ Tiên Thiên Cảnh nhỏ nhoi, còn gã hắc y nhân kia đã là một tu sĩ Niết Bàn Cảnh, thử hỏi làm sao nàng có thể chống lại hắn đây?

Trong cơn sợ hãi, nàng chợt nhớ đến miếng ngọc phù mà phụ thân đã đưa cho để làm vật bảo mệnh. Thế là nhân lúc gã hắc y nhân không để ý, nàng lén đưa tay ra sau, lấy ngọc phù từ không gian giới chỉ ra...

Nhưng cùng lúc đó, gã nam nhân ghê tởm kia cũng nhào tới. Hắn đè nàng xuống, dùng tay xé rách y phục nàng một cách thô bạo.

Đêm ấy...

Một thiếu nữ trong cơn hoảng loạn tột cùng, khắp người dính đầy máu...

Nàng bỏ lại sự ngây thơ và thiện lương cho quá khứ, từ đó, nàng bắt đầu học cách sinh tồn, học những thủ đoạn độc ác và tàn nhẫn...

“Đã hơn sáu mươi năm trôi qua rồi mà ký ức cũng chẳng phai nhạt đi chút nào...”

Cổ Mị Sanh khẽ giọng thều thào.

Nhẹ lắc đầu để xua tan đi những hình ảnh thời thiếu nữ kia, bất giác, một hình ảnh khác lại hiện ra trong đầu nàng.

Hắn là một thiếu niên tuấn mỹ, thường mặc bộ thanh y giản dị, đôi mắt xa xăm, tóc buộc tùy ý... Không giống bọn nam nhân thềm muống nàng, trước mặt giả bộ đứng đắn nhưng sau lưng thì lúc nào cũng nghĩ cách để được lên giường với nàng, hắn hoàn toàn khác.

Khoảng thời gian ở chung gần một tháng trong động phủ tạm bợ kia, hắn tỏ ra rất lãnh đạm với nàng. Cả ngày nếu không phải ngồi đả tọa điều tức thì cũng là ra ngoài đi dạo, hoàn toàn không để ý gì đến một đại mỹ nhân nàng đây. Nếu như không phải thỉnh thoảng hắn có nói với nàng mấy câu thì nàng còn tưởng rằng mình đã biến thành không khí rồi.

Thật là không có thiên lý mà! Cổ Mị Sanh ta xinh đẹp như vậy mà hắn lại không thèm nhìn đến! Tên tiểu tử đó tuyệt đối không phải là nam nhân, còn nếu là nam nhân thì chắc chắn là hắn bất lực!

Cổ Mị Sanh hậm hực nghĩ.

Tự an ủi lòng kiêu hãnh của mình xong, nàng lại khẽ lẩm bẩm:

“Không biết bây giờ hắn đang làm gì...”

Vuốt lại mấy sợi tóc đang thả xuống trước mặt, nàng bước ra khỏi phòng, nhắm hướng tây bắc đi tới.

...

Nơi đây là một khu được điền, nhưng do linh khí thừa thớt, đất đai khô kiệt nên đã bị bỏ hoang từ lâu. Mặc dù không còn ai trông coi thế nhưng ở đây lại có một căn phòng, hơn nữa nó vẫn đang được người sử dụng.

Lúc này, Cổ Mị Sanh chính là đang đứng trước căn phòng đó. Nàng đưa tay gõ cửa:

“Cốc cốc cốc”

Từ bên trong, một giọng thiếu nữ truyền ra:

“A-Ai vậy?”

“Là ta, Tây viện chủ.”

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

Một thiếu nữ tuổi độ mười bảy, mười tám xuất hiện, nàng hơi khom người hành lễ, có đôi chút rụt rè nói:

“V-Viện chủ.”

Cổ Mị Sanh nhẹ gạt đầu.

“Ta chỉ tùy tiện ghé qua thôi, người không cần phải khẩn trương.”

“Vâng.”

“Không mời ta vào trong sao?”

“Xin... xin lỗi. Mời viện chủ vào trong.”

Cổ Mị Sanh bước vào, nhìn quanh một chút.

Hoàn toàn khác xa với phòng của nàng, căn phòng này khá nhỏ, ngoài một chiếc giường tre đơn sơ ra thì gần như trống rỗng, chẳng còn vật dụng gì khác nữa, ngay cả một chiếc ghế để ngồi cũng không có nốt.

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia thương hại. Nàng nhìn thiếu nữ trước mặt, ôn nhu nói:

“Ta đã cho phép người chuyển đến khu phòng dành cho các đệ tử, tại sao người vẫn còn ở đây?”

Nghe xong lời của Cổ Mị Sanh, sắc mặt thiếu nữ đột nhiên lạnh đi một chút. Nàng quay mặt sang hướng khác không nhìn Cổ Mị Sanh nữa, cất giọng vô cảm:

“Ta thích ở đây.”

Mặc dù thái độ của thiếu nữ có hơi vô lễ nhưng Cổ Mị Sanh cũng không có ý trách móc gì, trái lại, nàng còn có chút thương cảm cho thiếu nữ.

Nếu có thể ở trong một căn phòng tiện nghi thì có ai lại muốn sống trong một căn phòng tồi tàn? Nếu có thể sống chung với những đồng môn tỷ muội thì ai lại nguyện ý sống cô độc một mình?

Không phải không muốn, chỉ là vì không thể.

Mọi người ở Tây viện này, từ trưởng lão, chấp sự cho đến đệ tử, ai ai cũng đều xa lánh nàng, hắt hủi nàng. Như vậy nàng làm sao có thể sống chung với họ được?

Thôi thì cứ để nó một mình ở đây có khi lại tốt hơn.

Cổ Mị Sanh trầm nghĩ.

Thiếu nữ cũng không phải ai xa lạ, nàng chính là Mỹ Toa - người mà Giang Lưu Nhi đã dặn dò Cổ Mị Sanh chiếu cố đến.

Ngày đó, cùng Giang Lưu Nhi tách ra xong, sau khi trở về Tây viện, Cổ Mị Sanh đã cho người sắp xếp một gian phòng ở khu đệ tử cho Mỹ Toa. Không những thế, nàng còn đích thân đến gặp và đưa cho Mỹ Toa một ít linh thạch và đan dược cần thiết để thiếu nữ tu luyện. Chưa hết, cứ mỗi tháng vài lần, nàng lại cho gọi Mỹ Toa đến để chỉ bảo này nọ. Cũng nhờ sự chiếu cố khác thường đó mà mấy đệ tử bình thường hay bắt nạt Mỹ Toa cũng thu liễm bớt, dù sao đánh chó cũng phải nể mặt chủ.

Cổ Mị Sanh không biết tại sao Giang Lưu Nhi lại quan tâm tới thiếu nữ này như vậy, nhưng nói thế nào thì hiện tại hẳn cũng là chủ nhân của nàng, lời hấn căn dặn nàng cũng không thể làm trái đấy.

Cổ Mị Sanh tự nhủ mình chiếu cố thiếu nữ Mỹ Toa này như vậy chỉ là vì làm theo lời của Giang Lưu Nhi thôi, về phần có hoàn toàn như thế thật không thì e là bản thân nàng cũng không rõ.

100. Chương 101: Cô Độc Mà Lớn (1)

“Mỹ Toa, Âm Thiên Huyền Công người đã luyện tới đâu rồi?”

Cổ Mị Sanh đột ngột lên tiếng.

“Ta... đã luyện thành tầng thứ ba rồi.”

Trong mắt Cổ Mị Sanh thoáng qua một tia kinh ngạc.

Âm Thiên Huyền Công là một bộ công pháp linh cấp thượng phẩm của Tây viện, tuy uy lực không bì được với Tây Hoàng Kinh nhưng cũng là một trong những công pháp trứ danh. Mặc dù mọi người đều biết Tây Hoàng Kinh mới là công pháp lợi hại nhất, thế nhưng lại không có nhiều người lựa chọn nó làm công pháp chủ tu. Mới nghe qua thì hơi nghịch lý nhưng thật sự thì không phải điều gì khó hiểu cả.

Tây Hoàng Kinh là công pháp tốt nhất của Tây viện, điều đó không giả. Nhưng ở một khía cạnh khác, nó còn có thêm một cái nhất nữa: công pháp khó luyện thành nhất của Tây viện!

Khó ở đây không phải chỉ bởi sự thâm ảo huyền diệu mà còn bởi điều kiện để tu luyện.

Ba tầng đầu của Tây Hoàng Kinh thì không nói làm gì, nhưng từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu thì phải trở thành đệ tử hạch tâm mới được tu luyện, về ba tầng cuối cùng thì phải có đại công lao, đại cống hiến mới được ban cho pháp quyết để tu luyện. Nếu như người muốn được đặc cách thì cũng có thể, với điều kiện người phải trở thành viện chủ Tây viện.

Nhưng mà để leo lên chiếc ghế Tây viện chủ là điều dễ dàng sao?

Chính vì nó quá khó khăn nên các đệ tử cũng không mấy mặn mà gì với bộ đệ nhất công pháp của Tây viện này. Ngoài một vài kẻ tự nhận có ngộ tính hơn người mà kiên tu thêm Tây Hoàng Kinh thì hầu hết những người còn lại đều chỉ chọn cho mình một bộ công pháp phù hợp khác.

Kiên tu không phải là một việc nhẹ nhàng. Nó đòi hỏi tu sĩ phải bỏ thêm thời gian, bỏ thêm tâm huyết lẫn linh thạch và tài bảo. Trong khi đó, tuổi thọ lại là thứ rất có hạn...

Dùng số thời gian ít ỏi để thực hiện những điều mong muốn và cần thiết nhất đối với mình mới là lựa chọn đúng đắn.

Mỹ Toa cũng là như thế.

Ám Thiên Huyền Công mà nàng đang tu luyện được chia làm tám tầng, năm tầng đầu thì tất cả đệ tử của Tây viện đều có quyền học, ba tầng sau thì phải trở thành đệ tử hạch tâm mới được học.

Tuy rằng không phải quá khó tu luyện như Tây Hoàng Kinh nhưng Ám Thiên Huyền Công cũng thuộc một trong những công pháp rất phức tạp, dù là đệ tử có ngộ tính hàng đầu ở Tây viện đi nữa cũng phải mất ít nhất năm năm mới luyện thành ba tầng đầu tiên. Nhưng theo như Cổ Mị Sanh biết thì Mỹ Toa bắt đầu tu luyện Ám Thiên Huyền Công từ năm mười lăm tuổi, đến nay nàng còn chưa đến mười chín. Như vậy, thời gian mà nàng dùng để luyện thành ba tầng đầu của Ám Thiên Huyền Công là không đầy bốn năm, vượt qua cả những người có ngộ tính hàng đầu!

Đó là lý do tại sao Cổ Mị Sanh lại cảm thấy kinh ngạc khi nghe câu trả lời lúc nãy của Mỹ Toa.

Không lẽ đứa nhỏ này có được ám linh thể?

Cổ Mị Sanh trầm đoán.

Để xác định suy đoán của mình, nàng nhìn thiếu nữ trước mặt, chợt nói:

“Mỹ Toa, ngươi hãy đưa tay ra.”

Thấy bộ dáng không hiểu của Mỹ Toa, nàng bổ sung thêm:

“Yên tâm, ta chỉ muốn kiểm tra thể chất của ngươi một chút.”

Hơi ngập ngừng, Mỹ Toa nhẹ gạt đầu, sau đó đưa tay phải ra.

Cầm lấy tay thiếu nữ, Cổ Mị Sanh dùng thần thức tiến vào tra xét.

...

Một lúc sau.

Không tra xét thì thôi, tra xét xong thì Cổ Mị Sanh lại càng thêm khó hiểu.

Ban đầu nàng nghĩ lý do mà Mỹ Toa có thể tu luyện Ám Thiên Huyền Công nhanh như vậy là vì có được ám linh thể, bởi đó là thể chất phù hợp nhất để tu luyện công pháp này.

Có thể ngươi không phải thiên tài, không có ngộ tính hơn người, nhưng nếu thể chất của ngươi tương thích hoàn hảo với công pháp tu luyện thì chỉ cần không phải dẫn độn, tốc độ tu luyện của ngươi tuyệt đối không kém hơn những vị thiên tài kia. Đó là điều mà cả tu tiên giới đều công nhận.

Thế nhưng tra xét cả buổi, Cổ Mị Sanh vẫn không phát hiện được thể chất của Mỹ Toa có gì đặc biệt, ngay cả hạ phẩm linh thể cũng đã là cách tính miễn cưỡng cho nàng rồi chứ đừng nói gì thuộc tính ám linh thể.

Những chuyện thiên kỳ bách quái ở tu tiên giới không ít, coi như là một trường hợp trong số đó đi.

Cổ Mị Sanh không muốn nghĩ nhiều, dù sao nó cũng không ảnh hưởng gì tới nàng.

Buông tay Mỹ Toa ra, Cổ Mị Sanh nói:

“Là do ta nghĩ nhiều, thể chất của ngươi không có vấn đề gì đâu.”

Mỹ Toa nhẹ gạt đầu, im lặng không nói gì.

Nhìn bộ dáng trầm mặc của thiếu nữ, trong lòng Cổ Mị Sanh nhẹ than một tiếng.

Xem ra đứa nhỏ này sẽ rất khó để hòa nhập với thế giới bên ngoài...

Lòng đã bị thương tổn quá sâu.

“Được rồi, không làm phiền người nữa, khi nào có chuyện gì cần thì cứ đến biệt viện tìm ta.”

Thoáng nhìn qua căn phòng thô sơ lần nữa, sau đó, Cổ Mị Sanh bước ra ngoài, trở về.

Cửa phòng khép lại...

Đêm xuống.

Dưới ánh trăng mờ, một thiếu nữ ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế đá thô sơ ngoài trời, tay đang cầm vật gì đó.

Nàng chăm chú ngắm nhìn nó rất lâu. Trong đôi mắt màu lam kia thỉnh thoảng lại ánh lên một vài tia sáng khác thường, không biết là nàng đang nghĩ gì.

Đồ vật kia cũng không phải một tín vật hay một món quà của thời thơ ấu, nàng chẳng có thứ nào như thế cả. Nó là một chiếc giới chỉ, chính xác hơn thì là không gian giới chỉ, vật mà người đó đã cố ý bỏ lại trong phòng tu luyện...

Rất lâu. Trăng đã nhô lên cao.

Sau khi đem chiếc giới chỉ bỏ vào trong ngực, Mỹ Toa xê mông vào trong một chút, đưa hai chân lên ghế, đặt cầm xuống giữa hai đầu gối, tay vòng trước cằm chân.

“Chiếc ghế” mà nàng đang ngồi là một loại đá bình thường có thể tùy tiện nhìn thấy bên đường. Nó cũng không được gọt đẽo gì nhiều, chỉ là được tạo thành từ mấy nhát kiếm gọn gàng mà thôi, thậm chí ngay cả phần đế dựa lưng cũng không có. Có lẽ nó còn không được tính là một chiếc ghế đúng nghĩa.

Mỹ Toa không mấy bận tâm đến những điều đó. Nếu muốn, nàng đã có thể tìm một loại đá tốt hơn, có thể làm một chiếc ghế tốt hơn cũng giống như trang hoàng căn phòng tươm tất hơn. Lúc trước, những việc đó có lẽ quá sức với một đứa bé, nhưng bây giờ nàng đã là một thiếu nữ, hơn nữa lại còn là một tu sĩ, người biết pháp thuật, không có gì khó khăn để thực hiện cả. Thậm chí chỉ cần nguyện ý, nàng có thể rời khỏi Tây viện, rời khỏi Đại Nhật Cung để trở về thế tục. Ở nơi đó, với tu vi hiện giờ, nàng có thể lập ra một tiểu gia tộc cho mình hoặc nếu thích thì việc trở thành một vị thành chủ nho nhỏ cũng là chuyện không mấy khó khăn. Nên biết ngày trước, Lâm Phong - cha của Lâm Thái Tuyết - chỉ là một tiểu tu sĩ có tu vi Tiên Thiên Cảnh nhưng cũng có thể làm thành chủ của Lâm gia thành.

Phú quý vinh hoa thật sự rất hấp dẫn đối với phàm nhân, nhưng với tu tiên giả thì không. Ai không muốn bản thân nắm giữ một khả năng phi thường, một sức mạnh kỳ diệu có thể hô mưa gọi gió, phi thiên độn địa? Ai không muốn mình có thể trẻ mãi không già, trở thành thần tiên, thọ cùng trời đất?

So với những điều đó thì vinh hoa phú quý có là gì.

Hầu hết con người là vậy, khi đã nắm chắc thứ gì trong tay thì họ sẽ không còn thấy quý trọng như lúc đầu nữa, họ hướng tới một thứ khác, thứ mà họ cho là tốt hơn, đẹp hơn mặc dù nó xa vời hơn.

101. Chương 102: Cô Độc Mà Lớn (2)

Người khác thì Mỹ Toa không biết, nhưng bản thân mình thì nàng hiểu rõ. Sở dĩ nàng còn ở lại Đại Nhật Cung, ở lại Tây viện này bởi vì... nàng không cam tâm.

Nàng không làm gì sai cả. Nàng có thể bị người hắt hủi, bị người xa lánh, bị đối xử như một tội nhân nhưng nàng sẽ không bao giờ tự mình chấp nhận những điều đó.

Nàng không rời khỏi đây, nàng không có tội!

Nếu có một ngày phải rời bỏ Đại Nhật Cung này thì nàng cũng muốn ngẩng cao đầu mà bước đi, hiên ngang không lưu luyến. Tuyệt không phải ra đi trong sự khinh khi, chế giễu và nhục mạ!

Nàng im lặng, tự thu mình trong góc tối nhỏ hẹp, sống dưới những lời cay độc của mọi người với câu “xin lỗi” luôn treo bên miệng. Có lẽ tất cả đều nghĩ rằng nàng cam chịu số phận này, cam chịu kiếp sống này...

Cam chịu sao?

Không! Mỹ Toa nàng chưa từng một lần cam chịu!

Trong từng phút từng giờ, từng tháng từng năm, không lúc nào nàng không chiến đấu cả.

Kể từ cái năm mà nàng bị tách ra khỏi mọi người để đến sống tại căn phòng tạm bợ này, những cay đắng mà nàng đã phải nếm trải có mấy ai hiểu được.

Năm đó, nàng chỉ là một cô bé chưa đầy tám tuổi. Trong đêm đầu tiên ở căn phòng xa lạ này, nàng đã khóc rất nhiều, khóc rất lâu.

Khóc vì tiếng gió lay rừng rợn, khóc vì sương đêm lạnh buốt, khóc vì trống trải, vì cô đơn...

Nàng trùm chiếc chăn mỏng, ngồi co mình trong góc phòng, thân thể run lên bần bật vì lạnh khiến cho tiếng khóc càng thêm nức nở nghẹn ngào. Mãi đến khi nàng thiếp đi...

Rồi nàng cũng dần quen với cái lạnh, quen với sự cô đơn. Ấy thế mà cuộc đời đã chịu để yên đâu. Gió của đêm nàng đã quen nhưng gió của đời nàng vẫn phải nếm trải. Lúc ấy, một thứ quen thuộc khác bắt đầu xuất hiện trong tâm trí nàng - đói.

Thời gian đầu thì không có việc gì, ngày hai bữa cơm nàng vẫn được ăn đủ ở phòng ăn dành cho tạp dịch. Nhưng kể từ tháng thứ hai, những cơn đói triền miên bắt đầu ám ảnh nàng. Tất cả chỉ vì một đại thẩm nào đấy mà nàng không biết tên đột ngột qua đời. Và như một điều hiển nhiên, hai chữ “sát tinh” lại một lần nữa được gán trên người nàng.

Sau đó, những người tạp dịch kia cũng xua đuổi nàng, họ không cho nàng ăn cùng, họ bảo nàng chỉ được phép đến khi đã không còn ai ở phòng ăn nữa. Nàng ngậm ngùi, gật đầu vâng theo trong nghẹn ngào...

Nàng không báo với chấp sự cũng chẳng nói cho ai cả. Mà nàng thì có ai để nói đâu? Có ai sẽ nghe nàng đây? Vừa trông thấy nàng, không phải xua đuổi thì họ cũng tránh xa mà thôi.

Mỗi ngày, nàng đều mong cho nắng mau tắt, mong mặt trời mau lặn, mong cho thời gian qua đi thật nhanh. Mỗi đêm, nàng ngồi đợi đến tận khuya, khi những người tạp dịch đã xong việc và về hết, lúc ấy nàng mới mò mẫm đi đến phòng ăn trên con đường tối mịt.

Có nhiều lần khi đến nơi, đồ ăn đã hết tự lúc nào. Trong cơn đói cồn cào, nàng góp nhặt từng chút thức ăn thừa sót lại trong nồi, chảo và bát đĩa chưa rửa...

Trong đêm tối, thấp thoáng hình bóng một đứa bé vừa cầm thức ăn đưa lên miệng vừa nức nở khóc...

Cứ thế, những cơn đói triền miên luôn thường trực ám ảnh nàng trong suốt hơn hai năm ròng, cho đến tận năm nàng mười tuổi.

Không phải bỗng nhiên xuất hiện một người đối đãi tốt với nàng, chia đồ ăn hoặc là lén mang cơm gì đó. Nàng đã từng trông chờ một người như thế, một phép màu. Nhưng rồi theo thời gian trôi đi, nàng không hy vọng hay đợi chờ gì nữa.

Hằng ngày, nàng ra khu rừng nhỏ ở hậu sơn Tây viện để hái một ít quả dại hoặc đào nhỏ chút rau củ để lót bụng. Có một lần, nàng đào được mấy củ mài màu xám rất lớn, sau đó liền mang về, trong lòng có chút mừng rỡ vì nghĩ mấy ngày tới sẽ được no bụng.

Thế nhưng sau khi luộc lên, ăn vào chưa được bao lâu thì bụng đột nhiên đau dữ dội, nàng nằm lăn lộn trên nền đất lạnh với dáng vẻ vô cùng khổ sở.

Chẳng có ai nhìn thấy.

Sau này nàng mới biết thì ra đó cũng không phải củ mài gì mà là một loại củ rất độc, chỉ với một miếng nhỏ là có thể giết chết tu sĩ Ngự Không Cảnh trở xuống. Nàng cũng thấy khó hiểu là tại sao mình đã ăn gần nửa củ mà vẫn còn sống.

Có lẽ ông trời còn chưa muốn để nàng chết...

Tuổi thơ của nàng trôi qua như thế. Trong lạnh, đói và cô đơn. Mãi cho đến khi nàng tu luyện được chút đạo hạnh, chính thức bước vào hàng ngũ tu sĩ thì cuộc sống mới được cải thiện đôi chút. Ít ra nàng không còn bị đói nữa, hàng tháng lại được nhận thêm linh thạch và đan dược để tu luyện...

Trong sự hắt hủi và xa lánh, để tu luyện tới cảnh giới hôm nay, chỉ có bản thân nàng mới biết mình đã phải trả giá thế nào, đã phải nỗ lực ra sao. Thậm chí đôi lúc nghĩ lại nàng không dám tin là mình đã có thể vượt qua như thế.

Khi nhìn thấy bộ dáng rụt rè nhút nhát của nàng, mọi người đều cho rằng nàng chấp nhận, nàng cam chịu.

Hoàn toàn không! Nàng chưa từng bỏ cuộc! Nàng vẫn chiến đấu! Một cách âm thầm và lặng lẽ.

Nàng không sợ hãi mà chỉ là tự thu mình lại.

...

“Không biết bây giờ hẳn đang làm gì...”

Mỹ Toa đột ngột thì thào tự nói. Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn vầng trăng mờ nhạt...

...

Trong một khu rừng rậm rạp.

Một nhân loại và một yêu thú đang đứng đối diện nhìn nhau. Nhân loại là một thiếu niên, tướng mạo trông còn rất trẻ, chỉ độ mười chín, hai mươi tuổi. Yêu thú là một con hắc hổ cao lớn dữ tợn, to hơn gấp năm lần thiếu niên là ít. Thế nhưng lúc này, hắc hổ lại tỏ ra vô cùng bất an, dáng vẻ dường như rất e ngại thiếu niên kia.

Hai tay thiếu niên đột ngột kết thành một pháp ấn kỳ lạ, sau đó đánh ra.

Một hư ảnh đầu lâu cao khoảng một thước tức thì xuất hiện.

Vừa nhìn thấy đầu lâu kia, hắc hổ trợn tròn mắt kinh hãi, vợi vàng há miệng phun ra một luồng hắc quang mãnh liệt để ngăn chặn.

“O... à... n... h...”

Tiếng nổ trầm đục vừa dứt, hắc hổ liền ngã lăn đùng ra đất trong khi hai mắt còn chưa hết kinh hoàng.

Quan sát thì thể kia một hồi, thiếu niên khẽ lắc đầu với giọng điệu cảm thán:

“Uy lực quả nhiên rất đáng sợ!”

Đứng trầm tư một lúc, thiếu niên bỗng khẽ thở dài, sau đó hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Đại Nhật Cung.

Sau khi đột phá vào Hoàng Cảnh hậu kỳ, hắn đã dùng suốt ba tháng để tu luyện Toái Hồn Ấn. Theo như đánh giá của mình, hắn cảm thấy so với Toái Tâm Nhân thì Toái Hồn Ấn dễ luyện hơn nhiều.

Nhưng đó là so với Toái Tâm Nhân, còn nếu đem so với những thuật pháp thần thông khác thì phải nói là rất khó.

Theo như lời Nghiệt thì Toái Hồn Ấn được chia làm ba tầng, cứ tăng lên một tầng thì số lượng đầu lâu đánh ra sẽ nhiều hơn một cái, uy lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong suốt ba tháng qua, hắn đã luyện hóa hết toàn bộ hai viên Ma châu, không ngừng khổ luyện ngày đêm vậy mà cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến cảnh giới tiểu thành của tầng một Toái Hồn Ấn. Hắn không biết phải

đến khi nào và phải cần bao nhiêu ma khí mới luyện được Toái Hồn Ẩn tới cảnh giới đại thành tầng ba. Về phần Toái Tâm Nhân, hẳn e là mình không có khả năng luyện thành khi còn ở Thiên Vũ đại lục này.

Không giống với linh khí có thể hấp thu từ thiên địa và linh thạch, ma khí ở đây thật sự không nhiều, ngoài Âm Hồn Cốc và U Minh Chi Địa thì hẳn cũng chẳng biết thu thập ở đâu nữa. Những địa phương có Quỷ hồn tuy là không hiếm, nhưng có thể tu luyện tới cấp bậc Quỷ vương thì gần như chỉ có tại hai nơi U Minh Chi Địa và Âm Hồn Cốc.

Thật ra, ngoài âm hồn quỷ vật thì vẫn còn một thứ chứa đựng ma khí nữa, đó là ma thạch. Vũ trụ chia âm dương, diễn sinh tử, phân thiện ác... Mọi thứ đều có hai mặt trái ngược nhau. Nếu đã có linh thạch thì dĩ nhiên sẽ có ma thạch.

Như tên gọi, ma thạch là một loại tinh thạch ẩn chứa ma khí. Giống như linh thạch, ma thạch cũng được chia thành các cấp bậc khác nhau theo thứ tự từ thấp đến cao là : hạ phẩm ma thạch, trung phẩm ma thạch, thượng phẩm ma thạch, cực phẩm ma thạch, thánh phẩm ma thạch và tiên phẩm ma thạch.

Nhưng đáng tiếc, ở một phạm giới như Thiên Vũ đại lục này không hề có ma thạch. Nó chỉ được sinh ra ở những tinh cầu mà thứ bao trùm trong thiên địa nơi đó là ma khí chứ không phải linh khí như ở đây. Những tinh cầu ngập tràn ma khí đó không phải nơi dành cho nhân loại sinh sống mà nó thuộc về thế giới của các chủng tộc Quỷ vật.

Nếu không phải Thiên Vũ đại lục này không có ma thạch thì lúc này hẳn cũng không cần phải thở dài phiền muộn. Hiện tại hẳn không thể lại vào Âm Hồn Cốc để săn giết Quỷ vương, hẳn còn chưa muốn bị mấy vị đại Quỷ vương kia vây giết. Về phần U Minh Chi Địa thì lại càng không thể vào lúc này. Theo lời Cổ Mị Sanh thì hắc vụ bao quanh nó vô cùng đáng sợ, đến cả cường giả Chân Đan Cảnh cũng chỉ có thể tránh lui. Tuy rằng không biết tại sao lúc trước xông vào hạp cốc quỷ dị nọ trong Tùng Nguyệt Lâm mà không bị gì nhưng hẳn cũng không dám đánh liều mạng sống mà đi vào U Minh Chi Địa. Vận khí không phải lúc nào cũng tốt, biết đâu vừa vào thì lập tức chết bất đắc kỳ tử cũng không chừng.

Vậy nên sau khi cân nhắc một hồi, hẳn quyết định tạm thời quay về Đại Nhật Cung, đợi đến Quần Long Đại Hội. Lúc ấy, hẳn sẽ tham gia để đoạt lấy danh ngạch vào U Minh Chi Địa cho Đại Nhật Cung, sau đó lại yêu cầu Cổ Mị Sanh cho mình một suất. Như vậy, việc thu thập ma khí để tu luyện của hẳn mới không bị trì trệ quá nhiều.

102. Chương 103: Hư Tình Giả Ý

Đại Nhật Cung, bên trong một mật thất.

Hai bóng người đang đứng đối diện, một lão nhân và một thiếu phụ. Thiếu phụ trông còn rất trẻ, nếu không nhìn vào cách ăn mặc thì sẽ tưởng rằng nàng là một cô gái mới bước vào tuổi hai sáu, hai bảy - độ tuổi vừa đủ xem là thành thục. Trái ngược với vẻ đẹp diễm tuyệt mê người của thiếu phụ, lão nhân trông khá già nua. Trên người hẳn khoác một bộ trường sam màu xám, tóc gần như đã bạc trắng hết, đôi mắt mờ đục, da dẻ sần sùi, khuôn mặt đầy những nếp nhăn...

Thấy qua một lúc mà lão nhân vẫn không phản ứng gì, thiếu phụ lên tiếng hỏi:

“Không biết trưởng lão cho gọi ta đến có việc gì cần dặn?”

Lão nhân nhìn nàng, mở miệng, giọng hiền từ nói:

“Mị Sanh. Người là thê tử của Bạch Lân, là con dâu của lão phu. Tuy rằng nó đã mất tích suốt hơn hai mươi năm, rất có thể đã gặp chuyện không may, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng lão phu đều luôn không xem người là người ngoài, người hà tất phải câu nệ như vậy.”

“Thưa trưởng lão, Mị Sanh cảm thấy với thân phận bây giờ thì xưng hô như vậy sẽ thích hợp hơn.”

Lão nhân khe khẽ thở dài.

“Thôi được, lão phu cũng không miễn cưỡng người...”

Hắn nói tiếp:

“Mị Sanh. Lão phu nghe nói hơn nửa năm trước người đã từng vào bên trong Đăng Tiên Tháp, thế nhưng lại chỉ dừng ở tầng năm?”

Cổ Mị Sanh cũng chẳng có vẻ gì ngoài ý muốn, nàng bình thản đáp:

“Ta nghe một đệ tử trong viện kể lại rằng có một không gian đặc biệt bên trong Đăng Tiên Tháp, cảm thấy hiếu kỳ nên vào xem thử.”

Cổ Mị Sanh không có ý nghĩ qua mặt lão nhân này, nàng biết rõ điều đó là không thể. Nguyên nhân rất đơn giản: hắn là người đứng đầu của Bạch gia hiện giờ. Không phải nàng kiêng dè thân phận hắn mà không dám lừa dối, nói một cách chính xác là nàng kiêng dè hiểu biết của hắn.

Chủ nhân của Đăng Tiên Tháp chính là một vị tổ tiên của Bạch gia, đồng thời cũng là người đã thông qua bí mật của Đăng Tiên Tháp để phi thăng đến tiên giới vào năm ngàn năm trước mà không cần tu luyện tới Vũ Hóa Cảnh. Mặc dù lão nhân không phải là chủ nhân thật sự nhưng cũng được tính là nửa chủ nhân hiện giờ của Đăng Tiên Tháp. Những chuyện xảy ra bên trong chắc hẳn khí linh kia sẽ nói cho hắn biết, nếu hắn hỏi.

Cổ Mị Sanh tin hắn đã tường tận mọi việc xảy ra lúc đó nên mới không dài dòng quanh co mà thành thật thừa nhận. Nàng cũng không nghĩ là hắn ta sẽ hoài nghi nàng đang điều tra bí mật kia của Đăng Tiên Tháp. Đó là chuyện tối mật mà chỉ có hắn và Bạch Lân mới biết.

Lão nhân nhìn thẳng Cổ Mị Sanh trong chốc lát, có vẻ như muốn kiểm chứng thực hư trong lời nói của nàng. Sau đó, hắn khẽ gật đầu, cất giọng điềm đạm:

“Thật ra lão phu cũng đã từng vào không gian kia... Năm đó lão phu mới chỉ là một trưởng lão có tu vi Niết Bàn Cảnh sơ kỳ mà thôi, kể ra cũng đã gần ngàn năm rồi...”

Hắn vuốt nhẹ chòm râu bạc, nói tiếp:

“Lão phu nghe được trong thời gian lão phu bế quan, có rất nhiều tin đồn không tốt về người.”

Trước câu nói đột ngột của hắn, Cổ Mị Sanh chẳng tỏ ra bối rối hay sợ hãi gì, nếu có thì chỉ là một chút ưu sầu trong giọng nói:

“Từ sau khi Bạch Lân mất tích, nhờ sự đề bạt của trưởng lão, ta đã trở thành viện chủ của Tây viện. Mặc dù suốt thời gian qua ta không ngừng cố gắng để cho Tây viện ngày một lớn mạnh nhưng cũng không thể khiến cho tất cả các trưởng lão đều thành tâm phục tòng. Ta biết vẫn có một số người không muốn mình ngồi trên chiếc ghế Tây viện chủ này. Một vài lời đồn đại ác ý cũng là dễ hiểu, dù sao ta chỉ là một quả phụ không người dựa dẫm...”

Nhìn bộ dáng u uất của nàng, lão nhân ra ra vẻ thở dài đồng cảm.

“Bạch Lân... Ài... Thời gian qua thật sự đã vất vả cho người rồi. Hơn hai mươi năm nay lão phu đều một mực bế quan tu luyện, không thể chiếu cố tốt cho mẹ con các người... Vậy đi, thời gian tới lão phu muốn chuyển đến Tây viện ở, cũng coi như là tiện bề trông nom, người cảm thấy thế nào?”

Nghe thế, Cổ Mị Sanh lộ vẻ khó xử, lựa lời nói:

“Trưởng lão, đa tạ ngài đã lo nghĩ cho mẹ con chúng ta, nhưng sợ rằng như vậy không được thỏa đáng. Ngài dù sao cũng là một trong ba vị thái thượng trưởng lão, thân phận chí cao, nếu đến Tây viện e là sẽ khiến bốn viện khác bậ lòng. Hơn nữa, nếu biết có ngài tọa trấn có thể sẽ làm cho những trưởng lão, chấp sự và đệ tử của Tây viện khẩn trương cầu nệ, biết đâu tệ hơn còn xuất hiện những suy đoán không đúng đắn... Như vậy không phải là một kết quả tốt.”

Nét mặt lão nhân hơi đổi, không vui nói:

“Lão phu đường đường là thái thượng trưởng lão, một trong ba người đứng đầu Đại Nhật Cung, bọn chúng sẽ dám có nghi ngờ gì với việc làm của lão phu sao?”

Ngừng lại một chút, lão nhân dịu giọng lại:

“Lão phu cũng chỉ là đề nghị như thế, nếu người cảm thấy không thích hợp thì thôi vậy. Nói thế nào thì người cũng là viện chủ đương nhiệm của Tây viện, tình hình của Tây viện hẳn là người nắm rõ hơn lão phu.”

Trong lòng khẽ thở phào, Cổ Mộ Sanh hơi cúi đầu.

“Cảm tạ trưởng lão đã hiểu cho ta.”

Lão nhân nhẹ gật đầu, đột nhiên đề nghị:

“Trong khoảng thời gian bế quan, lão phu có nghiên cứu một bí thuật cũng xem như là lợi hại, nếu thành công thì nó không những có thể giúp cho tu sĩ tăng tiến tu vi thần tốc mà còn có hiệu quả dưỡng nhan, kéo dài tuổi thọ... Đáng tiếc là bí thuật kia chỉ mới hoàn thành được tám phần. Lão phu đã già rồi, đầu óc cũng chẳng còn được minh mẫn như ngày xưa nữa... Mộ Sanh, tư chất và ngộ tính của người đều có thể xếp vào hàng đầu trong số những người cùng thế hệ, nếu người muốn thì có thể cùng với lão phu nghiên cứu nó.”

Thấy Cổ Mộ Sanh trầm ngâm không nói, hắn tiếp tục:

“Với sự thông minh của người và sự hiểu biết của lão phu thì lão phu tin tưởng không tới hai năm là có thể hoàn thành toàn bộ bí thuật. Tới lúc đó, ngoài lão phu thì người sẽ là người đầu tiên được tu luyện nó. Với sự kỳ diệu của bí thuật kia, lão phu bảo đảm trong vòng mười năm người chắc chắn có thể bước vào Chân Đan Cảnh.”

Nghĩ ngợi hồi lâu, Cổ Mộ Sanh mới đáp:

“Ta rất vinh dự vì những lời đánh giá cũng như rất cảm kích sự ưu ái của trưởng lão dành cho mình, thế nhưng bây giờ ta chỉ muốn toàn tâm toàn ý lo cho sự phát triển của Tây viện, không muốn ích kỷ vì bản thân. Hơn nữa, ta cũng không có nhiều tham vọng, chỉ muốn bình bình đạm đạm làm một Tây viện chủ như hiện giờ.”

“Mộ Sanh, người nên suy nghĩ cho kỹ, cơ hội này không phải ai cũng có đâu. Sinh mệnh con người vốn rất ngắn ngủi trong khi đường đến tiên giới thì lại xa xôi mờ mịt; mau chóng đột phá cảnh giới, gia tăng tuổi thọ mới là việc trọng yếu chứ không phải phát triển cái gì Tây viện hay Đông viện.”

Lão nhân giọng chân thành khuyên nhủ.

“Cảm tạ trưởng lão đã chiếu cố, nhưng ta sợ là đành phải phụ ý tốt của ngài.”

Cổ Mộ Sanh nhẹ lắc đầu, hơi áy náy nói.

Lão nhân nhìn nàng một lúc, cuối cùng khẽ thở dài, giọng có chút tiếc nuối:

“Nếu ý người đã quyết, lão phu cũng không miễn cưỡng nữa.”

Trò chuyện thêm mới lúc, Cổ Mộ Sanh hướng lão nhân cáo từ:

“Trưởng lão, cũng không còn sớm nữa, ta xin phép cáo lui trở về trông coi Tây viện.”

“Ừm. Người về đi.”

Khẽ cúi chào, Cổ Mộ Sanh xoay người đi ra ngoài. Được vài bước thì tiếng của lão nhân truyền tới:

“Lúc nào rảnh rồi hãy đến chỗ của lão phu. Nếu trong tu luyện có khúc mắc gì, lão phu sẽ tận tình giải đáp cho người. Thời gian tới lão phu cũng không bận bịu gì nhiều.”

Cổ Mộ Sanh quay mặt lại, nhẹ gật đầu “vâng” một tiếng rồi tiếp tục bước đi ra khỏi mật thất.

Khi đã cách mật thất kia một khoảng cách khá xa, nét mặt Cổ Mộ Sanh lập tức thay đổi, trong mắt chứa đầy sự khinh bỉ.

Hừ! Lão già ghê tởm. Người tưởng rằng ta không biết trong lòng người đang tính toán gì sao? Muốn biến ta thành Lưu Mạn thứ hai? Mơ tưởng!

Không lâu nữa đâu... Một oan hồn sẽ tới tìm người để đòi nợ!

Trên môi nàng, một nụ cười mỉm...

103. Chương 104: Ngoài Ý Muốn Nhìn Thấy

Không bao lâu sau, Cổ Mị Sanh đã về tới biệt viện của mình.

Nàng khép cửa lại, đi tới bên chiếc bàn, ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà thơm. Vì bình đựng trà vốn là một kiện pháp khí có tác dụng duy trì nhiệt độ và bảo quản mùi hương nên dù có qua bảy, tám ngày cũng không làm ảnh hưởng gì đến chất lượng của trà đã pha.

Nhâm nhi một lúc, Cổ Mị Sanh đặt ly trà trên tay xuống chỗ cũ. Nàng bước tới cạnh giường...

“Sột soạt”

Chiếc áo ngoài nhanh chóng được cởi ra. Ngay sau đó, những âm thanh “sột soạt” lại tiếp nối nhau vang lên. Thoáng chốc, một thân thể mảnh mai lồ lôm mề người đã bạo lộ. Ném chiếc áo lót lên giường, Cổ Mị Sanh khom người, đưa tay cởi chiếc quần nhỏ nhắn còn sót lại...

Lúc vừa kéo đến giữa đùi, một tia âm lãnh lóe lên trong mắt, Cổ Mị Sanh bất ngờ đánh ra một đạo bạch quang về phía cửa phòng.

Từ nơi đó, một bàn tay đưa ra cản lại.

“Là ta.”

Ngay khi giọng nói kia cất lên cũng là lúc thân ảnh hần hiện ra trong tầm mắt Cổ Mị Sanh.

“Chủ nhân...”

Nàng khẽ hô, giọng điệu có chút ngoài ý muốn. Sự xuất hiện của hần quả thật khiến nàng bất ngờ.

Nhưng nếu như nói đến bất ngờ thì kẻ đang đứng đối diện với nàng mới thật sự là bị “bất ngờ”. Hần vì không muốn để người khác biết được quan hệ của hai người nên mới thu liễm khí tức, âm thầm đi vào biệt viện của nàng. Với trình độ liễm tức thuật của hần bây giờ, chỉ cần hần không sử dụng thần thức và tu vi đối phương không vượt quá Chân Đan Cảnh thì sẽ chẳng ai phát hiện được.

Và thật sự thì đúng là chẳng ai phát hiện được, cho tới khi hần đã bước vào trong căn phòng này, tới khi thân thể kiều diễm kia đập vào mắt hần...

Thấy hần cứ đứng đó bất động, mắt nhìn không chớp, chợt nhớ tới điều gì, Cổ Mị Sanh đưa mắt nhìn xuống. Phía dưới, một chiếc quần màu đen nhỏ nhắn được kéo dở tới nửa đùi. Cả người nàng lập tức cứng đờ, trong đầu như vừa bị người dùng búa gõ mạnh vào.

Sau khoảnh khắc ngẩn ngui, nàng vừa vung tay đánh ra một chưởng vừa la lên:

“Ra ngoài!”

“Rầm rầm”

“Xoảng”

Những tiếng bàn ghế va vào tường và tiếng đổ bể của mấy ly trà nối tiếp nhau vang lên.

Ngoài cửa phòng, Giang Lưu Nhi nhếch môi cười khổ.

Ta cũng không có muốn nhìn. Là chuyện ngoài ý muốn thôi.

Hần tự nhủ thầm.

Thật tình mà nói thì đúng là hắn không hề cố ý. Hắn đâu biết là Cổ Mị Sanh đang thay y phục, hơn nữa còn cởi chiếc quần nhỏ kia xuống ngay khi hắn vừa tiến vào phòng. Hắn cũng không có sử dụng thần thức để tra xét trước! Nếu chỉ như thế cũng thôi, đằng này, sau khi hô lên hai chữ “Chủ nhân” thì nàng ta lại đứng thờ người ra nhìn hắn. Trong khi đó, nơi thần bí kia lại hiện rõ trong tầm mắt hắn. Khổ hơn nữa là... Nơi đó không hề có một “cành cây ngọn cỏ” nào che chắn! Hoàn toàn trống không!

Mọi thứ đều là trùng hợp, tất cả đều là ngoài ý muốn đấy!

“Vào đi!”

Trong lúc Giang Lưu Nhi đang tự tìm lý do thanh minh với chính mình thì tiếng của Cổ Mị Sanh vọng ra. Giọng điệu có vẻ đang khá hậm hực.

Hít sâu một hơi, Giang Lưu Nhi chậm rãi bước vào phòng.

Còn cách chừng độ hơn ba bước chân, hắn dừng lại đứng đối diện với Cổ Mị Sanh. Lúc này nàng đã thay một bộ y phục khác. Một chiếc váy dài màu tím, rất kín đáo. Hắn không biết mở miệng thế nào, có lẽ do ảnh hưởng sau chuyện vừa rồi; về phía Cổ Mị Sanh, nàng cũng im lặng chẳng nói gì. Hai người cứ thế, ta nhìn người người nhìn ta...

Được một lúc, Giang Lưu Nhi hơi mất tự nhiên, đành phải mở miệng lên tiếng:

“Lúc này ta không phải cố ý.”

Trong lòng hắn cảm thấy đây là một câu thừa thãi, nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ là hắn không biết nên nói gì lúc này.

Mất thấy Cổ Mị Sanh vẫn đứng im lặng, một chút phản ứng cũng không có, hắn hỏi với vẻ gượng gạo:

“Này... Sao người không nói gì?”

Cổ Mị Sanh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng điệu hờ hững:

“Ta tưởng là chủ nhân thích im lặng nhìn hơn. Ta đâu dám phá hỏng tâm tình của người, thế nên chỉ có thể đứng im lặng cho người xem á.”

Trông dáng vẻ “cam chịu” của nàng, Giang Lưu Nhi thấy hơi đau đầu. Hắn có cảm giác rằng nàng giống một thiếu nữ bị người ức hiếp dã man lắm, và điều đáng nói ở đây, là người ức hiếp nàng ta lại chính là Giang Lưu Nhi hắn. Một tên ác bá.

Khẽ hắng giọng một tiếng, hắn nói:

“Người biết là ta không có ý kia...”

Nhìn nét mặt thờ ơ của nàng, hắn hơi bất đắc dĩ, đành nói:

“Được rồi, là lỗi của ta. Lần sau ta sẽ chú ý tra xét trước.”

Nghe hắn nói xong, gương mặt Cổ Mị Sanh chẳng những không tốt hơn mà trái lại còn trở nên khó coi. Bỗng nhiên, nàng mỉm cười, tựa cánh hồng hé mở buổi ban mai.

Giang Lưu Nhi có chút thẫn thờ.

Nụ cười đó... thật sự rất đẹp. Nó câu hồn người trong êm ái.

“Chủ nhân, người vẫn muốn lần sau nữa sao?”

Giọng nói mềm mại như nước của Cổ Mị Sanh truyền tới. Giang Lưu Nhi vô thức gật đầu:

“Ừ.”

Cổ Mị Sanh trừng mắt.

Hắn mới nói gì? Hắn còn muốn nhìn...? Vô sỉ mà! Thật vô sỉ mà!

Không cần nàng phải mắng thăm, ngay khi “Ừ” xong thì Giang Lưu Nhi đã muốn tự vả vào miệng mình rồi. Hắn cũng không biết là ma xui quỷ khiến thế nào mình lại gật đầu như thế. Hắn khẽ liếc nhìn nàng lần nữa...

Yêu tinh!

Đó là kết luận trong đầu hắn lúc này. Ngẫm lại thì hai chữ nọ hình như rất quen thuộc... Hắn nhớ mình cũng đã từng dùng hai chữ đó để gán ghép cho một người - Tâm Mị Hồ. Mà thật sự thì hai người họ rất giống nhau. Từng đường nét. Mỗi cử chỉ.

“Hừm... Người đừng hiểu lầm. Ta không phải có ý đó. Ý ta là...”

Cổ Mị Sanh nhìn hắn. Một cách rất “chăm chú”.

...

Lát sau.

“Ta thấy hay là chúng ta nên bỏ qua chuyện này đi. Hôm nay ta tới tìm người còn có việc khác.”

Đúng là nam nhân. Dám làm lại không dám nhận, có chuyện thì luôn trốn tránh trách nhiệm.

Thầm phán cho Giang Lưu Nhi một câu xong, Cổ Mị Sanh mới lười biếng đáp:

“Vâng. Lời của chủ nhân, phận nô tỳ thấp bé như ta nào dám cãi.”

Giang Lưu Nhi cũng chỉ có thể giả lơ coi như không thấy. Hắn hỏi:

“Quần Long Đại Hội lần tiếp theo sẽ diễn ra khi nào?”

“Ngày mười lăm tháng tám bốn năm sau.”

“Người hãy kể cho ta chi tiết về Quần Long Đại Hội đi.”

“Vâng.”

Cổ Mị Sanh với giọng điệu có đôi chút bất mãn, bắt đầu kể:

“Quần Long Đại Hội ban đầu được thành lập là để ngăn chặn những cuộc chiến hao người tổn của nhằm tranh đoạt vùng đất U Minh Chi Địa của các tông phái tu tiên. Cứ cách ba mươi năm, cũng là thời điểm mà hắc vụ bao quanh U Minh Chi Địa tán đi, hai mươi tông phái tu tiên đứng đầu của chính tà lưỡng đạo sẽ tiến hành Đại Hội Quần Long. Trong số hai mươi tông phái đó, căn cứ vào thứ hạng thực lực đánh giá mà được phân cho số danh ngạch tham dự cụ thể. Chẳng hạn như Đại Nhật Cung, Tinh Cung, Âm Dương Tông... thì mỗi phái được mười danh ngạch. Xếp hạng càng thấp thì số danh ngạch càng ít.”

Dừng một chút, nàng tiếp tục:

“Tuy rằng Quần Long Đại Hội cũng không có quy định rõ ràng về thân phận trong môn phái và tu vi của người tham gia thi đấu, nhưng từ trước tới nay, người có tu vi cao nhất khi tham gia Quần Long Đại Hội là Niết Bàn Cảnh trung kỳ, không hơn. Đó là quy tắc ngầm giữa các phái.”

104. Chương 105: Tình Kịch (1)

Đứng bên cạnh, Giang Lưu Nhi ngẫm gật đầu.

Sau mấy đại nhân vật Chân Đan Cảnh thì Niết Bàn Cảnh hậu kỳ chính là lực lượng thực sự của các môn phái. Số lượng của họ không được tính là nhiều. Đến cả một trong sáu đại phái tu tiên như Đại Nhật Cung, theo Giang Lưu Nhi biết thì cũng chỉ có bảy người mà thôi. Đó là năm vị viện chủ của năm viện, đường chủ của Chấn Pháp Đường và các chủ của Linh Bảo Các. Tuy nhiên, nó vẫn chỉ là biểu hiện bên ngoài mà

mọi người đều biết, về phần thực hư ra sao, còn ẩn giấu gì hay không thì rất khó nói. Dù sao mỗi cá nhân còn có bí mật của riêng mình thì huống hồ là môn phái.

Mặc dù ít ỏi nhưng Niết Bàn Cảnh hậu kỳ là sức mạnh to lớn mang tính quyết định, là thanh kiếm chém giết kẻ địch, là bức tường thành vững chãi ngăn bước kẻ thù. Nếu như mấy đại nhân vật Chân Đan Cảnh là bộ mặt ẩn đằng sau môn phái thì Niết Bàn Cảnh hậu kỳ chính là những bộ mặt xuất hiện trước mắt thế nhân của môn phái. Hầu hết bọn họ đều là những người đang nắm giữ chức vị và có quyền lực to lớn, tương tự như mấy vị viện chủ, đường chủ, các chủ của Đại Nhật Cung.

Cũng chính bởi vai trò trọng yếu của họ nên chẳng có môn phái nào muốn để lực lượng này hao tổn cả. Đó là còn chưa nói tới khả năng rất có thể một ngày nào đó họ sẽ trở thành những đại nhân vật tiếp theo nếu như bước vào hàng ngũ Chân Đan Cảnh.

Vì vậy, không cử người có tu vi Niết Bàn Cảnh hậu kỳ tham gia thi đấu đã trở thành một quy tắc ngầm của Quần Long Đại Hội.

Giang Lưu Nhi nhìn nữ nhân trước mặt, hỏi:

“Như lời ngươi thì Đại Nhật Cung sẽ được phân mười danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội, vậy số danh ngạch kia lại được chia ra thế nào cho năm viện?”

Sau khi cho hắn một cái liếc mắt, Cổ Mị Sanh mới trả lời cộc lốc:

“Thi đấu Quần Anh Hội.”

Giang Lưu Nhi khẽ cau mày, trong lòng thầm than một câu: Nữ nhân đúng là rất dễ bụng đầy.

Hắn “nhẹ nhàng” bảo:

“Ngươi có thể giảng giải chi tiết một chút không, việc này cần thiết với ta.”

Coi như nhượng bộ nàng ta một lần đi, nói thế nào thì chuyện xảy ra lúc này, người chịu thiệt cũng không phải hắn mà là nàng.

Cổ Mị Sanh nói tiếp, giọng điệu không tốt hơn được bao nhiêu:

“Quần Anh Hội là một hội tranh tài giữa những đệ tử nổi bật nhất của năm viện. Ban đầu nó được tổ chức hai mươi năm một lần, về sau, do sự xuất hiện của Quần Long Đại Hội mà được đổi thành ba mươi năm một lần. Ý nghĩa thế nào thì chắc chủ nhân cũng nhìn ra. Có thể nói nó là một đấu trường, không những nhằm đánh giá các đệ tử mà còn là thước đo cho năm viện. Kết quả thi đấu sẽ là tiêu chí để xếp bậc, từ đó mà quyết định số lượng tài nguyên tu luyện hàng tháng do Linh Bảo Các cung cấp trong ba mươi năm tiếp theo cũng như quyết định số danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội diễn ra ngay sau đó. Người đứng thứ nhất sẽ được bốn danh ngạch, đứng thứ nhì thì được ba danh ngạch, đứng thứ ba thì hai danh ngạch, thứ tư thì được một danh ngạch...”

Nghe nàng nói xong, Giang Lưu Nhi đứng trầm ngâm một lúc, sau đó lên tiếng:

“Ngươi là Tây viện chủ, đệ tử tham gia Quần Anh Hội hẳn là do ngươi quyết định... Ta cần một danh ngạch.”

“Ta sẽ thu xếp.”

Cổ Mị Sanh cũng không ngạc nhiên lắm, ngay khi nghe hắn hỏi đến Quần Long Đại Hội thì nàng đã phần nào đoán được. Còn tại sao hắn lại muốn tham gia, nguyên nhân là gì, nàng không quá hiếu kỳ về nó.

“Được rồi. Ta cũng không làm phiền ngươi nữa.”

Giang Lưu Nhi đột ngột nói, sau đó xoay người bước về phía cửa phòng. Hắn không muốn ở đây lâu, nói thế nào thì hắn là “tội nhân” đây, hay ít ra trong mắt nữ nhân kia chắc chắn là thế, đứng đối diện với nàng ta quả thật không được tự nhiên lắm.

“Chủ nhân.”

Một tiếng gọi ôn nhu khe khẽ cất lên.

Bước chân Giang Lưu Nhi chợt ngừng, trong lòng thầm kêu khổ. Hắn đành phải quay mặt lại, ra vẻ tự nhiên hỏi:

“Người còn có chuyện gì sao?”

“Chủ nhân thật là vô tâm. Chẳng lẽ không muốn hỏi gì tới sinh hoạt của người ta sao?”

Sinh hoạt của người? Ta biết tới sinh hoạt của người làm gì?

“Ta thấy không cần thiết lắm đâu.”

Nghe hắn nói thế, Cổ Mị Sanh nhẹ cúi đầu, giọng thương cảm:

“VẬY mà chủ nhân bảo phải chiếu cố cho người ta. Ta còn nghĩ người rất quan tâm đến... Hóa ra tất cả đều là do ta tự đa tình mà suy diễn... Ta thật ngốc...”

Càng nói, tiếng nàng càng dần trở nên ưu thương. Thiết nghĩ dù là những nam nhân lạnh lùng nhất cũng sẽ sinh lòng muốn ôm ấp che chở cho nữ nhân “yêu đuối” này.

Ngay cả Giang Lưu Nhi cũng không ngoại lệ. Quả thật vừa rồi trong tâm trí hắn đã thoáng qua ý nghĩ đó. Không may, nó đã bị hắn cắt đứt. Nàng đúng là rất “đáng thương”, thế nhưng... hắn không biết là mình đã nói sẽ chiếu cố cho nàng ta lúc nào a!

Nhìn ánh mắt u oán của nàng, Giang Lưu Nhi thật sự cảm thấy nhức đầu.

“Này... Có phải là người đã hiểu lầm gì không? Ta nhớ là mình chưa từng nói sẽ chiếu cố gì kia...”

“Chủ nhân không cần nói nữa. Ta biết người ta chỉ là thân phận thấp hèn, làm sao có thể xứng với chủ nhân. Chỉ có thể trách ta đã quá tự cho mình là, tự huỷ hoại bản thân... Ta là một nữ nhân ngu ngốc mà...”

Nói đến câu sau cùng, hai mắt Cổ Mị Sanh đã rưng rưng lệ.

“Ta...”

Giang Lưu Nhi hơi bối rối. Hắn không biết phải xử trí thế nào.

Chẳng lẽ ta thật sự đã từng nói sẽ chiếu cố nàng ta? Thế nhưng sao ta lại không có chút ấn tượng nào? Một tu tiên giả như ta làm sao lại có trí nhớ kém như vậy được. Trừ phi...

Như đã thông suốt, trong mắt Giang Lưu Nhi lóe lên một tia khác thường.

Không cho người một bài học là không được mà!

Hắn làm ra vẻ áy náy, nhỏ giọng:

“Mị Sanh, không phải là người ngốc nghếch, không phải người tự huỷ hoại mình, càng không phải do thân phận người thấp hèn. Trái lại, người rất xinh đẹp, là một trong số ít ỏi nữ nhân đẹp nhất mà ta biết. Hơn nữa, người còn là một vị viện chủ của Đại Nhật Cung, một trong sáu đại tông phái tu tiên đứng đầu Thiên Vũ đại lục. Một nữ nhân vừa xinh đẹp lại vừa tài giỏi như vậy làm sao có thể là người thấp hèn, là kẻ ngu ngốc được. Tất cả đều là tại ta không tốt, rõ ràng đã nói chiếu cố người rồi lại quên đi. Mị Sanh... Người hãy tha thứ cho ta được không?”

Giọng điệu của hắn rất chân thành, rất tha thiết. Đến nỗi khiến cho mấy giọt lệ phải khó khăn lắm mới “tạo ra” được của Cổ Mị Sanh cũng rút đi mất tự lúc nào không hay.

Trên gương mặt đang cúi xuống kia, hai mắt nàng mở lớn, đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là chuyện gì? Ta chỉ đang giả bộ chứ có phải thật đâu? Hắn là trêu đùa lại ta? Hay... hắn cũng có chút yêu thích ta nên mới nhân tiện mà phụ họa theo?...

Những câu hỏi không ngừng xoay quanh trong đầu nàng. Cũng không thể trách nàng sẽ có những ý nghĩ theo chiều hướng như vậy. Nàng rất xinh đẹp. Cái gì “chim sa cá lặn”, “hoa nhường nguyệt thẹn”, “khuyên thành khuyên quốc” cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng.

Nàng là “yêu tinh”.

Nghĩ ngợi một hồi, Cổ Mị Sanh ngẩng đầu lên, nói:

“Chủ nhân hà tất phải quá lời thế kia, Mị Sanh chỉ là một nô tỳ, có tư cách gì nói đến tha thứ đây?”

Hừ! Người đã muốn diễn kịch thì ta sẽ diễn cho người xem!

105. Chương 106: Tình Kịch (2)

“Được rồi. Nói cho cùng thì lỗi cũng là ở ta.”

Giang Lưu Nhi đi tới bên cạnh nàng, quan tâm hỏi:

“Mị Sanh, gần đây sinh hoạt của người thế nào?”

“Chủ nhân bận lòng đến một nô tỳ như ta làm gì?”

Nàng nói với giọng đều đều:

“Ai cũng nghĩ với thân phận Tây viện chủ thì hẳn ta sống rất tốt, nhưng có mấy người biết được là ta phải chịu bao nhiêu áp lực. Vừa phải lo cho Tây viện, vừa phải tìm cách ứng phó với mấy vị viện chủ, đường chủ, các chủ kia; thậm chí trong từng giờ từng khắc, ta phải luôn cẩn thận để giữ lớp nguy trang của mình, phải che giấu thân phận thật sự của mình. Nếu một khi ta bất cẩn bị phát hiện thì kết cục sẽ là chết không toàn thây. Thật sự nhiều lúc ta cảm thấy rất mệt mỏi, rất cô đơn...”

“Mị Sanh, thật khổ cho người.”

Giang Lưu Nhi khẽ nói. Sau đó, hắn bất chợt nắm lấy tay nàng, khiến nó nhẹ run lên.

Thật mềm mại.

Đó là cảm nhận đầu tiên của hắn.

“Nào, đến đây.”

Vừa nói, hắn vừa kéo nàng đi về phía chiếc giường gần đó.

Chẳng biết lúc nào, trong mắt Cổ Mị Sanh đã mất đi tiêu cự. Mãi đến khi đến trước chiếc giường ngủ quen thuộc của mình, nàng mới phản ứng lại.

Vội rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của hắn, nàng cảnh giác hỏi:

“Chủ nhân. Người... Người định làm gì?”

Giang Lưu Nhi ân cần nói:

“Ta thấy khí sắc của người rất tệ, chắc hẳn là do lao tâm quá nhiều. Ta từng học qua một bí pháp dưỡng sinh, tuy không lợi hại đến mức chữa được bách bệnh, gia tăng tu vi gì kia; nhưng giúp người thư giãn, loại bỏ mệt mỏi, tiêu trừ phiền muộn thì vẫn có thể. Nào, người ngồi xuống đi.”

“Chủ nhân, ta thấy hay là không cần đâu.”

Cổ Mị Sanh vội từ chối. Còn lâu nàng mới đi tin mấy lời ma quỷ của hắn.

Nét mặt có chút không vui, Giang Lưu Nhi hỏi nàng:

“Lúc này người trách ta vô tâm, không hề để ý gì tới sinh hoạt của người. Bây giờ ta chỉ muốn chăm sóc người một chút, người tại sao lại từ chối? Chẳng lẽ từ này giờ, những lời người nói đều là gạt người, người đang trêu đùa ta?”

Nghe giọng điệu đã lạnh đi mấy phần, liếc mắt lại thấy thần sắc nghiêm túc của hắn, Cổ Mị Sanh nào dám nói “phải”.

Nhưng mà... tại sao hấn lại có vẻ tức giận như vậy? Không lẽ hấn thật sự... thật sự yêu thích ta? Không thể nào đâu. Làm sao lại có thể được...

Mặc dù trong đầu phủ nhận nhưng môi nàng thì lại khê nhếch lên. Dường như có chút vui vẻ. Cũng chẳng biết là nàng đang nghĩ gì nữa.

Cái nhếch môi kia dĩ nhiên cũng lọt vào mắt Giang Lưu Nhi. Và điều đó lại dẫn tới một hiểu lầm.

Nữ nhân này. Vậy mà dám xem thường lời của ta. Được lắm! Tưởng là ta không dám làm gì ngươi sao?

“Sao ngươi không nói gì?”

Đang nghĩ vẩn vơ thì tiếng của Giang Lưu Nhi truyền tới. Cổ Mị Sanh ngược lên nhìn hấn một lúc, cuối cùng vẫn khéo léo chối từ:

“Chủ nhân. Thân là nô tỳ của người, ta làm sao có thể để người hạ mình mà chăm sóc cho ta được. Ta cảm thấy...”

Nàng còn chưa kịp nói hết thì đã bị Giang Lưu Nhi đánh gãy:

“Ta nói có thể. Ta đã không để ý thì ngươi tại sao phải bận lòng? Hơn nữa làm gì có luật lệ nào cấm chủ nhân thì không được phép chăm sóc cho tỳ nữ. Huống hồ... trong lòng ta lại không coi ngươi là tỳ nữ của mình...”

“Thế nhưng ta...”

“Được rồi, ngươi không cần nói gì nữa. Mau ngồi xuống đi.”

Và thế là Cổ Mị Sanh đành phải gượng ép bản thân ngồi xuống giường.

Thôi thì cứ làm theo lời hấn đi. Chắc là hấn cũng không đến nỗi làm ra mấy chuyện biến thái gì đâu, dù sao hấn cũng bị bắt lực kia mà.

Cổ Mị Sanh thâm trấn an mình.

Thấy nàng ta đã ngồi ngay ngắn, Giang Lưu Nhi mới ngồi xuống theo, vị trí cách nàng khoảng ba gang tay. Kế đến, hấn đưa tay bắt lấy chân nàng, đặt lên đùi mình.

Lúc này, Cổ Mị Sanh đã bắt đầu khẩn trương, nét mặt cũng căng ra một chút. Và sự khẩn trương ấy đã chuyển thành lo lắng khi tên nam nhân phía đối diện muốn cởi chiếc giày dưới chân nàng ra.

“Chủ nhân, không, không cần...”

Nàng muốn rút chân ra khỏi đó nhưng lại bị tay hấn giữ lại.

“Ngươi không cần phải khẩn trương. Ta chỉ muốn thông qua mấy huyết vị dưới chân để giúp ngươi thôi.”

Không khẩn trương? Ngươi đâu phải là nữ nhân nên mới nói như vậy. Ngươi có biết bàn chân cũng là một nơi kín đáo có ý nghĩa quan trọng với nữ nhân không? Sao có thể để cho nam nhân tùy tiện chạm vào chứ...

Trong lúc nàng đang âm thầm oán trách thì chiếc giày mà nàng mang đã bị tháo xuống tự lúc nào.

Một bàn chân nhỏ nhắn, không chút tì vết hiện ra ngay trước mắt Giang Lưu Nhi. Như một đóa sen.

Hấn bắt giác ngơ ngẩn, nhẹ mân mê...

“Um...”

Một tiếng rên khe khê cất lên.

Tay Giang Lưu Nhi tức thì khựng lại. Trong đáy mắt, một sự hoảng hốt thoáng qua.

Ta làm sao thế này? Định lực của ta thế nào lại trở nên yếu kém như vậy?

Hấn không thể không tự hỏi mình. Lúc trước, khi còn ở tầng trời thứ mười ba, hấn đã từng bị câu dẫn rất nhiều lần. Bởi những nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Thậm chí, ngay cả nữ yêu tinh Tâm Mị Hồ cũng nằm trong số đó. Với dung mạo thể gian không mấy người có được, lại cộng thêm trình độ mị thuật cực cao của

nàng, Giang Lưu Nhi hẳn phải rất vất vả lắm mới “bảo toàn” bản thân. Phải. Tuy là vất vả nhưng dù sao cũng không bị mất tự chủ. Vậy mà khi này, Cổ Mị Sanh chẳng hề thi triển mị thuật gì, chỉ đơn giản lộ ra một bàn chân đã khiến hắn thất thần.

Cổ Mị Sanh vô cùng kiêu diễm, điều đó không giả. Thế nhưng... dù có kiêu diễm thế nào thì cũng không nên chỉ vì một bàn chân mà mê mẩn như vậy!

Giữa lúc Giang Lưu Nhi đang nghĩ ngợi thì bên trong Thiên Oán, Nghiệt mỉm cười...

Về phần “nạn nhân” vừa phát ra tiếng rên khi này, gương mặt nàng hồng lên rõ rệt.

Xấu hổ a!

Nhưng mà... cũng không thể trách nàng đây. Người khác thì không biết, riêng với nàng, bàn chân chính là nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể. Bình thường, mỗi khi tắm gội, nàng cũng chẳng dám đụng chạm nó nhiều, mặc dù nàng rất yêu quý nó. Ấy vậy mà hắn lại... mê mẩn như thế. Hơn nữa, đó là một bàn tay nam nhân! Việc tự đụng chạm và bị người khác đụng chạm đã là sự khác biệt rất lớn rồi chứ đừng nói gì đến đụng chạm giữa nam và nữ. Âm - Dương là hấp dẫn nhau đấy!

Tạm gác lại những nghi hoặc, Giang Lưu Nhi nhìn sang Cổ Mị Sanh bên cạnh. Lúc này, nàng đã quay mặt đi nơi khác.

Giải quyết xong nữ nhân quá phạm này rồi tính tiếp!

Hắn dựng bàn chân nàng thẳng lên, đặt bốn ngón tay trên mu bàn chân, ngón cái thì đặt hờ dưới lòng bàn chân. Bất thành linh, hắn vận một đạo linh lực ở ngón cái, ấn mạnh vào.

“A... a... a...”

Cổ Mị Sanh thét lên.

Đau! Thật sự là rất đau!

Quả thật nó đau đến mức khiến Cổ Mị Sanh rưng rưng nước mắt. Lần này thì không phải do nàng “tạo ra”. Nó là thật! Hoàn toàn thật! Nàng có thể thề bằng một lời thề độc nhất cho điều đó!

Cổ Mị Sanh cắn chặt đôi môi, ánh mắt trừng lớn nhìn chằm chằm kẻ vừa ra tay “tàn nhẫn” với mình.

Đồ nam nhân thú! Nam nhân mắc dịch! Thứ không có lương tâm! Kẻ ác ôn! Tên khốn kiếp! Đồ sâu bọ... Ta nguyện rửa người!

Trong lòng Cổ Mị Sanh âm thầm đem những thứ xấu xa nhất mà nàng biết gán hết cho tên thủ phạm không biết thương hương tiếc ngọc kia.

Từ khi sinh ra cho đến giờ, nàng chưa từng muốn cắn ai như lúc này.

Nàng muốn cắn hắn!

106. Chương 107: Gặp Lại Bạch Ngọc Đô

Đáng tiếc. Nàng cũng chỉ có thể muốn mà thôi.

Tuy không biết trong lòng Cổ Mị Sanh nghĩ gì, nhưng chỉ cần nhìn gương mặt nàng bây giờ thì hẳn phải là một tên gốc lấm mới không đoán được.

Giang Lưu Nhi buông chân nàng ra, lãnh đạm mở miệng:

“Nếu biết đau thì tốt nhất sau này đừng trêu đùa ta.”

Nói xong, hắn đứng lên, xoay người đi.

“Ta cũng không có trêu đùa...”

Giọng Cổ Mị Sanh với theo, nghe có mấy phần âm ỨC.

Giang Lưu Nhi hơi nhú mày, quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Ta là nói chủ nhân kêu chiếu cố cho người ta chứ không có nói là chiếu cố cho ta.”

Thấy hấn còn chưa hiểu gì, Cổ Mị Sanh nói rõ hơn:

“Người ta không phải là ta. Người ta mà ta ám chỉ là Mỹ Toa.”

Mỹ Toa?

Hình như đúng là hấn từng căn dặn nàng chiếu cố cho Mỹ Toa.

“Vậy sao người không nói rõ ngay từ đầu mà lại úp mở quanh co?”

Mặc kệ nàng cố tỏ ra rằng mình oan ỨC, Giang Lưu Nhi vẫn không chút nào đồng cảm. Nếu nàng ta không phải cố ý trêu đùa hấn thì hà tất phải nói theo hướng dễ khiến người hiểu lầm như vậy.

Thật ra ban đầu Cổ Mị Sanh vốn chẳng có ý nói bóng nói gió gì, nàng đích thực là muốn báo cho hấn biết một chút về tình hình của Mỹ Toa; thế nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại cố ý chuyển sang trêu đùa khi thấy hấn hiểu lầm. Có lẽ là do còn để bụng việc trước đó đã bị hấn lén lút nhìn thấy. Đối với nàng thì đó là “lén lút”.

Nàng khẽ cắn môi, giọng hờn dỗi:

“Ta làm sao biết là chủ nhân người lại hiểu lầm. Chẳng lẽ trong lòng chủ nhân cũng nghĩ tới ta nên mới...”

Giọng Lưu Nhi vội hắng giọng một tiếng cắt ngang lời nàng.

“Người không cần suy diễn lung tung. Ta chưa từng có suy nghĩ đó.”

Cổ Mị Sanh chu môi, im lặng không nói.

Nếu có người từng quen biết Cổ Mị Sanh ở đây, chắc là họ phải rất ngạc nhiên. Bởi dáng vẻ và điệu bộ của nàng lúc này, nó hoàn toàn không có trong ký ức của họ. Thậm chí nếu có ai kể cho họ rằng đã nhìn thấy hình ảnh bây giờ của Cổ Mị Sanh thì họ cũng sẽ cười khuấy cho là một câu chuyện đùa. Bởi trong nhận thức của họ, nàng ta là một nữ nhân lộng lẫy, vũ mị và có phần lẳng lơ. Một Cổ Mị Sanh với dáng vẻ thiếu nữ thanh thuần như hiện tại ư? Họ chưa từng biết đến.

Và kẻ đang chứng kiến điều mà chưa một nam nhân nào từng chứng kiến, hấn cũng có cảm giác là lạ.

Đúng vậy. Lạ lắm.

Chính sự lạ lắm ấy lại thường là thứ cuốn hút người khác, và nếu như đó là một thứ đẹp đẽ thì càng không cần phải nói.

Không dám nhìn lâu, Giang Lưu Nhi lên tiếng để phá vỡ không khí im lặng giữa hai người:

“Ừm... Về chuyện của Mỹ Toa, ta nghĩ người sẽ tự biết thu xếp, vì vậy không cần phải báo lại với ta. Được rồi, người nghỉ ngơi đi. Ta về.”

Vừa dứt câu, không đợi Cổ Mị Sanh hỏi đáp thì hấn đã nhanh chân bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng đang đi vội của hấn, Cổ Mị Sanh nhẹ cắn môi.

“Chiếm tiện nghi của người ta rồi bỏ đi như vậy... Hừ, sớm muộn gì ta cũng tính sổ với người.”

Lầm bầm mấy câu xong, nàng co chân lại, khẽ đưa tay mân mê. Không biết đang nghĩ gì mà trên môi nàng lại tùm tùm cười.

...

Sau khi rời khỏi biệt viện của Cổ Mị Sanh, Giang Lưu Nhi đi thẳng về phòng mình. Được một đoạn, hấn đột ngột dừng lại, sắc mặt trở nên khó coi. Sau đó, hấn đi tiếp, nhanh hơn.

“Đồ thứ con hoang! Người có biết chiếc khăn tay này quý giá thế nào không? Xin lỗi? Cái mạng ti tiện của người chỉ hơn rác rưởi một chút thôi!”

“Ta... Không phải ta cố ý. Không phải lỗi của ta. Ta không có...”

“Câm mồm! Ý người là Bạch Ngọc Đô ta đổ oan cho người. Người hãy nhìn đi! Khăn tay của ta đã bị người làm bẩn thế này mà còn chối sao?”

Vừa nói, Bạch Ngọc Đô vừa đưa chiếc khăn tay màu trắng, bên trên có in dấu giày do bị người giẫm lên trước mặt thiếu nữ đối diện.

“Không phải do ta giẫm. Ta không có!”

Thiếu nữ cố lấy dũng khí nói to.

“Không có? Vậy tức là người bảo ta ăn không nói có, vô duyên vô cố lại đi kiếm chuyện với đứa con hoang không cha không mẹ, thân phận ti tiện như người sao?”

Oanh!

Trong đầu Mỹ Toa như vừa bị người dùng búa đập vào.

Con hoang? Đây đã là lần thứ hai hấn máng nàng như thế. Không cha không mẹ, sinh ra đã bị người vứt bỏ, đó là lỗi của nàng sao? Nếu được chọn thì nàng đã không chọn lựa thân phận và hình hài này. Nhưng... nàng có quyền lựa chọn sao? “Cha”. “Mẹ”. Đó là hai từ mà nàng đã cố quên đi. Là nỗi đau mà nàng đã cố chôn sâu. Vậy tại sao phải đào nó lên lần nữa?

Bạch Ngọc Đô thấy nàng đứng thờ người ra đó thì càng tức giận.

“Không trả lời? Một kẻ thấp hèn như người mà cũng dám khinh thường lời nói của ta? Hôm nay để ta dạy cho người một bài học!”

Vừa dứt câu, Bạch Ngọc Đô vung tay tát thẳng vào mặt Mỹ Toa.

Không có sự va chạm hay âm thanh nào vang lên. Tay hấn đánh vào khoảng không.

“Lại là độc nhãn long người!”

Bạch Ngọc Đô nhìn chằm vào kẻ vừa đến, tức giận nói.

Bước lên che trước người Mỹ Toa, Giang Lưu Nhi cũng đáp lại hấn bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Độc nhãn long! Tốt nhất là người đừng xía vào! Kẻ thích lo chuyện bao đồng thường không có kết quả tốt đâu!”

“Vậy sao? Ta là người rất tò mò. Ta cũng muốn biết cái kết quả không tốt mà người nói là thế nào.”

Giang Lưu Nhi rất thản nhiên nói. Nếu như vừa rồi không phải hấn tình cờ nghe được tiếng của Mỹ Toa, không phải hấn đến kịp thời và kéo nàng lùi lại thì bây giờ, chắc là trên mặt nàng đã in hấn một dấu tay rồi!

Với hấn, Mỹ Toa không phải là họ hàng quyến thuộc hay bằng hữu gì, nàng chỉ là một người đứng sau cái vỏ bọc “đồng môn” mà thôi. Chỉ là hấn cảm thấy nàng rất đáng thương, tạo hóa quá bất công với nàng. Nói hấn đồng cảm cũng được, thương hại cũng tốt. Ừ, thì cứ cho là thế đi. Trên đời đâu phải ai cũng đáng để người khác thương hại và đồng cảm. Người thật lòng dành sự đồng cảm và thương hại ấy thì lại càng không có bao nhiêu.

Lúc này, trong lòng Giang Lưu Nhi quả thật có mấy phần lửa giận.

Bên kia, sau khi nghe câu trả lời của Giang Lưu Nhi, Bạch Ngọc Đô cười gằn:

“Được! Được lắm! Xem ra hôm nay Bạch Ngọc Đô ta không cho loại thấp kém như các người một bài học thì các người sẽ không thềm để ta vào mắt!”

Ngay khi lời vừa dứt, từ phía Bạch Ngọc Đô, một tia sáng màu xanh bay thẳng về hướng Giang Lưu Nhi với tốc độ cực nhanh.

“Keng”

Sau khi bị đường kiếm của Giang Lưu Nhi cản lại, tia sáng bị dội ngược ra sau.

Bạch Ngọc Đô đưa tay bắt lấy, khẽ hô:

“Biến!”

Từ một thanh tiểu kiếm dài chưa tới ba tấc, nháy mắt, nó đã biến thành một thanh cự kiếm.

Thân kiếm màu trắng bạc, khá to, bề mặt có linh quang màu xanh lưu động.

Là một thanh trung phẩm linh khí.

Giữa lúc Bạch Ngọc Đô định tiếp tục công kích thì một âm thanh lạnh lùng vang lên:

“Dừng tay!”

Cơ thể Bạch Ngọc Đô lập tức khựng lại trong thoáng chốc.

Từ đằng xa, một thiếu phụ đang tiến lại.

Nàng mặc một bộ váy dài màu tím, rất kín đáo, khác hẳn sự “hở hang” thường thấy. Nếu nói người có công lớn nhất trong việc thay đổi phong cách trang phục của nàng thì đó hẳn là kẻ đang đứng che chở cho Mỹ Toa - Giang Lưu Nhi.

Nhìn bộ dáng hần lúc này, trong lòng Cổ Mị Sanh bỗng dưng lại thấy hơi khó chịu.

Quả nhiên là hần rất quan tâm đến Mỹ Toa mà!

107. Chương 108: Chiếc Khăn Gió Cuốn

“Điều thứ sáu trong nội quy của Đại Nhật Cung có nêu rõ: Cấm đồng môn tự ý tranh đấu. Chắc hẳn là các người chưa quên điều đó?”

Nàng đưa mắt hướng về Bạch Ngọc Đô, giọng chất vấn:

“Vậy con có nên giải thích cho ta chuyện vừa rồi không, Ngọc Đô?”

Nét mặt hơi đổi, Bạch Ngọc Đô kể:

“Thưa mẫu thân, khi nãy con đang trên đường đi đến Tầng Thư Các thì bị cô ta va vào, chiếc khăn tay mà con vô cùng quý trọng cũng bị cô ta giẫm lên...”

“Khăn tay đó đâu, đưa ta xem.”

Ánh mắt khẽ động, một chiếc khăn màu hồng phấn hiện ra trong tay Bạch Ngọc Đô. Hần nâng nó lên bằng cả hai tay đưa cho Cổ Mị Sanh, bộ dáng như thể đang nâng niu một báu vật.

Nhận lấy chiếc khăn, nhìn qua một chút, Cổ Mị Sanh nhíu mày, hỏi:

“Đây là thứ mà con nói rất quý trọng?”

Cũng không thể trách nàng lại tỏ ra khó chịu như vậy, bởi thật sự chiếc khăn tay kia chẳng qua chỉ là một chiếc khăn bình thường bằng lụa, ngay cả một chút xiu xiu linh lực còn không có chứ nói gì đến hai chữ “quý trọng”.

Đứng gần đó, phía sau Giang Lưu Nhi, Mỹ Toa cảm thấy khó hiểu. Đó rõ ràng không phải chiếc khăn lúc nãy mà hần dùng để buộc tội nàng. Chiếc khăn kia màu trắng, có vết bẩn mà không phải màu hồng phấn và sạch sẽ như vậy. Nếu muốn đổ lỗi cho nàng trước mặt Tây viện chủ thì thay đổi “vật chứng” cũng là chuyện bình thường. Dù sao thì ngoài nàng và hần ra cũng đâu có ai nhìn thấy. Nhưng tại sao hần không

thay bằng một cái khác quý giá hơn, như vậy chẳng phải sẽ phù hợp với cái “vô cùng quý trọng” mà hấn nói ư?

Không có chiếc khăn tay nào quý giá? Hấn có thể bịa thành một vật gì khác kia mà. Hấn là con trai của Tây viện chủ, còn nàng, chỉ là một đệ tử thấp hèn mà ai cũng ghét bỏ. Tây viện chủ làm sao có thể đứng về phía nàng? Có bịa chuyện thì cũng đâu có ai trách tội hấn, ngược lại, nó còn giúp hấn có một “lý do chính đáng” và đồng thời cũng thuận tiện cho Tây viện chủ hơn...

Trong khi Mỹ Toa còn đang tự hỏi thì bên kia, Bạch Ngọc Đô khẽ cắn răng, đáp lại Cổ Mị Sanh bằng giọng khẳng định:

“Vâng. Đối với con, nó... là vật vô cùng quý trọng.”

Bốn chữ sau được hấn cố ý nhấn mạnh.

Không hiểu sao khi trông thấy ánh mắt và nét mặt của hấn lúc này, Giang Lưu Nhi lại tin những lời hấn vừa nói là thật lòng.

Có lẽ là thật lòng mà không phải diễn kịch.

Không riêng gì Giang Lưu Nhi, cả Cổ Mị Sanh cũng nhận thấy được sự chân thành trong ngữ điệu của Bạch Ngọc Đô. Mặc dù có vẻ khó để tin đó là sự thật.

Có thể nó có ý nghĩa gì đó đi.

Trả lại khăn tay cho Bạch Ngọc Đô, nàng nói:

“Được rồi. Có quý trọng đi nữa thì nó vẫn chỉ là một chiếc khăn tay bình thường, cũng không phải pháp khí hay pháp bảo gì. Hơn nữa, ta thấy nó cũng chẳng sút mẻ đi đâu, con không nên vì một việc con con này mà ra tay đánh người. Lần này ta sẽ không truy cứu, nhưng nếu còn có lần sau, ta sẽ xử lý theo cung quy của Đại Nhật Cung, dù con có là con ta đi nữa. Con rõ rồi chứ?”

Bạch Ngọc Đô hơi ngước lên nhìn Cổ Mị Sanh, mãi một lúc, khi sắc mặt nàng bắt đầu có chút khó chịu, hấn mới khó khăn mở miệng:

“Vâng. Con đã hiểu, thưa mẫu thân.”

Gật đầu lấy lệ, Cổ Mị Sanh chuyển hướng, đi đến bên cạnh Mỹ Toa.

“Ta cũng đang định tới tìm người. Đến biệt viện của ta một lát đi.”

Mỹ Toa nhẹ gật đầu, sau đó đi theo Cổ Mị Sanh. Được chừng chục bước chân, nàng bỗng quay lại, nhìn chằm chằm thiếu niên khi này đã che chở cho mình. Trong đôi mắt như có gì đó muốn nói...

Thấy Mỹ Toa đã “an toàn”, Giang Lưu Nhi cũng nhanh chóng rời đi. Chẳng có lý do nào để hấn phải ở đây nữa cả.

Trên con đường lớn chỉ còn lại duy nhất một kẻ đang đứng bất động. Hấn cúi đầu nhìn chiếc khăn màu hồng phấn đã có chút phai nhạt trong tay...

Kể từ năm lên sáu tuổi, Cổ Mị Sanh - mẫu thân hấn - đã đưa hấn về Bạch gia ở Phú Xuân Đô. Bắt đầu từ lúc đó, nàng chưa một lần hỏi han đến. Năm này qua năm khác... Hấn chờ nàng tới tìm hấn. Hết năm lại năm... Mãi cho đến khi hấn không còn đủ kiên trì để tiếp tục đợi nữa.

Phải. Hấn không muốn tiếp tục chờ đợi như thế. Vậy nên hấn tới Đại Nhật Cung, tới Tây viện để tìm nàng. Thế nhưng... nàng vẫn cứ thờ ơ, vẫn cứ lãnh đạm như cái cách mà bao năm qua đã từng. Nàng đối xử với hấn cũng như với hàng trăm đệ tử khác của Tây viện này. Thậm chí còn không bằng kẻ ti tiện thấp kém kia.

Không sai. Là kẻ mà lúc này đã bị hấn gán tội - Mỹ Toa - cái tên mà hấn chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ ghi nhớ.

Nhưng mà... hấn không thể không nhớ!

Tại sao ư?

Bởi vì Cổ Mị Sanh - mẫu thân hắn - gần đây bỗng dưng đối xử rất tốt với nàng ta! Điều mà ngay cả đứa con ruột như hắn cũng không có được!

Đúng vậy. Hắn ghanh tị. Hắn kiếm một cái cớ thô thiển để trút giận lên kẻ ti tiện kia...

Nhìn chiếc khăn trong tay, hắn thều thào:

“Chỉ là một chiếc khăn tay bình thường thôi ư? Mẫu thân... Thật sự là không nhớ một chút gì sao?”

Trong đầu hắn, một đoạn ký ức dần hiện lên...

“Ngọc Đô! Đừng chạy nhanh quá kẻo bị ngã!”

“Hi hi... Không có đâu. Tiểu Đô rất giỏi! Tiểu Đô sẽ bắt nó!”

Vừa nói, đứa bé vừa đuổi theo một con bướm lam đang bay. Khi tới gần, đứa bé kia giơ cao chiếc vợt nhỏ lên để bắt lấy nó. Không may thay, con bướm nọ đã tránh thoát được, còn đứa bé do mãi mê nhìn lên, không hề chú ý bên dưới nên đã vấp phải một hòn đá và ngã xuống.

“Ai ui...”

“Ngọc Đô!... Bị trầy rồi. Con ngồi yên để mẫu thân lau.”

“Mẫu thân đã bảo con đừng chạy nhanh quá con lại không nghe.”

Đứa bé cúi đầu, giọng lí nhí:

“Tiểu Đô muốn bắt nó để tặng cho mẫu thân.”

“Đứa nhỏ này, thật là...”

“Mẫu thân.”

“Sao vậy?”

“Mẫu thân cho Tiểu Đô chiếc khăn này được không?”

“Tại sao con lại muốn mẫu thân cho con chiếc khăn này?”

“Để nếu như lại ngã, Tiểu Đô sẽ dùng nó để lau. Mẫu thân không cần phải vất vả lau cho Tiểu Đô nữa.”

“Như vậy thì có gì mà gọi là vất vả... Thôi được rồi, nếu thích thì con cứ giữ lấy.”

...

Giữ lấy?

Hắn đã giữ lấy. Hắn đã giữ lấy hai mươi bốn năm rồi!

Đâu phải tự dưng hắn lại đem chiếc khăn này ra. Hắn muốn nàng xem nó. Hắn muốn nói cho nàng biết là suốt bao năm qua hắn đã luôn mong nhớ nàng. Vậy mà... nàng không còn nhớ gì nữa cả. Trong mắt nàng bây giờ, nó chỉ là một chiếc khăn tay bình thường. Chỉ là một chiếc khăn tay bình thường mà thôi...

Chiếc khăn đã phai màu rồi. Không phải hắn không gìn giữ mà vì thời gian quá lâu, vì hắn đã cảm quá nhiều. Trôi đi hết rồi.

Bạch Ngọc Đô khẽ cười. Cười đắng chát. Trong đôi mắt, sự ưu thương dần thay thế bởi oán hận. Tay hắn cũng bắt đầu siết chặt...

Một lúc sau.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đô dần bình tĩnh lại. Hắn hít sâu một hơi, khi thở ra xong thì nét mặt đã hoàn toàn trở về bình thường, chẳng còn chút dấu vết của sự giận dữ hay oán hận nào nữa. Kể cả bàn tay đang siết chặt cũng buông lỏng.

Hắn xoay người bước đi.

Trên con đường vắng, những mảnh vải nát vụn nằm rải rác.

Một cơn gió nhẹ bắt chợt thổi qua... cuốn chúng đi.

108. Chương 109: Im Lặng

Nếu hỏi thứ vô tình nhất trên đời là gì, câu trả lời hẳn là thời gian.

Thời gian không đợi ai, cũng chẳng bao giờ vì ai mà trôi nhanh hơn. Nó tiếp diễn và vẫn cứ tiếp diễn theo một cách duy nhất.

Giờ, khắc, tháng, năm... Dù người ta có phân định thế nào đi nữa thì cũng chỉ là những tên gọi theo sự chủ quan để tiện hơn cho cuộc sống mà thôi.

Giờ khắc lặp lại nhưng thời gian trôi đi. Năm tháng tuần hoàn nhưng thời gian lại như dòng chảy vô tận.

Không nhìn được. Không chạm tới. Không có khởi đầu. Chẳng có kết thúc.

Thấm thoát, hơn bốn năm đã trôi qua.

Trong Tàng Thư Các của Tây viện.

Giang Lưu Nhi đang đứng ở một góc phòng, mắt chăm chú đọc quyển sách đã ó vàng trong tay. Thường thì trong tu tiên giới, hầu hết mọi người đều sử dụng ngọc giản để lưu trữ thông tin, bởi vì nó nhanh chóng và thuận tiện hơn nhiều so với các kiểu ghi chép khác. Thế nhưng cũng có nhiều người thích tự mình dùng tay cầm bút hơn là truyền một luồng ý niệm vào ngọc giản. Tương có năm bảy kiểu, người có năm bảy loại. Chẳng có gì kỳ lạ.

Quyển sách cũ kỹ mà Giang Lưu Nhi đang đọc cũng không phải công pháp hay thần thông gì, nó đơn giản chỉ là quyển sách ghi chép một ít chuyện thiên kỳ bách quái của tu tiên giới mà thôi.

Việc tu luyện của hắn, cho dù là tăng tiến cảnh giới hay là tu tập bí thuật Toái Hồn Ấn thì đều phải cần đến một lượng ma khí khổng lồ. Trong khoảng thời gian này, để thu thập được số ma khí ấy gần như là chuyện bất khả thi. Vì vậy, hắn chỉ có thể đợi đến Quần Long Đại Hội.

Suốt bốn năm qua, cuộc sống của hắn có thể nói là rất an nhàn. Ngoài việc tu luyện Tây Hoàng Kinh ra thì phần lớn thời gian còn lại hắn dùng để đọc sách và đi dạo những khu vực gần Đại Nhật Cung. Thỉnh thoảng, hắn dành một ít thời gian để hòa mình vào cuộc sống của thế tục. Chẳng hạn như làm một thư sinh bán chữ bên đường, một hiệp sĩ hành tẩu giang hồ, hay đơn giản là một vị khách bần hàn nơi quán nước.

Dù sao thì trải nghiệm nhân sinh cũng là một việc có lợi cho tâm cảnh của tu sĩ. Nếu nói đó là chủ trương hay giác ngộ thì cũng không đúng lắm. Chỉ là từ sau lần bị mất kiểm soát trước Cổ Mị Sanh, hắn nhận thấy tâm cảnh của mình đã có dấu hiệu bất ổn...

Đó không phải là một điều tốt lành gì. Hắn có chút bất an.

...

Không biết qua bao lâu, Giang Lưu Nhi trả quyển sách về lại chỗ cũ, sau đó rời khỏi Tàng Thư Các.

...

“Sư huynh. Những lời người nói là thật sao?”

“Hừ! Chẳng lẽ sư huynh ta lại đi lừa người! Việc này là chính miệng Lạc sư muội của Bắc viện nói cho ta biết. Tuyệt đối không giả được.”

“Cực phẩm linh thể quả nhiên khiến người hâm mộ. Bạch sư tỷ chỉ mới nhập môn có mấy năm thì đã đột phá vào Niết Bàn Cảnh rồi. Chẳng bù cho chúng ta, đã giậm chân tại Thần Thông Cảnh hậu kỳ hơn ba mươi năm mà vẫn không chút nào tiến triển.”

“Ài... Vậy mới nói cách biệt giữa thiên tài và người bình thường chẳng khác nào như trời với đất...”

...

Trên đường trở về phòng mình, thỉnh thoảng Giang Lưu Nhi lại nghe các đệ tử bàn luận về vị “Bạch sư tử” kia. Theo lời họ thì vào ba ngày trước, nàng ta đã đột phá thành công, chính thức bước vào Niết Bàn Cảnh.

Nhưng mà hần cũng chỉ nghe vậy thôi chứ chẳng để tâm lắm.

Cực phẩm linh thể?

Chưa đủ để làm hần kinh ngạc.

Xét về dung mạo, dù có lời đồn nói rằng dưới tấm màn che kia là một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng liệu có sánh được với Tử Lâm Nhi - người hần yêu, có so được với Tâm Mị Hồ - một nữ yêu tinh, và... có bì được với Giang Nghinh Từ - người hần tưởng niệm?

Nếu không thể, vậy hần bận tâm để làm gì? Nàng cũng đâu phải có quan hệ gì đó với hần.

Nghĩ đến hai chữ “quan hệ”, bất giác, trong đầu hần lại hiện lên hình bóng một người.

Một thân áo trắng. Một bông hoa tuyết kiêu ngạo...

Nhẹ lắc đầu, Giang Lưu Nhi tiếp tục bước đi...

Đứng trước căn phòng quen thuộc của mình, trong lòng Giang Lưu Nhi thảm than một tiếng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Hần tiến tới, nhẹ đẩy cửa vào.

Một hình ảnh cũng rất đổi “quen thuộc” khác đập vào mắt hần.

Ngay giữa căn phòng, một thiếu phụ diễm lệ đang ngồi, tay nâng ly trà còn bốc hơi nóng. Dường như chẳng để ý đến sự xuất hiện của Giang Lưu Nhi, nàng đưa ly trà lên miệng, nhẹ thổi, sau đó nhấp khẽ một ngụm.

Giang Lưu Nhi đứng đối diện, im lặng không lên tiếng.

Không phải là hần không muốn nói mà là... có nói cũng như không. Trong bốn năm qua, sau nhiều lần tiếp xúc, quan hệ giữa hai người coi như cũng tốt lên phần nào, ít nhiều đã hiểu được đại khái tính cách đối phương. Vốn nghĩ sự gần gũi đó sẽ có lợi và thuận tiện hơn cho những việc sau này, nào ngờ... càng ngày nàng ta càng “gần gũi” quá thể.

Ba năm đầu thì còn tốt, cách vài tháng nàng mới gặp hần để báo cáo tình hình một lần. Thế nhưng trong nửa năm trở lại đây, dài thì nửa tháng, ngắn thì năm sáu ngày, nàng ta sẽ chủ động tới tìm hần. Nếu như có chuyện quan trọng thì không nói làm gì, vấn đề ở đây là... ngay cả những việc chẳng đáng gì tới hần của nội bộ Tây viện nàng ta cũng đem tới hỏi hần.

Tây viện chủ cũng không phải là hần đấy!

Nhìn nữ nhân đang tự tiện ngồi trên ghế kia, Giang Lưu Nhi đành phải lên tiếng, giọng điệu không chào đón lắm:

“Lần này ngươi lại đến vì chuyện đại sự gì nữa đây?”

Cổ Mị Sanh khẽ lờm hần một cái, có chút hờn dỗi:

“Chẳng lẽ không có việc gì thì ta không thể đến tìm chủ nhân người sao?”

Giang Lưu Nhi đến cạnh bàn, đưa tay kéo chiếc ghế ngay sát chỗ nàng về phía mình, sau đó mới ngồi xuống.

Thấy hành động đó của hần, vẻ bất mãn hiện rõ trên gương mặt phơn phớt hồng của Cổ Mị Sanh.

Ta cũng đâu có mắc bệnh truyền nhiễm, ngươi giữ khoảng cách với ta như vậy làm gì?

Nàng nói thâm.

Cùng lúc đó, tiếng của Giang Lưu Nhi truyền tới, khá thờ ơ:

“Nói thế nào thì thân phận người hiện giờ cũng là viện chủ của Tây viện, còn ta chỉ là một đệ tử bình thường. Người thường xuyên đến chỗ ta như vậy không sợ bị người dị nghị?”

Cổ Mị Sanh ra vẻ chẳng sao cả đáp:

“Có gì phải sợ, chủ nhân thấy tiếng xấu của ta còn ít sao?”

Giang Lưu Nhi không trả lời.

Nàng nói không sai, thanh danh của nàng quả thật không đẹp đẽ gì cho mấy. Nói khó nghe một chút thì đã bị hoen ố từ lâu rồi.

Trước giờ hần cũng chưa từng hỏi tại sao nàng lại chọn cách sống phóng túng như vậy. Nàng không phải là Hồng Cơ, hai người hoàn toàn khác nhau. Vị “nữ vương” kia đơn thuần chỉ là hình thức, còn Cổ Mị Sanh nàng, nó đã là một phần trong lối sống cá nhân. Vì thế cho nên hần không bắt buộc nàng phải sửa đổi giống như từng yêu cầu Hồng Cơ. Mỗi người đều có lối sống riêng do mình chọn.

Thấy hần im lặng không nói gì, trong lòng Cổ Mị Sanh chẳng hiểu sao lại có cảm giác mất mát.

Hần cũng nghĩ ta là một nữ nhân phóng đãng không biết liêm sỉ sao?

Nàng nhìn dáng vẻ trầm tư của hần, môi khẽ mở, như muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng, nàng lại xoay mặt đi, im lặng.

Chắc gì hần đã muốn nghe. Mà dù có nghe xong thì lại có bao nhiêu ý nghĩa đối với hần đây. Hần cũng đâu hề quan tâm gì đến, nếu có, hần đã chủ động hỏi nàng rồi.

Nàng không muốn hần đối đãi với Cổ Mị Sanh nàng chỉ vì hai khái niệm trong sạch và hoen ố.

Nàng không cần điều đó. Nó tầm thường quá.

109. Chương 110: Nam Nhân...

Giang Lưu Nhi không hiểu nàng cũng như nàng đang trách lầm hần. Tất cả chỉ vì cả hai đều chọn cách im lặng. Hần không hỏi, và nàng cũng chẳng nói.

Cuộc đời có đôi khi kỳ lạ như thế. Con người ta cứ tự nghĩ rồi mặc nhiên nhận định. Bản thân họ thừa nhận một cách vô thức rằng mình đúng. Nhưng... họ quên mất đó chỉ là một ý nghĩ, một sự suy đoán và nó có thể là đúng hoặc sai. Vậy nên, họ không hỏi, họ không nói.

Có rất nhiều, rất nhiều người đã từng một lần như thế. Có rất nhiều, rất nhiều mối quan hệ cũng vì thế mà xa cách, đổ vỡ. Và đã có bao nhiêu sự thù hận, bao nhiêu điều tiếc nuối?

Tất cả chỉ vì những hiểu lầm trong im lặng.

...

“Quần Anh Hội sẽ bắt đầu diễn ra vào đầu tháng sau. Sáu danh ngạch thi đấu của Tây viện ta cũng đã chọn xong. Ta dự tính sáng mai sẽ công bố cho các đệ tử được rõ, không biết chủ nhân có gì cần dặn không?”

Cổ Mị Sanh đột ngột lên tiếng, giọng lãnh đạm đi nhiều so với lúc nãy.

“Có thể không công bố tên của ta không?”

“Ta sẽ làm vậy nếu chủ nhân người muốn. Mặc dù có chút không minh bạch nhưng quy định cũng chẳng cấm, bọn trưởng lão cổ hủ kia chẳng có lý do gì để phản đối, nói thế nào thì ta vẫn là viện chủ của Tây viện hiện giờ.”

Giang Lưu Nhi nhẹ gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Không khí trong phòng lại lần nữa trở nên trầm mặc.

“Nếu chủ nhân không còn việc gì cản dận nữa thì ta xin phép cáo lui. Ta cũng không muốn gieo tiếng xấu cho chủ nhân người.”

Ngước mắt lên nhìn nàng, dường như định nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại không thốt ra. Cuối cùng, hắt lại lần nữa khẽ gật đầu.

Một tia thất vọng khó thấy thoáng qua trong cái cúi đầu im lặng.

Cổ Mị Sanh rời đi.

Còn lại một mình trong phòng, Giang Lưu Nhi đưa tay cầm lên một ly trà. Nước bên trong vẫn đầy hơn phân nửa, còn ấm. Nhìn nó một lúc lâu, đến khi trà đã nguội hẳn, hẳn đem nước bên trong đổ đi, đặt ly trà về lại chỗ cũ.

Hôm sau.

“Người đã biết gì chưa? Danh sách đệ tử tham gia Quần Anh Hội đã được công bố rồi đấy!”

“Thật sao? Công bố khi nào thế? Mấy tháng nay ta đều một mực bế quan nên không biết gì cả.”

“Chỉ mới sáng nay thôi.”

“Ta nghĩ năm người được chọn hẳn là mấy vị sư huynh, sư tỷ đứng đầu trong số các hạch tâm đệ tử đi. Vậy còn người thứ sáu là ai?”

“Đấy! Chính là cái này. Chúng ta đều biết là ở mỗi lần Quần Anh Hội, ngoài năm người mạnh nhất trong số các hạch tâm đệ tử thì danh ngạch cuối cùng sẽ dành cho một đệ tử bình thường, cũng tức là người thứ sáu.”

“Mấy cái này thì ai chẳng biết, người nói làm gì?”

“Người hãy nghe ta nói hết đã. Như mọi khi thì chẳng có gì đáng đề cập tới, vấn đề là lần này, trong bảng danh sách công bố không hề ghi tên của người thứ sáu!”

“Này. Người xác định là mình không bị hoa mắt đấy chứ. Làm sao lại không có tên được?”

“Ta đã xem đi xem lại mấy lần rồi, tuyệt đối không có chuyện nhầm lẫn.”

“Vậy thì thật kỳ quái. Rốt cục là chuyện gì nhỉ?”

...

Bên trong Tây viện, những lời bàn tán tương tự như thế có ở khắp nơi. Ai ai cũng đều cảm thấy khó hiểu về việc tại sao các vị cao tăng lại che giấu danh tính của người thứ sáu. Đây là việc mà trước nay chưa từng xảy ra.

Không riêng gì các đệ tử mà kể cả các vị trưởng lão của Tây viện đều thắc mắc về chuyện đó.

Lúc này, kẻ được coi là “cầm đầu” trong số bọn họ đang đứng đối diện trước mặt Cổ Mị Sanh.

Vị trưởng lão này họ Dương, tên Bằng, là người rất được các trưởng lão khác của Tây viện tín nhiệm. Thậm chí, có lẽ còn vượt xa sự tín nhiệm đối với Cổ Mị Sanh.

Nghe nói hẳn là người bạn chí cốt của Tây viện chủ tiền nhiệm - Bạch Lân. Hai người bái nhập Đại Nhật Cung cùng một ngày, trải qua mấy trăm năm thăng trầm, họ đã từng không ít lần kề vai sát cánh trong lúc hoạn nạn lẫn thời khắc vinh quang. Nếu nói quan hệ của bọn họ là sinh tử chi giao cũng không quá.

Hơn hai mươi bảy năm trước, sau khi Tây viện chủ tiền nhiệm Bạch Lân đột ngột mất tích, trong lần đề cử viện chủ mới khi đó thì đã có tới hơn phân nửa số trưởng lão ủng hộ vị trưởng lão Dương Bằng này trở thành viện chủ. Nếu như không phải phụ thân của Bạch Lân - một trong ba vị thái thượng trưởng lão - tỏ ý đề bạt Cổ Mị Sanh thì có lẽ người ngồi trên chiếc ghế Tây viện chủ bây giờ là kẻ mang tên Dương Bằng mà không phải là Cổ Mị Sanh.

Tuy rằng không thể trở thành viện chủ nhưng danh vọng của Dương Bằng ở Tây viện vẫn rất cao. Không ít các trưởng lão lấy hắn làm người dẫn đầu, nó thể hiện rõ qua việc mà họ ủng hộ tuyệt đối ý kiến của Dương Bằng trong những cuộc hội nghị cao tầng mấy năm trở lại đây. Ẩn ẩn có dấu hiệu áp chế qua Cổ Mị Sanh.

Nếu bàn về nguyên nhân cho sự chống đối này thì có lẽ phần nhiều là xuất phát từ chính bản thân Cổ Mị Sanh.

Trong số những tên trưởng lão kia, thật tình mà nói thì có không ít kẻ đã từng “lên giường” với nàng. Nhưng cùng lắm là hai ba lần, bọn họ lập tức bị nàng đá qua một bên, về sau thì đến cả việc liếc nhìn một cái nàng cũng không muốn. Giống như cách mà nàng đã đối xử với Phong Tiểu Thiên vậy. Thậm chí còn tệ hơn.

Với nàng, nam nhân chỉ là những món đồ chơi mà thôi. Hơn nữa, là những món đồ chơi mà nàng chẳng hề muốn đụng đến nếu không phải cần thiết.

Nhưng “những món đồ chơi” đó lại không phải là vật vô tri vô giác để bị nàng chơi đùa rồi vứt bỏ đi như mớ rác rưởi một cách thản nhiên. Bọn chúng có cảm xúc. Biết tự ái và biết oán hận.

Chỉ cần là một nam nhân bình thường thì tất cả đều sẽ nói rằng họ chẳng lỗ lã gì trong những cuộc hoan ái. Có bị thiệt thì cũng là những nữ nhân đã lên giường với họ. Thế nhưng, có một sự thật rằng: tất cả những nam nhân kia đều sẽ rất khó chịu, rất tức giận, thậm chí là sinh lòng oán độc khi bị nữ nhân từng lên giường với mình khinh thường và vứt bỏ. Kể cả nữ nhân họ có là một kỹ nữ đi nữa!

Xem như là lòng tự ái và một chút nhỏ nhen của nam nhân đi. Điều ấy rất đổi bình thường.

Dù có bị coi là “những món đồ chơi” thì những tên trưởng lão kia vẫn là nam nhân bình thường, có sinh lòng oán hận đối với Cổ Mị Sanh cũng chẳng phải việc gì lạ.

Nàng chuốc oán quá nhiều!

Thế nên cũng không quá ngoa khi nói sự chống đối của phần lớn trưởng lão ở Tây viện hiện nay là do nàng tạo thành.

Bọn trưởng lão kia tín nhiệm Dương Bằng, đó là sự thật. Nhưng tín nhiệm một người và chống đối một người khác là hai khái niệm không giống nhau.

Nếu không phải cảm thấy khuất nhục mà sinh lòng oán hận thì bọn họ có ủng hộ Dương Bằng để chống lại Cổ Mị Sanh hay không còn rất khó nói. Bởi lẽ hiện tại, Cổ Mị Sanh vẫn đang làm tốt vai trò của một viện chủ. Ngoài chuyện “tự ái nam nhân” ngoài lề kia thì nàng đối đãi với những trưởng lão bọn họ cũng không tệ, thậm chí còn tốt hơn cả thời của viện chủ tiền nhiệm Bạch Lân. Công bằng mà xét thì nàng ta đã làm rất tốt chức Tây viện chủ này.

Một lý do nữa khiến họ chống đối Cổ Mị Sanh là vì... tu vi của nàng thua xa Dương Bằng!

110. Chương 111: Cổ Mị Sanh Tức Giận

Dĩ nhiên đó là nhận định của họ, hay ít ra thì mọi người ở Đại Nhật Cung này đều “biết rõ” như vậy.

Ở tu tiên giới, tiếng nói của người lớn hay nhỏ, là nặng hay nhẹ, tất cả là dựa vào thực lực mà người có được bao nhiêu. Muốn nói lý lẽ, trước tiên hãy có một “nắm đấm” to đi đã. Còn cái gì tạo nên “nắm đấm” ấy ư? Dương nhiên là thực lực cá nhân và thể lực hậu trường.

Về thực lực cá nhân thì Cổ Mị Sanh đã bị nhận định thua xa Dương Bằng. Hắn đã bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ hơn hai trăm năm rồi, ngoài những đệ tử bình thường như Giang Lưu Nhi thì việc này chẳng phải bí mật gì đối với nội bộ cao tầng Đại Nhật Cung.

Về thế lực hậu trường, Cổ Mị Sanh tuy là con dâu của thái thượng trưởng lão, nhưng xét cho cùng thì vẫn chỉ là người ngoài, hoàn toàn chẳng có quan hệ máu mủ ruột rà gì. Vị thái thượng trưởng lão kia chắc chắn sẽ chống đỡ cho viện chủ tiền nhiệm Bạch Lâm, còn về việc có giúp đỡ Cổ Mị Sanh hay không thì rất khó nói. Những kẻ đã sống cả ngàn năm như họ thì đều thành tinh cả rồi, có khi tâm tư chai sạn hết rồi cũng nên.

Uy quyền của thái thượng trưởng lão là không thể xâm phạm, nhưng nếu Cổ Mị Sanh không có được sự hậu thuẫn đó thì mọi thứ sẽ chẳng có tác dụng gì. Huống chi ở Đại Nhật Cung này đâu phải chỉ có một vị thái thượng trưởng lão.

Đại Nhật Cung từ lâu đã hình thành nên hai đại gia tộc nắm giữ vai trò chủ chốt là Bạch gia và Phong gia.

Bạch gia đương nhiên là chỉ gia tộc của đám người Bạch Lâm, Bạch Thiên Thù, Bạch Ngọc Kinh... Còn Phong gia, đó là gia tộc của Phong Tiểu Thiên - đệ tử hạch tâm của Tây viện hiện giờ, cũng là kẻ đã chịu khuất nhục khi bị Cổ Mị Sanh “đá” đi.

Giữa hai gia tộc này trước giờ vẫn thường xuyên đấu đá lẫn nhau. Hầu hết đều là xoay quanh các vấn đề về tài nguyên tu luyện, cai quản địa bàn môn phái phụ thuộc, lôi kéo các trưởng lão và đệ tử xuất chúng... Tóm lại thì vẫn là vấn đề tranh chấp quyền lực.

Sở dĩ gần đây phần đông các trưởng lão của Tây viện ra sức ủng hộ Dương Bằng và chống đối lại Cổ Mị Sanh, một phần nguyên nhân là do bàn tay của Phong gia thúc đẩy.

...

Nhìn tên trung niên, cũng chính là Dương Bằng phía đối diện, trong mắt Cổ Mị Sanh không che giấu sự khinh bỉ. Nàng lãnh đạm cất tiếng, giọng có phần mỉa mai:

“Chẳng hay một người bận rộn, thân mang trọng trách như Dương trưởng lão đây đến tìm ta có việc gì vậy?”

Dương Bằng tất nhiên biết là nàng ta đang nói móc mình, nhưng hấn cũng không tức giận.

“Dương mỗ chỉ là một trưởng lão thấp cổ bé họng, nếu nói đến bận rộn hay trọng trách thì làm sao có thể bì được với Tây viện chủ đây.”

Khẽ nhếch môi cười khuấy, Cổ Mị Sanh chẳng đáp lại mà đi đến cạnh cửa sổ, đưa tay sờ vào mấy đóa lan tím vừa nở mấy ngày trước.

Một nét khó chịu thoáng qua mặt Dương Bằng, hấn không quanh co nữa mà đi thẳng vào vấn đề:

“Dương mỗ hôm nay đến đây là để thay mặt cho các trưởng lão thỉnh viện chủ giải đáp cho một việc.”

Cổ Mị Sanh vẫn chẳng nói gì, tiếp tục công việc ngắm hoa của mình. Có lẽ nàng đang đợi hấn nói tiếp, hoặc, nàng chẳng thêm quan tâm.

“Xin hỏi viện chủ, người thứ sáu trong danh sách là ai?”

Dương Bằng tiếp tục nói, giọng lớn hơn.

“Danh sách? Danh sách nào?”

Cổ Mị Sanh vừa co ngón tay búng nhẹ cánh hoa, vừa hỏi lại.

“Chính là danh sách đệ tử tham gia thi đấu Quần Anh Hội.”

“Ồ! Thì ra là Dương trưởng lão muốn nói đến danh sách đó.”

Cổ Mị Sanh quay mặt lại, nhìn thẳng vào mặt Dương Bằng, cái nhìn khiến cho hấn cảm thấy e ngại.

“Danh sách đệ tử tham gia Quần Anh Hội trước nay đều là do viện chủ đích thân tuyển chọn. Hình như không cần phải báo cáo lại cho trưởng lão...”

“Chọn đệ tử nào tham gia thi đấu, quyết định cuối cùng đương nhiên vẫn là viện chủ đưa ra. Thế nhưng chúng ta dù sao cũng thân là trưởng lão, là cao tầng của Tây viện, đến ngay cả đệ tử nào của viện mình đi thi đấu cũng không biết, nói ra chẳng phải sẽ khiến người cười chê?”

Cầm hơi ngược lên, Cổ Mị Sanh nói với giọng uy nghiêm:

“Trước khi quyết định ta cũng đã tham khảo qua ý kiến của trưởng lão các ngươi. Năm đệ tử hạch tâm đã công bố trong bảng danh sách kia, tất cả đều là những người mạnh nhất theo nhận định của các ngươi, như vậy còn chưa đủ để hài lòng? Không nêu rõ danh tính của người thứ sáu, có quy định nào cấm sao? Không nói cho các ngươi biết, luật lệ nào buộc điều đó sao? Hay ý ngươi là, bất kể việc gì ở Tây viện này cũng đều phải thông qua sự đồng ý của trưởng lão các ngươi mới được phép tiến hành? Ta đây nói cho ngươi được rõ, ta có thể tự mình quyết định bảng danh sách này mà không cần phải hỏi qua ý kiến của các ngươi. Các ngươi cần biết rõ ư? Ta cho các ngươi hay, đừng nói chỉ là người thứ sáu mà kể cả sáu người đi nữa, nếu muốn, ta có thể không công bố danh tính như thường. Bởi vì không có quy định nào cấm điều đó! Bởi vì chủ nhân của Tây viện này không phải là bọn trưởng lão các ngươi mà là ta, Cổ Mị Sanh! Nếu như ngươi còn dám giở giọng chất vấn một cách ngớ ngẩn như thế này một lần nữa thì đừng trách Cổ Mị Sanh ta bất cặn nhân tình! Cút ra ngoài cho ta!”

Càng nói, giọng nàng càng lớn dần, khí thế mạnh mẽ phát ra khiến cho Dương Bằng cũng phải biến sắc. Thậm chí, linh cảm còn mách bảo hẳn rằng nên tránh xa nữ nhân trước mắt này. Nàng ta rất nguy hiểm!

Ngay bản thân Dương Bằng cũng không hiểu tại sao mình lại có linh cảm như vậy. Xét về cảnh giới, cả hai đều là Niết Bàn Cảnh hậu kỳ, nhưng nếu bàn về tu vi và chiến lực thì hẳn tin tưởng Cổ Mị Sanh không thể là đối thủ của mình được. Bởi vì hẳn bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đã hơn hai trăm năm rồi, còn nàng ta thì được bao lâu? Chưa đầy ba mươi năm.

Thế nhưng... lúc này đây hẳn lại có cảm giác mình như con sâu cái kiến trước mặt nàng. Dẫu không muốn tin nhưng đó là sự thật.

“Viện chủ, xin người bớt giận! Ta cũng chỉ là... chỉ là thay các trưởng lão khác thôi, tuyệt đối không hề có ý mạo phạm người... Được rồi, viện chủ hãy nghỉ ngơi, ta xin phép cáo lui.”

Nói hết câu, Dương Bằng vội vã rời khỏi căn phòng. Hẳn cảm thấy bất an...

Sau khi bóng hẳn đã biến mất, trong phòng, Cổ Mị Sanh hít sâu một hơi. Vừa rồi nàng đã mất bình tĩnh.

Khí thế mà nàng phát ra lúc nãy dĩ nhiên có kèm theo một chút uy áp của tu sĩ Chân Đan Cảnh, một tên Niết Bàn Cảnh như Dương Bằng không bị áp lực mới là việc lạ. Đâu phải ai cũng “không bình thường” như tên chủ nhân của nàng, có thể lấy tu vi Niết Bàn Cảnh trung kỳ mà thắng được một vị cường giả Chân Đan Cảnh trung kỳ như nàng. Hẳn chính xác là một kẻ “không bình thường”, quá “không bình thường”.

Nghĩ đến hẳn, trong lòng Cổ Mị Sanh bất giác dâng lên một chút lửa giận. Từ sau cuộc trò chuyện hôm qua thì nàng đã như thế. Tự đứng lại giận dỗi vô cớ mà chẳng vì lý do gì. Có lẽ việc nàng mất bình tĩnh khi nãy cũng là do gã Dương Bằng kia cứ truy hỏi “người thứ sáu”, trong khi “người thứ sáu” đó lại chính là tên chủ nhân “không bình thường” của nàng.

111. Chương 112: Tình Cảnh Của Bạch Gia Lão Tổ Bạch Vô Cực

Trong một động phủ đơn sơ nằm tách biệt với năm viện của Đại Nhật Cung.

“Lão tổ, không biết người cho gọi tôn nhi đến có gì sai bảo?”

Sau khi khom mình thi lễ với người trước mặt, Phong Tiểu Thiên cung kính hỏi.

“Người trước mặt” kia là một lão nhân. Ông ta trông khá già nua với dáng vẻ gầy yếu bên trong bộ trường sam bạc màu cũ kỹ. Mái tóc trắng xóa, làn da sần sùi, đôi môi khô khốc và một đôi mắt mờ đục. Tất cả tạo nên một hình bóng của tuổi xế chiều với những dấu ấn tang thương năm tháng.

Thế nhưng, tất cả những người ở Đại Nhật Cung, xa hơn là cả Đại Diệm Quốc, tuyệt đối không có một người nào dám xem thường lão nhân “gần đất xa trời” này. Kể cả bảy vị: viện chủ, đường chủ và các chủ

nắm giữ quyền lực của Đại Nhật Cung, trước mặt hắn, họ chỉ có thể cúi đầu nghe sai bảo. Bởi hắn chính là một trong ba vị thái thượng trưởng lão - những người nắm giữ quyền lực tối cao ở môn phái này.

Lão nhân quan sát Phong Tiểu Thiên một lúc, trong lòng âm thầm gật đầu.

Đứa nhỏ này thiên tư rất cao, nhất định sẽ trở thành trụ cột chống đỡ cho Phong gia sau này.

“Tiểu Thiên. Người đã đột phá vào Niết Bàn Cảnh trung kỳ?”

“Vâng. Tôn nhi vừa đột phá cách đây không lâu.”

Lão nhân khẽ “Ừm” một tiếng, đột nhiên hỏi:

“Tiểu Thiên. Người có biết tại sao năm đó ta lại bảo người lựa chọn đầu nhập đến Tây viện không?”

Vấn đề này từng khiến Phong Tiểu Thiên nghi hoặc rất lâu, cũng từng làm hắn suy đoán rất nhiều.

Phong gia hắn và Bạch gia được xem là hai trong ba cỗ thế lực chi phối Đại Nhật Cung, điều đó không phải chỉ là nói suông. Gần ngàn năm nay, các đời viện chủ của Tây viện và Bắc viện đều do người của Bạch gia đảm nhiệm, còn Đông viện và Nam viện thì do người của Phong gia nắm giữ. Giống như hiện giờ, Bắc viện chủ là Bạch Thiên Thù - con cháu trực hệ của Bạch gia, Tây viện chủ là Cổ Mị Sanh - con dâu của Bạch gia; tương tự, Đông viện chủ là Tôn Trường - đệ tử chân truyền của lão tổ Phong gia, Nam viện chủ là Phong Ngọc Thường - đại cô cô của Phong Tiểu Thiên.

Nhìn vào đó, theo lý thì Phong Tiểu Thiên hắn phải bái nhập Đông viện hoặc Nam viện mới phải, đằng này lão tổ lại bảo hắn lựa chọn đến Tây viện.

Phong Tiểu Thiên không thể không suy diễn. Trong lòng hắn cũng đã có vài đáp án, nhưng không chắc lắm. Hắn chấp tay hướng lão tổ của mình nói:

“Tiểu Thiên ngu muội, xin lão tổ giải đáp.”

Lão nhân xoay đầu nhìn vách đá hoa cương trong động, không trả lời mà tiếp tục hỏi:

“Tiểu Thiên. Theo người thấy thì giữa Bạch gia và Phong gia, ai mạnh ai yếu?”

Phong Tiểu Thiên không hiểu mấy hàm ý của lão tổ mình, hắn thành thật nói suy nghĩ của bản thân:

“Theo cảm nhận của tôn nhi thì là kẻ tám lạng người nửa cân, chênh lệch không bao nhiêu.”

Lão nhân xoay sang nhìn hắn, nhẹ lắc đầu.

“Lão tổ, chẳng lẽ tôn nhi đã nói sai?”

“Người không nói sai.”

“Vậy sao lão tổ...”

Phong Tiểu Thiên thấy rất khó hiểu.

“Người muốn hỏi tại sao ta lại lắc đầu?”

Giọng lão nhân chuyển thành nghiêm túc:

“Người không nói sai, nhưng mà... người nói thiếu.”

Phong Tiểu Thiên chờ đợi nghe tiếp.

“Thế lực của Bạch gia và Phong gia ở Đại Nhật Cung đúng là kẻ tám lạng người nửa cân giống như người nói, ít nhất thì tính đến hiện giờ là thế. Có điều, sau này thì e là không đúng như vậy nữa.”

Lão nhân đưa tay vuốt chòm râu, tiếp tục nói:

“Lão già Bạch Vô Cực kia đã sắp tới đại hạn rồi.”

“Lão tổ, là thật sự?”

“Người nghi ngờ?”

Trông thấy sắc mặt lão tỏ xấu đi, Phong Tiểu Thiên biết mình đã lỡ lời, vội cúi người xuống giải bày:

“Lão tổ mình giám, vừa rồi do quá ngạc nhiên nên tôn nhi mới thốt ra mấy lời đường đột đó, tôn nhi tuyệt đối chưa bao giờ dám hoài nghi lão nhân gia người.”

Lão nhân khoát tay, cũng không có ý truy cứu.

“Được rồi, ngừng đầu lên đi.”

“Tạ lão tổ đã khoan hồng.”

Khi Phong Tiểu Thiên đã đứng thẳng người lại, lão nhân mới nói tiếp:

“Người cảm thấy ngạc nhiên là điều bình thường, bởi vì chuyện này cũng không có mấy người biết được.”

Hắn nhớ lại:

“Vào sáu mươi năm trước, trong một lần tầm bảo tại Đại Hạ Quốc, lão già Bạch Vô Cực kia đã chạm trán với một Quỷ hồn. Phải nói là lão ta rất không may, bởi Quỷ hồn mà hắn gặp có tu vi Chân Đan Cảnh trung kỳ, ngang bằng với hắn; hơn nữa theo lời hắn kể lại thì thủ đoạn của tên Quỷ hồn nọ cực kỳ quỷ dị, vô cùng khó đối phó... Trong những lời đó, có bao nhiêu là thật thì ta không rõ, thế nhưng ta biết chắc chắn một điều : hắn đã bị trúng một loại pháp ấn rất đáng sợ!”

Lão nhân đột nhiên dừng lại, quay sang Phong Tiểu Thiên đang đứng chăm chú lắng nghe, hỏi:

“Người đoán thử xem tác dụng của loại pháp ấn kia là gì?”

Tâm tư khê động, Phong Tiểu Thiên đáp:

“Lão tổ, nó làm tổn thương nguyên thần chăng?”

Cũng không phải là hắn suy đoán bậy bạ. Lúc này lão tổ nói rằng Bạch Vô Cực đã sắp tới đại hạn, vừa rồi lại đề cập đến pháp ấn gì kia, chắc chắn hai điều này có liên quan với nhau. Mặc khác, theo sự hiểu biết của hắn, có thể khiến cho thọ mệnh của tu sĩ Chân Đan Cảnh bị hao mòn mà đối phương lại không có biện pháp nào hóa giải, chỉ có thể bất lực đứng nhìn đại hạn ập xuống thì hơn chín phần là pháp ấn kia đã làm tổn hại đến nguyên thần. Lý do là cơ thể của Chân Đan Cảnh rất mạnh mẽ, cho dù bị đứt tay cụt chân, thậm chí là lục phủ ngũ tạng bị đập nát hết cũng không thể giết được họ.

Lùi một bước mà nói, nếu như pháp ấn kia thật sự có thể rút đi sinh mệnh, tuổi thọ, khiến cơ thể tổn hại đến mức vô phương cứu chữa thì vẫn không phải là đường cùng đối với họ. Đơn giản là vì còn một giải pháp nữa cho họ, đồng thời cũng là cho tất cả những tu tiên giả từ cảnh giới Thần Thông Cảnh trở lên - đoạt xá.

Tuy nói chuyện này bị nghiêm cấm đối với những chính phái như Đại Nhật Cung, thế nhưng nói trắng ra cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Ai không tiếc rẻ sinh mệnh của mình? Có được mấy người có thể bình thản chờ đợi đón nhận cái chết? Thế nhân truy cầu tiên đạo hư vô mờ mịt là vì cái gì? Cũng chỉ là mong một ngày trở thành thần tiên, trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất, siêu thoát khỏi vòng luân hồi đặng đặng vô tận. Hoặc chí ít thì cũng vì muốn sống lâu thêm một chút để hoàn thành những tâm nguyện của bản thân. Chỉ những kẻ chán đời, những con người đã hoàn toàn tuyệt vọng mới không luyến tiếc sinh mệnh của mình. Họ buông xuôi, tìm đến cái chết như một sự giải thoát, và sâu trong tâm khảm, họ mong ước một cuộc đời mới - một sự tái sinh.

Nhưng đó là đối với những người mà họ cho rằng bản thân đã chẳng còn lý do gì để sống tiếp nữa. Còn Bạch Vô Cực, hắn là loại người như thế ư? Một chuyện cười. Hắn là một trong ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung, một nhân vật có quyền uy chí cao khiến cho không biết bao nhiêu người phải kính sợ. Một kẻ như thế thì luyến tiếc mạng sống còn không hết chứ lý nào lại buông xuôi.

Và như vậy, nếu như hắn có đoạt xá ai đó để tiếp tục cuộc sống của mình thì cũng là việc bình thường, quy định thì vẫn cứ là quy định.

Nhưng căn cứ vào những lời của lão tổ mình cho biết, Bạch Vô Cực không làm gì khác mà chỉ có thể đợi đại hạn buông xuống, điều đó cho thấy gần như tuyệt đối là hắn đã bị pháp ấn kia làm nguyên thần tổn thương nghiêm trọng.

P/s: - Kể tám lạng người nửa cân: “Cân” và “lạng” ở đây không phải là cân tây’ (kilôgam) và “lạng tây” (100 gam) mà là “cân ta” và “lạng ta”.

Ngày xưa khi cân đo những thứ kim loại quý hay các vị thuốc bắc người ta dùng một loại cân cũ gọi là cân ta. Theo quy ước chung, khi cân đo bằng loại cân này, thì một cân bằng mười sáu lạng tương đương với 0,605 kilôgam, và một lạng bằng một phần mười sáu cân xấp xỉ với 37,8 gam. Vậy là nếu cân bằng cân ta thì tám lạng đúng bằng nửa cân và nửa cân cũng chính là tám lạng!

Thành ngữ này trong tiếng Việt thường chỉ sự so sánh tương đương lực lượng giữa hai phe, hai đấu thủ trong một cuộc tranh đấu được thua nào đó. Có khi nó là sự nhận xét về mức độ tương đương của một sự việc, hành động hay tính chất nào đó của hai bên.

112. Chương 113: Hồi Ưc Đau Thương

Lão nhân nhìn Phong Tiểu Thiên, khê cười.

“Lần này ngươi lại nói thiếu... Pháp ấn kia đáng sợ hơn ngươi tưởng nhiều lắm. Nó không chỉ gây thương tổn cho nguyên thần mà còn phá hủy sinh cơ của Bạch Vô Cực. Sợ là hần không sống qua nổi mười năm nữa đâu.”

“Lão tổ, thứ cho tôn nhi ngu dốt, lẽ nào tình trạng của Bạch trưởng lão thật sự không có cách nào chữa được?”

Nhẹ lắc đầu, giọng lão nhân lạc đi hẳn:

“Biện pháp không phải không có. Chỉ là... quá khó khăn.”

Nói tới đó, lão nhân bỗng thở dài, sau đó xoay người nhìn vách đá hoa cương, trầm mặc không nói. Tuy hần và tên Bạch Vô Cực kia luôn tranh đấu, thậm chí thỉnh thoảng còn động tay động chân với nhau, nhưng suy cho cùng thì vẫn là huynh đệ đồng môn. Mỗi người đều là vì gia tộc của mình cả thôi. Hơn nữa, những đệ tử đồng trang lứa thuở đó với hần, ngoài tên Bạch Vô Cực và Phong lão quái ra thì đều đã chết hết cả rồi. Nếu Bạch Vô Cực chết nữa thì...

Thời gian luôn là vô tình như vậy.

Một lúc sau.

“Chúng ta sẽ giành lấy Tây viện.”

Lão nhân đột ngột lên tiếng, một chút thương cảm lúc này đã chẳng còn nữa.

“Tôn nhi phải làm gì, xin lão tổ chỉ dạy.”

Đến bây giờ thì Phong Tiểu Thiên đã rõ tại sao năm đó lão tổ lại bảo hần lựa chọn tiến vào Tây viện. Hần là một con cờ được bố trí trong lòng địch. Một con cờ đợi thời.

“Những năm gần đây, lợi dụng hiềm khích của bọn trưởng lão Tây viện đối với Cổ Mị Sanh, đồng thời ban cho chúng một số lợi ích cũng như hứa hẹn nâng đỡ sau này, ta đã âm thầm mua chuộc được không ít người trong số họ. Cả tên cầm đầu là Dương Bằng cũng đã sớm trở thành người của chúng ta.”

Quay mặt lại nhìn Phong Tiểu Thiên một cách chăm chú, lão nhân căn dặn:

“Dương Bằng sẽ cố xây dựng lòng tin và tranh thủ sự tín nhiệm của các trưởng lão Tây viện khác. Về phần ngươi... Tiểu Thiên, ngươi từng là một trong những đệ tử hạch tâm xuất sắc nhất của Tây viện, số người ủng hộ ngươi hẳn là không ít. Thời gian tới, ta muốn ngươi tìm cách xây dựng uy vọng của mình lên cao nhất có thể trong lòng tất cả các đệ tử của Tây viện. Riêng Cổ Mị Sanh và lão đầu Bạch Vô Cực thì đã có ta lo liệu. Chỉ cần ngươi và Dương Bằng làm tốt mọi chuyện thì ta tin tưởng không bao lâu nữa Tây viện sẽ do người của Phong gia ta nắm giữ.”

“Vâng. Tôn nhi sẽ cố gắng hết mức có thể.”

Phong Tiểu Thiên đáp lời, thế nhưng trong ánh mắt thì vẫn còn nghi hoặc.

Và dĩ nhiên điều đó không thể giấu được lão nhân.

“Người còn thắc mắc chuyện gì sao?”

Lão nhân hỏi.

Do dự một chút, cuối cùng Phong Tiểu Thiên vẫn xin lão tổ mình giải đáp:

“Lão tổ, Phong trưởng lão sẽ để mặc chúng ta thâm nhập Tây viện sao?”

“Người không cần lo. Phong lão quái kia nói là sẽ bế quan trăm năm để nghiên cứu khôi lỗi thuật gì đó của hắn. Tính đến giờ thì cũng chưa đầy sáu mươi năm mà thôi, chờ tới lúc hắn xuất quan thì chúng ta đã thâm nhập xong Tây viện lâu rồi. Ngay cả lão đầu Bạch Vô Cực... cũng chẳng còn nữa. Phong lão quái kia có điên thế nào thì cũng không đến nỗi không biết nặng nhẹ mà gây chiến với ta đâu. Người cứ yên tâm mà tiến hành.”

“Vâng. Tôn nhi đã hiểu.”

“Được rồi, cũng không còn việc gì nữa, người trở về đi.”

“Vậy tôn nhi xin phép cáo lui.”

Khom người chào lão nhân xong, Phong Tiểu Thiên rời khỏi động phủ.

Khi đã đi được một lúc, trên môi hắn bỗng nở một nụ cười lạnh.

Cổ Mị Sanh. Ta nhất định sẽ khiến cho người phải hối hận! Ta sẽ trả lại cho người gấp mười lần, trăm lần nỗi khuất nhục mà người đã dành cho ta! Không lâu nữa đâu...

...

Cùng lúc đó, tại một góc của Bắc viện.

Bạch Thiên Thù ngồi trên một chiếc bồ đoàn, đưa mắt nhìn cô gái đang đứng trước mặt, khẽ bảo:

“Ngọc Kinh, lại gần một chút.”

Cô gái, cũng tức Bạch Ngọc Kinh tiến tới mấy bước, sát ngay cạnh tứ cô cô mình.

Bạch Thiên Thù nhẹ đưa tay xoa đầu nàng, trong mắt đầy sự trìu mến.

Đứa nhỏ này chính là con của nhị ca Bạch Lâm và nhị tẩu Lưu Mạn của nàng.

Nghĩ đến người chị dâu xấu số kia, trong lòng Bạch Thiên Thù không khỏi dâng lên niềm chua xót.

Còn nhớ năm đó, nàng và hai tỷ muội Lưu Mạn cùng bá nhập vào Bắc viện, cả ba người tình như thủ túc, thân không khác gì tỷ muội ruột. Về sau, khi Lưu Mạn kết thành phu thê với nhị ca Bạch Lâm của nàng, tình cảm giữa ba người các nàng lại thân càng thêm thân... Đáng tiếc... Sum vầy nào được bao lâu thì đã lià tan. Kẻ dương gian. Người âm giới...

Cũng chính bởi quá thân thiết, quá yêu quý Lưu Mạn nên thành ra Bạch Thiên Thù mới có thành kiến với người chị dâu mới là Cổ Mị Sanh như vậy. Đặc biệt là kể từ khi nhị ca nàng mất tích, nhìn vào lối sống bê bối, phóng túng của nàng ta, Bạch Thiên Thù lại càng thêm chán ghét.

Thu tay về, Bạch Thiên Thù chợt hỏi:

“Ngọc Kinh. Cô cô thấy con dường như khá có ác cảm với Cổ Mị Sanh và đệ đệ con?”

Bạch Ngọc Kinh cúi đầu không đáp.

Thấy dáng vẻ đó của nàng, Bạch Thiên Thù thâm than. Cổ Mị Sanh kia thì có thể không nhắc tới cũng không sao, nhưng còn Bạch Ngọc Đô, nó tuy là con của Cổ Mị Sanh nhưng đồng thời cũng là con của nhị

ca Bạch Liên, cả hai đứa đều là cùng một phụ thân. Quan hệ giữa tỷ đệ chúng nó hiện giờ... thật là chẳng mấy tốt.

“Năm nay con đã ba mươi sáu rồi phải không?”

Bạch Thiên Thù đổi chủ đề.

Mặc dù không biết tại sao tứ cô cô lại đột nhiên nhắc đến tuổi của mình nhưng Bạch Ngọc Kinh vẫn đáp:

“Vâng.”

Khẽ gạt đầu mấy cái, Bạch Thiên Thù rời khỏi miếng bồ đoàn đang ngồi, đứng dậy đi đến một góc của mặt thất. Nàng đưa tay kết quyết, sau đó đánh về phía trước mặt.

Khoảng không bỗng nhiên sáng lên, hiện ra một bức tường màu xanh nhạt.

Một cảm ché.

Không lâu sau, màn sáng tách ra, Bạch Thiên Thù tiến vào bên trong. Qua một đổi, khi trở ra lại thì trên tay nàng đã có thêm một chiếc hộp ngọc.

Hộp không lớn, chỉ dài tầm một thước, rộng khoảng nửa thước, màu trắng, bên trên có dán một tấm phù lục.

Bạch Thiên Thù nhẹ vuốt ve hộp ngọc, giọng thều thào:

“Đã ba mươi sáu năm rồi... Ba mươi sáu năm...”

Sau thoáng chốc hoài niệm, Bạch Thiên Thù ngược mắt nhìn cô gái bên cạnh, chợt hỏi:

“Con có muốn biết mẹ con đã chết như thế nào không?”

Nghe đến đó, mắt Bạch Ngọc Kinh mở lớn hơn một chút, nàng nhìn cô cô mình một lúc, không nói mà chỉ nhẹ gạt đầu.

Năm nay nàng ba mươi sáu tuổi, cũng đồng nghĩa mẹ nàng đã mất ba mươi sáu năm rồi. Trước giờ nàng chỉ nghe kể là mẹ mình bị bọn tà tu hại chết, còn cụ thể chết như thế nào, ai hại chết thì nàng không biết mà cô cô cũng không nói cho nàng biết. Có lẽ vì nàng còn nhỏ, còn chưa đủ mạnh mẽ để biết.

Phía đối diện, Bạch Thiên Thù bắt đầu kể:

“Năm đó, sau khi sinh con không lâu, vào một đêm cũng bình thường như những đêm đông khác, lạnh lẽo và tuyết..., mẹ con đã bị người sát hại. Mẹ con chết rất thê thảm...”

Giọng Bạch Thiên Thù trở nên nghẹn ngào:

“... Nàng... bị người cưỡng hiếp rồi giết chết...”

Oanh!

Mắt trừng lớn, gương mặt Bạch Ngọc Kinh tái đi.

“... Không chỉ vậy, kẻ thủ ác kia còn sử dụng thái âm bổ dương chi thuật để hấp thu tu vi và tinh khí của nàng. Cô cô còn nhớ rất rõ hình ảnh mẹ con lúc đó: khắp người thâm tím, da mặt trắng bệch, khớp miệng còn có máu đang rỉ ra... Thật sự... Thật sự rất thê thảm...”

Những giọt nước mắt không kìm nén được chảy xuống trên mặt Bạch Thiên Thù.

P/s: - Bồ đoàn: Bồ-đoàn là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh.

113. Chương 114: Ma Ngục Huyền Lăng - Ma Ngục Huyền Kinh

Đó là hình ảnh, là ký ức mà có lẽ suốt cả đời Bạch Thiên Thù nàng cũng chẳng thể nào quên nổi. Dù là ba mươi sáu năm hay ba trăm sáu mươi năm, thậm chí là ba ngàn sáu trăm năm đi nữa.

Bạch Ngọc Kinh nhắm nghiền đôi mắt, lặng người đi trong chốc lát. Khuôn mặt nàng hiện rõ nét đau đớn, nắm tay cũng bắt giác siết chặt lại.

Một lúc sau, nàng mở mắt ra, cố giữ cho giọng bình tĩnh:

“Cô cô. Kẻ thủ ác kia... Hắn đã chết chưa? Hắn... là ai?”

Bạch Thiên Thù lấy ra một chiếc khăn tay lau nước mắt, thương tâm lắc đầu.

“Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hắn. Lúc đó, khi nhị ca ta, cũng chính là phụ thân con tìm thấy mẹ con thì nàng đã chỉ còn là một cái xác không hồn...”

Bạch Thiên Thù nói tiếp:

“Tuy không biết chính xác danh tính của kẻ thủ ác kia nhưng mấy người chúng ta cũng suy đoán ra được một hai... Có thể âm thầm sát hại mẹ con ngay dưới tầm mắt của tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung, tu vi của kẻ kia tuyệt đối phải là Chân Đan Cảnh trở lên mới làm nổi. Thêm nữa, căn cứ vào tình trạng cơ thể của mẹ con lúc đó, nàng là bị người hấp thu cạn kiệt tu vi lẫn tinh khí rồi dùng một chưởng đánh nát nguyên thần... Trong tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục này, kẻ có được tu vi Chân Đan Cảnh trở lên, lại tinh thông tà thuật thái âm bổ dương cũng chỉ có ba người.”

“Cô cô. Ba người đó... là những ai?”

“Tông chủ và hai vị tôn giả của Âm Dương Tông.”

“Nếu mọi người đều đã đoán được vì sao lại không giúp mẹ con đòi lại công đạo? Vì sao lại để người phải chết trong tủ nhục suốt ba mươi sáu năm đằng đẳng? Vì sao kẻ đã sát hại người lại vẫn cứ sống ung dung tự tại?”

Càng nói, giọng Bạch Ngọc Kinh càng lớn hơn, cho dù nàng đã cố gắng kìm nén.

Nhìn ánh mắt đau thương của cô gái trước mặt mình, nỗi đau xót trong lòng Bạch Thiên Thù lại dâng lên.

Vì sao ư?

Ba mươi sáu năm trước Bạch Thiên Thù nàng cũng đã từng đứng trước mặt nhị ca và phụ thân mình lớn tiếng hỏi như thế. Nhưng đáp lại nàng chỉ là những cái lắc đầu.

Bọn họ nói không có chứng cứ nào để chứng minh việc Lưu Mạn bị sát hại có liên quan đến Âm Dương Tông, nếu như vô cớ hưng sư vấn tội sẽ dễ gây ra hiềm khích, tệ hơn còn có thể dẫn tới một cuộc đại chiến. Trong khi đó, Đại Nhật Cung và Âm Dương Tông lại đi theo con đường bất đồng, người chính kẻ tà, xử lý không khéo còn có nguy cơ làm dấy lên căng thẳng giữa hai thế lực.

Có lẽ là nhị ca và phụ thân nàng có lý, có lẽ quyết định của họ là đúng đắn. Nhưng mà... nàng không cam tâm!

Nàng không cam tâm phải trở mặt đứng nhìn người tỷ muội thân thiết nhất của mình phải chết trong tủ nhục rồi cứ thế bị lãng quên theo thời gian. Nàng không cam tâm khi biết tên hung thủ đáng ghê tởm và đáng bị nguyên rủa kia vẫn cứ ung dung mà sống. Nàng đã từng đứng trước mộ của Lưu Mạn thề rằng nhất định sẽ đòi lại công đạo cho nàng ấy. Dù có phải thịt nát xương tan, hồn phi phách tán đi nữa...

Gương mặt Bạch Thiên Thù bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc. Nàng nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Kinh và hỏi:

“Con có muốn báo thù cho mẹ mình hay không?”

Bạch Ngọc Kinh không chút nào lảng tránh ánh mắt uy nghiêm của cô cô mình, nàng đáp với một giọng điệu kiên quyết:

“Con nhất định sẽ tự tay giết chết tên hung thủ kia, dù hắn có là ai đi nữa!”

“Tốt!”

Bạch Thiên Thù đưa chiếc hộp ngọc đang cầm cho Bạch Ngọc Kinh.

“Cầm lấy!”

“Cô cô, đây là...”

“Là thứ có thể giúp con báo thù rửa hận. Mở ra con sẽ rõ.”

Bạch Ngọc Kinh làm theo lời cô cô mình, nâng tháo tấm phù lục dán trên hộp xuống.

Ngau khi vừa cầm lên vật đựng bên trong...

“Rống... Rống...”

Tiếng gầm dữ tợn như muốn chấn vỡ màng nhĩ Bạch Ngọc Kinh.

Trước mặt nàng, một con vật với hình thù to lớn xuất hiện.

Nó màu đen, có mình rắn, vẩy cá, đuôi thần lằn, tất cả bốn chân, mỗi chân có ba vuốt sắc nhọn như vuốt chim ưng.

Là một con hắc giao long!

Hắc giao nhe nanh há miệng lao xuống như muốn nuốt chửng cô gái phía dưới.

Bạch Ngọc Kinh biến sắc, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Không phải do nàng nhất gan mà là cảnh tượng trước mắt thật sự là quá rung động.

Thứ mà nàng đang đối mặt không phải là một con rắn hay thần lằn gì, nó là một con giao long - loài sinh vật vô cùng cường đại trong truyền thuyết!

Mặc dù sợ hãi là vậy nhưng Bạch Ngọc Kinh cũng không chút nào chậm trễ, hai tay nàng kết quyết với tốc độ cực nhanh. Khi đầu hắc giao còn cách nàng chưa đầy năm thước thì ấn quyết cũng hoàn thành. Nàng toàn lực đánh ra.

“Oành”

Hắc giao bị đẩy lùi nhưng cơ thể nó lại chẳng hề có chút thương tích nào, dù là một vết xước nhỏ cũng không. Trong khi đó, gương mặt Bạch Ngọc Kinh đã có chút tái đi.

“Rống!”

Một lần nữa, hắc giao tấn công. Từ miệng nó, một luồng sáng bắn ra.

“Oành!”

Thân hình Bạch Ngọc Kinh bị đánh văng đi.

“Phốc”

Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng nàng.

Đang đứng bên cạnh, Bạch Thiên Thù vội giắt lấy vật trong tay nàng, sau đó lập tức bỏ vào lại trong hộp ngọc rồi dùng tấm phù lục được gỡ xuống ban nãy dán lên lại. Cả quá trình được tiến hành trong nháy mắt, không một chút chần chừ.

Làm xong hết thấy, nàng diu lấy Bạch Ngọc Kinh, quan tâm hỏi:

“Con có sao không, Ngọc Kinh?”

Bạch Ngọc Kinh mở mắt ra. Khi thấy bản thân mình vẫn còn đứng tại chỗ cũ, y phục cũng không dính tí bụi bẩn nào thì rất ngạc nhiên.

Không phải vừa rồi nàng mới bị đánh văng vào vách đá, cả cơ thể đều bị bầm dập sao?

Nàng nhìn sang Bạch Thiên Thù, mắt đầy nghi hoặc.

“Cô cô, vừa rồi...”

“Những gì con nhìn thấy cũng không phải chân thật.”

“Là do con ảo giác ư?”

Bạch Thiên Thù lắc đầu.

“Không hoàn toàn chân thật nhưng cũng không phải ảo giác. Đó là thần niệm.”

“Thần niệm?”

“Đúng vậy, là thần niệm. Vật bên trong hộp mà con đã cầm khi nãy, tên của nó là Ma Ngục Huyền Lăng - một kiện thượng phẩm linh khí vô cùng cường đại.”

“Cô cô. Ma Ngục Huyền Lăng này là...?”

Bạch Thiên Thù đương nhiên hiểu Bạch Ngọc Kinh muốn nói gì. Nàng hỏi:

“Chắc hẳn con đang thấy thắc mắc là tại sao lại chưa từng nghe đến cái tên Ma Ngục Huyền Lăng này phải không?”

Cũng chẳng đợi Bạch Ngọc Kinh trả lời, nàng nói tiếp:

“Đừng nói là con, cho dù là phụ thân con và các vị trưởng lão cũng không hề biết tới sự tồn tại của pháp khí này. Ngoài cô cô ra thì chỉ có ba người nữa biết được mà thôi...”

Giọng nàng bỗng trầm đi hẳn:

“Ba người đó chính là sư phụ ta, mẹ và Lưu Thanh a di của con... Năm đó, khi mà mẹ con còn chưa gả vào Bạch gia, cô cô cũng chưa làm viện chủ của Bắc viện, trong một lần ra ngoài lịch lãm, ba người chúng ta đã tình cờ phát hiện một động phủ của cổ tu sĩ lưu lại. Bên trong động, ngoài một ít đan dược trân quý thì chúng ta còn tìm được ba chiếc hộp ngọc. Hộp thứ nhất đựng một ngọc giản công pháp, hai hộp còn lại thì mỗi hộp chứa một kiện thượng phẩm linh khí.”

Nói tới đó, nàng chợt nhìn Bạch Ngọc Kinh rồi hỏi:

“Con có biết công pháp ghi lại trong ngọc giản kia là gì không?”

Bạch Ngọc Kinh nhẹ lắc đầu.

Bạch Thiên Thù cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy chứ chẳng thật sự cần Bạch Ngọc Kinh trả lời. Nàng nói ra đáp án:

“Tên của công pháp kia là... Ma Ngục Huyền Kinh.”

114. Chương 115: Đại Thù Gian Nan

Đáp án này không khỏi làm Bạch Ngọc Kinh liên tưởng đến một công pháp khác...

“Có phải con cảm thấy tên của nó có chút quen thuộc?”

Bạch Ngọc Kinh gật đầu xác nhận.

“Vậy thì cô cô có thể nói cho con biết, Ma Ngục Huyền Kinh cũng chính là Bắc Huyền Kinh - đệ nhất công pháp của Bắc viện. Nhưng mà... nó hoàn chính hơn.”

“Cô cô, như người nói thì tức Bắc Huyền Kinh là bản công pháp thiếu hụt?”

“Tuy hơi khó tin nhưng đích xác là vậy. Lúc trước ta cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Bắc Huyền Kinh - một bộ công pháp trứ danh khắp Thiên Vũ đại lục - lại chỉ là một công pháp không trọn vẹn. Ta e là tất cả mọi người ở Đại Nhật Cung, không, thậm chí là cả tu tiên giới của Thiên Vũ đại lục cũng đều lầm tưởng giống ta. Điều đó đã trở thành nhận thức chung của mọi người... Mãi cho đến khi ba người chúng ta tận mắt nhìn thấy Ma Ngọc Huyền Kinh thì nhận thức đó mới bị đánh vỡ...”

Ngừng lại trong thoáng chốc, Bạch Thiên Thù nói tiếp:

“Ma Ngọc Huyền Kinh được chia làm hai quyển: quyển thượng và quyển hạ. Trong đó, quyển thượng ghi lại tâm pháp và thần thông, quyển hạ thì ghi lại bí thuật. Bắc Huyền Kinh mà con biết chính là quyển thượng của Ma Ngọc Huyền Kinh... Kể ra cũng coi như chúng ta có duyên với nó nên mới tìm được bản hoàn chỉnh sau cả vạn năm mà mọi người chỉ biết tới bản thiếu.”

Đứng bên cạnh, Bạch Ngọc Kinh tỏ vẻ đã hiểu. Một nhận thức vừa bị đánh vỡ và nàng đang tiếp nhận sự thật để thay thế khoảng trống ấy.

Chợt nghĩ tới điều gì, nàng lên tiếng hỏi:

“Cô cô, về hai chiếc hộp còn lại, hai kiện thượng phẩm linh khí kia chắc hẳn có một cái là Ma Ngọc Huyền Lăng phải không?”

Bạch Thiên Thù nghe xong thì khẽ gật đầu, sau đó thì lại lắc đầu khiến cho Bạch Ngọc Kinh không hiểu ra sao.

Không để nàng nghi hoặc quá lâu, Bạch Thiên Thù giải thích:

“Trong hộp đúng là chứa đựng Ma Ngọc Huyền Lăng, nhưng không phải một mà là cả hai hộp.”

“Cả hai hộp?”

“Ma Ngọc Huyền Lăng có hai cái.”

Cúi nhìn chiếc hộp ngọc trong tay, nàng tiếp tục nói:

“Trong mỗi chiếc Ma Ngọc Huyền Lăng này đều có phong ấn thần hồn của một con hắc giao long. Thứ mà khi này con đã chiến đấu chính là thần niệm của nó. Không phải chân thật nhưng cũng chẳng phải ảo giác mà là thần niệm của con và nó giao phong với nhau.”

Bạch Ngọc Kinh nhẹ gật đầu. Nàng tất nhiên biết rõ thần niệm giao phong là thế nào, mặc dù chỉ mới đọc qua sách. Lần giao đấu với thần niệm hắc giao lúc này chính là lần trải nghiệm đầu tiên của nàng.

Trong khi nàng đang hồi tưởng lại kinh nghiệm giao đấu thần niệm kia thì tiếng của Bạch Thiên Thù truyền tới:

“Ngọc Kinh, con cảm nhận thế nào về trận đấu vừa rồi?”

Đưa tay lên miệng, nơi còn để lại vết máu chưa kịp khô, với nét mặt nghiêm túc, Bạch Ngọc Kinh đáp:

“Rất mạnh. Con hoàn toàn không có chút lực phản kháng.”

“Đúng là nó rất mạnh, nếu không thì nó đã không được coi là một trong những sinh vật cường đại nhất. Giao long là một chủng tộc cao ngạo, tuy bị phong ấn không biết bao nhiêu năm, thần hồn đã suy yếu rất nhiều, nhưng nó cũng không dễ gì chịu cúi đầu thần phục. Có điều... cô cô muốn con phải hàng phục được nó. Bởi vì chỉ có sử dụng Ma Ngọc Huyền Lăng thì con mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của những bí thuật trong quyển hạ của Ma Ngọc Huyền Kinh... Đương nhiên cô cô không yêu cầu con phải làm được điều ấy ngay bây giờ, nhưng cô cô hy vọng con sẽ không chế được Ma Ngọc Huyền Lăng khi bước vào Niết Bàn Cảnh hậu kỳ. Con có thể làm được không?”

Bạch Ngọc Kinh nhìn cô cô mình, ánh mắt kiên định đầy quyết tâm trả lời:

“Con tuyệt đối sẽ làm được!”

Bạch Thiên Thù nhìn đứa cháu gái của mình, tỏ vẻ hài lòng. Thần niệm khẽ động, một quyển ngọc giản tức thì xuất hiện trên tay nàng.

“Đây chính là quyển hạ ghi lại những bí thuật thượng thừa của Ma Ngọc Huyền Kinh, con hãy cầm lấy nghiên cứu dần. Còn về quyển thượng, cũng tức là Bắc Huyền Kinh, con đã có được năm tầng đầu của công pháp, hai tầng còn lại tạm thời cô cô không thể truyền cho con. Quy định của Bắc viện cô cô không thể làm trái, mà mấy vị thái thượng trưởng lão cũng sẽ không cho phép.”

Bạch Ngọc Kinh dĩ nhiên cũng hiểu được quy định là không thể làm trái. Chẳng riêng gì Bắc Huyền Kinh mà cả Đông Thiên Kinh, Nam Địa Kinh, Tây Hoàng Kinh và Đại Nhật Kinh đều là như thế. Những tầng công pháp sau cùng luôn được bảo mật cực kỳ cẩn thận, chỉ có viện chủ và trưởng lão có đại công lao, đại công hiến mới được phép học. Thậm chí dù là thái thượng trưởng lão cũng không có quyền học nếu nó không phải là công pháp của viện mà họ từng bái nhập vào.

Quy định đó đã có từ rất lâu, ngay từ khi Đại Nhật Cung phân tách thành bảy bộ phận riêng biệt là năm viện, một các, một đường. Mục đích của quy định này không chỉ là nhằm giữ kín bí mật của công pháp để không bị lộ ra ngoài mà còn nhằm đảm bảo duy trì sự cân bằng thế lực, xa hơn là sự tồn tại của năm viện.

Sau khi tiếp nhận quyển ngọc giản và chiếc hộp chứa Ma Ngọc Huyền Lăng, Bạch Ngọc Kinh đứng yên lặng, hình như đang nghĩ ngợi điều gì.

Thấy dáng vẻ đó của nàng, Bạch Thiên Thù mới hỏi:

“Ngọc Kinh. Con còn có điều gì khó hiểu sao?”

Hơi do dự, với một giọng trầm thấp, Bạch Ngọc Kinh nói:

“Cô cô. Một mình con... thật sự có thể báo thù rửa hận được sao?”

Nếu đúng như những gì cô cô nàng suy đoán thì kẻ đã hại chết mẹ nàng rất có thể chính là một trong ba kẻ cầm đầu của Âm Dương Tông. Đó hoàn toàn không phải là những kẻ dễ đối phó, nếu không muốn nói là vô cùng khó đối phó. Bọn chúng là một lũ tà tu không việc ác nào không dám làm; từ cướp của giết người cho đến rút hồn luyện pháp, chỉ cần có lợi cho việc tu luyện hay đơn giản chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình, lũ ác ma đó sẽ không từ thủ đoạn nào. Hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn người đã bị chúng hại. Mẹ nàng... cũng là một trong những nạn nhân xấu số kia.

Thế nhưng, cho đến tận bây giờ, bọn chúng vẫn cứ sống nhõn nhơ ra đó. Tại sao bọn chúng không bị trừng phạt?

Tại sao?

Vì bọn chúng quá mạnh!

Thế giới này chính là như vậy.

Muốn công bằng? Muốn công đạo?

Ai sẽ giúp người lấy lại công bằng? Ai sẽ thay người đòi lại công đạo khi mà kẻ gây tội kia quá to lớn?

Một bàn tay to có thể che được cả trời!

Bạch Ngọc Kinh nàng rất muốn trả thù, rất muốn rửa hận. Nhưng... bây giờ nàng không làm nổi. Muốn hoàn thành tâm nguyện này thì ít nhất nàng phải đạt tới tu vi Chân Đan Cảnh, dù thế thì cơ hội vẫn là rất mong manh nếu không có sự giúp sức nào.

Thêm nữa, để đạt tới cảnh giới Chân Đan Cảnh thì nàng phải cần bao nhiêu thời gian đây?

Hai mươi năm? Ba mươi năm? Năm mươi năm? Hay là một trăm năm?

Nàng có được cực phẩm linh thể, điều đó không giả. Nhưng dù là như vậy đi nữa thì nàng cũng phải mất mấy mươi năm mới tu luyện tới Niết Bàn Cảnh như hiện tại. Năm nay nàng cũng đã ba mươi sáu tuổi rồi. Trong mắt người khác, có lẽ đã là một điều khiến cho họ ao ước. Nhưng nàng không phải họ. Nàng là Bạch Ngọc Kinh, nàng có mối thù lớn phải báo, có mối hận lớn phải rửa, có nỗi đau lớn phải xoa dịu... bằng máu.

115. Chương 116: Nhất Định Ta Sẽ Báo Thù Cho Người

Bạch Thiên Thù sao lại không hiểu suy nghĩ của cháu gái mình, nàng đặt tay lên đôi vai Bạch Ngọc Kinh, nói với giọng chắc chắn:

“Ngọc Kinh, nhất định có thể! Con không chỉ có một mình, con còn có cô cô. Tuy rằng nhị ca đã không còn ở đây, phụ thân cũng không tán đồng việc tìm người của Âm Dương Tông để đòi lại công đạo, nhưng ý định báo thù cô cô chưa từng quên!”

Suốt ba mươi sáu năm qua, chưa một ngày nào nàng quên đi được. Hình ảnh vô cùng bi thảm lúc đó của Lưu Mạn... Mỗi lần nhớ tới... Nó như một lưỡi dao đâm thẳng vào lồng ngực.

Bỏ tay ra khỏi người Bạch Ngọc Kinh, nàng dịu giọng xuống:

“Lại nói, vẫn còn một người nữa có thể giúp cho cô cháu chúng ta.”

“Cô cô, người đó là...?”

“Sư phụ của cô cô và mẹ con, cũng có thể tính là thái sư phụ của con, vị thái thượng trưởng lão thứ ba của Đại Nhật Cung - người được gọi với biệt danh lão Phong Tử.”

“Lão Phong Tử”. Mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng chuyện về ông thì Bạch Ngọc Kinh cũng biết được đôi chút.

Trong ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Nhật Cung, có thể nói “lão Phong Tử” chính là người kỳ quái nhất. Nói khó nghe một chút thì là đầu óc không được bình thường. Cũng không phải Bạch Ngọc Kinh có ý nghĩ xúc phạm ông mà đó là nhận thức chung của hầu hết mọi người. Hơn nữa, theo như vô vàn những “sự tích” mà nàng nghe được thì quả thật nàng cũng cảm thấy nhận xét đó không sai.

Không giống hai vị thái thượng trưởng lão khác, lão Phong Tử làm việc không bao giờ theo nguyên tắc nào cả, thích thì làm, không thích thì mặc kệ.

Nghe nói sư phụ của ông, cũng tức là thái thượng trưởng lão đời trước đã từng không ít lần đau đầu bởi những việc mà ông gây ra. Thậm chí nàng còn nghe kể lại rằng, có một lần, ông đã bắt con Thanh Linh Điều, vốn là yêu thú mà sư phụ mình vô cùng yêu thích đem nướng ăn. Đáng nói hơn là ông lại còn dùng lông vũ của Thanh Linh Điều kia làm thành một chiếc mũ kỳ quặc rồi hiên ngang đội nó xuất hiện trước mặt sư phụ mình. Quả thật là vô cùng vô cùng ngu bực...

Chính bởi những việc làm “điên rồ” đó mà mọi người mới gán cho ông biệt danh “lão Phong Tử”.

Tuy thường hay có những hành động “điên điên khùng khùng” là vậy, nhưng tuyệt đối không có người nào dám xem thường lão Phong Tử. Trái lại, sự tồn tại của ông còn khiến cho không ít các đại nhân vật phải e dè. Nếu như có sự giúp sức của ông ấy thì chuyện đòi lại công đạo cho mẹ nàng chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng mà... liệu ông ấy có giúp không khi mà ngay cả phụ thân và gia gia nàng đều lựa chọn quên bỏ đi?

Nàng không thể không hoài nghi.

“Cô cô, liệu thái sư phụ... có thật sự sẽ giúp chúng ta không?”

Nghe câu hỏi của nàng, Bạch Thiên Thù đầy tin tưởng khẳng định:

“Có. Nhất định sư phụ sẽ giúp. Lão nhân gia người rất yêu quý mẹ con, nếu người biết được mẹ con chết thảm như vậy tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thời hạn trăm năm bế quan của người cũng đã qua gần sáu mươi năm rồi, chỉ cần đợi thêm mấy mươi năm nữa thôi... Trong khoảng thời gian này con hãy cố gắng mau chóng tăng lên tu vi, đồng thời tu tập cho thuần thục những bí thuật trong quyển hạ của Ma Ngục Huyền Kinh, sau đó thì thu phục Ma Ngục Huyền Lăng. Những việc khác con không cần bận tâm, cô cô sẽ tự mình thu xếp.”

Dừng lại một lúc, nàng nói tiếp:

“Cũng không còn sớm nữa, con hãy về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cô cô sẽ đến gặp con.”

“VẬY con xin phép.”

Sau khi Bạch Ngọc Kinh đã rời đi được một đổi, Bạch Thiên Thù mới tự lẩm bẩm:

“Ngọc Kinh, hy vọng con có thể chế ngự được Ma Ngục Huyền Lăng...”

Trong lòng nàng hiểu rõ thần hồn của hắc giao là mạnh cỡ nào. Muốn chế ngự được Ma Ngục Huyền Lăng với tu vi Niết Bàn Cảnh nào phải việc dễ dàng. Năm đó, ngay cả một tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ như Lưu Mạn còn không làm được... Đến bản thân Bạch Thiên Thù nàng, phải sau mấy mươi năm, khi nàng đột phá đến Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mới có thể hàng phục được một trong số hai chiếc Ma Ngục Huyền Lăng kia.

Lúc ấy, Lưu Mạn thấy vậy bèn đem chiếc Ma Ngục Huyền Lăng còn lại đưa luôn cho nàng. Bạch Thiên Thù còn nhớ rõ đoạn ký ức ấy...

“Oa! Thiên Thù, ngươi thật lợi hại! Con hắc giao khó ưa như vậy mà ngươi cũng chế ngự được.”

“Bớt tâm bốc ta đi! Nếu như ngươi chịu chăm chỉ tu luyện để nâng cao tu vi thêm chút nữa thì cũng làm được thôi, ai kêu ngươi lười biếng quá làm chi!”

“Được rồi được rồi! Là lỗi của ta! Là ta đã không chăm chỉ chịu khó như Bạch tiểu thư...”

“Ồ! Lưu Mạn công tử, công tử là đang khen người ta sao?”

“Thiên Thù, Lưu Mạn ta có sinh lý rất bình thường, ta cũng không có sở thích quái đản kia. Ngươi không cần tự mình đa tình đâu.”

“Cái gì? Ngươi nói ai quái đản, ai tự mình đa tình?”

“Đừng! Đừng! Không được! Ha ha ha... Thiên Thù... Ha ha ha... Thiên Thù! Thiên Thù! Ngươi dừng lại!...”

...

“Thiên Thù.”

“Sao?”

“Ngươi cầm đi.”

“Ma Ngục Huyền Lăng? Sao lại đưa cho ta?”

“Ma Ngục Huyền Lăng vốn là một bộ pháp khí, chỉ có sử dụng phối hợp cùng nhau mới phát huy được uy lực chân chính của nó. Hôm nay ngươi đã thuần phục được một cái rồi, ta tin thêm một cái nữa cũng sẽ không làm khó được ngươi... Ngươi cũng biết rõ ta và Lưu Thanh xưa nay đều không thích mấy chuyện đấu đá tranh giành, có giữ lại nó cũng không có bao nhiêu tác dụng. Ta biết ngươi là một người mạnh mẽ, luôn phấn đấu để chứng minh bản thân mình... Ma Ngục Huyền Lăng trong tay ngươi sẽ có ích hơn là để cho tỷ muội chúng ta cất giữ. Ta tin là Lưu Thanh cũng nghĩ giống ta.”

“Không được! Ta không đồng ý! Bảo vật là do ba người chúng ta tìm được. Ma Ngục Huyền Kinh thì không nói làm gì, chúng ta đều đã học thuộc. Riêng Ma Ngục Huyền Lăng, một mình ta đã chiếm một cái, bây giờ như thế nào ta lại có thể không biết xấu hổ lấy hết làm của riêng chứ.”

“Thiên Thù, ngươi nghe ta nói hết đã. Ma Ngục Huyền Lăng đúng là pháp khí rất lợi hại, nhưng nó rất bá đạo, sát khí quá nặng, cũng không thích hợp để ta và Lưu Thanh sử dụng. Lùi một bước mà nói, cho dù chúng ta có muốn dùng đi nữa thì cũng chưa chắc làm được. Ngươi thấy đấy, hai người chúng ta cũng đã thử nhiều lần rồi vẫn không hàng phục được thần hồn của hắc giao kia. Ta e là có khi phải đợi đột phá đến Chân Đan Cảnh mới thu phục được nó. Thế nhưng Chân Đan Cảnh là dễ đột phá như vậy sao?”

“... Ta đã gả cho nhị ca ngươi, là một nữ nhân đã có chồng. Với lại không lâu nữa, ta... sẽ trở thành mẫu thân rồi.”

“Mẫu thân?... Lưu Mạn, ý ngươi là...”

“Thật sự sao? Lưu Mạn, ngươi không phải đang lừa ta đấy chứ?”

“Đồ tiểu linh tinh người! Ta lừa người làm gì?”

“Thế nhưng... không phải nói tu tiên giả có tu vi cao thường sẽ rất khó có con sao? Người trở thành thê tử của nhị ca ta bất quá cũng mới có vài năm a!”

“Khó có con chứ đâu phải là không thể có. Người có cần phải ngạc nhiên vậy không?”

“Được rồi, trở lại vấn đề khi nãy đi. Sau này ta sẽ an phận thủ thường làm một thê tử tốt, một mẫu thân tốt, mấy chuyện tranh đấu ta không muốn dính vào nữa. Về phần Lưu Thanh, nó cũng sẽ theo sự phụ. Vì vậy, Ma Ngục Huyền Lăng này, chúng ta không cần tới nữa. Thiên Thù, người hãy giữ lấy đi.”

“Nhưng ta...”

“Thiên Thù. Chẳng lẽ người không coi chúng ta là tỷ muội sao?”

...

Những hình ảnh dần khép lại.

“Lưu Mạn. Người yên tâm. Chỉ cần Bạch Thiên Thù ta còn sống, nhất định ta sẽ báo thù cho người!”

116. Chương 117: Quần Anh Hội Bắt Đầu

...

Hôm nay, đấu trường của Trung viện bỗng trở nên đông đúc hơn rất nhiều so với ngày thường. Hơn nữa, tại đấu trường lúc này không phải chỉ có người của Trung viện mà còn có đệ tử của Đông viện, Tây viện, Nam viện và Bắc viện.

“Chuyện này thật kỳ quái!”

Nếu như là một lúc khác thì chắc chắn các đệ tử sẽ nghĩ như vậy. Nhưng hôm nay thì không. Bởi mọi người đều biết nguyên nhân của sự tụ tập này, tất cả là vì ba chữ “Quần Anh Hội”.

Đúng vậy. Hôm nay chính là Quần Anh Hội - đại hội tranh tài ba mươi năm một lần của Đại Nhật Cung.

...

“Không biết đệ tử của viện nào sẽ là quán quân năm nay.”

Một tên đệ tử lẩm bẩm.

“Cần gì phải suy đoán. Quán quân đương nhiên là đại sư huynh Tô Bá của Trung viện chúng ta rồi.”

Tên bên cạnh nói với vẻ khẳng định.

“Trung viện các người? Hừ! Ta thấy quán quân phải là Phong Vỹ sư huynh của Đông viện bọn ta mới chính xác.”

Một đệ tử khác cũng xen vào.

“Các người đừng có ở đó mà mơ tưởng. Người sẽ đứng nhất đại hội năm nay tuyệt đối là đại sư huynh Bạch Hạo của Bắc viện bọn ta.”

“Bắc viện? Bắc viện người là cái gì? Trung viện chúng ta mới là nhất. Tô Bá sư huynh mới là đệ tử mạnh nhất của Đại Nhật Cung.”

“Người là đang nằm mơ sao? Ta nói Phong Vỹ sư huynh mạnh nhất.”

“Ta nói Bạch Hạo sư huynh mới là quán quân...”

...

Mặc dù đại hội vẫn chưa chính thức bắt đầu nhưng không khí trong đấu trường đã khá sôi động. Những lời bình luận đánh giá, những màn đấu võ mồm có ở khắp nơi.

Đại Nhật Cung tuy là một môn phái, thế nhưng do phân chia thành các viện độc lập với nhau nên ganh đua là việc khó tránh khỏi.

Một lát sau.

Trừ ba vị thái thượng trưởng lão và những trưởng lão đang ở bên ngoài thì gần một nửa cao tăng của Đại Nhật Cung đều đã có mặt trên khán đài.

“Cũng đã không còn sớm, tại sao tên họ Chu kia còn chưa tới?”

Đang ngồi ở hàng ghế đầu, một lão giả chọt lên tiếng.

Nghe vậy, Đông viện chủ mới hướng lão giả nói:

“Trương huynh, ta nghĩ Chu huynh chắc là cũng sắp tới... Phải rồi, ta nghe nói gần đây Trương huynh có ý định nhường lại chức vị đường chủ của Chấn Pháp Đường để chuyên tâm tu hành. Không biết có phải là thật chăng?”

Khi Đông viện chủ nói xong thì cũng là lúc bốn vị viện chủ khác chăm chú nhìn về phía lão giả. Không riêng gì mỗi mình Đông viện chủ, họ cũng rất quan tâm đến việc này.

Đại Nhật Cung có bảy phần thì đã có bốn phần thuộc về hai gia tộc Phong gia và Bạch gia. Riêng còn lại Trung viện, Linh Bảo Các và Chấn Pháp Đường, ba bộ phận này hình thành nên một thế lực thứ ba - thế lực trung lập.

Nếu như Phong gia có Phong Thiên Thu dẫn đầu, Bạch gia có Bạch Vô Cực chống đỡ thì thế lực trung lập lại lấy lão Phong Tử làm đại diện.

Giữa Phong gia và Bạch gia trước giờ đều đấu đá tranh giành quyền lực ở Đại Nhật Cung, nhưng vì sao họ chỉ có thể tiến hành bằng những biện pháp mềm dẻo mà không thật sự tranh đấu một cách cứng rắn?

Tất cả là vì có cỗ thế lực trung lập do lão Phong Tử chỉ đạo. Nếu không phải có lão Phong Tử thì mọi chuyện thành ra thế nào rất khó nói, nhưng tuyệt đối sẽ không yên bình như lúc này.

Có thể nói, Đại Nhật Cung hiện tại đã chia làm ba phe, tạo nên thế chân vạc, một thế cục cân bằng vi diệu.

Chính vì lẽ đó, một khi thế cục này bị phá vỡ, Đại Nhật Cung tất sẽ biến động. Và rất có thể việc lão giả nhường lại chức vị đường chủ sẽ là sự kiện làm phá vỡ thế cân bằng ấy. Bởi vì hiện tại ở Chấn Pháp Đường, có đủ tiêu chuẩn kế nhiệm chức vị đường chủ chỉ có người của Phong gia và Bạch gia!

Nhìn nét mặt trông đợi của mấy vị viện chủ, trong lòng lão giả thảm than.

Bế quan ư?

Tuy nói thọ mệnh của tu sĩ cấp cao như bọn họ là rất dài so với phàm nhân, nhưng mà... cuối cùng vẫn phải chết. Tu sĩ Niết Bàn Cảnh hậu kỳ đỉnh phong như hắn cũng chỉ sống tối đa được khoảng chừng tám trăm năm mà thôi. Bây giờ hắn đã được bảy trăm năm mươi một tuổi rồi. Nếu như lần trùng kích vào Chân Đan Cảnh sắp tới không thể thành công, hắn sẽ bị Sinh Tử kiếp đánh cho hồn phi phách tán. Chỉ có hai khả năng đó, thành công hoặc diệt vong, không có khả năng thứ ba.

Vì vậy, trước khi bế quan, hắn muốn tìm một người kế nhiệm mình, đề bạt y lên làm đường chủ của Chấn Pháp Đường. Thế nhưng... đây lại là việc khiến hắn đau đầu. Những người thuộc thế lực trung lập thì không ai đủ tiêu chuẩn, người đủ tiêu chuẩn thì lại đều là thế lực của Bạch gia và Phong gia.

Chẳng lẽ Đại Nhật Cung đã đến lúc thay đổi rồi sao?

Tạm gác lại những phiền muộn trong lòng, lão nhân bình thần đáp:

“Đúng là ta đang có ý nhường chức đường chủ lại. Nhưng cụ thể đề bạt ai thì ta vẫn phải xem xét. Đây không phải một việc nhỏ, không thể bàn tính qua loa được.”

Nghe vậy, bốn vị viện chủ đều ra vẻ gật đầu tán đồng, riêng Trung viện chủ thì thần sắc không được tốt lắm.

Giống như lão giả, hẳn cũng là người thuộc phe trung lập. Tình hình của Chấn Pháp Đường hiện nay thật sự khiến hắn có chút lo lắng.

“Hình như là lão Chu đã đến rồi.”

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường khẽ nói.

Từ bên trái khán đài, một thân ảnh già nua đang tiến lại.

“Tên họ Chu, cuối cùng người cũng chịu tới rồi sao?”

Giọng bất mãn của lão giả, cũng tức Trương đường chủ cất lên.

“Lão Chu ta có chút việc nên tới trễ một chút. Thông cảm! Thông cảm!”

Ngồi gần đó, Cổ Mị Sanh cũng góp lời:

“Chu các chủ nói quá lời rồi. Tính ra thì mọi người cũng chỉ mới đến được một lúc thôi.”

“Tây viện chủ nói đúng, Chu huynh, mời ngồi.”

Trung viện chủ đưa bàn tay chỉ về một chiếc ghế làm động tác mời.

Sau khi vị Chu các chủ kia ngồi vào chỗ của mình, Trung viện chủ mới nói tiếp:

“Các vị. Mọi người đều đã có mặt đông đủ, ta nghĩ cũng nên bắt đầu đại hội rồi, không biết ý các vị thế nào?”

“Thu lão đệ, Quần Anh Hội năm nay là do Trung viện người chủ trì, người cứ tiến hành đi, không cần phải khách sáo với chúng ta như vậy.”

Chu các chủ nói.

“Vậy Thu lão đệ xin được phép tự tiện.”

Trung viện chủ quay sang một vị trưởng lão ở gần đó, bảo:

“Lưu trưởng lão, bắt đầu đi.”

Vị Lưu trưởng lão nọ nhẹ gật đầu, sau đó đứng lên đi xuống đấu trường.

...

“Tất cả mọi người im lặng!”

Giọng của Lưu trưởng lão không lớn, nhưng nó lại truyền tới tai từng đệ tử đang có mặt tại đấu trường.

Mắt thấy các đệ tử đã trật tự, ông nói tiếp:

“Hôm nay mọi người có mặt ở đấu trường này là vì cái gì, thiết nghĩ lý do thì ai cũng biết. Không sai. Chúng ta có mặt ở đây, tại nơi này là vì đại hội tranh tài ba mươi năm một lần của Đại Nhật Cung, hay còn được biết đến với tên Quần Anh Hội.”

Vị Lưu trưởng lão tiếp tục:

“Ba chữ này chắc hẳn không xa lạ gì với mọi người. Quy tắc và hình thức thi đấu ta tin là mọi người cũng đã nắm rõ. Cho nên, ta sẽ không dài dòng làm mất thời gian mà chỉ nói vào những điều trọng tâm... Số đệ tử tham gia thi đấu là ba mươi người, chia làm sáu tổ, mỗi tổ năm người. Sau vòng bảng, sẽ có mười tám người bị loại, còn lại mười hai người sẽ tiến vào vòng tiếp theo. Tại vòng hai, tiếp tục loại thêm sáu người, sáu người còn lại sẽ tiến vào vòng ba. Ở vòng ba lại loại thêm ba người, ba người còn lại sẽ tiến vào chung kết...”

Giảng giải một lúc, Lưu trưởng lão dừng lại trong chốc lát rồi đột ngột cao giọng:

“Có một chuyện mà ta phải nói cho các người được rõ: trong bảng đấu thứ sáu dành cho đệ tử bình thường, chỉ cần đệ tử nào có thể tiến vào vòng hai sẽ đoạt được một danh ngạch tham gia Quần Long Đại Hội vào ngày mười lăm tháng tám tới cho viện của mình!”

117. Chương 118: Tại Sao Lại Là Hấn?

“Cái gì? Ta không nghe lầm chứ? Chỉ cần tiến vào vòng hai sẽ giành được một danh ngạch tham gia Quần Long Đại Hội?”

“Hình như Lưu trưởng lão vừa nói như vậy...”

“Những lần đại hội trước cũng không có chuyện này. Sao năm nay đệ tử bình thường lại được ưu ái như vậy. Thật khó hiểu!”

“Sư đệ nói không sai, quả là kỳ quái! Thật không biết mấy vị cao tăng nghĩ gì...”

Những lời xì xào bàn tán nối tiếp nhau vang lên trong đám đông. Hầu hết các đệ tử, nét mặt ai nấy cũng đều lộ vẻ nghi hoặc.

Không riêng gì bọn họ, trên khán đài, nhiều trưởng lão cũng là không hiểu ra sao.

“Trung viện chủ, xin cho Dương mỗ hỏi. Việc này là...?”

Một vị trưởng lão đứng ra hỏi.

“Dương trưởng lão, đó là thể lệ mới mà mấy viện chủ chúng ta đưa ra, người không cần phải thấy khó hiểu.”

Không đợi Trung viện chủ trả lời thì Cổ Mị Sanh đã lên tiếng. Vị Dương trưởng lão kia cũng chẳng phải ai xa lạ, hẳn chính là Dương Bằng, kẻ cầm đầu hơn phân nửa trưởng lão của Tây viện chống đối nàng đạo gàn đây.

“Phải đấy, Dương trưởng lão. Quy định này đã được năm người chúng ta thống nhất thông qua.”

Đông viện chủ Tôn Trường nói thêm vào. Sau đó, ông quay sang Cổ Mị Sanh:

“Thật ra kiến nghị này là do Tây viện chủ của các người đề ra.”

“Tây viện chủ dường như rất tin vào đệ tử mới của mình. Ta nghe nói người còn cố tình không công khai danh tính của tên đệ tử thứ sáu này.”

Cổ Mị Sanh nhìn Đông viện chủ, cất giọng mềm mại quen thuộc:

“Mị Sanh ta nào có tự tin gì đâu, chẳng qua là muốn thay đổi một chút, coi như là khích lệ những đệ tử mới để họ nỗ lực tu luyện vậy mà... Về phần tên đệ tử thứ sáu kia, các vị cũng không cần để tâm làm gì. Đơn giản là ta muốn tạo một ít không khí cho đại hội năm nay mà thôi. Ta thấy hiệu quả cũng không tồi.”

Nói đến câu cuối cùng, nàng hơi thâm ý liếc Dương Bằng còn đang đứng gần đấy.

Ném cho Cổ Mị Sanh một ánh mắt khó chịu, Dương Bằng ngồi lại vào ghế của mình.

Thấy thế, Bắc viện chủ Bạch Thiên Thủ mới lên tiếng:

“Thần thần bí bí. Cổ Mị Sanh người cũng đâu phải làm việc gì không đứng đắn mà lại không muốn công khai cho người khác biết.”

Cổ Mị Sanh nghe xong, chỉ khẽ cười không đáp.

Bên phía ngoài sàn đấu.

Lưu trưởng lão vừa đưa hai tay lên ra hiệu cho các đệ tử trên khán đài vừa nói:

“Mọi người hãy trật tự!”

“... Đó là thể lệ mới của đại hội năm nay, đã được năm vị viện chủ thống nhất thông qua. Vì vậy, các người không cần phải cảm thấy thắc mắc hay khó hiểu.”

Ông tiếp tục nói:

“Do đã có hai danh ngạch được phân ở ngay vòng hai cho nên cơ cấu giải thưởng lần này cũng sẽ khác với những đại hội trước đó. Cụ thể như sau: Người giành vị trí quán quân, số danh ngạch đoạt được - bốn; người đứng thứ nhì, số danh ngạch đoạt được - ba; người ở vị trí thứ ba, số danh ngạch đoạt được - một; vị trí thứ tư không được nhận.”

...

Sau khi đã nói xong những điều trọng tâm của đại hội cho các đệ tử nắm rõ, Lưu trưởng lão lui sang một bên, nhường chỗ lại cho Trung viện chủ - người chủ trì đại hội năm nay.

Trung viện chủ bước xuống sàn đấu, đảo mắt nhìn một lượt tất thấy đệ tử, cất tiếng:

“Lời thừa thải ta nghĩ cũng không cần nói nhiều. Bây giờ, với tư cách người chủ trì Quần Anh Hội lần này, ta tuyên bố: Đại hội chính thức bắt đầu!”

“Tùng... Tùng... Tùng... Tùng tùng tùng tùng...”

Ngay khi lời của Trung viện chủ vừa dứt, những hồi trống lần lượt nối tiếp nhau vang lên...

Trống dừng, vị Lưu trưởng lão ban nãy đứng ra nói:

“Xin mời các tuyển thủ ra sân để bốc thăm thi đấu!”

Từ bên trái khán đài, một đám người bước ra. Trông tướng mạo ai nấy cũng đều rất bất phàm.

Nhìn những người vừa bước ra kia, trên khán đài, những tiếng xì xào lại bắt đầu vang lên.

“Bạch Hạo sư huynh thật là tuần tú!”

Một vị sư muội nào đó ca ngợi.

“Tuần tú thì ích gì? Quần Anh Hội cũng đâu phải là thi nhan sắc, tuần tú đến mấy mà thực lực kém cõi thì cũng chỉ vô dụng.”

Một nam đệ tử khác xen vào.

Vị sư muội kia nghe vậy thì tức giận lớn tiếng:

“Người nói thế là có ý gì? Bạch sư huynh chính là đệ tử mạnh nhất của Bắc viện bọn ta. Vô dụng? Theo ta thấy thì Phong Vỹ gì kia của Đông viện các người mới là vô dụng.”

...

“Ồ! Tên kia là ai, sao ta lại không biết nhỉ?”

“Lý sư huynh, không biết sư huynh muốn nói ai?”

“Kia! Trong các tuyển thủ của Tây viện, tên đứng cuối cùng phía bên trái.”

“Đúng là rất lạ mặt, sư đệ cũng không nhận thức hẳn...”

...

“Này... Sao người thứ sáu lại là tên kia? Không phải Bạch Ngọc Đô sư huynh sao?”

“Thật kỳ quái! Ta cũng nghĩ là Bạch sư huynh sẽ đại diện những đệ tử khóa mới tham gia thi đấu cơ. Theo ta được biết thì chiến lực của Bạch sư huynh có thể xếp ở hàng đầu trong số những tu sĩ Thần Thông Cảnh trung kỳ.”

“Ta nghĩ chắc là viện chủ có lý do gì đấy mới chọn tên kia thay vì Bạch sư đệ.”

“Lân huynh nói đúng, chỉ là không biết lý do kia là gì thôi. Ta nghe đồn vị Tây viện chủ của chúng ta rất hào phóng trong một số chuyện nào đó.”

“Phải! Phải! Sư đệ ngươi nói không sai. Thật là hâm mộ tên kia a! Nếu như viện chủ cũng hào phóng với ta như vậy thì dù giảm thọ mười năm cũng đáng!”

Một nhóm các đệ tử Tây viện khi chứng kiến “người thứ sáu” trên sàn đấu thì không khỏi đoán già đoán non.

Những ngày qua, bọn họ đã bàn tán rất nhiều về việc tại sao viện chủ lại không công khai danh tính của người thứ sáu trong danh sách tham gia Quần Anh Hội cũng như suy đoán thân phận của người đệ tử kia. Và một ý kiến được hầu hết mọi người tán đồng đó là: người thứ sáu nọ không ai khác ngoài Bạch Ngọc Đô.

Theo họ thì đó là khả năng lớn nhất. Bởi dù là xét về thân phận hay là chiến lực thì Bạch Ngọc Đô đều là lựa chọn số một.

Về thân phận, hắn là con trai của viện chủ, cháu trai của thái thượng trưởng lão, hai chữ “tôn quý” là không phải bàn cãi. Về chiến lực thì lại càng không có gì phải tranh luận, chiến lực của hắn là xếp đầu trong lớp đệ tử khóa mới của Tây viện.

Tuy nói ngoài năm đệ tử hạch tâm thì người thứ sáu trong danh sách tham gia Quần Anh Hội sẽ được chọn từ những đệ tử bình thường, thế nhưng mọi người đều hiểu “đệ tử bình thường” kia phải là một đệ tử khóa mới. Đó đã là quy tắc ngầm giữa các viện chủ. Nếu nói đại hội tranh tài này như là một hồi so đấu của “cựu đệ tử” và “tân đệ tử” thì cũng không sai.

Và theo nhận định của các đệ tử Tây viện thì “tân đệ tử” nọ phải là Bạch Ngọc Đô mà không phải là kẻ đang đứng trên sàn đấu kia.

Đó là lý do tại sao lúc này đây bọn họ lại đoán già đoán non theo một chiều hướng chẳng mấy hay ho. Dù sao thì thanh danh của Cổ Mị Sanh vốn chẳng đẹp để gì cho lắm.

Cùng lúc, ở một góc vắng của khán đài, gương mặt Bạch Ngọc Đô đã lạnh đi từ lâu.

Tại sao lại là hắn?

Tại sao lại là hắn?

Tại sao lại là hắn?

Câu hỏi đó không ngừng xoay quanh trong đầu Bạch Ngọc Đô.

Tên kia... Tên độc nhãn long kia... Kể mà Bạch Ngọc Đô hắn đã từng bảo cúi xuống lau giày cho mình tại Túy Tiên Lâu, kẻ chỉ có tư chất trung phẩm linh thể mà hắn vốn không để vào mắt...

Nhưng bây giờ, lúc này, hắn... không thể không để vào mắt được!

118. Chương 119: Nụ Cười Sau Ly Trà

Mà không. Với hắn bây giờ mà nói thì nó đã ghi vào lòng chứ không phải là để vào mắt nữa. Năm năm trước, tên độc nhãn long kia đã là cái gai trong mắt hắn rồi.

“Đại hội tranh tài năm năm sau, ta sẽ giẫm ngươi dưới chân.”

Câu nói tại khu vực tu luyện thất lúc đó, Bạch Ngọc Đô hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

Giẫm dưới chân... Đúng là giẫm dưới chân... Chỉ có điều... người bị giẫm không phải tên độc nhãn long kia mà là hắn!

Bởi vì người được chọn, người trở thành đại diện cho đệ tử khóa mới - kẻ đó... không tên Bạch Ngọc Đô.

Được lắm!... Cổ Mị Sanh... Niệm Từ... Bạch Ngọc Đô ta sẽ nhớ thật kỹ tên của các người!

...

Trong khi các đệ tử trên khán đài còn chưa thôi bàn tán thì dưới sàn đấu, ba mươi đệ tử tham gia thi đấu đã bốc thăm và hoàn thành xong thủ tục.

“Các tuyển thủ hãy trở vào phòng đợi. Một khắc sau, vòng đấu bảng sẽ lập tức bắt đầu.”

...

Bên trong phòng đợi

“Người tránh xa bọn ta một chút!”

“Phải đấy! Bọn ta cũng không có cùng đẳng cấp với kẻ được viện chủ ưu ái như người.”

Từ ngoài vào, vừa đến gần chỗ của nhóm đệ tử Tây viện thì những giọng điệu mỉa mai dành cho Giang Lưu Nhi đã vang lên. Hẳn hiểu bọn họ là nghĩ mình có quan hệ mờ ám gì đó với Cổ Mị Sanh nên mới được tham dự Quần Anh Hội lần này. Dù sao trong lớp đệ tử, một chút tiếng tăm hẳn vốn còn chẳng có chứ nói gì đến uy vọng.

Trước thái độ ghê lạnh của họ, Giang Lưu Nhi cũng chẳng tỏ vẻ gì mà im lặng tìm một góc khác trong phòng, sau đó ngồi xuống.

Thấy thế, trong mắt những đệ tử Tây viện càng thêm khinh thường.

Ở nơi gần đó, trong nhóm đệ tử của Bắc viện, thỉnh thoảng Bạch Ngọc Kinh như cố ý lại như vô tình liếc mắt nhìn về phía Giang Lưu Nhi. Cũng chẳng hiểu là nàng đang nghĩ gì.

Một khắc sau...

“Tùng... Tùng... Tùng... Tùng tùng tùng tùng...”

Hồi trống báo hiệu thời điểm bắt đầu của những trận đấu vang lên.

Trong phòng đợi lúc này chỉ còn lại sáu người, số tuyển thủ khác đều đã ra sân thi đấu. Thật ra thì những người này không phải đang đợi tới lượt mình, dĩ nhiên càng chẳng phải họ bỏ cuộc. Họ ở đây là vì họ... không cần thi đấu.

Ba mươi tuyển thủ, sáu bảng đấu, mỗi bảng năm người. Vì là đấu loại trực tiếp nên ở lượt thi đấu thứ nhất, ở mỗi bảng sẽ có hai cặp đấu và một tuyển thủ thừa. Tuyển thủ thừa kia cũng chính là người bốc được phiếu trắng, nghĩa là không cần thi đấu mà vẫn được đi tiếp vào vòng sau.

Nghe thì cảm thấy có chút bất công, nhưng đó là quy định từ xưa tới giờ rồi.

Có một thứ rất đỗi mờ mịt nhưng cũng lại là thứ rất quan trọng đối với một người nói chung và một tu sĩ nói riêng. Đó là vận khí.

Vận khí. Không ai biết nó cụ thể là gì, lại càng không ai có thể thấu triệt. Thế nhưng có một điều mà mọi người ai cũng công nhận: nếu không có vận khí tốt thì tu tiên chỉ là chuyện viễn vông.

Tư chất, ngộ tính thượng thừa - rất cần. Công pháp đỉnh cấp, tài nguyên tu luyện dồi dào - rất quan trọng. Pháp khí, pháp bảo đỉnh tiêm - rất trân quý. Nhưng nếu thiếu đi vận khí thì chẳng thể nào bước xa được trên tiên lộ.

Công pháp tốt, tài nguyên nhiều thì sao? Vận khí xui xẻo thì bị cướp mất là chuyện bình thường. Pháp khí, pháp bảo lợi hại lại thế nào? Nếu đen đủi gặp phải những tu sĩ có tu vi cao hơn nhiều thì chỉ có thể làm con dê béo để người ta xẻ thịt mà thôi. Thậm chí tồi tệ hơn, bị giết chết rồi hủy thi diệt tích hay bị đánh nát nguyên thần cũng không phải chuyện gì hiếm.

Chỉ có thể trách vận khí của người không tốt thôi.

Thế mới thấy vận khí là thứ quan trọng cỡ nào.

Có lẽ chính vì nó quan trọng như vậy nên thể lệ thi đấu mới có chuyện người bốc được phiếu trắng thì không cần thi đấu.

Nó không liên quan gì tới công bằng hay không. Đó là vận khí.

Lúc này, bên ngoài, các trận so tài đã bắt đầu được một lúc.

Sàn đấu của đấu trường rất rộng, được chia thành mười hai phần tách biệt bằng những kết giới do mấy vị trưởng lão bố trí.

Trong số mười hai khu vực đó, tính từ trái sang, làm cho các đệ tử trên khán đài chú ý nhiều nhất có lẽ là khu thứ nhất của tuyển thủ Tô Bá, khu thứ ba của tuyển thủ Phong Vỹ, khu thứ tư của tuyển thủ Bạch Hạo và khu thứ mười của tuyển thủ Triệu Yên.

Đó là điều bình thường, bởi bốn người họ được nhận định là những ứng cử viên sáng giá cho giải quán quân năm nay.

Và không có gì bất ngờ, rất nhanh, ở khu thứ nhất, Tô Bá đã giành chiến thắng. Không bao lâu, các đối thủ của Triệu Yên, Phong Vỹ và Bạch Hạo cũng lần lượt bị loại.

Kết quả này thật sự chẳng có gì đáng để ngạc nhiên. Thế nhưng trên khán đài, có không ít người tỏ ra ngoài ý muốn.

“Không ngờ lại có người có thể đánh bại đối thủ còn nhanh hơn cả Bạch Hạo.”

“Đúng vậy, vị sư tỷ kia là ai nhỉ? Ta không nghĩ Bắc viện lại còn có một đệ tử lợi hại như vậy.”

“Nói Đông viện các người kém hiểu biết đúng là không sai. Người đó chính là Bạch Ngọc Kinh sư tỷ của Bắc viện chúng ta, vừa mới bước vào Niết Bàn Cảnh cách đây không lâu.”

“Người bốt nói chuyện giật gân đi. Vừa mới bước vào Niết Bàn Cảnh lại có thể dễ dàng đánh bại Lương sư huynh - người đã đạt tới Niết Bàn Cảnh sơ kỳ hơn mười năm?”

“Lời ta nói là sự thật. Không tin người cứ đi hỏi...”

...

Theo những gì các đệ tử bàn tán thì điều làm họ bất ngờ không phải là chiến thắng của bốn người Tô Bá, Triệu Yên, Phong Vỹ, Bạch Hạo mà là một tuyển thủ khác. Tên nàng là Bạch Ngọc Kinh.

Một góc khác của khán đài, khu vực dành cho các vị cao tăng Đại Nhật Cung.

“Bắc viện chủ, đứa nhỏ Ngọc Kinh này được người dạy dỗ không tệ. Chúc mừng Bắc viện người lại có thêm một đệ tử xuất chúng.”

Đông viện chủ hướng Bạch Thiên Thù cười nói.

“Đông viện chủ đã quá lời rồi. Tu vi Ngọc Kinh có được hôm nay đều là dựa vào bản thân nó cố gắng cả. Ta cũng chỉ là giảng giải một hai lần mà thôi, nói dạy dỗ thì có hơi khoa trương.”

Bạch Thiên Thù đáp lời Đông viện chủ, trên mặt không giấu được ý cười.

Ngồi cạnh Đông viện chủ, Nam viện chủ Phong Ngọc Thường không khỏi cảm thán:

“Quả thật tư chất lẫn tâm tính của Ngọc Kinh đều không có gì để chê cả. Là một mầm mống tu luyện hoàn hảo...”

“Nam viện chủ dường như vẫn còn tiếc nuối vì không chiêu mộ được Ngọc Kinh thì phải?”

Trung viện chủ cũng góp lời.

“Chẳng lẽ Trung viện chủ lại không có chút nào sao?”

“Quả thật nếu nói không có thì là Thu mỗ tự dối lòng mình.”

Trung viện chủ khẽ cười, cũng không phủ nhận.

Danh sư khó kiếm, trò giỏi lại càng không dễ tìm. Điều này thì ai cũng hiểu được.

“Nhìn đứa nhỏ Ngọc Kinh này lại làm ta nhớ tới một người...”

Im lặng từ nãy giờ, Trương đường chủ đột ngột lên tiếng.

Nhưng câu nói ấy, không ít người trở nên trầm mặc, dĩ nhiên bọn họ biết người mà Trương đường chủ đang nhớ đến là ai.

Chuyện năm đó cũng không phải là bí mật gì đối với những cao tăng như bọn họ, chỉ là hai vị thái thượng trưởng lão không cho phép bàn luận mà thôi.

Tính ra thì cũng đã được ba mươi sáu năm rồi.

Trong số những người ngồi đây, có không ít từng là đồng môn cùng trang lứa với cô gái xấu số kia. Ngay cả giờ khắc này, khi nghĩ đến người tử nạn năm đó, trên mặt nhiều người vẫn hiện rõ nét xót xa. Và người đau đớn nhất, không ai ngoài Bạch Thiên Thù.

Trong không khí nặng nề ấy, chẳng ai để ý đến một người đang cầm ly trà nhấp khẽ, phía sau bàn tay che trước miệng: một nụ cười chế giễu.

119. Chương 120: Tên Đệ Tử May Mắn

Và chủ nhân của nụ cười nọ không ai khác, chính là viện chủ của Tây viện - Cổ Mị Sanh.

Qua thêm một lúc.

Bên dưới sàn đấu, các trận tranh tài trong lượt thi đấu đầu tiên đã kết thúc. Số tuyển thủ còn lại là mười tám người và hiện giờ, họ đang bốc thăm cho lượt đấu tiếp theo của vòng một, cũng tức là vòng bảng.

Ở lượt bốc thăm dành cho bảng sáu - bảng đấu của đệ tử khóa mới.

Nhìn tờ giấy trên tay, thần sắc Giang Lưu Nhi có chút khác lạ. Đó là một tấm phiếu trắng.

Đây đã là lần thứ hai liên tiếp hắn bốc được phiếu trắng. Điều này cũng có nghĩa: hắn không cần thi đấu vẫn có thể đi tiếp vào vòng hai. Như thế cũng chẳng đáng nói, vấn đề ở đây là: riêng với bảng đấu thứ sáu dành cho đệ tử khóa mới, chỉ cần lọt vào vòng hai sẽ có được một trong số mười danh ngạch tham dự Quần Long Đại Hội vào ngày mười lăm tháng tám sắp tới!

Không phải động tay động chân vẫn có được một danh ngạch, vận khí của ta từ khi nào lại trở nên tốt như vậy nhỉ?

Giang Lưu Nhi không khỏi tự hỏi thầm.

Sau khi kiểm tra phiếu của các tuyển thủ trong bảng sáu, Lưu trưởng lão - người đã đứng ra đọc thể lệ thi đấu ở đầu đại hội - tuyên bố:

“Bảng đấu thứ sáu, lượt đấu thứ hai, Lâm Vinh đấu với Lưu Tiểu Long.”

Ông chỉ tuyên bố ngắn gọn như thế, hoàn toàn không đề cập tới người còn lại là Giang Lưu Nhi. Mặc dù vậy thì mọi người đều hiểu rõ rằng hắn sẽ được đi tiếp vào vòng sau.

“Vận khí tên kia cũng không khỏi quá tốt đi! Hai lần liên tiếp bốc được phiếu trắng...”

Một đệ tử trên khán đài nói.

“Đúng là vận cực chó! Ta còn đang đợi xem hắn bị Lâm sư huynh hoặc Lưu sư huynh dẫn cho một trận...”

Ở góc khác của khán đài, một nam đệ tử khác bức xúc hơn to tiếng.

“Các ngươi la ó cái gì? Người ta bốc được phiếu trắng thì không cần thi đấu thôi, có phải gian lận gì đâu. Vận khí cũng là một loại thực lực đấy!”

“Tô sư tử nói không sai. Ta thấy các ngươi là đang ganh tị người ta.”

“Sư muội, ăn nói nên lựa lời một chút. Chúng ta mà phải ganh tị với kẻ dựa hơi như hắn sao? Buồn cười!”

“Hứ! Ta thấy thái độ của các người chính là đang ganh tị!”

...

Tuy rằng những người xem thường Giang Lưu Nhi rất nhiều, nhưng cũng có một số ít ủng hộ hẳn. Mà có vẻ số ít đó thì đến chín phần là nữ giới.

...

“Cổ Mị Sanh, tên đệ tử kia của người đúng là may mắn.”

Bạch Thiên Thù cất tiếng, hai chữ “may mắn” được nàng cố ý nhấn mạnh.

Dĩ nhiên là nàng đang chế giễu.

Cổ Mị Sanh sao lại không biết ẩn ý của Bạch Thiên Thù, nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười, thản nhiên đáp:

“Đôi khi vận khí lại là thứ vô cùng quan trọng đấy. Biết đâu nhờ vận khí tốt mà hẳn có thể tiến vào vòng ba cũng không chừng.”

“Tây viện chủ hình như rất tin tưởng vào vận khí của tiểu tử kia thì phải?”

Cổ Mị Sanh quay sang nhìn người vừa lên tiếng, vẫn với giọng điệu thản nhiên như cũ:

“Nói ra không sợ Chu các chủ chê cười, Mị Sanh đúng là có chút kỳ vọng vào tiểu tử kia.”

Thấy dáng vẻ của nàng cũng chẳng giống như đang đùa cợt, không ít người thâm nghĩ ngợi. Đến cả Trương đường chủ cũng nhận xét:

“Xem ra tiểu tử kia hẳn là có gì đặc biệt.”

Cổ Mị Sanh khẽ cười, không nói thêm gì nữa. Cho dù bọn họ có nghĩ thế nào cũng không thể hình dung ra được sự thật. Làm sao tưởng tượng nổi chứ? Đừng nói là bọn họ mà dù là mấy tên thái thượng trưởng lão kia cũng tuyệt đối không nhìn ra được.

“Tên tiểu tử kia” là một kẻ quái thai a!

Và lúc này, kẻ quái thai trong suy nghĩ của Cổ Mị Sanh, hẳn đang ngồi trong phòng đợi. Tất nhiên không phải chỉ có mỗi mình hẳn.

Ngoài hẳn ra thì còn năm người nữa, trong số đó có Bạch Ngọc Kinh.

Thật ra mà nói thì tấm phiếu trắng bốc được cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa với Bạch Ngọc Kinh. Tuy chỉ vừa bước vào Niết Bàn Cảnh sơ kỳ nhưng nàng tin tưởng ngoài mấy người Tô Bá, Triệu Yên ra thì những tuyển thủ khác, nàng có thể chiến thắng dễ dàng. Mà không, có lẽ còn một người nữa...

Nghĩ đến “người” nọ, Bạch Ngọc Kinh không kìm được nhìn về phía hẳn.

Đang ngồi dưỡng thần, như chợt phát hiện điều gì, Giang Lưu Nhi khẽ mở mắt.

Cách chỗ hẳn không xa, một đôi mắt khác đang nhìn lại.

Là nàng ta.

Đợt kiểm tra linh thể trong lần tuyển chọn đệ tử mấy năm trước, nàng ta cũng từng nhìn hẳn với ánh mắt như vậy. Như thể muốn xem thấu hẳn.

Không phải hẳn có ấn tượng sâu đậm gì mà nhớ mãi ánh mắt đó của nàng, chỉ là do trí nhớ của tu sĩ cấp cao như hẳn quá tốt, đã gặp thì khó mà quên được.

Một lát sau.

Giang Lưu Nhi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô gái kia vẫn cứ nhìn hẳn chằm chằm không bỏ.

Chẳng ai thích bị người soi mói hết, kể cả là một mỹ nhân đi nữa.

“Bạch sư tỷ, sư tỷ có thể thu lại ánh mắt của mình được không?”

Giang Lưu Nhi truyền âm nói.

Đợi một lúc vẫn không thấy nàng ta thu hồi cái nhìn soi mói kia, lại cũng chẳng ư hử gì, Giang Lưu Nhi hơi cau mày. Hắn truyền âm lần nữa:

“Sư tỷ, nhìn chăm chăm người khác như vậy không thấy quá thất lễ sao?”

Qua một hồi mà nàng ta cũng chẳng trả lời, mắt thì vẫn cứ nhìn như cũ, nét mặt Giang Lưu Nhi trở nên khó coi. Khi hắn định lần nữa lên tiếng thì một giọng nói mềm mại truyền tới:

“Ta cũng không có nhìn người.”

Không nhìn ta? Vậy ánh mắt soi mói từ nãy giờ là ta tưởng tượng chắc?

“Sư tỷ. Xin hãy thu lại ánh mắt của mình.”

Cô gái vẫn cứ nhìn chăm chăm như cũ, tỉnh bơ đáp:

“Ta không có nhìn người.”

Giang Lưu Nhi thật sự bắt đầu thấy “khó ưa” cô gái nọ.

Nữ nhân luôn là vô lý như vậy đấy!

Được rồi. Người muốn nhìn thì cứ nhìn.

Giang Lưu Nhi lần nữa nhắm mắt lại, không để ý đến “kẻ khó ưa” kia nữa. Hắn cũng không hơi đâu đi hơn thua với một nữ nhân làm gì.

Ừm... Nam nhân phải rộng lượng một chút.

Giang Lưu Nhi tự nhủ.

Trông thấy bộ dáng hắn như thế, bên dưới tấm màn che, khóe môi Bạch Ngọc Kinh khẽ nhếch lên.

Nàng cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại trêu chọc hắn như thế. Chỉ là... nàng thấy hắn khá thú vị. Theo tu vi tăng lên, Khuy linh nhãn của nàng cũng đã mạnh hơn trước nhiều, không những có thể nhìn thấu tu vi kẻ khác mà bước đầu đã có thể khám phá ra được thuật pháp thần thông của đối phương, mặc dù không phải hoàn toàn.

Nhưng như vậy thì cũng đã vô cùng lợi hại rồi. Phải biết là trong giao đấu, chỉ cần một sơ hở nhỏ cũng có thể khiến một tu sĩ thua cuộc, huống hồ nàng lại nhìn thấu được một phần thuật pháp thần thông của đối phương.

Đó là nguyên nhân vì sao nàng lại dễ dàng đánh bại đối thủ trong trận đấu lúc nãy của mình. Thực lực của nàng không phải đến từ lòng tin và những lời nói sáo rỗng. Nàng có một năng lực khiến người ao ước mà không ai ở Đại Nhật Cung này có được. Thậm chí e là cả Thiên Vũ đại lục hiện nay cũng không có.

Thế nhưng, thứ năng lực cường đại kia lại không thể xem thấu được thực hư một tên đệ tử bình thường của Đại Nhật Cung. Điều mà ngay cả mấy vị thái thượng trưởng lão cũng không làm nổi.

Một chuyện vô cùng kỳ quái. Nó quái lạ đến mức chẳng thể nào hiểu được.

Cũng bởi vì không hiểu nên Bạch Ngọc Kinh lại càng tò mò với tên đệ tử bình thường kia. Và bất giác, nó đã trở thành một điều thú vị trong cuộc sống tẻ nhạt của nàng.

120. Chương 121: Giang Lưu Nhi Lên Sàn Đấu

...

“... Vòng đầu đầu tiên, hay còn gọi là vòng đấu bảng đã kết thúc. Trước khi đến với vòng đấu thứ hai, ta sẽ đọc tên những tuyển thủ được đi tiếp. Bắt đầu từ bảng đấu thứ nhất cho tới bảng đấu thứ sáu ở sau cùng, ta đọc đến tên ai thì người đó ra sân...”

“Tô Bá.”

“Lôi Ngọc.”

...

“Phong Vỹ.”

...

“Bạch Hạo.”

...

“Triệu Yên.”

“Bạch Ngọc Kinh.”

“Niệm Từ.”

...

Khi tất cả mười hai tuyển thủ đều đã có mặt, Lưu trưởng lão tiếp tục chức trách của mình, ông yêu cầu:

“Các tuyển thủ tiến hành bốc thăm!”

Đợi cho họ bốc thăm xong, Lưu trưởng lão kiểm tra số thứ tự ghi trên phiếu của từng người, cuối cùng mới bảo họ lui về phòng đợi.

...

Giang Lưu Nhi lần nữa nhìn tấm phiếu trong tay mình, bên trên có ghi số một. Điều này có nghĩa là hẳn sẽ phải đấu trận đầu tiên trong vòng đấu thứ hai này.

Không giống vòng đấu bảng, từ vòng thứ hai trở đi, các trận đấu sẽ diễn ra lần lượt từng trận một mà không phải cùng lúc nhiều trận như trước nữa.

Và theo như công bố kết quả bốc thăm vừa rồi thì đối thủ của Giang Lưu Nhi trong trận đấu đầu tiên không phải ai xa lạ mà chính là một đệ tử khác ở cùng Tây viện - Lý Lập.

Tuy không được mọi người đánh giá cao như Tô Bá của Trung viện, Phong Vỹ của Đông viện, Bạch Hạo của Bắc viện và Triệu Yên của Nam viện nhưng Lý Lập tuyệt đối không phải là một đối thủ dễ đối phó. Đặc biệt, so với một đệ tử bình thường như Giang Lưu Nhi thì lại càng là một bức tường không cách nào vượt qua nổi. Ít ra thì tất cả mọi người đều cho rằng như vậy. Trừ Cổ Mị Sanh và một người nữa - Bạch Ngọc Kinh.

Nàng không nghĩ hẳn sẽ thua. Trái lại, nàng tin tưởng người giành chiến thắng chắc chắn là hẳn mà không phải Lý Lập.

Bạch Ngọc Kinh cũng chẳng biết tại sao mình lại có suy nghĩ đó, khẳng định một việc mà gần như nó hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Nhưng kỳ lạ là nàng lại cảm thấy dù cho tên kia có đánh bại Lý Lập thì đó cũng là điều bình thường. Nàng sẽ không ngạc nhiên hay thấy kỳ quái nếu điều đó xảy ra. Trực giác mách bảo nàng tên kia tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là một đệ tử bình thường như mọi người vẫn tưởng.

Một khắc sau, trên sàn đấu...

“Kể ăn may, xem ra vận khí của ngươi đã hết dùng được rồi. Ta khuyên ngươi nên biết điều một chút, lập tức nhận thua đi. Nể tình cùng là đệ tử của Tây viện, sư huynh ta cũng chẳng muốn lấy lớn hiếp nhỏ.”

Với bộ dáng xem thường, Lý Lập hướng đối thủ của mình nói.

Nghe xong, Giang Lưu Nhi chỉ nhàn nhạt đáp:

“Đa tạ sư huynh đã quan tâm, chỉ là... chưa đánh đã chạy không phải là phong cách của ta.”

Lý Lập cười khuấy, ánh mắt như thể đang nhìn một tên ngốc, giọng điệu châm biếm:

“Xem ra ngươi vẫn còn rất tin tưởng vào vận may của mình. Vậy để ta xem thử cái vận may đã cho ngươi tham dự đại hội này cũng như đã giúp ngươi vượt qua vòng bảng là như thế nào. Biết đâu nó lại lần nữa giúp ngươi chiến thắng ta cũng không chừng.”

Giang Lưu Nhi đương nhiên nghe ra được hàm ý mỉa mai châm chọc của Lý Lập, nhưng hắn chỉ khẽ nhếch môi cho qua. Một tiểu nhân vật như Lý Lập không đáng để hắn phải bận tâm.

Phía đối diện, trông thấy cái nhếch môi kia, trong mắt Lý Lập không che giấu được sự khó chịu.

Một tên đệ tử bình thường nhờ vào quan hệ mờ ám với người đàn bà kia để được tham dự đại hội như người mà cũng dám xem thường lời nói của ta!

“Người đàn bà” mà Lý Lập đang nghĩ đến tất nhiên là vị Tây viện chủ của mình - Cổ Mị Sanh.

Những lời đồn đại về lối sống phóng túng và các mối quan hệ mờ ám của Cổ Mị Sanh từ lâu đã lan truyền rộng rãi ở Đại Nhật Cung. Mặc dù thường ngày các đệ tử đều tỏ ra cung kính với nàng ta nhưng thực chất trong lòng nhiều người thì lại đang âm thầm khinh bỉ.

Một nữ nhân “dâm ô phóng dăng” như vậy thì có tư cách gì để cho họ phải kính trọng? Chẳng qua là vì e ngại uy quyền của nàng nên họ mới phải “trong thực ngoài hư” mà thôi. Nếu Cổ Mị Sanh không phải là Tây viện chủ, nếu nàng ta không phải con dâu của thái thượng trưởng lão thì hiện tại tình cảnh của nàng sẽ thế nào thì khó mà nói. Nhưng chắc chắn là chẳng phải tốt đẹp gì. Chỉ tính riêng nhan sắc kiều diễm tận cùng kia thì cũng đã quá đủ để biến nàng thành mục tiêu của không biết bao nhiêu người rồi.

Câu nói “hồng nhan bạc mệnh” cũng không phải là tự nhiên mà có.

Sở hữu một gương mặt mà thế gian khó ai bì được, Cổ Mị Sanh quả thật là người tình trong mơ của vô số nam nhân. Có một đánh giá mà tất cả những nam nhân đã từng gặp Cổ Mị Sanh đều ngầm công nhận: Nàng ta là người phụ nữ hấp dẫn nhất mà họ từng được biết.

Trắng ra mà nói thì có lẽ phải thêm một câu nữa mới đầy đủ: Nàng ta cũng là người phụ nữ mà họ muốn được lên giường nhất.

Đó cũng chẳng phải bịa mà là sự thật. Không cần nói đâu xa, ngay ở Đại Nhật Cung này, nếu có nam nhân nào nói không muốn lên giường với Cổ Mị Sanh thì chỉ có hai khả năng: thứ nhất, đó không phải là một nam nhân bình thường; thứ hai, đó vẫn là một nam nhân không bình thường.

Nếu như lui về thời điểm hai mươi bảy năm trước, khi mà Tây viện chủ tiền nhiệm là Bạch Lân chưa mất tích, tuyệt đối không có người nào ở Đại Nhật Cung dám có ý nghĩ không đứng đắn với Cổ Mị Sanh, nếu có thì bọn họ cũng sẽ lập tức cắt đứt.

Thế nhưng sau khi vị Tây viện chủ tiền nhiệm kia đã không còn, có không ít kẻ nảy ra tâm tư xằng bậy. Đặc biệt là từ khi bắt đầu có những lời đồn đại về việc Cổ Mị Sanh đã lên giường với một vài trưởng lão, số người có ý nghĩ không đứng đắn với nàng lại càng nhiều. Và cuối cùng, tất cả những “nam nhân bình thường” ở Đại Nhật Cung đều không khỏi mơ tưởng đến thân thể của Cổ Mị Sanh khi có một tên đệ tử nói rằng hắn đã được lên giường của nàng.

Tuy không biết đó có phải hoàn toàn là thật hay không, nhưng nếu không có lửa thì sao lại có khói. Huống chi trước đó, những đồn đại về lối sống phóng túng của nàng đã không phải chỉ có một hay hai mà là... rất nhiều.

Vì vậy, sau tin tức mà tên đệ tử kia tung ra, nó như một đòn oanh tạc vào tư tưởng của các đệ tử. Họ rỉ tai truyền cho nhau, thậm chí bọn họ còn coi việc lên giường với Cổ Mị Sanh là một loại “bản lĩnh”, một cách thể hiện “đẳng cấp” với những người khác.

Thử tưởng tượng cảnh một vị viện chủ quyền uy, một nữ nhân cao cao tại thượng nằm dưới người mình rên rỉ thì sẽ có cảm giác thành tựu đến thế nào?

Thật chẳng còn gì bằng!

Nó chẳng khác gì một gã ăn mày bỗng đứng lại được ngủ với công chúa, hơn thế nữa, gã lại còn có thể ân ái ái ái với nàng công chúa kia.

Đúng là tuyệt hơn cả giấc mơ.

Lùi một bước mà nói, cứ cho là Cổ Mộ Sanh không là công chúa, cũng chẳng phải Tây viện chủ gì mà chỉ là một đệ tử bình thường ở Đại Nhật Cung, điều đó cũng không làm giảm đi bao nhiêu cảm giác thành tựu khi được ngủ với nàng.

Tại sao?

Bởi vì nàng quá đẹp!

...

Khi cho rằng rất có khả năng Giang Lưu Nhi nhờ có quan hệ mờ ám với Cổ Mộ Sanh nên mới được tham gia Quần Anh Hội, gần như tất cả các nam đệ tử đều tỏ vẻ khinh thường và giễu cợt hằn. Lý Lập - đối thủ của Giang Lưu Nhi trong trận đấu đầu tiên tại vòng hai này là một trong số đó.

Nhưng mà... liệu bọn họ có thật sự là đang khinh thường và giễu cợt. Biết đâu đó chỉ là vỏ bọc để che đậy điều gì bên trong.

Sự ganh ghét cũng thường được thể hiện ra ngoài bằng sự tức giận. Thái độ giễu cợt hay xem thường... cách cũng chẳng xa.

121. Chương 122: Thông Thả Đánh

...

Trọng tài có nhiệm vụ coi trận đấu giữa Giang Lưu Nhi và Lý Lập là Ngô trưởng lão. Tính ra thì vị trưởng lão này không xa lạ gì với Giang Lưu Nhi, cuộc kiểm tra linh thể trong đợt tuyển chọn đệ tử mấy năm trước là do y chủ trì.

Ngô trưởng lão đồng dạng tuyên bố:

“Vòng thứ hai, trận thứ nhất: Bắt đầu!”

Dù đã có lệnh bắt đầu trận đấu nhưng cả hai tuyển thủ vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như không ai có ý định ra tay trước.

“Như đã nói, sư huynh ta đây cũng không muốn ý lớn hiếp nhỏ. Ta nhường ngươi năm chiêu, trong vòng năm chiêu ta tuyệt đối sẽ không đánh trả.”

Với bộ dáng cao ngạo, Lý Lập nói.

“Nếu sư huynh đã nói thế thì ta đành phải tiếp nhận ý tốt của sư huynh vậy.”

Dứt lời, linh lực từ người Giang Lưu Nhi mạnh mẽ bộc phát ra ngoài.

Đứng đối diện, thần sắc Lý Lập hơi đổi. Hắn lẩm bẩm:

“Thần Thông Cảnh hậu kỳ.”

Cùng lúc đó, trên khán đài, bầu không khí cũng trở nên ồn ào.

“Quái! Tên kia lại đột phá vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ?”

“Này... cũng không khỏi quá đúng lúc đi!”

“Có phải là hắn đã che giấu tu vi hay không?”

“Đầu người là dùng để chứa đậu hũ à? Che giấu? Hắn có thể che giấu được mấy vị trưởng lão và viện chủ sao?”

...

“Chắc chắn là trước đó hắn đã có thể đột phá nhưng lại cố ý áp chế! Ta chắc chắn là như thế!”

...

“Tây viện chủ. Đệ tử Tây viện của người thật thú vị!”

Đông viện chủ Tôn Trường hướng Cổ Mị Sanh nói.

“Hừ! Gian lận!”

Bạch Thiên Thù với giọng phản cảm tiếp lời.

Cổ Mị Sanh khẽ cười, nhẹ đáp:

“Thiên Thù muội sao lại bảo là gian lận? Đệ tử của Tây viện ta hình như cũng không có vi phạm quy tắc thi đấu nào a.”

“Từ khi thế mà hắn phát ra thì chứng tỏ linh lực của hắn rất hùng hậu, theo lý thì đã có thể đột phá Thần Thông Cảnh hậu kỳ từ lâu. Ta nói không sai chứ?”

“Thì sao?”

Cổ Mị Sanh tỏ ra chẳng sao cả. Nàng nói tiếp:

“Thiên Thù muội, người không nên vô lý như vậy. Tu luyện là việc của hắn, muốn đột phá lúc nào là quyền của hắn. Ta cũng đâu thể can thiệp được. Với lại, đâu có quy định nào của đại hội cấm điều đó.”

Đúng là trơ trẽn, không biết thẹn là gì!

Bạch Thiên Thù thảm máng.

Nàng chỉ có thể làm thế để giải tỏa khó chịu trong lòng, bởi lẽ những lời của Cổ Mị Sanh, nàng không phản bác được gì. Quả thật chẳng có quy định nào cấm, thế nhưng... trong suy nghĩ của nàng thì đó là hành vi gian lận. Nàng cảm thấy phản cảm, với cả hành vi cũng như người thực hiện nó.

Giang Lưu Nhi không hề biết là tự dưng mình lại bị người ghét, dù hắn chẳng động chạm gì tới nàng ta.

Hiện tại, hắn đang suy nghĩ, dĩ nhiên không phải tính xem nên làm cách nào để đánh bại đối thủ. Ngay khi có kết quả bốc thăm thì kết quả trận đấu cũng đã được xác định rồi. Điều hắn đang nghĩ là làm sao để khiến cho trận đấu gay cấn một chút, để bản thân chật vật một chút... Có như vậy thì mới phù hợp với cái mác Thần Thông Cảnh hậu kỳ lúc này của hắn. Nếu không phải đại hội có quy định không cho phép tuyển thủ sử dụng ngoại lực như phù lục, linh trùng các thứ thì hắn đã chẳng phải nghĩ ngợi nhiều, chỉ việc ném ra mấy tấm linh phù là giải quyết được cả đám Niết Bàn Cảnh sơ kỳ rồi.

Dù sao thì đây cũng là đại hội tranh tài giữa đệ tử của năm viện. Tiêu chuẩn đánh giá là thực lực bản thân của mỗi người.

“Người chịu đựng cũng không tồi đấy... Thần Thông Cảnh hậu kỳ sao? Trong mắt ta cũng chẳng hơn con kiến là bao.”

Bên kia, ánh mắt Giang Lưu Nhi đã trở lại bình thường, có vẻ đã nghĩ xong.

Hắn nhìn Lý Lập, không nói gì mà bất thành linh điểm ra một chỉ.

Một đạo bạch quang lao thẳng vào người Lý Lập.

“Trò hề!”

Lý Lập chẳng thèm né tránh, khẽ phất tay, một lá chắn được tạo thành từ linh lực hiện ra.

Vừa va chạm vào lá chắn kia, đạo bạch quang tức khắc tan rã.

Thế nhưng Lý Lập lại cau mày.

Từ bên trái, đằng sau, bên phải nơi hắn đứng, những đạo bạch quang khác đã lao tới.

Tốc độ thật nhanh!

Lý Lập không nghĩ một kẻ vừa đột phá vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ lại làm chủ được tốc độ này.

“Oành”

Tiếng nổ phát ra sau khi những đạo bạch quang kia va vào người Lý Lập.

“Chỉ vừa bước vào Thần Thông Cảnh hậu kỳ mà có thể phát huy ra được uy lực của Tây Hoàng Kinh như vậy, người cũng có chút bản lĩnh đấy.”

Thân ảnh Lý Lập hiện ra, trên người chẳng có chút sứt mẻ nào.

Giọng hắn bỗng thay đổi:

“... Nhưng đó cũng chỉ là Thần Thông Cảnh! Với ta, hoàn toàn không có tác dụng!”

“Chú... Chú...”

Lại hai đạo bạch quang nữa bắn về phía Lý Lập.

“Ài... Có đánh thế nào cũng là vô dụng thôi!”

Trên khán đài, một đệ tử lắc đầu nói.

“Thần Thông Cảnh làm sao có thể thắng được cao thủ Niết Bàn Cảnh chứ! Chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá...”

“Đúng là ngu ngốc! Chẳng lẽ hắn cho rằng mình đánh bại được Lý Lập sư huynh. Bằng vận khí ư? Ngu ngốc chính là ngu ngốc!”

“Ta thấy người mới là kẻ ngu ngốc. Người ta không đánh lại thì thế nào? Người ta là đệ tử khóa mới đấy, chỉ vào Tây viện mấy năm thì đã tu luyện tới Thần Thông Cảnh hậu kỳ rồi. Còn người? Mấy mươi năm rồi còn giậm chân tại Thần Thông Cảnh trung kỳ. Ai mới là kẻ ngu ngốc?”

“Triệu Ngọc Nhi! Người nói ai ngu ngốc?”

“Hừ! Ta là nói người đấy! Thế nào? Đùng tưởng là đệ tử khóa trước thì ta sẽ sợ người. Bối phận ở tu tiên giới là dựa vào thực lực để phân chia!”

...

“Ta đã nói rồi, dù người có đánh ra bao nhiêu đi nữa cũng vô dụng mà thôi. Đã qua hết bốn chiêu rồi, còn một chiêu cuối cùng để người thể hiện trước khi... người phải nhờ người khiêng ra ngoài sàn đấu.”

Sau khi lại phá tan một đạo bạch quang tới từ Giang Lưu Nhi, Lý Lập đồng dạng nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Mà thật sự thì chẳng ai hoài nghi những lời hắn nói. Thần Thông Cảnh và Niết Bàn Cảnh là cả một rào cản vô cùng lớn.

Không chỉ riêng gì các đệ tử mà cả mấy vị cao tăng đều nhận định như vậy.

“Xem ra trận đấu này cũng sắp kết thúc rồi.”

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường vừa nhìn sàn đấu bên dưới vừa nói.

“Một trận đấu nhàm chán, lẽ ra nên kết thúc từ sớm...”

Bạch Thiên Thù đánh giá.

Đối với nàng thì thật sự trận đấu này chẳng có gì đáng để xem. Nếu có thì cũng là sự khó chịu mà “kẻ gian lận” kia gây ra cho nàng mà thôi. Tất cả chỉ có bấy nhiêu. Không hơn.

Trước những nhận định của mọi người, từ đầu đến cuối, Cổ Mị Sanh đều không phản bác mà chỉ ngồi nhàn nhã thưởng trà. Bộ dáng như thể chẳng thèm bận tâm đến.

Mà đúng là nàng chẳng thèm bận tâm thật. Bởi làm gì có lý do nào để khiến nàng phải bận tâm khi mà kết quả nàng đã biết rõ ngay cả thời điểm nó còn chưa bắt đầu?

Ở Đại Nhật Cung này, cho dù là mấy tên thái thượng trưởng lão kia e là cũng chẳng làm gì được vị chủ nhân “không bình thường” của nàng chứ huống hồ là một tiểu tử Niết Bàn Cảnh sơ kỳ. Nếu muốn, hắn chỉ cần búng nhẹ ngón tay thì liền giải quyết được ngay.

Trong khi đó, bên dưới sàn đấu.

Giang Lưu Nhi và Lý Lập đứng đối diện nhìn nhau. Cả hai đều chẳng ai lên tiếng.

Tất cả các đệ tử đang xem cũng im lặng tập trung theo dõi, mọi người đều hiểu một điều: trận đấu đã sắp kết thúc.

Ở một góc khuất của khán đài, một thiếu nữ đang ngồi lẻ loi, hai tay nàng đan vào nhau, hơi siết lại, mắt chăm chú nhìn thân ảnh Giang Lưu Nhi.

122. Chương 123: Kết Quả Không Ngờ - Truy Thủ Sát Nhân.

Sử dụng hai tay để kết quyết, Giang Lưu Nhi làm cho mọi người nghĩ rằng hắn đang cố sức tập trung toàn bộ linh lực vào một chiêu sắp đánh ra.

Ngay khi ấn quyết vừa hoàn thành, hai bên trái phải Giang Lưu Nhi, năm ngọn giáo xuất hiện.

“Ồ! Đó là chiêu Quang Khí Ảnh trong tầng công pháp thứ ba của Tây Hoàng Kinh.”

“Không sai. Đúng là Quang Khí Ảnh. Xem hình thể của năm ngọn giáo kia thì hắn là hắn đã rất thuần thục nó. Nhưng dù là như vậy cũng chỉ là vô ích thôi...”

Trong khi các đệ tử bàn luận thì năm ngọn giáo đã được phóng đi.

Nhìn năm vết sáng đang lao tới kia, khuôn mặt Lý Lập cũng trở nên nghiêm túc hẳn, không còn vẻ ung dung như trước đó nữa. Hắn nhanh chóng kết quyết. Thoáng chốc, một màn sáng hiện ra che chắn phía trước mặt Lý Lập.

Vừa lúc đó thì Quang Khí Ảnh của Giang Lưu Nhi cũng đã bay tới.

“Oành... Oành...”

Nói thì chậm nhưng diễn biến thì lại vô cùng nhanh. Từ khi Quang Khí Ảnh của Giang Lưu Nhi được đánh ra cho đến lúc va chạm với màn sáng do Lý Lập dựng nên, tất cả bất quá chưa đầy năm giây mà thôi.

Phía trên khán đài, khu vực những vị cao tăng, một số trưởng lão đứng dậy nhìn sàn đấu phía dưới, khuôn mặt lộ vẻ khó tin. Tất cả chỉ vì một hình ảnh...

Đó là hình ảnh một thiếu niên mặc bộ thanh y giản dị, trên tay hắn đang cầm một thanh kiếm...

Điều khiến cho những trưởng lão kinh ngạc chính là nằm ở thanh kiếm kia. Cũng không phải nó có gì đặc biệt mà là... mũi kiếm nọ đang kê trên cổ của Lý Lập!

Thật khó có thể tin nổi!

Ngay cả những trưởng lão còn như vậy thì các đệ tử đang xem thì đầu lại càng không phải nói. Cả khán đài lúc này đã khá ồn ào.

“... Gặp quý rồi! Hắn... Hắn vậy mà thắng... mà thắng Lý Lập sư huynh...”

“Chắc chắn là ta đang nằm mơ! Chắc chắn là đang nằm mơ!...”

“A!... Sư tỷ! Sao lại đánh ta?”

“Không phải ngươi nói mình đang nằm mơ sao? Sư tỷ ta chỉ giúp ngươi tỉnh thôi.”

...

“Vị sư huynh kia thật quá tài giỏi, có thể lấy tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ đánh bại một cao thủ Niết Bàn Cảnh sơ kỳ!”

“Triệu nha đầu! Không phải ngươi yêu thích người ta rồi đó chứ?”

“Yêu thích thì có sao chứ! Dù sao hắn cũng rất tuấn tú... Tên hắn hình như là Niệm Từ thì phải...”

...

“Cái này... Cái này...”

“Một cao thủ Niết Bàn Cảnh lại bị một Thần Thông Cảnh đánh bại? Đây là chuyện quái quỷ gì? Làm sao có thể như thế được!”

“Có khi nào là do Lý Lập sư huynh cố ý để thua không?”

“Ngươi bị ngu sao? Trong trận đấu thế này mà cố ý để thua thì chẳng phải hắn đang tự biến mình thành trò hề?... Nhưng mà nói gì thì nói, vừa rồi ta thật sự không thấy được tên Niệm Từ kia đã tiếp cận Lý Lập từ lúc nào. Thân pháp như vậy thì dù là một Niết Bàn Cảnh sơ kỳ như ta cũng không làm được.”

...

Đủ những lời bàn tán và nhận xét từ các đệ tử. Có người kinh ngạc, có kẻ hoài nghi, một số thì lại thán phục... Nhưng chắc chắn có một điều mà tất cả họ đều cảm nhận được: rúng động.

Kết quả trong trận đấu này quả là không ai ngờ tới.

...

Thu lại ánh mắt đang nhìn hình ảnh dưới sàn đấu, Trung viện chủ khẽ nói:

“Tây viện chủ, Tây viện các người che giấu thật sâu.”

“Thảo nào mà ta lại thấy Tây viện chủ người có vẻ tin tưởng tên đệ tử kia như vậy. Hóa ra là có thủ đoạn ẩn giấu...”

Nam viện chủ Phong Ngọc Thường tiếp lời.

Nghe vậy, Bạch Thiên Thủ cũng chen vào:

“Tên tiểu tử kia đúng là có chút bản lĩnh, có thể thi triển được tốc độ ngang ngửa với tu sĩ Niết Bàn Cảnh trung kỳ. Ta nghĩ chắc là hắn tu luyện một loại thân pháp cao minh nào đó. Nhưng trận này hắn thắng được, phần lớn là nhờ may mắn mà thôi. Nếu không phải tên Lý Lập kia chủ quan khinh địch thì làm sao hắn lại thua như vậy.”

“Lời của Bắc viện chủ tuy không sai, thế nhưng cũng không thể nói đệ tử Niệm Từ nọ là dựa vào vận khí được. Lý Lập đúng là có chủ quan khinh địch, đó là sai lầm của hắn. Niệm Từ có thể tận dụng điều đó để đánh bại đối thủ, đó là sự thông minh, cũng là bản lĩnh của hắn. Hoàn toàn không phải may mắn... Lại nói, thân pháp mà Niệm Từ thi triển thật sự là rất cao minh. Và để đạt được trình độ đó chỉ với tu vi Thần Thông Cảnh trung kỳ, ta nghĩ ngoài phải có ngộ tính rất cao ra thì còn phải nỗ lực rất nhiều.”

“Lão Trương nói không sai. Ta cũng thấy chiến thắng của Niệm Từ là hoàn toàn xứng đáng.”

Chu các chủ quay sang phía Cổ Mị Sanh, nói tiếp:

“Tây viện chủ, đệ tử này của Tây viện người đáng để bồi dưỡng đấy.”

“Mị Sanh thay mặt đệ tử Niệm Từ kia đa tạ những lời khen ngợi của Trương đường chủ và Chu các chủ. Về việc bồi dưỡng, không riêng gì Niệm Từ, chỉ cần là nhân tài thì ta đều sẽ hỗ trợ cho bọn họ điều kiện tu luyện tốt nhất.”

Nghe nàng nói thế, Chu các chủ và Trương đường chủ cùng gật đầu.

Ngồi gần đó, trong lòng Bạch Thiên Thù vô cùng khó chịu, nhất là khi trông thấy dáng vẻ đắc ý của nữ nhân Cổ Mị Sanh kia.

Hừ! Ta sẽ chóng mắt xem thử ngươi đắc ý được bao lâu.

...

Trên sàn đấu.

Kiểm của Giang Lưu Nhi đã được hất thu lại vào không gian giới chỉ từ lâu, cả kết quả thi đấu cũng đã được Ngô trưởng lão tuyên bố. Và người chiến thắng dĩ nhiên là Giang Lưu Nhi.

Về phần Lý Lập, hắn đã đứng yên lặng từ lúc này, đến hiện tại cũng vẫn bất động như thế.

Hắn thua. Thua dưới tay một tên Thần Thông Cảnh hậu kỳ. Điều mà dù có tưởng tượng thế nào Lý Lập hắn cũng không thể nghĩ ra được.

Hắn cảm thấy lúc này mình đang nằm mơ. Một cơn ác mộng khủng khiếp đối với hắn. Một Niết Bàn Cảnh lại bại dưới tay một tên Thần Thông Cảnh? Thật sự chẳng khác nào một trò hề.

Chỉ mới vài phút trước, hắn còn khinh thường đối phương, còn đồng dạc tuyên bố sẽ khiến đối phương phải nhờ người khiêng ra ngoài sàn đấu. Vậy mà bây giờ...

Hắn chẳng khác nào một kẻ đang diễn hề!

Sau ngày hôm nay, có lẽ Lý Lập hắn sẽ được gắn biệt danh “tên hề” của Tây viện.

Mà không. Không cần sau hôm nay, ngay giờ khắc này thì những lời châm chọc đã xuất hiện trên khán đài rồi.

“... Cái gì mà đệ tử hạch tâm mạnh nhất của Tây viện, ta thấy còn không bằng một đệ tử yếu nhất trong số những hạch tâm đệ tử của Đông viện ta nữa.”

“Đúng! Đúng! Từ sau khi Phong Tiểu Thiên sư huynh được tấn thăng làm trưởng lão thì đệ tử hạch tâm của Tây viện chẳng còn người nào đáng để xem trọng cả.”

...

“Tên hấn ta là gì nhỉ? À... Là Lý Lập... Vậy mà ta còn tưởng hấn tên là Lý Bất Dụng cơ đấy... Ha ha ha...”

“Lý Bất Dụng. Hay! Sư huynh, một cái tên hay như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được. Tiểu đệ bái phục, bái phục!”

“Không có gì! Không có gì! Tùy tiện thôi. Thật ra thì ta còn nghĩ ra những cái tên thú vị hơn nhiều. Chẳng hạn như...”

Càng nghe, nắm tay Lý Lập càng siết chặt. Cuối cùng hấn cũng cử động.

Nhìn bóng lưng vừa xoay người bước về phía phòng đợi của Giang Lưu Nhi, trong mắt Lý Lập không khỏi hiện lên vẻ oán độc. Tên kia chính là kẻ đã biến hấn thành trò hề cho mọi người cười chê.

Bất thành linh, với một tốc độ cực nhanh, Lý Lập bắn người về phía Giang Lưu Nhi. Trên tay hấn, một thanh trủy thủ phát quang rực rỡ.

Đó là một kiện trung phẩm linh khí!

123. Chương 124: Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp

“Keng”

“Ba ba ba”

Trúng liên tiếp ba chưởng, Lý Lập bị đánh văng đi.

“Phốc”

Hắn phun ra mấy ngụm máu tươi, xem ra đã bị thương không nhẹ.

“Hừ! Lòng dạ nhỏ nhen, tâm trí kém cỏi. Người không xứng được mang thân phận đệ tử hạch tâm của Đại Nhật Cung!”

Ngô trưởng lão nhìn kẻ đang nằm trên sàn đấu kia, miệng quát lớn. Người vừa ra tay ngăn cản hành động hèn hạ của Lý Lập dĩ nhiên là ông.

“Đúng là không biết liêm sỉ! Đánh thua rồi thì lại muốn giết người. Quá hèn hạ!”

Một nữ đệ tử không kìm được đứng lên chửi to.

“... Các tỷ muội! Các người nhớ là sau này phải tránh xa hắn ra!... Triệu Ngọc Nhi ta thà gả cho một đệ tử bình thường cũng không muốn lấy loại nam nhân nhỏ nhen đê tiện này!”

...

“Mị Sanh ta giáo huấn đệ tử không nghiêm, khiến các vị chê cười rồi.”

“Không thể trách người. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, việc hắn làm hắn phải tự chịu trách nhiệm.”

“Trương đường chủ nói đúng. Lý Lập kia lòng dạ quá hẹp, sau này khó có thể trở thành trụ cột cho Đại Nhật Cung ta.”

. . .

Nhìn Lý Lập được hai đệ tử khiêng ra ngoài, Giang Lưu Nhi thầm cảm thán:

Người đúng là rất giữ lời. Nhất định phải có người bị khiêng đi như thế mới chịu.

Hắn quay sang Ngô trưởng lão, chấp tay nói:

“Ngô trưởng lão, cảm tạ ngài vừa rồi đã ra tay cứu giúp.”

“Ta chỉ làm tròn trách nhiệm của mình thôi, người không cần phải cảm kích. Lại nói, dù ta không ra tay thì chắc là tiểu tử người cũng sẽ chẳng dễ dàng gì chết được.”

“Trưởng lão đã đánh giá cao đệ tử rồi.”

Ngô trưởng lão chỉ mỉm cười không nói.

...

Một lát sau.

“Vòng thứ hai, trận thứ hai, Bạch Hạo đấu Bạch Ngọc Kinh... Trận đấu bắt đầu!”

Tiếng trọng tài vừa dứt, Bạch Hạo liền phát động tấn công.

Hắn không dám có chút nào khinh thường cô gái trước mặt mình. Những đệ tử khác không biết được sự lợi hại của Bạch Ngọc Kinh nhưng Bạch Hạo hắn thì rất rõ. Nếu chỉ căn cứ vào việc nàng mới đột phá Niết Bàn Cảnh mà đánh giá thấp nàng thì đó là một sự sai lầm nghiêm trọng.

Pháp khí mà Bạch Hạo đang sử dụng là một cây trường thương dài độ năm thước, có cán thương màu đen, tua ngù màu đỏ, đầu thương nhọn hoắt, lưỡi mỏng, trên sống ở đầu thương có rãnh máu. Trong khi đó, pháp khí mà Bạch Ngọc Kinh dùng để thi đấu là một tấm dải lụa màu trắng, dài bảy thước, hình dáng không có gì đặc biệt.

Cả hai pháp khí: trường thương và dải lụa đều là cấp bậc hạ phẩm linh khí - cấp bậc pháp khí tối đa mà đại hội cho phép các tuyển thủ sử dụng.

“Oành... Oành...”

Ngọc thương trong tay Bạch Hạo được hần sử dụng vô cùng điêu luyện. Thương thương đâm ra đều mang sức công phá kinh người.

Thương là một vũ khí cơ bản trong thập bát ban binh khí (mười tám loại binh khí). Nó cùng với côn, đao và kiếm được xếp hàng hàng “vua của các binh khí” (binh khí chi vương).

Có một số câu dùng để so sánh thương như sau:

“Thương đâm một đường kẻ, côn đánh cả vùng rộng. Thương thọc một đường, gậy đâm một nẻo. Đao như mãnh hổ, thương tựa giao long”.

Pháp dụng thương (thương pháp) thì thương đi như tên bắn, lúc hồi thương (kéo thương về) thì liền mạch như dây kéo. Khẩu quyết chung là: “Trước thì có xuyên chỉ, xuyên tỵ, sau thì có Lê Hoa bãi đầu, có hư thật, có kỳ chính, có hư hư thực thực, kỳ kỳ chính chính. Tiến thì dừng mãnh, lui thì nhanh nhẹn. Thế phải hiểm, bất động thì vững như núi, động thì mau như sấm chớp”.

Trong các loại binh khí thì thương rất khó luyện, có câu: “Nguyệt Côn, Niên Đao, Nhất bối tử Thương” (luyện côn tính tháng, luyện đao tính năm, nhưng luyện thương thì cả đời), muốn dùng thương thật giỏi, phải cần nhiều năm công phu cơ bản nếu không chỉ là cái vỏ rỗng.

Dựa vào cách đánh của Bạch Hạo từ nãy đến giờ thì có thể thấy được thương pháp của hần vô cùng thuần thục.

Mọi người đều biết Bắc Huyền Kinh là bộ công pháp lợi hại nhất của Bắc viện, thế nhưng nó cũng không phải là công pháp chủ tu của Bạch Hạo. Công pháp mà hần luyện là Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp.

Theo ghi chép lại thì đây là công pháp do một vị thái thượng trưởng lão quá cố xuất thân từ Bắc viện nghiên cứu và sáng tạo ra.

Vị thái thượng trưởng lão nọ là một trong số ít người đã tu luyện đến cảnh giới tận cùng của Bắc Huyền Kinh. Nhưng mặc dù vậy thì ông vẫn cảm thấy không thỏa mãn. Do đó, khi nhận thấy tu vi bản thân không thể tiến thêm được nữa, trong những năm cuối đời, ông bắt đầu nghiên cứu Bắc Huyền Kinh theo hướng ngược lại. Thay vì lấy “nhu” thì ông lại dùng “cương” làm nền tảng.

Với hy vọng sáng tạo ra một bộ công pháp có thể bổ sung để làm hoàn thiện và nâng cao uy lực của Bắc Huyền Kinh, vị thái thượng trưởng lão kia đã không ngừng nghiên cứu, không ngừng thử nghiệm... Đáng tiếc, mãi cho tới khi qua đời ông vẫn chưa thể hoàn thành được tâm nguyện.

Tuy là thất bại trong việc tạo ra một công pháp có thể phối hợp với Bắc Huyền Kinh nhưng công sức của ông cũng không phải là hoàn toàn vô ích. Ít nhất thì ông đã tạo ra được một bộ công pháp dựa trên những điểm yếu của Bắc Huyền Kinh. Và bộ công pháp kia chính là Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp.

Với sự biến hoá khôn lường, vừa cương mãnh lại chẳng kém phần linh hoạt, nếu xét về uy lực và khả năng cận chiến thì Nghịch Thủy Tiềm Long Thương Pháp vượt trội hơn hẳn Bắc Huyền Kinh. Tất nhiên là chỉ ở những tầng công pháp đầu tiên, còn những tầng sau cùng thì vị thái thượng trưởng lão quá cố nọ chẳng thể tìm ra được cách bổ khuyết hay khắc chế nào.

Nhưng dù chỉ là vượt trội hơn ở những tầng công pháp đầu tiên thì Bạch Hạo đã có rất nhiều lợi thế trong trận đấu này rồi.

Bởi vì hiện giờ Bạch Ngọc Kinh chưa thể học được mấy tầng công pháp sau cùng của Bắc Huyền Kinh!

“Liên Hoàn Thập Lục Thương!”

Bạch Hạo quát lớn, tay nắm trường thương liên tục thì triển ra các thế đâm, thọc, gạt, quấn, đè, chặn... Mười sáu đường thương không ngừng nghỉ nhằm Bạch Ngọc Kinh mà đánh.

Trước thế thương dồn dập như vũ bão của Bạch Hạo, Bạch Ngọc Kinh phải hết sức chật vật mới chống đỡ được. Rõ ràng nàng đang rất bất lợi.

“Lợi hại! Thương pháp lúc ẩn lúc hiện, mạnh mẽ mà linh hoạt, trong các đệ tử hiện nay e là không ai có thể bì được với Bạch Hạo sư huynh.”

Trong số những đệ tử đang xem, một tên có vẻ rành về thương pháp tỏ ra thán phục.

“Ta nghĩ trận này không cần phải đánh nữa, kết quả đã nhìn ra được. Bạch Ngọc Kinh bại rồi.”

Một tên khác nhận định.

“Bộ ngươi là thánh hay sao mà phán thắng là thắng, bại là bại? Hừ! Chỉ miệng là hữu dụng.”

“Hừ! Ta chắc chắn là Bạch Ngọc Kinh sẽ bại! Nếu không đúng ta sẽ cởi hết quần áo chạy quanh đấu trường này!”

Tên đệ tử vừa nhận định lúc nãy tức giận tuyên bố.

“Tốt! Hãy nhớ lời ngươi vừa nói!”

...

“Xoạt”

Một đường thương vừa xẹt qua hông Bạch Ngọc Kinh. Từ chỗ vết thương, máu không ngừng chảy ra theo những động tác chiến đấu của nàng.

“Xoạt”

Lại thêm một vết thương nữa ở đùi.

“Xoạt”

Lần này là một mũi thương đâm vào vai trái Bạch Ngọc Kinh.

“Phốc”

Sau một đường thương quét trúng vào ngực, Bạch Ngọc Kinh bị đánh dội ngược về phía sau, miệng nở ra một ngụm máu tươi.

...

“Sư muội, thấy không! Ta đã nói là Bạch Ngọc Kinh sẽ bại mà ngươi lại không tin. Một kẻ mới đột phá Niết Bàn Cảnh làm sao có thể là đối thủ của Bạch Hạo sư huynh - người đã bước một chân vào Niết Bàn Cảnh trung kỳ.”

Cô gái bên cạnh nghe thế, dù trong lòng hiểu rõ không có khả năng nhưng vẫn mạnh miệng phản bác:

“Còn chưa đến phút cuối thì chưa biết thế nào đâu!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-mong-hong-hoa>